

TRẦN
THẬP
NIÊN

Review:

Cẩm Chương

Cover:

Nguyệt Bạch

CẦU THÂN KHÔNG BẰNG CẦU TA

Mục lục

<u>Chương 1: Tường Ngăn</u>	
<u>Chương 2: Nghe Nói</u>	
<u>Chương 3: Phạt Quỳ</u>	
<u>Chương 4: Linh Nghiệm</u>	
<u>Chương 5: Cống Phẩm</u>	
<u>Chương 6: Mùi Hương</u>	
<u>Chương 7: Cảnh Trong Mộng</u>	
<u>Chương 8: Chân Dung</u>	
<u>Chương 9: Nam Nhân</u>	
<u>Chương 10: Chuyện Xưa</u>	
<u>Chương 11: Khó Xử</u>	
<u>Chương 12: Tâm Nguyên</u>	
<u>Chương 13: Thất Tình*</u>	
<u>Chương 14: Mềm Mại</u>	
<u>Chương 15: Lư Hương</u>	
<u>Chương 16: Thông Minh</u>	
<u>Chương 17: Hội Thợ</u>	
<u>Chương 18: Rơi Xuống Nước</u>	
<u>Chương 19: Khắc Khẩu</u>	
<u>Chương 20: Hòa Giải</u>	
<u>Chương 21: Mưa Lớn</u>	
<u>Chương 22: Nhớ Hẳn</u>	
<u>Chương 23: Thành Gia*</u>	
<u>Chương 24: Bí Mật</u>	
<u>Chương 25: Thân Mật</u>	
<u>Chương 26: Nhắm Nháp</u>	
<u>Chương 27: Cách Vách</u>	
<u>Chương 28: Tên Gọi</u>	
<u>Chương 29: Biện Pháp</u>	
<u>Chương 30: Trần Ngập</u>	
<u>Chương 31: Ngã Ngồi</u>	
<u>Chương 32: Quà Đáp Lễ</u>	
<u>Chương 33: Vòng Cổ</u>	
<u>Chương 34: Doanh Doanh</u>	
<u>Chương 35: Dưa Hấu*</u>	
<u>Chương 36: Vẽ Tranh</u>	
<u>Chương 37: Kinh Thành</u>	
<u>Chương 38: Xe Ngựa</u>	
<u>Chương 39: Du Hồ</u>	
<u>Chương 40: Thiên Vị</u>	
<u>Chương 41: Nguyên Ý</u>	
<u>Chương 42: Ngọc Bội</u>	
<u>Chương 43: Vòng Eo</u>	

Chương 44: Bái Phỏng
Chương 45: Thân Thế
Chương 46: Y Phục
Chương 47: Hành Tung
Chương 48: Ngả Bài
Chương 49: Hủy Hôn
Chương 50: Cầu Hôn
Chương 51: Thê Nguyên
Chương 52: Vạch Trần
Chương 53: Nụ Hôn
Chương 54: Xa Lạ
Chương 55: Dụ Đồ
Chương 56: Kế Hoạch
Chương 57: Đau Đầu
Chương 58: Mất Tích
Chương 59: Cứu Mỹ Nhân
Chương 60: Đại Giới
Chương 61: Hữu Tướng
Chương 62: Kinh Hỉ
Chương 63: Xử Lý
Chương 64: Muốn Nhìn
Chương 65: Đại Hôn
Chương 66: Đáng Yêu
Chương 67: Bôi Thuốc
Chương 68: Cúng Bái
Chương 69: Về Nhà Thăm Phụ Mẫu
Chương 70: Dậy Muộn
Chương 71: Rời Đi
Chương 72: Sợ Hải
Chương 73: Về Kinh
Chương 74: Trở Về Nhà
Chương 75: Vào Cung
Chương 76: Khiêu Khích
Chương 77: Ghen
Chương 78: Lộ Tẩy
Chương 79: Tính Số
Chương 80: Làm Kẻ Trộm
Chương 81: Thử Xem
Chương 82: Tò Mò
Chương 83: Khom Lưng
Chương 84: Che Chở
Chương 85: Sắm Vai
Chương 86: Yên Hội
Chương 87: Thích
Chương 88: Ẩn Tình
Chương 89: Thương Lượng
Chương 90: Đậu Mùa
Chương 91: Đạt Được Mục Đích

Chương 92: Phù Hộ
Chương 93: Cây Khô
Chương 94: Lời Đồn Đãi
Chương 95: Trả Thù
Chương 96: An Tâm
Chương 97: Nguy Hiểm
Chương 98: Rơi Xuống Vách Núi
Chương 99: Cùng Chết
Chương 100: Mộng Tưởng
Chương 101: Tuyết Nguyệt (Kết)
Chương 102: Ngoại Truyện 1
Chương 103: Ngoại Truyện 2
Chương 104: Ngoại Truyện 3
Chương 105: Ngoại Truyện 4
Chương 106: Ngoại Truyện 5
Chương 107: Ngoại Truyện 6
Chương 108: Ngoại Truyện 7
Chương 109: Ngoại Truyện 8
Chương 110: Ngoại Truyện 9
Chương 111: Ngoại Truyện 10
Chương 112: Ngoại Truyện 11
Chương 113: Ngoại Truyện 12
Chương 114: Ngoại Truyện 13
Chương 115: Ngoại Truyện Hiện Đại (1)
Chương 116: Ngoại Truyện Hiện Đại (2)
Chương 117: Ngoại Truyện Hiện Đại (Hết)

Chương 1: Tường Ngăn

DTV-EBOOK

Đêm qua vừa mới mưa một trận lớn, trong không khí vẫn còn mang hơi ẩm ướt, thoang thoảng mùi đất.

Trong vườn, những đóa hoa lay ớn nghiêng mình rủ xuống, e ấp ngấm nhìn vẻ đẹp của nó dưới làn nước. Trải dài sau mái ngói xám là một màu xanh trong trẻo, kéo dài đến tận tà váy của thiếu nữ.

Thiếu nữ cẩn thận nhắc nhẹ làn váy, nghiêng đầu ngấm nhìn vẻ đẹp của mình trong gương. Trên khuôn mặt trái xoan tròn trịa mượt mà là đôi mắt hồ ly hơi xé, long lanh sinh động, lông mi dày và dài. Bên dưới chiếc mũi nhỏ nhắn thanh tú là đôi môi đỏ thắm mềm mại. Mái tóc đen bóng được vấn thành kiểu triều vân cận hương, làn da trắng hơn tuyết, tứ chi mảnh mai nhưng không yếu ớt, chiếc váy dài màu xanh nhạt bó eo tôn lên dáng vẻ yêu kiều.

Hầu hạ bên cạnh là tỳ nữ Hồng Miên không khỏi có chút thất thần, dù nàng ta cũng là nữ tử, đã hầu hạ cô nương nhiều năm, nhưng vẫn thường không kìm được cảm thán rằng, cô nương thật sự rất đẹp.

"Cô nương, chúng ta vẫn nên đi nhanh một chút, nếu đi trễ, lão gia lại mắng ngài mất." Hồng Miên lấy lại tinh thần, nhắc nhở Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh bị Hồng Miên nhắc nhở, mới à lên một tiếng, vội vàng tăng tốc bước chân đi đến Minh Huy đường.

Những ngày trước, Triệu Mậu Sơn đi công vụ hơn hai tháng,

đêm qua mới trở về nhà, vì thời gian quá muộn, sáng nay mấy người con mới đến thỉnh an, cùng nhau dùng bữa sáng.

Ở cửa Minh Huy đường, Triệu Doanh Doanh gặp hai tỷ muội của mình

Ba người nhìn nhau một cái, tâm tư mỗi người mỗi khác.

Triệu Mậu Sơn có ba nhi nữ, trong đó Triệu Doanh Doanh là con của nguyên phối Lương thị. Khi Lương thị sinh Triệu Doanh Doanh, khí huyết suy yếu, chưa đầy một năm đã qua đời. Không lâu sau, Triệu Mậu Sơn cưới thê tử mới là Lâm thị, năm sau sinh một nhi nữ tên là Triệu Uyển Nghiên. Ngoài ra, Triệu Doanh Doanh còn có một người tỷ tỷ là Triệu Như Hiên, con của tiểu thiếp Như di nương.

Ba tỷ muội từ nhỏ đã không hợp nhau, những năm qua luôn có chút dẫu đá ngầm.

Chỉ là người thua luôn là Triệu Doanh Doanh.

Mỗi lần Triệu Doanh Doanh giao đấu với họ, đều thua rất thảm. Trong mắt Hồng Miên, đại khái là vì trí óc của cô nương nhà mình đều dùng để đối lấy nhan sắc, thực sự không đủ thông minh, nhưng mỗi lần lại luôn thích đâm đầu vào bẫy của người ta.

Nhưng Triệu Doanh Doanh lại tự nghĩ nguyên nhân chủ yếu là do, nương của nàng mất sớm, dù mang danh phận đích nữ, nhưng thực tế không được lòng, còn tỷ tỷ và muội muội đều có nương của họ che chở, bảo vệ.

Nàng không nghĩ là do mình ngu ngốc.

Triệu Doanh Doanh nhìn qua Triệu Uyển Nghiên và Triệu Như Hiên, nở một nụ cười hòa nhã, chào hỏi hai người: "Đại tỷ, tam

muội."

Triệu Như Hiên mỉm cười đáp lại, khen: "Nhị muội hôm nay mặc y phục mới à? Hình như chưa từng thấy qua, y phục này thật sự đẹp, làm muội hôm nay rực rỡ hẳn."

Triệu Doanh Doanh khẽ nhếch khóe miệng: "Thật ra ta nghĩ cũng không phải y phục làm ta đẹp, chủ yếu là do ta đẹp."

Triệu Doanh Doanh có chút tự biết về vẻ đẹp của mình, từ nhỏ những ánh mắt và lời khen của người khác nàng đều biết, đây cũng là điều mà nàng tự hào.

Triệu Như Hiên vốn chỉ định khách sáo một chút, không ngờ Triệu Doanh Doanh lại dày mặt như vậy, nụ cười hơi cứng lại, nhưng nhanh chóng nói tiếp: "Nhị muội quả thật trời sinh mỹ lệ, nếu không sao có thể được Tiêu công tử yêu mến chứ?"

Tiêu công tử chính là vị hôn phu của Triệu Doanh Doanh.

Câu này là ám chỉ rằng Triệu Doanh Doanh có thể đính hôn với Tiêu công tử chỉ vì nhan sắc. Thực ra không phải khen nàng, nhưng Triệu Doanh Doanh không nghe ra.

Nàng nghe Triệu Như Hiên nhắc đến Tiêu Hằng, lại càng tự hào hơn.

Những năm qua ba người họ ngấm đấu đá, cái gì cũng muốn so bì, Triệu Doanh Doanh chỉ thắng được hai điều, đó là nhan sắc và hôn sự.

Vị hôn phu của Triệu Doanh Doanh tên là Tiêu Hằng, con thứ của Thái thú Hồ Châu, là đại tài tử nổi tiếng của Hồ Châu, văn võ song toàn, tuần tú lịch lãm, cả thành Hồ Châu đều có cô nương yêu mến hẳn. Vậy mà Tiêu Hằng lại nhất kiến chung tình với Triệu Doanh Doanh, lập tức đến nhà cầu hôn, định ra hôn sự,

sang năm sẽ thành hôn.

Năm ngoái Tiêu Hằng thi đỗ công danh, hiện nay đã làm quan tứ phẩm ở Tương Châu bên cạnh.

Còn nhìn hai vị tỷ muội này, hôn sự của Triệu Như Hiên đã định, là con trai của một quan lục phẩm nhỏ, tính tình dung mạo đều tạm được, nhưng cũng chỉ gọi là tạm được, không thể gọi là xuất sắc.

Còn về Triệu Uyển Nghiên, hôn sự của nàng ta chưa định, nhưng Triệu Doanh Doanh nghĩ, Triệu Uyển Nghiên không thể tìm được lang quân nào tốt hơn vị hôn phu của mình. Về gia thế, diện mạo, tài học, nhìn khắp Hồ Châu, cũng không có phu quân nào hơn Tiêu Hằng.

Triệu Uyển Nghiên nghe hai người nói chuyện, chỉ cười khẩy, quay người bước vào cửa.

Triệu Doanh Doanh tưởng nàng ta bị đả kích, trong lòng mừng thầm, tự cảm thấy hôm nay mình chiếm thế thượng phong. Triệu Như Hiên thấy Triệu Uyển Nghiên đi rồi, cũng cùng Triệu Doanh Doanh bước vào cửa.

Ba người vào cổng viện Minh Huy đường, đi qua một đoạn đường rải sỏi, rồi đến cửa chính. Cửa lớn mở toang, đã có thể thấy bóng dáng của Triệu Mậu Sơn và Lâm thị.

Hai tháng không gặp phụ thân, Triệu Doanh Doanh trong lòng tính toán, lát nữa phải nói vài lời tốt đẹp trước mặt phụ thân, phụ thân luôn nói nàng không đủ đoan trang nhã nhặn, nàng nên để phụ thân thấy sự thay đổi của mình.

Đang nghĩ xem nên nói gì, đột nhiên chân bị vấp, cả người ngã nhào xuống cửa.

Cú ngã đúng ngay bậc thềm cửa, Triệu Doanh Doanh theo bản năng dùng tay chống đỡ, làm trầy xước lòng bàn tay, cơn đau lập tức ập đến, nàng chớp mắt, nước mắt rơi xuống.

Triệu Mậu Sơn liếc nhìn nhi nữ ngã trên đất, xoa xoa trán, có chút khó chịu: "Sao lại vụng về thế này? Lớn từng này rồi còn bất cẩn như vậy, sau này xuất giá thì phải làm sao đây?"

Hồng Miên vội vàng đỡ cô nương nhà mình dậy, nhìn lòng bàn tay bị trầy xước của Triệu Doanh Doanh, có chút xót xa. Tay nàng bị trầy, khuỷu tay và đầu gối cũng bị thương, bộ y phục mới mặc lần đầu hôm nay cũng bị bẩn, trông rất thảm hại. Phụ thân còn nói nàng vụng về, nhưng rõ ràng là có người đã cố ý vấp ngã nàng.

Triệu Doanh Doanh trong lòng đầy ảm ức, kìm nén nước mắt nhỏ giọng phân trần: "Phụ thân, không phải con vụng về, là có người làm con vấp..."

Nàng vừa rồi rõ ràng cảm thấy có người đuổi chân ra làm mình ngã, chỉ không biết là Triệu Như Hiên hay Triệu Uyển Nghiên.

Triệu Mậu Sơn ghét nhất là nhi nữ khóc lóc, gõ đũa xuống bàn một cái, mắng: "Còn chưa đủ sao? Tự mình vụng về còn đổ lỗi cho người khác, ta bình thường dạy con như vậy sao?"

Triệu Doanh Doanh biết phụ thân giận, nhưng nàng cũng tủi thân, nhỏ giọng nói: "Bình thường... phụ thân cũng không dạy con nhiều..."

Nàng cảm thấy mình nói thật, nhưng lọt vào tai Triệu Mậu Sơn lại là lời oán trách. Sắc mặt Triệu Mậu Sơn càng khó coi, lạnh lùng nói với Hồng Miên: "Đưa nhị tiểu thư về thay quần áo, không cần quay lại nữa, lát nữa mang đồ ăn đến phòng cho nó."

Lâm thị không thân thiết với Triệu Doanh Doanh, nhưng cũng

phải nói vài lời khuyên nhủ: "Lão gia, đừng giận, Doanh nhi còn nhỏ, không hiểu chuyện cũng là bình thường, chúng ta ăn cơm trước đi."

Triệu Mậu Sơn hừ một tiếng: "Nó thế này mà gả đi, sau này e rằng sẽ làm mất mặt nhà họ Triệu."

Lâm thị nói: "Còn thời gian mà, để người khác dạy bảo dần."

Những lời sau đó, Triệu Doanh Doanh không nghe thấy nữa, nàng đã ra khỏi Minh Huy đường. Đầu gối đau nhói, Triệu Doanh Doanh hít mũi, nghĩ nếu nương của nàng còn sống, chắc chắn sẽ bảo vệ nàng. Nghĩ vậy, nước mắt càng không ngừng tuôn, nhưng không dám khóc to, chỉ đành kìm nén, nức nở, vai run run.

Hồng Miên nghe thấy mà đau lòng, nhưng không biết an ủi thế nào. Đến gần Xuân Sơn viện, Hồng Miên mới nói: "Cô nương đừng khóc nữa, để nô tỳ đi lấy hòm thuốc xử lý vết thương cho ngài."

Triệu Doanh Doanh khóc suốt đường, tâm trạng đã khá hơn, lau nước mắt, giọng còn chút nghẹn mũi: "Tức chết đi được, hôm nay là lần đầu tiên ta mặc váy mới!"

Hồng Miên cũng bật cười, cô nương nhà mình không có ưu điểm gì khác, chỉ có tính cách rộng rãi, rất dễ buông bỏ.

Triệu Doanh Doanh lại không nhin được, bắt đầu kể lể chuyện hôm nay với Hồng Miên: "Lúc đó ta phải cẩn thận hơn, nếu không đã không mắc bẫy, làm phụ thân không vui. Lúc ấy chỉ lo nghĩ nói gì cho phụ thân vui, kết quả là hai người họ lại dùng chiêu này!"

...

Hoắc Bằng Cảnh đặt bút xuống, gấp lại những sổ con đã phê, sắp xếp gọn gàng, giao cho Triều Nam.

Triều Nam gật đầu, biết phải làm gì tiếp theo, rất nhanh đã biến mất trong sân.

Hoắc Bằng Cảnh đứng lên, đẩy mở cửa sổ, hơi ẩm ào vào, mưa còn sót lại nhỏ giọt xuống mái hiên, lá cây xanh biếc sau cơn mưa thêm phần tươi sáng.

Đây là tháng thứ hai hần chuyển đến Hồ Châu.

Ai cũng nói Giang Nam tốt, người qua đường chỉ muốn già đi ở Giang Nam. Nước xuân xanh hơn trời, thuyền họa nghe tiếng mưa mà ngủ.

Ở đây, cuộc sống yên tĩnh và thư thái như trong thơ.

Hoắc Bằng Cảnh hít sâu, mùi hương của ngày mưa gợi lên những ký ức đã bị lãng quên.

Cùng với hơi ẩm, tiếng khóc của một thiếu nữ vọng đến tai hần từ căn nhà kế bên.

"...Hôm nay lần đầu tiên ta mặc váy mới... bọn họ lại dùng chiêu bẩn như thế..."

Hoắc Bằng Cảnh nhướng mày.

Đây là điều duy nhất phá vỡ sự yên tĩnh trong cuộc sống ở Hồ Châu của hần.

Trong sân bên cạnh, có một tiểu cô nương thường xuyên khóc lóc, vừa khóc vừa kể lể những ám ức của mình. Đều là những chuyện vụn vặt trong nhà, như việc nàng đấu đá với các tỷ muội ra sao, thua thế nào, bị phụ thân mắng ra sao, vân vân.

Hoắc Bằng Cảnh thực ra không muốn nghe, nhưng hai sân chỉ cách nhau một bức tường. Là người luyện võ, hấn tai thính mắt tinh, không muốn nghe cũng không được. Nàng ta lại luôn thích nói chuyện trong sân, chắc hẳn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tường có tai.

Hôm nay, lời than vãn của thiếu nữ có vẻ là về việc phụ thân nàng vừa đi công vụ xa về, nàng muốn để lại ấn tượng tốt nhưng lại bị tỷ muội chơi xấu, ngã một cú, bị phụ thân mắng một trận. Nàng không nhịn được mà thanh minh, lại bị phụ thân mắng thêm.

Chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Hoắc Bằng Cảnh thở dài, lắc đầu cười.

Từ những ngày bị ép nghe lén này, ấn tượng duy nhất của Hoắc Bằng Cảnh về tiểu cô nương này chính là: ngu hết phần thiên hạ.

Chương 2: Nghe Nói

DTV-EBOOK

Đối với Hoắc Bằng Cảnh, tất cả những phiền muộn của tiểu cô nương ở nhà bên đều chẳng đáng bận tâm.

Dù rằng sự đấu đá giữa các nữ tử trong nội trạch có lúc rất phức tạp, nhưng so với những âm mưu gian trá trong quan trường, thì vẫn quá non nớt.

Huống chi, cuộc đấu giữa tỷ muội nhà bên cũng chỉ là những trò vặt vãnh, chẳng thể gọi là phức tạp, giống như trò chơi của trẻ con.

Chỉ cần nàng ta thông minh hơn một chút, cũng không đến nỗi lần nào cũng thua thảm.

Âm thanh từ nhà bên dần lắng xuống, Hoắc Bằng Cảnh thu lại ánh nhìn, chú ý đến động tĩnh bên ngoài sân nhỏ, ánh mắt trầm xuống, quay người lại.

Dưới cửa sổ, được đặt một chiếc bàn nhỏ, chất liệu không quý giá, giống như trong nhà dân bình thường. Trên bàn đặt một bình trà gốm không tinh xảo, đi kèm cùng vài chén trà.

Hoắc Bằng Cảnh bình thản ngồi xuống bên bàn, rót cho mình một chén trà, lá trà không quý, là loại trà mà người dân thường uống, vị không phân tầng lớp, hơi chát và đắng. Hoắc Bằng Cảnh nhấp một ngụm, nhưng không thấy khó uống.

Nhìn toàn bộ sân nhỏ, trang trí giản dị, thiết kế đơn sơ, đặt trong khu dân cư thành Hồ Châu này, chẳng có gì nổi bật. Đường như đây chỉ là một sân nhỏ bình thường đến không thể bình thường hơn, không ai sẽ liên tưởng chủ nhân của sân này với vị quyền thần lưng lầy của triều Đại Thịnh.

Đó chính là điều Hoắc Bằng Cảnh muốn.

Hiện nay ở Đại Thịnh, số người muốn lấy mạng hắn không ít, do đó hành tung của hắn không thể để cho người khác biết, ngoài Triều Nam và Triều Bắc, không ai biết rằng hắn thực sự đang dưỡng bệnh ở Hồ Châu.

Và lý do Hoắc Bằng Cảnh đến Hồ Châu chính là vì có người muốn giết hắn.

Kịch độc Ngọc Hoàng Tuyên suýt nữa đã lấy mạng hắn, nhưng may thay, kẻ ám sát thất bại và bị thương nặng, phải chạy trốn. Dù không chết, Hoắc Bằng Cảnh cũng bị nhiễm độc, tạm thời không thể loại bỏ, phải tuân theo lời khuyên của lang trung, tìm một nơi yên tĩnh để dưỡng bệnh.

Hồ Châu nằm ở Giang Nam, tuy không phải là nơi giàu có, nhưng cũng không thể gọi là nghèo, trong bốn châu của Giang Nam, không có gì đặc biệt. Dù có người đoán hắn ở Giang Nam, cũng không dễ nghĩ đến hắn đang ở thành Hồ Châu.

Hoắc Bằng Cảnh dùng ngón tay thon dài nâng chén trà, nhấp một ngụm.

Ngoài cửa có một cơn gió thổi qua, thoáng chốc một bóng đen xuất hiện dưới hiên. Triều Bắc phủ bụi trên người, cúi đầu hành lễ: “Đại nhân, thuộc hạ đã trở về.”

“Ừ.” Hoắc Bằng Cảnh khẽ lắc lắc chén trà trong tay, chờ đợi lời tiếp theo của Triều Bắc.

Triều Bắc tiếp tục: “Kẻ ám sát hạ độc ngài, thuộc hạ đã bắt được. Nhưng hắn rất cứng đầu, thuộc hạ vẫn chưa moi được lời khai từ hắn.”

“Thuộc hạ vô năng, xin đại nhân trách phạt.”
Triều Bắc cúi đầu thấp hơn, tự nhận lỗi.

Hoắc Bằng Cảnh nghe thấy tên kẻ ám sát, ánh mắt thoáng qua sự lạnh lùng.

“Đứng lên đi.” Hắn lại nhấp một ngụm trà, vị chát nặng, thật sự không phải trà ngon, nhưng tương tự vị trong ký ức của hắn, “Hắn ta đang bị giam ở đâu, lát nữa ta sẽ đích thân gặp hắn.”

Kẻ ám sát hắn võ nghệ không tồi, chắc là người trong giang hồ, một người giang hồ mà có thể lên kế hoạch một vụ gần như hoàn hảo, trong đó có sự liên quan của nhiều phía, nếu không có kẻ giết dây sau lưng, thì không thể.

Nhưng rốt cuộc là ai đứng sau tất cả, Hoắc Bằng Cảnh vẫn chưa biết. Trước khi rời Kinh thành, hắn đã bắt đầu điều tra, nhưng mọi thứ quá sạch sẽ, không tìm được manh mối.

Quá sạch sẽ, càng chứng tỏ có vấn đề.

Hoắc Bằng Cảnh chỉ làm như không biết, trên bề mặt không tiếp tục điều tra, sau đó lấy lý do sức khỏe yếu để xin phép tiểu hoàng đế nghỉ ngơi.

Triều Bắc đáp: “Người hiện đang bị giam giữ tại một ngôi nhà hẻo lánh ở ngoại ô thành, đại nhân có muốn đi ngay bây giờ không?”

Việc thẩm vấn thường có động tĩnh lớn, cần phải đảm bảo không bị ai phát hiện.

Hoắc Bằng Cảnh lại nhấp một ngụm trà, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Đợi đã, để tối đi.”

Ban ngày làm Tu La, dường như sẽ phá vỡ cuộc sống nhàn nhã này.

Hắn vừa dứt lời, suy nghĩ chợt dừng lại.

Lại nhớ đến câu thơ, “Nhân nhân tận thuyết Giang Nam hảo, du nhân chỉ hợp Giang Nam lão.” (Mọi người đều nói Giang Nam đẹp, người đi chơi nên già ở Giang Nam.)

Triều Bắc im lặng, coi như không nghe thấy lời cảm thán của Hoắc Bằng Cảnh. Lúc này Triều Nam quay lại sau khi hoàn thành việc đưa đồ, tiện thể mang cho Hoắc Bằng Cảnh một ít đồ ăn sáng từ quán ngoài, lễ lời hỏi: “Đại nhân hôm nay tâm trạng tốt? Cả thơ cũng đọc.”

Triều Bắc liếc nhìn hắn ta, không nói gì thêm. Hai người họ là anh em sinh đôi, được Hoắc Bằng Cảnh cứu mạng, từ đó đi theo phục vụ hắn. Hoắc Bằng Cảnh chỉ cười nhẹ.

Triều Nam gãi mũi, không dám hỏi thêm, đặt đồ ăn xuống rồi cùng Triều Bắc lui ra.

“Ta đi nấu thuốc cho đại nhân.”

...

Triệu Doanh Doanh sau khi than phiền với Hồng Miên, thay y phục bị bẩn rồi đi tắm. May thay, chiếc váy chỉ dính bùn, vẫn có thể giặt sạch.

Sau đó, Lâm thị sai người mang thức ăn đến, món ăn khá ngon. Triệu Doanh Doanh đã hết giận phân nửa, không ảnh hưởng đến bữa sáng, ăn hai bát cơm.

Buổi sáng mưa đã tạnh, đến trưa trời nắng rực rỡ. Thời tiết tốt, Triệu Doanh Doanh không ngồi yên trong nhà, gọi Hồng Miên ra chơi đá cầu.

Chủ tớ hai người ban đầu chơi rất vui, nhưng Triệu Doanh Doanh bỗng nhớ lại chuyện sáng nay, bất chợt tức giận, đá

mạnh hơn, khiến quả cầu bay qua tường, rơi xuống sân nhà bên cạnh.

Triệu Doanh Doanh ngẩn người, nhìn Hồng Miên.
“Nhà bên cạnh không có ai ở à?” Triệu Doanh Doanh hỏi.

Hồng Miên đáp: “Trước đây không có ai ở, nhưng mấy ngày trước hình như có người chuyển vào.”

Triệu Doanh Doanh ồ lên, bảo Hồng Miên mang thang đến.

Hồng Miên nhanh chóng mang thang đến, đặt bên cạnh tường, lo lắng nhìn Triệu Doanh Doanh leo lên: “Tiểu thư, hay để nô tỳ lên?”

Triệu Doanh Doanh đã bước lên thang: “Không cần, để ta.”

Nàng leo lên thang, trước tiên nhìn xung quanh, quan sát tình hình trong sân nhà bên.

Một sân nhỏ đơn giản, dường như không phải nhà giàu có.

“Có ai ở đó không?” Nàng hắng giọng, lên tiếng.

...

Hoắc Bằng Cảnh suốt buổi sáng ở trong phòng luyện chữ, lần ám sát đó tuy không lấy mạng hắn, nhưng để lại một số vấn đề khó chữa, đau đầu không thể trị dứt.

Lang trung nói, trừ khi có giải dược, nếu không không thể chữa khỏi hoàn toàn, chỉ có thể dùng thuốc giảm đau phần nào.

Cơn đau đầu có lúc xuất hiện vào buổi sáng, có lúc vào buổi chiều, có khi vào buổi tối, thời gian không cố định, nhưng đau đớn thật khó chịu. Dù Hoắc Bằng Cảnh có khả năng chịu đựng, cũng có lúc không chịu nổi, và nếu suy nghĩ quá nhiều, cơn đau càng tăng.

Không còn cách nào, Hoắc Bằng Cảnh mới phải đến Hồ Châu dưỡng bệnh.

Ánh nắng tươi sáng lọt qua cửa sổ, rơi trên bàn tre, chiếu vào chữ của Hoắc Bằng Cảnh. Mạnh mẽ hữu lực, trên giấy đề hai câu thơ: Nhân nhân tận thuyết Giang Nam hảo, du nhân chỉ hợp Giang Nam lão.

Hoắc Bằng Cảnh chợt ngừng động tác, nghe thấy ngoài sân có tiếng vang, là thanh âm của tiểu cô nương cách vách bên cạnh, so với ngày thường, nghe càng lúc càng gần.

“Cái kia, xin hỏi có ai không?”

Hoắc Bằng Cảnh gác bút, ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh. Cách những tán lá xanh um, hắt lờ mờ nhìn thấy một thiếu nữ đang dựa người trên tường cao, hai tròng mắt linh động, đang nhìn khắp nơi đánh giá.

Ánh mặt trời chiếu vào người nàng, tạo ra một vòng tròn ánh sáng. Một cơn gió nhẹ thổi qua, làm cành cây tản ra, giúp Hoắc Bằng Cảnh nhìn thấy rõ ràng bộ dáng của nàng.

Hoắc Bằng Cảnh mày đẹp nhú lại.

Triều Nam nghe thấy động tĩnh liền chạy ra. Mắt thấy một thiếu nữ, hắn ta không dám hành động, quay đầu lại đợi phân phó của Hoắc Bằng Cảnh.

“Có chuyện gì sao?” Triều Nam mở miệng.

Triều Doanh Doanh thấy có người tới, nhoẻn miệng cười: “Xin lỗi, chuyện là ta vừa mới cùng tỷ nữ trong viện chơi đá cầu, không cẩn thận đá quả cầu sang bên sân nhà các người, liệu người có thể lấy giúp ta quả cầu đó không?”

Nàng xem Triều Nam là chủ nhân của tiểu viện này, chỉ vào quả cầu sắc sỡ sắc màu đang nằm trên mặt đất.

Triều Nam a lên một tiếng, không dám tự tiện hành động, lại nhìn về phía Hoắc Bằng Cảnh.

Ở vị trí của Triệu Doanh Doanh không thể nhìn thấy Hoắc Bằng Cảnh, chỉ có thể nhìn thấy một cái cây xanh um tươi tốt.

Hoắc Bằng Cảnh ở dưới tán cây xanh nhìn thiếu nữ.

Thiếu nữ mỹ mạo xinh đẹp động lòng người.

Chỉ tiếc, lại là mỹ nhân ngu ngốc.

Hoắc Bằng Cảnh tầm mắt hơi thấp, ý bảo Triều Nam: “Đưa cho nàng.”

Triều Nam lúc này mới nhặt quả cầu trên đất lên, ném cho Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh tiếp được quả cầu, miệng nói cảm tạ, rồi theo dọc thang bò đi xuống.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn về phía tường viện, lẩm bẩm tự nói: “Đẹp thì có đẹp.”

Chỉ tiếc, chỉ có nhan sắc, nhan sắc lại trở thành gánh nặng.

Ánh mắt hẩn trùng xuống.

Triều Nam đến gần, trùng hợp nghe được rõ ràng những lời này, tức khắc trùng lớn hai mắt, gương mặt hiện ra mấy chữ không thể tin nổi.

Lại nói, hẩn đi theo đại nhân mười năm, lần đầu tiên nghe thấy đại nhân khen một nữ tử đẹp. Hồi ở Kinh thành nhiều mỹ

nhân như vậy, nhưng trong mắt đại nhân thì cùng với mây bay trên trời cũng không có gì khác biệt.

Trong một thoáng, trong đầu Triều Nam nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Đại nhân hiện giờ đã 25 tuổi, cũng nên cưới vợ sinh con rồi. Chỉ là từ trước đến nay đại nhân đều luôn say mê công vụ, không màng đến việc thành gia lập thất. Chẳng lẽ thời gian đại nhân ở Hồ Châu này, nghĩ thông rồi?

Chuyện này quá tốt rồi, Triều Nam sẽ vì Hoắc Bằng Cảnh có được gia đình hạnh phúc mà vui vẻ.

Nhưng...

Một giây sau, Triều Nam lại nghĩ đến một việc đáng tiếc.

“Đại nhân, vị Triệu nhị cô nương này, có vị hôn phu rồi.” Triều Nam nói một câu không đầu không đuôi như vậy.

Hoắc Bằng Cảnh đang tiến về phía trước, đột nhiên nghe đến mấy lời này của Triều Nam.

Hoắc Bằng Cảnh khó hiểu: “Cho nên?”

Nàng có vị hôn phu, thì liên quan gì đến hắn?

Sau một lát, Hoắc Bằng Cảnh lại nghe Triều Nam nói: “Bất quá không có việc gì, đại nhân nếu thích, đoạt người về là được.”

Hoắc Bằng Cảnh rốt cuộc cũng nghe hiểu, nhất thời có chút buồn cười.

Hắn ta cho rằng, hắn coi trọng cái kẻ ngu ngốc ở cách vách kia sao?

Hoắc Bằng Cảnh khẽ cười một tiếng, nói: “Ta không có hứng thú với kẻ ngu xuẩn.”

Triều Nam chớp chớp mắt, thầm nghĩ, cái người vừa khen cô nương nhà người ta xinh đẹp đâu rồi?

...

Triệu Doanh Doanh lấy quả cầu về nhưng lại không còn tâm trạng đá cầu nữa. Nàng trở về phòng, nghĩ đến chuyện ban sáng, trong lòng lại bức bối không vui.

Rõ ràng lúc bắt đầu, nàng còn chiếm thế thượng phong.

Nhưng sao lại thua nữa rồi?

Nàng nhớ rõ sắc mặt lúc đó của Triệu Uyển Nghiên khó coi, chẳng lẽ là nàng tự mình vấp ngã hay sao?

Còn chưa nghĩ ra được nguyên do, Hồng Miên đã vén màn cửa tiến vào: “Cô nương, lão gia tới.”

Chương 3: Phạt Quỳ

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh sững sốt, không ngờ rằng Triệu Mậu Sơn sẽ đến, trong giây lát liền nở nụ cười rạng rỡ. Nàng biết rằng phụ thân vẫn còn thương xót nàng mà! Sáng nay khi nàng ngủ, chỉ nghe thấy phụ thân mắng nàng vụng về, không nghe thấy ông ấy quan tâm xem nàng có bị thương hay không. Ngay cả Hồng Miên cũng đau lòng vì nàng, khi ấy Triệu Doanh Doanh còn có chút oán trách phụ thân. Giờ nghe nói Triệu Mậu Sơn đến thăm, chút hờn dỗi kia lập tức tan thành mây khói.

Triệu Doanh Doanh bước ra từ phòng trong, thấy Triệu Mậu Sơn ngồi trên chiếc ghế lưng cao ở gian ngoài. Nàng chậm chậm tiến tới, đứng bên cạnh Triệu Mậu Sơn, cúi đầu khẽ gọi: “Phụ thân.”

Triệu Mậu Sơn ngược mắt nhìn nhi nữ đã trưởng thành xinh đẹp của mình, không khỏi cảm thán, thời gian trôi nhanh như chớp mắt. Nhìn Triệu Doanh Doanh, ông không tránh khỏi nghĩ đến người thê tử đã mất của mình, Lương thị.

Lương thị gả cho ông khi ông còn là một thư sinh nghèo, hai người cùng nhau lớn lên, tình cảm sâu đậm. Lương thị chưa từng ngại ông không có tiền đồ, luôn nhẹ nhàng an ủi rằng ông sớm muộn gì cũng sẽ đỗ đạt công danh. Sau này, ông thực sự đã thi đậu và làm quan, để Lương thị sống cuộc sống sung túc. Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, Lương thị khó sinh, tuy rằng lúc đó vẫn giữ được mạng sống nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, để lại một nhi nữ.

Nghĩ đến đây, Triệu Mậu Sơn không khỏi cảm thấy đau lòng, giọng điệu cũng mềm mỏng hơn: “Sáng nay con không bị thương chứ?”

Triệu Doanh Doanh xòe tay ra, gật đầu: "Có ạ, phụ thân xem này, bị trầy một mảng lớn, đau chết mất."

Làn da nàng trắng như tuyết, những chỗ bị trầy càng trở nên rõ ràng, Hồng Miên đã giúp nàng làm sạch vết thương và bôi thuốc, nhưng vẫn còn đỏ và đau.

Triệu Mậu Sơn nhìn thấy không khỏi thương xót, thái độ cũng mềm đi không ít: "Chỉ là trầy da thôi, hướng hồ con đã lớn thế này rồi, còn có thể tự ngã, trách ai đây?"

Triệu Doanh Doanh kéo tay áo lên, định cho Triệu Mậu Sơn xem vết thương ở khuỷu tay, gấp gáp nói: "Phụ thân, thật sự không phải con tự ngã, là có người đẩy con ngã."

Triệu Mậu Sơn lại cau mày, ngăn động tác của Triệu Doanh Doanh: "Con là nữ nhi, phải giữ chút tôn nghiêm của chứ! Như thế này còn ra thể thống gì?"

Triệu Doanh Doanh cúi đầu, mím môi, vẻ mặt ảm ức.

Triệu Mậu Sơn tiếp tục nói, giọng đầy sự quan tâm: "Con đã mười sáu rồi, năm sau sẽ thành thân với Tiêu Hằng, phải biết quản gia, còn như thế này, ta làm sao yên tâm được? Nương của con dưới tuổi vàng cũng làm sao yên lòng?"

Nghe phụ thân nhắc tới nương, Triệu Doanh Doanh lập tức đỏ hoe mắt: "Phụ thân vẫn còn nhớ tới nương của con, con tưởng phụ thân đã quên rồi..."

Những năm qua phụ thân sống hạnh phúc với Lâm thị, Triệu Doanh Doanh thấy mà thương nương.

Triệu Mậu Sơn nghe thấy giọng đầy oán thán của nàng, như thể ông là kẻ bạc tình bạc nghĩa, tức giận đập mạnh xuống bàn, nói: "Con nói gì vậy? Ta khi nào quên nương của con? Con thật sự không ra thể thống gì, không có trên có dưới! Nương của con

nếu còn sống, chẳng lẽ muốn thấy con thế này sao? Lâm thị nói đúng, con cần phải rèn luyện tính cách, bây giờ đi tới từ đường, quỳ trước bài vị của nường mà suy nghĩ kỹ càng."

Triệu Mậu Sơn tức giận rời đi, Triệu Doanh Doanh nhìn theo bóng lưng phụ thân, bả vai rũ xuống.

Nàng lại làm phụ thân giận rồi, không giống các nàng, phụ thân rất ít khi nổi giận với họ.

Hồng Miên không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy sắc mặt Triệu Mậu Sơn không vui, có vẻ như cãi nhau với cô nường, nên vội vã bước vào.

"Cô nường..."

Triệu Doanh Doanh thở dài: "Hong Miên, người nói xem, ta thật sự là kẻ ngốc sao?"

Hồng Miên nghĩ thầm, cô nường, cuối cùng nàng cũng nhận ra rồi sao?

Nhưng vẫn an ủi: "Cũng không hẳn, cô nường rất thông minh mà, biết che dù khi mưa, không nhặt đồ rơi xuống đất để ăn."

Triệu Doanh Doanh gật đầu đồng tình, rồi lại phản ứng: "Không đúng, người nói thế, chẳng phải chỉ có ngốc tử mới không làm vậy sao?"

Hồng Miên cười: "Nên cô nường không phải ngốc tử mà."

Triệu Doanh Doanh cảm thấy lời của Hồng Miên có lý, nhưng lại thấy không đúng ở đâu đó.

Thôi, nghĩ không ra thì không nghĩ nữa, nàng thở dài, dù sao nàng cũng không phải kẻ ngốc.

...

Triệu Doanh Doanh quỳ trong tù đường ba canh giờ, khi ra ngoài thì trời đã gần tối. Trăng tròn treo cao trên đầu, chiếu xuống hai cái bóng thon gầy.

Triệu Doanh Doanh tựa vào Hồng Miên, chân vừa tê vừa đau, đi không vững. Nàng cúi người gõ nhẹ vào chân, giọng oán than: "May mà từ Xuân Sơn Viện đến tù đường không xa, quỳ từ đường cũng tiện."

Hồng Miên nghe lời cô nương nói, lòng cảm thấy chua xót. Nàng đã theo hầu cô nương mười năm rồi, thật sự rất thương nàng.

Bao năm nay, cô nương luôn thua thiệt trước hai vị kia, ngoài lý do cô nương không đủ thông minh, còn có phần do lão gia. Hồng Miên cảm thấy lão gia thiên vị, đối với cô nương cực kỳ nghiêm khắc. Nhưng nàng không biết tại sao cô nương lại không được lão gia yêu thích, có lẽ vì cô nương không biết hạ mình giả vờ yếu đuối, còn đại cô nương và tam cô nương thì rất giỏi việc đó.

"Cô nương, ngài cẩn thận chút, đi chậm thôi, đừng để ngã." Hồng Miên cẩn thận đỡ Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh quỳ cả buổi chiều, chưa ăn tối, lúc này bụng bắt đầu kêu đói. Nàng xoa bụng, nói với Hồng Miên: "Hồng Miên, người giúp ta lấy chút đồ ăn, ta tự về phòng được."

Hồng Miên do dự: "Ngài một mình có ổn không?"

Triệu Doanh Doanh gật đầu: "Ta đi chậm mà, người nhanh đi lấy đồ ăn đi, tốt nhất khi ta về tới Xuân Sơn Viện là có thể ăn ngay."

Hồng Miên suy nghĩ một lúc rồi đồng ý.

"Vậy ngài đi chậm thôi, đừng để ngã."

Triệu Doanh Doanh gật đầu, nhìn theo Hồng Miên rời đi. Nàng ôm lấy chân, từ từ bước đi. Ánh trăng như nước, chiếu xuống cái bóng cô độc của nàng. Đèn lồng trên con đường nhỏ phát ra ánh sáng vàng nhạt, làm cho không khí càng thêm tĩnh lặng và lạnh lẽo.

Triệu Doanh Doanh cúi đầu nhìn cái bóng của mình, không khỏi nghĩ đến những câu chuyện ma quái, khiến lưng nàng lạnh ngắt.

Nàng nhát gan, đặc biệt sợ mấy thứ ma quỷ này. Lúc này ở từ đường thì không sao, đối diện với bài vị của nường, dù có gì nường cũng bảo vệ nàng. Nhưng giờ ra khỏi từ đường thì khó nói.

Triệu Doanh Doanh cảm thấy lo lắng, cắn răng, dùng đôi chân đau nhức bước nhanh về phía trước. Đầu gối nàng vốn bị thương, lại quỳ lâu, cố gắng đi đến cửa Xuân Sơn Viện, cuối cùng không chịu nổi nữa, ngã quỵ xuống đất.

Triệu Doanh Doanh hít một hơi, không đứng dậy, ngược nhìn vầng trăng tròn vành vạnh.

Nếu thế gian thật sự có ma quỷ, liệu có Nguyệt thần hay không?

Nếu thế gian thật sự có Nguyệt thần, liệu có thể thực hiện nguyện vọng của nàng hay không?

Triệu Doanh Doanh chấp tay, hướng về phía mặt trăng cầu nguyện: "Nguyệt thần đại nhân ơi Nguyệt thần đại nhân, nếu ngài thật sự linh thiêng, có thể giúp đỡ tín nữ không?

Tín nữ Triệu Doanh Doanh, người Hồ Châu, tuổi vừa mười sáu, không có nhiều nguyện vọng. Chỉ mong sau này khi giao đấu với các tỷ muội, đều có thể chiến thắng các nàng, khiến các nàng thua tâm phục khẩu phục.

Ngoài nguyện vọng nhỏ này, tín nữ còn một nguyện vọng nhỏ nữa, là phụ thân có thể đối xử tốt hơn với tín nữ, dịu dàng hơn, kiên nhẫn hơn, và cầu mong phụ thân đừng giận tín nữ nữa."

"Cầu xin ngài, Nguyệt thần đại nhân." Triệu Doanh Doanh nói xong, cúi lạy ba cái.

Hoắc Bằng Cảnh khi trở về, tình cờ nghe được những lời này.

Hắn khẽ nhếch môi cười, bay lên mái nhà, nhìn thấy thiếu nữ đang thành tâm cúi lạy dưới ánh trăng.

Nguyệt thần của nàng chắc chắn sẽ không linh ứng. Bất quá, hắn đại phát từ bi, giúp đỡ cô nương gốc ghếch này một lần.

Chương 4: Linh Nghiệm

DTV-EBOOK

“Nguyệt thần đại nhân, ngài nhất định đừng nhớ nhầm, tín nữ tên là Triệu Doanh Doanh.”

Triệu Doanh Doanh vẫn đang lải nhải kể về nguyện vọng của mình, bỗng cảm thấy trên đầu bị cái gì đó đập nhẹ. Nàng cúi xuống, thấy trước mặt không xa có một cuộn giấy nhỏ, dường như từ trên trời rơi xuống.

Triệu Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn quanh, ngoài trăng sáng và gió đêm, chẳng thấy gì cả.

Chẳng lẽ... Nguyệt thần đại nhân hiển linh rồi?!

Triệu Doanh Doanh lòng vui mừng khôn xiết, vội vàng mở cuộn giấy ra, thấy trên đó viết mấy dòng chữ rồng bay phượng múa, dạy nàng cách thực hiện nguyện vọng của mình. Nàng lại ngẩng đầu nhìn quanh, vẫn không thấy ai, chỉ có trăng sáng gió mát.

Vậy chắc chắn là Nguyệt thần đại nhân hiển linh rồi!

“Đa tạ Nguyệt thần đại nhân phù hộ, Nguyệt thần đại nhân yên tâm, tín nữ nhất định sẽ đền đáp Nguyệt thần đại nhân.”

Triệu Doanh Doanh nhét cuộn giấy vào trong tay áo, cẩn thận đứng dậy, khẽ hít một hơi vì đau đầu gối, bước khập khiễng vào Xuân Sơn Viện.

Hoắc Bằng Cảnh ẩn mình trong bóng cây, nhìn theo bóng dáng thiếu nữ rời đi, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Nguyệt thần đại nhân, chắc.

Hoắc Bằng Cảnh từ tường nhảy xuống, dừng ở cuối hành lang, đẩy cửa vào phòng. Một trận gió mát thổi qua, mùi m/áu tươi lại sộc lên mũi. Hoắc Bằng Cảnh ngửi ngửi một chút, vào phòng tắm rửa sạch.

Vừa rồi hắn mới tự mình đi thăm vấn thích khách đã hạ độc hắn. Đúng như lời Triều Bắc nói, tên này thật sự cứng đầu. Chẳng qua Hoắc Bằng Cảnh thích nhất là kiểu khiến cho đối phương từ từ nếm trải được cảm giác thịt nát xương tan.

Triều Nam bưng chén thuốc đến, rồi đứng ở hiên cửa, chú không tùy ý bước vào, đại nhân nhà hắn ghét nhất là bị người khác quấy rầy. Huống hồ tối nay đại nhân còn đích thân đi thăm vấn tên thích khách kia, không cạy được miệng hắn ta giao ra giải dược, chỉ sợ tâm trạng đại nhân hiện tại đang rất không tốt.

Triều Nam dừng một chút, rồi mới hướng phía cửa, nói: “Đại nhân, thuốc đã nấu xong, nên uống lúc còn nóng.”

Trong phòng rất nhanh truyền đến giọng nói lạnh lạnh: “Vào đi.”

Triều Nam lúc này mới dám đẩy cửa, hắn đến gần, đặt chén thuốc trên bàn vuông. Ngẩng đầu thấy Hoắc Bằng Cảnh dựa người vào khung cửa sổ, ánh mắt dừng ở phía mặt trăng trên cao.

Không biết có phải hắn bị ảo giác hay không, mà tâm tình đại nhân... hình như có chút không tồi?

Hắn cảm thấy mình càng ngày càng không hiểu được đại nhân nữa rồi.

Triều Nam nói: “Đại nhân, ngài đừng quá lo lắng, sẽ có biện pháp cạy được miệng tên thích khách kia, khiến hắn phải giao ra giải dược thôi.”

Hoắc Bằng Cảnh thu hồi tầm mắt, xoay người về phía bàn vuông, thanh âm mang theo một chút ý cười: “Không vội.”

Hắn giơ tay lấy chén thuốc, ngửa đầu một hơi uống sạch.

Thuốc này rất đắng, lúc Triều Nam nấu thuốc còn cảm thấy gay mũi, vậy mà đại nhân có thể uống hết một hơi mà không chớp mắt lấy một cái, không hổ là đại nhân, Triều Nam lòng sinh bội phục.

“Đại nhân, canh giờ không còn sớm nữa, ngài nghỉ ngơi đi, thuốc hạ xin cáo lui.” Triều Nam lui ra sau, mắt thấy trăng hôm nay rất tròn, khó trách đại nhân tâm tình không tồi, chứng đau đầu của đại nhân vẫn còn chưa phát tác.

Giờ Hợi canh ba, Hoắc Bằng Cảnh vẫn chưa thể ngủ được, đầu vô cùng đau nhức.

Hắn đứng dậy, đến bên cửa sổ, nhìn ánh trăng sáng trên cao, lại nghĩ tới tiểu cô nương sát vách.

Nàng hẳn không ngốc đến mức, không làm được những lời hắn nói đúng không?

...

Triệu Doanh Doanh trở về phòng, ở dưới ánh đèn đêm mầu giấy kia cẩn thận mở ra, nghiêm túc xem đi xem lại mấy lần.

Tuy rằng nàng cảm thấy những cách được viết ra không quá cao minh, nhưng dù sao cũng là Nguyệt thần đại nhân hiển linh chỉ điểm cho nàng, tất nhiên có thể áp dụng rồi!

Nghĩ đến ngày mai thắng lợi, Triệu Doanh Doanh tức khắc nhảy nhót không thôi.

Hồng Miên từ bên ngoài trở về xách theo hộp đồ ăn, liền thấy cô nương nhà mình ở dưới ánh đèn cười ngây ngô.

Canh giờ này, cơm chiều sớm qua, trong phủ sau bếp cũng không còn thừa cái gì có thể ăn, Hồng Miên chỉ có thể lấy được hai cái màn thầu trắng, cùng một ít đồ thừa của buổi tối.

“Cô nương, ngài như thế rồi mà sao còn đứng?” Hồng Miên đặt hộp đồ ăn lên bàn, chạy nhanh tới đỡ Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh đói đến mức ngực dán vào lưng, vừa ngửi được mùi đồ ăn liền kích động mà sắp khóc, gấp gáp mở hộp đồ ăn ra.

“Ta không sao.” Tuy cũng đều là chút cơm thừa canh cặn, nhưng Triệu Doanh Doanh thật sự đói bụng, nằng ăn ngấu ăn nghiền.

Ăn xong, Hồng Miên chuẩn bị một ít nước ấm, Triệu Doanh Doanh tắm rửa sạch sẽ, mặc áo ngủ rồi ngồi trên giường mỹ nhân. Hồng Miên giúp nàng xoa chân.

“Hồng Miên, ngày mai sáng sớm, người đi nói với phụ thân, rằng ta bị bệnh rồi.” Triệu Doanh Doanh nghĩ đến mẫu giấy kia, chỉ đạo cho Hồng Miên.

Hồng Miên ngẩng đầu, cùng cô nương nhà mình đối mắt qua lại, có chút khó hiểu, cô nương đây là muốn giả bệnh hay sao?

Hồng Miên bất đắc dĩ bật cười, nghĩ rằng vẫn nên khuyên cô nương đừng nên dùng cách này thì hơn.

Không phải Hồng Miên không muốn giúp nàng, mà là chiêu thức giả bệnh này cô nương đã dùng qua rồi...

Kết quả ra sao, nói hai ba câu tự nhiên là lòi, ngược lại rước lấy chê cười.

“Không bằng, cô nương cứ nghỉ ngơi hai ngày đi? Không cần phải động đến chuyện gì, chỉ cần ở trong viện nghỉ ngơi cho tốt là được.” Hồng Miên uyển chuyển khuyên nàng.

Triệu Doanh Doanh ánh mắt kiên định, Nguyệt thần đại nhân ở đây chống lưng cho nàng, sợ cái gì chứ?

“Hồng Miên, ta kêu người đi thì người cứ đi. Không được nói nhiều.” Triệu Doanh Doanh không cho Hồng Miên cơ hội tiếp tục khuyên bảo.

Hồng Miên không lay chuyển được nàng, chỉ đành thở dài một tiếng, gật đầu: “Vậy được rồi, nô tỳ ngày mai sáng sớm liền đi bẩm báo lão gia, nói ngài bị bệnh rồi.”

Triệu Doanh Doanh vừa lòng gật đầu.

Hôm nay có rất nhiều chuyện xảy ra, cả thể xác lẫn tinh thần Triệu Doanh Doanh đều mệt mỏi, không khỏi ngáp một cái, trong chốc lát liền nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Đêm đó, Triệu Doanh Doanh mơ một giấc mộng đẹp. Trong mơ, nàng giao chiến với hai tỷ muội kia, chiếm hết ưu thế, được phụ thân cưng chiều, thật là rục rờ.

Sáng hôm sau, Hồng Miên nhớ lời dặn của Triệu Doanh Doanh, khi vừa tỉnh dậy liền đi báo với lão gia rằng nàng bị bệnh rồi.

Triệu Mậu Sơn thực sự không thích Triệu Doanh Doanh lắm, phụ mẫu đối xử với con cái luôn khó lòng công bằng tuyệt đối, dù sao trái tim con người cũng làm từ thịt, khó tránh khỏi thiên vị. Lý do không thích nhì nữ thứ hai cũng đơn giản, Triệu Doanh Doanh là đứa con duy nhất mà Lương thị sinh cho ông, nhưng lại chẳng có gì giống Lương thị.

Lương thị đương nhiên cũng xinh đẹp, nhưng là kiểu xinh đẹp đoan trang dịu dàng, còn Doanh nha đầu lại có vẻ đẹp yêu kiều rực rỡ. Tính cách lại càng khác xa, Lương thị dịu dàng khả ái, là đóa hoa hiểu lòng người, còn Doanh nha đầu thì dường như chẳng hiểu gì về sắc mặt người khác, lại hay hành động lỗ măng, cũng chẳng đủ thông minh.

Tóm lại, không giống chút nào với hình dung của Triệu Mậu Sơn về con gái của Lương thị.

Tự nhiên, ông cũng không thích lắm.

Hơn nữa, mỗi lần thấy Doanh nha đầu, ông không tránh khỏi nhớ đến Lương thị đã khuất, nhìn người nhớ người, gọi lên nỗi buồn.

Nhưng Triệu Mậu Sơn không cho rằng mình bạc đãi nhi nữ thứ hai, ông chỉ là hơi thiên vị về tình cảm, còn về vật chất thì gần như có thể nói là công bằng. Dù là con gái thứ, ông cũng không phân biệt đối xử.

Nghe Hồng Miên nói xong, Triệu Mậu Sơn nhú mày, thoát đầu có chút lo lắng. Dù sao đi nữa, cũng là nhi nữ của ông, bệnh rồi ông vẫn lo lắng.

“Bệnh rồi? Sao lại bệnh được? Đã mời đại phu chưa?” Triệu Mậu Sơn vừa nói vừa định đứng dậy, đi đến Xuân Sơn Viện.

Những lời này Triệu Doanh Doanh không dặn dò, Hồng Miên đành phải tự bịa ra: “Có lẽ do từ đường lạnh lẽo, cô nương vô tình bị nhiễm lạnh. Còn đại phu thì chưa kịp mời.”

Triệu Mậu Sơn gấp gáp: “Thật là hồ đồ, đã bệnh rồi, sao không mời đại phu trước!”

Đêm qua Triệu Mậu Sơn nghỉ tại viện của Lâm thị, Lâm thị cũng ở bên cạnh nghe. Lâm thị không tin Triệu Doanh Doanh

thực sự bệnh, dù sao chiêu giả bệnh này, bà cũng đã từng dùng qua.

Sao lại trùng hợp như vậy? Hôm qua vừa cãi với lão gia, hôm nay đã bệnh? Hơn nữa, bệnh rồi không lo mời đại phu, lại lo mời lão gia đến, càng chứng tỏ là giả.

Nhưng Lâm thị không thể nói thẳng rằng Doanh nha đầu giả bệnh, nếu nói ra, lão gia nhất định không vui. Bà sống bên lão gia bao năm, đã hiểu rõ tính tình lão gia.

Lâm thị tranh nói trước Hồng Miên, bình tĩnh nói: “Lý mama, mau đi mời đại phu.”

Nói xong lại quay sang Triệu Mậu Sơn: “Lão gia cũng đừng lo lắng, mùa xuân dễ nhiễm phong hàn, Doanh nhi vốn khỏe mạnh, chắc sẽ không sao. Nhưng Doanh nhi đã bệnh, thiếp là mẫu thân cũng nên đi thăm, Hồng Hoa, người đi gọi tam cô nương, tử tử bệnh, làm muội muội tất nhiên cũng nên đi thăm.”

Lâm thị hiểu tính Triệu Mậu Sơn, Triệu Mậu Sơn không thích nội trạch ồn ào, cũng không thích thấy nhi nữ khóc lóc, tốt nhất là nội trạch hòa thuận.

Điều này không chỉ Lâm thị và nhi nữ hiểu, mà cả nội trạch nhà họ Triệu đều biết, chỉ có một mình Triệu Doanh Doanh là gốc gác không hiểu.

Vì vậy, mỗi khi họ có xung đột, đều không bày ra mặt mà nói, chỉ có Triệu Doanh Doanh mới lớn tiếng nói tử tử hại mình, muội muội hại mình, khiến Triệu Mậu Sơn không vui.

Nghe Lâm thị nói vậy, quả nhiên Triệu Mậu Sơn lộ vẻ hài lòng.

“Nàng nói đúng, vậy chúng ta cùng đi thăm Doanh nha đầu.”

Triệu Mậu Sơn cũng rất hài lòng với thê tử tục huyền này, bà giống Lương thị, đều là những đóa hoa hiểu lòng người, luôn an ủi ông khi buồn phiền, lại lo toan việc nhà, chịu khó chịu khổ.

Ngay cả hai đứa con mà bà sinh ra cũng được bà dạy dỗ rất ngoan ngoãn, không bao giờ khiến ông phật lòng.

Ông rất hài lòng với nội trách của mình, một vị chính thê, hai người thiếp, ba nhi nữ, hai nhi tử, không như gia đình người khác không được yên ổn, thậm chí còn xảy ra án mạng. Chỉ có nhi nữ thứ hai thỉnh thoảng hơi bướng bỉnh, khiến ông tức giận, đó cũng là một trong những lý do ông không thích nhi nữ thứ hai.

Hồng Miên nhìn thấy bọn họ kéo nhau đến Xuân Sơn viện, trong lòng đã thầm kêu không ổn. Với diễn xuất kém cỏi của cô nương nhà mình, nhiều người như vậy chắc chắn sẽ bị lộ tẩy.

Lúc này lão gia thật sự lo lắng, lát nữa nếu biết cô nương giả bệnh, chắc lại tức giận mắng cô nương rồi.

Hồng Miên trong lòng lo lắng không yên, nhưng cũng không dám nói gì, chỉ âm thầm hối hận vì đã đồng ý với cô nương tối qua, lúc đó đáng lẽ nên khuyên cô nương mới phải.

Hồng Miên mang tâm trạng lo lắng, cùng Triệu Mậu Sơn và mọi người quay lại Xuân Sơn Viện.

Hồng Miên liếc nhìn cô nương trong phòng, đứng ở cửa nhẹ nhàng gọi một tiếng, muốn cho cô nương một chút thời gian chuẩn bị.

“Cô nương, lão gia và phu nhân cùng tam cô nương đến thăm ngài.”

Lâm thị đứng bên cạnh Triệu Mậu Sơn, lộ ra vẻ tự tin, nói: “Doanh nhi, nghe nói con bệnh, lão gia và ta đến thăm con.”

Lâm thị liếc mắt ra hiệu cho Triệu Uyển Nghiên, Triệu Uyển Nghiên hiểu ý, liền đi vòng qua bình phong gỗ đào, đi vào phòng.

“Nhị tử, tử có khỏe không?”

Chỉ thấy Triệu Doanh Doanh khoác một chiếc áo, dựa vào gối tròn, mặt đỏ không tự nhiên, đôi mắt ươn ướt, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, trông giống như thực sự bệnh.

Triệu Uyển Nghiên trong lòng nghi hoặc, sao một ngày không gặp, Triệu Doanh Doanh lại tiến bộ hơn rồi?

Nàng ta giả vờ lo lắng, đưa tay sờ trán Triệu Doanh Doanh, miệng nói: “Ôi, nhị tử sao lại bệnh nặng thế này?”

Nhưng phát hiện trán Triệu Doanh Doanh quả thật nóng.

Triệu Mậu Sơn nghe vậy cũng vào phòng, ngồi bên cạnh giường, gọi đại phu đến bắt mạch cho nàng.

Lâm thị và Triệu Uyển Nghiên nhìn nhau, đều có chút bất ngờ.

Nàng ta thực sự bệnh, không phải giả?

Đại phu bắt mạch cho Triệu Doanh Doanh xong, nói: “Bẩm lão gia, tiểu thư thực sự bị phong hàn, có lẽ là do nhiễm lạnh. Theo mạch tượng mà nói, tiểu thư còn có chút ưu tư uất kết. Nhưng đều không nghiêm trọng lắm, lão phu sẽ kê vài thang thuốc, tĩnh dưỡng một thời gian sẽ khỏi.”

Triệu Doanh Doanh ho khan vài tiếng đúng lúc, Triệu Mậu Sơn thở dài, ánh mắt lộ ra vài phần ảm áp.

Triệu Doanh Doanh nhớ lại lời chỉ dẫn của Nguyệt thần đại nhân hôm qua, cúi mắt nói: “Phụ thân, đều là lỗi của con, khiến

phụ thân lo lắng.”

Triệu Mậu Sơn hừ một tiếng, dịu giọng: “Cũng là ta không tốt, hôm qua không nên bắt con đi quỳ từ đường.”

Triệu Doanh Doanh lắc đầu nói: “Đó cũng là lỗi của con làm phụ thân tức giận trước, nhưng hôm qua con ở từ đường suy nghĩ, thực sự suy nghĩ ra nhiều vấn đề. Phụ thân nói đúng, con thực sự có chút lỗ mãng, sau này con sẽ thay đổi, phụ thân đừng giận nữa được không?”

Triệu Doanh Doanh nói lời này không phải thật lòng, chỉ là đọc theo sách vở, nhưng giọng nói khàn khàn do bệnh, cộng thêm thỉnh thoảng ho vài tiếng, khiến nàng trông thật sự chân thành, đáng thương.

Triệu Mậu Sơn lập tức mềm lòng, thở dài: “Ta làm phụ thân, lẽ nào lại chấp nhặt với con gái mình?”

Triệu Doanh Doanh nhìn thấy phản ứng của Triệu Mậu Sơn, trong lòng vui mừng.

Nguyệt thần đại nhân quả nhiên rất linh!

Nàng mỉm cười với Triệu Mậu Sơn: “Con biết phụ thân là tốt nhất mà.”

Sau đó lại ho vài tiếng, nhớ đến những gì viết trên tờ giấy, nói: “Đêm qua nương còn báo mộng cho con, trong mơ...”

Triệu Doanh Doanh sững lại, ôi chao, tiếp theo nên nói gì nữa nhỉ. Nàng lắp bắp một hồi, mới nhớ ra.

“Nương trách con, nói con không nên làm phụ thân giận, còn nói phụ thân nói đúng, con lớn rồi, nên thu liễm tính tình.”

Sự cúi đầu ngập ngừng của nàng, trong mắt Triệu Mậu Sơn, giống như đang nhớ thương mẫu thân, bỗng nhiên cảm thấy đau lòng.

Triệu Mậu Sơn cũng nhớ đến Lương thị, nhìn nhi nữ thứ hai bệnh tật xanh xao lúc này, chỉ còn lại sự thương xót vô tận.

Triệu Doanh Doanh lại nói: “Phụ thân, đột nhiên con nhớ nương quá. Người kể cho con nghe chuyện về nương trước kia nhé?”

Triệu Mậu Sơn gật đầu: “Được, ta sẽ kể cho con nghe về nương của con, nhưng con phải uống thuốc trước đã.”

Bầu không khí cha hiền con thảo này, Lâm thị và Triệu Uyển Nghiên cảm thấy mình ở lại sẽ trở nên vướng víu, hai người nhìn nhau, nói vài câu dạn dò Triệu Doanh Doanh dưỡng bệnh rồi rời đi.

Sau khi Triệu Doanh Doanh uống thuốc, Triệu Mậu Sơn thực sự kể cho nàng nghe về những chuyện thời trẻ của Lương thị. Triệu Doanh Doanh nằm trên giường, nghe giọng nói ân cần của phụ thân, dần dần thiếp đi.

Nàng đã rất lâu không có cơ hội ở bên phụ thân như thế này.

Nguyệt thân đại nhân quả nhiên rất linh nghiệm, ngay cả việc nàng thật sự bị bệnh cũng tính được.

Chương 5: Cống Phẩm

DTV-EBOOK

“Nguyệt thần đại nhân, ngài nhất định đừng nhớ nhầm, tín nữ tên là Triệu Doanh Doanh.”

Triệu Doanh Doanh vẫn đang lải nhải kể về nguyện vọng của mình, bỗng cảm thấy trên đầu bị cái gì đó đập nhẹ. Nàng cúi xuống, thấy trước mặt không xa có một cuộn giấy nhỏ, dường như từ trên trời rơi xuống.

Triệu Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn quanh, ngoài trăng sáng và gió đêm, chẳng thấy gì cả.

Chẳng lẽ... Nguyệt thần đại nhân hiển linh rồi?!

Triệu Doanh Doanh lòng vui mừng khôn xiết, vội vàng mở cuộn giấy ra, thấy trên đó viết mấy dòng chữ rồng bay phượng múa, dạy nàng cách thực hiện nguyện vọng của mình. Nàng lại ngẩng đầu nhìn quanh, vẫn không thấy ai, chỉ có trăng sáng gió mát.

Vậy chắc chắn là Nguyệt thần đại nhân hiển linh rồi!

“Đa tạ Nguyệt thần đại nhân phù hộ, Nguyệt thần đại nhân yên tâm, tín nữ nhất định sẽ đền đáp Nguyệt thần đại nhân.”

Triệu Doanh Doanh nhét cuộn giấy vào trong tay áo, cẩn thận đứng dậy, khẽ hít một hơi vì đau đầu gối, bước khập khiễng vào Xuân Sơn Viện.

Hoắc Bằng Cảnh ẩn mình trong bóng cây, nhìn theo bóng dáng thiếu nữ rời đi, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Nguyệt thần đại nhân, chắc.

Hoắc Bằng Cảnh từ tường nhảy xuống, dừng ở cuối hành lang, đẩy cửa vào phòng. Một trận gió mát thổi qua, mùi m/áu tươi lại sộc lên mũi. Hoắc Bằng Cảnh ngửi ngửi một chút, vào phòng tắm rửa sạch.

Vừa rồi hắn mới tự mình đi thăm vấn thích khách đã hạ độc hắn. Đúng như lời Triều Bắc nói, tên này thật sự cứng đầu. Chẳng qua Hoắc Bằng Cảnh thích nhất là kiểu khiến cho đối phương từ từ nếm trải được cảm giác thịt nát xương tan.

Triều Nam bưng chén thuốc đến, rồi đứng ở hiên cửa, chú không tùy ý bước vào, đại nhân nhà hắn ghét nhất là bị người khác quấy rầy. Huống hồ tối nay đại nhân còn đích thân đi thăm vấn tên thích khách kia, không cạy được miệng hắn ta giao ra giải dược, chỉ sợ tâm trạng đại nhân hiện tại đang rất không tốt.

Triều Nam dừng một chút, rồi mới hướng phía cửa, nói: “Đại nhân, thuốc đã nấu xong, nên uống lúc còn nóng.”

Trong phòng rất nhanh truyền đến giọng nói lạnh lạnh: “Vào đi.”

Triều Nam lúc này mới dám đẩy cửa, hắn đến gần, đặt chén thuốc trên bàn vuông. Ngẩng đầu thấy Hoắc Bằng Cảnh dựa người vào khung cửa sổ, ánh mắt dừng ở phía mặt trăng trên cao.

Không biết có phải hắn bị ảo giác hay không, mà tâm tình đại nhân... hình như có chút không tồi?

Hắn cảm thấy mình càng ngày càng không hiểu được đại nhân nữa rồi.

Triều Nam nói: “Đại nhân, ngài đừng quá lo lắng, sẽ có biện pháp cạy được miệng tên thích khách kia, khiến hắn phải giao ra giải dược thôi.”

Hoắc Bằng Cảnh thu hồi tầm mắt, xoay người về phía bàn vuông, thanh âm mang theo một chút ý cười: “Không vội.”

Hắn giơ tay lấy chén thuốc, ngửa đầu một hơi uống sạch.

Thuốc này rất đắng, lúc Triều Nam nấu thuốc còn cảm thấy gay mũi, vậy mà đại nhân có thể uống hết một hơi mà không chớp mắt lấy một cái, không hổ là đại nhân, Triều Nam lòng sinh bội phục.

“Đại nhân, canh giờ không còn sớm nữa, ngài nghỉ ngơi đi, thuộc hạ xin cáo lui.” Triều Nam lui ra sau, mắt thấy trăng hôm nay rất tròn, khó trách đại nhân tâm tình không tồi, chứng đau đầu của đại nhân vẫn còn chưa phát tác.

Giờ Hợi canh ba, Hoắc Bằng Cảnh vẫn chưa thể ngủ được, đầu vô cùng đau nhức.

Hắn đứng dậy, đến bên cửa sổ, nhìn ánh trăng sáng trên cao, lại nghĩ tới tiểu cô nương sát vách.

Nàng hẳn không ngốc đến mức, không làm được những lời hắn nói đúng không?

...

Triệu Doanh Doanh trở về phòng, ở dưới ánh đèn đêm mầu giấy kia cẩn thận mở ra, nghiêm túc xem đi xem lại mấy lần.

Tuy rằng nàng cảm thấy những cách được viết ra không quá cao minh, nhưng dù sao cũng là Nguyệt thần đại nhân hiển linh chỉ điểm cho nàng, tất nhiên có thể áp dụng rồi!

Nghĩ đến ngày mai thắng lợi, Triệu Doanh Doanh tức khắc nhảy nhót không thôi.

Hồng Miên từ bên ngoài trở về xách theo hộp đồ ăn, liền thấy cô nương nhà mình ở dưới ánh đèn cười ngây ngô.

Canh giờ này, cơm chiều sớm qua, trong phủ sau bếp cũng không còn thừa cái gì có thể ăn, Hồng Miên chỉ có thể lấy được hai cái màn thầu trắng, cùng một ít đồ thừa của buổi tối.

“Cô nương, ngài như thế rồi mà sao còn đứng?” Hồng Miên đặt hộp đồ ăn lên bàn, chạy nhanh tới đỡ Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh đói đến mức ngực dán vào lưng, vừa ngửi được mùi đồ ăn liền kích động mà sắp khóc, gấp gáp mở hộp đồ ăn ra.

“Ta không sao.” Tuy cũng đều là chút cơm thừa canh cặn, nhưng Triệu Doanh Doanh thật sự đói bụng, nằng ăn ngấu ăn nghiền.

Ăn xong, Hồng Miên chuẩn bị một ít nước ấm, Triệu Doanh Doanh tắm rửa sạch sẽ, mặc áo ngủ rồi ngồi trên giường mỹ nhân. Hồng Miên giúp nàng xoa chân.

“Hồng Miên, ngày mai sáng sớm, người đi nói với phụ thân, rằng ta bị bệnh rồi.” Triệu Doanh Doanh nghĩ đến mẫu giấy kia, chỉ đạo cho Hồng Miên.

Hồng Miên ngẩng đầu, cùng cô nương nhà mình đối mắt qua lại, có chút khó hiểu, cô nương đây là muốn giả bệnh hay sao?

Hồng Miên bất đắc dĩ bật cười, nghĩ rằng vẫn nên khuyên cô nương đừng nên dùng cách này thì hơn.

Không phải Hồng Miên không muốn giúp nàng, mà là chiêu thức giả bệnh này cô nương đã dùng qua rồi...

Kết quả ra sao, nói hai ba câu tự nhiên là lòi, ngược lại rước lấy chê cười.

“Không bằng, cô nương cứ nghỉ ngơi hai ngày đi? Không cần phải động đến chuyện gì, chỉ cần ở trong viện nghỉ ngơi cho tốt là được.” Hồng Miên uyển chuyển khuyên nàng.

Triệu Doanh Doanh ánh mắt kiên định, Nguyệt thần đại nhân ở đây chống lưng cho nàng, sợ cái gì chứ?

“Hồng Miên, ta kêu người đi thì người cứ đi. Không được nói nhiều.” Triệu Doanh Doanh không cho Hồng Miên cơ hội tiếp tục khuyên bảo.

Hồng Miên không lay chuyển được nàng, chỉ đành thở dài một tiếng, gật đầu: “Vậy được rồi, nô tỳ ngày mai sáng sớm liền đi bẩm báo lão gia, nói ngài bị bệnh rồi.”

Triệu Doanh Doanh vừa lòng gật đầu.

Hôm nay có rất nhiều chuyện xảy ra, cả thể xác lẫn tinh thần Triệu Doanh Doanh đều mệt mỏi, không khỏi ngáp một cái, trong chốc lát liền nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Đêm đó, Triệu Doanh Doanh mơ một giấc mộng đẹp. Trong mơ, nàng giao chiến với hai tỷ muội kia, chiếm hết ưu thế, được phụ thân cưng chiều, thật là rục rờ.

Sáng hôm sau, Hồng Miên nhớ lời dặn của Triệu Doanh Doanh, khi vừa tỉnh dậy liền đi báo với lão gia rằng nàng bị bệnh rồi.

Triệu Mậu Sơn thực sự không thích Triệu Doanh Doanh lắm, phụ mẫu đối xử với con cái luôn khó lòng công bằng tuyệt đối, dù sao trái tim con người cũng làm từ thịt, khó tránh khỏi thiên vị. Lý do không thích nhi nữ thứ hai cũng đơn giản, Triệu Doanh Doanh là đứa con duy nhất mà Lương thị sinh cho ông, nhưng lại chẳng có gì giống Lương thị.

Lương thị đương nhiên cũng xinh đẹp, nhưng là kiểu xinh đẹp đoan trang dịu dàng, còn Doanh nha đầu lại có vẻ đẹp yêu kiều rực rỡ. Tính cách lại càng khác xa, Lương thị dịu dàng khả ái, là đóa hoa hiểu lòng người, còn Doanh nha đầu thì dường như chẳng hiểu gì về sắc mặt người khác, lại hay hành động lỗ mãng, cũng chẳng đủ thông minh.

Tóm lại, không giống chút nào với hình dung của Triệu Mậu Sơn về con gái của Lương thị.

Tự nhiên, ông cũng không thích lắm.

Hơn nữa, mỗi lần thấy Doanh nha đầu, ông không tránh khỏi nhớ đến Lương thị đã khuất, nhìn người nhớ người, gọi lên nỗi buồn.

Nhưng Triệu Mậu Sơn không cho rằng mình bạc đãi nhi nữ thứ hai, ông chỉ là hơi thiên vị về tình cảm, còn về vật chất thì gần như có thể nói là công bằng. Dù là con gái thứ, ông cũng không phân biệt đối xử.

Nghe Hồng Miên nói xong, Triệu Mậu Sơn nhú mày, thoát đầu có chút lo lắng. Dù sao đi nữa, cũng là nhi nữ của ông, bệnh rồi ông vẫn lo lắng.

“Bệnh rồi? Sao lại bệnh được? Đã mời đại phu chưa?” Triệu Mậu Sơn vừa nói vừa định đứng dậy, đi đến Xuân Sơn Viện.

Những lời này Triệu Doanh Doanh không dằn dò, Hồng Miên đành phải tự bịa ra: “Có lẽ do từ đường lạnh lẽo, cô nương vô tình bị nhiễm lạnh. Còn đại phu thì chưa kịp mời.”

Triệu Mậu Sơn gấp gáp: “Thật là hồ đồ, đã bệnh rồi, sao không mời đại phu trước!”

Đêm qua Triệu Mậu Sơn nghỉ tại viện của Lâm thị, Lâm thị cũng ở bên cạnh nghe. Lâm thị không tin Triệu Doanh Doanh

thực sự bệnh, dù sao chiêu giả bệnh này, bà cũng đã từng dùng qua.

Sao lại trùng hợp như vậy? Hôm qua vừa cãi với lão gia, hôm nay đã bệnh? Hơn nữa, bệnh rồi không lo mời đại phu, lại lo mời lão gia đến, càng chứng tỏ là giả.

Nhưng Lâm thị không thể nói thẳng rằng Doanh nha đầu giả bệnh, nếu nói ra, lão gia nhất định không vui. Bà sống bên lão gia bao năm, đã hiểu rõ tính tình lão gia.

Lâm thị tranh nói trước Hồng Miên, bình tĩnh nói: “Lý mama, mau đi mời đại phu.”

Nói xong lại quay sang Triệu Mậu Sơn: “Lão gia cũng đừng lo lắng, mùa xuân dễ nhiễm phong hàn, Doanh nhi vốn khỏe mạnh, chắc sẽ không sao. Nhưng Doanh nhi đã bệnh, thiếp là mẫu thân cũng nên đi thăm, Hồng Hoa, người đi gọi tam cô nương, tử tử bệnh, làm muội muội tất nhiên cũng nên đi thăm.”

Lâm thị hiểu tính Triệu Mậu Sơn, Triệu Mậu Sơn không thích nội trạch ồn ào, cũng không thích thấy nhi nữ khóc lóc, tốt nhất là nội trạch hòa thuận.

Điều này không chỉ Lâm thị và nhi nữ hiểu, mà cả nội trạch nhà họ Triệu đều biết, chỉ có một mình Triệu Doanh Doanh là gốc gác không hiểu.

Vì vậy, mỗi khi họ có xung đột, đều không bày ra mặt mà nói, chỉ có Triệu Doanh Doanh mới lớn tiếng nói tử tử hại mình, muội muội hại mình, khiến Triệu Mậu Sơn không vui.

Nghe Lâm thị nói vậy, quả nhiên Triệu Mậu Sơn lộ vẻ hài lòng.

“Nàng nói đúng, vậy chúng ta cùng đi thăm Doanh nha đầu.”

Triệu Mậu Sơn cũng rất hài lòng với thê tử tục huyền này, bà giống Lương thị, đều là những đóa hoa hiểu lòng người, luôn an ủi ông khi buồn phiền, lại lo toan việc nhà, chịu khó chịu khổ.

Ngay cả hai đứa con mà bà sinh ra cũng được bà dạy dỗ rất ngoan ngoãn, không bao giờ khiến ông phật lòng.

Ông rất hài lòng với nội trạch của mình, một vị chính thê, hai người thiếp, ba nhi nữ, hai nhi tử, không như gia đình người khác không được yên ổn, thậm chí còn xảy ra án mạng. Chỉ có nhi nữ thứ hai thỉnh thoảng hơi bướng bỉnh, khiến ông tức giận, đó cũng là một trong những lý do ông không thích nhi nữ thứ hai.

Hồng Miên nhìn thấy bọn họ kéo nhau đến Xuân Sơn viện, trong lòng đã thầm kêu không ổn. Với diễn xuất kém cỏi của cô nương nhà mình, nhiều người như vậy chắc chắn sẽ bị lộ tẩy.

Lúc này lão gia thật sự lo lắng, lát nữa nếu biết cô nương giả bệnh, chắc lại tức giận mắng cô nương rồi.

Hồng Miên trong lòng lo lắng không yên, nhưng cũng không dám nói gì, chỉ âm thầm hối hận vì đã đồng ý với cô nương tối qua, lúc đó đáng lẽ nên khuyên cô nương mới phải.

Hồng Miên mang tâm trạng lo lắng, cùng Triệu Mậu Sơn và mọi người quay lại Xuân Sơn Viện.

Hồng Miên liếc nhìn cô nương trong phòng, đứng ở cửa nhẹ nhàng gọi một tiếng, muốn cho cô nương một chút thời gian chuẩn bị.

“Cô nương, lão gia và phu nhân cùng tam cô nương đến thăm ngài.”

Lâm thị đứng bên cạnh Triệu Mậu Sơn, lộ ra vẻ tự tin, nói: “Doanh nhi, nghe nói con bệnh, lão gia và ta đến thăm con.”

Lâm thị liếc mắt ra hiệu cho Triệu Uyển Nghiên, Triệu Uyển Nghiên hiểu ý, liền đi vòng qua bình phong gỗ đào, đi vào phòng.

“Nhị tử, tử có khỏe không?”

Chỉ thấy Triệu Doanh Doanh khoác một chiếc áo, dựa vào gối tròn, mặt đỏ không tự nhiên, đôi mắt ươn ướt, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, trông giống như thực sự bệnh.

Triệu Uyển Nghiên trong lòng nghi hoặc, sao một ngày không gặp, Triệu Doanh Doanh lại tiến bộ hơn rồi?

Nàng ta giả vờ lo lắng, đưa tay sờ trán Triệu Doanh Doanh, miệng nói: “Ôi, nhị tử sao lại bệnh nặng thế này?”

Nhưng phát hiện trán Triệu Doanh Doanh quả thật nóng.

Triệu Mậu Sơn nghe vậy cũng vào phòng, ngồi bên cạnh giường, gọi đại phu đến bắt mạch cho nàng.

Lâm thị và Triệu Uyển Nghiên nhìn nhau, đều có chút bất ngờ.

Nàng ta thực sự bệnh, không phải giả?

Đại phu bắt mạch cho Triệu Doanh Doanh xong, nói: “Bẩm lão gia, tiểu thư thực sự bị phong hàn, có lẽ là do nhiễm lạnh. Theo mạch tượng mà nói, tiểu thư còn có chút ưu tư uất kết. Nhưng đều không nghiêm trọng lắm, lão phu sẽ kê vài thang thuốc, tĩnh dưỡng một thời gian sẽ khỏi.”

Triệu Doanh Doanh ho khan vài tiếng đúng lúc, Triệu Mậu Sơn thở dài, ánh mắt lộ ra vài phần ảm áp.

Triệu Doanh Doanh nhớ lại lời chỉ dẫn của Nguyệt thần đại nhân hôm qua, cúi mắt nói: “Phụ thân, đều là lỗi của con, khiến

phụ thân lo lắng.”

Triệu Mậu Sơn hừ một tiếng, dịu giọng: “Cũng là ta không tốt, hôm qua không nên bắt con đi quỳ từ đường.”

Triệu Doanh Doanh lắc đầu nói: “Đó cũng là lỗi của con làm phụ thân tức giận trước, nhưng hôm qua con ở từ đường suy nghĩ, thực sự suy nghĩ ra nhiều vấn đề. Phụ thân nói đúng, con thực sự có chút lỗ mãng, sau này con sẽ thay đổi, phụ thân đừng giận nữa được không?”

Triệu Doanh Doanh nói lời này không phải thật lòng, chỉ là đọc theo sách vở, nhưng giọng nói khàn khàn do bệnh, cộng thêm thỉnh thoảng ho vài tiếng, khiến nàng trông thật sự chân thành, đáng thương.

Triệu Mậu Sơn lập tức mềm lòng, thở dài: “Ta làm phụ thân, lẽ nào lại chấp nhặt với con gái mình?”

Triệu Doanh Doanh nhìn thấy phản ứng của Triệu Mậu Sơn, trong lòng vui mừng.

Nguyệt thần đại nhân quả nhiên rất linh!

Nàng mỉm cười với Triệu Mậu Sơn: “Con biết phụ thân là tốt nhất mà.”

Sau đó lại ho vài tiếng, nhớ đến những gì viết trên tờ giấy, nói: “Đêm qua nương còn báo mộng cho con, trong mơ...”

Triệu Doanh Doanh sững lại, ôi chao, tiếp theo nên nói gì nữa nhỉ. Nàng lắp bắp một hồi, mới nhớ ra.

“Nương trách con, nói con không nên làm phụ thân giận, còn nói phụ thân nói đúng, con lớn rồi, nên thu liễm tính tình.”

Sự cúi đầu ngập ngừng của nàng, trong mắt Triệu Mậu Sơn, giống như đang nhớ thương mẫu thân, bỗng nhiên cảm thấy đau lòng.

Triệu Mậu Sơn cũng nhớ đến Lương thị, nhìn nhi nữ thứ hai bệnh tật xanh xao lúc này, chỉ còn lại sự thương xót vô tận.

Triệu Doanh Doanh lại nói: “Phụ thân, đột nhiên con nhớ nương quá. Người kể cho con nghe chuyện về nương trước kia nhé?”

Triệu Mậu Sơn gật đầu: “Được, ta sẽ kể cho con nghe về nương của con, nhưng con phải uống thuốc trước đã.”

Bầu không khí cha hiền con thảo này, Lâm thị và Triệu Uyển Nghiên cảm thấy mình ở lại sẽ trở nên vướng víu, hai người nhìn nhau, nói vài câu dạn dò Triệu Doanh Doanh dưỡng bệnh rồi rời đi.

Sau khi Triệu Doanh Doanh uống thuốc, Triệu Mậu Sơn thực sự kể cho nàng nghe về những chuyện thời trẻ của Lương thị. Triệu Doanh Doanh nằm trên giường, nghe giọng nói ân cần của phụ thân, dần dần thiếp đi.

Nàng đã rất lâu không có cơ hội ở bên phụ thân như thế này.

Nguyệt thần đại nhân quả nhiên rất linh nghiệm, ngay cả việc nàng thật sự bị bệnh cũng tính được.

Chương 6: Mùi Hương

DTV-EBOOK

Hoắc Bằng Cảnh lau đi vết son trên ngón tay, đóng hộp phấn son lại. Trong lúc mở ra đóng vào, dường như hắn ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, khác với mùi hương của phấn son lúc này.

Hắn cúi đầu, đưa hộp phấn son sơn đỏ lại gần mũi, cẩn thận ngửi.

Quả thật, hắn ngửi thấy hai mùi hương khác nhau.

Một là mùi hương của phấn son, mùi kia dường như là mùi hương thoang thoảng trên hộp phấn son, nhẹ đến mức gần như không ngửi thấy được.

Mùi phấn son thì ngọt ngào, còn mùi kia thì thanh mát.

Khi mùi hương thanh mát đó xộc vào mũi Hoắc Bằng Cảnh, như có một làn gió mát thổi qua, xoa dịu những tiếng gõ trong đầu hắn, cơn đau đầu bỗng được giảm bớt.

Hoắc Bằng Cảnh sững người lại, đôi mày dài khẽ nhíu.

Để chắc chắn không phải là ảo giác, hắn đưa hộp phấn son ra xa một chút, không bao lâu sau, cơn đau đầu lại ủa về. Hắn hít thở nhẹ nhàng, lại đưa hộp phấn son sơn đỏ lại gần, ngửi ngửi, cơn đau đầu lại lần nữa dịu đi đôi chút.

Không phải là ảo giác, quả thật có tác dụng. Hoắc Bằng Cảnh nhìn chằm chằm vào hộp phấn son trong tay, nếu mùi hương này thực sự có thể giảm bớt cơn đau đầu của hắn, thì đó là một điều tốt.

Ban đầu hần nghĩ là do mùi của gỗ hoặc sơn trên hộp phấn son, định tìm hiểu một phen. Nhưng khi ngửi lại lần nữa, hần không ngửi thấy mùi hương đó nữa, dường như đã tan biến.

Hoắc Bằng Cảnh thở dài, đặt hộp phấn son trở lại trong hộp. Tâm trí hần bị mùi hương đó làm phân tâm, không còn hứng thú xem xét những "cống phẩm" khác.

Nếu có mùi hương có thể giảm bớt cơn đau đầu của hần, có lẽ mùi hương đó cũng có thể chữa khỏi hần cơn đau đầu của hần chẳng? Nếu đúng như vậy, thì không cần phải tốn công sức moi lời từ miệng tên thích khách đó nữa.

Đây chắc chắn là một manh mối, Hoắc Bằng Cảnh suy nghĩ một lúc rồi cầm bút viết một bức thư, nhờ người gửi về kinh thành. Thư gửi cho lang trung trị bệnh cho hần, Lý Kỳ, hỏi ông ta xem có biết đến thứ này không, và nhờ ông ta chú ý tìm hiểu thêm.

...

"Phụ thân." Triệu Doanh Doanh cười gọi, làm lễ thỉnh an.

"Ngồi đi." Triệu Mậu Sơn đáp, chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh mình, Triệu Doanh Doanh bèn ngồi xuống bên cạnh ông. Đây là điều mấy năm trước chưa từng có.

Vì Triệu Mậu Sơn không mấy thích Triệu Doanh Doanh, thường thì Triệu Uyển Nghiên và Triệu Như Hiên mới là người ngồi bên cạnh ông. Dạo gần đây, mối quan hệ giữa Triệu Doanh Doanh và Triệu Mậu Sơn ngày càng thân thiết, ông không còn mắng mỏ nàng nữa, ngược lại còn rất yêu thương nàng.

Triệu Uyển Nghiên cắn môi, thu ánh mắt lại, trong lòng dâng lên cảm giác nguy cơ. Dù Triệu Doanh Doanh có ngốc nghếch đến đâu, dù chỉ là tình cờ mà nhận được sự yêu thương trở lại của Triệu Mậu Sơn, Triệu Uyển Nghiên cũng không thể chấp

nhận được điều đó. Nàng ta phải tìm cách để phụ thân ghét Triệu Doanh Doanh.

Triệu Uyển Nghiên giữ vẻ mặt điềm nhiên, trong lòng tính toán cách thức thực hiện. Sau khi dùng bữa, mọi người trở về viện của mình, còn Triệu Mậu Sơn thì phải ra phủ nha.

Triệu Uyển Nghiên liếc nhìn chỗ Triệu Doanh Doanh từng ngã lần trước, giả vờ quan tâm hỏi: "Bệnh của Nhị tỷ đã đỡ nhiều chưa?"

Triệu Doanh Doanh dĩ nhiên biết Triệu Uyển Nghiên không thật lòng quan tâm, chắc chắn nàng ta có ý đồ xấu, nhưng vì Triệu Mậu Sơn đang ở phía sau, nàng cũng mỉm cười trả lời: "Đã khỏi hẳn rồi, đa tạ Tam muội quan tâm."

Triệu Uyển Nghiên gật đầu: "Vậy thì tốt. Nhị tỷ cẩn thận, đừng để ngã nữa nhé."

Triệu Doanh Doanh ngay lập tức ngẩng đầu nhìn nàng ta, bề ngoài tỏ vẻ quan tâm, nhưng thực chất rõ ràng đang chế giễu nàng!

Triệu Uyển Nghiên và Triệu Doanh Doanh nhìn nhau, nụ cười không tắt. Nàng ta biết tính cách của Triệu Doanh Doanh, ngu ngốc và bốc đồng. Nàng ta cố ý nhắc đến chuyện này để kích Triệu Doanh Doanh nói lại chuyện lần trước. Theo như nàng ta hiểu, chắc chắn Triệu Doanh Doanh sẽ hỏi nàng ta có phải lần trước nàng ta đã giở trò không.

Lúc đó, nàng ta chỉ cần giả vờ không biết gì, rồi cố ý nói lớn cho phụ thân nghe, chắc chắn phụ thân sẽ tức giận.

Triệu Uyển Nghiên gần như chắc chắn.

Nhưng nàng ta lại thất vọng.

Triệu Doanh Doanh chỉ nhìn nàng ta một cái, rồi cười nói: "Đa tạ Tam muội quan tâm. Ta còn phải về chép kinh cầu phúc cho mẫu thân, xin phép Đại tỷ, Tam muội, ta đi trước."

Nói xong, nàng rời đi.

Triệu Uyển Nghiên nhìn theo bóng lưng nàng, khuôn mặt không giấu được vẻ không thể tin nổi.

Nàng... Triệu Doanh Doanh hình như có gì đó không đúng?

Rời khỏi Minh Huy Đường, Triệu Doanh Doanh thầm siết chặt nắm tay, nói với Hồng Miên: "Nha đầu Triệu Uyển Nghi này, cố ý nhắc đến chuyện đó, ta nghĩ chắc chắn là nàng ta làm!"

Hồng Miên không biết rõ, chỉ có thể phụ họa: "Có thể lắm."

Triệu Doanh Doanh tức giận, nhưng không dám chắc, cũng có thể là Triệu Như Hiên làm, còn Triệu Uyển Nghiên chỉ nhân cơ hội chế giễu nàng.

Nàng nghĩ, tối nay nên về hỏi Nguyệt Thần đại nhân, Nguyệt Thần đại nhân thần thông quảng đại, chắc chắn biết sự thật. Tốt nhất là Nguyệt Thần đại nhân giúp nàng, khiến cho người đã giở trò phải trả giá.

Lần trước, trong mẫu giấy Nguyệt Thần đại nhân gửi còn đặc biệt dặn dò một câu, bảo nàng phải điềm tĩnh, nói ít lại, đừng động một chút là tranh cãi với họ. Triệu Doanh Doanh rất nghe lời, vừa rồi khi nghe Triệu Uyển Nghiên nhắc đến chuyện ngã, nàng suýt nữa đã muốn chát vắn nàng ta, may mà kịp nhớ lời dặn của Nguyệt Thần đại nhân, kiềm chế được.

Khi đêm xuống, đợi đến khi đám người hầu trong viện đều đã ngủ say, Triệu Doanh Doanh mới lén lút ra ngoài, lại quỳ xuống trước ánh trăng mà khấu đầu.

"Nguyệt Thần đại nhân trên cao, tín nữ Triệu Doanh Doanh lại làm phiền Nguyệt Thần đại nhân. Tín nữ đã làm theo chỉ dẫn của đại nhân lần trước, đa tạ đại nhân đã hiển linh, phù hộ cho tín nữ. Tín nữ đã chuẩn bị cống phẩm cho đại nhân, không biết đại nhân có thích không?"

Hoắc Bằng Cảnh tựa vào tường viện, nghe những lời này, không khỏi nở nụ cười.

Hắn nhảy lên cây, bóng dáng ẩn vào trong bóng cây, quan sát thiếu nữ.

Thiếu nữ tiếp tục nói: "Lần này, tín nữ muốn xin Nguyệt Thần đại nhân lại hiển linh một lần nữa, cho tín nữ biết, lần trước rốt cuộc là ai đã làm cho tín nữ ngã? Tín nữ nên phản công thế nào? Hoặc là Nguyệt Thần đại nhân có thể giúp tín nữ, cũng làm cho người đó ngã lộn nhào trước mặt mọi người, xấu hổ không để đâu cho hết?"

"Tín nữ xin tạ ơn Nguyệt Thần đại nhân trước, nếu Nguyệt Thần đại nhân hiển linh, lần sau tín nữ nhất định sẽ chuẩn bị nhiều cống phẩm hơn cho đại nhân."

Nói xong, Triệu Doanh Doanh khấu đầu về phía ánh trăng.

Ánh trăng chiếu thẳng vào Hoắc Bằng Cảnh, giống như thiếu nữ đang khấu đầu với hắn.

Cứ như nàng là tín đồ trung thành của hắn vậy.

Hoắc Bằng Cảnh cảm thấy thật khó tả, hắn là người bước ra từ địa ngục tu la, mọi người đều nói hắn tàn nhẫn, thâm sâu khó lường, những người trên triều đình chịu theo hắn phần lớn vì sợ thủ đoạn và quyền lực của hắn. Dù là Triều Nam hay Triều Bắc cũng vì hắn đã từng cứu mạng họ.

Nhưng cô nương này, không hề thân thiết, thậm chí không biết thân phận thật của hắn, lại trở thành tín đồ trung thành của hắn.

Không hiểu sao, Hoắc Bằng Cảnh lại thấy chuyện này có vài phần thú vị.

Hơn nữa, nàng gốc gác ghéech như vậy, lại xinh đẹp, trong những tranh đấu đơn giản nơi hậu viện này cũng không chiếm được ưu thế, sau này e rằng càng chịu nhiều thiệt thòi.

Hoắc Bằng Cảnh cúi đầu, nghĩ đến một vài chuyện cũ.

Thôi, hắn sẽ giúp nàng một phen.

Dù sao ngày tháng của hắn cũng buồn tẻ, nhân tiện tìm chút thú vị cho mình.

Triệu Doanh Doanh khấu đầu xong, lại lặp lại lời nói của mình một lần nữa, sợ Nguyệt Thần đại nhân quá bận, không nghe thấy lời cầu nguyện của mình.

Lần này Nguyệt Thần đại nhân không còn cho nàng chỉ dẫn nào nữa, không có mảnh giấy nào từ trên trời rơi xuống.

Triệu Doanh Doanh kiên nhẫn chờ đợi, vẫn không thấy động tĩnh gì.

Nàng không khỏi có chút thất vọng, lần nữa thành tâm chấp tay cầu nguyện: "Nguyệt Thần đại nhân, xin hãy giúp đỡ tín nữ thêm lần nữa. Có phải vì lần trước tín nữ chuẩn bị cống phẩm có một hộp son môi đã dùng qua, ngài giận phải không? Xin ngài đừng giận, lần sau tín nữ nhất định sẽ chuẩn bị một hộp son môi mới, màu sắc đẹp cho ngài."

Hoắc Bằng Cảnh từ trên cây xuống, vào phòng lấy giấy bút, khi trở lại vừa lúc nghe thấy câu nói này.

Hắn sững sờ, động tác ném giấy dừng lại.

Hộp phấn son đó là son môi? Còn là son môi nàng đã dùng?

Hắn chợt nhớ đến ngày hôm đó, khi thiếu nữ tựa vào tường viện, ánh nắng chiếu từ phía sau, chiếu lên gương mặt tươi tắn của nàng. Đôi môi mềm mại, đỏ thắm nổi bật trên gương mặt nhỏ nhắn hình trái xoan, như một vệt đỏ rực rỡ trên tờ giấy trắng.

Màu đỏ đó dần lan ra dưới ngón tay hắn, rồi lan đến đầu lưỡi. Vị giác lập tức cảm nhận một chút đắng nhẹ.

Hoắc Bằng Cảnh tỉnh lại, ánh mắt hắn đang tập trung vào đôi môi đỏ thắm của thiếu nữ.

Đêm nay đã là ngày hai mươi, trăng không còn tròn đầy, ánh trăng cũng trở nên mờ nhạt và dịu dàng, như một lớp sương mỏng bao phủ lên dáng người nàng.

Đôi môi đỏ thắm khẽ động đậy.

Hoắc Bằng Cảnh lại bừng tỉnh, hắn vò nát mảnh giấy trong tay rồi ném về phía nàng.

Cô nương mừng rỡ, nhặt mảnh giấy lên, lại khấu đầu: "Đa tạ Nguyệt Thần đại nhân!"

Triệu Doanh Doanh cất mảnh giấy, vào trong phòng.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn theo bóng lưng nàng, rồi ngẩng đầu nhìn lên vầng trăng khuyết, cũng trở về viện.

Hắn đẩy cửa phòng, ánh mắt rơi vào hộp phấn son.

Hoắc Bằng Cảnh đứng lặng hồi lâu, lại một lần nữa mở hộp phấn son, dưới ánh đèn, nhìn rõ màu sắc của nó, một màu đỏ rực rỡ.

Chính là màu sắc tôn lên vẻ đẹp của thiếu nữ.

Vị đắng trên đầu lưỡi dường như lại trỗi dậy, trong khi hẳn nhớ rõ, mùi hương của nó rõ ràng là ngọt ngào.

Chương 7: Cảnh Trong Mơ

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh cầm mảnh giấy, lợi dụng bóng đêm trở về phòng. Chuyện Nguyệt Thần hiển linh, nàng thậm chí không dám kể với Hồng Miên, theo kinh nghiệm đọc truyện của nàng, chuyện này biết càng ít người càng tốt.

Trong Xuân Sơn Viện, người hầu không nhiều, ngoài Hồng Miên là tỳ nữ thân cận, còn có hai tỳ nữ phục vụ trong nội viện, nhưng họ đều được điều đến sau này, quan hệ với Triệu Doanh Doanh không quá thân thiết, cũng không quá tệ. Chỉ có Hồng Miên là người đã lớn lên cùng Triệu Doanh Doanh từ nhỏ, nên nàng đối với Hồng Miên thân thiết hơn. Trong viện còn có vài bà tử làm những việc thô như giặt giũ, quét dọn, không phục vụ gần, giờ này họ đều đã ngủ.

Triệu Doanh Doanh lén lút trở về phòng ngủ của mình, thấp đèn lên, kiểm tra chỉ dẫn của Nguyệt Thần đại nhân. Lần này, Nguyệt Thần đại nhân cũng viết rất chi tiết, Triệu Doanh Doanh đọc xong thì suy ngẫm, cảm thấy cũng không quá khó. Nàng nhớ lại chuyện lần trước, nghĩ rằng lần này mình cũng có thể làm tốt.

Nghĩ vậy, Triệu Doanh Doanh cẩn thận vuốt phẳng mảnh giấy, đặt dưới gối, an tâm ngủ.

Đêm đó, nàng tự nhiên mơ một giấc mơ uy phong凛冽.

Mảnh trăng khuyết ẩn vào trong mây, để mặc giấc mơ lan tỏa, vượt qua bức tường, rơi vào viện bên cạnh. Hoắc Bằng Cảnh hiếm khi mơ thấy mộng.

Hắn mơ thấy vết đỏ đó, từ ánh nắng tươi sáng rơi lên ngón tay hắn, rồi từ ngón tay, tiến sát vào trước mắt hắn.

Trong khoảnh khắc hơi thở giao thoa, đôi mắt trong trẻo linh động ấy bỗng mỉm cười, và vết đỏ ấy cũng khẽ động đây, gọi hắn: Nguyệt Thần đại nhân.

Hoắc Bằng Cảnh chợt mở mắt.

Trong phòng ánh sáng mờ ảo, khó mà phân biệt được thời gian. Hoắc Bằng Cảnh chống tay ngồi dậy, nghe thấy tiếng mưa rơi nhẹ trên khung cửa sổ.

Hôm nay có mưa, bảo sao trong phòng ánh sáng mờ mịt như vậy.

Từ cửa truyền đến tiếng gõ, là Triều Nam mang thuốc tới.

"Đại nhân, ngài dậy chưa? Thuốc đã sắc xong."

Triều Nam cũng là người luyện võ, hơn nữa võ nghệ cao cường, tự nhiên thính tai. Hắn dậy sớm sắc thuốc, thuốc này mỗi ngày uống ba lần, việc sắc thuốc luôn là do hắn phụ trách, hôm nay cũng như mọi khi, sắc thuốc xong đem đến cho đại nhân.

Chỉ là Triều Nam không ngờ, đại nhân vẫn chưa dậy.

Chuyện này thật kỳ lạ.

Từ khi hắn theo đại nhân, chưa từng thấy đại nhân dậy muộn, mỗi ngày đại nhân đều dậy rất sớm. Triều Nam đành bưng bát thuốc đứng trước cửa đợi, cho đến khi nghe thấy bên trong có tiếng động, mới dám gõ cửa hỏi.

Triều Nam nghĩ, có lẽ vì đêm qua đại nhân không bị chứng đau đầu hành hạ, nên ngủ ngon hơn và dậy muộn. Cửa từ bên

trong mở ra, Hoắc Bằng Cảnh bước ra ngoài, nhưng sắc mặt không tốt, không giống người ngủ ngon.

Triều Nam có chút băn khoăn, chẳng lẽ là vì đêm qua đại nhân bị đau đầu? Nên không ngủ ngon, sáng nay mới không dậy nổi?

Triều Nam đặt bát thuốc xuống, quan tâm hỏi: "Đại nhân, có phải đêm qua ngài lại bị đau đầu không?"

Hoắc Bằng Cảnh lắc đầu, không nói gì. Đêm qua hẳn không bị đau đầu, thậm chí có thể nói là ngủ khá ngon, chỉ là mơ một giấc mơ hơi kỳ quặc.

Hắn nhớ lại giấc mơ đó, ánh mắt trầm tư. Hẳn không còn là hài tử ngây thơ không hiểu chuyện, hẳn hiểu ý nghĩa của giấc mơ ấy. Chỉ là hẳn vốn không quan tâm đến chuyện nam nữ, những dự vọng tự nhiên xuất hiện, hẳn luôn để mặc nó, chưa từng ảnh hưởng gì đến mình.

Tại sao lại mơ giấc mơ này?

Hoắc Bằng Cảnh nghĩ ngay đến mùi hương kỳ lạ trên hộp phấn son đó. Cô nương đó... là cố ý sao? Nàng ta là người của ai sắp đặt?

Hắn quay lại, bước đến bên bàn, uống cạn bát thuốc đắng.

"Triều Nam, người có điều tra gì về gia đình Triệu phủ bên cạnh không?" Mùi vị đắng ngắt lan tỏa khắp nơi, dường như bao trùm lấy hắn, Hoắc Bằng Cảnh che miệng khẽ ho một tiếng, hỏi.

Triều Nam không hiểu vì sao Hoắc Bằng Cảnh đột nhiên hỏi, liền thành thật trả lời: "Bẩm đại nhân, thuộc hạ đã điều tra, không có gì bất thường."

Hoắc Bằng Cảnh hỏi: "Thật sao?"

Triều Nam gật đầu: "Triệu Mậu Sơn, hiện là Tư Nông Hồ Châu, quan ngũ phẩm, không có chỗ dựa trong triều đình, sau khi đỗ đạt công danh thì làm Huyện lệnh Bình Lạc huyện của Hồ Châu. Nhưng người này năng lực bình thường, mười mấy năm qua chỉ từ thất phẩm lên đến ngũ phẩm."

Những điều này hẳn đã điều tra, không phát hiện ra điều gì khả nghi.

Hoắc Bằng Cảnh lại hỏi: "Còn nhi nữ ông ta thì sao?"

Triều Nam hỏi lại: "Nhi nữ nào? Là nhị cô nương lần trước sao?"

Hoắc Bằng Cảnh im lặng.

Triều Nam tiếp tục nói: "Triệu nhị cô nương..."

Hắn ta ngừng lại, không biết bắt đầu từ đâu, đại nhân muốn nghe gì về nhị cô nương đây?

"Triệu nhị cô nương là con của chính thê Lương thị, gặp sinh khó, sức khỏe yếu, sau khi sinh nhị cô nương không lâu thì mất. Sau đó ông ta cưới kế thất, Triệu nhị cô nương luôn do nhũ mẫu nuôi dưỡng, nhưng hai năm trước, nhũ mẫu được nhi tử đón về nhà dưỡng lão."

Triều Nam quan sát sắc mặt của Hoắc Bằng Cảnh, thấy hắn nhú mày, liền nói thêm: "Ồ đúng rồi, vị hôn phu của Triệu nhị cô nương là con trai thứ của Thái thú Hồ Châu, Tiêu Hằng."

"Nghe nói vị Tiêu nhị công tử này, tài đức vẹn toàn, phong lưu phóng khoáng, là người tình trong mộng của tất cả các thiếu nữ trong thành Hồ Châu. Nhưng đại nhân yên tâm, vị Tiêu nhị công tử này tuy là thanh niên tài俊, so với đại nhân thì không đáng để nhắc đến."

Đại nhân là muốn hỏi những điều này sao? Ôi, đại nhân thật là khẩu thị tâm phi, lần trước còn nói không quan tâm đến Triệu nhị cô nương.

Hoắc Bằng Cảnh chống ngón tay lên cằm, trên mặt vẫn còn nét suy tư: "Theo ý kiến của người, nàng ta có khả năng liên quan gì đến Kinh thành không?"

Triều Nam: "Hả? Điều này làm sao có thể, cả nhà Triệu gia đều có lai lịch rất sạch sẽ, vị nhị cô nương này là một tiểu thư khuê các, càng không thể có liên quan gì đến Kinh thành."

Hoắc Bằng Cảnh im lặng một lúc lâu, sau đó đưa hộp son phấn cho Triều Nam, dặn dò hắn ta đi điều tra xem có gì đáng ngờ không.

Triều Nam mở to mắt, không thể tin được nhìn hộp son phấn trong tay.

... Sao đại nhân lại có thứ này? Đây không phải là đồ của nữ nhân sao?

Triều Nam tuy trong lòng có nghi vấn, nhưng không dám hỏi nhiều, nhận lấy rồi lui ra.

Sau khi Triều Nam đi, Hoắc Bằng Cảnh ngồi nhàn nhã dưới hiên nghe mưa, lại cảm thấy có lẽ mình đã nghĩ quá nhiều.

Với sự ngốc nghếch của cô nương đó, không thể là người của ai ở kinh thành sắp đặt. Có lẽ giấc mơ đêm qua chỉ vì hắn quá lâu không tự giải tỏa.

Hắn nghĩ đến những cách thức mình viết cho nàng đêm qua, không biết nàng có làm theo không?

Hắn thật sự quá nhàn rồi rồi, đến mức xen vào những tranh đấu trẻ con trong nội trạch thế này.

Hoắc Bằng Cảnh bật cười.

Triều Nam trở lại rất nhanh, mang trả lại hộp son phấn và báo cáo: "Đại nhân, thuộc hạ đã điều tra, đây chỉ là một hộp son môi bình thường, sản xuất tại Như Ý Phường ở thành Hồ Châu, màu sắc chính là màu đang thịnh hành tại Hồ Châu. Không có gì khác thường."

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng: "Người lui ra đi."

Triều Nam đáp lời rồi lui ra, gặp Triều Bắc liền kể lại chuyện này.

"Triều Bắc, ta nói cho người nghe một chuyện, hôm nay đại nhân đem ra một hộp son phấn của nữ nhân, bảo ta đi điều tra. Người nói xem tại sao đại nhân lại có son phấn của nữ nhân? Đại nhân cũng muốn bôi son môi sao?"

Triều Bắc mặt không biểu cảm, nói ngắn gọn: "Không biết, không cần quan tâm."

Chặn ngay ý định tiếp tục buôn chuyện của Triều Nam.

Triều Nam còn muốn nói thêm: "Ồ đúng rồi, hộp son đó còn là đồ đã qua sử dụng..."

Triều Bắc liếc nhìn hắn một cái, rồi quay người bỏ đi.

...

Hoắc Bằng Cảnh định đặt hộp son phấn trở lại trong hộp, nhưng đột nhiên dừng lại, đưa đồ lên mũi ngửi.

Chỉ có mùi hương của son phấn.

Hoắc Bằng Cảnh cúi đầu, khi mở chiếc hộp, đột nhiên có một mùi hương lạnh lẽo thoang thoảng xộc vào mũi.

Hắn ngừng động tác, nhìn vào chiếc hộp.

Hắn cúi người, ghé sát vào hộp ngửi.

Trong hộp có mùi hương lạnh giúp hắn giảm bớt cơn đau đầu.

Nhưng đó không phải là mùi của chiếc hộp, mà là mùi hương lẫn bên trong hộp.

Hoắc Bằng Cảnh nhú mào, nhìn vào chiếc trâm ngọc và bộ y phục nữ nhân.

Hắn cầm lấy chiếc trâm, ngửi thì quả thực có mùi hương lạnh, nhưng cũng rất nhẹ, tương tự như mùi trên hộp son phấn.

Nồng nhất là mùi trên bộ y phục nữ nhân. Nhưng cũng chỉ là so với hộp son và chiếc trâm, thực ra mùi hương không đậm lắm.

Phải chăng mùi hương trên y phục đã lan sang hộp son và chiếc trâm? Vậy là, khi giặt quần áo đã thêm gì vào?

Hoắc Bằng Cảnh cầm lấy một góc của chiếc váy, đưa gần để ngửi, nhất thời không xác định được mùi hương này từ đâu mà đến.

Có lẽ, cần phải bắt đầu từ chủ nhân của bộ y phục này.

...

Sau một hồi mưa, trời cuối cùng cũng quang đãng.

Hoắc Bằng Cảnh với thân hình cao ráo đứng dưới hiên, Triều Nam bước tới, đang định nói gì đó, thì thấy đại nhân đeo một chiếc mặt nạ bạc, che đi nửa khuôn mặt, chỉ để lộ một phần miệng.

Hoắc Bằng Cảnh thấy Triều Nam đến, dặn dò: "Ta ra ngoài một chuyến."

Triều Nam đáp lại, nhìn theo bóng lưng đại nhân, không khỏi thắc mắc.

Đại nhân định đi đâu?

Hôm nay, ba tỷ muội Triệu Doanh Doanh cùng với Lâm thị đến Vân Thủy Viên theo lời mời, do phu nhân họ Lưu làm chủ, mời họ chơi bài.

Ngoài nhà họ Triệu, còn có nhiều gia đình danh tiếng trong thành cũng đến.

Triệu Doanh Doanh nổi tiếng xinh đẹp, trong giới tiểu thư con nhà quan ở Hồ Châu ai cũng biết. Mọi người đều ghen tỵ với nhan sắc của nàng, càng ghen tỵ với hôn sự của nàng.

Vì thế, vừa xuất hiện, nàng đã nhận được không ít ánh nhìn. Triệu Doanh Doanh không xa lạ gì với những ánh mắt đó, cũng không sợ hãi, ngược lại có chút tự hào.

Bởi vì nàng biết, họ ghen tỵ với mình. Họ ghen tỵ chính vì nàng xuất sắc, không phải sao?

Nhưng điều quan trọng nhất lúc này là tìm ra ai đã chơi xấu nàng hôm đó.

Triệu Doanh Doanh liếc nhìn Triệu Như Hiên và Triệu Uyển Nghiên, dù sao thì Nguyệt Thần đại nhân sẽ bảo vệ nàng.

Nàng theo sau Lâm thị, cúi chào Lưu phu nhân, Lưu phu nhân chào hỏi: "Lâu rồi không gặp, ba nhi nữ nhà ngươi ngày càng xinh đẹp."

Lâm thị mỉm cười, đáp lại vài câu, rồi dẫn ba tử muội tìm chỗ ngồi.

Triệu Doanh Doanh nhớ lại lời của Nguyệt Thần đại nhân, trước tiên, nàng phải thử thăm dò Triệu Như Hiên, nói về việc nàng bị ngã hôm đó, sau đó hỏi Triệu Như Hiên xem có phải Triệu Uyển Nghiên đã làm nàng vấp ngã không. Quan sát phản ứng của Triệu Như Hiên để xem nàng ta có nói dối không.

Triệu Doanh Doanh nghĩ, trông có vẻ không khó lắm.

Nàng tìm một lý do, kéo Triệu Như Hiên đi chỗ khác, rồi hỏi nàng ta như đã dự tính.

Triệu Như Hiên dường như có chút ngạc nhiên: "Nhị muội hôm đó không phải tự mình ngã sao? Chẳng lẽ lại là tam muội làm vấp ngã?"

Triệu Doanh Doanh nhìn sắc mặt Triệu Như Hiên hồi lâu.

Nàng... hình như cũng không thể phân biệt được Triệu Như Hiên có đang nói dối hay không? Trông không giống như đang diễn, vậy chắc là không liên quan đến Triệu Như Hiên rồi.

Triệu Doanh Doanh thở dài: "Thật sự không phải tự ta ngã. Tốt lắm, Triệu Uyển Nghiên thật âm hiểm! Làm bẩn cả váy của ta!"

Ánh mắt Triệu Như Hiên lóe lên một tia cười, nhưng Triệu Doanh Doanh không phát hiện ra.

Vân Thủy Viên ở Hồ Châu khá nổi tiếng, trong vườn tự nhiên có hộ viện gia đình để phòng kẻ trộm. Những người hộ vệ đối với Hoắc Bằng Cảnh thật sự chỉ là trò trẻ con, hễ bước đi nhẹ nhàng, lướt qua các mái hiên mà không ai hay biết.

Hoắc Bằng Cảnh nhanh chóng phát hiện ra bóng dáng của Triệu Doanh Doanh.

Hôm nay nàng mặc một chiếc váy trăm nếp màu hồng nhạt, làm dịu đi vài phần sắc sảo, tăng thêm vài phần đáng yêu.

Người đứng bên cạnh nàng, chắc là Triệu đại cô nương.

Hoắc Bằng Cảnh lặng lẽ tiến gần bên cạnh Triệu Doanh Doanh, đang tự nhủ, cũng khá thông minh, biết làm theo lời hăn, thì nghe thấy nàng đang tức giận mắng Triệu Uyển Nghiên.

Hoắc Bằng Cảnh nhất thời không nói nên lời. Nàng thật sự không nhận ra người bên cạnh mình đang giả vờ sao?

Người ta nói gì nàng cũng tin hết sao.

Hắn quả thật đã đặt quá nhiều kỳ vọng vào nàng rồi.

Hoắc Bằng Cảnh mím môi, để nàng làm theo những gì hăn dạy mà không làm được, thì chỉ còn cách để "Nguyệt Thần đại nhân" của nàng hiển linh thôi.

Không lâu sau đó, Triệu đại cô nương vô duyên vô cớ ngã xuống vườn hoa đầy bùn, khi đứng dậy lại ngã thêm lần nữa, khiến mọi người cười nhạo.

Chương 8: Chân Dung

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh còn chưa kịp phản ứng lại, sau khi nói chuyện với Triệu Như Hiên, nàng tự tìm một chỗ ngồi xuống, đang tức giận oán trách Triệu Uyển Nghiên, thì bỗng nghe thấy có người cười phá lên.

Nàng nhìn theo tiếng cười, chỉ thấy mọi người đều che miệng cười vang, nơi mà mọi ánh mắt đều hướng về chính là chỗ Triệu Như Hiên đang lăm lem bò dậy từ vườn hoa.

Sau khi nói chuyện với Triệu Doanh Doanh, thấy Triệu Doanh Doanh đổ tội cho Triệu Uyển Nghiên, trong lòng Triệu Như Hiên rất vui. Hôm đó chính nàng ta đã lén ra tay, khiến Triệu Doanh Doanh ngã nhào. Cũng giống như Triệu Uyển Nghiên, nàng ta hiểu rõ tính cách của Triệu Doanh Doanh, đúng như nàng ta dự đoán, Triệu Doanh Doanh bị phụ thân trách mắng, xảy ra cãi vã.

Hôm đó nàng ta và Triệu Doanh Doanh không có xung đột gì, nghĩ đến tính cách của Triệu Doanh Doanh, chắc chắn sẽ cho rằng đó là do Triệu Uyển Nghiên.

Quả nhiên vừa rồi Triệu Doanh Doanh liền cho rằng đó là do Triệu Uyển Nghiên làm, đã như vậy, Triệu Như Hiên tất nhiên thuận nước đẩy thuyền, đổ chuyện này lên đầu Triệu Uyển Nghiên.

Tốt nhất là hai người bọn họ cắn xé lẫn nhau, nàng ta ở giữa ngư ông đắc lợi.

Gần đây, Triệu Doanh Doanh rất được phụ thân yêu chiều, nếu vì chuyện này mà nàng ta và Triệu Uyển Nghiên tranh cãi,

thì chắc chắn phụ thân sẽ lại ghét nàng ta. Triệu Như Hiên nghĩ vậy, trong lòng càng thêm vui vẻ, cùng với tỳ nữ không biết từ lúc nào đã đi tới trước vườn hoa, ngay cả nhìn hoa cũng thấy đẹp hơn ngày thường.

Vừa mới mưa xong, những cánh hoa trong vườn còn đọng sương, trông thật đáng yêu.

Triệu Như Hiên đưa tay chạm vào cánh hoa, thì thầm: "Mẫu đơn dù không đẹp bằng hoa hồng, nhưng cũng có nét riêng, đúng không?"

Vừa dứt lời, nàng ta cảm thấy đầu gối đau nhói, cả người không kiểm soát được mà ngã vào vườn hoa.

Chuyện xảy ra bất ngờ, tỳ nữ bên cạnh cũng không kịp phản ứng, đợi đến khi phản ứng lại thì tiểu thư nhà mình đã ngã vào trong vườn hoa. Trong vườn hoa có sương, còn có bùn đất bị ngấm nước mưa, tóc tai Triệu Như Hiên rối tung, từ y phục cho đến cả khuôn mặt trắng nõn của nàng ta đều bị bùn đất lấm lem.

Trong những buổi gặp mặt thế này, mọi người đều ăn mặc đẹp đẽ, lịch sự trang nhã. Đột nhiên có người trở nên nhếch nhác như vậy, thì sẽ trở thành tâm điểm.

Triệu Như Hiên nghe thấy tiếng cười của mọi người, mặt nóng bừng lên, vội vàng nắm lấy tay tỳ nữ đứng dậy. Vừa mới đứng lên, không biết sao lại trượt chân, cả người lại ngã vào vườn hoa, càng thêm nhếch nhác.

Lưu phu nhân đang bảo người chuẩn bị chơi bài lá, nghe thấy chuyện này liền vội vàng đến xem tình hình.

Lâm thị dù sao cũng là phu nhân quản gia, trên danh nghĩa Triệu Như Hiên cũng là con của bà, nên cũng nhanh chóng chạy đến.

"Ôi trời, sao lại thế này? Sao đang yên đang lành lại ngã vậy?"
Lưu phu nhân vội vàng bảo nha hoàn bên mình đỡ người dậy,
"Không bị thương chứ?"

Lâm thị cũng nói: "Đúng vậy? Không bị thương ở đâu chứ?
Trời mưa đường trơn, phải cẩn thận chút."

Triệu Như Hiên nhìn những ánh mắt cười nhạo, chỉ cảm thấy
mình mất hết thể diện.

Thành Hồ Châu không nhỏ cũng không lớn, mọi người ở đây
đều quen biết nhau, hôm nay nàng ta mất mặt như vậy, không
biết sẽ bị cười nhạo bao lâu.

Mặt nàng ta đỏ bừng, nhưng cũng không thể nói gì, chuyện
này dù có kỳ quặc thế nào, nhưng lúc đó chỉ có một mình nàng,
không thể trách ai được.

Triệu Như Hiên cúi đầu, miễn cưỡng cười: "Không sao, làm
mẫu thân và phu nhân lo lắng rồi."

Lưu phu nhân thấy quần áo nàng ướt đẫm, đề nghị: "Hay qua
phòng phía đông thay y phục?"

Triệu Như Hiên nghĩ đến ánh mắt vừa rồi của mọi người, có
chút không muốn ở lại, liền nói: "Không làm phiền phu nhân,
con xin phép về phủ trước."

Lưu phu nhân cũng không ép, Lâm thị liền sai người đưa
nàng về phủ.

Triệu Doanh Doanh nhìn theo bóng lưng Triệu Như Hiên rời
đi, mới bừng tỉnh, nhớ đến lời nguyện cầu với Nguyệt Thần đại
nhân, "Cho người đó ngã sấp mặt, tốt nhất là trước mặt mọi
người, thật mất mặt."

Vừa rồi Triệu Như Hiên chẳng phải chính là như nàng đã cầu nguyện sao?

Chẳng lẽ là Nguyệt Thần đại nhân hiển linh rồi, Nguyệt Thần đại nhân thật lợi hại!

Nàng tự gật đầu, lại nghĩ, nếu Nguyệt Thần đại nhân đã giúp nàng trừng phạt Triệu Như Hiên, thì có phải cũng chứng tỏ người âm mưu hại nàng hôm đó chính là Triệu Như Hiên?

Vậy mà vừa rồi nàng ta còn giả vờ vô tội?

Thật biết diễn kịch!

Triệu Doanh Doanh nắm chặt tay, thầm nghiến răng, thật quá đáng!

May mà có Nguyệt Thần đại nhân.

Triệu Doanh Doanh vô thức ngược lên nhìn bầu trời, nhưng lúc này là giữa trưa, trời hơi u ám, không có ánh nắng, tất nhiên cũng không có mặt trăng.

Nguyệt Thần đại nhân thật chăm chỉ, ban ngày cũng ra giúp nàng thực hiện tâm nguyện.

Nàng phải đền đáp Nguyệt Thần đại nhân thật tốt.

Hoắc Bằng Cảnh đứng trong bóng tối, giữa ngón trỏ và ngón giữa vẫn còn kẹp một chiếc lá, chính là chiếc lá vừa rời từ tay hắn bắn ra, như một cơn gió lướt qua, không ai phát hiện.

Hoắc Bằng Cảnh lặng lẽ thở dài, nhìn cô nương vẫn đang ngây người tại chỗ.

Chắc lại đang cảm thán về việc Nguyệt Thần đại nhân hiển linh.

Sự nhếch nhác của Triệu Như Hiên quả thực trở thành tâm điểm bàn tán của mọi người, các phu nhân có trải nghiệm, sẽ không cười nhạo một tiểu cô nương, nhưng các cô nương đồng lứa thì không nhìn được mà cười đùa.

"Các người có thấy bộ dạng vừa rồi của nàng ta không? Thật là quá hài hước." Người nói là Tiêu Thiên, nhi nữ của Thái Thú Hồ Châu, cũng là muội muội ruột của vị hôn phu của Triệu Doanh Doanh.

Trong thành Hồ Châu, Thái Thú là quan lớn nhất, vì thế Tiêu Thiên cũng được mọi người nể mặt, trong những dịp gặp mặt như thế này, luôn có nhiều người vây quanh nàng ta.

Không biết ai đột nhiên nhắc đến: "Nàng ta chẳng phải là đại tiểu thư nhà Triệu gia sao? Sau này nhị tiểu thư nhà Triệu gia gả vào nhà Tiêu gia, thì đại tiểu thư nhà Triệu gia cũng coi như có chút quan hệ với tiểu thư Tiêu Thiên."

Nghe thấy vậy, Tiêu Thiên biến sắc.

"Nàng ta có thể gả vào hay không còn chưa biết được." Tiêu Thiên lẩm bẩm, sau đó nhận ra lời nói của mình không hay, liền chuyển chủ đề, "Không nói nữa, đến lượt ai đánh bài rồi."

Triệu Doanh Doanh ngồi ngay bên cạnh bàn của Tiêu Thiên, Tiêu Thiên không tự chủ liếc nhìn Triệu Doanh Doanh một cái, bĩu môi.

Nàng không thích Triệu Doanh Doanh.

Ngày đó, ca ca của nàng vừa gặp Triệu Doanh Doanh đã phải lòng, như bị mất hồn, về nhà liền bảo mẫu thân đi cầu hôn, Tiêu Thiên khi đó đã cảm thấy Triệu Doanh Doanh cướp mất ca ca mình.

Sau vài lần tiếp xúc với Triệu Doanh Doanh, Tiêu Thiên càng thêm ghét Triệu Doanh Doanh. Tính tình nàng và Triệu Doanh Doanh không hợp, nhưng ca ca lại luôn bên vực Triệu Doanh Doanh. Nàng còn chưa gả vào mà đã như vậy, sau này gả vào rồi thì sao?

Tính tình Triệu Doanh Doanh so với muội muội nàng ta còn tệ hơn nhiều.

Triệu Doanh Doanh và Triệu Uyển Nghiên ngồi cùng một chỗ, Tiêu Thiên không tự chủ liếc nhìn Triệu Uyển Nghiên, rồi nhanh chóng thu lại ánh mắt.

Ngồi cùng bàn với Triệu Doanh Doanh là hai tiểu thư khác. Không biết từ lúc nào, họ lại nói về Tiêu Hằng.

“Tiêu Nhị công tử thật sự là người như thần tiên, thật ghen tị với nhị tiểu thư.”

Triệu Doanh Doanh có chút đắc ý, nói: “Ôi, sau này các người nhất định cũng sẽ gả được cho một lang quân như ý thôi mà.”

Triệu Uyển Nghiên ngồi bên cạnh đột nhiên liếc nhìn Triệu Doanh Doanh, rồi khẽ cười.

Triệu Doanh Doanh không biết nàng ta cười cái gì, cũng lười để ý, lúc này tâm trạng nàng rất tốt, có lẽ là nhờ Nguyệt Thần đại nhân phù hộ, chơi bài thắng lớn.

Triệu Doanh Doanh vui vẻ thu tiền, đột nhiên nghĩ, họ nói Tiêu Hằng là người như thần tiên, vậy không biết Nguyệt Thần đại nhân trông như thế nào?

Nàng tự cho là mình xinh đẹp, Nguyệt Thần đại nhân chắc hẳn còn đẹp hơn nàng nhiều.

Triệu Doanh Doanh đột nhiên có chút tò mò.

Nếu có thể thấy được dung nhan Nguyệt Thần đại nhân...

Nàng lại thở dài, Nguyệt Thần đại nhân là thần tiên, làm sao có thể tùy tiện cho người ta nhìn thấy mặt?

Nàng cũng chỉ có thể nghĩ như vậy thôi.

Mãi đến giờ Thân, hội ở Vân Thủy Viên mới tan.

Triệu Doanh Doanh theo mẹ con Lâm thị trở về phủ, giữa đường xe ngựa đi qua Như Ý Phường, Triệu Doanh Doanh đột nhiên gọi: “Đội đã, dừng xe.”

Triệu Doanh Doanh nói với Lâm thị: “Mẫu thân, Tam muội, con muốn vào Như Ý Phường mua ít son phấn, hai người về trước đi.”

Chuyện nhỏ như vậy, Lâm thị không làm khó nàng, chỉ nói: “Doanh Nhi, nếu chúng ta về trước, lát nữa con phải tự mình về đấy.”

Triệu Doanh Doanh đã chuẩn bị xuống xe ngựa, chỉ nói: “Không sao, mẫu thân và Tam muội cứ về trước đi, con sẽ đi dạo thêm.”

Nàng đã nói như vậy, Lâm thị liền gật đầu đưa Triệu Uyển Nghiên về trước.

Chờ xe ngựa đi xa, Lâm thị mới thở dài nói: “Vừa nãy nghe họ nhắc đến Tiêu Hằng, ta phải hỏi con, con và Tiêu Hằng bây giờ là tình huống gì? Tiêu Hằng đã chính thức đính hôn với Doanh Nhi, sang năm sẽ thành thân. Nếu đến lúc đó hắt cưỡi Doanh Nhi làm chính thất, dù hắt có muốn nạp con vào cửa, thì con cũng chỉ có thể làm thiếp thôi. Nhà họ Triệu chúng ta tuy không bằng nhà họ Tiêu, nhưng tìm cho con một mối tương xứng vẫn được.”

Lâm thị tuy không tán thành hành động của nhi nữ, nhưng nghĩ lại thì Tiêu Hằng quả thật là người có tiền đồ, gia thế xuất sắc, tài học toàn vẹn, tuổi còn trẻ đã làm quan lớn, sau này chắc chắn sẽ hưởng không hết vinh hoa phú quý.

Nếu nhi nữ thật sự có thể lấy được Tiêu Hằng, thì đương nhiên là tốt nhất.

Triệu Uyển Nghiên nói: “Nương vội gì? Cuối cùng người Tiêu Hằng cưới sẽ là con.”

Lâm thị nói: “Nhưng hắn đã cầu hôn Doanh Nhi, dù sau này có đổi ý cưới con, thì e rằng cũng ảnh hưởng đến danh tiếng của con.”

Triệu Uyển Nghiên đáp: “Sau này con gả cho hắn, đương nhiên sẽ cùng hắn đến kinh thành làm quan phu nhân, chuyện ở Hồ Châu làm sao có thể ảnh hưởng đến kinh thành?”

Lâm thị thấy nhi nữ nói cũng có lý, nhưng vẫn lo lắng: “Con có chắc Tiêu Hằng sau này nhất định sẽ cưới con làm chính thất không?”

Triệu Uyển Nghiên gạt đầu: “Nương yên tâm, con có chừng mực.”

Nam nhân ban đầu chỉ nhìn vẻ bề ngoài, nhưng lâu ngày, dù đẹp đến đâu cũng sẽ chán.

Triệu Uyển Nghiên căn môi, trong mắt lóe lên vài tia ác ý, nàng nhất định sẽ cướp được Tiêu Hằng, đến lúc đó, Triệu Doanh Doanh sẽ bị người ta cười nhạo.

...

Triệu Doanh Doanh dẫn Hồng Miên đi vào Như Ý Phường, định mua thêm vài loại son đẹp để dâng lên Nguyệt Thần đại

nhân.

Nàng đã nghĩ xong rồi, ngoài son, còn có thể mua thêm phần ngọc trai, nước hoa hồng, đều để dâng cho Nguyệt Thần đại nhân. Mua xong son, nàng sẽ đi chọn thêm một bộ váy đẹp.

Nữ nhân ai mà không thích đẹp, cho dù là thần tiên, chắc cũng không ngoại lệ.

Triệu Doanh Doanh nghĩ vậy, trong lòng lại không khỏi tò mò về Nguyệt Thần đại nhân, rốt cuộc đó sẽ là một mỹ nhân như thế nào?

Nàng đang nghĩ thì bị người ta va phải ở cửa Như Ý Phường.

Người đó cúi đầu, vội vàng xin lỗi, Triệu Doanh Doanh phẩy tay, nói không sao. Đi được hai bước, nàng phát hiện túi tiền của mình không thấy đâu.

Ngay lập tức nàng nhận ra, người vừa va vào mình chắc chắn là kẻ trộm!

"Tên trộm kia, đứng lại!" Triệu Doanh Doanh tức giận không chịu nổi, lập tức chạy đuổi theo hướng tên trộm.

Kẻ trộm nghe thấy lời của Triệu Doanh Doanh, liền chạy nhanh hơn, Triệu Doanh Doanh dù sao cũng là cô nương yếu đuối, làm sao có thể đuổi kịp, thấy bóng dáng tên trộm sắp mất hút, đột nhiên, tên trộm ngã sõng soài trên đất.

Triệu Doanh Doanh vội vàng đuổi theo, nhặt lại túi tiền của mình.

"Cái tên trộm kia, ta sẽ đưa người đến quan phủ!"

Nàng nhìn vào tên trộm, phát hiện ra đó là một thiếu niên khoảng mười hai, mười ba tuổi, quần áo rách nát, gương mặt

cũng có chút vàng vọt, tay chân gầy guộc.

Thiếu niên cúi đầu, lập tức quỳ xuống và dập đầu xin lỗi
Triệu Doanh Doanh: "Xin lỗi, tiểu thư, ta... đã đói mấy ngày rồi, thực sự không chịu nổi, mới nghĩ đến việc ăn trộm..."

Triệu Doanh Doanh quay mặt đi: "Người đói cũng không nên làm việc trộm cắp."

Nói xong, nàng lấy ra một quan tiền từ túi tiền của mình, đưa cho thiếu niên: "Cầm lấy số tiền này, đi ăn một bữa no nê, sau này không được ăn trộm nữa."

Thiếu niên cảm ơn rồi rút, cầm lấy tiền rồi đi.

Triệu Doanh Doanh nhìn bóng lưng của cậu thiếu niên mà thở dài, sau đó cùng Hồng Miên quay trở về. Vừa rồi nàng đã đuổi theo một đoạn đường, thở hổn hển, trên người cũng toát mồ hôi, liền lấy khăn lau đi.

Bóng dáng của Hoắc Bằng Cảnh ẩn mình trong đám đông, chứng kiến toàn bộ cảnh tượng này, ánh mắt hắn ta hơi rung động.

Ngay sau đó, cơn đau đầu của hắn lại đột nhiên ập đến.

Hoắc Bằng Cảnh xoa xoa vầng trán đang nhức nhối, chuẩn bị quay về.

Khi quay người, hắn vô tình va vào thiếu nữ.

Hương thơm thanh thoát một lần nữa bay đến, xông vào mũi hắn, làm dịu cơn đau đầu của hắn. Lần này hương thơm càng đậm đà hơn, không chỉ Hoắc Bằng Cảnh ngửi thấy, mà những người xung quanh cũng ngửi thấy, không khỏi quay đầu nhìn.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Hoắc Bằng Cảnh lại đi theo thiếu nữ.

Chương 9: Nam Nhân

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh cùng với Hồng Miên bước vào Như Ý Phường. Nàng là khách quen của Như Ý Phường, chủ tiệm nhận ra nàng, liền niềm nở tiến lên chào đón.

"Hôm nay Triệu tiểu thư muốn mua gì?"

Vị nhị tiểu thư nhà họ Triệu này nổi tiếng là mỹ nhân ở thành Hồ Châu. Các cô nương khác vừa ghen tị với nhan sắc của nàng, vừa ao ước được đẹp như nàng, nên thường lén dùng những thứ giống nàng, từ phấn son, vải vóc, quần áo, trang sức vàng bạc, bất cứ thứ gì Triệu Doanh Doanh thích dùng, tiệm trong thành đều buôn bán tốt hơn các tiệm khác.

Chủ tiệm không phải kẻ ngốc, tự nhiên hiểu được điều đó, nên đối đãi với Triệu Doanh Doanh vô cùng nhiệt tình, bởi nếu giữ được nàng, thì có thể giữ được không ít khách hàng.

Triệu Doanh Doanh nói: "Chủ tiệm, gần đây tiệm có loại son nào đẹp không?"

Chủ tiệm dẫn Triệu Doanh Doanh vào trong, cười niềm nở: "Có chứ, gần đây tiệm mới nhập vài thứ mới, Triệu tiểu thư xem thử, đây là những thứ đang thịnh hành ở kinh thành."

Triệu Doanh Doanh đứng trước quầy, ánh mắt lướt qua những hộp phấn son, liền để ý đến vài màu sắc. Nàng thử trước một màu mận chín, với ngũ quan tinh tế của nàng, màu sắc rực rỡ này không hề lạc lõng, ngược lại còn tôn thêm vài phần rực rỡ.

Chủ tiệm nhìn đến thất thần một lúc, sau đó cười khen: "Triệu tiểu thư xinh đẹp, dùng màu son nào cũng đẹp."

Triệu Doanh Doanh bước đến trước gương đồng ngắm nhá, bản thân cũng rất hài lòng. Nàng thử thêm vài màu khác, cũng đều đẹp, liền mua hết.

Ngoài son ra, nàng còn mua thêm ít phấn ngọc trai và nước hoa.

Các cô nương trong tiệm thấy Triệu Doanh Doanh mua gì, cũng liền mua theo, lập tức làm ăn phát đạt, chủ tiệm cười tươi như hoa.

Hoắc Bằng Cảnh đứng cách Triệu Doanh Doanh một đoạn, thấy nàng thử son rồi lại thử những thứ khác, tâm trạng rất tốt.

Trong tiệm không chỉ có nữ nhân đến, mà cũng thường có nam nhân vào mua son phấn cho thê tử hoặc tử muội, tiểu nhị đã quen, chỉ thấy Hoắc Bằng Cảnh mãi không quyết định, liền tiến tới hỏi.

"Công tử là mua cho thê tử hay cho muội muội?"

Hoắc Bằng Cảnh không trả lời, chỉ đặt xuống món đồ, xoay người rời đi.

Người trong tiệm quá đông, mùi hương tạp nham, làm rối loạn hương thơm thanh khiết của thiếu nữ.

Tiểu nhị nhìn nam nhân đeo mặt nạ, có chút không hiểu, nhưng rất nhanh đã có người khác hỏi mua hàng, nên cũng không bận tâm nữa.

Triệu Doanh Doanh trở về nhà, sắp xếp lại đồ đạc. Một số là lễ vật chuẩn bị cho Nguyệt Thần đại nhân, một số là đồ nàng tự mua cho mình.

Hồng Miên nhìn đống đồ lớn nhỏ, có phần ngạc nhiên: "Hôm nay cô nương mua nhiều quá rồi."

Đúng là nàng đã không kìm lòng được, tiêu hết cả tháng tiền tiêu vật. Nhưng mà...

"Hôm nay vui mà."

Hồng Miên bất lực lắc đầu, tiểu thư nhà nàng lúc nào cũng vậy, hễ vui là tiêu tiền không kiểm soát. May mà sau này gả cho Tiêu công tử, nhà họ Tiêu gia thế tốt, chắc chắn nuôi được tiểu thư.

Lúc về đến nhà đã là hoàng hôn, sau khi dùng bữa tối, Triệu Doanh Doanh tắm rửa thay quần áo rồi đi ngủ.

Hồng Miên tắt đèn trong phòng, rồi sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi. Triệu Doanh Doanh nghe tiếng động, nhìn thời gian, kiên nhẫn chờ đợi.

Khoảng nửa canh giờ sau, nàng khoác áo đứng dậy, nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Triệu Doanh Doanh đã chuẩn bị sẵn lễ vật cho Nguyệt Thần đại nhân, đặt trong một chiếc hộp nhỏ. Giống như lần trước, nàng bày lư hương, thắp ba nén nhang, vái lạy, rồi đặt lễ vật bên cạnh.

"Cảm tạ Nguyệt Thần đại nhân hôm nay hiển linh, giúp ta hoàn thành tâm nguyện. Những thứ này là chút tấm lòng của ta, mong Nguyệt Thần đại nhân không chê. Hy vọng Nguyệt Thần đại nhân phù hộ ta sau này tranh đấu với người khác đều thắng, xin Nguyệt Thần đại nhân xin hãy giúp ta."

Giọng nói trong trẻo của cô nương bị gió thổi đến tai Hoắc Bằng Cảnh, hắn khoanh tay, khước miệng hơi nhếch lên.

Đợi nàng nói xong, trở lại phòng, hắn mới nhẹ nhàng như gió đáp xuống trong sân.

Hoắc Bằng Cảnh mở hộp ra, giống như lần trước, nhưng lần này có nhiều đồ hơn: phấn son, trang sức vàng bạc, cùng váy áo đẹp...

Hắn cầm lên ngửi, cảm nhận mùi hương quen thuộc.

Nhưng mùi hương rất nhạt, vừa đến tay đã tan biến.

Hoắc Bằng Cảnh có chút ngạc nhiên, cầm lên bộ y phục, tưởng rằng trên đó sẽ có mùi hương nồng hơn, nhưng ngoài dự đoán, mùi hương trên váy lại rất nhạt, gần như không ngửi thấy gì.

Hắn sững sờ, chẳng lẽ không phải mùi hương từ váy áo?

Từ đâu mà ra?

Hoắc Bằng Cảnh đang ngẩn người, bỗng nghe thấy một giọng nói kinh ngạc nhưng hạ thấp: "Nguyệt Thần đại nhân!"

Ngay sau đó, hắn thấy tà áo của nàng bị gió đêm lay động, như một cánh hoa đào từ cành rơi xuống trước mặt hắn.

Hoắc Bằng Cảnh theo phản xạ muốn rời đi, nhưng khi định hành động, đột nhiên nhận ra lực kéo nhẹ trên tay áo.

Nhẹ nhàng, nhưng như nặng nề, kéo chặt.

Ánh mắt hắn dừng lại trên đôi tay trắng như ngọc, dừng động tác.

Tim Triệu Doanh Doanh đập mạnh như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, cả người không kiểm soát được mà run rẩy nhẹ.

Thật sự! Có thể chạm vào được!

Thần tiên!

Nguyệt Thần đại nhân!

Trời ơi, thật kích động, phải làm sao đây? Nàng nên nói gì đây?

Triệu Doanh Doanh trong đầu như một mớ bòng bong, trong khoảnh khắc có vô số lời muốn nói trào dâng, nhưng lại không có câu nào được nàng nói ra.

"Ta... ngài... ôi..." Nàng lắp bắp, chỉ biết nắm chặt tay áo màu đen trước mắt.

Hoắc Bằng Cảnh cũng im lặng, lặng lẽ đem hết biểu tình của thiếu nữ thu vào đáy mắt.

Ngạc nhiên, kích động, phấn khích...

Không có sợ hãi.

Sự ngây thơ trong sáng, xen lẫn chút ngu ngốc.

Hắn vì những nghi ngờ trước đó mà có chút thất thần.

"Ngài... ngài... ngài chính là Nguyệt Thần đại nhân phải không?" Triệu Doanh Doanh hít một hơi sâu, bình tĩnh lại, cuối cùng cũng có thể nói ra một câu hoàn chỉnh.

Nàng quá căng thẳng, không ngừng nuốt nước bọt và liếm môi.

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh vô thức dừng lại trên đôi môi nàng.

Lúc này, Triệu Doanh Doanh đã gỡ bỏ trang sức, không trang điểm, mái tóc đen như thác nước xõa trên vai.

Lúc này, thiếu nữ so với thường ngày có vài phần thanh lệ, không hề rực rỡ chói mắt, nhưng vẫn là vẻ xinh đẹp khiến người ta khó lòng rời mắt.

Đôi môi nàng cũng mang màu sắc tự nhiên nhất, không còn đỏ rực, nhưng vẫn toát lên vẻ hồng hào đầy sức sống.

Hoắc Bằng Cảnh ngược mắt, bắt gặp đôi mắt đầy mong đợi của nàng.

Hắn nghe thấy mình ừm một tiếng.

Thiếu nữ kích động đến nổi khóe miệng nở nụ cười, như cành hoa rực rỡ mùa xuân, "Ta biết mà, ta biết mà..."

Vừa rồi nàng định quay về, nhưng đột nhiên nghĩ, nếu nàng ở lại chờ một chút, liệu có thể gặp được Nguyệt Thần đại nhân không? Có thể gặp được thần tiên không?

Nàng nghe theo trái tim mình, chờ đợi, quả nhiên gặp được Nguyệt Thần đại nhân.

Triệu Doanh Doanh nhìn người trước mắt từ đầu đến chân, đột nhiên nhận ra một điều, mặc dù Nguyệt Thần Đại Nhân đeo mặt nạ, không thấy rõ dung mạo, nhưng dáng vóc này...

Hình như không phải nữ nhân.

Nàng suy nghĩ một chút, "Ngài... là nam nhân?"

Hắn từng nói mình là nữ nhân bao giờ?

Chẳng trách nàng chuẩn bị lễ vật toàn là đồ của nữ nhân, thì ra nàng nghĩ hắn là nữ nhân.

"Ngài không phải Hằng Nga tiên tử sao?" Triệu Doanh Doanh hỏi.

"Không phải." Hoắc Bằng Cảnh đáp.

Điều này cũng không phải chuyện lớn, Triệu Doanh Doanh tuy có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền bỏ qua.

"VẬY... Ngài có thích lễ vật ta chuẩn bị cho ngài không?"

Không đúng, nàng vì nghĩ Nguyệt Thần đại nhân là tiên nữ nên mới chuẩn bị những thứ đó, giờ Nguyệt Thần Đại Nhân lại là nam nhân, sao có thể thích đồ của nữ nhân được?

Triệu Doanh Doanh lại cắn môi, nghĩ, nhưng Nguyệt Thần đại nhân lần trước cũng đã nhận lễ vật của nàng...

Nàng ngược mắt, chớp chớp mắt.

"... Cũng được." Hoắc Bằng Cảnh nói.

Triệu Doanh Doanh thở phào, nghĩ thầm, có lẽ nam thần tiên cũng thích đẹp. Nàng lại tiến gần hơn, gần đến mức gần như rơi vào lòng hắn.

Mái tóc đen trên vai nàng rơi xuống, chạm vào ngực Hoắc Bằng Cảnh. Một cơn gió nhẹ thoảng qua, một lần nữa đưa hương thơm quen thuộc bay vào xoang mũi.

Hoắc Bằng Cảnh đột nhiên cứng đờ, hắn không quen với sự gần gũi như vậy.

Cũng trong khoảnh khắc đó, hắn cuối cùng đã hiểu mùi hương đó đến từ đâu.

Không phải từ hộp phấn son, cũng không phải từ váy áo, mà là từ cơ thể của thiếu nữ.

Chương 10: Chuyện Xưa

DTV-EBOOK

“Nguyệt Thần đại nhân...”

Những hộp phấn son, những bộ váy áo đều vì thấm đẫm hương thơm từ cơ thể thiếu nữ mà dễ dàng tan biến. Lúc này, hương thơm ấy không ngừng thấm vào tâm trí Hoắc Bằng Cảnh, theo từng cử động của thiếu nữ, khi thì nồng nàn, khi thì dịu nhẹ.

Nhưng hương thơm ấy vẫn đậm đà hơn so với mùi trên hộp phấn son và váy áo, như được dệt thành một tấm lưới, bao phủ lấy Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh đứng yên tại chỗ, để mặc hương thơm ấy bao quanh mình. Một lúc sau, hắn mới phản ứng lại, lùi một bước, tạo khoảng cách với thiếu nữ.

“Có chuyện gì?”

Giọng Nguyệt Thần đại nhân trong trẻo, dáng người cao ráo, khí chất phi phàm. Dù không nhìn thấy khuôn mặt, cũng đủ khiến người ta cảm nhận được phong thái của thần tiên!

Triệu Doanh Doanh cuối cùng nhận ra mình có phần quá nhiệt tình, có lẽ sẽ khiến Nguyệt Thần đại nhân sợ. Nàng cũng lùi một bước, định buông tay khỏi tay áo của Hoắc Bằng Cảnh. Nhưng nghĩ lại, nàng quyết định tiếp tục nắm lấy, cảm giác như thế này chân thực hơn.

“Cũng không có chuyện gì, ta chỉ muốn gọi ngài một tiếng.”

Xác nhận rằng vị thần tiên trước mắt là thật, không phải là ảo giác hay giấc mơ của nàng.

Nàng vẫn rất căng thẳng và phấn khích, nàng thực sự đã gặp được thần tiên, thần tiên còn giúp nàng.

Triệu Doanh Doanh có rất nhiều điều muốn nói, muốn hỏi Nguyệt Thần đại nhân vì sao lại giúp nàng?

Nhưng đến khi định nói, nàng lại nuốt xuống.

Nàng sợ nói ra rồi, sau này Nguyệt Thần đại nhân sẽ không giúp nàng nữa.

“Sau này... ngài còn hiển linh nữa không?”

Hoắc Bằng Cảnh lại nhìn vào ánh mắt đầy mong đợi và thành kính của thiếu nữ.

Hắn im lặng trong giây lát.

Chỉ có cơn gió nhẹ bên tai, một lúc sau, Hoắc Bằng Cảnh nói: “Ta phải đi rồi.”

Triệu Doanh Doanh không nhận được câu trả lời chắc chắn, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, chẳng lẽ Nguyệt Thần đại nhân sau này sẽ không giúp nàng nữa?

Nhưng nàng lại không biết phải nói gì để Nguyệt Thần đại nhân luôn giúp nàng, dù sao thì thần tiên cũng rất bận rộn phải không? Có thể dành thời gian giúp nàng hai lần đã là may mắn của nàng rồi.

Nàng lặng lẽ buông tay, cúi đầu: “Vậy... vậy ngài đi thông thả...”

Hoắc Bằng Cảnh nghe thấy sự thất vọng trong giọng nàng, nhưng không hiểu vì sao nàng lại thất vọng, nàng thực sự muốn hắn ở lại sao? Nhưng dù hắn có ở lại, cũng chỉ có thể đứng đối diện nàng. Huống chi đêm đã khuya, nàng không cần ngủ sao?

Hoắc Bằng Cảnh quay người đi, trước khi rời đi, chợt nhớ ra điều gì đó, hần quay lại: “Nếu nhất định phải chuẩn bị lễ vật, lần sau đổi thứ khác đi.”

Triệu Doanh Doanh ngẩng đầu lên, đôi mắt ánh lên sự mong đợi, nàng không nghe nhầm chứ? Lần sau?

Điều đó có nghĩa là... sẽ còn lần sau!

“Được!” Triệu Doanh Doanh gật đầu đáp, lại hỏi, “Vậy ngài... muốn gì?”

Câu hỏi này làm Hoắc Bằng Cảnh lúng túng, hần muốn gì?

Hần chẳng cần gì cả.

Hần giúp nàng không phải vì cần nàng trả ơn, chỉ là không thể chịu nổi sự ngốc nghếch của nàng.

“Nếu ngươi có thể tự làm một ít điểm tâm, thì cũng không tồi” Hần nói.

Nói xong, bóng dáng cao gầy của Hoắc Bằng Cảnh lặng lẽ bay qua màn đêm, biến mất.

Triệu Doanh Doanh nhìn vào khoảng không trong đêm một lúc lâu, rồi mới tỉnh lại, quả nhiên là Nguyệt Thần đại nhân, còn biết bay.

Nàng khó khăn lắm mới bình tĩnh lại, nhưng rồi lại phẫn khích đến mức dậm chân, xoa mạnh hai má mình, rồi mới quay về phòng.

Đêm đó, Triệu Doanh Doanh kích động đến mức không ngủ được đến nửa đêm.

...

Khi Hoắc Bằng Cảnh trở về sân nhà mình, vừa gặp Triều Nam. Triều Nam thấy đại nhân từ trên mái nhà xuống cũng ngạc nhiên.

Hắn luôn cảm thấy đại nhân gần đây có chút kỳ lạ, nhưng không thể nói rõ là kỳ lạ ở đâu.

Triều Nam vừa từ nơi giam giữ thích khách trở về, cung kính chấp tay hành lễ Hoắc Bằng Cảnh: “Đại nhân, tên thích khách đó quả thực rất cứng đầu, đến giờ vẫn không chịu tiết lộ gì.”

“Không cần vội.” Hoắc Bằng Cảnh chỉ nói.

Hắn vốn không phải người nóng nảy, nhiều việc thay vì hấp tấp hành động, tốt hơn là nên lên kế hoạch cẩn thận rồi mới ra tay.

Có lẽ vì khi trước thế lực của hắn còn yếu, không thể chịu đựng nổi một sai lầm nhỏ nhất, cần phải thành công ngay từ lần đầu. Dần dần, hắn cũng quen với cách xử lý này.

“Từ từ thăm vấn, chú ý đừng để hắn chết.” Dù hắn không chịu khai, cũng có thể từ từ tra tấn hắn.

Triều Nam đáp vâng, rồi nói: “Đại nhân cũng nên nghỉ ngơi sớm.”

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng, rồi trở về phòng.

Hắn ngồi bên cửa sổ, ngọn đèn leo lét, phản chiếu bóng dáng cô đơn của hắn trên tường, nhẹ nhàng lay động.

Hoắc Bằng Cảnh có chút lơ đãng, từ khi đến đây, những ký ức bị hắn chôn sâu thường xuyên trỗi dậy.

Trong quá khứ xa xôi đó, hắn cũng không phải người tàn nhẫn và thâm trầm như bây giờ.

Hoắc Bằng Cảnh từng có một gia đình hạnh phúc. Khi đó, phụ thân hắn là một tú tài, mẫu thân hắn là một nữ nhân xinh đẹp bình thường. Bọn họ sống trong căn nhà này. Phụ mẫu tình cảm ân ái, cả nhà ba người hòa thuận, vui vẻ.

Rồi một ngày, mẫu thân hắn gặp thái thú Hồ Châu lúc bấy giờ, một kẻ vừa già vừa xấu. Ông ta thèm muốn nhan sắc của mẫu thân hắn, bắt bà đi với ý đồ chiếm đoạt bà. Mẫu thân hắn chống cự đến cùng, trong lúc vật lộn, bà bị ông ta bóp cổ đến chết. Khi đó, Hoắc Bằng Cảnh mới sáu tuổi, bị giữ chặt một bên, tận mắt chứng kiến tất cả.

Sau khi phụ thân hắn biết chuyện, ôm xác thê tử định đòi lại công lý, cũng bị thái thú đó đánh chết.

Chỉ trong một đêm, nhà tan cửa nát.

Từ đó, Hoắc Bằng Cảnh trở thành một cô nhi, lang thang khắp nơi, từng bước leo lên vị trí hôm nay.

Hắn không thể quên gương mặt xấu xa đê tiện của tên cầu quan lại kia, cũng không thể quên cảm giác bất lực khi cô thế yếu sức. Chỉ khi đứng ở vị trí cao, đối xử tàn nhẫn với người khác, mới không bị người khác ức hiếp.

Sau này, khi Hoắc Bằng Cảnh có thế lực, đã bắt được tên cầu quan lại kia, t/ra t/ấn ông ta đến chết. Ông ta sớm đã quên hắn là ai, không ngừng cầu xin tha mạng, nói rằng sẵn sàng dâng tiền bạc và mỹ nhân cho hắn. Đáng tiếc, Hoắc Bằng Cảnh chỉ muốn ông ta sống không bằng chế/t rồi mới đau khổ mà chế/t đi.

Hoắc Bằng Cảnh tỉnh lại, xoa xoa thái dương.

Không ai biết hắn từng là người Hồ Châu, không ai biết căn nhà này từng là nhà của hắn. Khi hắn trở lại nơi này sau nhiều năm, thực sự chỉ cảm thấy cảnh còn người mất.

Và Triệu Doanh Doanh khiến hắn nhớ đến mẫu thân.

Sắc đẹp không thể tự mình bảo vệ, đôi khi chỉ trở thành tội lỗi.

Đêm đó, Hoắc Bằng Cảnh cũng có một giấc mơ.

Hắn mơ thấy mẫu thân. Trong giấc mơ, mẫu thân gọi hắn một cách dịu dàng, “Tiểu Cảnh, lại đây ăn bánh đi.”

Gió mát hiu hiu, bóng cây lay động, hắn tiến lại gần bóng hình mờ ảo đó, thấy ánh nắng bao quanh mẫu thân.

Mẫu thân đột ngột tiến lại gần, khuôn mặt mờ ảo và dịu dàng đó bỗng chốc biến thành một khuôn mặt khác, xinh đẹp như hoa đào.

“Tiểu Cảnh, ăn bánh đi.”

Hoắc Bằng Cảnh mở bừng mắt.

...

Triệu Doanh Doanh đêm qua ngủ không ngon, sáng nay thức dậy với quầng thâm dưới mắt. Da nàng trắng trẻo, quầng thâm càng thêm rõ.

Khi vấn an, Triệu Mậu Sơn không khỏi lo lắng hỏi: “Doanh nhi làm sao thế? Tối qua không ngủ ngon à?”

Triệu Doanh Doanh gật đầu: “Phụ thân, con không sao, chỉ là tối qua nhớ đến nương. Còn một tháng nữa là đến giỗ của nương, nhi nữ đã chép xong phần lớn kinh thư để cầu siêu cho nương, đến lúc đó con muốn tự mình đến chùa Pháp Duyên để cầu phúc cho nương.”

Triệu Mậu Sơn thở dài: “Con ngoan, con có tấm lòng hiếu thảo như vậy, nương con chắc chắn rất vui, đến lúc đó phụ thân

sẽ cùng con đi.”

“Vâng, đa tạ phụ thân.”

Hiện tại, tình cảm giữa Triệu Doanh Doanh và Triệu Mậu Sơn rất sâu đậm, Triệu Uyển Nghiên và Triệu Như Hiên nhìn thấy mà không khỏi khó chịu.

Vừa ăn sáng xong, có tỳ nữ bước vào: “Lão gia, thư của Nhị công tử Tiêu gia gửi cho Nhị tiểu thư đã đến, còn mang theo nhiều lễ vật, nói là dành cho lão gia.”

Triệu Mậu Sơn nghe vậy, trong mắt không khỏi lộ vẻ vui mừng, ông rất hài lòng với hiền tế này.

“Đứa trẻ này, thật có tâm.”

Triệu Doanh Doanh nghe vậy càng vui hơn, ánh mắt không khỏi liếc nhìn Triệu Uyển Nghiên và Triệu Như Hiên, khó giấu được sự đắc ý.

“Hắn cũng thật là, lần nào cũng gửi lễ vật.”

Chương 11: Khó Xử

DTV-EBOOK

Từ khi Tiêu Hằng đến Tương Châu nhậm chức, cứ cách vài ngày lại sai người mang quà về cho Triệu Doanh Doanh. Không chỉ riêng Triệu Doanh Doanh mà cả Triệu Mậu Sơn và Lâm thị, cùng với tỷ muội Triệu Uyển Nghiên và Triệu Như Hiên, và cả hai đệ đệ của Triệu Doanh Doanh đều có phần, thật sự chu đáo và tận tình.

Chưa thành thân mà đã đối xử với Triệu Doanh Doanh tốt như vậy, ai nhìn vào cũng phải ghen tị.

Triệu Như Hiên trêu ghẹo: “Giờ nhị muội phu đã tốt với nhị muội thế này, sau này nhị muội gả cho huynh ấy, chẳng phải sẽ được sung ái tới tận trời sao?”

Triệu Doanh Doanh nghĩ đến sự giả dối của nàng ta ngày hôm qua, nhất thời không vui, cố ý nói: “Sung ái tới trời không quan trọng, đừng để rơi xuống đất là được.”

Nàng đang nói móc Triệu Như Hiên, Triệu Như Hiên tự nhiên hiểu rõ, sắc mặt thay đổi.

Triệu Mậu Sơn hôm qua không đến, không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, lúc này lại đang vui, nên không nhận ra sự sắc bén trong lời nói của các nàng.

Triệu Như Hiên nhìn thấy thái độ của Triệu Doanh Doanh, có chút không đoán được ý của nàng. Hôm qua chẳng phải nàng đã bị mình lừa sao? Sao bây giờ lại như nhắm vào mình? Chẳng lẽ nàng phát hiện ra điều gì?

Triệu Như Hiên hậm hực cười, không nói thêm gì nữa.

Triệu Doanh Doanh thu lại ánh nhìn, từ tay tỳ nữ nhận lấy bức thư, mở ra, chữ viết trên thư ngay ngắn đẹp đẽ, giống hệt ấn tượng mà Tiêu Hằng để lại.

Chợt, nàng nhớ đến chữ của Nguyệt Thần đại nhân.

Chữ của Nguyệt Thần đại nhân rất khác với chữ của Tiêu Hằng, chữ của Nguyệt Thần đại nhân không ngay ngắn như vậy, mà bay bổng hơn.

Trong thư, Tiêu Hằng viết rằng tháng sau sẽ được nghỉ phép, có thể về nhà vài ngày. Hắn còn nói nhớ rằng tháng đó là giỗ của mẫu thân Triệu Doanh Doanh, khi hắn về sẽ cùng nàng đến chùa cầu phúc cho mẫu thân.

Triệu Doanh Doanh cố ý đọc to cho mọi người nghe: “Hắn nói tháng sau về sẽ cùng ta đi cầu phúc cho nương.”

Triệu Mậu Sơn rất hài lòng với sự tận tình của hiền tế tương lai, gật đầu liên tục.

Lâm thị nhìn nhi nữ, lòng không khỏi buồn bực, vừa hận vì đây không phải là hiền tế của mình, vừa không muốn để người khác nhận ra, bèn chỉ cười, phụ họa: “Nhị lang nhà Tiêu gia thật là có lòng.”

Triệu Uyển Nghiên nhìn Triệu Doanh Doanh, ngón tay trong tay áo siết chặt.

Nàng ghét sự đắc ý của Triệu Doanh Doanh.

Khi cúi xuống nhìn món quà Tiêu Hằng chuẩn bị cho mình, mắt Triệu Uyển Nghiên khẽ động.

Đúng lúc Triệu Mậu Sơn hỏi đến, Triệu Uyển Nghiên ngáng đầu cười, lấy ra cây tiêu bằng tre cho mọi người xem, rồi nói:

“Cây tiêu trước đây của con đúng lúc bị hư, Tiêu nhị công tử thật sự chu đáo.”

Triệu Mậu Sơn gật đầu, Tiêu Hằng luôn nhớ rõ sở thích của từng người trong gia đình họ, quả thật là một người tốt.

Triệu Uyển Nghiên cầm cây tiêu, đột nhiên mỉm cười với Triệu Doanh Doanh.

Đứa ngốc này thật sự nghĩ rằng Tiêu Hằng toàn tâm toàn ý chỉ thích mình sao?

Sau này khi nàng đoạt được Tiêu Hằng, nhất định sẽ khiến Triệu Doanh Doanh phải xấu mặt.

Triệu Doanh Doanh chỉ thấy nụ cười của nàng ta có chút khó hiểu, nghĩ rằng nàng ta bị mình kích thích, nên không để ý nhiều.

Mọi người nhận quà của Tiêu Hằng, khen ngợi vài câu rồi mỗi người một ngả.

Tiêu Hằng tặng Triệu Doanh Doanh nhiều thứ nhất, nào là đồ ăn, đồ chơi nhỏ, cả trang sức. Triệu Doanh Doanh trở về Xuân Sơn Viện, mới cẩn thận xem qua từng món quà một.

Hồng Miên thấy tiểu thư nhà mình vui vẻ, liền trêu: “Cô nương và Tiêu nhị công tử thật là...”

Trong mắt Hồng Miên, Triệu Doanh Doanh và Tiêu Hằng trai tài gái sắc, một đôi kim đồng ngọc nữ, thật sự xứng đôi. Hai người quen biết nhau hai ba năm, tình cảm cũng luôn tốt đẹp, khiến người khác phải ghen tỵ.

Hôn sự này, Hồng Miên thật lòng mừng cho cô nương nhà mình.

Triệu Doanh Doanh đang thử một chiếc vòng tay, nghe Hồng Miên nói, quay đầu lại: “Thật là gì?”

Hồng Miên che miệng cười: “Thật là ngọt ngào.”

Triệu Doanh Doanh chỉ cười, nàng chỉ vì nhận quà mà vui, chứ không phải vì người tặng quà.

Còn về nàng và Tiêu Hằng...

Nàng cũng không rõ.

Nàng biết Tiêu Hằng rất thích mình.

Còn nàng có thích Tiêu Hằng hay không... nàng không biết.

Nàng chỉ biết rằng Tiêu Hằng phong độ, gia thế tốt, trẻ tuổi tài ba, nhiều cô nương thích hẳn, nhưng Tiêu Hằng lại thích nàng, điều này khiến nàng cảm thấy thực tự hào.

Do đó, khi Triệu Doanh Doanh biết Tiêu Hằng đến cầu thân, nàng gần như không do dự mà nói với phụ thân rằng nàng đồng ý.

Thực ra, khi đó nàng chỉ mới gặp Tiêu Hằng vài lần.

Sau đó, hai nhà định ra hôn sự.

Nàng và Tiêu Hằng cũng dần quen biết nhiều hơn.

Tiêu Hằng đúng như lời đồn, là một quân tử ôn hòa, nho nhã, đối xử với nàng vô cùng tận tình. Nhưng... đôi lúc nàng cảm thấy giữa nàng và Tiêu Hằng có một khoảng cách nào đó, nhưng rốt cuộc là gì, nàng không thể nói rõ.

Hồng Miên thấy nàng cười, lại càng trêu: “Tiêu nhị công tử đối xử với tiểu thư tốt như vậy, sau này cô nương gả cho ngài ấy, chắc chắn sẽ trở thành người hạnh phúc nhất Hồ Châu.”

Triệu Doanh Doanh nghe Hồng Miên nói vậy, chỉ cảm thấy rất lạ lẫm, nàng tự thấy mình vẫn còn là một tiểu cô nương, chưa sẵn sàng trở thành thê tử của ai, nhưng lại mơ hồ có chút mong đợi vô cớ với tương lai, “Đừng nói nữa.”

Hồng Miên che miệng, vẫn không ngừng cười.

Triệu Doanh Doanh lườm nàng một cái, nhớ lại chuyện gặp Nguyệt Thần đại nhân tối qua, Nguyệt Thần đại nhân nói, sau này cố gắng có thể tự làm điểm tâm.

Nàng nghĩ rằng điều quan trọng là tự tay làm, chứ không phải là điểm tâm.

Nàng nói: "Hồng Miên, người nói làm bánh ngọt có dễ không?"

Triệu Doanh Doanh chưa bao giờ vào bếp, đối với những việc này nàng hoàn toàn không biết gì.

Hồng Miên ngạc nhiên: "Cô nương định học để làm bánh cho Tiêu nhị công tử ăn khi hắn trở về à?"

Triệu Doanh Doanh có chút bất đắc dĩ, dùng ngón tay gõ lên trán Hồng Miên: "Không phải, sao trong đầu người chỉ có Tiêu nhị công tử Tiêu nhị công tử vậy."

Hồng Miên ôm đầu, bĩu môi: "Cô nương mới là người trong đầu chỉ có Tiêu nhị công tử đấy..."

Triệu Doanh Doanh lại định lườm nàng, Hồng Miên vội lùi vài bước, cười nói: "Nếu cô nương muốn học, nô tỳ sẽ đi hỏi thăm."

Triệu Doanh Doanh nhìn bóng lưng Hồng Miên đi xa, chống cằm suy nghĩ. Thực ra, nàng rất ít khi nghĩ đến Tiêu Hằng.

Có lẽ nàng nghĩ đến Tiêu Hằng nhiều nhất là khi cần chộc tức Triệu Uyển Nghiên và Triệu Như Hiên.

Nàng cúi đầu nhìn chiếc vòng tay trên cổ tay, cảm thấy bản thân thật vô ơn, bởi Tiêu Hằng luôn nhớ đến nàng, thường gửi thư và quà về.

Triệu Doanh Doanh bỗng có chút áy náy, nghĩ rằng, nếu vậy thì khi nàng học làm điểm tâm, sẽ gửi một ít cho Tiêu Hằng.

Không biết Nguyệt Thần đại nhân thích ăn loại điểm tâm nào nhỉ?

Vấn đề này Triệu Doanh Doanh suy nghĩ nhiều quá.

Bởi vì tiền đề của việc suy nghĩ này là nàng có thể chọn làm nhiều loại điểm tâm khác nhau. Nhưng thực tế phũ phàng là Triệu Doanh Doanh rõ ràng không có năng khiếu về nấu nướng.

Mất bảy ngày trời, Triệu Doanh Doanh mới làm ra được một miếng bánh có thể ăn được.

Có thể ăn, nhưng rất dở.

Làm sao nàng dám mang thứ này cho Nguyệt Thần đại nhân ăn chứ!

Triệu Doanh Doanh rơi vào trầm tư.

Tay nàng vẫn còn dính bột, cả người uể oải nằm gục bên bàn, khuôn mặt buồn bã, suy nghĩ cách giải quyết.

Hay là... nàng đi mua một ít? Rồi giả vờ như tự mình làm?

Nhưng như thế lại không có thành ý.

Có lẽ nàng nên tiếp tục học?

Nhưng xem ra việc này rất khó, một thời gian ngắn chắc chắn không học được.

Nàng đang bận khoản, bận khoản rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

...

Những ngày gần đây, viện bên cạnh luôn yên tĩnh, khiến Hoắc Bằng Cảnh cảm thấy không quen.

Chẳng lẽ nàng ấy cuối cùng đã hiểu ra điều gì?

Khi màn đêm buông xuống, Hoắc Bằng Cảnh ngồi dưới cửa sổ, đột nhiên mở mắt, đôi mắt đen thẳm, ánh lên ánh lửa bập bùng.

Một khi nghĩ đến Triệu Doanh Doanh, Hoắc Bằng Cảnh dường như có thể ngửi thấy hương thơm dịu dàng từ người nàng.

Hương thơm ấy như những sợi tơ, hóa thành một cảm giác ngứa ngáy khó chịu, từ sâu trong lòng hắn mà lan ra.

Mấy ngày nay, chứng đau đầu của hắn càng ngày càng dữ dội. Có lẽ vì từng nhận được sự an ủi ngắn ngủi, nên bây giờ lại càng khó chịu đựng hơn.

Hắn một tay chống đầu, tay còn lại mở chiếc hộp chứa "cống phẩm" mà Triệu Doanh Doanh tặng.

Chiếc hộp phấn chỉ còn lưu lại mùi hương phấn, cây trầm cũng lạnh lẽo.

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh rơi vào chiếc váy.

Hồi lâu, hắn vẫn quyết định lấy chiếc váy ra.

Chiếc váy còn lưu lại một chút hương thơm nhẹ, như làn gió xuân len lỏi vào xoang mũi, ngay lập tức xoa dịu cơn đau đầu. Nhưng chỉ trong chốc lát, sau đó là cơn sóng dữ dội hơn, như đang kêu gào đòi hỏi nhiều hơn.

Nhưng hương thơm trên chiếc váy cũng đã tan hết.

Hoắc Bằng Cảnh không khỏi nghĩ đến đêm hôm đó, khi thiếu nữ đứng bên cạnh mình, hương thơm dịu dàng tỏa ra không ngừng.

Cuối cùng hắn đứng dậy, dáng người cao gầy khuất sau màn đêm.

Xuân Sơn Viện không lớn, Hoắc Bằng Cảnh dễ dàng tìm thấy bóng dáng của Triệu Doanh Doanh.

Chương 12: Tâm Nguyên

DTV-EBOOK

"Người đi thắp đèn trong viện." Hồng Miên đứng ở cửa chỉ đạo các bà tử trong viện. Khi ngẩng đầu lên thấy đèn trong phòng của tiểu thư cũng tắt, nàng vội vàng băng qua sân, định vào phòng thắp đèn.

Vừa vén rèm lên, nàng liền bị gọi lại: "Hồng Miên, đến đây một chút..."

Hồng Miên đáp lại một tiếng, bảo người kia chờ một lát. Nàng vào phòng thắp đèn, nhìn thấy tiểu thư nhà mình đang ngủ say trên bàn, không khỏi mỉm cười, lặng lẽ đi ra.

Ánh sáng mờ ảo của nến lay động nhẹ, một bóng người mặc huyền y hạ xuống phòng.

Hoắc Bằng Cảnh đứng yên, ánh mắt quét qua một vòng, quan sát khuê phòng của Triệu Doanh Doanh.

Rèm châu, màn lụa, hương thơm ngào ngạt.

Hoắc Bằng Cảnh chưa từng thấy khuê phòng của nhà cô nương nào khác, không biết liệu phòng của các cô nương khác có giống thế này không. Tuy nhiên, căn phòng của Triệu Doanh Doanh rất giống với khí chất mà nàng mang lại.

Ánh mắt hần hạ thấp, dừng lại trên bàn trang điểm của nàng.

Ví dụ như hộp phấn cạnh gương đồng, trang sức không quá ngăn nắp. Hần gần như có thể tưởng tượng nàng sáng sớm soi gương, lục lọi trong hộp phấn tìm kiếm trang sức hôm nay sẽ đeo. Có lẽ ban đầu nàng định đeo chiếc trâm cài hoa mẫu đơn

khảm vàng, nhưng sau khi thử thấy không vừa ý, lại đổi sang chiếc trâm tua rua ngọc trai, vẫn không hài lòng.

Cuối cùng nàng chọn chiếc nào đó...

Hoắc Bằng Cảnh thu hồi ánh mắt, rồi ngay lập tức nhìn thấy chiếc trâm bạc hình chim sẻ cài trên tóc đen của thiếu nữ.

Hắn mỉm cười.

Ánh mắt di chuyển từ chiếc trâm bạc xuống gương mặt trắng trẻo của thiếu nữ, thấy đầu mũi nàng dính bột mì.

Hoắc Bằng Cảnh lúc này mới chú ý đến đồ vật đặt trước mặt nàng, là một chiếc đĩa sứ tinh xảo chứa một miếng bánh nhỏ.

Có thể thấy nàng đã cố gắng làm cho đẹp, nhưng trang trí trên bánh vẫn hơi xiêu vẹo.

Miếng bánh bị cắn một miếng, không biết mùi vị ra sao.

Hoắc Bằng Cảnh nhớ đến lời mình đã nói hôm đó, vậy nên... nàng thực sự đã tự làm?

Thật là... không biết nói gì. Hoắc Bằng Cảnh nghĩ.

Trong từng hơi thở của hắn, toàn là hương thơm từ người Triệu Doanh Doanh tỏa ra.

Phòng của nàng, nơi nàng ở lâu năm, do đó cả căn phòng đều ngập tràn hương thơm của nàng. Chứng đau đầu của Hoắc Bằng Cảnh lúc này được xoa dịu, từ cơn đau dữ dội khó chịu giảm dần thành đau âm ỉ.

Kể cả trái tim xao động của hắn, cũng như được làm dịu.

Cửa sổ chưa đóng, gió đêm thổi vào, làm lay động ngọn nến. Ánh nến chiếu lên mặt thiếu nữ, làm hàng mi dài của nàng đổ

bóng xuống.

Ngay lúc này, thiếu nữ đột nhiên vô thức mấp má môi, mơ màng lẩm bẩm một câu, không nghe rõ nói gì.

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh dừng lại trên đôi môi hơi hé mở của nàng.

Hai cánh môi đỏ, lộ ra vài chiếc răng trắng.

Không biết trong giấc mơ nàng nhìn thấy gì, răng cắn chặt vào môi dưới. Màu đỏ dần bị răng cắn nát.

Không biết vì sao, khi Hoắc Bằng Cảnh nhìn thấy cảnh này, hắn rất muốn đưa tay ra giúp nàng kéo môi dưới ra khỏi hàm răng.

Không chỉ muốn làm vậy, hắn thực sự đã làm như thế.

Môi nàng mềm mại hơn ngón tay hắn, như một đám mây. Ban đầu hắn chỉ định cứu môi nàng ra khỏi hàm răng của mình, nhưng khi ngón tay chạm vào đôi môi mềm mại của nàng, ngón tay hắn lại trở thành kẻ đồng lõa với hàm răng của nàng.

Hoắc Bằng Cảnh xoa nhẹ môi nàng, chỉ cảm thấy mùi hương trong phòng ấm áp, làm đầu óc hắn choáng váng, suy nghĩ ngưng trệ.

Hắn hoàn toàn không biết mình đang làm gì.

Hoắc Bằng Cảnh đột ngột dừng lại, đối diện với ánh mắt của Triệu Doanh Doanh khi nàng từ từ mở mắt.

Triệu Doanh Doanh ngái ngủ, chớp chớp mắt, có chút nghi ngờ mình đang mơ. Nàng lại mơ thấy Nguyệt Thần đại nhân, nhưng lần này là giấc mơ gì?

Hàng mi nàng khẽ rung, một lúc lâu không có động tác gì.

Hoắc Bằng Cảnh như bị sét đánh, nhanh chóng rút tay lại, hiểm khi có chút hoảng loạn.

Triệu Doanh Doanh từ từ nhận ra đây không phải là mơ. Nàng ngẩng lên nhìn Hoắc Bằng Cảnh chăm chăm, rồi giọng nói to hơn, khó giấu nổi sự ngạc nhiên: "Nguyệt Thần đại nhân?!"

"Ngài... ngài sao lại đến đây?" Nàng ngồi dậy, trong đầu thoáng hiện lên vô số suy nghĩ.

Nàng vừa làm gì nhỉ?

À, ngủ.

Nguyệt Thần đại nhân vừa rồi có phải đang lau miệng cho nàng không?

Có phải... nàng ngủ chảy nước miếng không?

!!!

Triệu Doanh Doanh lập tức mở to mắt, sờ sờ khóe miệng mình, chắc là không có...

Nàng không chắc chắn, liếc nhìn khuôn mặt Hoắc Bằng Cảnh, chỉ thấy mặt nạ bạc của hắn che giấu thần sắc, không nhìn ra được gì.

Triệu Doanh Doanh có chút lo lắng, không biết Nguyệt Thần đại nhân có nhìn thấy cảnh tượng mất mặt này của nàng không.

Hoắc Bằng Cảnh cũng không biết trả lời câu hỏi của nàng thế nào, hắn sao lại đến đây?

Bởi vì... muốn ngửi mùi hương trên người nàng.

Hắn hạ mắt, ánh nhìn rơi vào miếng bánh như ý đó.

Triệu Doanh Doanh theo ánh nhìn của hắn cũng thấy miếng bánh như ý, càng thêm căng thẳng và xấu hổ.

“...Đây là do ta làm, định lần sau sẽ dâng lên ngài.” Triệu Doanh Doanh giải thích, ngón tay hơi cong, chạm vào bàn.

Hoắc Bằng Cảnh cuối cùng cũng mở miệng: “Trông cũng không tệ.”

Triệu Doanh Doanh bình thường đã không nhanh nhẹn, lúc này vừa mới tỉnh ngủ, càng thêm mơ màng, nghe Hoắc Bằng Cảnh nói vậy, không biết nghĩ sao lại phấn khởi đứng dậy, cầm đĩa đưa tới trước mặt Hoắc Bằng Cảnh: “Ngài thử đi?”

Trong nhà họ Triệu, ngoài Minh Huy Đường của Triệu Mậu Sơn và Thanh Nguyệt Viện của Lâm thị có bếp nhỏ, còn lại đều là thức ăn do nhà bếp trong phủ chuẩn bị rồi gửi đến từng viện. Triệu Doanh Doanh muốn học làm bánh, không muốn làm lớn chuyện, đành phải chuẩn bị nguyên liệu trong viện của mình, dọn dẹp chỗ để làm.

Nàng nhờ Hồng Miên dọn ra một cái bàn lớn để nhào bột, lại chuẩn bị một lò ấm nhỏ bằng đất đỏ, trên lò đặt một cái nồi nhỏ, trong nồi đặt một cái xửng hấp nhỏ, mỗi lần chỉ có thể hấp hai ba miếng bánh.

Mấy ngày nay nàng ngoài việc chép kinh cho nương thì bận rộn làm bánh, không có thời gian đấu đá với hai người kia, nên không khí cũng yên bình hơn.

Triệu Doanh Doanh vừa nói xong, tự nhận ra không ổn.

Nàng làm khó ăn như vậy, đưa cho Nguyệt thần ăn có vẻ không hay...

Triệu Doanh Doanh nhìn miếng bánh, ngay lập tức hít một hơi lạnh.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên sau bảy ngày nàng làm thành công, lúc đó vừa ra nồi đã không kìm lòng được mà ném thử, phát hiện rất khó ăn.

Cho nên...miếng bánh như ý duy nhất thành công này, nàng đã cắn rồi!

Triệu Doanh Doanh hít một hơi sâu, định nói dừng thử nữa, thì Hoắc Bằng Cảnh đã cầm miếng bánh lên, cắn vào chỗ nàng đã cắn.

Triệu Doanh Doanh sững sờ.

Hoắc Bằng Cảnh dù không kén chọn ăn uống, nhưng đã sống ở vị trí cao nhiều năm, ăn toàn sơn hào hải vị, nên vẫn phân biệt được món ngon và dở. Miếng bánh như ý trong miệng hắn, quá khô, quá thô, lẽ ra là bánh ngọt mà không hiểu sao lại có vị mặn và đắng.

Mùi vị khó ăn này hoàn toàn khác với món mẫu thân hắn làm, Hoắc Bằng Cảnh nhớ lại giấc mơ đó.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn vào mắt Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh rất lo lắng, sợ Nguyệt thần sẽ tức giận vì mình dám đưa thứ này cho hắn ăn.

Nàng cẩn thận quan sát nét mặt của Hoắc Bằng Cảnh, định nếu thấy hắn có vẻ không vui, sẽ lập tức giải thích. Nhưng ngoài dự đoán của Triệu Doanh Doanh, nàng nghe thấy Hoắc Bằng Cảnh nói: "...Cũng được."

Nàng chớp mắt, có chút không tin, rồi chợt hiểu ra, có lẽ vì Nguyệt thần làm thần tiên quá lâu, đã quên mất mùi vị của đồ ăn nhân gian, nên mới cảm thấy cũng được.

Nàng lập tức cảm thấy vô cùng hổ thẹn, lần sau nhất định phải để Nguyệt thần thưởng thức hương vị ngon lành của nhân gian.

May mà miếng bánh như ý chỉ to bằng bàn tay, hai miếng là hết. Hoắc Bằng Cảnh nuốt xong, nhìn Triệu Doanh Doanh, hỏi: “Gần đây người không có điều gì muốn cầu xin sao?”

Triệu Doanh Doanh cảm động đến mức nước mắt rưng rưng, Nguyệt thần đối với nàng quá tốt, lại còn chủ động hỏi nàng có nguyện vọng gì không...

Triệu Doanh Doanh càng cảm thấy hổ thẹn.

Nàng lắc đầu: “Gần đây không có việc gì muốn cầu xin Nguyệt thần đại nhân, những ngày này ngoài việc chếp kinh cho nường, ta chỉ học làm bánh, không gặp mặt tử tử và muội muội. Còn hơn hai mươi ngày nữa là giỗ nường, ta muốn chếp xong kinh trước ngày đó. Nếu có gì muốn cầu xin, vẫn là mong ngài phù hộ cho ta mỗi lần tranh đấu với tử tử và muội muội đều chiến thắng.”

Hoắc Bằng Cảnh quan sát nàng, không khỏi nghĩ, nếu đổi là người khác, biết có một vị thần tiên có thể khiến mọi nguyện vọng thành hiện thực, họ sẽ ước điều gì?

Tiền? Quyền lực? Hay là mạng sống của người khác?

Chắc chắn không thể là những điều đơn giản như vậy.

Hoắc Bằng Cảnh hạ mắt, lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc từ người nàng.

Triệu Doanh Doanh nhớ ra điều gì đó, hỏi yếu ớt: “Ngài... điều gì cũng có thể thực hiện sao?”

Hoắc Bằng Cảnh nhướng mày: “Nói thử xem?”

Triệu Doanh Doanh nói: “VẬY... có thể làm cho... của ta nhỏ lại một chút không?”

Càng nói, giọng nàng càng nhỏ dần, nhưng Hoắc Bằng Cảnh vẫn nghe thấy.

Chương 13: Thất Tình*

DTV-EBOOK

()Thất tình trong thất tình lục dục. Không phải là thất tình vì bị ai từ chối tình cảm đâu nha cả nhà.*

Triệu Doanh Doanh cúi đầu, nhìn xuống ngực mình, hơi đỏ mặt, nhưng thực sự là nàng rất khổ tâm về chuyện này.

Hoắc Bằng Cảnh nghe thấy lời nàng, ánh mắt không khỏi rơi vào ngực nàng.

Hôm nay, Triệu Doanh Doanh mặc một chiếc váy dài màu trắng ngà, thắt eo, làm nổi bật thêm vòng eo thon gọn vốn đã rất nhỏ nhắn của nàng, đối lập với vòng một đầy đặn, càng làm cho dáng người nàng thêm phần uyển chuyển, mảnh mai.

Vì buổi chiều phải làm bánh, mặc nhiều không tiện, nên Triệu Doanh Doanh chỉ mặc một chiếc áo xuân mỏng manh.

Ban đầu nàng không cảm thấy lạnh, bỗng dưng một cơn gió từ cửa sổ thổi vào, khiến nàng rung mình, hai tay ôm lấy cánh tay. Vòng một đầy đặn bị ép nhẹ, càng tôn lên vẻ quyến rũ không cố ý.

Triệu Doanh Doanh cũng cảm nhận được sự hiện diện của hai khối mềm mại trên ngực mình, nàng đã từng chạm vào, cảm giác cũng không tệ. Nàng không ghét dáng người của mình, thon thả đầy đặn là đẹp, điều làm nàng khổ tâm là, nó quá lớn.

Có những lúc mặc quần áo, cảm giác như sẽ làm rách chúng, lúc đó trông rất xấu. Hơn nữa, tự nhiên lại phải mang thêm vài lạng thịt trên người, thật mệt mỏi.

Nếu có thể nhỏ đi một chút, thì tốt biết bao.

Nàng khẽ nhú mào, giọng mang chút u sầu, kể cho Hoắc Bằng Cảnh nghe nỗi khổ tâm của mình.

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh trở nên thâm trầm, nhìn ra chỗ khác, gió lùa vào phòng, mang theo mùi hương quen thuộc từ người Triệu Doanh Doanh.

Hắn nói: “Người kể những chuyện này với ta?”

Nàng chẳng lẽ không hiểu thế nào là nam nữ khác biệt?

Hoắc Bằng Cảnh khựng lại, dường như nhớ ra rằng chính hắn là người xông vào khuê phòng nàng trước, bây giờ nói chuyện này lại có phần đạo mạo giả tạo.

Triệu Doanh Doanh bị hỏi thì ngẩn người, đôi mắt đẹp đầy vẻ nghi hoặc: “Không phải ngài bảo ta nói ra nghe sao?”

Hoắc Bằng Cảnh nhất thời im lặng, hắn chỉ tò mò nguyên vọng của nàng là gì, chứ không phải bảo nàng kể chi tiết những phiền muộn của mình.

Triệu Doanh Doanh không thấy điều này có gì không ổn, nàng thậm chí không xem Hoắc Bằng Cảnh như một nam nhân bình thường, nàng chỉ coi hắn như một vị thần tiên.

Thần tiên làm sao có thể giống những nam nhân tầm thường kia chứ?

Trong truyện chẳng phải đều nói, thần tiên không có thất tình lục dục, chỉ một lòng phổ độ chúng sinh sao?

Đôi mắt nàng ánh lên chút kỳ vọng, hỏi lại: “Ngài có thể giúp ta thực hiện được không?”

Hoắc Bằng Cảnh quay mặt đi, lạnh nhạt đáp: “Không thể.”

Triệu Doanh Doanh nghe thấy câu trả lời của Hoắc Bằng Cảnh, có chút thất vọng thở dài, cũng đúng, thần tiên phải lo việc của mình, chuyện này chắc không thuộc phạm vi quản lý của Nguyệt Thần.

Vậy ai quản lý việc này nhỉ? Nàng nghĩ có nên cầu xin vị thần khác không.

Nàng hỏi: “Nguyệt Thần đại nhân, trên thiên đình có ai quản lý chuyện này không?”

Hoắc Bằng Cảnh nhíu mày: “Không ai quản lý cả, người đừng hy vọng gì nữa.”

Triệu Doanh Doanh càng thất vọng, cúi đầu nhìn ngực mình lần nữa.

Chẳng còn cách nào khác, chỉ đành chịu khổ suốt đời thôi.

Hoắc Bằng Cảnh cũng không ngờ nguyện vọng của nàng lại là chuyện này, nhất thời cảm thấy buồn cười.

“Cô nương...”

Giọng Hồng Miên từ trong sân vọng vào, tiếng bước chân ngày càng gần.

Triệu Doanh Doanh hoảng hốt trong chốc lát, nhìn Hoắc Bằng Cảnh, đang phân vân không biết giấu hân ở đâu, nếu Hồng Miên vào nhìn thấy một nam nhân lớn như vậy, chắc chắn sẽ sợ chết khiếp.

“Nguyệt Thần đại nhân, ngài...” Trong tích tắc, bóng dáng bên cạnh nàng đã biến mất.

Những lời còn lại nghẹn trong cổ họng, biến thành sự tán thưởng chân thành, quả nhiên là Nguyệt Thần đại nhân, đến

không dấu vết, đi không hình bóng.

Khi Hồng Miên bước vào, chỉ thấy Triệu Doanh Doanh chống cằm ngồi trước bàn, vẻ mặt hơi u sầu.

“Cô nương đã thức dậy rồi.” Hồng Miên che miệng cười, giọng đầy vẻ trêu chọc. Thực ra nàng đã biết, cô nương nhà nàng làm gì phải người chăm chỉ như vậy, làm việc làm rồi ngủ quên, đó mới là phong cách của cô nương nhà nàng.

Triệu Doanh Doanh không để ý đến lời trêu chọc của Hồng Miên, vẫn đang buồn phiền vì mình phải khổ suốt đời.

Hồng Miên đóng cửa sổ lại, lấy cho Triệu Doanh Doanh một chiếc áo khoác: “Ban đêm gió lạnh, cô nương mặc thêm áo nhé.”

Triệu Doanh Doanh kéo áo khoác chặt lại, ánh mắt rơi vào chiếc đĩa trống trước mặt, cảm giác hổ thẹn lại trào dâng.

Hồng Miên tưởng nàng buồn vì chưa thành công, liền an ủi: “Cô nương đừng buồn, còn hơn hai mươi ngày nữa, cô nương nhất định sẽ thành công trước khi Tiêu nhị công tử trở về.”

Triệu Doanh Doanh cũng lười giải thích, chỉ bảo Hồng Miên chuẩn bị nước nóng, nàng muốn tắm.

Hoắc Bằng Cảnh trên mái nhà nghe cuộc trò chuyện của hai chủ tớ, Tiêu nhị công tử? Là vị hôn phu của nàng sao?

Nghe Triều Nam nói, vị hôn phu của nàng cũng không tệ, nếu vậy, dù sau này nàng gặp phải chuyện gì, chắc cũng có thể bảo vệ nàng chu toàn. Không đến nỗi như mẫu thân hần, gia đình tan nát.

Tuy nhiên, bánh như ý đó đừng làm cho vị hôn phu của nàng ăn nữa. Khó ăn như vậy, khó mà không bị chê trách.

Hoắc Bằng Cảnh lặng lẽ rời đi.

Khi Triều Nam mang thuốc tới, vừa lúc gặp Hoắc Bằng Cảnh trở về. Đây không phải lần đầu tiên, chủ nhân của hắc chắc hẳn có bí mật.

“Đại nhân.” Triều Nam đặt thuốc xuống, tò mò hỏi, “Đại nhân vừa đi đâu vậy?”

Hoắc Bằng Cảnh liếc hắc ta một cái, ý rõ ràng là: Ta việc gì phải nói cho ngươi biết?

Triều Nam liền không dám hỏi thêm, vội cúi đầu nhận lỗi: “Thuộc hạ không có ý gì khác, thuộc hạ lẩm lời, xin đại nhân thứ tội.”

Hoắc Bằng Cảnh không nói nhiều, chỉ cầm bát thuốc lên. Thuốc trong bát đen sì, tỏa ra mùi đắng ngắt khó chịu, ngày qua ngày hắc uống thuốc này, nhưng hiệu quả của nó chẳng bằng mùi hương dịu dàng của thiếu nữ.

Hắc thất thần trong chốc lát, rồi ngửa đầu uống cạn bát thuốc.

“Lý Kỳ có hồi âm không?” Hoắc Bằng Cảnh đặt bát thuốc xuống, dùng khăn lau miệng.

Ở trong khuê phòng của Triệu Doanh Doanh một lúc, ngay cả khăn tay của hắc cũng vương mùi hương đó.

Chỉ là mùi quá nhẹ, đưa gần mũi ngửi thì đã tan biến.

Hắc hơi lưu luyến ngửi mùi hương trên khăn tay của mình, trong đầu bất giác nảy ra ý nghĩ, nếu hắc đặt khăn này trên người nàng một vài tháng, liệu mùi hương này có đậm hơn không?

Hoặc có lẽ, khăn tay của nàng...

Hoắc Bằng Cảnh bưng tỉnh, xoa xoa thái dương.

Triều Nam đáp: “Bẩm đại nhân, Lý Kỳ vẫn chưa hồi âm.”

“Ta biết rồi, người lui xuống đi.” Hoắc Bằng Cảnh nói.

Triều Nam tuân lệnh, đang định lui xuống thì lại bị Hoắc Bằng Cảnh gọi lại.

“Đội đã, lần trước người nói, vị hôn phu của nhị cô nương Triệu gia là ai?”

Triều Nam hơi sững sờ: “Bẩm đại nhân, vị hôn phu của nhị cô nương Triệu gia họ Tiêu, tên Hằng, là con trai thứ của Thái thú Hồ Châu. Mọi người đều nói Tiêu Hằng tài đức vẹn toàn, phong độ nho nhã, có nhiều thiếu nữ mê đắm. Năm ngoái Tiêu Hằng thi đỗ đạt, thuộc hạ nhớ thứ hạng cũng không tệ, hiện đang giữ chức Tư lễ ở Tương Châu.”

Chức Tư lễ ở các châu chỉ thuộc hàng tòng ngũ phẩm, dĩ nhiên không phải quan cao, nhưng Tiêu Hằng tuổi còn trẻ, tương lai chắc chắn rộng mở. Dù gì Triệu Mậu Sơn lăn lộn quan trường nhiều năm cũng chỉ từ huyện lệnh tòng thất phẩm lên được Tư nông tòng ngũ phẩm của một châu.

Triều Nam nói xong lại tiếp lời: “Tiêu nhị công tử quả là một thanh niên tài tuấn, nhưng so với đại nhân thì vẫn còn kém xa.”

Hoắc Bằng Cảnh đáp: “Đó là lẽ dĩ nhiên.”

Triều Nam có chút hưng phấn: “Vậy đại nhân định dùng vũ lực để chiếm đoạt nhị cô nương Triệu gia sao?”

Hoắc Bằng Cảnh lại lườm hắt ta, Triều Nam lại im bật: “Thuộc hạ lắng lời.”

“Người lui xuống đi.”

Triều Nam ồ một tiếng rồi lui xuống. Trước khi đi còn nghĩ, lần này đại nhân không nói là không có hứng thú với Triệu nhị cô nương, không phủ nhận thì chính là thừa nhận. Dù sao Triệu nhị cô nương cũng là người duy nhất được đại nhân khen là đẹp.

Hắn ta đột nhiên cảm thấy ngày đại nhân thành gia lập thất, phu thê ân ái, con đàn cháu đống không còn xa.

Sau khi Triều Nam đi, trong phòng trở nên yên tĩnh.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn chiếc khăn tay trong tay, đột nhiên giơ tay cầm lấy tay áo của mình, đưa lên mũi.

Quả nhiên ngửi thấy mùi hương ấy.

Hắn lại nghĩ đến ý tưởng ban nãy, nếu hắn có một vật gì đó tỏa ra mùi hương dịu dàng từ người nàng, lần sau khi cơn đau đầu tái phát, chắc chắn sẽ dễ chịu hơn nhiều, phải không?

Hắn đã giúp nàng, yêu cầu nàng một chút đền đáp nhỏ như thế này cũng rất hợp lý, đúng không?

Và nàng chắc chắn sẽ không từ chối.

Ngay cả khi hắn công khai yêu cầu nàng, có lẽ nàng cũng sẽ không nghi ngờ gì.

Hoắc Bằng Cảnh bất chợt nhớ lại cảnh nàng ôm ngực, kể với hắn về nỗi phiền muộn của mình.

Lông mày nàng hơi nhíu lại, trong mắt thoáng hiện lên chút lo lắng, nếu chỉ nhìn vào đôi mắt của nàng, người ta sẽ nghĩ đến vẻ dịu dàng của Giang Nam. Nhưng đôi môi nàng vẫn đỏ mọng, khi mấp máy trông như lưỡi dao sắc bén phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo.

Hoắc Bằng Cảnh không khỏi hồi tưởng lại cảm giác khi chạm vào đôi môi đỏ mọng của nàng, mềm mại và ấm áp.

Hắn chạm nhẹ vào môi mình.

Đôi môi của Hoắc Bằng Cảnh vốn mỏng, vì vậy luôn có người nói hắn là kẻ vô tình.

Đôi môi của hắn không mềm mại như vậy.

Nếu cắn nát đôi môi mềm mại đó, như cắn nát một quả anh đào mọng nước, liệu cũng sẽ ngọt ngào chẳng?

Hoắc Bằng Cảnh nhớ lại giấc mơ đó, một thoáng máu huyết dâng trào.

Hắn cúi đầu.

Khi mở mắt trở lại, ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh dừng lại ở đầu ngón tay với vết hồng nhỏ.

Hắn ngẩn người trong chốc lát, chỉ cảm thấy vết hồng đó như là máu từ ngón tay bị lưỡi dao sắc bén cắt ra.

Ham muốn bị hắn kìm nén bấy lâu nay bỗng chốc bùng cháy, như tia lửa rơi vào căn phòng đầy củi khô, bùng cháy dữ dội.

Hoắc Bằng Cảnh luôn nghĩ rằng máu của mình từ khi lên bảy đã trở nên lạnh lẽo, nhưng vào khoảnh khắc này, hắn bỗng cảm nhận được máu của mình đang nóng hổi.

Giống như hắn thật sự là một con người đang sống, sống động và tràn đầy sinh khí.

Hắn không kìm được mà đưa ngón tay vào miệng, nếm chút vị đắng đắng, lại như có pha chút ngọt ngào. Hắn mút ngón tay của mình, như đang mút một đám mây.

Hoắc Bằng Cảnh lần đầu tiên chọn chìm đắm trong dục vọng, hẳn như trở lại căn phòng ngập tràn hương thơm ấm áp.

...

Mấy ngày nay Triệu Doanh Doanh quá yên tĩnh, khiến Lâm thị có chút không hiểu.

Bà nói chuyện với Triệu Uyển Nghiên trong phòng: “Theo ta thấy, Doanh nha đầu này thực sự rất khác thường.”

Triệu Uyển Nghiên đang thối sáo trúc, âm điệu ngọt ngào như đang tỏ tình với người thương, nàng dự định lần tới sẽ thối cho Tiêu Hằng nghe. Chỉ còn mười mấy ngày nữa Tiêu Hằng sẽ về.

“A nương, nương đừng nghĩ nhiều quá.” Triệu Uyển Nghiên nói.

Lâm thị đáp: “Nhưng gần đây nha đầu đó có quá nhiều biểu hiện khác lạ. Nói riêng về việc chọn trâm cài sáng nay, trước đây nó luôn tranh giành chọn đầu tiên, nhưng hôm nay lại nhường cho Hiên nha đầu chọn trước.”

Điều này thực sự có chút lạ lùng, sáng nay Triệu Uyển Nghiên còn cố tình nói rằng có một cây trâm rất đẹp, nàng muốn lấy, nếu như trước đây, Triệu Doanh Doanh chắc chắn sẽ tranh giành với nàng. Nhưng sáng nay, Triệu Doanh Doanh chỉ cười và nhường lại.

Triệu Mậu Sơn rất hài lòng về sự hòa thuận giữa các tỷ muội, còn khen Triệu Doanh Doanh đã thực sự trưởng thành.

“Không được, ta phải bảo người theo dõi Xuân Sơn Viên.” Lâm thị nói, “Nếu nha đầu đó thực sự có mưu đồ gì, chắc chắn sẽ phát hiện ra.”

Chương 14: Mềm Mại

DTV-EBOOK

Lâm thị nói xong, liền gọi ma ma thân cận đến, cúi đầu thì thầm vài câu. Ma ma hiểu ý, nhanh chóng đi xuống để sắp xếp.

Lâm thị lúc này mới yên tâm hơn một chút.

Bà không cho rằng mình là một kẻ mẫu độc ác. Bà chưa từng khắc nghiệt trong việc ăn ở của Triệu Doanh Doanh, cũng chưa từng đánh mắng nàng ấy. Bà chỉ có chút tư lợi cá nhân, mong con của mình được phụ thân yêu thương nhiều hơn, mong con của mình sống tốt hơn con người khác, chỉ có thế thôi.

Làm phụ mẫu, lo cho con cái là điều đương nhiên. Nếu có trách thì chỉ trách Triệu Doanh Doanh không có phúc, là một đứa trẻ không có mẫu thân. Nhưng việc nàng không có mẫu thân đâu phải do bà gây ra.

Tóm lại, trong việc tính toán Triệu Doanh Doanh, Lâm thị không hề cho rằng mình sai. Ngược lại, bà cho rằng mình đã rất nhân từ và hết lòng, bà chưa từng hại gì đến Triệu Doanh Doanh.

Lâm thị uống một ngụm trà, nhìn nhi nữ mình đang luyện thổi sáo trúc. Bà không hiểu về âm luật, không biết những khúc nhạc nhi nữ thổi có ý nghĩa gì, chỉ là có chút lo lắng: "Nghiên nhi à, Tiêu Hằng trở về có mấy ngày, lại phải bận bịu với phụ mẫu hấn ta, lại còn phải dành thời gian cho Doanh Doanh, liệu có thời gian để gặp con không?"

Triệu Uyển Nghiên ngừng thổi, ngẩng đầu cười nói: "Chàng nhất định sẽ gặp con."

Không ai biết rằng, thực ra Tiêu Hằng và nàng ta luôn duy trì thư từ qua lại.

Trong thư, Tiêu Hằng thường trò chuyện với nàng ta về đủ thứ chuyện, từ thơ văn đến những chuyện nhỏ nhặt trong cuộc sống hàng ngày. Ví dụ như Triệu Uyển Nghiên từng nói với hắn rằng chiếc sáo trúc của nàng ta bị hỏng.

Những chuyện này nghe có vẻ chẳng có gì to tát, dường như không đủ để chứng minh Tiêu Hằng có tình cảm gì với nàng ta. Nhưng nếu Tiêu Hằng thật sự không có ý gì, sao hắn lại lén lút viết thư cho nàng ta, sao lại nhớ đến những điều nàng ta cần, đối xử với nàng ta chu đáo như vậy?

Chính vì thế, nàng ta mới biết mình có cơ hội.

Rốt cuộc, nam nhân thường là như thế, thích người này nhưng cũng không ngại thích người kia. Nàng ta đoán Tiêu Hằng hiện tại đang định chờ thành thân với Triệu Doanh Doanh xong, rồi sẽ đưa nàng ta vào cửa làm thiếp.

Nhưng nàng ta không muốn làm thiếp, mà muốn làm chính thất của Tiêu Hằng.

Triệu Uyển Nghiên tiếp tục cúi đầu thối sáo, đã bắt đầu mong chờ ngày Tiêu Hằng trở về.

Triệu Doanh Doanh thì không nghĩ đến Tiêu Hằng chút nào, nàng vẫn đắm chìm trong chuyện buổi sáng, vui vẻ trò chuyện với Hồng Miên: "Sáng nay ta làm rất tốt phải không?"

Hồng Miên nhìn thấy nàng có vẻ mặt kiêu hãnh và đắc ý, không khỏi bật cười, gật đầu khen ngợi: "Vâng, cô nương làm rất tốt."

Hồng Miên còn thấy lạ, tính cách của cô nương nhà mình vốn luôn vội vã, thường xuyên vì sự bức đồng mà làm lão gia giận.

Sáng nay lại có thể kiểm chế được, còn được lão gia khen ngợi.

"Cô nương, từ sau lần cô nương mơ thấy phu nhân, cô nương như được khai sáng, chẳng lẽ phu nhân đang âm thầm phù hộ cho cô nương?" Hồng Miên nói.

"Không phải là nương ta, là..." Triệu Doanh Doanh buột miệng, nhưng rồi ngưng lại. Là Nguyệt Thần đại nhân phù hộ nàng, nhưng điều này không thể nói với Hồng Miên được.

Triệu Doanh Doanh cười, chuyển đề tài: "Chẳng lẽ không thể là do ta vốn dĩ thông minh sao?"

Hồng Miên cười, không nói thêm gì, nàng ta biết tính cách của cô nương nhà mình, tự tin là một điểm mạnh của nàng.

Triệu Doanh Doanh bỏ qua chủ đề này, bắt đầu nói về việc ra ngoài chiều nay.

Nàng có thể bình tĩnh như vậy, tất nhiên là nhờ Nguyệt Thần đại nhân chỉ dạy.

Nàng vẫn nhớ lần trước đã làm bánh khó ăn cho Nguyệt Thần đại nhân. Mấy ngày sau, nàng lại thử làm điểm tâm, nhưng kết quả thật sự là không thể nói thành lời. Nàng nghĩ rằng mình không có duyên với việc làm điểm tâm, nên quyết định từ bỏ, ra ngoài mua vài loại điểm tâm để Nguyệt Thần đại nhân ném thử hương vị trần gian.

Triệu Doanh Doanh cùng Hồng Miên ra ngoài, đến tiệm bánh nổi tiếng nhất trong thành, chọn mua vài loại điểm tâm ngon, rồi cho tất cả vào hộp, đợi tối đến sẽ dâng lên cho Nguyệt Thần đại nhân.

Nàng như thường lệ đợi Hồng Miên ngủ say rồi mới lén dậy, ra ngoài sân, mang theo lư hương và nến. Những ngày này trăng

đang khuyết, đèn trong sân cũng đã tắt, tối đen như mực, gió thổi qua càng làm tăng thêm phần rùng rợn.

Triệu Doanh Doanh xoa xoa cánh tay, nhìn quanh sân tối om, đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Nàng lấy hết can đảm, định cúi đầu thì không may giẫm vào một viên đá nhỏ, trượt chân.

Khi nàng sắp ngã, bỗng cảm thấy có một cơn gió lướt qua, ngay lập tức eo được ai đó đỡ lấy, giúp nàng đứng vững lại.

Triệu Doanh Doanh trấn tĩnh, vỗ ngực, nhìn về phía bóng hình quen thuộc: "Đa tạ Nguyệt Thần đại nhân."

Khi nàng nói, mùi hương quen thuộc từ người nàng lan về phía Hoắc Bằng Cảnh.

Trước mắt Hoắc Bằng Cảnh thoáng hiện lên vài cảnh tượng, hắn nhanh chóng buông tay, lùi lại hai bước, ánh mắt không còn nhìn vào Triệu Doanh Doanh.

Đã vài ngày họ không gặp nhau.

Triệu Doanh Doanh không nhận ra sự khác thường của hắn, vì hắn đeo mặt nạ bạc, che giấu hầu hết cảm xúc. Nàng lấy ra mấy món điểm tâm đã mua chiều nay, giải thích: "Ta cảm thấy mình không có duyên với việc làm điểm tâm, nên đây là bánh ta mua. Bánh của tiệm Ngũ Hương, từ nhỏ đến lớn ta đều rất thích ăn, mời ngài thử."

Nàng mua những loại bánh mà mình thích ăn, lúc này ngửi thấy mùi thơm, không khỏi thèm thuồng, nuốt nước miếng.

Hoắc Bằng Cảnh thính giác nhạy bén, dù trong bóng tối, hắn vẫn nghe thấy âm thanh nuốt nước miếng nhỏ nhẹ của nàng.

Sao nàng ấy vừa ngốc nghếch vừa tham ăn thế nhỉ?

Hoắc Bằng Cảnh không nhịn được cười.

"Người cũng ăn đi, ta không ăn hết được nhiều như vậy đâu."
Hắn nói.

Triệu Doanh Doanh nghe thế, hài lòng mở một gói bánh, đưa vào miệng. Nàng ăn bánh chà là, miệng đầy vị ngọt, nàng thích ăn ngọt, ngay lập tức cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác thỏa mãn, không kìm được mà thở dài một tiếng.

Hoắc Bằng Cảnh không quan tâm nhiều đến đồ ăn, lần trước hắn nhắc đến điểm tâm chỉ vì nhớ mẫu thân, nhớ lại kỷ niệm thời thơ ấu. Hắn cầm chiếc bánh trong tay, không cảm thấy có gì đặc biệt. Thành Hồ Châu cuối cùng không thể so với kinh thành phồn hoa, bánh ở đây cũng không ngon bằng ở kinh thành.

Nhưng nàng ấy ăn rất vui vẻ và thỏa mãn.

Hoắc Bằng Cảnh không thể không nghĩ, nếu nàng được ăn bánh ở kinh thành, không biết sẽ vui sướng đến mức nào?

Triệu Doanh Doanh ăn vui vẻ, không quên để ý đến phản ứng của Hoắc Bằng Cảnh, nàng mong đợi hỏi: "Thế nào? Có ngon không?"

"Ừ."

Khi giới thiệu món ăn yêu thích của mình cho người khác và nhận được sự đồng tình, trên đời còn gì hạnh phúc hơn?

Triệu Doanh Doanh vui mừng trong lòng, ngay lập tức đưa miếng bánh chà là trên tay mình cho Hoắc Bằng Cảnh: "Ngài thử cái này nữa đi, cái này cũng ngon lắm."

Trời đã tối, hơi khó nhìn. Triệu Doanh Doanh giơ tay ra, nhưng lại giơ hơi lệch, nàng định đưa bánh đến miệng Hoắc Bằng Cảnh, nhưng lại chạm thẳng vào môi hắn.

"Xin lỗi..." Triệu Doanh Doanh giật mình, định rút tay lại thì bị Hoắc Bằng Cảnh giữ lấy cổ tay.

Hắn giữ tay nàng như vậy, cắn miếng bánh chà là trong tay nàng.

Đôi môi hắn không mềm mại như nàng, nhẹ nhàng chạm vào ngón tay mềm mại của nàng, chỉ thoáng qua rồi rời đi.

Triệu Doanh Doanh ngẩn ra một lúc, lẩm bẩm: "Thì ra môi của thần tiên cũng ấm mềm."

Hoắc Bằng Cảnh hỏi: "Người nói gì?"

Triệu Doanh Doanh đáp: "...Môi ngài, cũng khá mềm."

Hoắc Bằng Cảnh lắc đầu trong lòng, không, thật ra môi của nàng còn mềm hơn nhiều.

Chương 15: Lư Hương

DTV-EBOOK

Hoắc Bằng Cảnh chỉ nghĩ câu đó trong lòng, ngoài mặt vẫn bình tĩnh, thử hết tất cả các loại bánh mà nàng mua về.

Triệu Doanh Doanh nhìn hắn ăn, bản thân cũng thử mỗi loại một miếng. Nàng mua rất nhiều loại bánh, bánh táo đỏ, bánh khoai mỡ, bánh hạt dẻ... mỗi loại thử một chút, số lượng cũng không ít.

Bữa tối nàng đã ăn rất nhiều, giờ lại ăn thêm nhiều như vậy. Đột nhiên nàng dừng lại, thở dài một tiếng đầy ảo não: "Ôi chao."

Hoắc Bằng Cảnh thấy nàng vừa nãy còn vui vẻ hớn hở, không biết tại sao nổi buồn lại đột nhiên hiện lên trên gương mặt nàng, liền hỏi: "Tại sao thở dài?"

Triệu Doanh Doanh lại thở dài nặng nề hơn: "Ăn nhiều như vậy, chắc chắn sẽ béo lên."

Nàng giống như nhiều thiếu nữ khác trên đời, rất quan tâm đến vóc dáng và nhan sắc của mình, không muốn mình béo lên, nhưng lại thường hay thèm ăn, không kiểm chế được miệng mình.

Hoắc Bằng Cảnh im lặng một lúc, nỗi phiền muộn của nàng thật sự là gây thơ khác thường.

Triệu Doanh Doanh đột nhiên nhìn về phía Hoắc Bằng Cảnh, vui mừng nói: "Nguyệt Thần đại nhân, ngài có thể khiến ta ăn gì cũng không béo được không?"

Hoắc Bằng Cảnh qua màn đêm sâu thẳm, nhìn chằm chằm thiếu nữ bên cạnh.

Nàng chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, thật sự có thể ngây thơ. Mầu thân nàng mát sớm, kể mầu rõ ràng không thích nàng, ngay cả tình yêu thương của phụ thân cũng phải chia sẻ cho vài huynh đệ tử muội, phần còn lại cho nàng hiển nhiên không nhiều. Hơn nữa, từ nhỏ nàng còn thường tranh đấu với bọn họ, bị người ta tính kế, tuy nói chỉ là những chuyện nhỏ nhặt nhưng tổng cộng vẫn ảnh hưởng ít nhiều đến tính cách.

Nhưng Triệu Doanh Doanh rõ ràng không bị ảnh hưởng nhiều, nàng giống như có rất nhiều lo lắng, nhưng lại như vô tư vô lo.

Dù sao thì ngay cả khi nàng trả đũa tử tử, nàng cũng chỉ nghĩ đến việc làm cho tử ta ngã một cú trước đám đông.

"Không thể." Hắn trả lời xong, chỉ nghe thấy thiếu nữ bên cạnh thở dài lần nữa, sau đó cắn thêm một miếng bánh trên tay.

Hoắc Bằng Cảnh hơi khép mắt, nhìn vào Triệu Doanh Doanh.

Cảm nhận được ánh mắt của Hoắc Bằng Cảnh rơi vào mình, Triệu Doanh Doanh chỉ nghĩ hắn muốn thử lại bánh trên tay mình, liền tự nhiên đưa tay dứt cho hắn.

Hoắc Bằng Cảnh hơi sững sờ, nhưng cũng không từ chối.

"Vừa nãy ngươi không phải nói sợ béo lên sao? Sao còn ăn nữa?"

"Nói thì nói vậy, nhưng dù sao cũng đã ăn rồi, không thiếu một hai miếng này. Dù sao ngày mai lại kiểm soát chế độ ăn uống là được." Triệu Doanh Doanh tự tin đáp, hiển nhiên thường an ủi mình như vậy.

Hoắc Bằng Cảnh suy tư một hồi.

Người thông minh suy nghĩ nhiều, có thể tránh được nhiều phiền não, còn người ngu ngốc suy nghĩ ít, cũng có thể tránh được nhiều phiền não.

Triệu Doanh Doanh rõ ràng thuộc loại người sau.

Nàng có thể giữ được sự ngây thơ, phần lớn là vì... nàng căn bản không nghĩ nhiều như vậy.

Đối với nàng, đây chưa chắc đã không phải là một điều may mắn.

Hoắc Bằng Cảnh tự mình mỉm cười, nụ cười của hắn tan biến trong màn đêm, Triệu Doanh Doanh không nhìn thấy.

Nàng đã ăn quá nhiều bánh, giờ cảm thấy miệng khô khốc, muốn về phòng uống nước. Mục đích tối nay gọi Nguyệt Thần đại nhân ra là để hắn thử những món ngon của nhân gian, giờ hắn đã thử qua, có lẽ họ cũng nên giải tán.

Nàng nhìn Hoắc Bằng Cảnh, nói: "Bánh ngài cũng đã thử rồi, vậy ngài đi làm việc của mình đi, ta về đây."

"Người tốn nhiều công sức như vậy chỉ để cho ta thử những loại bánh đó thôi sao?" Hoắc Bằng Cảnh hỏi, hắn còn tưởng hôm nay nàng chuẩn bị nhiều thứ như vậy là để yêu cầu điều gì đó.

Triệu Doanh Doanh gật đầu: "Đúng vậy."

Hoắc Bằng Cảnh: "Chẳng lẽ không cầu xin gì sao?"

Triệu Doanh Doanh chớp chớp mắt: "Ngài cũng không thể thực hiện được mà?"

Hoắc Bằng Cảnh hơi khựng lại, nhớ đến điều ước của nàng lúc này là ăn gì cũng không béo, hắn thật sự không giúp được.

"Người có thể cầu xin những điều ta có thể giúp người thực hiện." Hắc nói, "Chẳng hạn như quan hệ giữa người với hai tỷ muội và với phụ thân người?"

Triệu Doanh Doanh sờ cằm, cười nói: "Gần đây quan hệ giữa ta và phụ thân rất tốt, ta luôn nhớ lời ngài nói, có thể nói ít thì nói ít, đừng cãi lời người. Sáng nay phụ thân còn khen ta đã trưởng thành, biết điều hơn. Còn về hai tỷ muội kia, dạo này ta với họ không có xung đột gì, nếu lần sau ta có cãi nhau với họ, sẽ lại đến cầu xin ngài, chúng ta còn nhiều thời gian mà, đúng không?"

Câu cuối cùng Triệu Doanh Doanh nói mà trong lòng lo lắng, nàng cũng không biết Nguyệt Thần đại nhân có muốn giúp mình lâu dài hay không.

Nàng không phải là người tham lam, nhưng nếu Nguyệt Thần đại nhân chịu giúp nàng lâu hơn một chút, thì dĩ nhiên là tốt nhất rồi.

Cái "lâu hơn" này, dĩ nhiên cũng không phải quá lâu.

Triệu Doanh Doanh nghĩ, sang năm nàng sẽ xuất giá, khi cưới gả cho Tiêu Hằng, tự nhiên sẽ ít gặp hai tỷ muội kia, cũng không cần phải ngày ngày tranh đấu với họ. Vì vậy nếu có thể, tốt nhất là Nguyệt Thần đại nhân chịu giúp nàng đến khi nàng xuất giá.

"Ngài sẽ chịu giúp ta lâu hơn một chút chứ?" Triệu Doanh Doanh hỏi, trong lòng lo lắng.

Còn nhiều thời gian.

Hoắc Bằng Cảnh thầm nhắc lại bốn chữ này trong lòng.

Hắc đến Hồ Châu để dưỡng bệnh, không thể ở lại Hồ Châu mãi được. Trước khi rời kinh, Hoắc Bằng Cảnh đã có kế hoạch,

hắn có thể ở lại Hồ Châu tối đa là nửa năm. Sau nửa năm, bất kể bệnh tình của hắn có thuyên giảm hay không, hắn cũng phải trở về kinh thành. Nơi triều đình đầy rẫy mưu mô khó lường, hắn rời đi quá lâu, khó tránh sẽ khiến người có dã tâm tìm được cơ hội.

Nhưng hiện giờ, đã qua hai tháng.

Tối đa, hắn còn có thể ở lại bốn tháng.

Thời gian của họ thực ra không còn dài như vậy.

Dù trời đã tối, Hoắc Bằng Cảnh vẫn nhìn thấy sự mong đợi trong đôi mắt lấp lánh ánh sáng yếu ớt của nàng.

"Ừm." Hắn nghe thấy giọng mình nói, "Được."

Triệu Doanh Doanh thở phào nhẹ nhõm, giọng nói mang theo ý cười: "Vậy ta về đây."

Khi lướt qua hắn, mùi hương trên người nàng phảng phất.

Hoắc Bằng Cảnh nghĩ đến việc mình đã nghĩ đến, gọi nàng lại: "Đợi đã."

"Sao vậy, Nguyệt Thần đại nhân?" Triệu Doanh Doanh quay đầu lại.

Hoắc Bằng Cảnh mím môi nói: "Khăn tay của ngươi, có thể cho ta mượn được không?"

Thời này, khăn tay của nữ nhân thường dùng để tặng cho người trong lòng, như vật định tình. Hoắc Bằng Cảnh vốn nghĩ rằng Triệu Doanh Doanh sẽ có chút do dự. Hắn đã chuẩn bị sẵn lý do để giải thích với nàng.

Hắn biết Triệu Doanh Doanh dễ tin người, nhưng không ngờ lại dễ tin như vậy.

Triệu Doanh Doanh không hỏi gì, chỉ đáp "Ồ" rồi ngay lập tức rút từ tay áo ra một chiếc khăn tay đưa cho Hoắc Bằng Cảnh.

Thậm chí nàng còn hỏi hần: "Một chiếc có đủ không? Không đủ thì ta lấy thêm cho ngài hai chiếc nữa."

Hoắc Bằng Cảnh nhất thời bật cười, nhận lấy chiếc khăn tay nàng đưa, nói: "Đủ rồi."

"Người không hỏi ta cần khăn tay của người để làm gì sao?" Hoắc Bằng Cảnh không kìm được hỏi, "Nếu ta dùng nó để hại người thì sao?"

Triệu Doanh Doanh quả quyết nói: "Ngài sao có thể hại ta được? Ngài chắc là có việc cần dùng thôi."

Nàng tin tưởng hần.

Hoắc Bằng Cảnh trong lòng hiện lên câu nói này, trong khoảnh khắc như có gì đó bùng nổ.

Đúng vậy, nàng là tín đồ sùng kính của hần.

"Ừ, ta sẽ không hại người." Hoắc Bằng Cảnh nói.

"Vậy thì tốt rồi, trời không còn sớm, ngài cũng nghỉ ngơi sớm đi." Triệu Doanh Doanh xoay người, lần này không quay đầu lại nữa.

Bóng dáng của Hoắc Bằng Cảnh cũng nhanh chóng biến mất trong màn đêm, trở về tiểu viện của mình.

Hần cầm chiếc khăn tay của Triệu Doanh Doanh, cúi đầu ngửi, ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người thiếu nữ.

Có lẽ là nàng luôn mang theo bên mình, mùi hương đậm hơn những vật trước đó nhiều.

Hoắc Bằng Cảnh cất khăn tay vào trong tay áo, đến lúc đi ngủ, dường như giường ngủ đều thoang thoảng mùi hương của nàng.

Thậm chí cả trong giấc mơ của hắn, cũng toàn là mùi hương của nàng.

Sáng hôm sau, Hoắc Bằng Cảnh bị cơn đau đầu đánh thức.

Hắn mơ màng một lúc, tìm đến chiếc khăn tay, khi mùi hương thoảng vào mũi, cơn đau tạm thời được xoa dịu.

Hoắc Bằng Cảnh nghiêng người, nhìn chăm chăm vào chiếc khăn tay trong tay, nhớ lại giấc mơ của mình. Trong mơ, thân thể mềm mại của thiếu nữ bị hắn ôm chặt trong lòng, đôi môi đỏ mọng kia mặc hắn chiếm đoạt.

Hoắc Bằng Cảnh nhắm mắt lại, xoa xoa lông mày.

Hắn không nên buông thả mình như vậy.

Chỉ là...

Sự buông thả này dường như khiến người ta khó mà từ chối.

...

Đêm qua Triệu Doanh Doanh khát nước kinh khủng, về phòng liền uống liền hai cốc nước, cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Những chiếc bánh đó đều rất đặc, Triệu Doanh Doanh tham ăn ăn nhiều, lại uống nước, dạ dày càng thêm khó chịu, nửa đêm sau đó cũng không ngủ được.

Sáng hôm sau, Triệu Doanh Doanh bị tiếng ồn đánh thức.

Khi nàng mơ màng mở mắt, là gương mặt lo lắng của Hồng Miên.

"Cô nương, lão gia và phu nhân đã đến, ngài mau rửa mặt."
Hong Miên vội vàng giúp nàng thay đồ và chải tóc.

Hong Miên há miệng, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu: "Cô nương..."

Chưa kịp nói thêm câu nào, giọng nghiêm khắc của Triệu Mậu Sơn vang lên trong đại sảnh: "Chưa xong sao?"

Hong Miên đành nuốt lời, cùng Triệu Doanh Doanh ra ngoài gặp mọi người.

Sắc mặt Triệu Mậu Sơn hơi trầm, dường như tâm trạng không tốt. Ngược lại, vẻ mặt của Lâm thị lại khá vui vẻ.

Triệu Doanh Doanh tuy không thông minh, nhưng dựa vào kinh nghiệm trước đây, cũng đoán được có lẽ không phải chuyện tốt.

"Phụ thân, mẫu thân." Triệu Doanh Doanh cúi chào.

Triệu Mậu Sơn hừ lạnh: "Cái lư hương trong sân của con là thế nào?"

Hôm qua Lâm thị sai người theo dõi Xuân Sơn Viện, không ngờ lại phát hiện ra Triệu Doanh Doanh tự đứng đặt một cái lư hương trong sân, giống như đang thờ cúng. Một cô nương đang yên đang lành lại thờ cúng gì trong sân? Hơn nữa lại làm lén lút, chắc chắn có điều mờ ám.

Liên tưởng đến sự thay đổi kỳ lạ của nàng trong những ngày gần đây, Lâm thị thậm chí nghi ngờ rằng Triệu Doanh Doanh có dùng tà thuật gì đó để trở nên thông minh hơn.

Tất nhiên, việc nàng có thật sự dùng tà thuật hay không không quan trọng, quan trọng là bà phải kể chuyện này cho lão

gia, khiến ông tin rằng Triệu Doanh Doanh không phải thờ cúng thần linh gì mà là dùng tà thuật xấu xa.

Vì vậy sáng sớm, Lâm thị vội vàng đi tìm Triệu Mậu Sơn, nói về chuyện này.

Bà không đại dột đến mức trực tiếp nói xấu Triệu Doanh Doanh, mà lấy danh nghĩa lo lắng cho nàng, sợ nàng lầm đường lạc lối.

Triệu Mậu Sơn vốn đã ghét chuyện tranh đấu trong nội trạch, nghe Lâm thị nói nhi nữ mình có thể vì tranh đấu mà dùng tà thuật, lập tức nổi giận.

Triệu Doanh Doanh cũng sờ: "Lư hương nào?"

Sau đó nàng liền phản ứng, đó là cái lư hương mà nàng đã đặt ra cho Nguyệt Thần đại nhân tối qua, nàng quên thu lại!

Nàng lập tức có chút hoảng loạn, dĩ nhiên nàng không thể kể chuyện của Nguyệt Thần đại nhân ra, trong sách truyện đều viết thế này, nếu nói chuyện gặp thần tiên cho người khác biết, thì sẽ không bao giờ tìm thấy thần tiên nữa.

Nghĩ đến Nguyệt Thần đại nhân, trái tim hoảng loạn của Triệu Doanh Doanh lại ổn định lại.

Nguyệt Thần đại nhân nhất định sẽ phù hộ cho nàng, nên nàng không cần phải sợ.

Triệu Doanh Doanh nhìn Triệu Mậu Sơn, cố tỏ vẻ bình tĩnh nói: "Ồ, cái lư hương đó ạ, là con nghe nói, trước một tháng ngày giỗ của người đã khuất, đặt lư hương ở trong sân, hấp thụ linh khí trời đất, có thể cầu phúc cho người đã khuất. Con muốn cầu phúc cho nường, nên mới đặt một cái lư hương."

Nàng thuận miệng bịa ra.

Lâm thị dĩ nhiên không để cho chuyện này nhẹ nhàng qua đi, ra hiệu bằng ánh mắt, một tỳ nữ khác trong Xuân Sơn Viện phục vụ Triệu Doanh Doanh liền mở miệng: "Nhưng nô tỳ đêm qua nghe thấy... nhị cô nương hình như đang nói chuyện với ai đó..."

Triệu Doanh Doanh nói: "Là ta đang tự nói một mình. Đêm qua một lúc nhớ nương, liền muốn nói vài lời với nương."

Lâm thị cười nói: "Nếu thật sự là vậy, Doanh nhi, sao con phải lén lút? Con có thể nói với phụ thân con, chẳng lẽ phụ thân con lại không đồng ý cho con cầu phúc cho nương con sao?"

Sắc mặt Triệu Mậu Sơn càng trầm hơn.

Triệu Doanh Doanh bị hỏi đến cứng họng, nhất thời không biết trả lời sao, lo lắng không thôi.

Nguyệt Thần đại nhân, mau mau hiển linh.

"Bởi vì..." Triệu Doanh Doanh cắn môi, bỗng cảm thấy sau lưng mình bị cái gì đó đập nhẹ.

Nàng hạ tầm nhìn, phát hiện dưới chân có một cục giấy nhỏ.

Chương 16: Thông Minh

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh trong lòng vui mừng, Nguyệt Thần đại nhân quả nhiên sẽ phù hộ cho nàng.

Cục giấy đó nằm ngay dưới ghế cạnh chân nàng, nhưng nàng tạm thời không thể với tới, cũng không tiện cúi xuống nhặt lộ liễu.

Triệu Doanh Doanh liếc nhìn Triệu Mậu Sơn và Lâm thị, chợt nghĩ ra một cách, nàng liền quỳ xuống với tiếng “phịch” rõ to.

Hành động này khiến Triệu Mậu Sơn và Lâm thị đều giật mình.

Triệu Mậu Sơn hỏi: "Doanh nhi, con làm gì vậy?"

Triệu Doanh Doanh nhân cơ hội quỳ xuống, nhặt cục giấy lên, nhanh chóng mở ra nhìn. Trên cục giấy là nét chữ quen thuộc, mạnh mẽ và phóng khoáng, nàng không dám nhìn lâu, chỉ lướt qua chữ đầu tiên là "khóc".

Triệu Doanh Doanh sững sờ, rồi nhẫn tâm tự véo mạnh vào tay mình. Nàng véo rất đau, nước mắt lập tức trào ra, giọng nói run rẩy vì đau.

Triệu Mậu Sơn nhìn thấy cảnh đó, trong lòng thất lại, nhi nữ thứ hai này tuy thường ngày lỗ mãng, làm ông bức mình, nhưng rất hiếm khi khóc.

Triệu Mậu Sơn đứng dậy, định đỡ Triệu Doanh Doanh lên.

"Có gì thì từ từ nói, sao lại khóc?"

Lâm thị thấy vậy, cũng tiến lên, miệng giả vờ an ủi: "Có lẽ là Doanh nhi biết mình sai rồi, không sao đâu, Doanh nhi, biết sai mà sửa là tốt."

Chỉ vài lời đã muốn đặt tội lên Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh kéo tay áo, che mặt khóc, nhân cơ hội mở tiếp mảnh giấy, đọc thêm vài dòng.

Nàng buông tay áo, mắt đầm lệ nhìn Lâm thị, nói: "Mẫu thân vừa hỏi con tại sao phải lén lút, con biết nếu nói với phụ thân, phụ thân nhất định sẽ đồng ý cho con cầu phúc cho nương. Giống như con nhớ nương, con biết phụ thân cũng nhớ nương. Con không nói với phụ thân, tự mình làm, thật ra đúng là không chỉ để cầu phúc cho nương..."

Nàng nói xong, nước mắt lại rơi, nàng dùng khăn tay lau, rồi nhìn Triệu Mậu Sơn với đôi mắt đầm lệ, nói: "Cách này là con đọc được trong sách, sách nói không chỉ cầu phúc cho người đã khuất, mà còn có thể... triệu hồi hồn ma của người đã khuất. Con muốn gặp lại nương, nói chuyện với nương... Nhưng dù nương có trở về, cũng chỉ là hồn ma, con không sợ, nhưng khó tránh người khác sẽ sợ. Con không muốn để nương thấy người khác sợ nương, nên mới tự mình lén lút làm."

Nàng nói xong đoạn này, khóc càng dữ dội hơn.

Triệu Mậu Sơn không nghi ngờ gì về tình cảm của ông đối với thê tử trước Lương thị, nghe Triệu Doanh Doanh nước mắt lưng tròng bày tỏ nỗi nhớ của nàng đối với Lương thị, lòng ông mềm nhũn, không còn nghĩ đến việc kiểm chứng những điều nàng nói nữa.

"Thì ra là vậy, ta còn tưởng con nghĩ quẩn, sử dụng mấy thủ đoạn không sạch sẽ." Triệu Mậu Sơn phản ứng mạnh như vậy là vì mấy năm trước ở thành Hồ Châu đã xảy ra một chuyện tương tự. Một gia đình nội trạch không yên, phụ nhân kia tin vào vu cổ

chi thuật, sau đó hóa điên, một đêm giết chết mười mấy người. Vụ án đó đã gây chấn động không nhỏ, đến nỗi quan viên của Giang Nam đạo huyền ứng sử phải đến.

Triệu Doanh Doanh cười nói: “Con là nhi nữ của phụ thân, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy?”

Nàng thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn Lâm thị, nói: “Nhưng con đã cố gắng làm một cách kín đáo, vậy mà vẫn bị mẫu thân phát hiện, mẫu thân quả thật rất tinh ý.”

Chuyện trong sân của nàng, ngay cả Hồng Miên cũng không biết, mà Lâm thị lại biết tin nhanh như vậy. Triệu Doanh Doanh liếc nhìn Lục Chi, là người đã nói đỡ lời cho Lâm thị vừa rồi, cũng là tỷ nữ thân cận khác bên cạnh nàng.

Lục Chi vừa rồi giúp Lâm thị nói chuyện, điều này làm Triệu Doanh Doanh có chút tức giận.

Nàng tự cảm thấy mình đối xử không tệ với Lục Chi, dù không tốt như với Hồng Miên, nhưng cũng không hề tệ.

Triệu Mậu Sơn nhìn thoáng qua Lục Chi, lại nhìn Lâm thị, cũng nhận ra chút bất thường.

Đây là chuyện trong sân của Doanh nhi, sao Lâm thị lại biết nhanh như vậy? Tỷ nữ bên cạnh Doanh nhi lại giúp Lâm thị nói chuyện. Chẳng lẽ Lâm thị cố tình sai người theo dõi Doanh nhi, sau đó cố ý đem chuyện này đến trước mặt mình?

Nghĩ đến đây, Triệu Mậu Sơn cảm thấy không vui với Lâm thị.

Vì ngại Triệu Doanh Doanh có mặt, Triệu Mậu Sơn không nổi giận với Lâm thị, chỉ dạn dò Triệu Doanh Doanh vài câu.

“Sau này con đừng làm như vậy nữa, nếu muốn cầu phúc cho nương con, hãy đến chùa Pháp Duyên tìm sư thầy. Những cách trên sách ai biết có thật hay không?”

Triệu Doanh Doanh gật đầu đồng ý, trong lòng nghĩ những lời mình vừa nói cũng là bịa đặt.

Triệu Mậu Sơn nói xong, liền cùng Lâm thị rời đi.

Triệu Doanh Doanh nhìn theo bóng dáng họ đi xa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, rót cho mình một tách trà, ánh mắt dừng lại trên người Lục Chi.

“Ta đối xử với người không tệ, tại sao?” Nàng thực sự rất giận.

Lục Chi cúi đầu, bỗng nhiên đỏ mắt, quỳ xuống.

“Xin lỗi nhị cô nương, nô tỳ cũng không muốn... Là do mẫu thân của nô tỳ bị bệnh, cần gấp đại phu, phu nhân nói, chỉ cần nô tỳ chịu giúp bà, bà sẽ cho nô tỳ một khoản tiền lớn để mẫu thân của nô tỳ chữa bệnh.”

Triệu Doanh Doanh xoa xoa thái dương, không muốn nghe nàng ta biện bạch, chỉ nói: “Người đi đi, nếu nơi khác trong phủ Triệu đồng ý nhận người, thì người đi nơi khác, nếu không có thì tự tìm con đường khác mà sống.”

Lục Chi còn muốn nói gì đó, Triệu Doanh Doanh liền ngắt lời: “Người đâu, đem nàng ta đi, không cho nàng ta nói thêm lời nào.”

Hai bà tử khỏe mạnh bước vào, bịt miệng Lục Chi, lôi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Hồng Miên và Triệu Doanh Doanh.

Hồng Miên bĩu môi nói: “Cô nương sao lại giấu cả nô tỳ? Sáng nay nô tỳ đã ngơ ngác, không biết phải nghĩ cách gì giúp cô nương. Cô nương, cái lư hương đó rốt cuộc dùng để làm gì vậy?”

Hồng Miên không tin lời Triệu Doanh Doanh nói về việc cầu phúc cho mẫu thân, vì hiểu rõ cô nương của mình, nàng sẽ không làm điều đó.

Triệu Doanh Doanh chớp mắt, nói thật: “Là để kính thần, kính Nguyệt Thần.”

Hồng Miên thở dài, hiểu ra, chắc là do lần trước nàng kể cho cô nương nghe câu chuyện về tiên nữ cung trăng, cô nương lại thật sự tin. Trên đời này, chỉ có cô nương nhà nàng mới thật sự tin vào những câu chuyện của các ông kể chuyện.

Dù sao, cô nương của nàng làm nhiều chuyện ngốc nghếch rồi, Hồng Miên cũng không còn lạ, chỉ cười khúc khích.

Triệu Doanh Doanh vẫn cầm trong tay mảnh giấy đỏ, liên nghĩ rằng Nguyệt Thần đại nhân có lẽ vẫn còn ở đây, nàng bảo Hồng Miên ra ngoài: “Hồng Miên, người cũng ra ngoài đi.”

Hồng Miên không nghi ngờ gì, nhanh chóng rời đi.

Triệu Doanh Doanh xác nhận xung quanh không có ai, mới hạ giọng gọi: “Nguyệt Thần đại nhân? Ngài còn ở đây không?”

Lời vừa dứt, một bóng đen từ trên xà nhà nhảy xuống, hiện ra trước mặt nàng.

Triệu Doanh Doanh nhìn người trước mắt, vui mừng muốn đứng dậy. Nhưng vì vừa rồi nàng quỳ thật lòng, giờ đầu gối vẫn đau, khi gập gối lại càng đau hơn. Nàng mất thăng bằng, ngã nhào vào lòng Hoắc Bằng Cảnh.

Dù Hoắc Bằng Cảnh đã đưa tay đỡ, nhưng Triệu Doanh Doanh vẫn ngã vào lòng hắn.

Má nàng va vào ngực rắn chắc của Hoắc Bằng Cảnh, một đôi thỏ ngọc càng áp chặt vào người hắn.

Dù cách vài lớp vải, Hoắc Bằng Cảnh vẫn cảm nhận được sự mềm mại.

Và dường như thật sự cảm nhận được nỗi khổ của nàng.

Dường như, quả thật có hơi lớn.

Triệu Doanh Doanh ngẩng đầu từ trong lòng hắn, phấn khích nói: “Ta biết mà, ngài sẽ hiển linh!”

Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh hạ thấp, vừa vặn nhìn thấy hình dáng trước ngực nàng.

Hắn cố gắng lơ đi, đưa ánh nhìn lên cổ trắng nõn của nàng.

Nhưng khi nhìn thấy làn da mịn màng của nàng, Hoắc Bằng Cảnh lại càng dễ dàng tưởng tượng ra da thịt dưới lớp y phục sẽ như thế nào.

Mùi hương từ người nàng xộc vào mũi, Hoắc Bằng Cảnh nuốt nước bọt.

Nàng ngẩng đầu lên, đôi môi đỏ gòn trong gang tấc, gần như giống hệt cảnh trong mơ của hắn.

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh tối sầm, lùi lại một bước.

Hoắc Bằng Cảnh nghe thấy tiếng động từ sân bên cạnh, hiểu rõ tính cách của nàng, biết chắc rằng nàng không thể đối phó được.

Triệu Doanh Doanh đứng vững, chỉ là đầu gối vẫn đau, không đứng thẳng lên được. Nàng nắm lấy cánh tay Hoắc Bằng Cảnh, lùi lại một bước, trở lại ghế ngồi.

“Vừa rồi sao ngươi phải quỳ vậy?” Hoắc Bằng Cảnh hỏi.

Triệu Doanh Doanh đáp: “Ta thấy mảnh giấy ngài đưa năm đó, không biết làm sao để nhặt, linh cơ vừa động, ta liền quỳ xuống. Ta thông minh đúng chứ?”

Hoắc Bằng Cảnh nhất thời không biết đáp lại nàng thế nào, nàng dường như thật sự nghĩ mình rất thông minh.

Triệu Doanh Doanh cảm thấy đầu gối mình chắc chắn đã bầm tím, không khỏi nhăn mày, cắn môi, có chút phiền muộn. Nhưng nghĩ đến việc Lâm thị phải chịu thua và sắc mặt của phụ thân trước khi rời đi, nàng lại cảm thấy không thiệt chút nào.

"Nhìn sắc mặt của phụ thân chắc chắn là đang tức giận. Quá tốt, cuối cùng cũng có lần khiến bà ta phải chịu thua," Triệu Doanh Doanh cười tươi, mắt lấp lánh, "Ngài thật sự quá giỏi, ngay cả những lời ta bịa ra cũng có thể nghĩ ra đối sách."

Hoắc Bằng Cảnh lại thấy nàng lần này thông minh hiếm hoi, biết dùng người mẫu thân đã khuất của mình để lấy lòng thương. Phụ thân nàng tuy giả nhân giả nghĩa, lại có phần cố chấp, luôn nhớ nhung quá khứ tươi đẹp với mẫu thân của nàng, nhắc đến mẫu thân nàng, ông ta đương nhiên sẽ thiên vị nàng hơn.

Điều khiến Hoắc Bằng Cảnh bất ngờ nữa là cách Triệu Doanh Doanh xử lý nha hoàn của mình.

Hoắc Bằng Cảnh nghĩ rằng, nàng sẽ như lần trước, mềm lòng, tha thứ cho tỳ nữ đó. Điều này theo Hoắc Bằng Cảnh là đại kỵ, tỳ nữ hay tùy tùng thân cận dù sao cũng là người của mình, một khi đã có hai lòng, kẻ đó không thể giữ lại.

“Ta tưởng người sẽ tha thứ cho nha hoàn kia” Hoắc Bằng Cảnh nói.

Triệu Doanh Doanh nhắc đến chuyện này liền có chút giận, bĩu môi: “Ban đầu ta có mềm lòng, nhưng đột nhiên ta nhớ ra, nương nàng ta đã chết vì bệnh từ bốn năm trước rồi!”

Triệu Doanh Doanh nắm chặt tay thành nắm đấm nhỏ, tức giận nói: “Nàng ta cầu kết với người ngoài để tính toán ta đã đành, còn dám lừa ta, thật quá đáng ghét. May mà ta thông minh, nhìn ra được lời nói dối của nàng ta, suýt chút nữa thì bị lừa rồi.”

Triệu Doanh Doanh có chút đắc ý.

Hoắc Bằng Cảnh khẽ nhếch môi cười, ừ một tiếng.

Triệu Doanh Doanh mỉm cười, rồi thở dài: “Nhưng sau này ta không thể thắp hương cho ngài được nữa.”

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Không sao.”

Hắn vốn cũng không cần nàng thắp hương.

Triệu Doanh Doanh lại hỏi: “Nhưng không thể thắp hương cho ngài, ta phải làm sao để triệu gọi ngài xuất hiện?”

Trong sách truyện không phải đều viết rằng cần một số nghi thức đặc biệt sao.

Hoắc Bằng Cảnh phì cười, nghĩ tới điều gì đó, lấy ra một chuỗi lục lạc, nói: “Lần sau nếu người muốn ta xuất hiện, chỉ cần rung lục lạc này.”

Triệu Doanh Doanh như nhận được báu vật, lập tức lắc lắc lục lạc, tiếng lục lạc vang lên trong trẻo.

“Được!” Nàng buộc chuỗi lục lạc vào thắt lưng, cẩn thận sửa sang lại.

“Nhưng ta không thể xuất hiện mọi lúc mọi nơi,” Hoắc Bằng Cảnh nói thêm.

Triệu Doanh Doanh gật đầu tỏ vẻ hiểu: “Ngài bận mà, ta biết, không sao đâu.”

...

Đúng như Triệu Doanh Doanh đoán, sau khi Triệu Mậu Sơn và Lâm thị rời khỏi Xuân Sơn Viện, Triệu Mậu Sơn liền trách mắng Lâm thị, nói bà ta là chủ mẫu của một gia đình, nên làm cho nội trạch hòa thuận, không nên tự mình gây chuyện, huống chi bà ta là trưởng bối, lại đi tính toán với tiểu bối.

“Ta không biết từ khi nào người lại trở nên mưu mô như vậy,” Triệu Mậu Sơn buông một câu, quay người bỏ đi, để lại Lâm thị đứng đó.

Sau đó nửa tháng, Triệu Mậu Sơn đều ở lại chỗ của Nhu di nương, thể hiện rõ sự lạnh nhạt với Lâm thị.

Chương 17: Hội Thờ

DTV-EBOOK

Hậu viện Triệu gia từ trước tới nay nhìn bề ngoài có vẻ hòa thuận hơn nhà khác, bởi Triệu Mậu Sơn không thiên vị đặc biệt viện nào, dù có hai thiếp thất nhưng vẫn luôn giữ thể diện cho Lâm thị, chính thất của ông. Nhưng lần này, Triệu Mậu Sơn ở liền nửa tháng trời trong viện của hai thiếp, khiến đám hạ nhân trong phủ đều nhận thấy điều không bình thường.

Lâm thị nghe những lời bàn tán sau lưng, trong lòng không khỏi khó chịu. Bà không biết tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy, lúc đó bà thực sự có hơi nóng vội, nhưng cũng bởi vì trong ấn tượng của bà, Triệu Doanh Doanh luôn là kẻ ngốc nghếch, rất dễ đối phó.

Nhưng lần này bà lại gặp phải thất bại, bà không thể không thừa nhận, Triệu Doanh Doanh quả thực đã thông minh hơn.

Nhưng Triệu Mậu Sơn trước đây cũng sẽ không tuyệt tình như vậy, lần này giận bà, chẳng phải là kéo dài quá lâu rồi sao?

Bà đã giải thích với Triệu Mậu Sơn, sau đó nhiều lần hạ mình xin ông tha thứ, nào là chủ động làm bánh trái cho ông, nào là chủ động đến Minh Huy Đường tìm ông, nhưng Triệu Mậu Sơn vẫn không chịu tha thứ cho bà.

Lâm thị gả cho Triệu Mậu Sơn bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên cãi nhau lớn như vậy.

“Nghiên nhi, con nói xem, liệu phụ thân con có phải sẽ không thèm để ý đến ta nữa không? Chuyện này cũng đâu phải chuyện lớn gì, có đáng để ông ấy tức giận như vậy không?” Lâm thị thở dài, than thở với Triệu Uyển Nghiên

Triệu Uyển Nghiên đang chọn y phục để ngày mai đi dự thơ hội ở nhà họ Tiêu, thờ ơ đáp:

“Không đâu, nương ạ, phụ thân chỉ lạnh nhạt với nương một thời gian thôi, qua vài ngày nữa sẽ ổn.”

Lâm thị bán tín bán nghi: “Thật không?”

Triệu Uyển Nghiên ừ một tiếng, tiện tay cầm hai bộ y phục hỏi Lâm thị: “Nương, thơ hội ngày mai, con nên mặc bộ nào đẹp hơn?”

Nghe nói các tiểu thư kinh thành thường hay tổ chức thơ hội, họa hội, Tiêu Thiên nổi hứng muốn theo trào lưu này, bắt chước làm một cuộc thơ hội, gửi thiệp mời cho các công tử tiểu thư có chút danh gia vọng tộc trong thành Hồ Châu. Ba tiểu thư nhà họ Triệu đương nhiên cũng có phần.

Tính toán thời gian, chỉ còn hai ngày nữa Tiêu Hằng sẽ về nhà.

Triệu Uyển Nghiên nhìn mình trong gương đồng, nhất thời có chút lơ đãng.

Lâm thị chỉ vào bộ áo váy màu xanh nhạt trong tay phải của nàng: “Con mặc đồ nhã nhặn một chút sẽ đẹp hơn.”

Triệu Uyển Nghiên bưng tỉnh, cầm bộ áo váy màu xanh nhạt ướm thử lên người, nàng cũng biết mình mặc đồ nhã nhặn sẽ đẹp hơn. Dung mạo nàng không tệ, nhưng không phải kiểu gây ấn tượng ngay từ cái nhìn đầu tiên, không giống Triệu Doanh Doanh, nàng ta mặc màu đỏ hay những màu sắc sặc sỡ rất đẹp, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã khiến người ta không thể rời mắt. Ngày mai thơ hội đại khái cũng sẽ như vậy.

Nghĩ đến đây, Triệu Uyển Nghiên không khỏi có chút bức bối.

Nàng thật sự ghét Triệu Doanh Doanh vô cùng.

Trong Xuân Sơn Viện, Triệu Doanh Doanh cũng đang chọn y phục để ngày mai đi dự thơ hội.

Nàng gọi Hồng Miên mang tất cả những bộ y phục đẹp của mình ra, bày hết lên giường, ánh mắt lướt qua từng bộ, chống cằm băn khoăn.

"Rốt cuộc nên mặc bộ nào đây?" Triệu Doanh Doanh lẩm bẩm.

Nàng không có duyên với việc làm thơ hay vẽ tranh, chẳng có chút tài năng nào trong những chuyện này. Cái gọi là thơ hội ngày mai, thay vì hy vọng mình có thể làm được một bài thơ ra hồn, chỉ bằng nghĩ cách làm sao để mình thật xinh đẹp, nổi bật giữa đám đông.

Hơn nữa, nàng cũng không tin rằng trong thơ hội ngày mai, mọi người thực sự chỉ quan tâm đến thơ ca?

Vì vậy, y phục phải chọn cho kỹ.

Triệu Doanh Doanh nhất thời chưa quyết định được, đành nhìn sang Hồng Miên cầu cứu.

Hồng Miên chống cằm, nghiêm túc phân tích: "Mấy ngày nay thời tiết đều tốt, nô tỳ nghĩ rằng ngày mai cũng sẽ nắng đẹp, không quá lạnh. Hay là cô nương mặc bộ váy đỏ anh đào ấy?"

Triệu Doanh Doanh lắc đầu: "Lần trước ta đã mặc bộ đó rồi, mặc lại chắc chắn không mới mẻ."

Hồng Miên suy nghĩ một lát: "Váy bộ áo váy màu vàng nhạt thì sao?"

Triệu Doanh Doanh vẫn lắc đầu: "Mùa xuân sắp hết rồi, cảm thấy màu vàng nhạt không hợp lắm."

Điều này khiến Hồng Miên cũng lúng túng, nàng nghĩ một hồi, bỗng nghi hoặc: "Nô tỳ nhớ không lầm, mấy ngày trước cô nương mới may một bộ váy màu xanh da trời, cô nương rất thích mà, hay là ngày mai mặc bộ đó?"

Hồng Miên nhìn quanh những bộ váy trên giường, ngạc nhiên thốt lên: "Sao lại không thấy bộ váy đó đâu?"

Nàng quay người tìm trong tủ quần áo, nhưng cũng không thấy, càng thêm khó hiểu.

"Lạ thật, sao tìm không thấy nhỉ."

Triệu Doanh Doanh ban đầu chưa kịp phản ứng, sau đó chợt nhớ ra, bộ váy đó nàng đã dâng cho Nguyệt Thần đại nhân làm lễ vật, nên Hồng Miên đương nhiên không thể tìm thấy.

Nàng ngồi bật dậy, nói: "Thôi, tìm không thấy thì thôi. Hay là mặc bộ màu vàng nhạt đó đi."

Hồng Miên vẫn cau mày, như đang cố nhớ xem bộ váy đó rốt cuộc ở đâu. Triệu Doanh Doanh nhanh chóng kéo nàng thử y phục, rồi chọn trang sức cho ngày mai.

Hồng Miên bị phân tán chú ý, cuối cùng cũng bỏ qua chuyện bộ váy, tập trung chọn trang sức cho Triệu Doanh Doanh.

Chủ tớ hai người bận rộn suốt nửa ngày, cuối cùng cũng quyết định xong trang phục cho thơ hội ngày mai, từ đầu đến chân, trâm cài, hoa tai, vòng cổ, y phục, giày dép, kể cả đồ đeo ở eo, đều đầy đủ.

"Cô nương, cái lục lạc đeo ở eo này... nô tỳ thấy lạ, cô nương mua lúc nào vậy?"

Hồng Miên để ý thấy ở eo Triệu Doanh Doanh có thêm một chuỗi lục lạc, đã đeo khoảng mười ngày rồi.

Triệu Doanh Doanh cười khẽ, cố lấp liếm: "Mua lần trước đó, chắc người quên rồi."

Hồng Miên thực sự không nhớ, nàng nhìn chuỗi lục lạc đó, cảm thấy hơi cũ, kiểu dáng cũng có vẻ đã lâu năm.

"Cô nương, chúng ta không bị lừa chứ?"

"Ai ya, mặc kệ đi, ta thích chuỗi lục lạc này." Triệu Doanh Doanh ngăn Hồng Miên tiếp tục hỏi, nhìn lên trời, chẳng mấy chốc đã đến hoàng hôn, "Không còn sớm nữa, người mau đi làm việc của mình đi."

Hồng Miên vâng một tiếng rồi lui ra.

Sau khi đuổi Hồng Miên đi, Triệu Doanh Doanh lấy chuỗi lục lạc ra, nhẹ nhàng lắc.

Rất nhanh, một làn gió thổi tung rèm ngọc trong phòng nàng.

Gió nổi lên, bóng dáng áo đen cũng xuất hiện bên cạnh Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh nhìn bóng dáng thanh thoát ấy, chợt nghĩ, Nguyệt Thần đại nhân ngày nào cũng mặc một bộ y phục, không thấy chán sao?

Nàng khẽ cười: "Ngài đến rồi."

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng: "Có chuyện gì sao?"

Số lần hần đến phòng nàng ngày càng nhiều, càng trở nên quen thuộc, cũng đã quen với mùi hương trong phòng nàng.

Triệu Doanh Doanh đôi mắt đào hoa đẹp dễ chớp chớp, nói: "Ngày mai ta phải đi dự thi hội do Tiêu Thiên tổ chức, tỷ tỷ và muội muội ta cũng sẽ đi. Ta chẳng có duyên với việc làm thơ vẽ tranh, nhưng muội muội ta lại rất có tài danh, ngày mai trong thơ hội chắc chắn sẽ nghĩ cách để nổi bật, ngài có thể giúp ta, đừng để nàng ta nổi bật có được không?"

Nàng chấp tay, cúi người với Hoắc Bằng Cảnh: "Cầu xin ngài."

Hoắc Bằng Cảnh có vẻ suy tư, hỏi ngược lại nàng: "Sao không để ta giúp người nổi bật?"

Với tài năng của hần, việc áp đảo những thơ hội nhỏ nhất đó hần không phải là việc khó khăn.

Triệu Doanh Doanh nói: "Ta đâu có gốc, ta từ trước đến giờ không giỏi thơ văn, đột nhiên thông minh hơn, chẳng phải rất đáng ngờ sao? Họ có lẽ sẽ nghi ngờ ta gian lận. Thay vì như vậy, chi bằng đừng để họ nổi bật, người khác thì không sao, nhưng ta không muốn thấy tỷ tỷ và muội muội ta nổi bật."

Lời nàng nói không phải là không có lý.

Hoắc Bằng Cảnh cúi đầu, để một người không nổi bật cũng không khó, chỉ là làm một vài việc không ai biết mà thôi.

Hần ừ một tiếng, coi như đồng ý.

"Cảm ơn ngài." Triệu Doanh Doanh cười tươi như hoa, tiện tay đưa hộp bánh trên bàn cho Hoắc Bằng Cảnh.

Đã là thời điểm giao mùa xuân hè, thời tiết ngày càng nóng. Những ngày này đều là ngày nắng đẹp, Triệu Doanh Doanh đã sớm thay y phục mùa hè.

Nàng mặc một bộ váy mỏng, phần cánh tay và cổ vai đều bằng lụa trong suốt, mơ hồ lộ ra làn da trắng như ngọc. Vì y

phục mỏng manh, vòng ngực nàng càng trở nên khó mà không để ý.

Hoắc Bằng Cảnh không để lộ vẻ gì, chuyển ánh nhìn đi chỗ khác. Từ lúc nàng nhào vào lòng hắn hôm đó, về nhà hắn lại mơ những giấc mơ phóng túng.

Trong mơ, hắn chạm tay vào hai khối mềm mại kia, cảm giác rất kỳ lạ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, sự phóng túng và mất kiểm soát gần đây của hắn đều liên quan đến Triệu Doanh Doanh.

Hoắc Bằng Cảnh suy nghĩ về nguyên nhân, cuối cùng kết luận rằng, trước đây hắn kìm nén quá mức, bây giờ mới phản ứng ngược lại, thường xuyên bộc phát. Hơn nữa, Triệu Doanh Doanh thực sự có dáng vẻ quyến rũ, rất dễ khơi dậy những ý nghĩ mơ mộng của người ta.

Nhưng chỉ có thế thôi.

Nàng đã có vị hôn phu, còn hắn thì chưa từng có ý định thành gia lập thất.

...

Sáng sớm hôm sau, Triệu Doanh Doanh thay đồ xong, cùng Triệu Uyển Nghiên và Triệu Như Hiên xuất môn, đến phủ Tiêu gia.

Triệu Doanh Doanh liếc nhìn Triệu Như Hiên và Triệu Uyển Nghiên, không chỉ mình nàng, cả hai người họ cũng đã chăm chút trang điểm kỹ lưỡng. Nhưng nàng vẫn đẹp hơn họ, Triệu Doanh Doanh không khỏi nhướng mày, có chút đắc ý.

Triệu Uyển Nghiên và Triệu Như Hiên đều nhận ra sự đắc ý của nàng, nhưng trong việc này các nàng lại không có cách nào đáp trả, chỉ đành quay đi, không nhìn Triệu Doanh Doanh nữa.

Các nàng nghĩ, hôm nay là thơ hội, đẹp thì có ích gì? Triệu Doanh Doanh chẳng thể làm được một bài thơ ra hồn, đến lúc đó không phải sẽ mất mặt sao.

Nghĩ vậy, lòng các nàng cảm thấy cân bằng hơn một chút.

Không chỉ hai người các nàng có suy nghĩ như vậy, Tiêu Thiên hôm nay mời Triệu Doanh Doanh đến, cũng có suy nghĩ tương tự.

Nàng ta biết Triệu Doanh Doanh chỉ có vẻ ngoài, tham gia thơ hội kiểu này, chỉ làm cho người ta cười nhạo.

Tiêu Thiên chính là muốn xem Triệu Doanh Doanh bị cười nhạo.

Mấy ngày trước, Tiêu Thiên cùng mấy người tử muội đi dạo phố, tình cờ gặp Triệu Doanh Doanh.

Vừa vặn hơn nữa là, Triệu Doanh Doanh và nàng cùng để ý đến một cây trám. Tiêu Thiên từ nhỏ được nuông chiều, tính tình có phần kiêu căng, lại vốn không ưa Triệu Doanh Doanh, tự nhiên muốn nàng nhường cho mình. Nhưng Triệu Doanh Doanh không chịu nhường, lại còn nói vài câu chọc tức.

Tiêu Thiên nói nàng thật đáng ghét, Triệu Doanh Doanh lại nói, ai bảo vậy, rõ ràng ta rất được nhị ca của ngươi thích.

Tiêu Thiên càng nghĩ càng tức, về nhà giận đến không ăn nổi cơm tối.

Hôm nay thơ hội, nàng ta đã chuẩn bị một "bất ngờ" cho Triệu Doanh Doanh.

Chương 18: Rơi Xuống Nước

DTV-EBOOK

Tiêu phủ hôm nay náo nhiệt, trước cửa xe ngựa chen chúc, gần như không còn chỗ đậu. Triệu Doanh Doanh cùng hai tỷ muội đến trước cửa Tiêu phủ, xuống xe ngựa, đưa thiệp mời của Tiêu Thiên cho tiểu đồng đứng ở cửa. Tiểu đồng xem thiệp mời xong, dẫn ba người vào.

Tiêu Thiên đang nói chuyện với người khác, được người ta dâng bót: “Tiêu tiểu thư thật biết nghĩ, chúng ta đều không nghĩ ra được việc tổ chức thơ hội như thế này.”

Tiêu Thiên rất hưởng thụ những lời nịnh nọt như vậy, mày mắt khẽ nhướng lên, nói: “Ta nghe nói các tiểu thư quý tộc kinh thành thường tổ chức những hoạt động như thế này, vừa có thể tu dưỡng tâm hồn, vừa có thể kết giao bằng hữu. Ta thấy rất hay, sau này các người cũng có thể tổ chức như vậy.”

Lời vừa dứt, liền nghe thấy tiểu đồng thông báo ở cổng sân: “Ba vị tiểu thư Triệu gia đến rồi.”

Tiêu Thiên quay đầu nhìn, ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa ghen tỵ.

Triệu Doanh Doanh này, cứ để nàng ta khoe khoang trước đi, lúc này càng khoe khoang, lát nữa càng làm trò cười cho người ta xem.

Tuy rằng Triệu Doanh Doanh đã định hôn ước với Tiêu Hằng, nhưng rốt cuộc vẫn chưa bước chân vào cửa nhà họ Tiêu, không tính là người nhà họ Tiêu. Hôm nay nàng ta mà mất mặt, tự nhiên cũng làm mất mặt nhà Triệu của họ.

Tiêu Thiên nghĩ như vậy.

Mọi người cùng Tiêu Thiên quay đầu nhìn, chỉ thấy sau cổng vòm có ba bóng dáng yếu điệu bước tới, dung mạo khí chất mỗi người mỗi khác, chỉ là bóng dáng ở giữa đặc biệt thu hút ánh nhìn.

Dường như ngay cả gió cũng ưu ái nàng, váy vàng nhạt lay động trong gió, khiến người ta không khỏi liên tưởng đến mùa xuân đầu tiên khi vạn vật hồi sinh, những cành cây khô lên mầm non.

Hôm nay trời nắng, Triệu Doanh Doanh liền dùng quạt che nắng, lúc này mọi người nhìn lại, chỉ thấy một chiếc quạt tròn thêu mẫu đơn.

Dù rằng ở đây đa số đều đã gặp qua Triệu Doanh Doanh, biết nàng trông như thế nào, nhưng nhìn thân hình yếu điệu của nàng, vẫn không khỏi mong chờ gương mặt sau chiếc quạt tròn đó.

Triệu Doanh Doanh nhận ra nhiều ánh nhìn đang tập trung vào mình, trên mặt không khỏi lộ vài phần đắc ý. Nàng hạ chiếc quạt tròn xuống, chỉnh lại tóc mai của mình.

Không biết ai đó thốt lên, “Đẹp quá.”

Hôm nay Triệu Doanh Doanh búi tóc đơn giản kiểu bách hợp, trên đầu không đeo nhiều trang sức, chỉ cài vài chiếc trâm đơn giản, điểm nhấn là đôi bông tai. Bông tai nàng đeo là hình chiếc lá, khi gió thổi qua, chúng lay động theo gió, phối hợp với chiếc váy vàng nhạt, vàng nhạt và xanh non, thực sự như một ngày xuân.

Trong chốc lát, mọi người đều im lặng.

Triệu Doanh Doanh bước qua cổng vòm và con đường nhỏ lát đá cuội, đến trước mặt Tiêu Thiên, và cùng Tiêu Thiên chào hỏi nhau.

Tiêu Thiên âm thầm cắn răng, mặt ngoài chỉ có thể cười một cách hòa nhã: "Các người đến rồi, mau ngồi đi."

Ba người Triệu Doanh Doanh ngồi xuống ở một chỗ, mỗi người tìm một chỗ ngồi. Gió ẩm dưới hiên thổi nhẹ nhàng, Triệu Doanh Doanh nhìn lướt qua bút mực giấy nghiêng trước bàn, chống cằm thở dài một hơi, chán quá, chán quá đi.

Nàng ngồi một bên, suy nghĩ không tránh khỏi có chút bay bổng.

Lại qua một lúc nữa, người gần như đã đến đủ, Tiêu Thiên liền đứng lên, tuyên bố buổi hội thơ bắt đầu.

"Đa tạ các vị hôm nay đã tham gia buổi hội thơ này. Buổi hội thơ hôm nay có hai vòng. Vòng đầu tiên là cố định một chủ đề, mọi người đều phải tham gia, giới hạn trong thời gian một nén nhang, làm ra một bài thơ. Khi thời gian một nén nhang kết thúc, ai không viết được thơ thì coi như thua. Thua thì sẽ có hình phạt, còn hình phạt là gì, ta tạm thời giữ bí mật.

Vì có hình phạt nên tương ứng cũng sẽ có phần thưởng. Sau khi kết thúc vòng đầu tiên, sẽ thu thập các bài thơ mọi người viết để cùng thưởng thức, và chọn ra năm bài thơ hay nhất để trao thưởng. Còn vòng thứ hai, ta sẽ viết tên mọi người lên giấy, bỏ vào hộp để rút thăm, mỗi lần rút bốn người. Bốn người được rút tên phải mỗi người viết một câu thơ, cùng nhau làm thành một bài thơ. Yêu cầu bốn câu thơ phải ý cảnh hòa hợp, nếu không viết được thì đương nhiên cũng sẽ có hình phạt."

"Mọi người đã hiểu rõ quy tắc chưa?" Tiêu Thiên nói xong, ánh mắt liếc qua Triệu Doanh Doanh.

Nàng đã làm tay chân trước đó, vòng thứ hai nhất định sẽ rút được Triệu Doanh Doanh. Triệu Doanh Doanh chắc chắn viết không ra, sẽ phải chịu hình phạt, Tiêu Thiên đã nghĩ sẵn hình

phạt rồi, nàng muốn Triệu Doanh Doanh phải kêu như heo trước mặt mọi người.

Đến lúc đó, xem nàng ta còn có thể đắc ý được không.

Tiêu Thiên nghĩ đến đây, không khỏi cười nhếch mép. Đây là bất ngờ mà nàng ta dành cho Triệu Doanh Doanh, tất nhiên chưa dừng lại ở đây, thực ra còn có phần sau nữa.

Kế hoạch ban đầu của nhị ca nàng là hai ngày nữa mới về nhà, nhưng thực ra hôm nay đã có thể về.

Nên lát nữa khi nhị ca nàng trở về, chắc vừa kịp nhìn thấy cảnh Triệu Doanh Doanh đầu óc trống rỗng, chẳng biết gì cả. Nhị ca nàng đầu đầy học vấn, tài năng xuất chúng, nàng không tin nhị ca có thể chấp nhận được người thê tử tương lai của mình lại là một kẻ vô dụng như vậy.

Tiêu Thiên đầy tự tin, bắt đầu buổi hội thơ.

Vòng đầu tiên của buổi hội thơ, Tiêu Thiên rút được chủ đề là hoa đào. Nàng ta sai người thắp hương, bắt đầu tính giờ.

Triệu Doanh Doanh nhìn mọi người đều cúi đầu viết thơ, chỉ đành cầm bút lông lên theo. Hai ngày trước nàng mới cãi nhau với Tiêu Thiên, không biết hôm nay Tiêu Thiên có nhân cơ hội này để trả thù không, tốt nhất là tìm cách viết một bài thơ để đối phó.

Nhưng nàng nhìn tờ giấy trắng trước mặt, chỉ cảm thấy đầu óc mình còn trắng hơn tờ giấy này, chẳng có ý tưởng gì cả.

Bên cạnh Triệu Uyển Nghiên và Triệu Như Hiên đều cúi đầu viết, Triệu Doanh Doanh nghiêng đầu nhìn một cái, nhìn không rõ họ viết gì. Nàng thu lại tầm mắt, cắn môi trầm tư, Nguyệt Thần đại nhân đã hứa với nàng rồi, dù sao cũng không để hai người họ nổi bật.

Nàng thở dài, cắn đầu bút, cuối cùng cũng hạ bút viết hai chữ lên tờ giấy trắng, “hoa đào”.

Hoắc Bằng Cảnh đứng trên mái nhà, quan sát toàn bộ tình hình bên dưới.

Ánh mắt hắn dừng lại trên người thiếu nữ mặc váy vàng nhạt, nàng dường như rất khổ sở, nghiêng đầu chống cằm, đôi mày nhíu lại đầy vẻ ưu phiền. Dáng vẻ này, thực ra có vài phần đáng yêu.

Hoắc Bằng Cảnh chuyển ánh nhìn sang hai cô nương bên cạnh nàng, Triệu Uyển Nghiên và Triệu Như Hiên.

Không thể để hai người họ thắng, có lẽ, cũng nên giúp nàng một chút.

Hoắc Bằng Cảnh nghĩ vậy, trong lòng đã có kế hoạch, hắn bắt hai con sâu từ cây bên cạnh, ném lên người Triệu Uyển Nghiên và Triệu Như Hiên.

Các cô nương thường sợ sâu bọ, vừa nhìn thấy thứ này liền hoảng sợ la hét.

Triệu Uyển Nghiên nhảy dựng lên từ chỗ ngồi, lùi lại mấy bước, tay ôm lấy ngực. Tiêu Thiên nghe thấy tiếng động, vội vàng đến hỏi han. Con sâu đó trông rất xấu xí, lại còn biết bay, bất chợt bay từ trên bàn về phía Tiêu Thiên, khiến Tiêu Thiên cũng sợ hãi chạy tán loạn.

Ba người trong đình hét lên và chạy tán loạn, Triệu Doanh Doanh ban đầu ngăn ra, sau đó liền nghĩ đến Nguyệt Thần đại nhân.

Khóe miệng nàng nở nụ cười, không nhịn được mà chạm vào chiếc lục lạc nhỏ bên hông.

Tiếng ồn ào của họ khiến sự chú ý của những người khác cũng bị thu hút. Tiêu Thiên vội gọi người hầu đến, bắt con sâu đó và ném ra ngoài.

"Được rồi, mọi người tiếp tục đi."

Triệu Uyển Nghiên vẫn còn sợ hãi, ngồi lại chỗ cũ, cố trấn tĩnh để tiếp tục làm thơ. Hôm nay nàng nhất định phải giành giải nhất, đê bẹp Triệu Doanh Doanh, không thể để chuyện nhỏ này ảnh hưởng.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn cây nhang, đã cháy được một phần ba. Hắn nghĩ một chút, rồi ngắt một chiếc lá từ cây, nhẹ chạm ngón tay, chiếc lá bay ra với lực mạnh, va vào nghiên mực của Triệu Uyển Nghiên. Nghiên mực lập tức lật đổ trên bàn, làm đổ mực lên khắp người Triệu Uyển Nghiên, thậm chí cả trên mặt nàng ta cũng dính đầy mực.

Triệu Uyển Nghiên vội vàng lấy khăn lau mực trên mặt, trong lòng thấy kỳ lạ, cái nghiên mực đang yên lành sao lại bị lật?

Y phục của nàng bị bẩn, mặt cũng bẩn, mực làm bẩn cả bài thơ nàng đang viết. Triệu Uyển Nghiên trong lòng khó chịu, không biết nên tiếp tục ở lại làm thơ hay đi rửa sạch mặt trước? Dù sao như vậy cũng rất không đẹp mắt.

Triệu Như Hiên bên cạnh thấy Triệu Uyển Nghiên gặp xui xẻo, trong lòng vui mừng, nhưng ngay sau đó, cây bút lông trong tay nàng ta cũng gãy, mực văng lên người.

Tiêu Thiên thấy hai người họ như vậy, liền gọi người hầu đến thay bút mực giấy nghiên cho họ.

Qua một hồi lộn xộn, cây nhang đã cháy gần hết.

Triệu Uyển Nghiên và Triệu Như Hiên đều không thể tĩnh tâm làm thơ, thấy thời gian sắp hết, đành phải viết qua loa, miễn cưỡng làm ra một bài thơ. Tuy không bị phạt, nhưng cũng đã không còn hy vọng giành giải nhất.

Triệu Uyển Nghiên cắn môi, thấy bài thơ bị thu đi, sắc mặt tái nhợt, liền tạm biệt Tiêu Thiên, đi rửa mặt và thay quần áo.

Tiêu Thiên đương nhiên đồng ý.

Tiêu Thiên nhìn những bài thơ đã được thu lên, lập tức đi tìm bài của Triệu Doanh Doanh, phát hiện nàng ta cũng đã viết xong.

Tiêu Thiên bĩu môi, lấy bài thơ của nàng ra xem kỹ. Xem xong, không khỏi bật cười: "Bài này của Triệu nhị tiểu thư cũng có thể gọi là thơ sao?"

Triệu Doanh Doanh bị gọi tên, không chút sợ hãi, gật đầu: "Tại sao không tính?"

Mọi người nghe Tiêu Thiên nói vậy, đều tò mò muốn biết Triệu Doanh Doanh đã viết gì, liền xúm lại.

Tiêu Thiên đưa tờ giấy của Triệu Doanh Doanh cho họ xem, trên giấy viết bốn câu:

“Hoa đào, hoa lê, hoa mơ nở,
Một đóa hai đóa bảy tám đóa.
Hái một đóa hoa cài lên tóc,
Người và hoa đào cùng tỏa sắc.”

Tiêu Thiên thấy bài thơ này quá đối bình dân dễ hiểu, chẳng có chút giá trị văn học nào, định cười nhạo Triệu Doanh Doanh. Nhưng có người sau khi xem bài thơ lại khen ngợi nàng viết hay.

"Ta thấy Triệu nhị tiểu thư viết thơ này cũng không tệ."

Tiêu Thiên: "..."

Có phải vì thấy Triệu Doanh Doanh đẹp nên họ nhắm mắt nói bừa không?

Tiêu Thiên: "Hay chỗ nào? Ta chỉ thấy từ ngữ quá giản đơn, ngôn từ nghèo nàn."

Có người nói: "Ồ, không phải vậy, từ ngữ này mộc mạc chân thật, vài lời đã phác họa nên một bức tranh xuân đầy hoa đua nở."

Câu này vừa dứt, có không ít công tử tán thành.

Tiêu Thiên không hài lòng nói: "Các người chẳng lẽ vì thấy nàng ấy xinh đẹp nên giúp nàng ấy nói đỡ?"

Các công tử bị nói trúng tim đen, lập tức phản bác: "Tiêu cô nương sao lại nói chúng ta nông cạn như vậy?"

Tiêu Thiên nhanh miệng: "Chẳng lẽ các người không phải nông cạn sao?"

Câu nói này làm họ bị xúc phạm, liền không phục, nhất thời tranh luận không ngớt vì bài thơ của Triệu Doanh Doanh.

"Ta vẫn thấy Triệu nhị tiểu thư viết thơ này không tệ."

"Ta thấy quả thực có chút đơn giản quá..."

Triệu Doanh Doanh nghe họ tranh cãi, nhất thời có chút bàng hoàng, nàng không phải đang mơ đấy chứ? Không ngờ có ngày lại có người tranh cãi vì bài thơ của nàng viết có hay hay không, thật quá ảo diệu.

Nàng nghĩ ngợi một chút, rồi nhanh chóng hiểu ra.

Chắc chắn là nhờ Nguyệt Thần đại nhân phù hộ, khiến họ bị mê muội.

Nguyệt Thần đại nhân thật quá lợi hại, Triệu Doanh Doanh nghĩ, rồi lại chạm vào lục lạc nhỏ bên hông. Nếu nàng lắc chuông, Nguyệt Thần đại nhân chắc sẽ nghe thấy nhỉ?

Nàng nhẹ nhàng lắc chuông, trong lòng nói, đa tạ Nguyệt Thần đại nhân.

Hoắc Bằng Cảnh quả thật nghe thấy tiếng lục lạc nàng rung, cũng nhìn thấy nét mặt nàng tràn đầy vui vẻ.

Hắn không khỏi nở nụ cười.

Kết quả vòng đấu tranh cãi mãi, cuối cùng Triệu Doanh Doanh vẫn không lọt vào bảng năm người. Triệu Doanh Doanh không hề thất vọng chút nào, nàng đã thấy rất bất ngờ rồi.

Có người hỏi nàng nguồn cảm hứng sáng tác là gì, nàng thành thật trả lời: “Có một lần ta thấy hoa đào nở rất đẹp, liền hái một bông cài bên tai, soi gương thì thấy mình thật đẹp.”

Khi nàng nói, ánh mắt long lanh, nụ cười duyên dáng, khiến người ta say đắm.

Không ai cảm thấy nàng tự khen mình xinh đẹp là tự luyện, chỉ thấy điều đó rất hợp lý.

Hoắc Bằng Cảnh nằm trên mái nhà, nghe lời của Triệu Doanh Doanh, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh nàng đối diện gương cài hoa.

Người và hoa đào cùng tỏa sắc, hoặc là, người còn đẹp hơn hoa.

Tiêu Thiên thấy Triệu Doanh Doanh lại trở thành tâm điểm của mọi người, ngón tay trong tay áo siết chặt, đậm chân.

Nàng ta vội cắt ngang câu chuyện, cười thông báo bắt đầu vòng hai.

Mọi người mới ngừng nói, trở lại chỗ ngồi.

Tiêu Thiên theo kế hoạch ban đầu, mang đến một chiếc hộp để rút thăm. Nàng ta nắm chặt tờ giấy có tên Triệu Doanh Doanh trong tay, rồi mới đưa ra, giả vờ như đã rút được.

Triệu Doanh Doanh cắn môi, nghĩ rằng chắc không thể rút trúng mình được chứ?

Hoắc Bằng Cảnh dựa vào góc mái thở dài, hắn đã thấy Tiêu Thiên làm động tác nhỏ này. Hắn nhớ Tiêu cô nương này là muội muội của vị hôn phu của Triệu Doanh Doanh, hình như mối quan hệ giữa họ không tốt, không biết sau này gả vào nhà, có bị bắt nạt không?

Nếu vị hôn phu của nàng thiên vị nàng, thì dù vị muội muội có không thích Triệu Doanh Doanh, cũng không dám bắt nạt nàng quá.

Hoắc Bằng Cảnh lại có chút tò mò về vị hôn phu của nàng.

Hắn dùng sức, ném một viên đá trúng cổ tay Tiêu Thiên, Tiêu Thiên chỉ cảm thấy cổ tay đau nhói, lỏng tay, chiếc hộp và tờ giấy trong tay đều rơi xuống đất.

Tiêu Thiên muốn nhặt tờ giấy, nhưng bị một người nhanh tay hơn nhặt lên.

“Sao Tiêu cô nương chưa bắt đầu rút thăm, đã có người được chọn rồi?” Người này chính là người đã giúp Triệu Doanh Doanh nói chuyện trước đó.

Tiêu Thiên đỏ mặt, biện bạch: “Có lẽ là rơi ra từ hộp.”

Nàng ta nói, định giật lại tờ giấy.

Nhưng người kia nhanh hơn, đã bỏ tờ giấy vào hộp, đưa cho Tiêu Thiên: “Tiêu cô nương bắt đầu đi.”

Tiêu Thiên cắn môi, nhìn chiếc hộp, đành phải bắt đầu rút thăm.

Không có tờ giấy kia, hôm nay có hai ba mươi người, xác suất rút trúng Triệu Doanh Doanh đương nhiên không lớn, cuối cùng cũng không rút trúng Triệu Doanh Doanh.

Tiêu Thiên có chút bực bội, nàng ta đã lên kế hoạch kỹ lưỡng, kết quả lại tan thành mây khói. Ngược lại, Triệu Doanh Doanh lại nổi bật, thật là tức giận. Nàng ta cúi đầu nhìn cổ tay đỏ của mình, lúc này không biết sao tự dừng lại đau.

Triệu Doanh Doanh thật là quá may mắn.

Tiêu Thiên đẩy lòng bất mãn, cố gắng kết thúc vòng hai của buổi thơ, trao thưởng cho họ. Còn về phần phạt, nàng chỉ muốn nhắm vào Triệu Doanh Doanh, không thành công, nên cũng chẳng hứng thú phạt người khác, chỉ nói qua loa vài câu.

Buổi thơ sắp kết thúc.

Triệu Uyển Nghiên cúi đầu, hôm nay vốn định áp đảo Triệu Doanh Doanh, nhưng không những không thành công, còn có chút thảm hại, lòng đầy bực bội.

Tiêu Thiên cũng không vui, thấy mọi người sắp tan, nàng ta gọi Triệu Doanh Doanh: "Người chờ đã, ta có vài lời muốn nói với người."

Triệu Doanh Doanh chớp chớp mắt, cùng Tiêu Thiên đi sang bên cạnh.

Tiêu Thiên dừng lại bên lan can, khoanh tay nói: "Ta nói cho người biết, đừng có đắc ý quá."

Triệu Doanh Doanh: "Ta cũng không đắc ý lắm đâu, chỉ một chút thôi." Nàng nói, còn giơ tay lên biểu thị một chút.

Tiêu Thiên cảm thấy lời này thật là chế giễu mình: "Ta nói cho người biết, người có thể gả vào nhà ta hay không, còn chưa chắc đâu."

Triệu Doanh Doanh nói: "Ta có thể gả vào nhà người hay không, người cũng không quyết định được mà."

Tiêu Thiên bị lời của nàng làm tức giận, nhìn thấy hồ nước sau lưng Triệu Doanh Doanh, lòng đầy phẫn nộ, liền muốn đẩy nàng.

Khi gần đẩy được, Tiêu Thiên bỗng thấy chân mình mềm nhũn, cơ thể lao về phía trước, lại tự mình rơi vào hồ nước.

Triệu Doanh Doanh giật mình, sau đó nhìn Tiêu Thiên đang chật vật trong nước, không nhịn được cười.

Chắc chắn là Nguyệt Thần đại nhân phù hộ nàng, gặp dữ hóa lành.

"Tiểu Thiên!" Đột nhiên, một giọng nam nhân ôn hòa từ phía sau Triệu Doanh Doanh vang lên.

Triệu Doanh Doanh quay đầu lại, liền chạm phải ánh mắt đầy lo lắng của Tiêu Hằng.

Chương 19: Khắc Khẩu

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh có chút ngạc nhiên, Tiêu Hằng chẳng phải nói còn hai ngày nữa mới về nhà sao?

Nàng và Tiêu Hằng đã xa nhau ba tháng, lần gặp gỡ trước là vào dịp Tết, dù sao đi nữa, hẳn cũng là vị hôn phu của nàng, gặp lại sau thời gian xa cách, trong lòng nàng cũng có chút vui mừng.

Chỉ có điều, tình hình hiện tại dường như không phải là lúc để vui mừng.

Tiêu Hằng liếc nhìn Tiêu Thiên đang vùng vẫy trong nước, rồi lại nhìn Triệu Doanh Doanh, lông mày hẳn khẽ nhíu lại.

Triệu Doanh Doanh ngay lập tức nhận ra một vài điều bất thường từ biểu hiện thay đổi trên mặt hắn, giống như phản ứng mà phụ thân thường có trước khi trách mắng nàng.

Tiêu Hằng chẳng lẽ lại nghĩ rằng Tiêu Thiên ngã xuống nước là do nàng đẩy hay sao?

Triệu Doanh Doanh lập tức muốn giải thích, nhưng chưa kịp lên tiếng thì Tiêu Thiên đã lớn tiếng tố cáo: “Nhị ca! Nàng ấy đẩy muội!”

Triệu Doanh Doanh: “.....”

Triệu Doanh Doanh: “Chuyện này không liên quan đến ta, là nàng ta tự ngã xuống.”

Nàng không khỏi nhíu mày, sắc mặt có chút lo lắng.

Triệu Doanh Doanh cảm thấy tình cảnh này có chút quen thuộc, như là chuyện thường xảy ra ở nhà nàng. Tiêu Thiên giống như Triệu Uyển Nghiên hoặc Triệu Như Hiên, còn Tiêu Hằng trước mặt đóng vai trò là phụ thân nàng. Phụ thân nàng luôn không tin lời nàng nói, vì vậy tiếp theo chắc chắn sẽ trách mắng nàng.

Nàng ghét cái cảm giác quen thuộc này.

“Thật sự không phải là ta, ta chưa hề chạm vào nàng ta.”
Triệu Doanh Doanh biện bạch cho mình.

Ánh mắt nàng liếc qua hình dáng lệch thẹo của Tiêu Thiên trong nước, không lạ gì việc Tiêu Thiên gọi nàng đến nói chuyện, rõ ràng là từ trước đã tính toán để hãm hại nàng.

Thật đáng ghét.

Triệu Doanh Doanh không hề che giấu sự không thích của mình đối với Tiêu Thiên, lại quay đầu giải thích với Tiêu Hằng: “Huynh sẽ không nghĩ là ta làm đấy chứ?”

Tiêu Hằng không đưa ra câu trả lời khẳng định hay phủ định, chỉ gọi tên nàng: “Doanh Doanh.”

Giọng điệu của Tiêu Hằng thực ra không quá nghiêm khắc, ít nhất so với phụ thân, đã được xem là ôn hòa. Điều này cũng bình thường, vì Tiêu Hằng luôn như vậy, là một quân tử nho nhã, ôn nhuận như ngọc, đối đãi với ai cũng đều như vậy, bất kể lúc nào cũng giữ thái độ ôn hòa.

Nhưng Triệu Doanh Doanh vẫn cảm thấy, Tiêu Hằng không tin mình.

Nàng cảm nhận được sự thất bại, đồng thời có chút tức giận.

Lúc này, Tiêu Hằng không thể để ý đến Triệu Doanh Doanh, chỉ gọi hạ nhân nhanh chóng kéo Tiêu Thiên lên.

Nước trong hồ không sâu, thực ra chỉ đến một chút trên eo của Tiêu Thiên, không thể ngập qua nàng ta, vì vậy thực ra sẽ không có gì nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là có chút mất mặt mà thôi.

Triệu Doanh Doanh nghĩ như vậy. Nhưng vừa lên bờ, Tiêu Thiên liền lao vào lòng Tiêu Hằng, khóc lóc thê thảm, trông vô cùng đáng thương như thể bị kinh hãi và oan ức lớn lắm.

“Nhị ca, muội sợ chết đi được, nếu huynh không đến sớm hơn một chút, muội còn tưởng sẽ không bao giờ gặp lại huynh nữa, hu hu hu.”

Triệu Doanh Doanh đứng bên nghe những lời này, không nhận được muốn lật mặt, ý là, chỉ có thể mà cũng nói những lời đó?

Tiêu Thiên vừa khóc vừa vu khống Triệu Doanh Doanh: “Nhị ca, nàng ta đẩy muội, thật ác độc, huynh không thể lấy nữ nhân ác độc như vậy được, hu hu hu.”

Triệu Doanh Doanh đứng cạnh Tiêu Hằng, không nhận được phải đáp trả: “Ta không có đẩy người, được chưa? Đừng có đổi trắng thay đen, rõ ràng là người muốn đẩy ta, kết quả thì tự mình ngã xuống.”

Tiêu Hằng nhìn Triệu Doanh Doanh thật sâu, chỉ thở dài, rồi nhẹ giọng an ủi Tiêu Thiên: “Được rồi được rồi, không sao rồi, muội đừng nói như vậy về Doanh Doanh.”

Tiêu Thiên khóc càng dữ hơn.

Tiêu Hằng vỗ nhẹ lưng Tiêu Thiên, sau đó sai người đưa nàng ta về viện của mình.

Khách khứa vốn định rời đi vì chuyện này mà dừng bước, muốn xem náo nhiệt. Triệu Doanh Doanh chú ý đến ánh mắt của họ, cảm thấy uất ức, nhìn về phía Tiêu Hằng.

“Dù sao thì ta không có đẩy nàng ta, huynh muốn tin hay không thì tùy. Vừa rồi thấy huynh ta còn rất vui, muốn chào hỏi huynh, kể về những chuyện thú vị mấy ngày qua. Nhưng nếu huynh không tin ta thì thôi vậy.”

Triệu Doanh Doanh nói xong, bữu môi, quay người định bỏ đi.

Nhưng bị Tiêu Hằng giữ lại, Tiêu Hằng nắm tay nàng, giọng nói dịu dàng hơn: “Được rồi, Doanh Doanh, ta có nói là không tin muội sao?”

Triệu Doanh Doanh cúi thấp mắt, hắn không nói là không tin nàng, nhưng cũng không nói là tin nàng.

Nàng có chút tức giận.

Tiêu Hằng nắm tay nàng, mỉm cười lịch sự chào những vị khách chưa rời đi. Những vị khách thấy không có gì để xem nữa, liền cáo từ rời đi.

Không biết ai cảm thán: “Triệu nhị cô nương và Tiêu nhị công tử thật xứng đôi, trai tài gái sắc, một cặp hoàn hảo.”

Có người đồng tình: “Thật sự là rất đẹp đôi.”

Lời này lọt vào tai Hoắc Bằng Cảnh, ánh mắt hắn hướng về bóng dáng Triệu Doanh Doanh bên cạnh Tiêu Hằng. Hai người họ đứng cạnh nhau, nhìn... thật sự rất đẹp mắt.

Chỉ là biểu hiện của vị hôn phu nàng vừa rồi, Hoắc Bằng Cảnh thấy không tốt lắm.

Nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ là do Tiêu Hằng và muội muội mình tình cảm sâu đậm, lo lắng cho muội muội, mất bình tĩnh cũng không phải là không thể.

Hoắc Bằng Cảnh cúi đầu, giờ đây thơ hội đã kết thúc, nàng và vị hôn phu lâu ngày chưa gặp, chắc hẳn sẽ tình chàng ý thiếp một phen, sau đó sẽ không cần đến hẳn nữa. Hẳn lướt mình, từ mái nhà bay đi, rời khỏi địa phận Tiêu phủ.

Triệu Uyển Nghiên và Triệu Như Hiên vẫn chưa rời đi, Triệu Uyển Nghiên nhìn thấy bóng dáng Tiêu Hằng, hơi cúi đầu, sau đó bước tới chào hỏi.

“Tiêu công tử, Nhị tỷ.” Triệu Uyển Nghiên nhìn Tiêu Hằng, “Đa tạ Tiêu công tử về món quà lần trước, cây sáo trúc rất tốt, muội rất thích.”

Tiêu Hằng chỉ mỉm cười dịu dàng: “Tam muội thích là tốt rồi.”

Triệu Như Hiên thấy Triệu Uyển Nghiên bước lên chào hỏi, cũng tiến lên chào.

Tiêu Hằng lịch sự đáp lại hai người, rồi dặn dò người tùy tùng bên cạnh: “Người đi chuẩn bị xe ngựa, đưa Đại tiểu thư và Tam tiểu thư về phủ.”

Triệu Doanh Doanh nhìn hẳn chu đáo và quan tâm như vậy, cơn giận cũng bớt đi phần nào.

Nàng rất dễ đoán được tâm trạng, cảm xúc nào cũng thể hiện rõ ràng trên khuôn mặt nhỏ bé, Tiêu Hằng nhìn thấy biểu cảm của nàng, khẽ cười: “Đã hết giận rồi phải không?”

Triệu Doanh Doanh cứng đầu: “Lúc nào ta giận huynh chứ?”

Tiêu Hằng đáp: “Được rồi, muội không giận ta. Doanh Doanh, ta có mang cho muội vài món quà, muội xem có thích không?”

Triệu Doanh Doanh ừm một tiếng, cùng Tiêu Hằng quay về viện của hần. Tiêu Hằng sai người lấy ra những món quà hần chuẩn bị cho Triệu Doanh Doanh, là vài món trang sức đẹp dễ, Triệu Doanh Doanh thích những thứ này, nên càng không còn giận nữa.

“Còn những thứ này là chuẩn bị cho bá phụ và mọi người, lát nữa muội về thì mang về luôn nhé.” Tiêu Hằng nói.

“Đa tạ huynh.” Nàng nói.

Tiêu Hằng chỉ mỉm cười, nắm lấy tay nàng: “Giữa chúng ta, cần gì phải khách sáo?”

Bàn tay ấm áp của hần nắm lấy tay nhỏ bé của Triệu Doanh Doanh, từ mu bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, từ từ lên trên, tay kia ôm lấy eo thon của nàng. Tiêu Hằng nhìn vào môi Triệu Doanh Doanh, lại gọi tên nàng: “Doanh Doanh.”

Triệu Doanh Doanh cúi đầu, hiểu ý hần.

Từ khi đính hôn, Tiêu Hằng thường xuyên bày tỏ mong muốn được hôn và ôm nàng, nhưng không biết vì sao, nàng luôn không quen, không thoải mái, nên lần nào cũng từ chối.

Hồng Miên nói nàng chỉ là ngượng ngùng, Triệu Doanh Doanh cũng không rõ.

Tim nàng đập nhanh hơn, chỉ cảm thấy chỗ tiếp xúc với Tiêu Hằng rất không thoải mái. Vì vậy, bao lâu nay, điều thân mật nhất giữa nàng và Tiêu Hằng cũng chỉ là nắm tay.

Nàng cố gắng kiềm chế bản thân khỏi ý muốn đẩy Tiêu Hằng ra, nghĩ rằng chuyện hôn sự của nàng và Tiêu Hằng đã được xác

định, cả Hồ Châu thành ai cũng biết năm sau nàng sẽ thành thân với Tiêu Hằng. Nếu đã vậy, thật ra để hấn hôn một chút, ôm một chút cũng không sao.

Nàng nghĩ vậy, nhưng khi Tiêu Hằng từ từ tiến đến gần, Triệu Doanh Doanh vẫn không kìm được mà đẩy hấn ra.

Triệu Doanh Doanh ôm lấy ngực, lùi lại một bước, có chút không biết đối mặt với Tiêu Hằng thế nào, bèn cúi đầu không nói gì.

Tiêu Hằng nhìn bóng dáng nàng, trong mắt hiện lên một chút không kiên nhẫn, nhưng rất nhanh đã thay bằng ánh mắt dịu dàng.

“Không sao, là do ta quá đường đột.”

Triệu Doanh Doanh ngược mắt nhìn hấn, có chút áy náy, nghĩ đến lời Hồng Miên, liền nói: “Chỉ là... ta hơi ngại.”

Tiêu Hằng ừ một tiếng: “Ta biết.”

Tiêu Hằng lại nói: “Doanh Doanh, Tiểu Thiên còn nhỏ, muội đừng chấp nhặt với muội ấy, bao dung muội ấy nhiều hơn một chút.”

Triệu Doanh Doanh ừ ỏai ừ một tiếng, nhưng trong lòng nghĩ, hấn nói vậy không đúng, Tiêu Thiên chỉ nhỏ hơn nàng vài tháng, nhỏ cái gì mà nhỏ?

Tiêu Hằng tiếp tục nói: “Nước trong hồ dù sao cũng có thể nguy hiểm, lần sau, muội cố gắng đừng động tay với muội ấy nữa, được không?”

Triệu Doanh Doanh nghe câu này, đôi mắt đẹp hơi mở to, lời này của Tiêu Hằng là ý gì?

Nàng nói: “Ta đã nói rồi, ta không đẩy nàng ta. Huynh nói tin ta, rõ ràng là một chút cũng không tin ta.”

Tiêu Hằng dịu dàng: “Ta không phải không tin muội, ta biết muội không cố ý, chỉ là trong lúc đùa giỡn vô ý thôi. Ta không có ý trách muội, Doanh Doanh.”

Triệu Doanh Doanh cảm thấy hấn thật làm người ta tức chết: “Đùa giỡn cái gì, ta có chạm vào nàng ta đâu.”

Tiêu Hằng luôn như vậy, người khác thấy hấn ôn hòa lễ độ, đối xử khiêm tốn, nhưng Triệu Doanh Doanh luôn cảm thấy hấn đôi lúc quá mạnh mẽ, thậm chí không thể giao tiếp được. Hấn như là lắng nghe lời của nàng, nhưng lại giống như không nghe gì cả.

Tiêu Hằng thấy sắc mặt nàng thay đổi, lại nói: “Được rồi, là lỗi của ta, muội không chạm vào muội ấy. Muội đừng giận, Doanh Doanh. Sau này muội lấy ta, muội và Tiểu Thiên cũng sẽ trở thành người một nhà. Hồ nước kia dù sao cũng có chút nguy hiểm, lỡ xảy ra chuyện gì cũng không tốt, đúng không? Ý ta là, lần sau nếu có tình huống tương tự, muội ở bên cạnh Tiểu Thiên, giúp đỡ muội ấy một chút, đừng chỉ đứng nhìn.”

Triệu Doanh Doanh chỉ cảm thấy trong lòng như có một tảng đá lớn chặn lại, nàng hơi tức giận: “Ta nói lại lần nữa, ta không đẩy nàng ta, cũng không chạm vào nàng ta. Là nàng ta muốn đẩy ta, kết quả tự mình ngã xuống, hơn nữa, nàng ta muốn đẩy ta, tại sao ta phải ra tay giúp đỡ? Nước trong hồ chỉ nông như vậy, có thể xảy ra chuyện gì?”

Nàng cảm thấy không thể giao tiếp được với Tiêu Hằng, bỏ lại một câu: “Ta mệt rồi, về nhà đây.”

Nói xong, quay người đi, thậm chí quà của Tiêu Hằng tặng cũng không mang theo.

Tiêu Hằng thở dài một tiếng, sai người đi theo phía sau, tiễn nàng về.

Hoắc Bằng Cảnh rời khỏi Tiêu phủ, nhưng chưa đi xa.

Hắn nghĩ mình không nên quan tâm quá nhiều đến chuyện của Triệu Doanh Doanh và vị hôn phu của nàng, nhưng lại không kìm được suy nghĩ, nàng và vị hôn phu của mình ở bên nhau như thế nào?

Nàng vừa rời nắm tay vị hôn phu của mình rất thuần thục, nghĩ rằng hai người họ đã nắm tay nhiều lần.

Có lẽ, không chỉ nắm tay.

Trong đầu Hoắc Bằng Cảnh hiện lên đôi môi mềm mại và đỏ mọng của Triệu Doanh Doanh, tưởng tượng đôi môi mềm đó bị người khác cắn lấy.

...

Hoắc Bằng Cảnh dừng bước, đột nhiên cảm thấy ngực mình có chút khó chịu.

Đúng lúc hắn đang ngẩn ngơ, nghe thấy một loạt tiếng ồn ào.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Triệu Doanh Doanh tức giận từ cổng Tiêu phủ bước ra, phía sau có người hầu nhà họ Tiêu đuổi theo, chặn nàng lại không biết nói gì.

Triệu Doanh Doanh vòng qua người hầu, thẳng tiến lên xe ngựa của nhà mình, "Hồi phủ."

Cảnh tượng này, rõ ràng không giống như đang yêu đương nồng thắm, ngược lại như vừa cãi nhau.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn xe ngựa của Triệu Doanh Doanh càng lúc càng xa, khóe miệng bất giác khẽ nhếch lên.

Chương 20: Hòa Giải

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh tức giận trở về Triệu phủ.

Hồng Miên ở bên cạnh nàng, chỉ thấy sắc mặt nàng khó coi, nhưng không biết vừa rồi hai người đã xảy ra chuyện gì, cẩn thận mở lời: “Cô nương có phải đã cãi nhau với Tiêu công tử rồi không?”

Triệu Doanh Doanh giận dữ nói: “Đừng nhắc đến hắn nữa!”

Hồng Miên nghe vậy, càng thêm chắc chắn hai người đã cãi nhau, liền an ủi: “Cô nương, Tiêu công tử nhất định rất thích cô nương, việc hắn đối tốt với cô nương, mọi người đều thấy rõ. Nếu hắn làm cô nương tức giận, nhất định là vô tình thôi, cô nương hãy rộng lượng bỏ qua.”

Triệu Doanh Doanh không muốn nghe những lời này, môi đỏ mọng mím lại: “Người tốt cuộc là nha hoàn của ai? Sao lại đứng về phía hắn nói chuyện?”

Hồng Miên vội nói: “Nô tì tất nhiên là nha hoàn của cô nương, đứng về phía cô nương rồi. Nô tì chỉ nghĩ rằng Tiêu công tử và cô nương là một mối lương duyên tốt, hai người tài mạo xứng đôi. Nếu cô nương gả cho hắn, hắn sẽ là nơi tốt để nương tựa, cô nương không thể bỏ lỡ.”

Triệu Doanh Doanh nghĩ đến lời của Tiêu Hằng vừa rồi, còn đang tức giận, liền phản bác: “Hắn là nam tử xuất sắc nhất ở thành Hồ Châu, nhưng thiên hạ này lớn như vậy, ngoài trời còn có trời, ngoài người còn có người, ở nơi khác chưa biết chừng có nam tử còn xuất sắc hơn hắn, như là ở kinh thành, đem Tiêu Hằng đặt vào đó có thể hắn còn không có chỗ đứng. Chẳng lẽ ta

không tìm được nam tử nào tốt hơn hẳn sao? Cô nương của người tề đến vậy sao?”

Hồng Miên cười nói: “Sao có thể, cô nương của ta tất nhiên cũng rất tốt, rất xứng đôi với Tiêu công tử. Vậy cô nương, rốt cuộc vì sao lại cãi nhau với Tiêu công tử vậy?”

Triệu Doanh Doanh nói: “Hắn nghĩ rằng ta đẩy Tiêu Thiên, nhưng ta căn bản không có, là Tiêu Thiên muốn đẩy ta, kết quả... Nguyệt... tự mình ngã xuống.”

Nàng định nói, kết quả nhờ Nguyệt Thần đại nhân phù hộ, nên người ngã xuống là Tiêu Thiên.

Hồng Miên nói: “Vậy thì đúng là lỗi của Tiêu công tử, nhưng Tiêu cô nương dù sao cũng là muội muội của hắn, có lẽ hắn chỉ vì lo lắng mà hiểu lầm cô nương thôi. Cô nương cũng đừng để bụng quá.”

Triệu Doanh Doanh nắm chặt tay: “Không được, ta rất để bụng. Chuyện này giống như những chuyện trước đây xảy ra trong nhà, phụ thân lúc nào cũng không tin ta, tin các nàng ấy, bây giờ Tiêu Hằng cũng thế, hắn tin muội muội hắn, không tin ta. Phụ thân là phụ thân của ta, còn Tiêu Hằng là phu quân tương lai của ta, sau này sẽ cùng ta sống bên nhau cả đời. Hắn phải tin ta, tại sao lại không tin ta?”

Nàng ở Triệu gia đã trải qua quá nhiều nỗi ám ức như thế này, không muốn sau này còn phải chịu đựng ở chỗ phu quân nữa.

Dù nói nàng không có nhiều tình cảm với Tiêu Hằng, nhưng dù sao đi nữa, Tiêu Hằng là phu quân tương lai của nàng, đây là chuyện đã định.

Huống hồ hắn rõ ràng đã nói, hắn rất thích nàng, nào là nhất kiến chung tình, tái kiến thần hồn điên đảo, kết quả cuối cùng,

cũng chỉ có vậy thôi.

Hồng Miên còn định nói thêm gì đó, nhưng bị Triệu Doanh Doanh ngắt lời: “Người không được nói đỡ cho hần nữa, nếu người còn nói đỡ cho hần, ta sẽ giận luôn cả người.”

Hồng Miên đành im lặng, không dám nói gì thêm.

Khi trở về Triệu phủ, Triệu Doanh Doanh tình cờ gặp mặt Lâm thị. Nàng đang tâm trạng không tốt, chỉ qua loa chào hỏi Lâm thị rồi quay người bước đi.

Lâm thị nhìn Triệu Doanh Doanh lớn lên, nên rất hiểu tính cách của nàng, vừa nhìn đã biết nàng đang tức giận.

Lâm thị nhìn theo bóng dáng Triệu Doanh Doanh, lẩm bẩm: “Nha đầu này tức giận như vậy, chẳng lẽ là vì hôm nay Nghiên nhi thắng hay sao?”

Lâm thị trở về Hạ Hà viện, Triệu Uyển Nghiên đã đến trước, đang ở trong sân.

Lâm thị hỏi: “Nghiên nhi, hôm nay thi thơ thế nào? Con có nổi bật không?”

Triệu Uyển Nghiên nghe Lâm thị nhắc đến chuyện này, có chút không vui: “Không có, hôm nay không biết sao, chỗ nào cũng không suôn sẻ.”

Nàng kể sơ qua mọi chuyện với Lâm thị, Lâm thị ngạc nhiên: “Vậy mà vừa rồi Doanh nha đầu lại có vẻ giận dữ?”

Triệu Uyển Nghiên nói: “Nàng ta giận dữ sao?”

Triệu Uyển Nghiên nghĩ một lát, liền nghĩ đến Tiêu Hằng, chẳng lẽ nàng ta đã cãi nhau với Tiêu Hằng?

Điều này thật sự quá tốt.

Triệu Doanh Doanh cãi nhau với Tiêu Hằng, chẳng phải là cơ hội của mình đến rồi sao?

Triệu Uyển Nghiên lập tức dặn dò tỳ nữ: “Chuẩn bị ít lễ vật, ngày mai đến thăm Tiêu tiểu thư.”

Không lâu sau khi Triệu Doanh Doanh trở về, người của Tiêu Hằng cũng đến, mang theo lễ vật cho Triệu Doanh Doanh và những người khác trong Triệu phủ.

Triệu Doanh Doanh vẫn đang giận, không ra mặt. Triệu Mậu Sơn có chút ngượng ngùng, nói với người đem lễ vật: “Doanh nhi thật là, càng ngày càng không biết điều.”

Người đem lễ vật là người hầu thân cận của Tiêu Hằng, lúc đến đã biết chuyện Tiêu Hằng và Triệu Doanh Doanh cãi nhau, cũng được giao phó để dỗ dành nàng. Người hầu nói:

“Chuyện này là lỗi của công tử nhà ta, công tử nói, nhị tiểu thư giận cũng là có lý.”

Người hầu không gặp được Triệu Doanh Doanh, đành trở về báo cáo.

“Thôi được rồi, người lui xuống đi.” Tiêu Hằng xoa xoa trán, không còn vẻ ôn hòa thường ngày, ngược lại trên mặt lộ ra vài phần mất kiên nhẫn.

Triệu Doanh Doanh này, đã hai năm rồi, hắn vẫn chưa được nhắm nháp qua đôi môi nàng.

Tiêu Hằng ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên vài tia u ám.

Bất quá nghĩ đến dáng vẻ của Triệu Doanh Doanh, đôi môi đỏ mọng của nàng, vòng eo nhỏ nhắn và đôi ngọc thố căng đầy trước ngực, một mỹ nhân như vậy, trên giường chắc chắn sẽ rất tuyệt vời. Thôi được, đợi thêm chút nữa vậy.

...

Triệu Doanh Doanh vì tức giận mà tối đó trần trọc mãi không ngủ được.

Nàng không ngờ Nguyệt Thần đại nhân lại xuất hiện.

Bộ y phục màu đen bất chợt hiện bên đầu giường, Triệu Doanh Doanh đã bị giật mình.

“Nguyệt Thần đại nhân, sao ngài lại đến đây?” Triệu Doanh Doanh tựa vào gối ngồi dậy, nhìn Hoắc Bằng Cảnh, “Đa tạ Nguyệt Thần đại nhân đã phù hộ ta hôm nay, không để cho hai vị tỷ muội kia nổi bật.”

Hoắc Bằng Cảnh không trả lời nàng, chỉ ừ một tiếng.

Trong chốc lát, cả hai người đều im lặng, trong phòng chỉ có tiếng thở nhẹ và hương thơm thoang thoảng.

Hoắc Bằng Cảnh cũng không biết tại sao đêm nay mình lại xuất hiện ở đây, đêm nay nàng không hề gọi hắn, là hắn tự muốn đến.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn vào gương mặt xinh đẹp của Triệu Doanh Doanh, đột nhiên hỏi: “Người thấy vị hôn phu của người thế nào?”

Triệu Doanh Doanh hơi ngạc nhiên trước câu hỏi bất ngờ của hắn, Nguyệt Thần đại nhân hỏi nàng chuyện này làm gì? Nhưng nàng vẫn thành thật trả lời: “Hắn... cũng tốt.”

Khách quan mà nói, điều kiện của Tiêu Hằng thật sự rất tốt, Triệu Doanh Doanh khá hài lòng với Tiêu Hằng.

Nhưng không bao gồm chuyện hôm nay.

Hoắc Bằng Cảnh nghe nàng nói vậy, không hiểu sao trong lòng có chút khó chịu. Mặc dù dường như đã biết trước câu trả lời như vậy, ai ai cũng nói nàng và vị hôn phu rất xứng đôi, nghĩ rằng nàng cũng rất thích người đó.

Hắn hỏi câu này dường như không có ý nghĩa gì.

Nhưng cảm giác khó chịu trong lòng lại không thể tan biến, khiến Hoắc Bằng Cảnh không muốn kết thúc cuộc nói chuyện này.

Hắn lại hỏi: “Hôm nay các người cãi nhau à? Vì sao?”

Triệu Doanh Doanh có chút ngạc nhiên, Nguyệt Thần đại nhân ngay cả chuyện này cũng biết, thật là lợi hại.

“Là có cãi nhau...” Nàng nói, buồn bã, “Vì hắn không tin ta, ta rõ ràng không hề chạm vào muội muội hắn, nhưng hắn luôn nghĩ ta đẩy muội muội hắn xuống nước.”

Triệu Doanh Doanh nhắc đến chuyện này, lại bắt đầu tức giận. Nàng không kìm được mà nhấn mạnh với Hoắc Bằng Cảnh: “Nhưng ta thực sự không chạm vào nàng ta, Nguyệt Thần đại nhân.”

“Ta biết.” Hoắc Bằng Cảnh đáp lại.

Nghe câu trả lời của Hoắc Bằng Cảnh, nỗi ấm ức trong lòng Triệu Doanh Doanh dường như vơi đi phần nào, nàng nghĩ, Nguyệt Thần đại nhân tốt hơn Tiêu Hằng nhiều.

Nàng lại nói: “Hắn là phu quân tương lai của ta, lại thường nói hắn thích ta, nhưng đến chuyện nhỏ nhặt như vậy mà cũng không tin ta.”

Giọng nàng đầy oán giận, trong mắt Hoắc Bằng Cảnh, giống như giọng của thê tử đang trách móc trượng phu của mình.

Nàng thực sự là vị hôn thê của Tiêu Hằng.

Hoắc Bằng Cảnh cảm thấy lòng mình càng thêm nặng trĩu.

“Là lỗi của hắn.” Hoắc Bằng Cảnh trầm giọng nói.

Triệu Doanh Doanh nghe lời Hoắc Bằng Cảnh, có chút vui mừng: “Ngài cũng nghĩ vậy sao?”

Không giống như Hồng Miên hoặc phụ thân nàng, hoàn toàn không quan tâm ai đúng ai sai giữa họ, chỉ muốn nói với nàng rằng Tiêu Hằng thích nàng, đối xử với nàng rất tốt, rất tận tâm, nàng không nên giận Tiêu Hằng.

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng, vì hắn biết việc này thật sự không liên quan đến Triệu Doanh Doanh, hắn đã chứng kiến toàn bộ sự việc.

Triệu Doanh Doanh gật đầu: “Đúng vậy, chính là lỗi của hắn, tức chết đi được.”

Hoắc Bằng Cảnh lại hỏi: “Vậy ngươi định làm thế nào?”

Triệu Doanh Doanh xị mặt xuống, lắc đầu: “Không biết, dù sao mấy ngày tới ta sẽ không để ý đến hắn.”

Ngày hôm sau, Tiêu Hằng đến nhà, nhưng Triệu Doanh Doanh không chịu gặp hắn.

Tiêu Hằng cũng không giận, ngồi chơi cờ vài ván với Triệu Mậu Sơn rồi mới rời đi.

Ngày thứ ba, Tiêu Hằng lại đến.

Triệu Doanh Doanh vẫn không chịu gặp hắn, đuổi hắn ra ngoài.

Mọi người nhìn thấy, chỉ nghĩ rằng Tiêu Hằng thật sự rất quan tâm đến Triệu Doanh Doanh, hạ thấp mình, càng khen ngợi Tiêu Hằng nhiều hơn.

Chuyện này ngay cả Triều Nam cũng biết.

Triều Nam bàn tán với Triều Bắc: “Nghe nói nhị tiểu thư Triệu gia và vị hôn phu đến nay vẫn chưa làm hòa, vị hôn phu này đối với nhị tiểu thư Triệu gia thật sự rất tốt, luôn sẵn sàng dỗ dành nàng.”

Câu nói này đúng lúc bị Hoắc Bằng Cảnh nghe thấy, hắn liếc nhìn Triều Nam, hỏi: “Người chưa từng gặp vị hôn phu này, làm sao biết hắn đối tốt với nhị tiểu thư Triệu gia hay không?”

Triều Nam cười gượng: “Thuộc hạ cũng chỉ nghe người khác nói thôi.”

Hoắc Bằng Cảnh hừ lạnh một tiếng: “Mắt thấy chưa chắc đã là thật, huống hồ là nghe người khác nói.”

Hoắc Bằng Cảnh nói xong câu này, liền quay người bước vào cửa.

Triều Nam và Triều Bắc nhìn nhau, đều nhận ra tâm trạng của đại nhân không tốt.

Triều Nam nói: “Đại nhân bị sao vậy?”

Triều Bắc: “Không biết.”

Triều Nam nhún vai, lẩm bẩm: “Có thể là đại nhân bị chứng đau đầu hành hạ lâu ngày, nên tính khí thất thường.”

Trong thời gian Triệu Doanh Doanh và Tiêu Hằng giận đối nhau, Triệu Uyển Nghiên liên tiếp hai ngày đến thăm Tiêu Thiên.

Bề ngoài là thăm Tiêu Thiên, thực tế là tìm Tiêu Hằng.

Tiêu Hằng vừa từ Triệu phủ về, xoa xoa trán, không ngờ Triệu Doanh Doanh thật khó dỗ dành.

Người hầu báo: “Nhị công tử, tam tiểu thư Triệu gia đến.”

Tiêu Hằng nói: “Để nàng vào.”

Triệu Uyển Nghiên nhẹ nhàng cất gót sen, bước vào phòng: “Nhị lang.”

Tiêu Hằng mỉm cười với nàng: “Muội đến rồi.”

Tiêu Hằng hiểu ý của Triệu Uyển Nghiên, nhưng Triệu Uyển Nghiên không xinh đẹp bằng Triệu Doanh Doanh, dáng người cũng không bằng, nên hiện tại hắn chưa có ý định gì với Triệu Uyển Nghiên.

Triệu Uyển Nghiên khẽ gật đầu, nói: “Ta đã nhận được cây sáo trúc của nhị lang tặng, liền học khúc nhạc mới, muốn thổi cho nhị lang nghe.”

Tiêu Hằng ừ một tiếng, ra hiệu cho nàng thổi.

Triệu Uyển Yên bắt đầu thổi sáo, xong một khúc, nàng đứng lên, tiến lại gần Tiêu Hằng: “Nhị lang nghĩ sao, ta thổi thế nào?”

Khi nàng chỉ cách Tiêu Hằng một gang tay, nàng giả vờ vấp ngã, ngã vào lòng Tiêu Hằng.

Tiêu Hằng nhìn đôi môi gần kề của nàng, nhưng trong đầu lại nghĩ về đôi môi đỏ mọng của Triệu Doanh Doanh.

Hắn cúi xuống hôn nàng, tay nắm lấy eo nàng, nhưng trong lòng lại nghĩ, eo này vẫn không thon bằng của Triệu Doanh Doanh.

Hắn đột nhiên mất hứng.

Tiêu Hằng buông Triệu Uyển Nghiên ra, vẻ mặt đoan chính, như thể vừa rồi không có gì xảy ra: “Tam tiểu thư lần sau đi đường cẩn thận hơn, đừng để ngã nữa.”

Triệu Uyển Nghiên hơi biến sắc, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường: “Cảm ơn nhị lang.”

Tiêu Hằng chấp nhận nàng, có nghĩa là hắn cũng có hứng thú với nàng, đây là một khởi đầu tốt, nàng không nên nản lòng.

...

Trời vừa sáng, Triệu Doanh Doanh và Hồng Miên đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị cùng Triệu Mậu Sơn lên Pháp Duyên tự cầu phúc cho Lương thị.

Tiêu Hằng xuất hiện trước cổng Triệu phủ, hắn cúi chào Triệu Mậu Sơn, gọi một tiếng bá phụ, sau đó nhìn Triệu Doanh Doanh: “Doanh Doanh, ta đã hứa với nàng sẽ đi cầu phúc cho bá mẫu.”

Triệu Doanh Doanh nhìn Tiêu Hằng, lòng hơi dao động, lần này cuối cùng nàng cũng không từ chối nữa, chỉ nói: “Phải xuất phát rồi.”

Cảnh này vừa hay bị Triều Nam nhìn thấy, khi trở về, hắn không nhịn được mà lại ầm ầm ý ý:

“Đại nhân, Triệu nhị tiểu thư và vị hôn phu đã làm hòa rồi.”

Hoắc Bằng Cảnh liếc nhìn hắn: “Chuyện này liên quan gì đến ta?”

Chương 21: Mưa Lớn

DTV-EBOOK

Triều Nam thất vọng nói: "Quả thật không liên quan đến đại nhân, chỉ là vừa rồi khi thuộc hạ đi ngang qua cổng Triệu phủ, thấy Triệu nhị tiểu thư cùng Triệu lão gia dường như chuẩn bị xuất hành, Tiêu công tử cũng đến. Nhị tiểu thư cho Tiêu công tử cùng lên xe ngựa..."

Hắn vừa nói xong, thấy sắc mặt của đại nhân nhà mình càng ngày càng khó coi, vội vàng đặt bát thuốc xuống và lui ra.

Sau khi Triều Nam đi, Hoắc Bằng Cảnh uống hết bát thuốc đắng.

Hôm nay là ngày giỗ nường của nàng, nàng phải cùng phụ thân lên chùa Pháp Duyên để đốt hương cầu phúc cho nường, mời pháp sư làm lễ. Việc này Triệu Doanh Doanh đã nói qua với Hoắc Bằng Cảnh, nhưng Hoắc Bằng Cảnh không biết rằng, vị hôn phu của nàng cũng đi cùng.

Triệu Doanh Doanh tính tình xưa nay rất phóng khoáng, có lẽ cũng không giận lâu, giận vài ngày rồi hôm nay cũng sẽ tha thứ cho vị hôn phu thôi. Nàng muốn cùng vị hôn phu lên chùa cầu phúc cho người mẫu thân quá cố, đây là chuyện đương nhiên.

Chỉ là...

Hoắc Bằng Cảnh khẽ nhú mày, lấy từ trong tay áo ra chiếc khăn lụa trắng, ngón tay xoa nhẹ một góc của chiếc khăn, cúi đầu ngửi. Khăn lụa rời khỏi chủ nhân, mùi hương ngày một phai nhạt.

Cốc cốc cốc—

Tiếng gõ cửa lại vang lên, giọng do dự của Triều Nam từ ngoài cửa vọng vào: "Đại nhân..."

"Lại có chuyện gì?" Hoắc Bằng Cảnh giọng có chút không kiên nhẫn, tưởng rằng Triều Nam lại nhắc đến chuyện của Triệu Doanh Doanh.

Nghe thấy giọng không kiên nhẫn của Hoắc Bằng Cảnh, giọng Triều Nam càng nhỏ lại: "Là tên thích khách đó, hắn chịu mở miệng rồi."

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh thay đổi đôi chút, đã lâu rồi hắn không quan tâm đến tên thích khách này.

"Vậy thì đi nghe xem, hắn muốn nói gì."

Hoắc Bằng Cảnh đeo mặt nạ, cùng Triều Nam và Triều Bắc đi đến căn nhà bỏ hoang nơi giam giữ thích khách. Thích khách ngày ngày chịu cực hình, đã vô cùng tiều tụy, đôi mắt không còn ánh sáng như trước, thấy Hoắc Bằng Cảnh đến, hắn cố gắng mở mắt.

Ngón tay thon dài của Hoắc Bằng Cảnh gõ nhẹ trên mặt bàn, từng nhịp từng nhịp, vẻ mặt đầy thú vị: "Nói đi."

Hắn muốn biết hai việc, giải được và kẻ chủ mưu phía sau.

Giọng thích khách yếu ớt, run rẩy: "Ngọc Hoàng Tuyền là loại độc dược vô cùng lợi hại, không... không có giải dược."

Động tác của Hoắc Bằng Cảnh dừng lại một chút, đôi mắt hẹp dài khẽ nhướng lên.

Không có giải dược...

Tất nhiên hắn không tin.

"Có vẻ như ngươi vẫn còn cứng đầu." Giọng hắn trầm xuống, mang theo sự lạnh lùng vô hạn.

Thích khách run rẩy: "Không, ta nói thật... thật mà, loại độc này thực sự không có giải dược. Còn về điều ngươi muốn biết, chính... chính là Thụy Dương Vương."

"Ồ, Thụy Dương Vương sao?" Hoắc Bằng Cảnh nhắc lại.

Câu trả lời này không phải quá bất ngờ, cũng có vài phần đáng tin.

Thụy Dương Vương là cứu cánh của tiểu Hoàng đế, ca ca của Thái hậu. Sau khi Tiên đế băng hà, phe phái của Thụy Dương Vương luôn muốn nắm giữ triều chính trong tay mình, nhưng tiếc rằng có Hoắc Bằng Cảnh, họ không thành công. Hiện tại, triều đình vẫn do Hoắc Bằng Cảnh nắm quyền. Nếu Hoắc Bằng Cảnh chết đi, điều đó dĩ nhiên có lợi cho Thụy Dương Vương.

Tên thích khách nói xong, nhìn Hoắc Bằng Cảnh cầu xin: "Những gì cần nói ta đã nói hết rồi, xin ngươi hãy tha cho ta một con đường sống."

Hoắc Bằng Cảnh bỗng cười nhẹ một tiếng: "Ta chưa bao giờ nói rằng nếu ngươi nói thật, ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống. Ai mà không biết, ta, Hoắc Bằng Cảnh, luôn luôn là người có thù tất báo."

Hoắc Bằng Cảnh ra hiệu cho Triều Bắc, Triều Bắc liền dùng d/ao c/ắt c/ổ tên thích khách.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn thi thể của thích khách, đứng dậy nói: "Ngu xuẩn."

Đã bước vào con đường đổ máu này, lại còn có suy nghĩ ngây thơ như vậy. Hoặc có lẽ, hắn ta quá yếu đuối, sợ hãi cái chết. Nhưng cái chết làm sao đáng sợ đến vậy?

Vẫn còn là giữa trưa, khi Hoắc Bằng Cảnh bước ra khỏi căn nhà hoang, ánh mặt trời chiếu lên người, có lúc chói vào mắt hắn.

Không biết tại sao, hắn lại nghĩ đến Triệu Doanh Doanh.

Nàng cũng rất ngốc nghếch, rất ngây thơ.

Sự bức bối trong lòng Hoắc Bằng Cảnh càng thêm mạnh mẽ, như một ngọn lửa yếu ớt bị đổ thêm một giọt dầu, bùng lên dữ dội.

Nếu không có giải dược, tại sao mùi hương trên người nàng lại làm hắn dễ chịu?

Mùi hương trên người nàng, vị hôn phu của nàng cũng sẽ ngửi thấy? Sau này, vị hôn phu của nàng cũng sẽ như trong giấc mơ của hắn, quán quýt cùng nàng.

...

Hoắc Bằng Cảnh đôi môi khẽ mím lại, các ngón tay hơi co lại.

Hắn bỗng thấy, có chút không chịu nổi.

Hoắc Bằng Cảnh đột ngột nhìn về phía Triệu Nam, nhớ đến câu nói của Triệu Nam, nếu hắn muốn chiếm đoạt nàng...

Triều Nam vô cớ bị Hoắc Bằng Cảnh liếc nhìn, trong nháy mắt đã nghĩ lại tất cả những gì mình đã làm trong mấy ngày qua, sau đó tự kiểm điểm, gần đây mình có làm sai gì không?

Hình như không có, tại sao đại nhân lại nhìn hắn bằng ánh mắt đó.

Triều Nam nhìn về phía Triệu Bắc cầu cứu, nhưng Triệu Bắc chỉ lạng lẹ quay đầu, coi như không thấy gì.

Triều Nam: “...”

May thay, sau một lúc, Hoắc Bằng Cảnh không nói gì, dời mắt đi.

Triều Nam thở phào nhẹ nhõm.

Trở về tiểu viện, trong sân yên tĩnh, chỉ có làn gió mát thổi qua. Sân bên cạnh cũng yên tĩnh.

Hoắc Bằng Cảnh liếc nhìn bức tường sân, chợt nghĩ, lúc này Triệu Doanh Doanh hẳn đang ở chùa Pháp Duyên rồi, có lẽ nàng đang thành kính cầu nguyện trước Phật tổ, giống như trước mặt hắn.

Nàng sẽ cầu nguyện điều gì nhỉ?

Cầu nguyện cho mẫu thân quá cố, cầu nguyện cho hôn nhân sau này với vị hôn phu sẽ hòa thuận?

Hoắc Bằng Cảnh thu hồi ánh mắt, quay người vào trong nhà.

...

Tiêu Hằng lên xe ngựa, gặp Triệu Mậu Sơn: “Bá phụ.”

Tiêu Hằng nhìn Triệu Doanh Doanh, nở nụ cười dịu dàng: “Doanh Doanh, muội còn giận ta không?”

Triệu Doanh Doanh không nhìn hắn, chỉ quay mặt, vén rèm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Triệu Mậu Sơn thấy Triệu Doanh Doanh như vậy, có chút không hài lòng: “Doanh Doanh, sao con có thể vô lễ như vậy? Tiêu công tử đang nói chuyện với con.”

Triệu Doanh Doanh đành miễn cưỡng nhìn Tiêu Hằng, đáp một câu: “Không có.”

Nàng nói không có, nhưng giọng điệu cứng rắn, rõ ràng trái ngược với câu “không có” này.

Tiêu Hằng cười nhẹ, đưa tay nắm lấy tay Triệu Doanh Doanh, dỗ dành: “Chuyện hôm đó là ta sai, muội đừng giận nữa được không?”

Hắn hạ giọng, trong mắt đầy vẻ cứng chiều.

Triệu Doanh Doanh vốn là người ăn mềm không ăn cứng, lại đã giận dỗi mấy ngày, không khỏi mềm lòng, nói: “Ta đã không giận huynh nữa rồi.”

Tiêu Hằng thấy nàng thay đổi thái độ, trong lòng hiểu rõ, cười càng thêm sâu: “Ta biết ngay Doanh Doanh là tốt nhất.”

Triệu Doanh Doanh hừ nhẹ một tiếng: “Đúng vậy, cưới được ta là phúc phận của huynh.”

Tiêu Hằng vội gạt đầu đồng ý: “Đương nhiên, ta vô cùng vinh hạnh.”

Triệu Mậu Sơn nhìn hai người họ làm lành, trong lòng cũng vui mừng, thấy cảnh bọn trẻ cười đùa trêu chọc nhau, không khỏi nhớ đến những ngày tháng còn trẻ ở bên Lương thị, lòng đầy cảm khái.

Chùa Pháp Duyên nằm ở ngoại ô Hồ Châu thành, rất nổi tiếng trong vùng. Những gia đình danh giá ở Hồ Châu thành hầu như đều thường xuyên đến đây cúng dường, hoặc làm lễ cầu siêu cho người thân đã khuất. Xe ngựa của nhà họ Triệu dừng lại bên ngoài chùa, mọi người xuống xe và vào trong chùa.

Nhà họ Triệu cũng là khách quen của chùa Pháp Duyên, tiểu sa di phụ trách tiếp đón nhận ra họ, dẫn đường cho họ.

“Mời các vị thí chủ đi theo ta.”

Chùa Pháp Duyên khói hương nghi ngút, cửa chùa trang nghiêm, khách hành hương tấp nập không ngớt. Trong chùa tràn ngập mùi hương, vừa bước vào, lòng người cũng như lắng lại. Triệu Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn trời, nhớ đến người mẫu thân mà mình đã không còn nhớ rõ mặt, trong lòng dâng lên một nỗi buồn man mác.

Ở chùa Pháp Duyên, nổi tiếng nhất là đại sư Tĩnh Huệ. Mỗi năm, người muốn mời đại sư Tĩnh Huệ làm lễ càng ngày càng nhiều, nhưng đại sư Tĩnh Huệ mỗi ngày chỉ muốn làm vài buổi lễ, có lúc không có thời gian, suýt chút nữa Triệu Doanh Doanh đã không hẹn được. Cũng nhờ Tiêu Hằng tìm cách, nhờ người giúp nàng mới hẹn được.

Nghĩ đến đây, Triệu Doanh Doanh nghiêng đầu khẽ nói cảm tạ Tiêu Hằng.

Tiêu Hằng chỉ cười nói: "Chuyện của Doanh Doanh cũng là chuyện của ta, giữa chúng ta hà tất phải nói lời cảm ơn."

Nghe câu này, Triệu Doanh Doanh bỗng cảm thấy mình thật nhỏ nhen, Tiêu Hằng đối xử với nàng thật sự rất tốt, không thể bắt lỗi được.

Nàng cúi đầu, mím môi.

Mấy người theo tiểu sa di đến đại điện làm lễ, Triệu Doanh Doanh lấy ra quyển kinh đã chép sẵn, đưa cho tiểu sa di bên cạnh pháp sư, cùng Triệu Mậu Sơn quỳ trên bồ đoàn, thành tâm cầu nguyện cho mẫu thân đã khuất.

Trong lòng nàng lặng lẽ nói với mẫu thân rất nhiều điều, nói nương yên tâm, không cần lo lắng cho nàng, lại kể về những chuyện vui gần đây. Thật ra nàng không nhớ rõ nương trông thế nào, tính cách ra sao, chỉ từ lời nói của hạ nhân và phụ thân mà đoán, nương nàng là người rất dịu dàng, tốt bụng.

Buổi lễ kéo dài hai canh giờ, khi kết thúc, thời tiết bỗng thay đổi, ban đầu còn nắng ấm, chợt trở nên sấm chớp ùng ùng, mưa như trút nước.

Khách hành hương chen chúc vào đại điện để tránh mưa, ngay lập tức trở nên chật chội hơn.

Triệu Doanh Doanh bị chen lấn phải dạt sang bên cạnh, Tiêu Hằng thấy vậy, đưa tay ôm lấy nàng, kéo vào lòng. Triệu Doanh Doanh lập tức cứng người, cố gắng thoát ra khỏi vòng tay của hắn.

Nhưng không gian không cho phép, nàng đành cố chịu, lại nghĩ, dù sao nàng và Tiêu Hằng cũng sẽ thành thân vào năm sau, gần gũi một chút cũng không sao.

Nàng thầm nghĩ, lấy hết can đảm đưa tay ôm lấy eo Tiêu Hằng.

Tiêu Hằng cảm nhận được hành động của nàng, trên mặt lộ vẻ vui mừng, ôm chặt nàng hơn, nói: "Mưa lớn quá, e rằng một lúc lâu nữa cũng không thể xuống núi được. Bá phụ, Doanh Doanh, chỉ bằng chúng ta ăn bữa cơm chay trong chùa, đợi đến chiều mưa tạnh rồi hãy xuống núi."

Triệu Mậu Sơn đồng ý với đề nghị của Tiêu Hằng: "Hiền chất nói có lý."

Ba người bèn ăn bữa cơm chay trong chùa Pháp Duyên, tạm nghỉ ngơi chờ mưa tạnh.

Nhưng mưa càng lúc càng lớn, không thấy dấu hiệu giảm bớt, đến tận hoàng hôn, mưa vẫn không ngớt.

Triệu Doanh Doanh chống cằm, nhìn bầu trời u ám, nói: "Có lẽ hôm nay không thể xuống núi được."

Tiêu Hằng không biết nghĩ gì, cười nói: "Nếu không thể xuống núi, chúng ta có thể nghỉ lại một đêm ở chùa Pháp Duyên cũng không sao."

Triệu Doanh Doanh cũng không có ý kiến gì về việc này, dù sao cũng chỉ là nghỉ lại một đêm. Nàng chú ý đến chuyện khác, hôm nay khách hành hương rất đông, đều bị mưa giữ lại, không biết chùa Pháp Duyên có đủ chỗ ở không.

Chùa Pháp Duyên có phòng tiếp đãi khách hành hương, ngày thường thì đủ dùng, nhưng hôm nay lại không đủ. Tuy nhiên, Tiêu Hằng là nhi tử của thái thú, ở Hồ Châu thành được coi là quyền quý giàu sang, ba người bọn họ vẫn có phòng khách để ở.

Mưa vẫn rơi không ngớt, những âm thanh khác đều bị tiếng mưa rơi xối xả lấn át. Gian phòng nghỉ điều kiện đơn sơ, gió lạnh không ngừng lùa vào qua khe cửa, tiếng sấm ánh chớp hắt lên giấy cửa sổ, khiến lòng người thêm sợ hãi.

Triệu Doanh Doanh nuốt nước bọt, ôm lấy cánh tay. Hồng Miên đi lấy mì chay, lúc này chỉ còn một mình nàng trong phòng.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, Triệu Doanh Doanh giật mình, tay tìm chuỗi chuông nhỏ bên hông, lắc lắc.

"Ô ô ô, nguyệt thần đại nhân phù hộ, yêu ma quỷ quái mau tránh xa."

Ngay sau đó nàng nghe thấy giọng nói quen thuộc ngoài cửa: "Doanh Doanh? Là ta."

Là giọng của Tiêu Hằng.

Triệu Doanh Doanh yên tâm, mở cửa, thấy Tiêu Hằng đứng ở hành lang.

“Có chuyện gì vậy?” nàng hỏi.

Tiêu Hằng đáp: “Ta thấy trời mưa lớn, sấm sét vang dội, sợ muội sợ hãi nên đến đây bầu bạn với muội.”

...

Hoắc Bằng Cảnh nghe tiếng mưa gió, có chút mất tập trung.

Triều Nam đẩy cửa bước vào: “Đại nhân, thuốc của ngài. Mưa lớn thật, còn có sấm chớp.”

Hoắc Bằng Cảnh nghĩ, mưa lớn thế này, e rằng Triệu Doanh Doanh đêm nay không thể xuống núi.

Nàng và vị hôn phu sẽ ở lại trên núi, trong không khí sấm sét vang dội này, rất thích hợp cho tình lang và giai nhân. Một người nói sợ, một người liền tiện thể an ủi, bảo đừng sợ. Trong lúc an ủi, không tránh khỏi sẽ ôm nhau, rồi thuận theo đó mà xảy ra chuyện gì khác.

Triều Nam bỗng nhiên kêu lên kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào bát thuốc vỡ vụn trong tay Hoắc Bằng Cảnh: “Đại nhân...”

Hắn đã bóp nát chiếc bát trong tay.

Chương 22: Nhớ Hắc

DTV-EBOOK

Triều Nam trơ mắt nhìn chiếc bát sứ trong tay Hoắc Bằng Cảnh vỡ thành mấy mảnh, thuốc đen chảy từ tay Hoắc Bằng Cảnh xuống, rơi đầy trên nền đất.

Từ chuyện chiếc bát vỡ tan tành, Triều Nam đoán tâm trạng của đại nhân nhà mình lúc này không tốt. Hắc nhanh chóng nghĩ ra lý do khiến đại nhân phiền lòng, đó là thuốc giải. Hôm nay thích khách nói, loại độc đó không có thuốc giải, nên đại nhân mới phiền não.

Triều Nam an ủi: “Đại nhân, lời của thích khách cũng không thể hoàn toàn tin tưởng. Hắc nói không có thuốc giải, chưa chắc là thật. Ngài đừng phiền lòng. Hơn nữa, ngay cả khi thật sự không có, thuộc hạ tin rằng với y thuật của Lý Kỳ tiên sinh, cũng có thể chữa khỏi cho ngài.”

Hoắc Bằng Cảnh cúi mắt, nhìn vào những mảnh sứ vỡ trên bàn, chỉ ừ một tiếng, không phủ nhận phỏng đoán của Triều Nam.

Hắc cảm thấy phản ứng của bản thân nằm ngoài dự đoán.

Dù Triệu Doanh Doanh có xảy ra chuyện gì với vị hôn phu của nàng, thì liên quan gì đến hắc?

Lại khiến hắc phải để tâm như vậy.

Triệu Doanh Doanh chẳng qua chỉ là một người qua đường trong cuộc đời hắc, là một chút niềm vui trong những ngày bình yên ở Hồ Châu, chỉ vậy thôi.

Sau này rồi ai về đường nấy.

Hoắc Bằng Cảnh thở dài một hơi, lấy khăn từ trong tay áo ra, định lau sạch vết bẩn trên y phục. Nghĩ đến đây là khăn của Triệu Doanh Doanh, hắn lại đổi sang dùng của mình.

Triều Nam ở bên cạnh lên tiếng: “Ta đi lấy cho ngài một bát khác.”

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng, đợi Triều Nam mang thuốc đến, hắn chỉ lặng lẽ uống. Uống xong thuốc, hắn liền luyện chữ trong phòng.

Luyện chữ vốn là để tĩnh tâm, nhưng Hoắc Bằng Cảnh lại không thể kiểm soát suy nghĩ của mình.

Hắn nghĩ đến ngày ấy khi ngón tay chạm vào đôi môi mềm mại của nàng, rồi không khỏi nghĩ đến, nếu có người khác cần đôi môi ấy...

Cuối cùng, trên tờ giấy trắng chỉ hiện ra một chữ "Doanh".

Hoắc Bằng Cảnh nhìn chữ "Doanh" mình vừa viết, ngẩn người.

...

Bên ngoài mưa vẫn rơi rào rào, đập xuống mặt đất, lại bị gió thổi vào cửa. Triệu Doanh Doanh nghiêng người cho Tiêu Hằng vào.

“Ta còn tưởng là ma chứ, làm ta sợ chết khiếp.” Triệu Doanh Doanh vỗ ngực, nở nụ cười.

Tiêu Hằng bước vào cửa, xoay người khóa cửa lại, cũng cười nói: “Đất Phật thanh tịnh, làm gì có ma? Doanh Doanh đừng sợ, ta sẽ ở bên muội.”

Triệu Doanh Doanh ừ một tiếng, cũng phải, đất Phật thanh tịnh, chắc không có ma. Nàng thấy Tiêu Hằng khóa cửa, nói: “Hong Miên đi lấy mì chay rồi, sẽ quay lại ngay, huynh đừng khóa cửa.”

Tiêu Hằng giải thích: “Bên ngoài gió lớn quá, ta sợ gió thổi tung cửa, đợi Hong Miên về, ta sẽ mở cửa cho nàng ấy.”

Triệu Doanh Doanh không nghi ngờ lời hắn, đúng lúc này một tiếng sấm nổ vang, khiến nàng giật mình, tiến lại gần Tiêu Hằng hơn.

Trong mắt Tiêu Hằng thoáng hiện vẻ vui mừng, hắn giơ tay ôm nàng vào lòng, “Đừng sợ, không sao đâu, chỉ là sấm thôi mà.”

Triệu Doanh Doanh lập tức cảm thấy không thoải mái, nói: “Ta cũng không sợ đến mức đó.”

Nàng đẩy tay Tiêu Hằng ra, nhưng lại bị Tiêu Hằng nắm ngược lại. Tiêu Hằng nắm chặt tay nàng, ánh mắt chứa chan tình cảm, “Doanh Doanh.”

Triệu Doanh Doanh ừ một tiếng, cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

“Muội còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không? Lúc đó ta đã thấy muội rất xinh đẹp, trái tim ta lập tức bị xao xuyên.” Tiêu Hằng dường như lạc vào hồi ức xa xăm, biểu cảm ngày càng sâu lắng.

Triệu Doanh Doanh gật đầu. Lần đầu tiên nàng gặp Tiêu Hằng là trên thuyền.

Hồ Châu nằm ở Giang Nam, vùng sông nước Giang Nam, thuyền bè qua lại nhiều. Hôm đó nàng ngồi thuyền du hồ, Tiêu Hằng cũng trên thuyền, hai chiếc thuyền của họ va chạm trên hồ, Tiêu Hằng khi đó nhìn ngẩn ngơ.

“Doanh Doanh, nàng thật sự rất đẹp.” Tiêu Hằng khen ngợi, ánh mắt lại lần nữa dừng trên người Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh nghe hẳn khen mình đẹp, thoáng mỉm cười.

Nàng mơ hồ đoán được Tiêu Hằng sắp làm gì, ánh mắt sâu lắng của hắn dường như nhìn lướt qua đôi môi nàng, nàng đã từ chối hẳn nhiều lần, với mối quan hệ giữa hai người, nàng nên thử chấp nhận.

Nhưng nàng không muốn làm điều đó hôm nay.

Hôm nay là ngày giỗ của mẫu thân, nàng có chút buồn, không muốn cùng hắn làm chuyện này.

Triệu Doanh Doanh cố gắng rút tay lại, cúi đầu nói: “Tiêu Hằng, ta... ta chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

Tiêu Hằng lại không chịu buông tay, ngược lại nắm chặt hơn, hắn đặt tay nàng lên ngực mình, để nàng cảm nhận nhịp đập trái tim hắn.

“Doanh Doanh, muội có nghe thấy tim ta đang đập không? Nó đập vì muội, muội phải tin vào tình cảm chân thành của ta dành cho muội.”

Triệu Doanh Doanh nói: “Ta biết huynh thật lòng, chỉ là...”

Tiêu Hằng cắt ngang lời nàng: “Vậy là nàng vẫn còn giận ta?”

Triệu Doanh Doanh lắc đầu: “Ta không còn giận huynh nữa.”

Tiêu Hằng nói: “Vậy là muội đồng ý rồi? Muội biết không? Ta vui lắm, ta đã chờ ngày này lâu lắm rồi.”

Tiêu Hằng đột ngột tiến sát lại, phải thừa nhận rằng khuôn mặt hắn rất tuấn tú, không có lý do gì để khiến người ta phản

cảm. Nhưng Triệu Doanh Doanh nhìn vào khuôn mặt đẹp đẽ được phóng đại đó, chỉ cảm thấy một trận hoảng sợ.

Tay nàng còn nhanh hơn cả suy nghĩ, trước khi nàng kịp nghĩ xem nên làm gì, nàng đã tát một cái vào mặt Tiêu Hằng.

Tiếng tát giòn giã khiến cả hai đều sững sờ.

Tiêu Hằng đầy vẻ không thể tin nổi, tay ôm má, nhìn Triệu Doanh Doanh. Ánh mắt hắn không còn vẻ ôn hòa như thường ngày, thay vào đó là sự âm u khó đoán. Triệu Doanh Doanh tim đập nhanh hơn, lắp bắp giải thích: “Ta... ta không cố ý, Tiêu Hằng.”

Tiêu Hằng bỗng nhiên đứng dậy, ánh mắt lóe lên vẻ hung ác trong thoáng chốc.

Triệu Doanh Doanh sợ hãi lùi lại một bước, va vào góc bàn, ngã ngồi xuống đất.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa, Hồng Miên đã trở về.

“Cô nương? Ta về rồi đây.”

Tiêu Hằng lập tức trở lại vẻ quân tử ôn hòa như thường ngày, cười nhẹ, đỡ Triệu Doanh Doanh đứng dậy, “Không sao chứ? Doanh Doanh. Là lỗi của ta, ta làm muội sợ rồi, muội đừng để tâm, chỉ là... ta quá thích muội thôi.”

Triệu Doanh Doanh vẫy tay, tránh động tác của Tiêu Hằng, như chạy trốn về phía cửa, mở cửa cho Hồng Miên.

Hồng Miên bưng hai bát mì chạy vào, thấy Tiêu Hằng bên trong, ngạc nhiên một chút.

“Tiêu công tử, ngài cũng ở đây à?”

Trong phòng chỉ có một ngọn đèn không sáng lắm, cửa vừa mở, gió thổi vào làm đèn chập chờn, Hồng Miên không nhìn rõ mặt Tiêu Hằng, liền nghi ngờ mình nhìn nhầm.

Tiêu Hằng cười, giải thích: “Vừa rồi sấm sét dữ tợn, ta nghĩ Doanh Doanh sẽ thấy sợ hãi, nên đến đây với muội ấy. Giờ người đã về, có người ở bên muội ấy, ta cũng yên tâm, ta về trước, có gì cứ gọi ta.”

Tiêu Hằng nói xong liền ra ngoài, Hồng Miên nhìn bóng lưng hắt, không khỏi cảm thán: “Tiêu công tử thật chu đáo.”

Quay đầu lại, thấy Triệu Doanh Doanh mặt mày ủ rũ, không biết đang nghĩ gì.

Hồng Miên đã theo Triệu Doanh Doanh nhiều năm, biết nàng sợ kiểu thời tiết này, chỉ nghĩ nàng đang sợ, liền nói: “Cô nương đừng sợ, ăn ngay bát mì chay cho ấm bụng nhé.”

Triệu Doanh Doanh nhìn Hồng Miên, muốn nói gì đó, nhưng rồi lại nuốt xuống.

Thôi vậy, Hồng Miên luôn có ấn tượng tốt về Tiêu Hằng, chỉ khuyên nàng trân trọng Tiêu Hằng mà thôi.

Nàng buồn bã ngồi xuống bên bàn, nhận lấy bát mì chay. Nàng nhẹ nhàng khuấy mì trong bát bằng đũa, thực là không có chút khẩu vị nào.

Đột nhiên nàng nhớ tới Nguyệt Thần đại nhân.

Là vấn đề do nàng sao? Nàng cũng không biết tại sao mình lại không thể chấp nhận được sự gần gũi với Tiêu Hằng.

Triệu Doanh Doanh nhai mì, nhưng lại không cảm nhận được mùi vị gì.

Chẳng lẽ nàng ghét nam nhân?

Nhưng nàng cũng không ghét tiếp xúc với tất cả nam nhân, chẳng hạn như...

Triệu Doanh Doanh nghĩ mãi, ngoài phụ thân, hình như cũng không còn nam nhân nào khác quanh nàng. Trước đây nàng cũng quen biết một số người, nhưng mối quan hệ rất hời hợt, không cần phải tiếp xúc gần.

Nếu phải nói, có lẽ... chỉ có Nguyệt Thần đại nhân.

Đúng vậy, nàng và Nguyệt Thần đại nhân có thể gần gũi rất tự nhiên, hoàn toàn không phản cảm, không thấy khó chịu.

Nguyệt Thần đại nhân dù là thần tiên, nhưng cũng là nam thần tiên.

Vậy nên không phải lỗi do nàng...

Nàng vừa rồi cũng không cố ý tát Tiêu Hằng, nàng đã nói rằng mình chưa chuẩn bị sẵn sàng, nhưng hắn dường như không nghe thấy. Vì thế nên nàng mới...

Triệu Doanh Doanh càng nghĩ càng buồn bã, không khỏi thở dài.

Hơn nữa, Tiêu Hằng vừa rồi thật đáng sợ.

Nàng dùng đũa chọc vào mì trong bát, cảm thấy rất phiền.

Hồng Miên nhìn hành động của nàng, nói: “Cô nương, nếu ngài còn chọc nữa, mì sẽ nát hết đấy.”

Triệu Doanh Doanh ừ một tiếng, dừng lại.

Nàng thật sự không có khẩu vị, ăn được vài miếng liền không ăn nổi nữa, sau đó đơn giản rửa mặt, rồi nằm xuống. Trong

phòng chỉ có một chiếc giường, Hồng Miên ngủ cùng Triệu Doanh Doanh.

Hồng Miên ngủ rất say, nhưng Triệu Doanh Doanh lại trằn trọc không ngủ được. Nàng nghĩ đến nường, lại nghĩ đến Tiêu Hằng, nghe tiếng gió mưa bên ngoài như hồn ma đòi mạng, cuối cùng chui hết vào trong chăn.

Triệu Doanh Doanh lại nhớ đến Nguyệt Thần đại nhân, nàng tìm chuỗi lục lạc bên hông, lắc lắc, hy vọng Nguyệt Thần đại nhân xuất hiện.

Nhưng Nguyệt Thần đại nhân không đến.

Có lẽ vì Nguyệt Thần đại nhân bận, nàng buồn bã nghĩ.

Sau đó, nàng mơ màng ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau, Triệu Doanh Doanh bị Hồng Miên đánh thức.

Trời đã quang đãng, chỉ là nước đọng trên mặt đất chưa tan, đường đi khá lầy lội. Nhiều khách hành hương đã xuống núi từ sớm, ba người họ cũng định xuống núi.

Triệu Doanh Doanh cắn môi, lén nhìn sắc mặt Tiêu Hằng, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi huynh.”

Tiêu Hằng cười nói: “Sao ta có thể giận muội được, Doanh Doanh. Là ta không đúng.”

Nghe hắn nói vậy, Triệu Doanh Doanh mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Hằng nhìn bóng lưng Triệu Doanh Doanh, ánh mắt thay đổi. Nàng không những không cho hắn chạm vào, mà còn tát hắn một cái, thật là...

Tiêu Hằng cười lạnh trong lòng, bước theo họ.

...

Ánh nắng chiếu qua cửa sổ, Hoắc Bằng Cảnh ngẩng đầu, nghe thấy tiếng động từ sân bên cạnh.

Nàng đã trở lại.

Không biết là đang cười ngọt ngào hay thế nào.

Hoắc Bằng Cảnh xoa xoa trán, một lát sau vẫn tìm lại chiếc mặt nạ của mình.

Triệu Doanh Doanh đẩy cửa, đi về phía phòng ngủ. Đêm qua ở chùa nàng ngủ không ngon lắm, giờ cảm thấy hơi buồn ngủ. Nàng che miệng ngáp một cái, rồi nằm xuống ghế mỹ nhân, nhắm mắt lại.

Cảm giác mơ hồ có người đứng bên cạnh, nàng nghĩ là Hồng Miên, liền nói theo thói quen: “Ta muốn uống nước.”

Hoắc Bằng Cảnh ngẩn người, sau đó xoay người rót cho nàng một cốc nước.

Triệu Doanh Doanh lười mở mắt, chỉ tay vào miệng mình, “Người giúp ta uống.”

Ngay lập tức, môi nàng chạm vào thành cốc, Triệu Doanh Doanh uống hai ngụm, thấy tư thế này không tiện cầm cốc, liền nắm lấy cổ tay của “Hồng Miên” để uống hết cốc nước.

Uống xong, nàng mới nhận ra cổ tay trong tay mình có gì đó không đúng, cổ tay của Hồng Miên không thô như vậy.

Triệu Doanh Doanh lập tức mở mắt, vừa kinh ngạc vừa vui mừng: “Nguyệt Thần đại nhân!”

Chương 23: Thành Gia*

DTV-EBOOK

(*): lập gia đình

"Đêm qua ta còn triệu hồi ngài tới, nhưng có lẽ ngài bận rộn quá..."

Nàng cầm cốc nước, xoay tròn trong lòng bàn tay, ngồi thẳng lưng, nghĩ đến việc vừa rồi mình lại sai khiến Nguyệt Thần đại nhân rót nước rồi dứt mình uống, nàng lập tức cảm thấy hơi bối rối.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn chăm chú vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng, cảm xúc của nàng lúc nào cũng bộc lộ rõ ràng qua nét mặt, vừa rồi trên mặt nàng lộ ra vẻ không vui.

"Tại sao lại không vui?" Hoắc Bằng Cảnh hỏi.

Triệu Doanh Doanh mở to mắt: "Ngài sao biết..."

Nói xong mới nhận ra, đây là Nguyệt Thần đại nhân, hẳn biết cũng không có gì lạ.

"...Cũng không phải là rất không vui, chỉ là một chút thôi." Nàng lấy ngón tay vuốt ve họa tiết hoa hải đường trên cổ, lông mi dài khẽ rủ xuống, đổ bóng mờ lên mắt.

Giọng Triệu Doanh Doanh nhỏ dần: "Hôm qua ta đi cầu phúc cho nương, đột nhiên cảm thấy nhớ bà ấy."

"Ta không còn nhớ rõ mặt của nương nữa, không biết khi ở cùng nương ta sẽ như thế nào, phụ thân nói nương rất dịu dàng, nên chắc chắn khi phụ thân mất ta, nương sẽ ngăn lại, bảo vệ

ta. Giống như họ vậy." Nàng ám chỉ Lâm thị và Triệu Uyển Nghiên, đôi lúc nàng rất ghen tị với Triệu Uyển Nghiên.

Triệu Doanh Doanh nói xong, thở dài một hơi.

Thì ra là vì điều này, hẳn cứ tưởng...

Hoắc Bằng Cảnh khẽ cúi đầu, nói: "Người nói nhớ mẫu thân, bà ấy sẽ nghe thấy. Có khi người cũng không biết, thực ra bà ấy vẫn luôn dõi theo người lớn lên."

Ai có thể nghĩ rằng một người luôn không tin vào những điều qu/y thần như hẳn, lại có ngày an ủi người khác như vậy.

Triệu Doanh Doanh nhìn Hoắc Bằng Cảnh, thở dài một tiếng, rồi nở nụ cười nhẹ nhàng. Nguyệt Thần đại nhân đã nói vậy, thì chắc chắn là thật.

Nàng xoay tròn chiếc cốc trong tay một lần nữa, rồi ngượng ngùng nói: "Còn một chuyện nữa, cũng khiến ta không vui."

Hoắc Bằng Cảnh ngẩng đầu: "Ừm?"

Những chuyện liên quan đến Tiêu Hằng, nàng không biết phải nói với ai, nàng không có bạn thân, quan hệ với tỷ muội ruột cũng không thân thiết. Cũng không thể nói với Hồng Miên, Hồng Miên có ấn tượng rất tốt về Tiêu Hằng.

Nàng tiếp tục nói: "Nguyệt Thần đại nhân, ta có một vị hôn phu, hẳn là người xuất sắc nhất ở Hồ Châu, hẳn rất tuấn tú, gia cảnh tốt, phẩm hạnh cũng tốt, tuổi trẻ tài cao, đối xử với ta rất tốt, dịu dàng chu đáo."

Hoắc Bằng Cảnh nghe nàng khen ngợi vị hôn phu, trong lòng lại dâng lên cảm giác khó chịu âm ỉ.

"Rồi sao nữa?"

Triệu Doanh Doanh nói: "Ai cũng nói hần rất tốt, ta cũng thừa nhận hần thật sự rất tốt. Nhưng đôi khi, ta lại cảm thấy hần rất kỳ lạ, không thể nói rõ là kỳ lạ thế nào."

Nàng có chút ngại ngùng: "Đêm qua, hần đến tìm ta, muốn... ừm, hôn ta."

Hoắc Bằng Cảnh nhìn chăm chăm vào đôi môi nàng. Nàng vừa uống nước, đôi môi nàng ẩm ướt, tỏa ra ánh sáng mềm mại, như một bông hoa vừa chớm nở vào buổi sáng, khiến người ta muốn hái.

Ánh mắt hần trở nên u tối: "Rồi sao nữa?"

Triệu Doanh Doanh nói tiếp: "Hần trước đây cũng có vài lần muốn hôn ta, ta cũng không biết tại sao, mỗi lần hần tiến lại gần, ta lại cảm thấy vô cùng không thoải mái. Vì vậy ta luôn từ chối hần, nhưng ta cũng biết mình như vậy là không đúng, dù sao hần cũng là vị hôn phu của ta, năm sau bọn ta sẽ thành thân, ta không nên từ chối hần như thế."

Hoắc Bằng Cảnh chăm chú nhìn nàng, nói: "Các ngươi chỉ mới đính ước, rốt cuộc vẫn chưa thành thân, ngươi từ chối hần là đúng. Thế đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Ngươi đồng ý rồi sao?"

Triệu Doanh Doanh lắc đầu: "Không. Ban đầu ta nghĩ rằng mình nên vượt qua sự không thoải mái đó, gần gũi với hần hơn, nhưng đêm qua là ngày giỗ của nương, hần lại muốn hôn ta, ta tất nhiên không muốn làm chuyện đó vào ngày như vậy, nên đã từ chối. Nhưng hần vẫn cố muốn hôn ta, kết quả là ta đã tát hần một cái."

Triệu Doanh Doanh cúi xuống nhìn tay mình, bấu môi.

Nghe đến đây, cảm giác khó chịu trong lòng Hoắc Bằng Cảnh lập tức tan biến, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

"Ồ?"

Triệu Doanh Doanh nói tiếp: "Ta cũng cảm thấy mình không nên tát hần, nhưng lúc đó ta không nghĩ nhiều như thế... Sau đó, sắc mặt hần thay đổi, nhìn rất kỳ lạ."

Nàng nghĩ đến ánh mắt của Tiêu Hằng tối qua, vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ.

"Có lẽ hần đã tức giận, thực ra hần cũng có quyền tức giận."

Triệu Doanh Doanh lại thở dài: "Ta cũng không biết mình không vui vì điều gì."

Nàng đặt cốc nước xuống bàn nhỏ bên cạnh, chống cằm, "Nguyệt Thần đại nhân, ngài nói xem, có phải ta quá nhạy cảm không?"

Hoắc Bằng Cảnh đáp: "Không phải."

Đôi mắt long lanh của Triệu Doanh Doanh sáng lên, lập tức theo lời hần nói: "Phải, ta cũng cảm thấy vậy."

"Ừm." Hoắc Bằng Cảnh nói thêm, "Là lỗi của vị hôn phu người."

Triệu Doanh Doanh gật đầu theo lời hần: "Đúng rồi, là lỗi của hần. Tại sao hần nhất định phải muốn hôn ta vào ngày giỗ của nương ta? Nói đi cũng phải nói lại, hần nói hần thích ta, nhưng thích ta thì có nhất định phải hôn ta không?"

Quả nhiên là Nguyệt Thần đại nhân hiểu nàng nhất, ngay cả Hồng Miên cũng không hiểu nàng.

Triệu Doanh Doanh nói chuyện với Hoắc Bằng Cảnh một hồi, cảm giác buồn bực trong lòng tan biến, liền nở nụ cười vui vẻ.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn niềm vui trong ánh mắt nàng, cười khẽ, hỏi: "Người vừa nói, đêm qua muốn triệu hồi ta, có chuyện gì sao?"

Triệu Doanh Doanh lắc đầu: "Không, chỉ là có chút nhớ ngài."

Lời này nàng nói rất tự nhiên, như thể chỉ là một câu nói bình thường, nhưng lại như một hòn đá nhỏ rơi xuống mặt nước, tạo nên những gợn sóng nhẹ trong lòng Hoắc Bằng Cảnh.

Nhớ hẳn?

Điều này thật sự kỳ lạ.

Không phải chưa từng có người nói với hắn như vậy, nhưng những lời đó, chẳng qua chỉ là những lời nịnh nọt giả dối nơi quan trường, không đáng tin. Nhưng hắn biết, Triệu Doanh Doanh là thật lòng.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn chăm chăm Triệu Doanh Doanh, nàng chống cằm, nằm trên bàn thấp, đôi mắt sáng ngời. Ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào, bao phủ lên người nàng, Hoắc Bằng Cảnh nhất thời thất thần.

Tiếng bước chân của Hồng Miên vang lên dưới hiên, phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Triệu Doanh Doanh nghe thấy tiếng động, quay đầu lại, bóng dáng bên cạnh nàng đã biến mất, chỉ còn lại cơn gió nhẹ thoảng qua má nàng.

Hồng Miên vén rèm bước vào, nói: "Cô nương, nước nóng đã chuẩn bị xong, có thể tắm rồi."

Triệu Doanh Doanh đáp một tiếng.

...

Từ khi trở về từ chùa Pháp Duyên, Tiêu Hằng luôn cảm thấy không thoải mái.

Tối qua hắn còn nghĩ, chắc chắn sẽ có tiến triển sâu hơn với Triệu Doanh Doanh, nhưng không ngờ không những không thể hôn nàng, mà còn bị nàng tát một cái. Cả đời này hắn từ nhỏ đến lớn luôn thuận buồm xuôi gió, ngay cả phụ mẫu hắn cũng chưa từng khiến hắn chịu nhục như vậy.

Suy nghĩ một hồi, Tiêu Hằng ra lệnh cho thuộc hạ: "Người đi, gửi lời nhắn cho Triệu tam cô nương, bảo nàng ngày mai gặp ta."

Thuộc hạ vâng lệnh, lập tức đi làm.

Tiêu Hằng thở dài một hơi, nhớ lại cảm giác vòng eo nhỏ nhắn của Triệu Doanh Doanh trong tay mình đêm qua, ánh mắt trở nên u ám.

Không sao, Triệu Doanh Doanh sớm muộn gì cũng là của hắn. Đợi đến khi bọn hắn thành thân, dù nàng không muốn, cũng phải chấp nhận.

Tiêu Hằng nghĩ đến gương mặt xinh đẹp của Triệu Doanh Doanh, và dáng người thướt tha kia, nếu trên giường không biết sẽ ra sao. Hắn cúi đầu, cảm thấy một ngọn lửa nóng bừng trong lòng.

Khi Triệu Uyển Nghiên nhận được lời nhắn của thuộc hạ Tiêu gia, trong lòng nàng vui mừng.

Hôm nay Triệu Doanh Doanh nói về Tiêu Hằng, có thể nói là rất đặc ý. Nàng ta thật ngốc, hoàn toàn không biết nam nhân có bao nhiêu mưu mô.

Triệu Uyển Nghiên cúi đầu đồng ý, trả lời thuộc hạ: "Làm phiền người nhắn với nhị lang, ngày mai ta nhất định sẽ đến đúng giờ."

Thuộc hạ gật đầu, rời đi.

Không ai biết việc Triệu Uyển Nghiên và Tiêu Hằng qua lại, vì vậy nàng gặp thuộc hạ của Tiêu Hằng cũng là lén lút ra ngoài. Nhìn theo thuộc hạ rời đi, Triệu Uyển Nghiên quay về phủ, tình cờ gặp Triệu Doanh Doanh.

Triệu Uyển Nghiên chặn đường Triệu Doanh Doanh, cố ý nói: “Nhị tỷ, nghe nói chùa Pháp Duyên cầu duyên rất linh nghiệm, lần sau nhị tỷ đi cùng muội được không?”

Triệu Doanh Doanh nhướn mày: “Được thôi, ta cũng có thể thay tam muội cầu Phật một vị phu quân tốt, không biết tam muội thích người thế nào?”

Triệu Uyển Nghiên khiêu khích: “Muội nghĩ như Tiêu nhị công tử là được rồi.”

Triệu Doanh Doanh đáp: “Ồ, ta cũng nghĩ vậy. Nhưng tam muội à, tiếc là, ở Hồ Châu chỉ có một Tiêu nhị công tử thôi.”

Triệu Uyển Nghiên nhìn Triệu Doanh Doanh, chỉ cười không nói.

Dù nàng đã ám chỉ như vậy, cái đồ ngốc này cũng không đoán ra được chuyện gì đang diễn ra ngay dưới mũi mình.

Người tài giỏi như Tiêu Hằng, làm sao có thể chịu đựng sống chung cả đời với một kẻ ngốc như Triệu Doanh Doanh?

Triệu Uyển Nghiên cúi đầu, nàng mới là người xứng đôi với Tiêu Hằng.

Triệu Uyển Nghiên cúi chào, rồi bước qua mặt Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh nhìn theo bóng lưng Triệu Uyển Nghiên, hừ một tiếng. Mặc dù cảm thấy lời của nàng ta đầy tính khiêu khích, nhưng vì Tiêu Hằng nổi tiếng là người quân tử ôn hòa, nên nàng cũng không nghĩ ngợi nhiều, chỉ cho rằng Triệu Uyển Nghiên đang ghen tỵ.

...

Triều Nam lại một lần nữa mang thuốc cho Hoắc Bằng Cảnh, lần này còn mang theo thư hồi âm của Lý Kỳ tiên sinh gửi từ kinh thành.

“Đại nhân.” Triều Nam kính cẩn đưa thư lên.

Hoắc Bằng Cảnh mở thư, không nói gì. Nhưng Triều Nam nhìn đại nhân của mình, cảm nhận được dường như tâm trạng của hắn không tệ, liền nói: “Có phải Lý Kỳ tiên sinh đã tìm ra giải dược? Thuộc hạ biết ngay mà, lời của tên thích khách đó chắc chắn không phải là sự thật.”

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Không, Lý Kỳ cũng nói rằng, theo ghi chép cổ, ngọc hoàng tuyền không có giải dược.”

Triều Nam tròn mắt, vậy đại nhân đang vui vẻ vì điều gì?

Hắn không hiểu, cũng không dám hỏi, có thể đây là niềm vui miễn cưỡng?

Nếu không, hắn kể cho đại nhân nghe chuyện bát quái để giải khuây?

“Đại nhân, ngài thấy có kỳ lạ không, thuộc hạ vừa thấy tên tùy tùng của nhị công tử Tiêu gia lén lút gặp tam cô nương nhà họ Triệu, không biết nói chuyện gì.”

Hoắc Bằng Cảnh ngược lên: “Ồ? Người không nhìn nhầm chứ?”

Triều Nam gật đầu: “Thuộc hạ không thể nhìn nhầm.”

Quả nhiên chuyện bát quái vẫn có thể thu hút sự chú ý.

Hoắc Bằng Cảnh nghĩ đến những lời của Triệu Doanh Doanh, không khỏi có chút suy đoán táo bạo, có lẽ vị hôn phu nổi tiếng ôn hòa khiêm tốn của nàng, không hoàn toàn như vẻ bề ngoài?

Suy đoán này không phải là hấn cố ý nhắm vào vị hôn phu của nàng, chỉ là một suy đoán hợp lý.

Hoắc Bằng Cảnh trải qua nửa đời chìm nổi, đã thấy qua bộ mặt thật của nhiều người, trên đời này chính nhân quân tử thì ít, nguy quân tử thì nhiều.

Hắn chỉ lo lắng nàng quá ngây thơ, bị người ta lừa gạt, sau này nếu lấy nhầm người, thì thật không tốt.

“Triều Nam, người đi điều tra kỹ về vị công tử Tiêu gia kia, ta không muốn nghe những điều mà ai cũng biết, hiểu chưa?”
Hoắc Bằng Cảnh ra lệnh cho Triều Nam.

Triều Nam vâng lệnh, nhanh chóng lui xuống.

Hoắc Bằng Cảnh đứng dậy, đi đến bên cửa sổ. Lá cây của cái cây lớn bên ngoài không biết từ khi nào đã mọc vào trong cửa sổ, vừa đẩy cửa ra, lá cây tranh nhau tràn vào trước mắt.

Hắn đưa tay chạm vào những chiếc lá xanh biếc, bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ: Thành gia cũng không phải là ý tồi.

Chương 24: Bí Mật

DTV-EBOOK

Thành gia rồi, sẽ có một tiểu ngọc nghếch ở nhà chờ hấn hạ triều trở về, mặt mày tươi cười nói với hấn rằng, nhớ chàng rồi.

Thành gia rồi, hấn cũng sẽ biết được đôi môi đỏ thắm đã khiến hấn nhiều lần nhớ nhung, nốt cuộc có vị gì; hương thơm trên người nàng sẽ bao quanh hấn, giống như trong giấc mơ của hấn. Hấn sẽ khám phá đến vòng eo thon và những ngọn đồi cao, cảm nhận được làn da như ngọc của nàng.

.

Quả thực cũng không tồi.

Hoắc Bằng Cảnh ngắt một chiếc lá, khi ngẩng đầu lên, ánh mắt đã có chút thay đổi, hấn thấy kiến nghị của Triều Nam cũng không tệ.

Vị hôn phu của nàng, tốt nhất là có chút sơ hở, dù không có cũng không sao.

Những gì Hoắc Bằng Cảnh muốn, chưa bao giờ là thứ hấn không thể có được.

...

Sáng sớm hôm sau, Triệu Uyển Nghiên đã sớm trang điểm kỹ càng, rời khỏi nhà.

Hồng Miên dậy sớm thấy Triệu Uyển Nghiên ra khỏi phủ, kể lại với Triệu Doanh Doanh: "Cô nương, nô tỳ vừa thấy tam cô nương, tam cô nương ăn mặc rất đẹp, đang chuẩn bị ra ngoài."

Triệu Doanh Doanh đang ăn bánh bao nhỏ và bánh vàng tơ, bánh bao nhỏ thơm ngon, cắn một miếng là có nước, bánh vàng tơ giòn rụm, cắn một miếng là rơi vụn. Triệu Doanh Doanh cầm khăn đỡ vụn bánh, nghe lời của Hồng Miên, lẩm bẩm hỏi: "Đẹp thế nào? Có đẹp bằng ta không?"

Hồng Miên che miệng cười: "Đương nhiên là không, cô nương tự nhiên là đẹp nhất. Chỉ là nô tỳ thấy kỳ lạ, tam cô nương trang điểm lộng lẫy từ sáng sớm như vậy, là đi làm gì?"

Triệu Doanh Doanh không để tâm, cắn thêm một miếng bánh: "Ai biết, có thể là đi tìm ý trung nhân của nàng ta."

Nàng nghĩ đến lời của Triệu Uyển Nghiên hôm qua, cảm thấy nàng ta hẳn là rất sốt ruột về hôn sự của bản thân.

Hồng Miên ồ lên: "Vậy cô nương vẫn bình thản như vậy? Cô nương chẳng phải luôn muốn thắng tam cô nương một đầu sao?"

Triệu Doanh Doanh nói Hồng Miên ngược: "Cả thành Hồ Châu, ý trung nhân lớn nhất chẳng phải là ở đây với cô nương của người sao? Nàng ta có tìm được người thế nào, cũng không thể nào tốt hơn Tiêu Hằng."

Câu này quả thật đúng, Hồng Miên gật đầu, lại vui vẻ hẳn lên.

Ánh mắt của Hồng Miên bỗng rơi vào chiếc khăn tay của Triệu Doanh Doanh, nghi hoặc hỏi: "Cô nương sao gần đây đều dùng chiếc khăn này? Trước kia cô nương thích nhất là chiếc khăn thêu mẫu đơn mà?"

Triệu Doanh Doanh thẳng thắn: "Đem đi tặng rồi."

Nàng tặng cho Nguyệt Thần đại nhân rồi, tuy không biết đại nhân cần khăn tay của nàng để làm gì, nhưng chắc chắn là có mục đích của hắn, có thể giúp được hắn, nàng cũng thấy vui rồi.

Hồng Miên phấn khích: "Tặng cho Tiêu công tử rồi à?"

Triệu Doanh Doanh lắc đầu dưới ánh mắt phấn khích của nàng: "Không phải."

Hồng Miên ngạc nhiên: "Vậy cô nương tặng cho ai?"

Cô nương nhà nàng không có bạn thân, chẳng lẽ...

"Ngài có tình lang khác sao?!" Hồng Miên ngạc nhiên, ngay lập tức phủ nhận ý nghĩ đó. Cô nương nhà nàng, với đầu óc thế này, không thể nào giấu được nàng mà tìm một tình lang khác.

"Vậy rốt cuộc cô nương tặng cho ai?" Hồng Miên mắt sáng rực, nhìn chăm chăm làm Triệu Doanh Doanh vô cớ thấy chột dạ.

Nàng nói: "Chuyện dài lắm, thôi mà, dù sao cũng tặng cho một người rất quan trọng."

"Là nam hay nữ? Sao nô tỳ không biết." Hồng Miên hỏi tiếp.

Thấy Hồng Miên truy hỏi không ngừng, Triệu Doanh Doanh vội chuyển chủ đề: "Nói đến tặng quà cho Tiêu Hằng, ta đang có ý định này, người nghĩ nên mua gì tặng hắn thì tốt?"

Hồng Miên quả nhiên bị chuyển sự chú ý, "Nô tỳ nghĩ, cô nương không cần mua, tự làm là tốt nhất. Hay cô nương làm một cái túi thơm cho Tiêu công tử?"

Triệu Doanh Doanh có phần do dự: "Người còn không biết cô nương nhà người, ta không khéo tay đâu."

Từ nhỏ nàng đã không khéo léo, làm nữ công thêu thùa thường đâm kim vào tay, chỉ làm ra được những thứ méo mó.

Khi còn nhỏ, phụ thân nàng đã mời một thợ thêu vào phủ dạy nữ công cho họ. Khi đó Triệu Doanh Doanh thấy thợ thêu

giữa những mũi kim đã tạo ra một tác phẩm tinh xảo, liền kinh ngạc không thôi. Triệu Doanh Doanh háng hái thêu một bức tranh chim trắng báo xuân cho thợ thêu xem, lòng đầy phấn khởi chờ đợi lời khen ngợi, kết quả là thợ thêu nhìn hồi lâu rồi hỏi, "Nhị cô nương thêu con gà à?"

Triệu Doanh Doanh bị đả kích nặng nề, không cam tâm lại đem tác phẩm thêu của mình đi hỏi phụ thân và các tỷ nữ trong phủ, nhận được nhiều câu trả lời khác nhau, nhưng không ai nhận ra đó là một con chim. Phụ thân nàng còn nói nàng lười biếng, không học chăm chỉ với thợ thêu. Nghĩ đến nỗ lực ngày đêm của mình, nàng tủi thân mà khóc òa lên.

Từ đó, nàng hiểu rằng mình không có duyên với nữ công.

Hồng Miên tỏ ra lúng túng, nhưng vẫn khuyên nhủ: "Không sao đâu cô nương, quan trọng nhất là tấm lòng. Nô tỳ tin rằng Tiêu nhị công tử sẽ không chê túi thơm cô nương làm xấu đâu, vì nó là do cô nương tự tay làm, hẳn chỉ có thể vui thôi."

Triệu Doanh Doanh cảm thấy áy náy về việc đã tát Tiêu Hằng ngày hôm đó, nửa muốn nửa không đáp ứng đề nghị của Hồng Miên: "Vậ ta thử xem."

Hồng Miên vỗ tay: "Tiêu nhị công tử chắc chắn sẽ thích vô cùng."

Triệu Doanh Doanh cười gượng: "Hy vọng là vậy, lát nữa chúng ta vào thành mua vài nguyên liệu để làm túi thơm."

Hồng Miên gật đầu, lập tức đi chuẩn bị xe ngựa.

...

Triệu Uyển Nghiên và Tiêu Hằng hẹn gặp nhau ở bờ hồ Túy Tâm.

Hồ Túy Tâm là một điểm du lịch nổi tiếng ở Hồ Châu thành, thu hút nhiều văn nhân mặc khách đến đây ngắm cảnh, du hồ, và tìm cảm hứng làm thơ. Ngoài ra, hồ Túy Tâm cũng là nơi nhiều người dân thường lui tới để tản bộ và giải trí, vì thế bờ hồ Túy Tâm lúc nào cũng đông đúc du khách.

Khi biết Tiêu Hằng hẹn gặp mình tại đây, Triệu Uyển Nghiên không khỏi phấn khích trong lòng.

Người đông đúc, Tiêu Hằng gia thế tôn quý, khó tránh khỏi nhiều người nhận ra hắn. Nếu họ nhìn thấy Tiêu Hằng cùng mình du hồ...

Triệu Uyển Nghiên càng nghĩ càng thấy xao xuyến, nàng ngẩng đầu nhìn về phía trước, bờ hồ Túy Tâm đã hiện ra, liền nhanh chóng bước tới.

Tùy tùng thân cận của Tiêu Hằng đã đợi sẵn ở bờ hồ, thấy Triệu Uyển Nghiên đến, liền chặn lại.

"Tam cô nương, xin mời theo ta, công tử đã chờ lâu rồi."

Triệu Uyển Nghiên gật đầu, theo tùy tùng đi tiếp. Tùy tùng dẫn nàng băng qua bờ hồ, đến cổng vào của hồ Tâm Đình.

Tùy tùng dừng lại, nói: "Tam cô nương, xin mời vào, công tử đang đợi cô trong hồ Tâm Đình."

Triệu Uyển Nghiên nhìn về phía hồ Tâm Đình, thấy rèm che trong đình đã buông xuống, không thể thấy rõ bên trong. Nàng vốn đang tràn đầy niềm vui bỗng chốc chùng xuống, Tiêu Hằng quả nhiên vẫn không muốn để người khác thấy hắn và nàng ở cùng nhau.

Nhưng ngay lập tức, nàng điều chỉnh lại tâm trạng.

Tiêu Hằng làm vậy cũng là lẽ thường, dù sao hiện giờ hắn chỉ mới dao động, chưa có ý định chọn nàng.

Không sao, điều nàng cần làm là khiến Tiêu Hằng chọn mình, bỏ rơi Triệu Doanh Doanh. Nàng phải vượt qua Triệu Doanh Doanh trong lòng Tiêu Hằng, trở thành thê tử chính danh của hắn.

Triệu Uyển Nghiên đa tạ tùy tùng, một mình tiến vào hồ Tâm Đình.

Nàng vén rèm lên, liền thấy Tiêu Hằng trong đình.

Tiêu Hằng dùng ngón tay thon dài cầm lấy chén trà, nhấp một ngụm, thấy Triệu Uyển Nhi tới, mỉm cười: "Muội đến rồi, ngồi đi."

Triệu Uyển Nghiên mỉm cười đáp lại, cúi chào rồi ngồi xuống đối diện hắn.

Ánh mắt Tiêu Hằng rơi trên người Triệu Uyển Nghiên, hôm nay nàng đã cố tình trang điểm, hắn có thể nhận ra. Thực ra Triệu Uyển Nghiên cũng có nhan sắc, nhưng so với Triệu Doanh Doanh vẫn còn kém xa. Dù là tỷ muội, dung mạo của nàng và Triệu Doanh Doanh không mấy giống nhau.

Tiêu Hằng nhìn chăm chăm vào mình, Triệu Uyển Nghiên cúi mắt, trong lòng có chút vui mừng.

Tiêu Hằng khen nàng vài câu, rồi cùng nàng nói chuyện về thơ ca. Triệu Uyển Nghiên đáp lại lưu loát. Nghe nàng nói về những bài thơ liên quan đến cảnh sắc hồ núi, Tiêu Hằng không khỏi nghĩ đến Triệu Doanh Doanh. Hắn cũng từng hẹn Triệu Doanh Doanh đi du hồ, nhưng Triệu Doanh Doanh không biết gì về thơ ca, không thể cùng hắn nói chuyện.

Thực ra Triệu Uyển Nghiên cũng không tệ, có tài học.

...

Triệu Doanh Doanh cùng Hồng Miên ra ngoài mua sắm một số nguyên liệu để làm túi thơm, sau đó trở về bắt tay vào làm. Triệu Doanh Doanh chọn một miếng vải màu tím, màu tím quý khí, rất hợp với Tiêu Hằng. Nàng dự định thêu thêm hình cây tùng và cây bách.

Nàng lên kế hoạch rất kỹ, trước đây thêu động vật không ai nhận ra, vậy thì lần này không thêu động vật nữa, chỉ thêu thực vật, cây chắc chắn dễ thêu hơn chim, có lẽ sẽ đơn giản hơn nhiều.

Triệu Doanh Doanh sắp xếp từng món cần thiết lên bàn, sau đó chăm chú nhìn chúng, bối rối không biết nên bắt đầu từ đâu.

Nàng nghiên cứu hồi lâu vẫn không tìm ra cách làm, ngược lại còn khiến bản thân bức bối. Tâm trạng càng bức bối, đường kim mũi chỉ càng lệch, một lúc sau lại bị kim đâm vào ngón tay trắng nõn.

Khi Hoắc Bằng Cảnh bước vào, thấy ngay cảnh tượng này.

Ngón tay như ngọc của nàng rỉ ra một chút máu đỏ tươi, sự tương phản rõ rệt giữa màu đỏ và màu trắng khiến Hoắc Bằng Cảnh nghĩ đến đôi môi của nàng.

Ngay lập tức, Triệu Doanh Doanh liền ngậm ngón tay bị đâm, nuốt đi giọt máu đỏ tươi ấy. Đôi môi đỏ và ngón tay trắng của nàng tiếp tục tạo nên sự tương phản rõ rệt.

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh thoáng trầm xuống, lúc này mới chú ý đến những thứ trước mặt nàng: vải, kim chỉ... và một chiếc túi thơm.

Nàng đang làm túi thơm? Để tặng vị hôn phu của nàng?

Hoắc Bằng Cảnh cúi đầu, nhẹ nhàng ho một tiếng.

Triệu Doanh Doanh lúc này mới nhận ra sự xuất hiện của Hoắc Bằng Cảnh, nàng buông ngón tay ra khỏi đôi môi mình, vui mừng đứng dậy: “Nguyệt Thần đại nhân, ngài đến rồi.”

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu, ánh mắt rơi vào chiếc túi thơm vừa mới hình thành trước mặt nàng. Đường kim thô kệch, chỉ may xiên xẹo, nhưng... đó là thứ nàng tự tay làm, để tặng vị hôn phu của mình.

Nhận thấy ánh mắt của Hoắc Bằng Cảnh, Triệu Doanh Doanh có chút xấu hổ. Nàng biết rõ khả năng nữ công của mình, vội vàng bước lên một bước, dùng thân mình che đi những thứ đó.

Như vậy, khoảng cách giữa nàng và Hoắc Bằng Cảnh càng gần hơn.

Hoắc Bằng Cảnh cũng tiến lên một bước, khoảng cách càng gần.

Triệu Doanh Doanh chớp chớp mắt, nhìn Nguyệt Thần đại nhân ở ngay trước mắt, trong lòng lại nghĩ, thấy chưa, quả nhiên khi Nguyệt Thần đại nhân ở gần nàng, nàng hoàn toàn không cảm thấy khó chịu.

“Ngón tay sao vậy?” Hoắc Bằng Cảnh hỏi dù đã biết.

Triệu Doanh Doanh vầy vầy tay, ra hiệu rằng mình không sao: “Chỉ bị kim đâm một chút thôi.”

Hoắc Bằng Cảnh nắm lấy ngón tay nàng, đưa tay nàng lại gần để xem kỹ.

Ngón tay trắng như ngọc của nàng đã có nhiều vết kim châm nhỏ, chứng tỏ nàng đã bị kim đâm không biết bao nhiêu lần.

Những vết châm cũ đã không còn chảy máu, nhưng vết mới nhất vẫn còn một giọt máu đỏ tươi.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn chăm chăm vào giọt máu đỏ ấy, rồi cúi đầu ngậm lấy ngón tay nàng.

Triệu Doanh Doanh bị hành động bất ngờ này làm cho giật mình, đôi mắt đào hoa đẹp để quên cả chớp, cứ nhìn chăm chăm vào Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh thả ngón tay nàng ra, vẻ mặt như thường, giọng bình thản: “Giúp người chữa trị.”

“...Ồ.” Thì ra là vậy, Triệu Doanh Doanh thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nắm lấy ngón tay vừa bị kim đâm, dường như không còn đau nữa.

“Đa tạ đại nhân.” Nàng cười tươi như hoa.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn nụ cười của nàng, thầm nghĩ chỉ e một ngày nào đó có người lừa nàng, nàng còn có thể giúp họ đếm tiền.

Hắn cúi đầu, che đi nụ cười trong mắt mình, nhân lúc nàng không để ý, liền cầm lấy chiếc túi thơm nàng làm.

Triệu Doanh Doanh không ngờ hắn lại cầm lên xem, nhất thời có chút xấu hổ.

“Làm có chút xấu... Ta với nữ công thù thừa thật sự không có duyên, ha ha ha.” Triệu Doanh Doanh tự biện hộ cho mình.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn túi thơm trong tay, mặt không biến sắc nói: “Cũng được, không xấu.”

Triệu Doanh Doanh ngẩn người, nhất thời không biết nên vui mừng hay nên cảm thấy đau lòng vì sự thiếu hiểu biết của

Nguyệt Thần đại nhân. Nàng rất muốn nói, ngài chưa thấy qua thế gian này, biết bao thứ đẹp đẽ ngoài kia!

Hoắc Bằng Cảnh lại nói: “Có thể tặng cho ta không?”

Triệu Doanh Doanh chớp mắt, có cảm giác như đã lừa gạt tình cảm của người khác. Nguyệt Thần đại nhân chắc chắn ở trên trời lâu quá rồi, nhìn thấy cái gì ở nhân gian cũng đều thấy đẹp. Nhưng nhân gian có biết bao nhiêu thứ thú vị và đẹp đẽ, ngài nên xem nhiều hơn!

Lần sau, lần sau nàng chắc chắn sẽ mang nhiều thứ đẹp đẽ cho Nguyệt Thần đại nhân!

“Lần sau ta mua cho ngài một cái đẹp hơn nhé, cái này thôi đi...” Triệu Doanh Doanh từ chối khéo.

Có phải vì muốn tặng cho vị hôn phu nên không muốn tặng cho hấn không...

Hấn im lặng một lúc, sau đó cười nhẹ nói: “Được, là ta đường đột, chắc là người làm để tặng cho vị hôn phu của mình.”

Triệu Doanh Doanh đã quen với sự hiểu biết vô tận của Nguyệt Thần đại nhân, “Phải, ta nghĩ việc ta đánh hấn hôm đó là không đúng, muốn tặng hấn một món quà để xin lỗi.”

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Ta nghĩ người đánh hấn ta là đúng, cái tát đó hấn ta đáng nhận.”

Không biết có phải là ảo giác của mình hay không, Triệu Doanh Doanh cảm thấy Nguyệt Thần đại nhân dường như không thích Tiêu Hằng lắm.

Nhưng tại sao Nguyệt Thần đại nhân lại không thích Tiêu Hằng? Giữa họ không có thù oán gì, dường như không có lý do nào cả.

Có lẽ là nàng nghĩ nhiều quá.

Triệu Doanh Doanh không biết trả lời thế nào, đành cười cười, nói: “Nhưng dù sao hấn cũng là vị hôn phu của ta.”

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Người có thể đổi một vị hôn phu khác, hấn không phải làm người không vui sao?”

Câu nói này khiến Triệu Doanh Doanh kinh ngạc, nàng lập tức mở to mắt, xua tay: “Mặc dù ta có chút giận hấn, nhưng không đến mức nghiêm trọng như vậy.”

Sao lại có thể đến mức phải đổi vị hôn phu chứ?

“Thực ra hấn vẫn là người tốt, dung mạo, tài học và gia thế đều rất xuất sắc, dù có một vài khuyết điểm nhỏ cũng có thể tha thứ được.”

Chủ yếu là, nhất thời nàng không thể tìm được vị hôn phu nào xuất sắc hơn Tiêu Hằng.

Hoắc Bằng Cảnh cảm thấy không thoải mái khi nghe những lời này. Vị hôn phu của nàng, về dung mạo, tài học và gia thế, chẳng có gì sánh được với hấn.

Nhìn nàng bảo vệ hấn ta như vậy, chắc hấn nàng rất thích hấn ta.

Hoắc Bằng Cảnh đặt túi thơm xuống, khi cúi đầu ngửi thấy hương thơm trên người nàng, như một bàn tay vô hình khẽ chạm vào trái tim hấn.

Hấn nói: “Khăn tay của người, có thể cho ta thêm một chiếc nữa không?”

Hương thơm trên những vật phẩm sẽ dần phai nhạt theo thời gian khi xa cách chủ nhân. Chỉ có hương thơm trên người

chủ nhân mới luôn bền lâu.

Hắn cúi đầu, ngửi nhẹ hương thơm trên người nàng.

Triệu Doanh Doanh chỉ ừ một tiếng, lấy ra một chiếc khăn tay mới đưa cho hắn.

Hoắc Bằng Cảnh nhận lấy khăn tay, hỏi: “Người vẫn không hỏi ta lấy khăn tay của người để làm gì à?”

Triệu Doanh Doanh mỉm cười: “Dù sao ngài cũng không làm hại ta.”

Có lẽ, liệu có phải Nguyệt Thần đại nhân thấy khăn tay của nàng đẹp nên thu thập không?

Hoắc Bằng Cảnh nhận lấy khăn tay rồi rời đi. Triệu Doanh Doanh nhìn chỗ trống bên cạnh, thở dài, thời gian không còn sớm, túi thơm này để ngày mai làm tiếp vậy.

...

Triều Nam hành động rất nhanh, chỉ trong hai ngày đã điều tra được một số thông tin không ai biết về Tiêu Hằng.

Như Hoắc Bằng Cảnh đã dự đoán, Tiêu Hằng thực sự không phải là người quân tử như vẻ bề ngoài. Hắn có rất nhiều bí mật.

“Thuộc hạ điều tra được, thực ra Tiêu Hằng đã liên lạc bằng thư từ với Tam tiểu thư Triệu gia trong hai năm qua, và họ đã giấu mọi người.” Triều Nam nhớ lại cảnh tượng ngày đó, không khỏi khinh bỉ, cảm thấy rất coi thường Tiêu Hằng.

Quân tử gì chứ, quân tử nhà ai lại đi sau lưng vị hôn thê mình mà dây dưa không rõ với muội muội vị hôn thê?

Hoắc Bằng Cảnh nghe Triều Nam nói, khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, ra hiệu cho Triều Nam tiếp tục nói.

Triều Nam liền tiếp tục: “Không chỉ vậy, thuộc hạ còn phái người đi Tương Châu điều tra, phát hiện ra rằng Tiêu công tử này cũng có vài hồng nhan tri kỷ ở Tương Châu.”

Triều Nam trong lòng càng thêm khinh miệt Tiêu Hằng, Nhị tiểu thư Triệu gia là người được đại nhân khen ngợi vì nhan sắc, vậy mà hắn ta không biết trân trọng, lại còn ra ngoài tìm hồng nhan tri kỷ!

Hoắc Bằng Cảnh ngẩng đầu, đôi mắt dài hơi nhíu lại, có vẻ suy nghĩ, khẽ cười nhẹ.

Triều Nam tiếp tục nói: “Điều quá đáng nhất là, mấy năm trước, Tiêu công tử này từng tư tình với một tỳ nữ xinh đẹp trong nhà, tỳ nữ đó thậm chí còn mang thai con của hắn, nhưng sau khi sảy thai thì cả hai đều chết. Người trong Tiêu phủ đã giấu kín chuyện này, người ngoài không biết, thuộc hạ cũng tốn không ít công sức mới điều tra được.”

Triều Nam đã thăm mắng Tiêu Hằng là một kẻ vô lại, thực sự không thể so sánh với đại nhân của họ chút nào.

Triều Nam không khỏi thở dài, lo lắng cho Triệu Doanh Doanh: “Đại nhân, những chuyện này nhị tiểu thư Triệu gia chắc chắn vẫn còn chưa biết. Nếu nàng thực sự không biết gì mà gả cho kẻ vô lại như vậy, sau này nhất định sẽ chịu khổ. Chúng ta có nên tìm cách báo cho nhị tiểu thư Triệu gia không?”

Hoắc Bằng Cảnh liếc nhìn hắn: “Người với nhị tiểu thư Triệu gia rất thân sao? Sao lại ân cần như vậy, chỗ nào cũng nghĩ cho nàng?”

Triều Nam vội giải thích: “Đại nhân minh giám, thuộc hạ và nhị tiểu thư Triệu gia chỉ gặp nhau một lần. Thuộc hạ chỉ cảm thấy bất bình cho nhị tiểu thư Triệu gia thôi. Nàng đẹp như vậy, nếu gả cho Tiêu Hằng, chẳng khác nào hoa nhài cắm bãi p/hân trâu.”

Lời này đúng ý Hoắc Bằng Cảnh.

Nàng và Tiêu Hằng không xứng đôi, Tiêu Hằng không xứng với nàng.

“Người nói đúng.” Hoắc Bằng Cảnh nhấp một ngụm trà.

Triều Nam sững sờ, có chút không hiểu vì sao đại nhân của mình câu trước còn có vẻ không vui, câu sau lại có vẻ vui mừng.

“Đại nhân nói câu nào đúng ạ?”

“Câu nào cũng đúng.” Hoắc Bằng Cảnh xoay nhẹ chén trà trong tay, nhìn lá trà nở ra trong chén, “Nếu Triệu Doanh Doanh gả cho vị hôn phu của nàng, sau này nhất định sẽ chịu khổ. Và, vị hôn phu của nàng chẳng có gì so được với ta.”

Triều Nam theo phản xạ gật đầu, rồi nhận ra điều gì đó không ổn.

Hả?

Triều Nam nhìn Hoắc Bằng Cảnh, nghe thấy câu tiếp theo của hắn: “Vì vậy, ta định sẽ giành nàng về.”

?!

“Nhưng trước đây ngài chẳng phải đã nói, ngài không... hứng thú sao?”

Thật là, một nam nhân nói một đằng làm một nẻo.

“Bây giờ ta có hứng thú rồi.” Hoắc Bằng Cảnh nói, “Người nghĩ cách để Triệu Doanh Doanh phát hiện ra bộ mặt thật của vị hôn phu nàng.”

Triều Nam thở phào nhẹ nhõm, như thể một lần nữa thấy cảnh đại nhân của mình có con cháu đầy đàn.

“Thuộc hạ sẽ đi làm ngay.”

Hoắc Bằng Cảnh lại nhấp một ngụm trà, đột nhiên nghĩ tới, nàng dường như rất thích vị hôn phu của mình, nếu... nàng dù phát hiện ra bộ mặt thật của vị hôn phu nhưng vẫn chọn cưới hẳn thì sao?

Nàng không thể ngu ngốc đến mức đó, Hoắc Bằng Cảnh đặt chén trà xuống.

...

Từ sau khi trở về từ chùa Pháp Duyên, Tiêu Hằng không còn tìm gặp Triệu Doanh Doanh nữa.

Triệu Doanh Doanh đoán Tiêu Hằng đang giận mình. Dù hẳn nói không giận, nhưng bị nàng tát một cái, lòng tự trọng của nam nhân ít nhiều cũng bị tổn thương. Nàng định đi tìm Tiêu Hằng, nhưng lại nghĩ, tốt hơn là đợi làm xong cái túi thơm rồi mang đến cho hắn, như vậy lời xin lỗi sẽ có thành ý hơn.

Ba bốn ngày sau đó, Triệu Doanh Doanh đều bận rộn làm cái túi thơm, ban ngày làm, ban đêm cũng cố gắng, giống như hồi nhỏ nàng chăm chỉ khâu con chim vậy.

Cuối cùng, bốn ngày sau, Triệu Doanh Doanh cũng làm xong cái túi thơm.

Nàng vươn vai, thở phào nhẹ nhõm, nhìn cái túi thơm trước mặt, hơi xấu một chút.

Đột nhiên nàng nghĩ, đem cái này tặng cho Tiêu Hằng, có lẽ hắn sẽ càng giận hơn.

Triệu Doanh Doanh im lặng một lúc, cuối cùng quyết định tin lời Hồng Miên, cái túi thơm này là "tấm lòng" của nàng.

Nàng cầm cái túi thơm lên xem, nhìn kỹ cũng không quá xấu, chỉ là đường chỉ hơi lệch, thêu cũng hơi vụng về, nhưng lần này nhìn một cái là nhận ra ngay đó là một cái cây.

Nếu Tiêu Hằng không muốn, nàng sẽ không tặng cho hắn, mà tặng cho Nguyệt Thần đại nhân.

Triệu Doanh Doanh hài lòng cất túi thơm, bỏ thêm ít hương liệu vào trong, rồi cho vào ống tay áo, dặn Hồng Miên chuẩn bị xe ngựa, nàng muốn đến Tiêu phủ gặp Tiêu Hằng.

Trên đường đến Tiêu phủ, xảy ra chút sự cố.

Hồ Châu thành không lớn, từ Triệu phủ đến Tiêu phủ có hai con đường, một đường gần, một đường xa. Hôm nay con đường gần không biết sao lại có người cãi nhau, chắn ngang đường, một lúc lâu không qua được.

Triệu Doanh Doanh muốn nhanh chóng gặp Tiêu Hằng, nghĩ ngợi một lúc, bảo phu xe đi đường vòng.

Đường vòng chậm hơn đường gần khoảng hai khắc, Triệu Doanh Doanh vén rèm xe, lại tình cờ thấy bóng dáng Triệu Uyển Nghiên.

Triệu Uyển Nghiên cùng tỳ nữ đi trên phố, cười tươi rói, như thể vừa xảy ra chuyện gì vui lắm. Triệu Doanh Doanh thầm nghĩ, nàng ta vui mừng cái gì? Chẳng lẽ đã tìm được ý trung nhân?

Triệu Doanh Doanh nổi lòng tò mò, gọi phu xe dừng lại, xuống xe theo dõi Triệu Uyển Nghiên.

Triệu Uyển Nghiên cùng tỳ nữ vào một quán trà, chủ tớ lên lầu hai, Triệu Uyển Nghiên đẩy cửa vào một gian nhà thất, tỳ nữ đứng gác ngoài cửa.

Thần thần bí bí, chắc chắn có bí mật.

Triệu Doanh Doanh ra hiệu cho Hồng Miên, nói: "Người nghĩ cách làm nàng ta rời đi, ta sẽ nghe trộm xem Triệu Uyển Nghiên gặp ai trong đó."

Hồng Miên mặt lộ vẻ khó xử: "Hả? Nhưng nô tỳ làm sao làm nàng ta rời đi..."

Triệu Doanh Doanh cũng không biết, nhất thời hai người nhìn nhau ngẩn ngơ.

Đang phân vân, Triệu Doanh Doanh bỗng thấy tỳ nữ kia mềm nhũn ngã xuống, hình như ngất xỉu.

Triệu Doanh Doanh ngẩn ra, nhìn quanh không thấy người khả nghi. Lâu hai vắng vẻ, lúc này không có khách, nên không ai phát hiện có gì khác thường.

Triệu Doanh Doanh không để ý nhiều, bảo Hồng Miên: "Người ở đây canh chừng, ta đi nghe trộm."

Nói xong, nàng lẻn đến cửa nhà thất.

Hồng Miên nhìn bóng dáng tiểu thư, hối hận vì không ngăn cản nàng, nghe trộm chuyện này, cảm thấy tiểu thư nhà mình làm không được...

Việc đã đến đây, Hồng Miên đành lo lắng đứng canh cho Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh dán tai vào cửa, qua cửa nghe không rõ tiếng bên trong, nhưng chắc chắn là giọng Triệu Uyển Nghiên. Ngoài ra, còn có giọng của một nam nhân khác, nghe quen tai.

Hình như... là Tiêu Hằng?

Chương 25: Thân Mật

DTV-EBOOK

Nhưng không thể nào là Tiêu Hằng, có lẽ chỉ là giọng nói giống nhau thôi.

Dù sao ai cũng biết nhân phẩm của Tiêu Hằng, hẳn không thể nào lén lút qua lại với Triệu Uyển Nghiên sau lưng nàng được.

Nam nhân đó rốt cuộc là ai?

Triệu Doanh Doanh càng thêm tò mò, nàng lén mở hé cửa, nhìn vào bên trong gian phòng. Trong tầm nhìn hẹp qua khe cửa, nàng thấy bóng dáng của Triệu Uyển Nghiên và bóng lưng của nam nhân kia, nhưng tiếc là khuôn mặt của hắn bị che khuất, không nhìn thấy được.

Triệu Uyển Nghiên cười tươi, xoay người, vòng tay qua cổ nam nhân, thuận thế ngồi lên đùi hắn, tựa đầu vào lòng hắn, dáng vẻ vô cùng thân mật.

Triệu Doanh Doanh thấy mà kinh ngạc, Triệu Uyển Nghiên và nam nhân này đã thân mật đến mức này rồi sao?

Người này rốt cuộc là ai?

Tiếng nói từ trong phòng cũng rất nhỏ, mơ hồ nghe được: "Nhị lang..."

Triệu Doanh Doanh nhú mày, Nhị lang? Là ai chứ?

Nàng tiếp tục nhìn qua khe cửa, chỉ thấy Triệu Uyển Nghiên ngửa đầu, hôn nam nhân đó. Triệu Doanh Doanh lập tức quay mặt đi, cảm thấy cảnh tượng này quá sức chịu đựng.

Không được, vẫn phải biết nam nhân này là ai.

Triệu Doanh Doanh lại nhìn qua khe cửa, thấy hai người họ hôn nhau không rời, tay nam nhân ôm lấy eo của Triệu Uyển Nghiên, mà Triệu Uyển Nghiên cũng không kháng cự, thậm chí còn rất hưởng ứng. Triệu Doanh Doanh lại thấy khó chịu, cố gắng nhin cảm giác buồn nôn mà tiếp tục nhìn, cuối cùng, khuôn mặt nam nhân hiện rõ qua khe cửa.

Triệu Doanh Doanh nhìn kỹ, là một khuôn mặt rất quen thuộc.

Chính là Tiêu Hằng mà nàng nghĩ không thể nào.

Triệu Doanh Doanh lập tức cảm thấy như bị sét đánh, hoàn toàn không thể tin nổi, Tiêu Hằng và Triệu Uyển Nghiên ôm ôm ấp ấp?

Trong khoảnh khắc, rất nhiều suy nghĩ lóe lên trong đầu nàng.

Xong rồi.

Triệu Uyển Nghiên chắc chắn sẽ chế giễu nàng, cả Hồ Châu thành sẽ chế giễu nàng.

Tiêu Hằng có bị điên không? Triệu Uyển Nghiên có gì hơn nàng chứ? Không đẹp bằng nàng, eo không thon bằng nàng, chân không dài bằng nàng, dáng người không đẹp bằng nàng!

Tại sao?

Hai người họ từ khi nào đã gian díu với nhau?

...

Triệu Doanh Doanh chỉ cảm thấy không nghe thấy gì xung quanh nữa, nàng chỉ nghe thấy trong đầu mình lặp đi lặp lại

một câu, xong rồi, nàng sẽ trở thành trò cười của cả thành Hồ Châu.

Không biết bao lâu trôi qua, trong phòng lại vang lên tiếng nói.

Triệu Uyển Nghiên nói: "Nhị lang nói, là ta tốt hay nàng tốt?"

Nàng là ai?

À, là mình.

Triệu Doanh Doanh dần dần tỉnh táo lại từ cơn sốc, vô cùng phần nộ, nàng siết chặt nắm đấm, đôi mắt nam nữ này!

Triệu Doanh Doanh lập tức đứng bật dậy, muốn đá cửa xông vào, chỉ vào mặt đôi mắt nam nữ mà mắng một trận. Nhưng chợt nghĩ lại, nếu nàng cứ thế xông vào, sự việc làm ầm lên thì chẳng phải nàng sẽ ngay lập tức trở thành trò cười của thành Hồ Châu sao?

Hơn nữa, Triệu Uyển Nghiên nhất định sẽ cao ngạo cười nhạo nàng.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, Triệu Doanh Doanh dừng lại.

Vậy bây giờ phải làm sao? Chẳng lẽ phải nuốt giận vào trong?

Nàng nuốt không trôi cơn giận này!

Trong lúc suy nghĩ hỗn loạn, tên của Nguyệt Thần đại nhân chợt hiện lên trong đầu nàng như một tia sáng.

Hay là nàng về hỏi Nguyệt Thần đại nhân...

Đúng lúc này, tiếng nói từ trong gian phòng lại vang lên.

Là Tiêu Hằng đang nói: "Tất nhiên là nàng tốt hơn. Nàng ta chỉ là một đứa n/gực to não nhỏ, nếu không phải vì nàng ta đẹp, ta chẳng thèm để mắt đến."

Triệu Doanh Doanh tức giận.

Tên Tiêu Hằng này, đúng là kẻ hai mặt!

Rõ ràng mấy ngày trước hắn còn lời ngon tiếng ngọt tỏ tình với nàng, nói là thích nàng, vậy mà chỉ mấy ngày sau, hắn đã đổi giọng, nói nàng là đứa ngực to não nhỏ!

Ngực to thì nàng nhận, nhưng nàng đâu có não nhỏ?

Rõ ràng nàng rất thông minh!

Triệu Doanh Doanh giận đến muốn phát điên, trong cơn tức giận, nàng đã đá đổ cái bình hoa bên cửa, phát ra tiếng động.

Người trong gian phòng nghe thấy, Triệu Uyển Nghiên hỏi: "Tổ Tâm?"

Triệu Doanh Doanh vội vàng che miệng, sợ họ phát hiện, nhanh chóng chạy đi.

Triệu Uyển Nghiên không nghe thấy Tổ Tâm ngoài cửa trả lời, liền có chút nghi hoặc, đứng dậy mở cửa, chỉ thấy Tổ Tâm nằm trên đất. Triệu Uyển Nghiên kinh ngạc, vội vàng đỡ Tổ Tâm lên.

"Tổ Tâm, tỉnh lại. Người bị sao vậy?"

Tổ Tâm xoa đầu, mắt mờ mịt, không nói được gì rõ ràng: "Cô nương, nô tỳ vừa rồi đột nhiên cảm thấy chóng mặt, sau đó không nhớ gì nữa."

Triệu Uyển Nghiên nhìn quanh, ngoài họ ra không có ai trên lầu hai. Phản ứng đầu tiên của nàng là có người đã phát hiện họ,

nhưng ngay sau đó nàng nghĩ, nếu có người phát hiện, thì sao? Đối với nàng mà nói, chẳng phải càng tốt hơn sao?

Tiêu Hằng không cùng Triệu Uyển Nghiên ra ngoài xem tình hình, chỉ hỏi vọng ra từ trong phòng: "Chuyện gì vậy?"

Triệu Uyển Nghiên nghĩ một chút rồi trả lời: "Không có gì, Tố Tâm không cẩn thận đá trúng bình hoa."

Tiêu Hằng ồ một tiếng, đưa tay kéo Triệu Uyển Nghiên vào lòng, đặt nàng ngồi lên đùi, tiếp tục việc lúc nãy. Hôm đó đi dạo hồ Túy Tâm, hai người một người muốn xả giận, một người muốn bám víu, nên nhanh chóng quấn quýt lấy nhau, từ ngón tay đến đôi môi, rồi đến những chỗ khác.

Tiêu Hằng nghĩ rằng Triệu Doanh Doanh thậm chí không chịu hôn, nếu đã vậy, hẳn sẽ cùng với muội muội mà nàng không ưa lên giường trước. Đây cũng không thể trách hẳn, chỉ là một sự trừng phạt nhỏ, trong lòng hẳn vẫn nhớ nhung Triệu Doanh Doanh, quyết tâm phải nắm trái nàng một lần.

Còn Triệu Uyển Nghiên chỉ là trò tiêu khiển lúc cô đơn, hẳn không định cho nàng bất cứ danh phận gì.

Khi nữ nhân thân mật, quả thật thích so đo ghen tị, Tiêu Hằng luôn biết cách làm họ vui lòng, thuận theo lời họ nói, nếu họ hỏi mình và người khác so ra thế nào, thì tất nhiên sẽ khen họ và chê bai người khác.

Những lời ngọt ngào này Tiêu Hằng nói ra cũng dễ dàng, nhưng chỉ là chút đùa vui giữa hai người, không hề thật lòng.

Còn Triệu Uyển Nghiên, nàng muốn xác lập quan hệ với Tiêu Hằng, biết rõ Tiêu Hằng và Triệu Doanh Doanh chưa có gì, như vậy nàng mới chiếm thế thượng phong.

Nam nhân thường hay đào hoa, trong lòng có thể chứa nhiều phụ nữ, Tiêu Hằng cũng không ngoại lệ. Triệu Uyển Nghiên không quan tâm đến tình cảm thật lòng của Tiêu Hằng, nàng chỉ muốn con người Tiêu Hằng và danh phận chính thê của hắn.

Chỉ cần nàng lấy được Tiêu Hằng, nàng sẽ vượt qua Triệu Doanh Doanh, vượt qua tất cả các cô nương trong thành Hồ Châu.

Triệu Uyển Nghiên nghĩ đến chiến thắng của mình, liền chủ động đáp lại Tiêu Hằng.

...

Triệu Doanh Doanh không biết mình đã rời khỏi trà lâu đó thế nào, nàng hồn bay phách lạc trở về Triệu phủ.

Hồng Miên trên đường đi muốn nói lại thôi, mặt đầy lo lắng, cô nương sắc mặt thật khó coi, đôi mắt vô hồn.

"Cô nương không sao chứ? Cô nương rốt cuộc đã thấy gì?"

Lời của Hồng Miên làm Triệu Doanh Doanh nhớ lại những hình ảnh ghê tởm, nàng ôm ngực, một trận buồn nôn, không khỏi ho khan mấy tiếng, nàng lớn tiếng nói: "Người trong phòng của Triệu Uyển Nghiên là Tiêu Hằng! Bọn họ đang làm những chuyện dơ bẩn trong phòng..."

Giọng nàng dần nhỏ đi.

Hồng Miên nghe xong kinh ngạc: "Cô nương không đùa chứ?"

Sao có thể là Tiêu công tử?

Triệu Doanh Doanh chống cằm, gương mặt buồn rầu: "Người nghĩ ta sẽ đùa về chuyện này với người sao?"

Hồng Miên lắc đầu, nàng biết Triệu Doanh Doanh luôn tự hào về hôn sự của mình, tất nhiên sẽ không dễ dàng đùa về chuyện này.

“Nhưng... Tiêu công tử không thể làm ra chuyện như vậy được.” Thật khó mà tin nổi.

“Tiêu Hằng đúng là mù mắt rồi, rốt cuộc hắn thấy gì ở Triệu Uyển Nghiên chứ?!” Triệu Doanh Doanh vẫn rất tức giận, “Hắn còn mắng ta là đồ ngực to óc như trái nho, hắn hoàn toàn không để mắt đến ta.”

Triệu Doanh Doanh tức giận đập mạnh tay lên bàn, làm đau cả tay mình. Nàng xoa tay, nghĩ đến việc mình sắp trở thành trò cười cho cả thành Hồ Châu, bật khóc nức nở.

Trước đây nàng còn thường hay đắc ý trước mặt Triệu Uyển Nghiên, giờ thì thảm rồi, mất mặt lớn. Nàng gần như có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của Triệu Uyển Nghiên, ôi trời ơi.

“Phải làm sao đây, Hồng Miên?”

Hồng Miên chưa từng trải qua chuyện như vậy, cũng hoang mang không biết phải an ủi Triệu Doanh Doanh thế nào.

“Nô tỳ cũng không biết.”

Triệu Doanh Doanh rên lên một tiếng, không biết sau này nàng sẽ sống thế nào ở thành Hồ Châu, nhất định sẽ bị người ta chế giễu.

“Hồng Miên, ngươi đi lấy rượu tới!” Triệu Doanh Doanh vung tay quyết định mượn rượu giải sầu.

Hồng Miên do dự, nhưng lại nghĩ rằng chuyện này đối với cô nương đúng là đả kích rất lớn, cô nương bình thường với Tiêu

công tử tình cảm tốt như vậy, chắc chắn không thể chịu nổi. Có lẽ để cô nương uống chút rượu, ngược lại sẽ dễ chịu hơn.

Hồng Miên nghĩ vậy, đi lấy một bình rượu về.

Triệu Doanh Doanh không thường uống rượu, Hồng Miên sợ nàng say rượu sẽ khó chịu, chỉ dám lấy loại rượu lê hoa nhạt nhất, ngọt thanh, thường không làm say.

Hồng Miên rót rượu vào ly, “Cô nương uống ít thôi.”

Nhưng Triệu Doanh Doanh giắt lấy bình rượu từ tay Hồng Miên, ngửa đầu uống một hơi, lập tức uống hết nửa bình.

“Thật quá đáng!” Nàng nói.

Hồng Miên gật đầu đồng tình: “Đúng vậy, hai người đó thật là...”

Triệu Doanh Doanh nói: “Ta chỗ nào ng/u chứ? Ta chỗ nào không có đầu óc? Ta chỉ không thông minh như vậy thôi!”

Nàng tức giận nhất với câu này, hơn cả việc Triệu Uyển Nghiên và Tiêu Hằng dính líu với nhau.

Triệu Doanh Doanh lại nghĩ đến mỗi lần từ nhỏ đến lớn, nàng đều thua thảm khi đấu với Triệu Uyển Nghiên, không khỏi cảm thấy thất bại: “Chẳng lẽ ta thực sự rất ng/u sao?”

Triệu Doanh Doanh cầm lấy một bình rượu lê hoa bên cạnh, đưa cho Hồng Miên: “Người cũng uống với ta, hai người cùng giải sầu chắc chắn sẽ nhanh hơn.”

Hồng Miên thở dài, đành phải uống rượu cùng Triệu Doanh Doanh.

Rượu lê hoa tuy nhạt, nhưng tửu lượng của hai người đều kém, chẳng bao lâu cả hai đều say.

Hồng Miên say rồi, nằm bò ra bàn ngủ. Triệu Doanh Doanh đẩy nàng, cố gắng gọi nàng dậy, nhưng không sao gọi được, bấu môi, loạng choạng đứng lên.

Túi thơm nàng định tặng Tiêu Hằng rơi ra từ tay áo, Triệu Doanh Doanh nhìn túi thơm, càng thêm tức giận.

Khi nàng đang cẩn thận làm túi thơm cho hắn, thì Tiêu Hằng đang ôm hôn Triệu Uyển Nghiên. Nghĩ tới đó nàng càng giận hơn.

Triệu Doanh Doanh nhấc chân, giẫm mạnh lên túi thơm để xả giận. Nàng cảm thấy chưa đủ, giẫm thêm vài cái nữa. Đến khi túi thơm bị giẫm nát, nàng mới cảm thấy nguôi giận một chút.

Triệu Doanh Doanh hừ một tiếng, quay người nhưng lại loạng choạng, đưa tay muốn bám vào bàn bên cạnh nhưng không đủ với, sắp ngã xuống đất thì bất ngờ rơi vào một vòng tay quen thuộc.

Triệu Doanh Doanh ngẩng đầu, nhìn thấy chiếc mặt nạ quen thuộc.

Trong lòng nàng nổi uất ức như bị khuếch đại, khóc càng lớn hơn.

“Nguyệt Thần đại nhân, hu hu hu.”

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng, nhìn nàng khóc như hoa lê dầm mưa, không khỏi có chút khó chịu.

Tình cảm của nàng đối với vị hôn phu thật sâu đậm, buồn bã đến mức này, còn uống say nữa.

Triệu Doanh Doanh từ trong lòng Hoắc Bằng Cảnh cố gắng ngồi dậy, lau nước mắt lên áo hắn, Hoắc Bằng Cảnh ngủ thấy

hương thơm trên người nàng, theo động tác của nàng len lỏi vào mũi hắn.

Trời hè áo mỏng, sau một hồi loạn choạng, cổ áo Triệu Doanh Doanh bung ra, lộ một mảng da trắng như tuyết.

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh tối lại, yết hầu khẽ động.

Triệu Doanh Doanh không hề hay biết, ngẩng đầu, đôi mắt ngơ ngác nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Triệu Doanh Doanh nuốt nước bọt, nàng luôn muốn biết diện mạo của Nguyệt Thần đại nhân sau chiếc mặt nạ.

Đêm nay mượn cơn say làm can đảm, Triệu Doanh Doanh từ từ đưa tay muốn tháo chiếc mặt nạ xuống.

Ngón tay nàng vừa chạm vào mặt nạ đã bị một đôi tay ấm áp nắm lấy.

“Muốn làm gì?” Hoắc Bằng Cảnh hỏi nàng.

Triệu Doanh Doanh thành thật nói: “Muốn biết ngài trông như thế nào.”

Không biết vì sao, câu nói này của nàng làm Hoắc Bằng Cảnh thấy thú vị, môi khẽ cong lên: “Ta đẹp hơn vị hôn phu của người.”

Đầu óc Triệu Doanh Doanh có chút chậm chạp, gật đầu theo. Nguyệt Thần đại nhân là thần tiên, đương nhiên đẹp hơn người phàm.

Hoắc Bằng Cảnh buông tay nàng ra, Triệu Doanh Doanh liền tháo chiếc mặt nạ bạc trên mặt hắn xuống.

Ánh mắt nàng dừng lại.

Quả nhiên là... thần tiên giáng trần.

Triệu Doanh Doanh cuối cùng cũng chớp mắt, gật đầu nói: “Ngài đẹp hơn Tiêu Hằng nhiều.”

Hoắc Bằng Cảnh khẽ cười một tiếng.

Triệu Doanh Doanh bị tiếng cười của hắn hấp dẫn, ánh mắt dừng lại trên đôi môi hắn.

Nàng nhớ, môi của Nguyệt Thần đại nhân cũng ấm áp mềm mại.

Trong đầu Triệu Doanh Doanh hiện lên hình ảnh Tiêu Hằng và Triệu Uyển Nghiên hôn nhau, lại nghĩ đến khuôn mặt của Tiêu Hằng khi định hôn nàng. Là vì nàng không chịu hôn hắn, nên hắn mới đi tìm Triệu Uyển Nghiên sao?

Nhưng môi chạm môi nhìn chẳng có gì thú vị, còn có chút ghê tởm.

Đầu óc nàng hỗn loạn, nhón chân, tiến lại gần hơn.

Cho đến khi chạm vào đôi môi ấm áp mềm mại ấy.

Chương 26: Nhắm Nháp

DTV-EBOOK

Khi chạm vào đôi môi ấy, Triệu Doanh Doanh cảm nhận được người trước mặt thoáng khựng lại, nhưng ngay sau đó, eo nàng bị siết chặt, gáy nàng được một bàn tay rộng lớn đỡ lấy, buộc nàng phải chịu đựng một cơn cuồng phong bão táp sắp tới.

Đôi môi bị nghiền ép, trở nên tê dại, Triệu Doanh Doanh đầu óc chậm chạp, mãi không phản ứng lại, chỉ ngây ngốc nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh ngậm lấy đôi môi nàng, từ từ thưởng thức, như giấc mộng biến thành hiện thực. Màu đỏ ấy thật mềm mại, mang theo vị ngọt thanh, khiến người ta không thể cưỡng lại, tham lam muốn chiếm nhiều hơn nữa.

Hắn dễ dàng tách đôi môi của nàng ra, tiến vào sâu hơn. Bên trong miệng là hơi ẩm ẩm ướt, hắn nếm được vị ngọt ngào của nàng, quấn lấy chiếc lưỡi nhỏ nhắn ấy, dây dưa không dứt.

Đối với Hoắc Bằng Cảnh, đây là một trải nghiệm hoàn toàn xa lạ, lần đầu tiên trong đời, hắn ham muốn khám phá đôi môi của một thiếu nữ, không ngừng tìm kiếm, sợ bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Trước đây hay nghe người ta nói chuyện nam nữ là cực lạc, Hoắc Bằng Cảnh luôn xem thường những lời như vậy, nghĩ rằng đó chỉ là bản năng dục vọng của con người, rốt cuộc cũng chỉ là tầm thường.

Nhưng lúc này, hắn lại nghĩ, có lẽ... cũng có chút thú vị.

Triệu Doanh Doanh với ý nghĩ chậm chạp, cuối cùng cũng tỉnh lại trong lúc cảm thấy khó thở, nàng đẩy Hoắc Bằng Cảnh

ra. Nhưng lực của nàng quá yếu, nam nhân trước mặt như chiếc thùng sắt, hoàn toàn không lay động chút nào, ngược lại, như gãi ngứa, càng khiến Hoắc Bằng Cảnh cảm thấy ngứa ngáy.

Hoắc Bằng Cảnh siết chặt eo nàng, kéo nàng vào lòng mình hơn. Ban đầu Triệu Doanh Doanh nhón chân, lúc này đã mỏi nhừ, toàn thân mềm nhũn rơi vào lòng Hoắc Bằng Cảnh, hoàn toàn dựa vào cánh tay hắn để đỡ lấy cơ thể.

Triệu Doanh Doanh thấp hơn Hoắc Bằng Cảnh một cái đầu, Hoắc Bằng Cảnh cúi xuống, tiếp tục hôn. Hắn thấy tư thế này quá mệt, dứt khoát bế Triệu Doanh Doanh lên bàn, chen vào giữa hai chân nàng.

Những nụ hôn dày đặc chưa từng gián đoạn, đối với Triệu Doanh Doanh cũng là một trải nghiệm xa lạ. Nàng gần như quên cả thở, bản năng há miệng để lấy chút không khí.

Nàng vô thức mút lấy, hành động nhỏ này khiến Hoắc Bằng Cảnh cảm thấy lưng dưới tê dại, càng hôn mãnh liệt hơn.

Triệu Doanh Doanh lại càng mút lấy, từng ngậm từng ngậm, như uống nước đá mùa hè.

Những ngón tay trắng nõn của Triệu Doanh Doanh bám chặt vào tay áo của Hoắc Bằng Cảnh, vải áo gọn gàng bị nàng nắm thành một nắm nhăn nhúm, giống như nàng lúc này.

Không biết qua bao lâu, Triệu Doanh Doanh cuối cùng cũng có thể thở dốc. Nàng thở hổn hển, ngực phập phồng dữ dội.

Nhưng bóng đen trước mặt lại nhanh chóng trùm xuống, thành thực lập lại một cơn cuồng phong bão táp.

Rõ ràng trời đang mưa, nhưng nàng lại không cảm thấy mình được tưới mát, ngược lại càng thêm khô héo.

Hoắc Bằng Cảnh không biết mình đã hôn nàng bao nhiêu lần, chỉ cảm thấy dường như không bao giờ chán, dù đã khám phá từng tấc đất, không bỏ sót chỗ nào, dù có lặp lại việc nhấm nháp thưởng thức, mỗi lần dường như đều mang đến niềm vui lớn lao.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, lại như dừng lại trong một khoảnh khắc vĩnh hằng. Ánh nến lung linh, phản chiếu hình bóng hai người quấn quýt.

Hoắc Bằng Cảnh cuối cùng cũng dừng lại.

Người trong lòng y phục càng thêm xộc xệch, tay nắm chặt lấy vạt áo của hắn, đôi mắt đầy nước. Môi nàng vốn hồng hào, giờ như mây ngậm nước, sưng phồng, ánh lên vẻ ướt át.

Triệu Doanh Doanh đã say rượu, lại bị hao tổn sức lực như vậy, càng thêm mệt mỏi, cơn buồn ngủ ập đến.

Nàng hé môi, ngáp một cái, chui vào lòng Hoắc Bằng Cảnh, tìm một vị trí thoải mái, lông mi rũ xuống, rồi ngủ thiếp đi.

Hoắc Bằng Cảnh ngửi mùi hương trên người nàng, cúi xuống hôn nhẹ lên cổ, sau đó bế nàng đặt lên giường.

Hắn đắp chăn cho nàng, rồi quay người rời đi.

Triệu Doanh Doanh mơ thấy một cơn mưa bão suốt đêm.

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy, đầu nàng đau như búa bổ.

Triệu Doanh Doanh ngồi dậy, phát hiện mình ngủ trên giường, vẫn đang mặc bộ y phục tối qua, chỉ có điều hơi nhăn nhúm. Nàng xoa xoa thái dương, gọi Hồng Miên.

Hồng Miên ngủ trên bàn suốt đêm, cũng đau đầu không kém.

“Hong Miên, ta khát nước, muốn uống nước.” Triệu Doanh Doanh nũng nịu.

Miệng nàng khô khốc, khi nói chuyện còn cảm thấy môi hơi sưng. Nàng đưa tay chạm vào môi, quả nhiên có chút sưng, còn hơi tê. Thật kỳ lạ.

“Tối qua ta say rồi, có xảy ra chuyện gì không?” Nàng nghi ngờ mình đã làm điều gì đó kỳ lạ khi say.

Hong Miên rót cho nàng một cốc nước, lắc đầu: “Nô tỳ cũng không nhớ rõ.”

Triệu Doanh Doanh uống một cách vội vã, cảm thấy một cốc nước không đủ giải khát. “Ta muốn uống thêm.”

Hong Miên lại rót cho nàng một cốc, cứ thế uống liền ba cốc nước, nàng mới cảm thấy miệng đỡ khát. Nhưng đầu vẫn còn đau.

Hong Miên nói: “Nô tỳ tối qua đã khuyên cô nương uống ít lại, cô nương nhìn xem... Để nô tỳ chuẩn bị canh giải rượu cho cô nương.”

“Ừm.” Triệu Doanh Doanh dựa vào thành giường, cố gắng nhớ lại rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Nàng chỉ nhớ mình và Hong Miên uống rượu, sau đó hình như đã ném cái túi thơm làm cho Tiêu Hằng xuống đất, còn giẫm vài cái...

Sau đó nữa, hình như Nguyệt Thần đại nhân đã xuất hiện?

Nàng không chắc chắn, lắc lắc đầu, đầu đau quá.

Hong Miên nhanh chóng mang canh giải rượu tới, Triệu Doanh Doanh uống xong, lại tắm rửa một lượt, rửa sạch mùi

rượu trên người, sau đó mới rửa mặt và chải tóc.

Sau khi uống canh giải rượu, đầu không còn đau nữa, nhưng nàng vẫn thấy tinh thần mệt mỏi. Triệu Doanh Doanh ngồi trước gương đồng, Hồng Miên chải tóc cho nàng, nàng khẽ nhăn mặt, lại nhớ đến chuyện Tiêu Hằng và Triệu Uyển Nghiên.

Tiêu Hằng tuy là nam nhân xuất sắc nhất ở Hồ Châu thành, nhưng hẳn lại lén lút qua lại với Triệu Uyển Nghiên sau lưng nàng, Triệu Doanh Doanh không thể chấp nhận được vị hôn phu của mình là người như vậy. Hôn sự này chắc chắn không thể thành.

Nhưng nàng không muốn trở thành trò cười của Hồ Châu thành, càng không muốn thấy vẻ đắc ý của Triệu Uyển Nghiên.

Triệu Doanh Doanh chống cằm, mặt lộ vẻ ưu sầu.

Khi ngẩng đầu lên, đột nhiên nàng nhìn thấy một vết đỏ bên cổ, Triệu Doanh Doanh cau mày: “Đến con muỗi chết tiệt cũng cắn ta! Đáng ghét!”

Sau khi trang điểm, Lâm thị sai người đến mời nàng sang viện Hạ Hà dùng bữa.

Hôm nay Lâm thị không chỉ mời mấy nhi tử, nhi nữ trong nhà, mà còn mời cả hai vị thiếp thất, rồi mời cả Triệu Mậu Sơn.

Triệu Mậu Sơn đã lạnh nhạt với Lâm thị một thời gian, hôm nay gặp mặt như vậy cũng không tiện từ chối, đành phải đến.

Lâm thị khách sáo mỉm cười, mời mọi người dùng bữa sáng.

Triệu Doanh Doanh cầm đũa gõ vào bát cơm, không nhìn được mà nhìn về phía Triệu Uyển Nghiên, Triệu Uyển Nghiên nhận ra ánh mắt của nàng, cười với nàng.

Nụ cười này khiến Triệu Doanh Doanh càng nhìn càng thấy không thuận mắt, chỉ cảm thấy đầy vẻ chế giễu, nàng nghĩ đến lời của Triệu Uyển Nghiên hôm đó, chẳng trách nàng ta nói thích Tiêu Hằng...

Triệu Doanh Doanh lại buồn bực, bữa ăn chẳng còn chút hứng thú.

Ngược lại, Triệu Uyển Nghiên suốt bữa ăn trông rất đắc ý, tràn đầy sức sống. Triệu Doanh Doanh nghĩ, không được, không thể để cho nàng ta đắc ý như vậy được, còn tên Tiêu Hằng khốn khiếp kia nữa, dám nói nàng đồ ngực to óc như trái nho, không thể để họ dễ dàng đắc ý như vậy.

Nhưng biết làm sao bây giờ?

Trừ khi nàng tìm được một vị hôn phu xuất sắc hơn Tiêu Hằng, để Tiêu Hằng phải thua kém hoàn toàn!

Nhưng nói thì dễ, biết đi đâu tìm một người xuất sắc như vậy? Ở Hồ Châu thành chắc chắn không có, vậy phải đi đâu tìm?

Nguyệt Thần đại nhân có thể giúp nàng không?

...

Hoắc Bằng Cảnh từ lúc trở về từ đêm hôm qua, trong lòng vẫn luôn có chút xao động. Cảm giác đêm qua thật chân thực, hân nhảm mắt, hồi tưởng lại.

Hoắc Bằng Cảnh cong cong khóe miệng, không cầm được mà đưa tay chạm vào môi của mình.

Hắn rũ mắt, hình ảnh đôi mắt ngấn nước của Triệu Doanh Doanh, cùng phiến môi của nàng lại xuất hiện.

Tâm tình của hắn rất tốt.

...

Sau khi buổi ăn sáng kết thúc, Lâm thị giữ Triệu Mậu Sơn lại, nhận lỗi với ông, nói bản thân mình lần sau sẽ không bao giờ tái phạm nữa.

“Lão gia cũng biết, ngần ấy năm, ta chưa từng đối xử khắt khe với hài tử trong nhà. Chuyện vừa rồi của Doanh nhi, cũng là ta nhất thời bị ma xui quỷ khiến, muốn lão gia hiểu cho Nghiên nhi một chút. Lão gia có thể tha thứ cho ta lần này không?”

Triệu Mậu Sơn phiền chán chuyện hậu trạch tranh đấu, nghe Lâm thị nói như vậy, buông tiếng thở dài, nghĩ đến mấy năm qua quả thực Lâm thị cũng chưa từng đối xử khắt khe với hài tử trong nhà, “Ta hy vọng là không có lần sau.”

Triệu Mậu Sơn lựa chọn tha thứ cho Lâm thị.

Lâm thị gật đầu: “Tuyệt đối không có lần sau.”

Hiện giờ Nghiên nhi của bà đã chiếm được Tiêu Hằng, có thể gả đến nhà cao cửa rộng, tương lai tươi sáng, tiền đồ vô hạn. Mà Triệu Doanh Doanh sẽ trở thành một trò cười trong mắt người khác. Một khi đã như vậy, bà còn có gì để nhắm vào Triệu Doanh Doanh nữa?

Triệu Mậu Sơn đi rồi, Lâm thị cùng Triệu Uyển Nghiên ở trong phòng.

Lâm thị vui mừng vì Triệu Uyển Nghiên: “Tiêu Hằng kia thật sự nói Triệu Doanh Doanh là đứa ngực to não phẳng, một chút cũng cảm thấy chướng mắt sao?”

Triệu Uyển Nghiên gật đầu, khoe môi toàn là ý cười: “Là thật, chính miệng hắn đã nói với con như vậy.”

Lâm thị vỗ tay cười: “Đúng thật là tốt quá, một khi đã như vậy, khả năng Tiêu Hằng sẽ cưới con là vô cùng cao. Nhưng này, nếu Tiêu Hằng cùng con đã có quan hệ như vậy, nhưng hắn vẫn không chịu cưới con thì phải làm sao?”

Lâm thị có chút lo lắng, danh tiết đối với nữ nhân vô cùng quan trọng. Hiện giờ Nghiên nhi cùng Tiêu Hằng đã có quan hệ xác thịt, nếu không thể gả cho Tiêu Hằng, ngày sau chỉ sợ không còn đường lui.

“Nương yên tâm. Dù hắn không chịu cưới, con cũng có cách làm cho hắn phải chịu.” Triệu Uyển Nghiên dứt lời, nha hoàn Tố Tâm bưng chén thuốc đến.

Dược vị gay mũi khó ngửi, Lâm thị nhíu mày: “Nghiên nhi, con bị bệnh sao? Đã khám đại phu chưa?”

Triệu Uyển Nghiên bóp mũi, uống hết một hơi, lúc này mới đáp Lâm thị: “Nương, đây là thuốc tọa thai.”

Nàng tốn một số tiền lớn để tìm được một phương thuốc cổ truyền, nghe nói rất có hiệu quả, chỉ cần làm vài lần, liền có thể mang thai.

Triệu Uyển Nghiên sớm đã có tính toán, Tiêu Hằng có thể sẽ không chịu trách nhiệm với nàng, nhưng nếu nàng có hài tử, Tiêu Hằng không thể không lựa chọn nàng.

“Hai ngày nữa Tiêu Hằng phải trở về Tương Châu. Trong vòng hai ngày này, con phải nhanh chóng có thai.”

...

Triệu Doanh Doanh trở lại Xuân Sơn Viện, nàng vẫn còn ưu sầu.

Ánh mắt nàng dừng trên chuỗi lục lạc được đeo bên hông, cuối cùng lựa chọn lắc nó lên.

Nguyệt Thần đại nhân nhanh chóng xuất hiện trước mặt nàng.

Triệu Doanh Doanh nhìn mặt nạ màu bạc trước mặt, bỗng nhiên trong đầu xuất hiện một số hình ảnh, hình như tối qua nàng đem mặt nạ của Nguyệt Thần đại nhân gỡ xuống...

Nhưng càng nghĩ, lại càng không nghĩ ra được gì.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn Triệu Doanh Doanh, ký ức đêm qua lại một lần nữa xuất hiện. Hắn đã đỡ lấy gáy của nàng, ném vị ngọt trên đôi môi của nàng như thế nào.

Hắn phục hồi lại tinh thần, bên môi mang theo chút ý cười.

Triệu Doanh Doanh đứng lên, thấp thỏm bất an hỏi một câu: “Đại nhân, tối qua ngài xuất hiện sao?”

Hoắc Bằng Cảnh nhướng mày, ừ một tiếng.

Triệu Doanh Doanh lại hỏi: “Vậy ta... đêm qua có làm gì mạo phạm đến ngài không? Ta thật sự không nhớ rõ tối qua bản thân đã làm những việc gì.”

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh khẽ nhúc nhích, không nhớ rõ?

“Cũng không tính là mạo phạm.” Hắn nhéo nhẹ miệng của mình, thật ra hắn cũng rất thích thú.

Triệu Doanh Doanh nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, lại nói: “Vậy thì tốt rồi. Nguyệt Thần đại nhân, hôm nay ta gọi ngài tới, là vì muốn cầu một chuyện, ngài có thể ban cho ta một lang quân như ý, xuất sắc hơn vị hôn phu hiện tại được không?”

Chương 27: Cách Vách

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh nắm chặt tay, ánh mắt kiên định.

Nàng phải tìm một phu quân có chức quan cao hơn Tiêu Hằng, tuần tú hơn Tiêu Hằng, tài học hơn Tiêu Hằng. Chỉ có như vậy, nàng mới không trở thành trò cười của cả thành Hồ Châu, đồng thời cũng làm cho đôi cầu nam cầu nữ Tiêu Hằng và Triệu Uyển Nghiên tức chết.

Dù nàng không biết phải tìm ở đâu, nhưng nàng tin rằng Nguyệt Thần đại nhân nhất định có thể giúp nàng.

Triệu Doanh Doanh ánh mắt sáng rực nhìn về phía Hoắc Bằng Cảnh, trong đôi mắt đào hoa xinh đẹp đầy sự chờ đợi, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Hoắc Bằng Cảnh đối diện với ánh mắt của nàng, thầm nghĩ may mắn thay, nàng chưa ngốc đến mức, dù biết vị hôn phu và muội muội ruột có gian tình, vẫn kiên quyết muốn lấy vị hôn phu. Dù nàng đêm qua vì vị hôn phu mà buồn bã đến mức say rượu cũng có chút ngu ngốc, vì một nam nhân không đáng, cần gì phải buồn chứ?

Nàng thậm chí nên cảm thấy vui mừng, ít nhất nàng còn chưa gả cho Tiêu Hằng, hôn sự này vẫn còn cơ hội thoái lui. Nếu nàng đã gả cho Tiêu Hằng, có lẽ sẽ không gặp được hắn, tới lúc đó, không biết nàng sẽ sống khổ sở thế nào trong Tiêu gia.

Đầu óc nàng không thông minh, nếu Tiêu Hằng nạp ba thê bốn thiếp, nàng đấu với một đám nữ nhân kia, chắc chắn là người chịu thiệt. Mà loại người như Tiêu Hằng, giả dối và ích kỷ, có lẽ ban đầu còn vì vẻ đẹp mới mẻ của nàng mà nịnh nọt,

nhưng ngày qua ngày, tự nhiên cũng chán. Chưa biết chừng, còn sẽ dùng vẻ đẹp của Triệu Doanh Doanh để lót đường cho con đường quan lộ của mình.

Những điều này hẳn không phải ác ý suy đoán Tiêu Hằng vô cớ, chỉ vì hẳn đã thấy không ít nam nhân như vậy, từ trước đã có nhiều người muốn nịnh nọt hẳn, thậm chí sẵn sàng dâng cả thê tử lên.

Hoắc Bằng Cảnh không có hứng thú với nữ nhân, tự nhiên không ăn chiêu này. Không chỉ không ăn chiêu này, hẳn còn khinh thường nhất những kẻ vì đạt được mục đích mà dâng thê tử cho người khác, nếu có người vì thế mà cầu xin hẳn, hẳn không những không đồng ý, mà còn thêm dầu vào lửa, để bọn họ bị thiêu rụi tan tành.

Phụ thân hẳn vì cứu mẫu thân mà nguyện hy sinh thân mình, còn những kẻ giả dối ích kỷ kia, thật đáng ghê tởm.

Hoắc Bằng Cảnh ánh mắt trở nên dịu dàng hơn một chút, nhìn vào đôi môi vẫn còn hơi sưng của nàng, nói: "Chuyện này ta có thể chỉ dẫn cho ngươi."

Triệu Doanh Doanh lộ vẻ vui mừng: "Ngài nói đi, phu quân của ta ở đâu? Ta sẽ lập tức đi tìm chàng."

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Cách vách nhà ngươi, có một vị quan lớn từ kinh thành đến, hẳn chức vị cao hơn vị hôn phu của ngươi, nhân phẩm tốt hơn vị hôn phu của ngươi, hẳn chính là phu quân tương lai của ngươi."

Sau sự việc vừa rồi, Triệu Doanh Doanh hoàn toàn tin tưởng lời hẳn, dường như đã thấy cảnh mình khoác tay phu quân đại quan, còn Tiêu Hằng và Triệu Uyển Nghiên quỳ dưới chân nàng cầu xin tha thứ.

Triệu Doanh Doanh không khỏi nở một nụ cười rạng rỡ.

Hoắc Bằng Cảnh còn định nói thêm gì đó, lại nghe thấy tiếng bước chân của tỳ nữ nhà nàng từ ngoài cửa tiến đến, đành phải rời đi trước.

Hồng Miên vừa tới cửa đã nghe thấy tiếng cười của cô nương nhà mình, có chút nghi hoặc đẩy cửa bước vào, quả nhiên thấy cô nương đang rất vui vẻ, không còn vẻ u sầu nữa. Hồng Miên hơi lo lắng, nhẹ nhàng khuyên: “Cô nương, nếu ngài buồn bã, cứ khóc một trận đi, đừng nén lòng mình.”

Triệu Doanh Doanh lắc đầu, lúc này tràn đầy ý chí chiến đấu, “Tại sao phải khóc? Hiện tại ta rất vui.”

Hồng Miên càng thêm lo lắng, cô nương có lẽ nào vì buồn quá mà đầu óc không bình thường rồi chẳng.

“Nô tỳ biết cô nương thích Tiêu công tử...”

Triệu Doanh Doanh cắt ngang lời Hồng Miên: “Ta không thích hẳn.”

Lần này đến lượt Hồng Miên ngăn người: “Vậy sao tối qua ngài lại buồn như vậy?”

Triệu Doanh Doanh nói: “Tất nhiên ta buồn rồi, Tiêu Hằng và Triệu Uyển Nghiên có gian tình, còn mắng ta, ta dĩ nhiên không thể nào gả cho hắn nữa. Nhưng như vậy, Triệu Uyển Nghiên chắc chắn sẽ tìm mọi cách để gả cho hắn, cả thành Hồ Châu sẽ biết ta bị nàng ta cướp mất phu quân, ta sẽ trở thành trò cười của cả thành Hồ Châu! Ta không buồn sao được?”

Hồng Miên à một tiếng, hoàn toàn không nghĩ tới nguyên do này, nhưng cũng hợp với tính cách của cô nương nhà nàng. Hồng Miên thở dài, vẫn chưa hết hy vọng: “Vậy cô nương không có chút tình cảm nào với Tiêu công tử sao?”

Trước đây nàng rất ủng hộ cô nương nhà mình và Tiêu công tử, hai người quả là một cặp trời sinh, nay biết được sự thật, dù đồng lòng cùng Triệu Doanh Doanh căm ghét Tiêu Hằng, nhưng ít nhiều cũng có chút tiếc nuối.

Triệu Doanh Doanh lắc đầu: “Không biết nữa, ta cũng không rõ ràng. Lúc đó hắn đến cầu thân, ta đồng ý chẳng qua là vì hắn là nam tử xuất sắc nhất thành Hồ Châu, cuộc hôn nhân này sẽ làm ta nở mặt nở mày, ta đâu có thích hắn, hừ.”

Triệu Doanh Doanh nói vậy, nhưng đối diện với một nam tử vừa tuấn tú lại tài giỏi theo đuổi, ít nhiều cũng từng có chút rung động. Thậm chí nàng cũng từng thầm mơ tưởng, sau khi gả cho Tiêu Hằng sẽ có cuộc sống như thế nào, là chung sống hòa thuận hay là tấu nhạc hài hòa?

Nhưng bây giờ, những rung động thoáng qua kia trở nên đáng ghê tởm như ruồi bọ, Triệu Doanh Doanh từ chối thừa nhận.

Hồng Miên ồ một tiếng, cảm thấy tình cảm trước đây thật là uổng phí, thở dài một tiếng, lại hỏi: “Nhưng bây giờ Tiêu công tử và Tam cô nương lén lút qua lại, cô nương có lẽ sẽ... Cô nương vừa rồi vui vẻ chuyện gì?”

Hồng Miên không nói rõ ra, nhưng nàng biết rõ là như vậy. Với ân oán giữa Tam cô nương và cô nương, Tam cô nương đã có thể cướp Tiêu công tử đi, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này, nhất định sẽ để Tiêu công tử từ hôn với cô nương, sau đó cưới Tam cô nương. Cô nương ở thành Hồ Châu cũng có chút danh tiếng, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị người ta chỉ trích, đàm tiếu sau lưng.

Triệu Doanh Doanh hơi ngẩng cao đầu, đắc ý nói: “Vì ta sắp có một phu quân xuất sắc hơn Tiêu Hằng, nên ta vui.”

Hồng Miên nghe vậy, im lặng một lúc lâu.

Toang rồi, cô nương nhà nàng dường như thực sự buồn bã đến quá mức, đầu óc vốn đã không nhạy, nay lại càng kém.

Cô nương nhà nàng bắt đầu nói mớ giữa ban ngày rồi.

Nam tử xuất sắc nhất thành Hồ Châu chính là Tiêu công tử, cô nương làm sao có thể tìm được một người xuất sắc hơn Tiêu công tử?

Chỉ có thể trong mơ mà thôi.

Hồng Miên thở dài: “Cô nương, hay là uống thêm một bát canh giải rượu nữa đi.”

Triệu Doanh Doanh nhìn Hồng Miên với vẻ không tin tưởng, có chút lúng túng, nhưng chuyện này nhất thời cũng khó giải thích rõ ràng, nàng đành nói: “Ta không nói nhảm, ngươi cứ chờ xem.”

Hồng Miên gật đầu qua quýt: “Vậy cô nương để nô tỳ đi làm thêm bát canh giải rượu nữa.”

Triệu Doanh Doanh: “...”

Triệu Doanh Doanh gọi Hồng Miên lại: “Đừng làm canh giải rượu gì nữa, cô nương nhà ngươi đã tỉnh rượu lâu rồi. Đến đây giúp cô nương nhà ngươi lựa đồ, ngươi nói xem ta mặc gì để có thể làm mê đắm phu quân tương lai của ta ngay từ cái nhìn đầu tiên?”

Hồng Miên cười khan: “Nô tỳ vẫn nghĩ, cô nương nhắm mắt nằm xuống thì nhanh hơn.”

Triệu Doanh Doanh trừng mắt nhìn nàng một cái, Hồng Miên mới bắt đầu giúp chọn y phục.

Nàng cảm y phục lên soi gương thử, miệng lẩm bẩm: “Ngày mai ta sẽ đi thăm nhà cách vách, ừm, không thể đi tay không được, Hồng Miên, lát nữa người đi mua một ít bánh ngọt ở Như Ý Phường...”

Bên này Triệu Doanh Doanh đang bận rộn chuẩn bị, bên kia Hoắc Bằng Cảnh cũng dặn dò Triều Nam và Triều Bắc: “Các người hãy dọn dẹp sân vườn sạch sẽ, ngày mai nếu có một cô nương mười mấy tuổi đến gõ cửa, các người hãy mời nàng vào gặp ta.”

Triều Nam và Triều Bắc đồng ý.

Triều Bắc còn chưa biết rõ chuyện này, tuy có chút nghi hoặc nhưng vẫn làm theo. Triều Nam không nhận được sự tò mò, vừa dọn dẹp sân vừa nói chuyện với Triều Bắc: “Người đoán xem cô nương đến vào ngày mai là ai?”

Triều Bắc: “Không biết.”

Triều Nam hào hứng: “Đó chính là nữ chủ nhân tương lai của chúng ta.”

Triều Bắc cuối cùng cũng lộ vẻ mơ hồ, nhưng rất nhanh trở lại bình tĩnh: “Ồ.”

Triều Nam: “Ồ? Người chỉ nói ‘ồ’? Người không tò mò sao? Đại nhân và nàng ta quen nhau thế nào? Đại nhân sao tự nhiên thay đổi ý định?”

Triều Bắc: “Không tò mò.”

Triều Nam: ...

Nhưng hẳn thực sự rất tò mò, trong thời gian này đã xảy ra chuyện gì, đại nhân sao tự nhiên thay đổi?

Chắc hẳn đã xảy ra câu chuyện gì đó không ai biết.

...

Vào mùa hè, thời tiết ngày càng nóng, ánh nắng cũng ngày càng gay gắt.

Triệu Doanh Doanh từ sớm đã mang theo lễ vật ra khỏi cửa, đi đến phủ bên cạnh. Hồng Miên che ô cho nàng, chỉ vài bước đi mà Triệu Doanh Doanh đã toát mồ hôi, nàng vừa ra mồ hôi, mùi hương trên người càng nồng đậm thêm.

Hồng Miên lấy khăn lau mồ hôi cho Triệu Doanh Doanh, nhận ra nàng lại đổi một chiếc khăn khác, "Cô nương, ngài lại lấy khăn để tặng người à?"

Triệu Doanh Doanh gật đầu.

Hồng Miên nghi hoặc: "Người mà ngài tặng, chẳng phải là phu quân tương lai mà ngài đã nói sao?"

Triệu Doanh Doanh vội vàng phủ nhận: "Không phải đâu."

Nguyệt Thần đại nhân tôn quý như vậy, nàng không dám khinh nhờn.

Hai người vừa nói chuyện vừa dừng lại trước cổng phủ.

Nhà bên cạnh Triệu Doanh Doanh trước đây không có ai ở, gần đây mới có người chuyển đến, vì vậy Triệu gia và hàng xóm hai bên không quen biết nhau, Triệu Doanh Doanh thậm chí còn không biết bên cạnh là ai sống.

Hôm qua Nguyệt Thần đại nhân nói phu quân tương lai của nàng ở bên cạnh, nàng nhớ lại lần trước có lần đá cầu rơi vào sân nhà bên, nàng đã nhìn thấy chủ nhân của nhà đó, là một người trẻ tuổi, diện mạo cũng tạm được, nhưng so với Tiêu Hằng thì

không bằng. Hơn nữa, ngôi nhà nhỏ đó trông khá đơn sơ, không giống chỗ quan lớn ở.

Như vậy, chỉ còn lại nơi này thôi.

Triệu Doanh Doanh ngược lên nhìn cổng phủ, cổng phủ này khá là hoành tráng, hai con sư tử đá đứng gác, trông khá giống chỗ quan lớn ở. Cổng lớn đóng chặt, Triệu Doanh Doanh ra hiệu cho Hồng Miên, Hồng Miên tiến lên gõ cửa.

Rất nhanh, cửa từ bên trong mở ra, một vị quản gia già từ bên trong thò đầu ra.

Quản gia già nghi ngờ nhìn hai người, hỏi: "Các người tìm ai?"

Triệu Doanh Doanh nói: "Ta là nhị tiểu thư nhà bên Triệu phủ, xin hỏi lão gia có ở nhà không? Phụ thân ta bảo mang ít bánh ngọt sang thăm hỏi, dù sao chúng ta cũng là hàng xóm, nên qua lại nhiều hơn."

Quản gia già ồ một tiếng, dẫn nàng vào trong: "Thì ra là vậy, vậy mời tiểu thư theo ta."

Triệu Doanh Doanh theo quản gia già đi vào trong, không kịp được hỏi: "Lão bá, xin hỏi lão gia nhà ngài từng làm quan ở kinh thành phải không?"

Quản gia già ngớ người, đáp: "Tiểu thư sao biết lão gia nhà ta từng làm quan ở kinh thành."

Triệu Doanh Doanh nghe vậy, trong lòng vui mừng, liền bỏ qua hai chữ "từng làm".

Nàng nghĩ, Nguyệt Thần đại nhân quả nhiên linh nghiệm.

Quản gia già dẫn chủ tớ hai người đi qua sân, dừng lại ở sảnh, nói: "Xin tiểu thư chờ một chút, lão nô đi thông báo."

Triệu Doanh Doanh gật đầu, có chút kích động chờ đợi phu quân tương lai của mình, không khỏi tưởng tượng, phu quân tương lai của nàng sẽ trông như thế nào?

Chẳng bao lâu sau, quản gia già dẫn theo một lão gia tóc bạc trắng bước ra.

"Lão gia, chính là vị tiểu thư này, nói là nhị tiểu thư phủ Triệu gia bên cạnh, mang ít bánh ngọt đến biếu ngài."

Triệu Doanh Doanh nhìn lão gia trước mắt, người có thể làm phụ thân của phụ thân mình, kinh ngạc: "...Đây là lão gia nhà ngài?"

Tuổi tác này cũng quá lớn rồi, đều có thể làm gia gia* của nàng.

Triệu Doanh Doanh ngập ngừng hỏi: "Lão gia, xin hỏi ngài có cháu trai nào lớn hơn ta vài tuổi không?"

E rằng con của lão gia cũng tuổi ngang phụ thân nàng, vậy chỉ có thể là cháu trai của lão gia thôi.

*gia gia: ông

Chương 28: Tên Gọi

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh vẫn giữ hy vọng, dù sao Nguyệt Thần đại nhân sao có thể lừa nàng được chứ?

Lão gia cũng ngạc nhiên khi thấy tiểu nha đầu này đến đây. Nhìn Triệu Doanh Doanh xinh xắn đáng yêu, lão gia vuốt vuốt bộ râu bạc trắng, cười nói: “Tiểu nha đầu, ta có một chất gái, tuổi tác cũng ngang người.”

Hy vọng cuối cùng của Triệu Doanh Doanh cũng tan biến.

Trong nhà này không hề có vị quan lớn nào từ kinh thành đẹp hơn và xuất sắc hơn Tiêu Hằng, chỉ có ông lão già nua trước mắt. Suy nghĩ của nàng trở nên chậm chạp, tự hỏi liệu mình có làm sai điều gì không, không thể nào, Nguyệt Thần đại nhân sẽ không lừa nàng.

Triệu Doanh Doanh cố gắng giữ nụ cười trên mặt: “Ha ha ha ha, ngài từng làm quan lớn ở kinh thành ạ?”

Lão gia nghe nàng nhắc đến chuyện này, đôi mắt già nua bỗng lóe lên tia sáng, như nhớ lại những ngày tháng vinh quang.

“Đó là chuyện bốn mươi năm trước rồi, bốn mươi năm trước, ta thi đỗ trạng nguyên, làm quan ở kinh thành, phong quang vô hạn.”

Nụ cười của Triệu Doanh Doanh cứng đờ, bốn mươi năm trước... lúc đó phụ thân nàng còn nhỏ lắm.

“...Ngài thật là lợi hại, haha. Xin lỗi đã làm phiền, thưa lão tiên sinh, đây là một ít bánh ngọt mà phụ thân ta nhờ mang đến

cho ngài, chỉ là chút lòng thành, xin ngài nhận cho, sau này mong ngài thường xuyên qua lại với Triệu gia nhà ta.” Nói xong, Triệu Doanh Doanh cùng Hồng Miên vội vã rời đi.

Hai người nhanh chóng rời khỏi phủ, đi được vài bước, Hồng Miên mới che miệng cười trêu Triệu Doanh Doanh: “Cô nương, vị ý trung nhân mà ngài nói, không phải là lão gia vừa rồi chứ?”

Triệu Doanh Doanh rất phiền muộn, cúi đầu ủ rũ, nàng cũng không ngờ kết quả lại như thế này. Nàng nhìn xuống bộ y phục của mình, uống công nàng đã tỉ mỉ lựa chọn bộ đồ trông thật quyến rũ, kết quả là...

“Phiền thật.” Nàng lẩm bẩm, lườm Hồng Miên, “Không được cười nữa, người còn cười được, cô nương nhà người sắp trở thành trò cười của cả thành Hồ Châu rồi.”

Hai người trở về Triệu phủ, Triệu Doanh Doanh ủ rũ, nghĩ lại những lời của Nguyệt Thần đại nhân, bên cạnh...

Không sai mà.

Cổng chính nhà nàng hướng ra phố, phía sau là sân, chỉ có thể gọi là bên cạnh với hai nhà ở hai bên. Nhưng chủ nhân của tiểu viện bên phải nàng đã gặp rồi, không khớp với lời Nguyệt Thần đại nhân nói.

Tất nhiên, nhà bên trái lại càng không khớp rồi. Chủ nhân của tiểu viện bên phải dù sao cũng là một người trẻ tuổi, có lẽ còn có một chút hy vọng.

Triệu Doanh Doanh dừng bước, với chút hy vọng nhỏ nhoi đó, nàng gọi Hồng Miên: “Chúng ta sang nhìn thử nhà bên phải xem sao.”

Hồng Miên không chịu, khuyên nàng: “Cô nương, ngài nghe lời này từ đâu vậy? Thật sự quá thiếu tin cậy, chẳng lẽ ý trung

nhân lại từ trên trời rơi xuống sao? Chúng ta về thôi.”

Triệu Doanh Doanh cũng cảm thấy nhà bên phải không giống, do dự một lúc, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng, kéo Hồng Miên bước ra khỏi cửa một lần nữa.

Dù nói là nhà nàng và nhà bên phải chỉ cách một bức tường, nàng còn từng leo lên tường nhìn qua một lần, nhưng bây giờ muốn chính thức đến thăm, tất nhiên phải đi cửa chính.

Triệu Doanh Doanh kéo Hồng Miên dừng lại trước cửa tiểu viện, so với nhà bên trái, viện này thực sự quá khiêm tốn. Cánh cửa trước mặt nàng chỉ là một cánh cửa gỗ giản dị, Triệu Doanh Doanh sờ cảm, kiễng chân nhìn vào trong sân, tiểu viện được bao quanh bởi bức tường đất thấp, nhưng cũng vừa đủ cao hơn nàng một chút, vì vậy nàng chỉ có thể thấy cây đại thụ xanh tốt trong sân.

Nàng thất vọng cúi đầu, đành chấp nhận sự thật và tiến lên gõ cửa.

“Xin hỏi có ai ở nhà không?”

Giọng nói trong trẻo của thiếu nữ truyền vào trong sân, Triều Nam và Triều Bắc đều nghe thấy, Hoắc Bằng Cảnh tự nhiên cũng nghe thấy.

Triều Nam phấn khích đứng dậy, đi mở cửa cho Triệu Doanh Doanh, hắn và Triều Bắc đã chờ đợi khá lâu.

Cửa gỗ từ bên trong mở ra, Triệu Doanh Doanh nhìn vào ánh mắt của Triều Nam.

Nàng đã từng gặp Triều Nam một lần, khi đó còn cách một khoảng, không gần như bây giờ. Triệu Doanh Doanh chăm chú nhìn Triều Nam, nhìn kỹ đến mức như muốn nhìn thấu hắn, nhìn thế nào cũng không giống ý trung nhân của nàng.

“Xin chào, ta là nhị tiểu thư của Triệu phủ bên cạnh, phụ thân ta nói rằng chúng ta đều là hàng xóm, nên có thể qua lại nhiều hơn để tăng thêm tình cảm, vì vậy đặc biệt cử ta đến thăm.” Nàng nói lời đã chuẩn bị trước, bánh ngọt đã đưa cho ông lão kia, giờ chỉ còn tay không.

Triều Nam cũng âm thầm quan sát Triệu Doanh Doanh, thiếu nữ với làn da trắng như tuyết, mái tóc đen và đôi môi đỏ, thật sự là một mỹ nhân hiếm có. Đến đại nhân nhà hân cũng phải khen ngợi nhan sắc của nàng, không ngạc nhiên khi đại nhân nhà hân lại động lòng.

Triều Nam cười nói: “Thì ra là nhị tiểu thư Triệu gia, mời ngài vào, ta sẽ báo cho đại nhân nhà ta.”

Triệu Doanh Doanh ồ một tiếng, theo Triều Nam đi vài bước, mới phản ứng lại, chờ chút, đại nhân nhà ta?

Nàng đột ngột dừng bước, vậy người vừa rồi không phải chủ nhân của viện này à.

Đại nhân nhà ta? Đại nhân? Đó chẳng phải là quan lớn từ kinh thành sao?

Tim Triệu Doanh Doanh bắt đầu đập thành thịch, vội vã theo bước Triều Nam.

Triều Nam dẫn nàng vào phòng khách, mời nàng đợi một chút: “Ta sẽ báo cho đại nhân nhà ta, xin tiểu thư đợi một lát.”

Sau khi nghe tới “đại nhân nhà ta”, Triệu Doanh Doanh lập tức trở nên đoan trang, mỉm cười nhẹ, đa tạ một tiếng.

Triều Nam ra hiệu cho Triều Bắc, ý bảo hân phải tiếp đón khách tốt, hân tiện dò hỏi xem vị nhị tiểu thư họ Triệu này và đại nhân có bí mật gì.

Triều Bắc không mấy hứng thú với chuyện này, chỉ mang trà đến cho Triệu Doanh Doanh, "Mời ngài."

Triệu Doanh Doanh nhận trà, đa tạ.

Nàng không để lộ cảm xúc, quan sát mọi thứ trong phòng. Đơn giản, mộc mạc, thậm chí còn không bằng Triệu gia. Nàng không khỏi cảm thấy lo lắng trong lòng, chẳng lẽ người này ở kinh thành chỉ là một quan nhỏ sao?

Nếu vậy thì không được. Nàng muốn tìm một vị phu quân làm quan lớn, phụ thân nàng là quan địa phương ngũ phẩm, ít nhất phu quân nàng cũng phải... tứ phẩm được không? Hình như cũng không đủ, phải tam phẩm mới được.

Triệu Doanh Doanh thu lại ánh mắt, cầm chén trà, nhấp một ngụm. Sau đó nàng nghe thấy tiếng bước chân đến gần, nàng hồi hộp ngược nhìn về phía cửa.

Một bóng dáng cao lớn, thon dài ngược sáng bước vào cửa, bước đi ung dung, dù chưa nhìn rõ mặt, nhưng từ xa cũng cảm nhận được một khí chất điềm tĩnh và trầm ổn.

Tim Triệu Doanh Doanh đập thành thịch, không kìm được mà đứng dậy, muốn nhìn rõ khuôn mặt ấy.

Bóng dáng ấy tiến thêm vài bước, những đường nét bị khuất trong bóng tối dần trở nên rõ ràng, từng chút một hiện lên.

Đôi mắt dài hơi nâng, mắt phượng ẩn tình, sống mũi cao mà tinh tế, môi mỏng hữu hình. Trong khoảnh khắc bốn mắt giao nhau, tim Triệu Doanh Doanh đập càng nhanh hơn.

Trong đầu nàng lóe lên vô số từ để miêu tả một người đẹp, phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong... khuynh quốc khuynh thành, câu hồn nhiếp phách.

Đẹp, thật là đẹp.

Đẹp hơn Tiêu Hằng gấp trăm lần.

Triệu Doanh Doanh không kìm được mà nuốt nước bọt, cổ họng nàng khô khốc, muốn uống một ngụm nước để làm dịu đi trái tim đang đập loạn.

Dù muốn uống nước, nhưng ánh mắt cũng không rời khỏi người nọ, nàng cứ thế cúi đầu xuống, cầm lấy chén trà trong tay. Lúc này, vì quá căng thẳng nên nàng không cầm chắc chén trà, nước trà tràn ra ngoài, làm ướt y phục của nàng.

Hoắc Bằng Cảnh nhú mày, bước tới vài bước, "Không sao chứ?"

Triệu Doanh Doanh vội vàng lấy khăn lau vết nước trên người, lắc đầu cười nói: "Không sao, không sao..."

Trong lòng nàng lại vô cùng hối hận, tại sao lần đầu gặp mặt lại để lại ấn tượng vụng về như vậy...

Làm sao người ta có thể thích nàng được đây?

Triệu Doanh Doanh cắn môi, ngẩng đầu nhìn hắn, lại giới thiệu một lần nữa về mình: "Chào tiên sinh, ta là tiểu thư Triệu gia ở bên cạnh, phụ thân ta nói rằng hàng xóm láng giềng nên giao lưu nhiều hơn để gắn kết tình cảm, nên bảo ta đến thăm. Hôm nay đến gấp gáp, không kịp chuẩn bị quà cáp, thật sự là mạo muội."

Nàng hạ giọng nhẹ nhàng, hơi cúi đầu, cố gắng tỏ ra tự nhiên.

Việc này có người làm thì như tự nhiên, có người làm lại giả tạo.

Rõ ràng, Triệu Doanh Doanh thuộc loại sau, nhưng trong nhận thức của nàng, nàng thuộc loại trước.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn vẻ giả vờ của nàng, trong lòng cảm thấy có chút đáng yêu. Ban đầu định nói thẳng sự thật, nhưng bây giờ lại nghĩ, trêu chọc nàng cũng không tệ, xem nàng sẽ dụ dỗ mình thế nào?

Nếu nói thẳng ra thì không lợi cho việc bồi dưỡng tình cảm, để nàng nghĩ cách dụ dỗ mình, cũng khiến nàng phải bỏ công sức, sau này càng nhớ kỹ.

"Thì ra là vậy, đa tạ ý tốt của bá phụ. Nói ra thì, chính ta mới không biết lẽ nghĩa. Ta mới đến đây, lẽ ra phải chuẩn bị quà cáp để đến thăm hỏi. Ngày khác nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ đích thân đến nhà thăm bá phụ, đa tạ ý tốt của bá phụ." Hoắc Bằng Cảnh giả vờ đáp, hẳn quen với những trò đóng kịch như này, dễ dàng mà làm được.

Triệu Doanh Doanh cười tươi.

Vừa rồi đi vài bước, dù có che ô, nhưng Triệu Doanh Doanh vẫn đỏ mồm. Mỗi khi nàng ra mồm, mùi hương trên người càng thêm rõ ràng, Hoắc Bằng Cảnh đứng bên cạnh tự nhiên ngửi thấy.

Ánh mắt hắn trầm xuống, không khỏi nhớ đến vị ngọt của đôi môi nàng, có chút nhớ nhung.

Đáng tiếc nàng hoàn toàn quên mất, lúc đó mình hấp dẫn thế nào.

Hoắc Bằng Cảnh thu lại ánh nhìn, bước đến chiếc ghế bên cạnh, cầm lấy chén trà uống một ngụm. Không sao, nàng cuối cùng cũng là của hắn, hắn sẽ sớm được nắm lại vị ngọt ấy.

"Triệu tiểu thư, xin mời ngồi."

Triệu Doanh Doanh tỉnh lại, ngồi xuống ghế. Vừa rồi chỉ là hành động uống trà đơn giản, nhưng hẳn làm lại khác biệt hẳn người khác, quả không hổ là lang quân như ý của nàng.

Nàng đã biết Nguyệt Thần đại nhân không bao giờ lừa nàng!

Triệu Doanh Doanh nhìn Hoắc Bằng Cảnh chăm chú, cuối cùng nhận ra việc cứ nhìn chăm chăm vào người khác như vậy không ổn, nàng thu lại ánh mắt, cố gắng nói chuyện phiếm với Hoắc Bằng Cảnh.

"Vừa nghe bọn họ gọi ngài là đại nhân, không biết công tử làm quan ở đâu?"

"Ta làm quan ở kinh thành, nhưng thân thể có chút không khoẻ, nên đến Hồ Châu dưỡng bệnh." Hoắc Bằng Cảnh nhìn thẳng vào ánh mắt Triệu Doanh Doanh, quan sát kỹ từng biểu cảm nhỏ trên gương mặt nàng, không khỏi mỉm cười.

Triệu Doanh Doanh trong lòng phấn khởi, quả nhiên!

Nàng nói thêm: "Công tử khí độ bất phàm, chắc chắn là tuổi trẻ tài cao."

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Cũng tạm tạm, không thể coi là tài giỏi lắm, chỉ nhờ được Thánh Thượng coi trọng, thường thay Thánh Thượng phân ưu.*"

Thay Thánh Thượng phân ưu?!

Vậy chắc chắn là quan lớn.

Chính là hẳn, phu quân tương lai của nàng!

Triệu Doanh Doanh cố gắng kiềm chế cảm xúc dâng trào trong lòng, nhưng khóe miệng không giấu nổi nụ cười: "Vậy công tử đã có hôn phối chưa?"

Hoắc Bằng Cảnh nhìn thẳng vào mắt nàng, nói: "Những năm trước bạn rộn với quan trường, chưa từng có hôn phối."

Triệu Doanh Doanh càng thêm phấn khích, thật tốt quá.

Nàng lại ngấm nhìn hắn một hồi, không hiểu sao lại cảm thấy hắn có chút quen thuộc, nhưng thực sự không nhớ đã gặp ở đâu. Bỗng nàng nhớ ra mình chưa biết tên hắn, liền hỏi: "À đúng rồi, dám hỏi công tử tên gì?"

Hoắc Bằng Cảnh nhìn vào mắt nàng, nhẹ nhàng nói: "Ta họ Hoắc, tên Bằng Cảnh, dựa vào lan can ngắm vọng cảnh, tự là Quan Sơn, cô nương đã nhớ kỹ chưa?"

*phân ưu: chia sẻ lo lắng.

Chương 29: Biện Pháp

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh trong lòng thầm nhẩm lại cái tên này, thầm nghĩ không hổ là phu quân tương lai của nàng, không chỉ ngoại hình tuấn tú, quan chức cao, mà ngay cả tên cũng thật hay và ý nghĩa, hơn hẳn tên của Tiêu Hằng. Dựa vào lan can ngắm vọng cảnh.

Nàng mỉm cười gật đầu: "Hoắc công tử, ta đã nhớ. Hôm nay làm phiền ngài nhiều, ta xin phép về trước."

Triệu Doanh Doanh đứng dậy, bước về hướng cửa, Hoắc Bằng Cảnh lập tức đứng dậy, tiễn nàng ra ngoài.

"Để ta tiễn cô nương." Hoắc Bằng Cảnh cùng Triệu Doanh Doanh sóng vai đi ra ngoài, Triệu Doanh Doanh âm thầm so sánh chiều cao, nhận ra hẳn cao hơn Tiêu Hằng một chút, và vóc dáng cũng cân đối hơn, vai rộng eo thon, chân dài, làm Triệu Doanh Doanh càng thêm hài lòng.

Nàng không để lộ cảm xúc, thu lại ánh mắt, chào tạm biệt Hách Bằng Cảnh ở cửa: "Đa tạ Hoắc công tử, ta xin phép đi trước."

"Cô nương đi thong thả." Hoắc Bằng Cảnh nhìn theo bóng dáng Triệu Doanh Doanh xa dần, trong mắt hiện lên nét cười.

Triều Nam nhìn thấy ánh mắt của đại nhân nhà mình, lặng lẽ trao đổi ánh mắt với Triều Bắc: Nhìn xem đại nhân kia, thậm chí còn đặc biệt thay đổi y phục, lại còn cười với nàng ta.

Triều Bắc lặng lẽ quay đầu, không thèm để ý đến ánh mắt của Triều Nam.

Triệu Doanh Doanh và Hồng Miên bước ra khỏi viện, trong đầu Hồng Miên vẫn còn bàng hoàng, không thể tin rằng những gì cô nương nhà mình nói lại có vẻ như là sự thật. Hóa ra bên cạnh nhà họ thực sự có một vị nam tử xuất sắc, anh tuấn phi phàm, và là một quan lớn ở kinh thành.

Triệu Doanh Doanh chìm đắm trong niềm vui sướng, nàng đã tưởng tượng đến cảnh mình khoác tay Hoắc Bằng Cảnh xuất hiện trước mặt Triệu Uyển Nghiên và Tiêu Hằng, Hoắc Bằng Cảnh sẽ làm cho Tiêu Hằng trở nên kém cỏi, và đôi cầu nam nữ kia chỉ có thể run rẩy trước mặt nàng.

Nàng phấn khích đến mức nắm chặt tay nhỏ.

Hồng Miên từ cơn sốc tỉnh lại, lo lắng hỏi: "Cô nương, vị Hoắc công tử này có phải là kẻ lừa đảo không?"

Nếu như bên cạnh nhà có một nam tử xuất sắc như vậy, tại sao lại không có một chút tin tức nào, đến hôm nay mới bị cô nương nhà nàng phát hiện?

Triệu Doanh Doanh kiên quyết phản bác: "Sao có thể chứ? Chắc chắn là thật."

Nguyệt thần đại nhân sẽ không lừa dối nàng.

"Về việc trước đây tại sao lại không có chút tin tức nào, lúc này Hoắc công tử chẳng phải đã nói rồi sao, hắn đến thành Hồ Châu để tĩnh dưỡng, chắc chắn không muốn bị người khác làm phiền." Triệu Doanh Doanh phân tích rất hợp lý, Hồng Miên nghe cũng thấy có lý, dần dần bớt lo lắng, nhưng lại nảy sinh một số lo lắng mới.

Hoắc công tử trẻ tuổi tài cao, đã từng trải ở kinh thành, xuất sắc thì xuất sắc thật, nhưng làm sao để hắn để mắt đến cô nương nhà nàng đây? Thật khiến người ta lo lắng.

Người ta nói Tiêu công tử để mắt đến cô nương nhà nàng là vì tình yêu sét đánh, bị vẻ đẹp của cô nương thu hút, nhưng kinh thành chắc chắn có nhiều mỹ nhân hơn, vậy thì vẻ đẹp của cô nương nhà nàng trong mắt Hoắc công tử cũng chẳng đáng gì.

Ngoài vẻ đẹp...

Hồng Miên nhìn tiểu thư đang ngẩn ngơ cười cách đó không xa, xoa xoa trán, im lặng.

Ngoài vẻ đẹp, cô nương nhà nàng chẳng có gì đáng kể.

Đầu óc chậm chạp, tính cách thẳng thắn, cầm kỳ thi họa chẳng biết gì, nữ công gia chánh cũng không thạo.

Ban đầu có thể có vị hôn phu xuất sắc như Tiêu công tử, đã là vận may trời cho.

Trừ phi lại gặp vận may lần nữa, mới có thể khiến Hoắc công tử xiêu lòng.

Hồng Miên khéo léo nói: "Cô nương định làm thế nào để bồi dưỡng tình cảm với Hoắc công tử?"

Triệu Doanh Doanh bị câu hỏi của Hồng Miên làm cho bối rối, đúng rồi, nàng chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Nàng nhìn Hồng Miên, do dự nói: "Hôm nay ta ăn mặc không đẹp sao?"

Hồng Miên quét mắt từ đầu đến chân Triệu Doanh Doanh, gật đầu: "Cô nương hôm nay rất đẹp mà."

Triệu Doanh Doanh nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực, lòng hơi yên tâm, lại hỏi: "Lúc này ta trước mặt Hoắc công tử cũng luôn giữ trạng thái đẹp để phải không?"

Nàng thậm chí còn cố ý tỏ ra đoan trang hơn, nói năng cũng dịu dàng hơn một chút.

Hồng Miên nhớ lại một lúc, gật đầu.

Triệu Doanh Doanh nói: "Vậy thì hẳn không thể nào không yêu ta ngay từ cái nhìn đầu tiên sao?"

Hồng Miên: "..."

Nàng đã nói cô nương nhà nàng ngoài vẻ đẹp chẳng có gì, đầu óc toàn dùng để đổi lấy vẻ đẹp rồi.

Hồng Miên lại khéo léo nói: "Cô nương, dù hôm nay ngài đẹp hơn mọi khi, nhưng Hoắc công tử dù sao cũng là người từng trải, có lẽ ở kinh thành đã gặp nhiều mỹ nhân hơn, không nhất định sẽ yêu ngài ngay từ cái nhìn đầu tiên."

"Đúng rồi." Triệu Doanh Doanh ngó ra, "Vậy phải làm sao? Làm thế nào để Hoắc công tử thích ta?"

Nếu Hoắc công tử không thích nàng, thì nàng làm sao có thể gả cho Hoắc công tử, làm sao khiến Tiêu Hằng và Triệu Uyển Nghiên tức chết được.

Hồng Miên cười khan: "Nô tỳ cũng không biết."

Triệu Doanh Doanh lại rơi vào trầm tư, khi trở về Xuân Sơn Viện, nàng vẫn còn lo lắng về việc này. Nàng hoàn toàn không có kinh nghiệm giao tiếp với nam nhân, những nam nhân trước đây phần lớn là vì thấy nàng đẹp, nên thường hay tặng bốc, chăm sóc nàng, nàng chẳng cần phải làm gì nhiều. Ngay cả Tiêu Hằng, cũng là yêu nàng từ cái nhìn đầu tiên, lên tiếng cầu hôn.

Nàng hoàn toàn không biết làm thế nào để một người không mấy quan tâm đến sắc đẹp lại thích mình.

Triệu Doanh Doanh và Hồng Miên nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Nàng không thể chủ động ôm ấp, như Triệu Uyển Nghiên được.

Chuyện đó nàng không làm được.

Nửa canh giờ sau, Triệu Doanh Doanh chột nghĩ ra.

"Không phải trong thư quán có rất nhiều sách sao, chúng ta đi tìm xem có cuốn nào dạy về việc này không."

Chủ tớ hai người nhìn nhau, liền ra cửa, đi đến thư quán.

Thành Hồ Châu không có nhiều thư quán, chỉ có hai, ba tiệm. Triệu Doanh Doanh và Hồng Miên đi xe ngựa đến trước cửa thư quán. Hồng Miên mở ô, Triệu Doanh Doanh mới xuống xe ngựa.

Diện tích ô nhỏ, không che hết được người của Triệu Doanh Doanh, nàng đành phải giơ khăn tay lên che một bên.

Tiêu Thiên đang dạo chơi trong cửa hàng phấn son bên cạnh thư quán, vừa bước ra liền thấy Triệu Doanh Doanh từ xe ngựa bước xuống.

"Làm ra vẻ." Tiêu Thiên lẩm bẩm.

Từ lần trước nàng nói với Tiêu Hằng rằng Triệu Doanh Doanh đẩy nàng xuống nước, Triệu Doanh Doanh và Tiêu Hằng đã cãi nhau một trận, điều này khiến Tiêu Thiên rất vui. Đáng tiếc sau đó hai người lại làm lành. Nhưng gần đây họ lại có vẻ cãi nhau, nhị ca từ khi trở về từ chùa Pháp Duyên đã mấy ngày không đi tìm Triệu Doanh Doanh, thật kỳ lạ.

Tiêu Thiên rất vui khi thấy họ cãi nhau, tốt nhất là không chỉ cãi nhau mà còn hủy hôn luôn.

Thư quán và cửa hàng phần son cách nhau không xa, tiếng "ra về" của Tiêu Thiên nói lớn nên Triệu Doanh Doanh tự nhiên nghe thấy.

Nàng ngẩng đầu, thấy Tiêu Thiên, liền nghĩ đến Tiêu Hằng.

Triệu Doanh Doanh hừ lạnh một tiếng, coi như không thấy nàng, cùng Hồng Miên quay người vào thư quán.

Tiêu Thiên nhìn bóng dáng nàng, sững sờ, hỏi nha hoàn bên cạnh: "Vừa rồi có phải nàng ấy hừ ta không?"

Nha hoàn gật đầu.

Triệu Doanh Doanh thật quá đáng, hừ nàng rồi còn coi như không thấy nàng, không thèm chào hỏi, dù sao nàng cũng là muội muội của Tiêu Hằng, nàng ta thật là thiếu lễ phép.

Tiêu Thiên tiến lên vài bước, chặn đường Triệu Doanh Doanh, giọng có phần kiêu ngạo: "Người rõ ràng thấy ta, tại sao coi như không thấy?"

Triệu Doanh Doanh nhìn thấy nàng liền khó chịu, lần trước nàng đã vu oan cho mình, "Không muốn thấy người, nên coi như không thấy thôi."

Triệu Doanh Doanh không có ấn tượng tốt với huynh muội Tiêu gia, cũng không thèm giả vờ hòa thuận.

Tiêu Thiên càng không hài lòng với giọng điệu của nàng: "Người có thái độ gì vậy? Người thế này mà muốn gả cho huynh của ta à?"

Triệu Doanh Doanh nói: "Ta không muốn gả cho huynh của người nữa, được chưa? Người đi tìm người khác mà lên cơn tiểu thư đi."

Triệu Doanh Doanh đi thẳng qua bên cạnh Tiêu Thiên, vai chạm vào nàng ta cũng không nhường. Tiêu Thiên loạn choạng một chút, chỉ vào bóng lưng của Triệu Doanh Doanh tức đến run lên: "Người!"

Tiêu Thiên giậm chân, giận dữ trở về nhà.

Vừa về đến nhà, liền đi tìm Tiêu Hằng kể tội Triệu Doanh Doanh.

"Ca, Triệu Doanh Doanh đó, ca cũng không quản nàng ta. Hôm nay nàng ta gặp muội, không chỉ coi như không thấy, thái độ còn rất tệ. Ca sao có thể cưới một nữ nhân như vậy?" Tiêu Thiên nắm lấy cánh tay của Tiêu Hằng lắc lắc.

Tiêu Hằng an ủi Tiêu Thiên: "Sao vậy, tiểu Thiên? Doanh Doanh là tảo tảo tương lai của muội, muội nên nhường nhịn nàng ấy một chút."

Tiêu Thiên bĩu môi, không chịu nhượng bộ: "Nhưng hôm nay nàng ấy đối xử với muội rất tệ, sau này gả vào Tiêu gia, trong nhà này còn chỗ cho muội không?"

Nàng ngừng lại một lúc, rồi nói tiếp: "Nàng ấy còn nói không muốn gả cho huynh nữa."

Tiêu Hằng nghe vậy, nhú mào ngẩng lên: "Muội nói gì?"

Tiêu Thiên lặp lại lời nói của mình, rồi phàn nàn: "Huynh tự nghe xem, nàng ấy có thái độ gì vậy?"

Tiêu Hằng không khỏi suy nghĩ nhiều hơn. Tại sao Triệu Doanh Doanh lại nói những lời này với Tiêu Thiên? Chỉ đơn thuần là bức mình với Tiêu Thiên thôi sao? Hay vì bức mình với hắn, nên mới giận lây sang Tiêu Thiên?

Những ngày qua hắn không đến tìm Triệu Doanh Doanh, vì bị nàng tát một cái nên trong lòng có chút giận, muốn cho nàng một bài học. Sau đó hắn gần gũi hơn với Triệu Uyển Nghiên, vì nàng ấy chủ động hơn nhiều, sẵn lòng dâng đến tận cửa, hắn dĩ nhiên không từ chối, nên bận rộn với Uyển Nghiên suốt.

Hai ngày nữa hắn phải trở về Tương Châu, cũng nên làm hòa với nàng mới được.

Tiêu Hằng nói với Tiêu Thiên: "Được rồi, mọi người đừng nói nữa, ra ngoài đi."

Tiêu Hằng lập tức định đi một chuyến đến Triệu phủ, tìm Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh và Hồng Miên bước vào thư quán, ông chủ hỏi họ cần gì. Triệu Doanh Doanh không tiện nói thẳng ra, hỏi có sách dạy nữ nhân làm thế nào để quyến rũ nam nhân, nên đành ẩn ý: "Ông chủ, có cuốn sách nào nói về chuyện tình cảm giữa nam và nữ không?"

Chủ thư quán thấy nàng có vẻ bối rối, ánh mắt lảng tránh, suy nghĩ một lúc rồi gật đầu hiểu ý: "Tiểu thư chờ chút."

Chủ thư quán nhanh chóng mang ra vài cuốn sách: "Đây là những cuốn sách đó. Đạo này khá phổ biến, nhiều cô nương như tiểu thư đến đây mua."

Triệu Doanh Doanh nhìn những cuốn sách trong tay, bìa sách đều được bọc kín, không nhìn thấy tựa sách, thật sự có chút nghi ngờ. Nhưng lại nghĩ, chuyện này đúng là không tiện nói thẳng, nghe chủ thư quán nói, thì ra nhiều người cũng có nỗi khổ này à?

Nàng lập tức trả tiền, mua mấy cuốn sách mang về.

Về đến nhà, nàng không kịp chờ đợi mà mở ra xem ngay.

Mở ra xem vài trang, Triệu Doanh Doanh càng thêm mơ hồ, đây hình như chỉ là những câu chuyện tình ái bình thường.

Đang băn khoăn, Hồng Miên bước vào với vẻ mặt do dự: "Cô nương, Tiêu công tử đến, đang đợi ở ngoài."

Triệu Doanh Doanh vừa nghe tên Tiêu Hằng, liền nghĩ đến khuôn mặt mắng mình là đồ ngốc của hắn hôm đó, lửa giận bốc lên, nói với Hồng Miên: "Không muốn gặp hắn, bảo hắn rút đi, lần xa một chút."

Chương 30: Trần Ngập

DTV-EBOOK

Hồng Miên nhận lệnh, đang nghĩ rằng lời của cô nương có vẻ quá thô lỗ, hay là nàng cứ uyển chuyển một chút, từ chối không gặp là được. Đi đến sân, nghe thấy Triệu Doanh Doanh mở cửa sổ, dặn dò: "Nhớ truyền đạt nguyên văn."

Hồng Miên: "..."

Hồng Miên đến cửa, Tiêu Hằng đang đợi. Dáng người hảnh thắng tấp, mang theo nụ cười nhẹ nhàng đứng trước cửa, phong thái thanh tao, Hồng Miên nhìn hảnh như vậy, trong lòng cảm thấy ngũ vị tạp phần. Nếu không phải cô nương tận mắt thấy Tiêu công tử có chuyện mờ ám với tam cô nương, nàng còn tưởng rằng Tiêu công tử chính là bến đỗ tốt của cô nương.

Tiêu công tử biết rõ cô nương và tam cô nương luôn không hòa hợp, vậy mà vẫn lén lút với tam cô nương, rõ ràng là không đặt cô nương vào lòng. Hồng Miên thở dài, mặt lạnh tiến lên một bước, hành lễ với Tiêu Hằng.

"Tiêu công tử xin mời về, cô nương nhà ta không muốn gặp ngài, cô nương nhà ta nói, bảo ngài rút đi, rút ra xa một chút."

Hồng Miên bắt chước giọng điệu của Triệu Doanh Doanh, chuyển lời.

Nghe thấy lời này, khuôn mặt ôn hòa của Tiêu Hằng có chút cứng nhắc, sau đó khôi phục lại như thường: "Hồng Miên, Doanh Doanh có phải đang giận ta không?"

Hồng Miên nhìn hảnh với dáng vẻ tình cảm như vậy, có chút giận dữ, Tiêu Hằng tự mình làm chuyện đáng khinh, mà vẫn thản nhiên như vậy, thật là giả dối đến cùng cực.

Hồng Miên bất bình thay Triệu Doanh Doanh nói: "Tiêu công tử tự biết mình đã làm gì, sao phải hỏi nhiều?"

Nói xong câu này, liền rời đi.

Tiêu Hằng nhìn theo bóng dáng Hồng Miên, mày khẽ nhú lại, trong mắt có vài phần không hài lòng. Một tỳ nữ mà cũng học theo chủ nhân bày tỏ thái độ với hần? Thật không biết trời cao đất dày.

Nhưng câu nói vừa rồi của nàng ấy, có ý nghĩa gì?

Triệu Doanh Doanh đã biết điều gì sao?

Tiêu Hằng lập tức nghĩ đến chuyện với Triệu Uyển Nghiên, rồi lại phủ nhận suy đoán này, chuyện giữa hần và Triệu Uyển Nghiên làm rất kín đáo, đều giấu diếm mọi người, huống hồ với đầu óc của Triệu Doanh Doanh, chắc không phát hiện được manh mối gì.

Nhưng nếu không phải chuyện này, thì còn chuyện gì khiến nàng tức giận như vậy? Thậm chí bảo hần cắt.

Lúc đột nhiên nghe thấy câu "cút" này, Tiêu Hằng có chút tức giận, hần tự cao, rất khó chịu trước sự coi thường và sỉ nhục của người khác. Ngày đó Triệu Doanh Doanh tát hần một cái, hôm nay lại bảo hần cút, thật là...

Nhưng chỉ trong chốc lát, nghĩ đến vẻ đẹp của Triệu Doanh Doanh, hần lại nén giận xuống.

Vì sắc đẹp của nàng, hần có thể cho phép nàng có chút tính khí.

Tiêu Hằng nhìn bảng hiệu của Triệu phủ, Triệu Doanh Doanh có phải vì thái độ của Tiêu Thiên ngày hôm qua mà giận? Lần trước Triệu Doanh Doanh cũng vì chuyện của Tiêu Thiên

mà cãi nhau với hắn, lần này có lẽ là thù mới hận cũ chồng chất, nên nàng đặc biệt giận dữ?

Với tính cách của Triệu Doanh Doanh, điều này thật sự rất có khả năng.

Tiêu Hằng suy nghĩ một chút, trong lòng đã có ý tưởng.

Sau khi rời khỏi Triệu phủ, hắn trở về Tiêu phủ, lập tức ra lệnh chuẩn bị quà mà Triệu Doanh Doanh thích, lại sai người đi gọi Tiêu Thiên đến.

Tiêu Thiên nghe nói hắn đã đến Triệu phủ một chuyến, trong lòng nghĩ rằng hắn chắc chắn đã làm lành với Triệu Doanh Doanh, không cam tâm tình nguyện mà đến. Tiêu Hằng nhìn Tiêu Thiên với gương mặt không vui, nói: "Tiểu Thiên, hôm qua muội đã có thái độ không tốt với Doanh Doanh, ngày mai cùng ta đi xin lỗi Doanh Doanh."

Tiêu Thiên nghe vậy, miệng lập tức trề ra, không hài lòng nói: "Muội không đi, tại sao muội phải xin lỗi nàng ta? Nhị ca, huynh thiên vị nàng."

Tiêu Hằng chỉ nói: "Nghe lời đi, Tiểu Thiên, nàng ấy là tẩu tẩu tương lai của muội."

Sau khi sai Hồng Miên đuổi Tiêu Hằng đi, Triệu Doanh Doanh cũng không còn hứng thú xem sách, vì vậy cuốn sách bị bỏ lại đến tối.

Tối đó, sau khi tắm rửa xong, thay áo ngủ, chuẩn bị đi ngủ, nàng vô tình nhìn thấy cuốn sách.

Nàng cầm cuốn sách, dựa vào ghế mỹ nhân mà lật xem.

Triệu Doanh Doanh từ nhỏ đã rất thích đọc thoại bản, càng đọc càng hứng thú, bị cuốn hút bởi cốt truyện bên trong. Ban

đầu mọi thứ đều rất bình thường, chỉ là một cuốn thoại bản tình yêu phong nguyệt thông thường, và điều trùng hợp là, nữ chính trong thoại bản gặp phải cảnh gia đình bất ngờ sa sút, cần sự giúp đỡ của nam chính, không còn cách nào khác ngoài việc dùng nhan sắc của mình để khiến nam chính thích mình.

Đến đây, Triệu Doanh Doanh nghĩ nữ chính có vài phần giống mình. Ông chủ cửa hàng còn khá tài tình, thực sự đã giới thiệu cho nàng một cuốn sách hữu ích.

Triệu Doanh Doanh tiếp tục đọc, có chút nôn nóng muốn biết nữ chính dùng cách gì để khiến nam chính thích mình.

Nàng đọc rất nhanh, vì vậy khi thấy nữ chính và nam chính lăn lên giường, nàng hoàn toàn ngớ người.

Nhìn mấy dòng chữ trước mặt, nàng nghi ngờ mình đọc sai.

Nàng đã bỏ qua điều gì sao? Sao đột nhiên nữ chính lại bị nam chính đè lên giường?

Nàng hoài nghi lật lại vài trang, phát hiện mình không bỏ qua bất cứ điều gì, thoại bản viết như vậy, nữ chính và nam chính lần đầu gặp nhau, nam chính liền đè nữ chính lên giường, thực hiện một loạt chuyện này nọ.

Về những chuyện này nọ, thoại bản miêu tả rất chi tiết và cụ thể, dù Triệu Doanh Doanh trước giờ chưa từng tiếp xúc với những thứ như vậy, cũng đọc đến đỏ mặt tía tai.

Triệu Doanh Doanh ngẩng đầu khỏi cuốn sách, đột ngột gấp cuốn sách lại, khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt lẩn tránh, như kẻ trộm nhìn quanh, xác nhận trong phòng chỉ có mình, lúc này mới yên tâm.

Nàng trừng mắt nhìn cuốn thoại bản, nghĩ thầm, ông chủ thư quán này thật là không có ý tốt! Đưa nàng loại sách gì thế

này!

Triệu Doanh Doanh vì quá kích động mà ngực phập phồng, thậm chí cảm thấy cả người nóng lên, trán cũng toát ra một lớp mồ hôi, nàng lấy khăn lau mồ hôi, lại không nhịn được dùng tay quạt gió cho mình.

Nàng chưa từng xem những thứ này, nương của nàng mất sớm, Lâm thị không thể dạy nàng những điều này, ma ma lại vừa hay mấy năm trước đã cáo lão hồi hương, không có ai dạy Triệu Doanh Doanh những điều này, nhận thức của nàng về mặt này gần như hoàn toàn trống rỗng.

Nàng vừa thấy kỳ lạ, vừa không nhịn được lật mở cuốn sách tiếp tục đọc.

Đọc một lúc lại không nhịn được gấp sách lại, uống một ngụm nước quạt quạt gió, sau đó lại tiếp tục đọc.

Cứ thế mà đọc hết cuốn sách.

Từ sau khi nam chính và nữ chính lần đầu tiên làm những chuyện này nọ, nội dung tiếp theo chỉ là họ thay đổi các kiểu để làm những chuyện này nọ.

Triệu Doanh Doanh uống một hơi hết cốc nước, gấp cuốn thoại bản lại, rơi vào trầm tư.

Vậy nên, nàng cần học cái gì đây?

Chủ động ôm ấp, và cùng Hoắc công tử làm những chuyện này nọ?

Triệu Doanh Doanh nhớ lại cảnh tượng nhìn thấy từ khe cửa hôm đó, Triệu Uyển Nghiên và Tiêu Hằng ôm nhau, hôn nhau, chẳng phải chính là những chuyện này nọ như trong sách miêu tả sao?

Chỉ có điều khác biệt duy nhất là, bọn họ khiến người ta ghê tởm, nhưng trong sách miêu tả ít nhất vẫn có chút đẹp đẽ.

Triệu Doanh Doanh chống cằm, gương mặt nhỏ nhắn nhả nhả lại, chẳng lẽ Triệu Uyển Nghiên đã quyến rũ Tiêu Hằng bằng cách này sao?

Chẳng lẽ nam nhân thật sự thích làm những chuyện này nọ với nữ nhân?

Triệu Doanh Doanh rơi vào trầm tư, nhớ lại trước đây Tiêu Hằng cũng rất thích gần gũi nàng, muốn ôm hôn nàng. Nhưng Triệu Doanh Doanh cảm thấy rất không quen với điều đó, nàng nghĩ có lẽ mình cũng không thể làm được việc ôm ấp người khác.

Nàng nằm bò ra bàn, càng thêm lo lắng, ánh mắt chột nhìn thấy cái chuông nhỏ bên hông.

Hay là, vẫn nên hỏi Nguyệt Thần đại nhân thôi.

Triệu Doanh Doanh nghĩ vậy, liền lắc lắc lục lạc nhỏ.

Chốc lát sau, bóng dáng y phục màu đen xuất hiện bên cạnh nàng.

Triệu Doanh Doanh ngồi dậy, mỉm cười nhìn người đến, trước tiên cảm ơn: "Nguyệt Thần đại nhân, ngài thật tài giỏi, hóa ra nhà bên cạnh của ta thật sự có một quan lớn từ kinh thành đến! Hôm nay ta sang thăm nhà bên trái, kết quả là một ông lão râu trắng, ta đã bị giật mình, còn tưởng rằng dự đoán của ngài sai rồi chứ."

Nàng mỉm cười, rõ ràng là vẻ mặt kiêu diễm, nhưng vì biểu cảm ngây thơ, lại tăng thêm vài phần đáng yêu.

Hoắc Bằng Cảnh nghe nàng nói, có chút bất đắc dĩ.

Hắn đã sớm chờ nàng đến, đợi rất lâu mà không thấy ai gõ cửa, hóa ra nàng đi nhầm chỗ.

Sớm biết vậy, hắn nên nói thẳng cho nàng biết, người đang sống trong ngôi nhà bên phải của Xuân Sơn Viện, là vị hôn phu tương lai của nàng.

"Hóa ra là ở nhà bên phải, Hoắc công tử đó trông rất đẹp, đẹp hơn vị hôn phu cũ của ta gấp trăm lần. Chỉ có điều, Nguyệt Thần đại nhân, ta có một vấn đề nan giải, Hoắc công tử xuất sắc như vậy, ta phải làm sao để hắn thích ta đây?" Triệu Doanh Doanh mày khẽ nhíu, khó giấu nổi nỗi lo lắng.

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Chuyện đó người cứ yên tâm, ta đã xem qua rồi, hắn ta là vị hôn phu định mệnh của người, tự nhiên sẽ thích người thôi."

Triệu Doanh Doanh mừng rỡ hỏi: "Vậy hắn có thể thích ta ngay ngày mai không?" Như vậy nàng sẽ không cần phải lo lắng nữa.

Hoắc Bằng Cảnh im lặng một lát, rồi lắc đầu.

Hắn thích Triệu Doanh Doanh, nhưng hắn muốn có được trái tim nàng. Nếu quá dễ dàng, nàng chưa chắc đã yêu hắn như vậy.

Triệu Doanh Doanh kêu lên một tiếng, thở dài, rõ ràng có chút thất vọng, "Vậy ta nên làm gì đây?"

Hoắc Bằng Cảnh đáp: "Tình cảm cần thời gian vun đắp, từ ngày mai, người có thể thường xuyên xuất hiện trước mặt vị Hoắc công tử đó. Hôm nay mang đến cho hắn ta một ít bánh ngọt, ngày mai mang tặng một vài bức tranh, ngày kia hẹn hắn ta đi dạo hồ, ngắm cảnh, cứ như vậy, hắn ta sẽ thích người thôi."

"...Đơn giản vậy sao?" Triệu Doanh Doanh lại có chút do dự.

Hồng Miên nói đúng, vị Hoắc công tử này là một quan lớn từ kinh thành đến, chắc chắn đã trải qua nhiều chuyện, có thể dễ dàng thích nàng như vậy sao?

Hoắc Bằng Cảnh khẳng định: "Có thể."

Triệu Doanh Doanh nhìn Hoắc Bằng Cảnh, một lát sau nàng hiểu ra, chắc hẳn là Nguyệt Thần đại nhân sẽ phù hộ nàng, âm thầm khiến vị Hoắc công tử đó mê đắm nàng, đem lòng yêu nàng.

Ôi, Nguyệt Thần đại nhân thật tốt với nàng.

"Ta thật không biết làm sao để báo đáp ngài." Triệu Doanh Doanh cảm động đến rơi nước mắt, "Khi ta lấy được Hoắc công tử, nhất định sẽ cúng dường ngài nhiều hơn nữa."

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Không cần."

Triệu Doanh Doanh càng thêm cảm động, Nguyệt Thần đại nhân thật tốt bụng.

Nàng không khỏi nói thêm: "Cách của ngài thật hiệu quả, ban chiều ta còn đang lo lắng về chuyện này, nghĩ rằng trong tiệm sách chắc chắn có sách dạy cách làm sao để được nam nhân thích, liền cùng Hồng Miên đi một chuyến đến thư quán. Ông chủ thần bí nói cuốn sách này chắc chắn sẽ khiến ta hài lòng, kết quả là hại người, cuốn sách đó quá không đúng đắn, hoàn toàn không thể học theo."

Cuốn sách đó đang bị nàng đè dưới khuỷu tay, ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh quét qua, đã nhìn thấy.

"Chính là cuốn này sao? Để ta xem." Hắn đưa tay muốn lấy.

Triệu Doanh Doanh đột nhiên mở to mắt, nghĩ đến những thứ trong cuốn sách, vật ô uế như vậy sao có thể làm bẩn mắt

Nguyệt Thân đại nhân?

Nàng liền nằm sấp xuống, muốn giấu cuốn sách đi, lúng túng nói: "Không, ngài đừng xem, cuốn sách này không đáng để ngài lãng phí thời gian."

Không ngờ rằng động tác của nàng quá mạnh, một cái đã làm cuốn sách rơi khỏi bàn, bay thẳng đến chân Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh và Triệu Doanh Doanh nhìn nhau, sau đó hẩn cúi xuống nhặt cuốn sách lên.

Triệu Doanh Doanh nghĩ đến những thứ trong cuốn sách, lập tức căng thẳng, nhanh chóng nhảy xuống, một bước chạy đến trước mặt Hoắc Bằng Cảnh, muốn giật cuốn sách lại.

Nàng nhất thời lao tới quá nhanh, cả người đều đâm vào lòng Hoắc Bằng Cảnh.

Chương 31: Ngã Ngồi

DTV-EBOOK

Hoắc Bằng Cảnh cũng không ngờ rằng nàng sẽ đâm sầm vào mình như vậy, chú ý của hắn đều tập trung vào quyển sách đó, nên không kịp đề phòng, bị nàng va phải, thân hình chao đảo.

Triệu Doanh Doanh mất thăng bằng, Hoắc Bằng Cảnh sợ nàng ngã, liền vô thức đưa tay ra đỡ.
Kết quả của việc đỡ này là cả hai cùng ngã xuống đất.

Triệu Doanh Doanh ngã lên người Hoắc Bằng Cảnh, hai khối tròn tròn phía trước mà nàng luôn cảm thấy phiền phức vì nặng nề bây giờ đang ép chặt lên ngực hắn.

Triệu Doanh Doanh đã thay đồ ngủ, vì sợ nóng, đồ ngủ mùa hè của nàng luôn mỏng manh, lớp vải mỏng chẳng thể ngăn được cảm giác mềm mại từ phía trên truyền đến.

Cú va chạm này thật sự làm hai người sửng sốt.

Triệu Doanh Doanh chớp chớp mắt, nhanh chóng rời khỏi người hắn.

"Xin lỗi, xin lỗi, ta không cố ý."

Nàng vội vàng xin lỗi, lùi lại nhưng không để ý đến chân của Hoắc Bằng Cảnh, liền bị vấp và ngã xuống lần nữa, lần này ngồi ngay lên bụng dưới của hắn.

Triệu Doanh Doanh thật sự muốn khóc vì sự vụng về của mình, khuôn mặt đầy vẻ bối rối.
"Thật sự xin lỗi, ngài có sao không?"

Nàng lúng túng không biết làm sao để đứng dậy, loay hoay một lúc mới đứng lên được.

Triệu Doanh Doanh thở phào nhẹ nhõm, nhìn Hoắc Bằng Cảnh còn nằm trên đất, liền vội vàng đưa tay muốn đỡ hắn dậy.

Nhưng Hoắc Bằng Cảnh giơ tay ngăn lại.

Triệu Doanh Doanh rút tay lại, đoán rằng chắc hẳn đã bị nàng làm cho sợ, sợ nàng lại gây thêm chuyện. Nàng đứng một bên, lo lắng hỏi: "Ngài có sao không?"

Dù Hoắc Bằng Cảnh là thần tiên, nhưng nhìn sắc mặt của hắn, có vẻ ngã không nhẹ, không tốt lắm.

Triệu Doanh Doanh càng cảm thấy áy náy, vừa nãy Hoắc Bằng Cảnh còn tốt bụng giúp nàng mà không đòi hỏi gì, vậy mà nàng lại đối xử như thế, thật đáng trách.

Nàng tại sao lại phải giành lấy quyển sách đó chứ? Thật ra không cần thiết phải làm vậy, chẳng qua chỉ là một quyển sách có phần quá đáng. Hoắc Bằng Cảnh là thần tiên, không có thất tình lục dục, dù có nhìn thấy thứ không trong sạch như vậy, có lẽ cũng chẳng có chút cảm xúc nào.

Nhưng nàng lại đi giành giật, gây ra tình huống này.

Triệu Doanh Doanh tự thấy mình sai, cúi đầu, không dám nhìn mặt Hoắc Bằng Cảnh.

Nàng không ngẩng đầu, nên không phát hiện ra sắc thái phức tạp trong mắt Hoắc Bằng Cảnh.
Đó là thứ liên quan mật thiết đến thất tình lục dục.

Hoắc Bằng Cảnh xoa xoa trán, môi mím chặt, cảm giác mềm mại khi nàng ngã vào lòng hắn vẫn chưa tan biến, hương thơm

quen thuộc quanh quẩn bên hần, ngay sau đó, nàng lại ngồi xuống.

Thật sự là...

Thách thức sự chịu đựng của hần.

Hoắc Bằng Cảnh lần đầu tiên cảm thấy khả năng tự chủ của mình thật chẳng ra sao. Trong nhiều khoảnh khắc, hần gần như muốn đưa tay nắm lấy eo nàng, giữ chặt và đáp lại cú va chạm của nàng bằng một cú va chạm khác.

Hoắc Bằng Cảnh mặt mày khó coi, nhìn sang Triệu Doanh Doanh đang đứng bên cạnh. Nàng cúi đầu, để lộ chiếc cổ trắng mịn, mỏng manh như một con cừu tự đưa mình vào miệng cạp mà không hề hay biết.

Hần đột nhiên nhớ lại hôm đó khi nàng say rượu, nàng vui vẻ và chủ động, để hần muốn làm gì thì làm.

Hoắc Bằng Cảnh nhắm mắt, thu hồi ánh nhìn, nhanh chóng rời khỏi khuê phòng ấm áp đầy hương thơm.

Triệu Doanh Doanh cúi đầu, rất lâu không nghe thấy động tĩnh, cuối cùng không nhịn được mà ngược lên nhìn trộm, nhưng phát hiện trong phòng chỉ còn lại bóng hình cô đơn của mình, người kia không biết đã đi đâu.

Triệu Doanh Doanh gõ nhẹ vào đầu mình, xong rồi, liệu có phải Nguyệt Thần đại nhân đã giận không.

...Phụ thân nàng thường nói nàng vụng về, có lẽ không sai.

Triệu Doanh Doanh bước tới bên cửa sổ, mở ra, nhìn thấy vầng trăng sáng treo cao, thở dài một mình.

Nàng chán nản cúi đầu, nhìn thấy hai khối thịt có phần quá khổ của mình, lấm bầm, đã bảo là quá to mà. Nếu nhỏ hơn, có lẽ vừa rồi sẽ không va vào Nguyệt Thần đại nhân.

Thật khiến người ta phiền lòng.

Triệu Doanh Doanh đóng cửa sổ lại, trở về giường nằm, trần trọc một lúc lâu, cuối cùng nghĩ tới thủ phạm là cuốn sách đó.

... Có vẻ cũng không thấy đâu nữa.

Nàng ngồi dậy một lúc, rồi lại nằm xuống.

...

Hoắc Bằng Cảnh rời khỏi phòng của Triệu Doanh Doanh, đi thẳng về phòng mình, bóng dáng hắt như một cơn gió, thổi mở cửa sổ, rồi đáp xuống phòng.

Hắn xoay tay đóng cửa lại, tựa vào tường thở dốc một chút.

Sự ham muốn mãnh liệt gần như muốn nuốt chửng hắn, Hoắc Bằng Cảnh ngửa đầu nhìn, ánh trăng nhẹ nhàng lướt qua yết hầu hắn. Hắn nghĩ đến đôi bàn tay nhỏ nhắn của nàng, an ủi hắn, kích thích hắn.

Hoắc Bằng Cảnh yết hầu chuyển động, từ trong tay áo tìm ra chiếc khăn tay có mùi hương của chủ nhân, phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ.

...

Chiếc khăn vốn gọn gàng giờ đã bị vút sang một bên, trông có phần lộn xộn, ánh trăng chiếu lên, nếu nhìn kỹ, có thể thấy nó đã bị vấy bẩn.

Hắn đương nhiên không dùng khăn tay của nàng để hại nàng, hắn chỉ đang cố gắng dùng chiếc khăn của nàng để chiếm

hữu nàng.

Hoắc Bằng Cảnh thở nhẹ, cuối cùng cầm cuốn sách mà nàng định giành lấy, dưới ánh đèn lật xem.

Đêm đã khuya, Hoắc Bằng Cảnh đặt cuốn sách xuống, xoa xoa trán.

Đột nhiên nghĩ rằng, nếu để nàng học theo cũng không tệ.

...

Triệu Doanh Doanh có một giấc mơ đáng sợ. Tất cả là lỗi của ông chủ thư quán, đều do ông ấy giới thiệu cho nàng cuốn sách kỳ cục gì đó, khiến nàng sau khi đọc xong thì bị ám ảnh, hoàn toàn không thể quên.

Vì vậy, nàng mơ thấy mình trở thành nữ chính trong cuốn sách đó, thực sự đi tìm vị công tử họ Hoắc để âu yếm, rồi liên tục làm những việc này nọ.

Triệu Doanh Doanh bĩu môi, yếu ớt gọi Hồng Miên: “Ta muốn uống nước.”

Hồng Miên đẩy cửa bước vào, mang theo chậu nước thơm và khăn tay, trước tiên giúp Triệu Doanh Doanh thay y phục, rồi sau đó rửa mặt.

Khi chải tóc cho Triệu Doanh Doanh, Hồng Miên bỗng rồi nói: “Cô nương, Tiêu công tử từ sáng sớm đã đến phủ, lão gia hiện đang tiếp đón ngài ấy.”

Triệu Doanh Doanh cau mày: “Hắn ta lại đến làm gì? Sao hắn lại không biết xấu hổ thế? Hắn đã làm ra chuyện như vậy mà còn làm như không có gì, đến tìm ta, thật sự coi ta là kẻ ngốc sao?”

Hồng Miên thở dài: “Tiêu công tử nói rằng đến để đỡ cô nương, ngài ấy nói mấy ngày trước đột nhiên có việc bận, không thể quan tâm đến cô nương, mong cô nương đừng giận. Cô nương cũng biết, lão gia rất hài lòng với Tiêu công tử, vì vậy lão gia mới sai người đến mời cô nương qua gặp Tiêu công tử.”

Triệu Doanh Doanh tức giận: “Vậy ta sẽ nói với phụ thân, Tiêu Hằng đã làm ra chuyện tốt đẹp gì.”

Hồng Miên do dự nói: “Nhưng cô nương, nếu ngài nói với lão gia, Tiêu công tử và tam cô nương lại thành đôi, thì Tiêu công tử vẫn là hiền tế* của lão gia, chưa chắc lão gia sẽ làm gì.”

Vai Triệu Doanh Doanh ngay lập tức xụ xuống, Hồng Miên nói rất có lý, dù nàng có nói với phụ thân, phụ thân cũng chưa chắc đứng về phía nàng. Dù sao phụ thân vẫn luôn yêu thương Triệu Uyển Nghiên, đến lúc đó giúp ai còn chưa biết được.

Hồng Miên lại nói: “Hơn nữa, có thể lão gia sẽ khuyên cô nương rằng chuyện này không có gì, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, bảo cô nương rộng lượng một chút. Thậm chí, không chừng lão gia sẽ gả cả cô nương và tam cô nương cho Tiêu công tử.”

Triệu Doanh Doanh chỉ nghĩ đến cảnh tượng mà Hồng Miên nói đã thấy buồn nôn, nàng không thể tha thứ cho Tiêu Hằng, dù có thể tha thứ cho hắn tìm người khác, cũng không thể tha thứ cho hắn chửi nàng là một kẻ "ngực to não nhỏ." Hơn nữa, người mà Tiêu Hằng tìm lại là Triệu Uyển Nghiên.

Nếu nàng và Triệu Uyển Nghiên gả cho cùng một nam nhân, có nghĩa là cả đời này nàng sẽ phải tranh giành với Triệu Uyển Nghiên, mà nàng thì chưa bao giờ đấu lại được Triệu Uyển Nghiên, chẳng phải cuộc đời sẽ rất khổ sở sao?

Nàng không muốn chút nào.

Triệu Doanh Doanh thở dài: “Thôi, đi gặp hần ta vậy. Nếu không phụ thân lại trách ta. Hồng Miên, giúp ta trang điểm thật đẹp.”

Khi Triệu Doanh Doanh đến hoa sảnh, Triệu Mậu Sơn đang trò chuyện vui vẻ với Tiêu Hằng. Triệu Doanh Doanh cúi chào, gọi một tiếng “phụ thân” không để ý đến Tiêu Hằng.

Tiêu Hằng hôm nay dẫn theo Tiêu Thiên và mang theo lễ vật đến, thấy Triệu Doanh Doanh đến, đứng dậy nói: “Doanh Doanh, hôm nay ta đưa Tiêu Thiên đến để xin lỗi muội.”

Tiêu Hằng liếc nhìn Tiêu Thiên, Tiêu Thiên miễn cưỡng nói: “Xin lỗi, hôm đó thái độ của ta không tốt, không nên nói người như vậy.”

Triệu Doanh Doanh hừ lạnh một tiếng: “Ta chấp nhận lời xin lỗi, các người có thể đi rồi.”

Tiêu Hằng lại đưa quà lên, tự mình cầm một chiếc vòng tay, muốn đeo cho Triệu Doanh Doanh.

“Doanh Doanh, đừng giận nữa được không? Muội xem cái vòng này, thật hợp với muội.”

Triệu Doanh Doanh rút tay lại từ tay Tiêu Hằng, không chút nhã nhặn: “Ta không cần, người mang về đi.”

Tiêu Hằng mím môi.

Triệu Mậu Sơn nhìn Triệu Doanh Doanh với ánh mắt không tán thành: “Doanh Doanh, con đang làm gì vậy? Có chuyện gì thì nói chuyện tử tế với người ta.”

Triệu Doanh Doanh liếc nhìn Tiêu Hằng, tức giận: “Ta không có gì để nói với hần.”

Nói xong, nàng quay người bước đi.

Triệu Mậu Sơn nhìn nhi nữ cứng đầu, đành phải xin lỗi Tiêu Hằng, sau đó mới đi tìm Triệu Doanh Doanh hỏi chuyện.

"Con làm sao vậy? Tiêu Hằng làm con không vui, con tức giận thì cũng được, nhưng sao lại không nể mặt hấn như vậy? Tiêu Hằng đối xử với con chưa đủ tốt sao?"

Triệu Doanh Doanh nói: "Phụ thân, hấn..."

Nàng muốn nói rằng hấn chửi rửa nàng sau lưng, còn lén lút với người khác, nhưng nhớ đến lời Hồng Miên nói, nàng đành nhịn xuống.

Trước khi nàng có thể khiến Hoắc công tử trở thành phu quân của nàng, nàng không thể tiết lộ chuyện bại hoại giữa Tiêu Hằng và Triệu Uyển Nghiên.

"Thôi được, phụ thân, con biết rồi." Triệu Doanh Doanh trả lời qua loa lời của Triệu Mậu Sơn, rồi xin phép quay về Xuân Sơn Viện.

Trên đường, nàng gặp Triệu Uyển Nghiên, Triệu Uyển Nghiên giả vờ quan tâm: "Nghe nói tử tử và Tiêu công tử cãi nhau, sao vậy? Tiêu công tử là một lang quân tốt như vậy, tử tử nên giữ chặt lấy."

Giọng điệu mỉa mai, kẻ tiểu nhân đặc ý.

Triệu Doanh Doanh chẳng buồn quan tâm đến nàng ta, quay người bước đi.

Thay vì lãng phí thời gian với Triệu Uyển Nghiên, nàng thà tranh thủ đi tìm Hoắc công tử để vun đắp tình cảm. Đợi đến khi nàng lấy được Hoắc công tử, sẽ khiến Triệu Uyển Nghiên tức chết.

Triệu Doanh Doanh bảo Hồng Miên chuẩn bị điểm tâm, rồi một lần nữa đến thăm viện bên cạnh.

*Hiền tể: con rể

Chương 32: Quà Đáp Lễ

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh đứng trước cánh cửa gỗ của tiểu viện, nhẹ nhàng giơ tay ngọc lên gõ cửa.

Chẳng bao lâu, có người ra mở cửa, là người hầu mà Triệu Doanh Doanh đã gặp lần trước.

Triều Nam vốn đang nói chuyện với Triều Bắc. Hai người họ theo chủ nhân đến Hồ Châu để hầu hạ, nhưng chủ nhân không thích có người hầu hạ bên cạnh, họ chỉ làm những việc mà chủ nhân cần, chẳng hạn như lấy thư từ kinh thành gửi tới. Khi chủ nhân không cần đến họ, họ cũng không cần xuất hiện trước mặt ngài, vẫn như thường lệ.

Trước đây ở kinh thành, chủ nhân có nhiều việc cần làm và họ cũng bận rộn theo. Nhưng đến Hồ Châu, chủ nhân có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn, họ cũng trở nên nhàn rỗi.

Khi nhàn rỗi, họ không biết làm gì. Không thể rời chủ nhân quá xa, phòng khi chủ nhân cần, họ phải nhanh chóng xuất hiện bên cạnh ngài. Vì vậy, không thể đi dạo chơi, chỉ có thể ở lại tiểu viện này.

Triều Nam tính tình hoạt bát, khi thật sự buồn chán thì tìm Triều Bắc nói chuyện. Triều Bắc tính tình trầm lặng, không thích nói nhiều, nên phần lớn thời gian chỉ lặng lẽ lắng nghe, thỉnh thoảng mới đáp lại một câu.

Thực ra, Triều Nam cũng không có nhiều chủ đề để nói, chỉ đành nhắc đến Triệu Doanh Doanh.

“Triều Bắc, người nói khi nào thì đại nhân và Triệu cô nương có thể thành thân? Có phải sẽ là trong năm nay không?”

“Nếu thành thân, có phải là sẽ nhanh chóng có con không? Triệu cô nương và đại nhân đều đẹp, con của họ chắc chắn sẽ rất đẹp.”

“Này Triều Bắc, người nói xem, Triệu cô nương và đại nhân sẽ sinh con trai hay con gái? Ôi, có lẽ họ có thể sinh hai đứa, một trai một gái.”

Triều Bắc lặng lẽ nghiền thuốc, đột nhiên nói: “Đại nhân không thích trẻ con.”

Triều Bắc nhớ rất rõ, Hoắc Bằng Cảnh luôn thể hiện sự chán ghét tuyệt đối đối với trẻ con và từng nói rõ ràng rằng ngài không hứng thú với việc có con.

Triều Nam bị chặn lời, nghĩ lại thì đúng là như vậy...

Hắn nói: “Nhưng trước đây đại nhân cũng nói sẽ không lập gia đình, bây giờ chẳng phải cũng đã thay đổi ý định sao. Có lẽ sau khi kết hôn với Triệu cô nương, đại nhân sẽ thích trẻ con.”

Triều Bắc không hiểu mối liên hệ giữa hai việc này, hắn chỉ cảm thấy với tính cách của Hoắc Bằng Cảnh, sẽ không dễ dàng thay đổi suy nghĩ.

“Ta nghĩ là không.”

Triều Nam bĩu môi: “Người thì biết gì?”

Triều Bắc im lặng, đúng là hắn không hiểu, nhưng Triều Nam dường như cũng không có tư cách nói hắn không hiểu.

Hai người vừa nói đến Triệu Doanh Doanh thì nghe có người gõ cửa.

Triều Nam vui mừng ngay lập tức, chạy ra mở cửa: “Chắc chắn là Triệu cô nương.”

Đại nhân nhà hắc ở Hồ Châu không giao thiệp với ai, ngoài Triệu cô nương, không ai đến.

Khi mở cửa, quả nhiên là Triệu cô nương đứng ngoài, Triều Nam cười mời nàng vào.

“Xin cô nương chờ một chút, ta đi báo với công tử nhà ta.”

Triệu Doanh Doanh gật đầu, đa tạ một tiếng rồi bước vào tiểu viện, nhìn thấy bóng lưng của Triều Nam nhanh chóng chạy đi xa.

“Công tử, Triệu cô nương đến rồi.”

Triệu Doanh Doanh khá ấn tượng với người tùy tùng này, dù chỉ mới gặp hai lần. Nói đến đây, vị Hoắc công tử này chỉ mang theo hai nam tùy tùng, trong viện không thấy một nha hoàn nào, quả thật là hiếm thấy.

Nàng ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy bóng dáng của Hoắc Bằng Cảnh đi ra.

Dù không phải lần đầu gặp mặt, nhưng Triệu Doanh Doanh vẫn bị vẻ ngoài của Hoắc Bằng Cảnh làm kinh ngạc.

Y phục mùa hè nhẹ nhàng, khi Hoắc Bằng Cảnh bước đi, áo choàng rộng thùng thình của hắn bị gió thổi bay, như thể có thể nhìn thấy cơ bắp rắn chắc của hắn.

Trong đầu Triệu Doanh Doanh bỗng hiện lên một vài hình ảnh, là những hình ảnh xuất hiện trong cơn ác mộng của nàng.

Triệu Doanh Doanh sửng sốt một lúc, mặt đột nhiên đỏ lên.

Khi nàng nhìn chăm chú, Hoắc Bằng Cảnh đã đến trước mặt nàng.

Hắn thấy rõ phản ứng của nàng, khóe miệng khẽ nở một nụ cười, gật đầu: “Triệu cô nương.”

Nghe tiếng hắn, Triệu Doanh Doanh tỉnh lại, có chút bối rối: “À, ta... ta hôm nay đến là để tặng công tử ít bánh ngọt, lần trước đến thăm mà không mang theo gì, thật là không phải.”

Nàng lúng túng lấy hộp thức ăn từ tay Hồng Miên, mở ra, trong hộp là một số loại bánh nổi tiếng của Hồ Châu. Triệu Doanh Doanh lấy một miếng đưa cho Hoắc Bằng Cảnh thử.

“Đa tạ Triệu cô nương, Triệu cô nương không cần khách sáo, thực ra đó chỉ là lễ nghĩa.”

Hoắc Bằng Cảnh nói, khi nhận bánh, ngón tay của hắn vô tình chạm vào mu bàn tay của Triệu Doanh Doanh.

Ánh mắt của Triệu Doanh Doanh dừng lại trên tay Hoắc Bằng Cảnh, ngón tay của hắn thon dài, đều đặn, các đốt ngón tay rõ ràng, rất đẹp.

Chỉ là... có vẻ quen mắt.

Triệu Doanh Doanh sửng sốt, không nhớ ra đã gặp ở đâu, chỉ có thể nghĩ, chẳng lẽ cũng thấy trong mơ?

Mặt nàng lại nóng lên.

Triệu Doanh Doanh da trắng, mặt đỏ lên, càng thêm rõ ràng. Hoắc Bằng Cảnh nhìn vào khuôn mặt ửng hồng của nàng, nghĩ đến cuốn sách mà nàng đọc đêm qua, trong lòng hiểu rõ, chẳng lẽ nàng đã mơ thấy một số chuyện khó nói?

Khóe miệng hắn lại nhếch lên, cố ý nhắc nhở nàng: “Hôm nay trời hơi nóng, mặt Triệu cô nương đỏ hết rồi, đừng đứng đây nữa, vào nhà ngồi đi.”

Nghe hần nhắc đến khuôn mặt của mình, Triệu Doanh Doanh ngượng ngùng che mặt, cảm ơn rồi cùng Hoắc Bằng Cảnh bước vào sảnh.

Triệu Nam nhanh nhẹn vào sảnh trước để chuẩn bị trà nước và trái cây, hai người bước vào sảnh ngồi xuống.

Triệu Doanh Doanh thở ra, cố gắng quên đi cơn ác mộng đó. Nàng như thế này, trước mặt người ta mà nghĩ đến những thứ vô lý, hành vi khác gì lưu manh?

May mà Hoắc công tử không biết nàng đang nghĩ gì, nếu biết, chắc chắn sẽ nghĩ nàng là nữ nhân lưu manh, không có ấn tượng tốt về nàng.

Triệu Doanh Doanh cố chuyển chủ đề, nhìn Hoắc Bằng Cảnh, mở lời: “Đây là những loại bánh đặc sản của thành Hồ Châu, không biết Hoắc công tử cảm thấy thế nào?”

Tốt rồi, nói về đồ ăn, nói về đồ ăn thì sẽ không nghĩ đến những thứ vô lý.

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười: “Hương vị rất ngon, đa tạ Triệu cô nương. Triệu cô nương đã tặng ta bánh, ta lại không biết nên đáp lễ thế nào, hay là...”

Hần suy nghĩ một lát rồi im lặng.

Triệu Doanh Doanh nghe lời của hần, lại cảm thấy có chút quen thuộc.

Nàng dừng lại một chút, sau đó nhớ ra, câu nói này hình như đã xuất hiện trong cuốn thoại bản nàng đọc hôm qua, là lời của nam chính nói với nữ chính.

Nữ chính mang bánh ngọt đến cho nam chính, nam chính nói không biết đáp lễ thế nào, rồi cảnh tiếp theo, hai người lại

lăn lên giường.

Triệu Doanh Doanh: "..."

Trong đầu nàng đột nhiên hiện lên một số từ ngữ, như trắng, mềm, to, thô, v.v.

Ngay lập tức, những mô tả cụ thể đó liền được thay thế bằng khuôn mặt của nàng và Hoắc Bằng Cảnh.

Triệu Doanh Doanh càng đỏ mặt hơn, chỉ cảm thấy ngòai trong căn phòng này sắp bốc hơi đến nơi.

Sau đó, nàng nghe Hoắc Bằng Cảnh nói: "Không biết Triệu cô nương thích gì? Để ta bảo người chuẩn bị một ít, đáp lễ."

Triệu Doanh Doanh ấp úng, cúi đầu để che đi khuôn mặt đỏ bừng, lúng túng nói: "Thích gì... à, ta, ta thích..."

Đầu nàng như sắp bốc cháy, không thể suy nghĩ được, đành đứng bật dậy.

"Xin lỗi, Hoắc công tử, hôm nay ta đột nhiên cảm thấy không được khỏe, để hôm khác ta sẽ đến thăm."

Nói xong, nàng muốn rời đi.

Hoắc Bằng Cảnh cũng đứng dậy, bước vài bước tới bên nàng, có vẻ rất quan tâm: "Triệu cô nương làm sao vậy?"

Nàng cảm thấy toàn thân nóng bừng từ đầu đến chân, chỉ thấy bàn tay của Hoắc Bằng Cảnh đang nắm lấy cánh tay mình, mát lạnh, thật dễ chịu. Nàng hít một hơi, trong đầu liên tục nghĩ, trời ơi, không lẽ lát nữa nàng sẽ cùng Hoắc công tử lăn lên giường? Không được, không thể nào.

Nàng gần như nhảy lùi lại, "Không sao! Ta chỉ là quá nóng, có lẽ bị cảm nắng, về nghỉ ngơi sẽ khỏe."

Nói xong, nàng cuống cuống chạy đi, nhưng khi bước qua ngưỡng cửa lại vấp ngã.

Hồng Miên muốn đỡ cô nương nhà mình, nhưng đã bị một đôi tay khác nhanh hơn.

"Cẩn thận." Giọng nói ấm áp, trầm lắng, rất dễ nghe.

Triệu Doanh Doanh ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của Hoắc Bằng Cảnh, tim nàng đập thình thịch.

"Ta... ta không sao, đa tạ công tử." Triệu Doanh Doanh lùi lại một bước, đứng vững, đa tạ Hoắc Bằng Cảnh, rồi dẫn Hồng Miên rời đi.

Triều Nam mang trái cây vào, chỉ thấy Triệu Doanh Doanh rời đi.

"Công tử, sao Triệu cô nương lại đi rồi?"

Không phải mới đến sao? Chẳng lẽ đã cãi nhau với công tử?

Triều Nam nhìn Hoắc Bằng Cảnh, nhưng thấy khóe miệng Hoắc Bằng Cảnh nở nụ cười, rõ ràng không giống như đã cãi nhau với Triệu cô nương.

Triều Nam lại không hiểu, nếu không cãi nhau, sao Triệu cô nương mới đến đã vội đi?

Hoắc Bằng Cảnh nhìn theo bóng lưng của Triệu Doanh Doanh, nụ cười càng sâu.

Có vẻ nàng ấy có ấn tượng sâu sắc với cuốn sách đó.

"Triều Nam, người chuẩn bị một ít quà, mang đến Triệu phủ."

Triệu Doanh Doanh bước nhanh ra khỏi tiểu viện, đi thêm một đoạn nữa mới dừng lại, tay ôm ngực thở dốc. Hồng Miên

thấy nàng mồ hôi đầm đìa, lấy khăn tay quạt cho nàng, "Cô nường, sao ngài lại nóng đến vậy?"

Triệu Doanh Doanh cũng tự quạt, nhìn Hồng Miên: "Ta không phải nóng, ta là..."

"Tất cả là tại cuốn sách mà ông chủ thư quán bán cho ta hôm qua." Nàng dậm chân, lại tự quạt cho mình.

Hồng Miên không hiểu: "Cuốn sách đó làm sao?"

Triệu Doanh Doanh không thể nói cho Hồng Miên biết trong sách viết gì, đành nói: "Dù sao cũng là lỗi của cuốn sách đó!"

Ánh mặt trời nóng bỏng trên đỉnh đầu làm người càng thêm nóng, nàng vội kéo Hồng Miên về nhà.

Chỉ khi về đến Xuân Sơn Viện, Triệu Doanh Doanh mới bình tĩnh lại.

Nàng đổ mồ hôi khắp người, dính nhớp nháp, bèn bảo Hồng Miên chuẩn bị nước tắm.

Triệu Doanh Doanh dựa vào mép thùng tắm, khuôn mặt kiêu diễm sụp xuống, tất cả là tại ông chủ thư quán đó, bán cho nàng cuốn sách vớ vẩn gì không biết!

Nàng không nên mua cuốn sách đó về, không nên đọc nó, nếu không đọc cuốn sách đó, đêm qua nàng sẽ không làm Nguyệt Thần đại nhân tức giận, đêm qua nàng cũng sẽ không mơ những giấc mơ đáng sợ đó, hôm nay cũng sẽ không nghĩ đến những điều kinh khủng như vậy.

Giờ đây trong đầu nàng toàn là những thứ kỳ quái, không thể nào quên đi, thật đáng sợ.

Triệu Doanh Doanh lặng lẽ chìm vào nước, để nước nóng bao phủ mình.

Vì nàng luôn đắm chìm trong sự hối tiếc và xấu hổ, nên tắm rửa kéo dài đến tận hai khắc đồng hồ*

Ra khỏi phòng tắm, Triệu Doanh Doanh đơn giản trang điểm lại, búi tóc lên gọn gàng, rồi nằm nghỉ trên chiếc ghế mỹ nhân.

Hồng Miên từ ngoài bước vào, tay cầm một cái hộp, Triệu Doanh Doanh ngạc nhiên nhìn nàng.

"Cái gì vậy?"

Hồng Miên đặt cái hộp lên bàn nhỏ bên cạnh Triệu Doanh Doanh, cười ranh mãnh: "Vừa rồi người của Hoắc công tử bên cạnh mang quà đến. Đây là quà tặng cho cô nương."

Triệu Doanh Doanh chớp chớp mắt, ngồi dậy, có chút ngạc nhiên vui mừng, nhưng rõ ràng hôm nay nàng không làm gì đặc biệt, mà Hoắc công tử lại...

Nàng ngẫm nghĩ, rồi hiểu ra, đây chắc chắn là nhờ công lao của Nguyệt Thần đại nhân.

Nguyệt Thần đại nhân đã nói, chỉ cần nàng thường xuyên xuất hiện trước mặt Hoắc công tử, ngài sẽ giúp nàng làm cho Hoắc công tử thích nàng. Cho dù nàng không thể hiện xuất sắc, Nguyệt Thần đại nhân cũng sẽ làm mê hoặc tâm trí của Hoắc công tử, khiến hắn động lòng với nàng.

Nguyệt Thần đại nhân thật lợi hại, đến mức như vậy cũng có thể làm được.

*1 khắc = 15ph

Chương 33: Vòng Cổ

DTV-EBOOK

Đã như vậy, ngày mai lại đến thăm một lần nữa, mang tặng thứ gì đó khác, như thế vài lần qua lại, chẳng phải sẽ khiến Hoắc công tử mê mẩn sao?

Triệu Doanh Doanh cười rạng rỡ, kéo chiếc hộp mà Hồng Miên đặt xuống đến trước mặt. Chiếc hộp được chế tác tinh xảo, chất liệu sơn và gỗ đều không phải loại rẻ tiền, có thể thấy Hoắc công tử ra tay không tầm thường, gia cảnh hẳn rất giàu có.

Nàng mở hộp, bên trong được lót bằng lụa mềm màu hồng sen, trên lớp lụa mềm đó là một chuỗi vòng cổ ngọc trai hồng đính hồng ngọc.

Nhìn thấy chuỗi vòng cổ đó, Triệu Doanh Doanh không khỏi mở to mắt, miệng thốt lên một câu: “Ôi...”

Nàng vốn thích những trang sức đẹp mắt lộng lẫy, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã cảm thấy chuỗi vòng cổ này vô cùng tinh xảo, khiến người ta không thể rời mắt. Thậm chí nàng còn cảm thấy, chuỗi vòng cổ này chính là thuộc về nàng.

Triệu Doanh Doanh háo hức muốn Hồng Miên giúp nàng đeo thử vòng cổ.

Hồng Miên cũng rất ngạc nhiên, chuỗi ngọc trai này có những hạt ngọc lớn và tròn, tỏa ra ánh sáng lấp lánh, dù không hiểu biết nhiều nhưng cũng biết giá trị của nó không hề nhỏ. Huống chi, ngọc trai bán bên ngoài luôn có màu trắng, hiếm khi thấy màu sắc khác, mà đây lại còn là một chuỗi ngọc trai hồng.

Còn viên hồng ngọc ở dưới, viên hồng ngọc lớn bằng trứng chim bồ câu, cầm trên tay lại càng thấy nặng. Hồng Miên

thường cùng Triệu Doanh Doanh đi dạo ở các tiệm trang sức, ngay cả tiệm trang sức tốt nhất ở Hồ Châu cũng hiếm khi thấy viên hồng ngọc nào đẹp như thế này, trong suốt và lấp lánh. Những viên hồng ngọc không được trong trẻo cũng đã bán vài trăm lượng, huống chi là viên ngọc có chất lượng thượng hạng này?

Hồng Miên cẩn thận nâng chuỗi vòng cổ lên, giúp Triệu Doanh Doanh đeo vào.

Màu đỏ tinh khiết làm nổi bật làn da trắng mịn của Triệu Doanh Doanh, trông nàng như một búp bê sứ trắng. Triệu Doanh Doanh không thể chờ đợi, bước xuống khỏi ghế mỹ nhân, chạy đến trước gương trang điểm để ngắm mình trong gương, trong gương hiện lên hình ảnh mỹ nhân như ngọc.

Triệu Doanh Doanh ngắm nghía mình trong gương, nhìn bên trái rồi bên phải, càng nhìn càng thích chuỗi vòng cổ này.

“Đẹp quá, thật là hợp với ta. Phải không Hồng Miên?” Triệu Doanh Doanh không thể rời mắt, không thể không chạm vào viên hồng ngọc trên vòng cổ, “Nhất định là rất đắt.”

Nàng hít một hơi, sau đó nhớ ra điều gì, hỏi Hồng Miên, “Người vừa nói đây là dành cho ta, nghĩa là Hoắc công tử còn tặng nhiều phần khác nữa sao?”

Hồng Miên gật đầu: “Tiểu đồng ngoài cổng nói, người hầu của Hoắc công tử nói rằng Hoắc công tử mới chuyển đến Hồ Châu được một thời gian, vì bệnh tật nên không thể thăm hỏi hàng xóm, nên gửi chút quà để bày tỏ lòng thành. Lão gia và phu nhân đều nhận được một phần, các tiểu thư và công tử cũng đều có một phần.”

“Quà tặng cho họ cũng là những trang sức quý giá tương tự sao?” Triệu Doanh Doanh sờ chuỗi vòng cổ trên cổ, khó mà tưởng tượng nổi, Hoắc công tử ra tay thật hào phóng quá.

Hồng Miên lắc đầu: “Nô tỳ không rõ. Mỗi phần quà đều được đựng trong hộp, nô tỳ không biết họ nhận được gì.”

Triệu Doanh Doanh nói: “Vậy người đi dò hỏi xem, họ nhận được gì?”

Hồng Miên gật đầu rồi lui ra.

Triệu Doanh Doanh lại nhìn mình trong gương, không giấu nổi vẻ vui mừng, nàng yêu thích không rời chuỗi vòng cổ này.

Hồng Miên nhanh chóng trở lại, mang theo tin tức: “Cô nương, nô tỳ đã hỏi rồi. Hoắc công tử tặng cho họ đều là đồ ăn, không có gì đặc biệt, chỉ riêng phần của cô nương là một chuỗi vòng cổ. Họ hình như không biết, nên nô tỳ cũng không nói gì.”

Triệu Doanh Doanh ngẫm nghĩ, chỉ tặng riêng nàng vòng cổ, điều này cho thấy Hoắc Bằng Cảnh có sự quan tâm đặc biệt đến nàng.

Nàng mỉm cười, lại sờ vào chuỗi vòng cổ trên cổ.

“Người đừng nói ra, nếu có ai hỏi thì người cứ nói cũng là đồ ăn thôi.”

Nàng không ngốc.

Nếu nói ra, chẳng phải mọi người đều biết bên cạnh có một nam nhân hiếm có, rồi ai cũng sẽ tranh giành. Đợi đến khi nàng chinh phục được Hoắc công tử, rồi sẽ cho mọi người một bất ngờ nhỏ.

Thật là, rõ ràng nàng thông minh như vậy, Tiêu Hằng lại nói nàng không có đầu óc, đúng là đáng ghét.

Ở bên này, Triệu Mậu Sơn nhận được quà, nhưng không để tâm lắm, chỉ bảo người mang đến các viện khác.

Triệu Mậu Sơn nói với quản gia bên cạnh: "Ta nhớ hình như khu viện này đã nhiều năm không có người ở, khi nào thì có người chuyển đến vậy?"

Quản gia lắc đầu, viện bên cạnh chỉ là một viện nhỏ, không đáng để tâm: "Lão nô cũng không chú ý."

Triệu Mậu Sơn nói: "Thôi được, dù sao người ta cũng có lòng, người cũng chọn ít đồ ăn, mang qua tặng họ."

Quản gia nhận lệnh.

Triệu Uyển Nghiên nhận được quà, có chút không hài lòng, tiện tay đặt sang một bên, khi nhớ ra mới ban cho người hầu trong viện. Bây giờ tâm tư nàng ta đều dồn vào Tiêu Hằng, mấy ngày nay việc Tiêu Hằng hạ mình dỗ dành Triệu Doanh Doanh khiến Triệu Uyển Nghiên không vui.

Rõ ràng hắn ta đã nói không để mắt đến Triệu Doanh Doanh, nhưng lại hạ mình dỗ dành...

Nghĩ lại, trong lòng hắn vẫn thích Triệu Doanh Doanh, nếu hắn dỗ dành Triệu Doanh Doanh xong rồi quay lại đá nàng, thì không được. Nàng đã trao mình cho Tiêu Hằng, dù thế nào cũng phải giành lấy Tiêu Hằng.

Triệu Uyển Nghiên đặt tay lên bụng phẳng của mình, nhẹ nhàng vỗ, mong rằng bụng nàng tranh thủ. Đợi đến khi nàng có con của Tiêu Hằng, Tiêu Hằng sẽ không thể không cưới nàng. Nàng không chỉ muốn cưới Tiêu Hằng, mà còn phải làm chính thê.

Triệu Như Hiên cũng nhận được hộp đồ ăn, nàng không như Triệu Uyển Nghiên, không vứt ngay sang một bên, mà vẫn có chút nghi ngờ. Nàng cũng nhớ rằng khu viện bên cạnh đã không có người ở mười mấy năm, luôn bỏ trống, viện đó không lớn, nhỏ và đơn sơ, chủ nhân chắc không giàu có. Nhưng chiếc hộp

lại rất tinh xảo, không giống như của người nhà nghèo dùng để tặng quà cho hàng xóm.

Hơn nữa hôm nay là tiểu đồng đến tặng quà, nếu là nữ chủ nhân thì tỳ nữ sẽ đến tặng, chỉ có nam nhân mới sai tiểu đồng đến tặng quà, và chắc chắn đó là nam nhân vẫn chưa thành gia. Nếu đã thành gia, thì những việc này đáng ra là do thê tử làm, cũng phải là tỳ nữ đến tặng.

Vì thế, chủ nhân của viện bên cạnh có thể là một nam nhân chưa thành gia và có gia cảnh không tệ.

Triệu Như Hiên nghĩ ngợi một chút, liền bảo người hầu đi tìm hiểu xem ai đang sống ở viện bên cạnh.

Hôn sự của Triệu Như Hiên đã định, hôn lễ sẽ diễn ra vào cuối năm, nàng đã bắt đầu may váy cưới, chuẩn bị cho hôn lễ.

Chỉ là trong lòng nàng luôn không hài lòng với hôn sự này, nàng cảm thấy mình có thể gả cho người tốt hơn.

Triệu Doanh Doanh có thể gả cho Tiêu Hằng, tại sao nàng lại không thể?

Triệu Doanh Doanh đeo chuỗi vòng cổ hồng ngọc khoe mãi, mãi đến khi không nở phải tháo ra, nhờ Hồng Miên cất giữ cẩn thận. Nàng lại nhớ đến Nguyệt Thần đại nhân, Nguyệt Thần đại nhân giúp nàng như vậy, nhưng đêm qua...

Triệu Doanh Doanh nghĩ đến chuyện này thì thở dài, Nguyệt Thần đại nhân đêm qua đi vội như vậy, liệu có giận nàng không?

Triệu Doanh Doanh suy nghĩ một lúc, rồi rung lục lạc ở eo.

Nếu Nguyệt Thần đại nhân chịu xuất hiện, thì có nghĩa là ngài không giận nàng...

Không biết vì sao, Triệu Doanh Doanh có chút hồi hộp, bèn nhắm mắt lại.

Nàng âm thầm đếm thời gian trong lòng, sau đó mở mắt ra.

Đập vào mắt nàng là vật áo màu đen quen thuộc.

Nàng vui mừng, cố nén nụ cười, hỏi: “Ngài... vẫn khỏe chứ?”

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng.

Triệu Doanh Doanh như trút được gánh nặng, nụ cười càng thêm rạng rỡ: “Nguyệt Thần đại nhân, ta đã nghe lời ngài, hôm nay đi gặp Hoắc công tử, tặng hắn ít bánh ngọt, sau đó Hoắc công tử cũng gửi lại quà cho ta.”

Nàng có chút phấn khích, khi nói về chuyện này mắt mày đều rạng rỡ, đầy sinh động.

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh dừng lại trên gương mặt nàng, khó mà rời đi, lặng lẽ nghe từng lời nàng nói.

Món quà hắn tặng, Triệu Doanh Doanh chắc hẳn rất thích, nàng vốn dĩ thích những thứ hoa mỹ lấp lánh. Hắn có thể tưởng tượng ra cảnh nàng mở hộp và nhìn thấy cái vòng cổ đó, đôi mắt tròn xoe vì ngạc nhiên, sau đó không thể chờ đợi mà thử ngay, rồi ngẩn ngía trước gương.

Hộp trang điểm của nàng quá đơn sơ, cần thêm nhiều trang sức hơn. Những thứ lấp lánh hoa mỹ hắn từng có trước đây đều phủ bụi trong kho, giờ có vẻ đã có chỗ dùng.

Nếu nàng lấy người khác, họ có thể mua cho nàng những viên đá quý đẹp đẽ, quý giá nhất không?

Chỉ có hần mới có thể.

Hần có thể trao cho nàng những thứ đẹp đẽ và quý giá nhất trên thế gian này, chỉ cần nàng thích.

“Người có thích chiếc vòng cổ đó không?” Hoắc Bằng Cảnh hỏi.

Triệu Doanh Doanh cười nói: “Thích! Rất thích! Quá đẹp luôn!”

Nói xong, nàng lại khựng lại. Hình như nàng chỉ nói là có quà đáp lễ, chứ chưa nói đó là một chiếc vòng cổ mà? Nguyệt Thần đại nhân biết cả điều này, quả không hổ danh là ngài.

Triệu Doanh Doanh lại nói: “Nhưng hôm nay ta tặng hần bánh ngọt, ngày mai tặng gì cho hần đây?”

“Ngày mai? Tặng một cây bút đi.” Hoắc Bằng Cảnh nói.

Cây bút hần luyện chữ vốn không thuận tay lắm, có thể cần một cây mới.

Triệu Doanh Doanh gật đầu: “Được! Ngày mai ta sẽ đi chọn một cây bút.”

Nói xong, nàng im lặng một lát, nghĩ đến cuốn sách bị Nguyệt Thần đại nhân mang đi đêm qua, cái tội lỗi từ cuốn sách đó.

Nguyệt Thần đại nhân có đọc cuốn sách đó không nhỉ?

Nàng lén nhìn Hoắc Bằng Cảnh, vừa lúc chạm phải ánh mắt hần

Hoắc Bằng Cảnh lộ vẻ thắc mắc: “Sao vậy?”

Triệu Doanh Doanh lắc đầu, cười nói: “Không có gì.”

Nàng vẫn nên không hỏi, để tội lỗi từ cuốn sách này kết thúc tại đây.

Sau khi từ viện của Triệu Doanh Doanh trở về, Hoắc Bằng Cảnh gọi Triều Nam tới.

Triều Nam nghĩ rằng giữa đêm thế này, chắc hẳn đại nhân có việc rất quan trọng cần giao cho hắn ta làm, nhìn sắc mặt đại nhân có vẻ đang suy tư.

Hắn ta không khỏi đoán, là có người trong thành Hồ Châu muốn hại đại nhân, hay là ở kinh thành xảy ra đại sự gì?

Sau đó hắn nghe thấy đại nhân nói: “Truyền tin về kinh thành, bảo người trong phủ của ta ở kinh thành chọn một số trang sức đẹp để quý giá và vải vóc, gửi gấp đến Hồ Châu.”

Triều Nam: “...”

Trái tim hồi hộp đột nhiên nhẹ nhõm.

Quả nhiên đại nhân nhà mình đã thay đổi, nửa đêm gọi hắn đến chỉ vì chuyện này.

Trang sức và vải vóc đại nhân không cần, vậy chắc chắn là dành cho ai không cần nói cũng biết.

Chỉ có thể là Triệu cô nương.

Triều Nam nhận lệnh, nhanh chóng lui ra.

Hắn ngẩng đầu nhìn trăng, lại bắt đầu suy nghĩ, không biết con của đại nhân và Triệu cô nương sẽ trông thế nào nhỉ?

...

Ngày hôm sau, Triệu Doanh Doanh dẫn Hồng Miên ra ngoài chọn bút.

Quà đáp lễ của Hoắc công tử hôm qua rất quý giá, nàng cũng phải chọn một cây bút đắt tiền mới được, nếu không sẽ không có thành ý. Triệu Doanh Doanh dự định dẫn Hồng Miên đến cửa hàng văn phòng phẩm tốt nhất ở Hồ Châu, cửa hàng này nằm ngay cạnh thư quán mà nàng đã mua sách hôm trước.

Triệu Doanh Doanh xuống xe ngựa, khi đi qua thư quán, chủ tiệm nhận ra nàng, tưởng nàng lại đến mua sách, cười hỏi: “Tiểu thư đọc thấy thế nào? Có phải rất hay không?”

Hay cái quỷ gì chứ!

Triệu Doanh Doanh lườm chủ tiệm một cái, giận dữ bước vào cửa hàng văn phòng phẩm.

Chủ tiệm bị lườm một cái, chớp chớp mắt, có chút oan ức. Chẳng lẽ hôm qua tiểu thư không có ý đó sao?

Triệu Doanh Doanh vén rèm cửa hàng văn phòng phẩm, vừa bước vào cửa, cổ tay trắng nõn đột nhiên bị ai đó nắm lấy.

Chương 34: Doanh Doanh

DTV-EBOOK

Nàng sửng sờ, ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt của Tiêu Hằng.

Một cảm giác khó chịu dâng lên trong lòng, Triệu Doanh Doanh muốn rút tay khỏi tay Tiêu Hằng, nhưng vô ích, Tiêu Hằng dường như đã dự đoán trước, trước khi nàng kịp rút tay ra, hắn đã nắm chặt hơn, thậm chí ôm nàng vào lòng.

“Doanh Doanh, đều là lỗi của ta, muội tha thứ cho ta được không?” Tiêu Hằng vẫn dịu dàng như thường lệ, hoàn toàn khác với vẻ kiêu ngạo khinh thường khi mắng nàng là đồ ngốc.

“Huynh buông ta ra!” Triệu Doanh Doanh vùng vẫy, đẩy Tiêu Hằng ra. Nhưng tay Tiêu Hằng vẫn nắm chặt cổ tay nàng không buông, hai người cứ thế giằng co trước cửa hàng văn phòng phẩm.

Chủ tiệm văn phòng phẩm giật mình, vội vàng bước tới hỏi có chuyện gì: “Hai vị có chuyện gì vậy?”

Tiêu Hằng ở Hồ Châu cũng khá nổi tiếng, trước đây thường đến tiệm này mua bút mực giấy nghiên, nên chủ tiệm nhận ra hắn ta. Chủ tiệm nhìn Tiêu Hằng, rồi nhìn Triệu Doanh Doanh, cũng nhận ra nàng. Ông ta đứng ngẩn ra, không biết có nên tiếp tục tiến lên hay không.

Biết thân phận của họ, chủ tiệm cũng không lo lắng sẽ có nguy hiểm gì, nghĩ chắc chỉ là tình nhân cãi nhau thôi. Chủ tiệm lùi lại, giả vờ như không thấy.

Triệu Doanh Doanh không rút tay ra được, có chút tức giận, trừng mắt nhìn Tiêu Hằng.

“Tại sao huynh lại ở đây?”

Tiêu Hằng coi cái trừng mắt này như là nàng đang giận dữ, cười nói: “Doanh Doanh không muốn gặp ta, ta đành phải nghĩ cách để Doanh Doanh gặp ta.”

Triệu Doanh Doanh lườm hắt ta một cái, cảm thấy ghê tởm với sự giả tạo của hắn ta: “Buông tay ra!”

Tiêu Hằng tất nhiên không chịu buông, “Doanh Doanh, ngày mai ta sẽ về Tương Châu, lần sau gặp lại sẽ là mấy tháng sau, muội thật sự muốn giận dữ với ta mãi sao?”

Triệu Doanh Doanh không nói gì, nàng rất muốn mắng hắn ta, nhưng mắng ở đây sẽ bị người khác nghe thấy, rồi cả Hồ Châu sẽ biết chuyện này. Nàng cũng không muốn nói chuyện gì khác với Tiêu Hằng, chỉ trừng mắt nhìn cổ tay bị hắn ta nắm.

“Huynh buông ta ra.”

Tiêu Hằng tỏ vẻ bất đắc dĩ, nhìn xung quanh, nói: “Ta nghĩ chúng ta nên nói chuyện đằng hoàng, đi trà lâu hoặc lên xe ngựa của ta, được không, Doanh Doanh?”

Triệu Doanh Doanh không muốn bị hắn ta nắm tay, cũng biết nếu cứ tiếp tục giằng co ở đây, chắc chắn sẽ bị nhiều người vây quanh. Nghĩ ngợi một lúc, nàng nói: “Vậy huynh buông ta ra trước, chúng ta vào trà lâu ngồi nói chuyện.”

Nàng không muốn lên xe ngựa, xe ngựa chật chội, phải ngồi gần Tiêu Hằng, phiền phức.

Tiêu Hằng khẽ mỉm cười, ừ một tiếng, buông tay Triệu Doanh Doanh ra.

Triệu Doanh Doanh lập tức kéo Hồng Miên chạy ra ngoài, còn trốn sau lưng Hồng Miên, nói với Tiêu Hằng: “Ta không đi đâu

cả! Ta đã nói là không muốn gặp huynh, huynh không hiểu tiếng người sao?”

Nhìn xem, nàng thông minh thế này, làm sao mà ngốc được?

Ánh mắt Tiêu Hằng lóe lên vẻ khó chịu, nhưng nhanh chóng biến mất, hắn bước lên một bước, Triệu Doanh Doanh lập tức nói lớn hơn: “Huynh đừng lại đây, huynh mà lại đây ta sẽ báo quan!”

Tiêu Hằng lắc đầu cười, bước thêm một bước: “Doanh Doanh, phụ thân của ta là quan lớn nhất ở Hồ Châu. Hơn nữa, chúng ta đã có hôn ước, muội định báo quan thế nào?”

Triệu Doanh Doanh: “...”

Nàng quên mất, chức quan của phụ thân nàng không lớn bằng phụ thân của Tiêu Hằng.

Nàng tức giận kéo Hồng Miên lùi lại, uy hiếp nhưng không có chút uy lực nào: “Dù sao huynh cũng đừng lại đây, nếu huynh còn lại đây, coi chừng bị trời phạt!”

Tiêu Hằng nhìn nàng, không để lời uy hiếp của nàng vào mắt, có lúc hắn ta còn cảm thấy Triệu Doanh Doanh ngốc nghếch đến đáng yêu.

Nhưng ngay sau đó, khi Tiêu Hằng bước thêm một bước, đột nhiên hắn cảm thấy đau ở đầu gối, không kiểm soát được mà quỳ xuống.

Gương mặt Tiêu Hằng biến sắc khó coi, ngay lập tức nhìn quanh, ý nghĩ đầu tiên là có người đang hại mình.

Nhưng xung quanh chỉ có những người qua lại và những người buôn bán, không có bất kỳ dấu hiệu khả nghi nào. Những người qua lại và các chủ tiệm đều nhìn Tiêu Hằng với ánh mắt

tò mò, những ánh mắt mang đầy sự chế giễu và thăm dò khiến Tiêu Hằng khó chịu, hắn ta quát mắng thuộc hạ: "Còn đứng đó làm gì? Không mau đỡ ta dậy, các người chết hết rồi à?"

Giọng hắn có chút mất kiểm soát, khác hẳn với hình ảnh dịu dàng thường ngày.

Những người đi đường gần đó nghe thấy lời của Tiêu Hằng, họ thì thầm với nhau.

Nói xong câu này, Tiêu Hằng đã nhận ra mình thất thố, nhanh chóng trở lại vẻ dịu dàng như trước.

Triệu Doanh Doanh cũng có chút kinh ngạc, không ngờ lời mình nói băng quơ lại linh nghiệm.

Chắc chắn đây là công lao của Nguyệt Thần đại nhân.

Nàng cúi đầu chạm vào lục lạc bên hông, cảm thấy yên tâm.

"Ta đã bảo huynh dừng lại đây, sẽ bị trời phạt mà." Triệu Doanh Doanh lẩm bẩm, trên mặt lộ ra chút đắc ý.

Tiêu Hằng nhìn nàng với vẻ mặt kỳ lạ, so với việc dỗ dành Triệu Doanh Doanh, việc mất mặt tại đây khiến hắn bận tâm hơn. Hắn cau mày, nở một nụ cười dịu dàng, nói với Triệu Doanh Doanh: "Được thôi, Doanh Doanh, nếu muội không muốn gặp ta, thì lần sau ta sẽ đến gặp muội. Chuyện vừa rồi là ta sai, chỉ vì ta quá muốn gặp muội, quá sợ muội giận ta, nên mới làm muội không vui, thật sự xin lỗi."

Nói xong, Tiêu Hằng khập khiễng được thuộc hạ đỡ lên xe ngựa rồi đi.

Triệu Doanh Doanh đợi đến khi thấy xe ngựa của Tiêu Hằng đi xa mới bước ra từ sau lưng Hồng Miên, vỗ vỗ ngực.

"Phiền chết đi được." Nàng lẩm bẩm.

Hồng Miên cũng bị dọa sợ, vẫn chưa hoàn hồn, lúc này giọng của Tiêu công tử như đang nổi trận lôi đình, giống như biến thành một người khác vậy.

Triệu Doanh Doanh nói ngay: "Thật ra ta đã nghĩ thế này từ lâu rồi, Tiêu Hằng đôi khi trông khá đáng sợ."

Hồng Miên đã hoàn toàn mất hết ấn tượng tốt về Tiêu Hằng, giờ phút này hoàn toàn đồng lòng với Triệu Doanh Doanh, "Tiêu công tử thật biết giả vờ, trước mặt một kiểu, sau lưng lại một kiểu khác."

Triệu Doanh Doanh gật đầu tán thành, sau đó cùng Hồng Miên quay lại tiệm văn phòng phẩm.

Chủ tiệm văn phòng phẩm vừa rồi cũng đã xem chuyện náo nhiệt, thấy Triệu Doanh Doanh bước vào, ông ta thu lại vẻ mặt xem trò, tiếp đón nàng một cách cung kính và nhiệt tình.

"Chủ tiệm, ta muốn mua một cây bút tốt, ông có gợi ý gì không?"

Bút chắc không giống như sách, không gây ra những rắc rối vô lý chứ?

Chủ tiệm cười giới thiệu: "Triệu tiểu thư, ngài muốn bút để viết chữ hay để vẽ?"

Triệu Doanh Doanh ngơ ngác: "Có gì khác nhau sao?"

Nàng chẳng biết gì về viết chữ hay vẽ tranh cả.

Chủ tiệm nói: "Đương nhiên là khác, viết chữ và vẽ tranh có trọng điểm khác nhau, nên bút dùng cũng khác nhau. Bút viết

chữ cần phải cứng hơn, còn bút vẽ thì mềm hơn. Ngoài ra, còn có sự khác biệt về chất liệu nữa.”

Triệu Doanh Doanh nghe đến chóng mặt, nàng cũng không biết Hoắc công tử viết chữ nhiều hay vẽ tranh nhiều? Nhưng Hoắc công tử tuần lãng thế này, chắc hẳn viết chữ cũng đẹp, vẽ tranh cũng giỏi, vậy thì mua mỗi loại một chiếc là được.

Chủ tiệm có khách đến mua hàng, dĩ nhiên vui mừng: “VẬY Triệu tiểu thư thử xem mấy cây bút này nhé, đều là hàng thượng phẩm, cầm rất chắc tay.”

Chủ tiệm đưa nàng cầm thử để cảm nhận, Triệu Doanh Doanh cầm lên, vung vẩy trong không trung, cũng không cảm nhận được gì nhiều, chỉ nói: “Hình như cũng được.”

Sau đó nàng hỏi giá, khi biết cây bút đó đáng giá một trăm lượng bạc, nàng đột nhiên cảm thấy cây bút đó không còn tốt nữa.

Hoắc công tử tặng nàng chiếc vòng cổ chắc chắn đắt hơn cây bút này, nhưng mà...

Nàng không có tiền.

Của hồi môn của mẫu thân, dĩ nhiên để lại cho nàng, chỉ là nàng từ trước đến nay không quản lý được những thứ đó, phụ thân cũng không dám giao cho nàng quản, vì vậy số tiền nàng có trong tay cũng chỉ là tiền tiêu vặt hàng tháng.

Không phải nàng không muốn có thành ý, thực sự là...

Túi tiền rỗng tuếch, nàng cũng không có cách nào, chắc Hoắc công tử cũng không để ý những chi tiết nhỏ này.

Cuối cùng, Triệu Doanh Doanh mua hai cây bút, tổng cộng là năm lượng bạc.

Nàng nhờ chủ tiệm dùng hộp gấm đóng gói lại, rồi mang hộp gấm về.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn theo xe ngựa của Triệu Doanh Doanh rồi đi, sau đó mới rời khỏi.

Triệu Doanh Doanh đến cửa tiểu viện, nàng bưng hộp gấm gõ cửa.

Hôm nay là một tùy tùng khác mở cửa: "Cô nương xin mời vào, ta sẽ vào báo công tử."

Triệu Doanh Doanh mỉm cười nhẹ, bước vào tiểu viện. Nàng đã đến đây hai lần, có chút quen thuộc.

Hôm nay người tùy tùng nhiệt tình hơn hình như không có ở nhà, Triệu Doanh Doanh nhìn quanh, chợt nghĩ rằng trong viện của Hoắc công tử dường như không thấy một nha hoàn nào, chỉ có hai tùy tùng đó.

Chẳng lẽ sinh hoạt của hắn đều do hai tùy tùng này chăm sóc? Trong lòng lại thêm vài phần thiện cảm với hắn, chứng tỏ Hoắc công tử không phải là người có tâm địa xấu xa, giữ mình trong sạch, thật tốt.

Chẳng mấy chốc, Hoắc Bằng Cảnh từ trong phòng đi ra.

Hắn vẫn giữ dáng vẻ ngọc thụ lâm phong, từ xa mỉm cười với Triệu Doanh Doanh: "Triệu tiểu thư."

Triệu Doanh Doanh gật đầu, nói: "Hôm qua nhận được lễ vật của Hoắc công tử, thật sự quá quý giá, ta cảm thấy không xứng đáng, nên nghĩ đến việc tặng công tử một ít đồ. Ta thấy công tử phong lưu tuấn đạt, chắc hẳn biết làm thơ, vẽ tranh, nên cần một cây bút vừa tay, mong công tử không chê."

Nàng đưa hộp gấm trong tay đến gần, hơi cúi đầu.

Hoắc Bằng Cảnh nhận lấy hộp gấm nàng đưa, cười nói: "Lễ vật hôm qua Triệu cô nương không cần để trong lòng, chỉ là ta cảm thấy, chiếc vòng cổ đó rất hợp với cô nương, nếu không tặng cho cô nương, nó ở trong tay ta cũng chỉ là đồ vật phủ bụi, còn đeo trên cổ cô nương, nhất định sẽ lấp lánh rạng ngời."

Nói xong, ánh mắt hắn dừng lại ở cổ của Triệu Doanh Doanh, dường như có chút tiếc nuối.

"Cô nương sao hôm nay không đeo? Không thích sao?"

Triệu Doanh Doanh liên tục xua tay: "Không phải không phải, không đeo là vì quá quý giá. Ta rất thích, đa tạ Hoắc công tử. Ngày mai ta sẽ đeo để công tử xem."

Vị Hoắc công tử này nói chuyện thật khéo léo, vòng cổ chỉ khi đeo lên người nàng mới có thể lấp lánh rạng ngời...

Triệu Doanh Doanh không kìm được mà nở một nụ cười.

Hoắc Bằng Cảnh mở hộp gấm, nói: "Đa tạ cô nương đã tặng bút, ta gần đây đang luyện chữ, thật đúng lúc cần. À, đúng rồi, ta vừa mới luyện chữ, cô nương có muốn xem không? Cũng để biết xem, cây bút cô nương tặng có bị lãng phí hay không."

Triệu Doanh Doanh dĩ nhiên không từ chối cơ hội có thể trò chuyện thêm với hắn, gật đầu đồng ý, theo Hoắc Bằng Cảnh vào thư phòng.

Trong thư phòng có vài tủ sách, Triệu Doanh Doanh nhìn thấy, thậm chí gật đầu. Nàng đi đến bàn, nhìn thấy chữ Hoắc Bằng Cảnh vừa viết, mạnh mẽ và đẹp đẽ, giống như con người hắn.

Hoắc Bằng Cảnh bây giờ có ý giấu diếm Triệu Doanh Doanh, nên cả nét chữ cũng thay đổi đôi chút.

Hoắc Bằng Cảnh bảo Triệu Bắc chuẩn bị nước để khai bút, dù chỉ là việc nhỏ như khai bút, nhưng khi Hoắc Bằng Cảnh làm cũng có phong thái khác thường. Triệu Doanh Doanh đứng bên cạnh nhìn, nghĩ đến việc đây là phu quân tương lai của mình, không khỏi vui mừng.

Sau khi khai bút xong, Hoắc Bằng Cảnh chấm mực viết chữ.

Hắn viết lên giấy trắng một chữ "Doanh".

Triệu Doanh Doanh nhìn chữ "Doanh", trong lòng vui mừng.

Nghe thấy Hoắc Bằng Cảnh hỏi: "Ồ, hình như ta quên chưa hỏi tên của cô nương là gì?"

Triệu Doanh Doanh ngẩn ra, hắn không biết tên của nàng, sao lại viết ra được...

Nàng nhớ lại một chút, dường như mình thật sự chưa nói tên cho hắn.

Nàng chỉ vào chữ trên giấy, mỉm cười nói: "Này, đây chính là tên của ta, Doanh Doanh."

Hoắc Bằng Cảnh giả vờ như bưng tỉnh, nói: "Thật là có duyên, lần đầu gặp cô nương, ta đã cảm thấy chữ 'Doanh Doanh' rất hợp với cô nương. Cô nương thật là người cũng như tên."

Chương 35: Dưa Hấu*

DTV-EBOOK

(*) Trong bản raw là từ 汁水, có nghĩa là “nước ép”, “nước quả”. Nhưng mà tui thấy nó làm sao ấy. Nên xin phép được đổi lại tên chương.

Đây là lời khen nàng xinh đẹp, Triệu Doanh Doanh nghe hiểu rõ.

Nàng không khỏi muốn cười tươi, nhưng lại cảm thấy như vậy có vẻ không được ý tứ, cố gắng nén lại, nhưng ý cười vẫn không thể giấu được mà tràn ra từ ánh mắt, thậm chí giọng nói cũng nhuốm đầy ý cười.

"Hoắc công tử quá khen rồi."

Triệu Doanh Doanh không nhin được mà vôn về một lộn tóc đen óng rơi trước vai, quán quanh ngón tay vài vòng rồi thả ra.

Từ nhỏ đến lớn, người khen nàng xinh đẹp không ít, nhưng lời khen của Hoắc công tử nghe đặc biệt dễ chịu hơn. Có lẽ vì hắn có gương mặt trông rất đáng tin cậy, lời nói ra cũng có vẻ chân thành hơn, không phải là lời nịnh nọt cố ý.

Hoắc Bằng Cảnh lại cúi đầu viết chữ, Triệu Doanh Doanh nghiêng đầu lên nhìn gương mặt nghiêng của hắn, nghĩ rằng, vị Hoắc công tử này và Tiêu Hằng có chút giống nhau, đều có phong thái nho nhã, thanh cao.

Nhưng họ lại rất khác nhau, phong thái của Tiêu Hằng giống như ôn hòa vô hại, như một vòng tròn tròn trịa, không có góc cạnh. Nhưng thật ra trong lúc tiếp xúc với Tiêu Hằng, Triệu Doanh Doanh thường nhìn thấy những góc cạnh của hắn, đôi lúc bất ngờ bị chạm phải, không nói nên lời. Nhưng hắn rất

nhANH sẽ thu lại góc cạnh đó, lại trở thành một vòng tròn tròn trịa, khiến người khác nghi ngờ liệu có phải mình nhầm lẫn.

Còn vị Hoắc công tử này, tuy nhìn cũng thanh cao, nho nhã, nhưng lại tỏa ra sự điềm tĩnh, tự tin kiểm soát mọi thứ.

Triệu Doanh Doanh cũng không biết mình muốn nói gì.

Tóm lại, họ rất khác nhau.

Và, Hoắc công tử tốt hơn Tiêu Hằng gấp trăm, gấp vạn lần.

Hoắc Bằng Cảnh đặt bút xuống, viết thêm một câu thơ, đưa cho Triệu Doanh Doanh xem.

"Triệu cô nương, chữ của ta có xứng với cây bút cô nương tặng không?"

Triệu Doanh Doanh nhìn câu thơ trên giấy:

Doanh Doanh mắt say lơ đãng hoành thu thủy, nhàn nhật Nga Mi mặt núi xa.*

(*Dịch nghĩa: Doanh Doanh mắt ngọc mơ màng
Lông mày phớt nhẹ, núi mờ xa xanh.)

Những chữ đó viết rất bay bổng, mạnh mẽ, Triệu Doanh Doanh tuy không hiểu nhiều về chữ nghĩa, nhưng cũng thấy đẹp vô cùng. Nếu nói thật ra, thì là cây bút nàng tặng không xứng với chữ của hắn mới đúng.

Chữ của Hoắc công tử đẹp như vậy, thư phòng lại có nhiều sách, chứng tỏ là người có học thức thật sự. Triệu Doanh Doanh nghĩ mình không thể để lộ đầu óc trống rỗng của mình, chỉ cười nhẹ và nói: "Rất đẹp."

Nói ít lại, sẽ không bị lộ.

Hoắc Bằng Cảnh cũng mỉm cười, nói: "Vậy thì tốt."

Hai người đang nói chuyện, Triệu Nam từ bên ngoài bước vào, dừng lại ở cửa, tay bưng một đĩa trái cây.

"Công tử, Triệu cô nương, thuộc hạ đã chuẩn bị một ít trái cây."

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng, cho phép hắn vào.

Triều Nam bưng đĩa trái cây vào, dừng lại bên cạnh Triệu Doanh Doanh, ra hiệu mời nàng ăn.

Mùa hè thời tiết nóng bức, Triệu cô nương hẳn rất muốn ăn chút trái cây để giải nhiệt.

Hắn dừng lại một chút, nói: "Đây là công tử đặc biệt chuẩn bị cho cô nương."

Hắn thật thông minh.

Triệu Doanh Doanh có chút ngạc nhiên, nhìn Hoắc Bằng Cảnh, nói một tiếng cảm ơn.

Hoắc công tử thật chu đáo, thật tốt.

Nàng nhìn vào đĩa trái cây có dưa hấu, đã được cắt thành từng miếng nhỏ, tiện cho việc lấy. Triệu Doanh Doanh đưa tay lấy một miếng, không dám cắn lớn, chỉ nhấm nháp từng miếng nhỏ.

Dưa hấu này ngọt và nhiều nước, Triệu Doanh Doanh rất thích. Nhưng vì điều kiện trồng trọt và bảo quản, dưa hấu ở thời điểm này có giá hơi đắt, gia đình bình thường khó mà ăn được, ngay cả nhà Triệu gia cũng chỉ có thể ăn một, hai lần trong mùa hè, mà cũng chưa chắc ngọt, có khi còn nhạt nhẽo.

Hoắc công tử quả không hổ danh là quan lớn từ kinh thành, có thể ăn được dưa hấu ngọt như vậy.

Triệu Doanh Doanh cắn thêm một miếng dưa hấu, nước dưa hấu quá nhiều, chảy xuống khóe miệng. Nàng có chút bối rối, vội vàng lấy khăn tay lau, nhưng lại quá vội, không tìm thấy khăn tay trong ống tay áo.

Đang lúc bối rối, một bàn tay thanh thoát nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, dùng khăn sạch lau đi nước dưa hấu nơi khóe miệng.

Hoắc Bằng Cảnh bỗng nhiên tiến lại gần, chỉ cách nàng vài tấc.

Tim Triệu Doanh Doanh đập mạnh không lý do, khi ngừng đầu lên thì chạm vào đôi mắt phượng kia.

Nàng cảm thấy tim mình đập rất nhanh, nhưng cảm giác này khác hẳn khi ở gần Tiêu Hằng.

Hàng mi dài và dày của Triệu Doanh Doanh khẽ rung động, nàng định lùi lại một bước để bình tĩnh lại, nhưng lại bị Hoắc Bằng Cảnh nắm lấy cổ tay.

"Đừng động." Hắn nói, giọng điệu tuy bình thản nhưng lại mang theo một sức mạnh nào đó khiến Triệu Doanh Doanh thật sự không động đậy.

Nàng nghe thấy tiếng tim mình đập, cảm nhận được Hoắc Bằng Cảnh dùng khăn lau lại môi nàng.

Qua lớp khăn, nàng như cảm nhận được nhiệt độ từ ngón tay hắn.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn đôi môi ướm át của nàng, tự mình hiểu rằng lúc này nó đang rất ngọt, mang theo vị ngọt của nước dưa

hầu và sự ngọt ngào từ chính nàng.

Hắn hơi dừng lại, ánh mắt dừng trên môi nàng.

Triệu Doanh Doanh cảm nhận được ánh mắt của Hoắc Bằng Cảnh, tim nàng đập càng nhanh hơn.

Nàng thậm chí còn quên cả thở vì quá căng thẳng.

Thời gian dường như trở nên rất dài, cuối cùng, Hoắc Bằng Cảnh di chuyển.

Tim Triệu Doanh Doanh lại run lên một cái.

Sau đó, Hoắc Bằng Cảnh lùi lại một bước, khóe miệng nở một nụ cười: "Xong rồi."

Triệu Doanh Doanh chớp chớp mắt, cười ngượng ngùng, nói lời cảm ơn.

Nàng... còn tưởng...

Vừa rồi hắn muốn hôn nàng.

Thôi rồi, thôi rồi, trong đầu nàng toàn nghĩ những điều linh tinh thôi!

Chắc chắn là do cuốn sách đó, những lời táo bạo trong sách như in sâu vào tâm trí nàng, không thể nào xóa được.

Triệu Doanh Doanh vội vàng cúi đầu ăn dưa hầu để che giấu sự bối rối của mình.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn biểu cảm của nàng, khẽ mỉm cười không thành tiếng.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, hắn thật sự muốn hôn nàng, rất muốn.

Nhưng, cũng không cần phải vội vàng ngay lúc này.

Còn nhiều thời gian.

Triệu Doanh Doanh ăn xong một miếng dưa hấu, tim vẫn đập nhanh hơn bình thường. Nàng không dám ngẩng đầu nhìn Hoắc Bằng Cảnh, nghĩ rằng Hoắc công tử rõ ràng là người rất chính trực, là do nàng đã nghĩ sai về hắn.

Nàng cảm thấy bối rối, lại ăn thêm vài miếng dưa hấu, không biết từ lúc nào đã ăn hết cả đĩa. Nàng ăn rất thỏa mãn, thậm chí có cảm giác no nê.

Nàng cẩn thận không để nước dưa hấu chảy ra khỏi miệng, nhưng dưa hấu nhiều nước, nước vẫn chảy từ đầu ngón tay xuống, chảy vào lòng bàn tay trắng nõn của nàng.

Nước dưa hấu dính dính, cảm thấy không thoải mái. Triệu Doanh Doanh muốn tìm khăn tay, nhưng tay đều bẩn, không tiện chạm vào quần áo. Nàng cắn môi, Hồng Miên lại đang ở cửa.

Chưa kịp nghĩ kỹ, Hoắc Bằng Cảnh đã tiến lại gần, nắm lấy cổ tay nàng và nói: "Nếu Triệu cô nương không chê, ta sẽ lau giúp cô."

Hắn đã nói vậy, chẳng lẽ nàng còn dám chê bai?

Triệu Doanh Doanh cười ngượng ngùng, lắc đầu: "Tự nhiên sẽ không, vậy thì đa tạ Hoắc công tử."

Ánh mắt của Hoắc Bằng Cảnh lại dừng trên tay nàng, cẩn thận lau nước dưa hấu trên tay nàng, ánh mắt tập trung và nghiêm túc. Chỉ là không hiểu sao, Triệu Doanh Doanh lại nghĩ rằng hắn rất muốn liếm tay mình...

Nàng bị suy nghĩ của chính mình làm cho cảm lạnh, thật là tệ quá, cuốn sách đó đã khiến nàng trở nên như thế này.

Hoắc Bằng Cảnh lau tay xong, lại bảo Triệu Nam mang một chậu nước ấm đến cho Triệu Doanh Doanh rửa tay.

Triệu Doanh Doanh rửa tay xong, nói lời cảm ơn, bỗng đứng liếc thấy khăn tay của Hoắc Bằng Cảnh, nhất thời ngạc nhiên.

Khăn tay trong tay hắn, chẳng phải là của mình sao?

Nàng kinh ngạc hỏi: "Hoắc công tử, khăn tay này ngài lấy ở đâu?"

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Có lần nó bị gió thổi lên cây, ta tình cờ nhặt được."

Triệu Doanh Doanh vui mừng: "Là khăn tay của ta!"

Hóa ra Nguyệt Thần đại nhân lấy khăn tay của nàng để tìm cho nàng một lang quân như ý, thật là dụng tâm khổ cực!

Hoắc Bằng Cảnh cũng có chút bất ngờ: "Hóa ra là của Triệu cô nương? Vậy ta trả lại cho cô."

Triệu Doanh Doanh xua tay: "Không sao, nếu Hoắc công tử nhặt được, cứ giữ lại làm kỷ niệm."

"Thời gian cũng không còn sớm, ta cũng nên về rồi."

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Ta tiễn cô nương một đoạn."

Triệu Doanh Doanh khẽ gật đầu, cùng Hoắc Bằng Cảnh đi ra cổng. Nàng khẽ cúi đầu, nói: "Vậy ngày mai ta lại đến làm phiền Hoắc công tử, ngày mai ta sẽ đeo chiếc vòng cổ đó, hy vọng không làm Hoắc công tử thất vọng."

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng: "Chắc chắn sẽ không thất vọng, ta đã tưởng tượng trong đầu hình ảnh cô nương đeo chiếc vòng cổ đó, nhất định sẽ rất đẹp."

Triệu Doanh Doanh chào tạm biệt Hoắc Bằng Cảnh rồi quay về Triệu phủ.

Khi về đến Xuân Sơn Viện, Triệu Doanh Doanh xấu hổ đến nỗi phải vùi đầu vào cánh tay. Nàng cảm thấy mình thật sự quá lỗ bịch, trong đầu toàn những ý nghĩ chẳng ra gì.

Nàng như một kẻ bản thủ nhìn người khác bằng ánh mắt dơ bẩn.

Mọi thứ trong cuốn sách đó như đã khắc sâu vào tâm trí nàng, không thể để tiếp tục như vậy được, nàng phải nghĩ cách để quên đi những điều đó.

“Hong Miên, người đi mua vài cuốn tiểu thuyết tình yêu mới nhất về đây.” Nàng phải đọc nhiều thứ khác để xóa đi những suy nghĩ bản thủ đó.

Hong Miên nhận lệnh, nhanh chóng rời đi.

Chẳng bao lâu sau, Hong Miên quay lại, không chỉ mang theo tiểu thuyết tình yêu mà còn mang theo một hộp đồ ăn.

Triệu Doanh Doanh vui mừng hỏi: “Hong Miên tốt của ta, người còn mang gì ngon về cho ta vậy?”

Hong Miên đặt tiểu thuyết mới mua và hộp đồ ăn lên bàn, che miệng cười nói: “Nô tỳ chỉ mua tiểu thuyết cho cô nương thôi, hộp đồ ăn này không phải nô tỳ mua, cô nương đoán thử xem?”

Hong Miên cố ý tạo sự bất ngờ.

Triệu Doanh Doanh nhú mày đẹp, mím môi nói: “Chẳng lẽ là do phụ thân gửi đến? Hoặc là mẫu thân?”

Hong Miên lắc đầu.

Triệu Doanh Doanh càng thêm nghi ngờ, nếu không phải thì là ai?

“Không lẽ là do Triệu Uyển Nghiên hoặc Triệu Như Hiên gửi đến?”

Hồng Miên không nói nên lời, quả nhiên không thể trông mong gì ở cô nương nhà mình, nàng thở dài, tiết lộ: “Lúc này nô tỳ gặp người hầu của Hoắc công tử ở ngoài cửa phủ, hắn ta gọi nô tỳ lại và đưa hộp đồ ăn này, nói là Hoắc công tử gửi cho cô nương.”

Triệu Doanh Doanh mở to mắt, Hoắc công tử gửi đến? Nàng có chút vui mừng.

Hồng Miên cũng vui lây: “Cô nương, nô tỳ thấy rằng ngài và Hoắc công tử rất có hy vọng, ngài hãy cố gắng lên, biết đâu có thể chiếm được trái tim Hoắc công tử. Nô tỳ thấy Hoắc công tử còn tốt hơn Tiêu công tử rất nhiều.”

“Đương nhiên rồi, Hoắc công tử tốt hơn Tiêu Hằng gấp trăm lần.” Triệu Doanh Doanh vừa nói vừa mở hộp đồ ăn.

“Ôi.” Nàng kinh ngạc cảm thán một tiếng.

Hồng Miên cũng tò mò không biết Hoắc công tử gửi tặng gì, khi nhìn vào thì cũng kinh ngạc không kém.

Trong hộp đồ ăn là một hộp dưa hấu.

Dưa hấu đã được gọt vỏ, cắt thành từng miếng nhỏ, xếp gọn trong một chiếc hộp tinh xảo, bên cạnh còn có vài chiếc tăm tre. Số lượng dưa hấu không ít, và đều đỏ mọng, nhìn rất ngọt và ngon.

Hồng Miên trêu: “Hoắc công tử chắc thấy cô nương thích ăn nên mới đặc biệt gửi đến. Hắn còn tinh tế hơn cả Tiêu công tử.

Cô nương mau thử đi.”

Triệu Doanh Doanh vui vẻ trong lòng, cầm tăm xiên một miếng bỏ vào miệng, “Ngọt, rất ngon!”

Nàng lại xiên một miếng dứt cho Hồng Miên, Hồng Miên nói: “Thật sự ngọt, ngọt hơn cả dưa hấu mà phủ chúng ta từng ăn. Hơn nữa, hình như còn có chút mát lạnh.”

Triệu Doanh Doanh gật đầu, nàng cũng cảm nhận được, như thể đang ăn kem vậy.

Nàng nhìn vào chiếc hộp đựng dưa hấu, có chút khó hiểu, sau khi xem xét kỹ lưỡng mới phát hiện dưới đáy có một ngăn, ngăn đó chứa đầy đá, chẳng trách lại mát lạnh.

Hồng Miên kinh ngạc: “Hoắc công tử thật là chu đáo.”

Triệu Doanh Doanh càng có cảm tình với Hoắc công tử, nghĩ rằng đó là phu quân tương lai của mình, càng thêm tự hào. Lại nghĩ rằng đây là do Nguyệt Thần đại nhân ban tặng, nàng càng thêm cảm kích.

Nàng nghĩ: Tuy rằng Nguyệt Thần đại nhân nói không cần nàng báo đáp, nhưng nếu cứ thế này mà nhận thì nàng cũng thấy không yên lòng, vẫn nên tìm cách nào đó để báo đáp thì hơn.

Chương 36: Vẽ Tranh

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh xoa cằm suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng có ý tưởng.

Nàng lập tức bảo Hồng Miên chuẩn bị xe ngựa, lúc này đã gần đến giờ ăn trưa, Hồng Miên hơi khó hiểu: "Cô nương muốn đi đâu?"

Triệu Doanh Doanh đáp: "Ra ngoài mua ít đồ."

Hồng Miên ô lên một tiếng, sau đó vẫn đi gọi người chuẩn bị xe ngựa.

Chẳng bao lâu sau, xe ngựa dừng lại gần khu chợ phía đông thành. Hồng Miên mở dù, đỡ Triệu Doanh Doanh xuống xe, càng thêm khó hiểu. Trong thành Hồ Châu, đồ vật cho nữ nhân phần lớn không ở chợ phía đông, cô nương đến đây mua gì vậy?

Triệu Doanh Doanh đi thẳng về phía trước, cho đến khi dừng lại trước một cửa hàng bán đồ chơi trẻ em. Ánh mắt nàng rơi vào những món đồ chơi đa dạng kia, Hồng Miên cũng nhìn theo, đoán rằng: "Cô nương định mua cho Nhị thiếu gia sao?"

Triệu Doanh Doanh có hai đệ đệ, một là con của Lâm thị, hiện đã mười tuổi, người còn lại là con của thiếp thất khác trong phủ, Bạch di nương, năm nay mới ba tuổi.

Đệ đệ mà Lâm thị sinh ra không gần gũi với Triệu Doanh Doanh, nhưng đệ đệ mà Bạch di nương sinh ra lại có quan hệ khá tốt với Triệu Doanh Doanh. Hồng Miên tưởng rằng nàng định mua đồ chơi cho Nhị thiếu gia, trong lòng có vài phần ngạc nhiên. Mặc dù cô nương nhà mình và Nhị thiếu gia có quan hệ tốt, nhưng cũng không đến mức đặc biệt ra ngoài mua đồ chơi

cho cậu ta. Hơn nữa, dù Nhị thiếu gia là con thứ, nhưng rốt cuộc vẫn là thiếu gia trong phủ, lão gia đối xử bình đẳng với tất cả các con trong ăn mặc, không để ai thiếu thốn gì, cũng không thiếu đồ chơi.

Hồng Miên nhìn Triệu Doanh Doanh, chỉ thấy nàng khẽ cắn môi, như đang suy nghĩ điều gì.

Triệu Doanh Doanh nghĩ rằng, Nguyệt Thần đại nhân luôn ở trên trời, trong truyện đều nói cuộc sống của thần tiên rất cô đơn, chắc hẳn khi còn nhỏ ngài ấy chưa từng chơi những thứ này, chi bằng mua cho ngài ấy vài món đồ chơi.

Nghĩ vậy, nàng bắt đầu hỏi giá với ông chủ.

Cuối cùng, từ những đồ chơi cho trẻ em ba, bốn tuổi đến những đồ chơi cho thiếu niên mười mấy tuổi, nàng đều mua không ít.

Mua xong đồ chơi, Triệu Doanh Doanh lại đến một tiệm vải.

Nàng vẫn nhớ mình đã nghĩ đến việc may cho Nguyệt Thần đại nhân một bộ y phục mới. Nguyệt Thần đại nhân luôn mặc bộ y phục màu đen, nên thử màu mới. Không ai lại không thích mặc y phục mới cả, dù sao nàng cũng rất thích mặc y phục mới.

Triệu Doanh Doanh thường đến tiệm vải này, ông chủ tiệm nhận ra nàng, nhiệt tình đón tiếp.

"Triệu tiểu thư hôm nay muốn xem gì? Tiệm vừa có vài loại vải mới, tiểu thư có muốn xem không?"

Triệu Doanh Doanh đáp: "Đợi chút nữa xem sau, ông chủ, tiệm ông có vải may y phục cho nam nhân không? Đưa ta đi xem."

Ông chủ hơi ngạc nhiên, rồi nhanh chóng đáp ứng, dẫn nàng đi xem.

"Triệu tiểu thư muốn may y phục cho Triệu đại nhân? Hay cho hai tiểu thiếu gia? Hoặc là cho Tiêu công tử?"

Thành Hồ Châu nhỏ bé thế, Triệu Doanh Doanh lại là khách quen, ông chủ cũng biết sơ qua về người nhà nàng.

Triệu Doanh Doanh chỉ nói: "Không phải ai trong số đó. Hãy xem cái này đi."

Nàng không nói là cho ai, ông chủ cũng không hỏi thêm, chỉ theo lời nàng lấy cuộn vải mà nàng muốn xuống cho nàng xem kỹ.

Đó là một cuộn vải màu xanh đế, hoa văn và kiểu dáng đều rất đẹp, Triệu Doanh Doanh nghĩ dù chưa từng thấy dáng vẽ của Nguyệt Thần đại nhân, nhưng khi mặc lên chắc chắn sẽ rất đẹp. Với khí chất và dáng người của Nguyệt Thần đại nhân, mặc vải rách cũng vẫn đẹp.

Nàng gật đầu, chọn cuộn vải đó, rồi mua thêm vài cuộn nữa, màu đỏ, màu xanh lá, màu xanh dương đều có.

"Triệu tiểu thư, xin hỏi kích cỡ của người sẽ mặc bộ y phục này là bao nhiêu?" Ông chủ rất nhiệt tình khi đã làm được một mối hàng.

Câu hỏi của ông chủ khiến Triệu Doanh Doanh lúng túng, nàng thực sự không biết kích cỡ cụ thể của Nguyệt Thần đại nhân, đành phải dựa vào trí nhớ mà ước lượng: "Ừm, khoảng cao thế này, rộng thế này..."

Mặc dù nàng mô tả hơi mơ hồ, nhưng may mắn là ông chủ đã làm nghề này nhiều năm, nên cũng đại khái hiểu được kích cỡ mà Triệu Doanh Doanh chỉ ra.

Hồng Miên đứng bên cạnh nhìn, bỗng nhiên lên tiếng: "Cô nương định may y phục cho Hoắc công tử phải không?"

Triệu Doanh Doanh lắc đầu: "Không phải Hoắc công tử, mà là một người bạn rất quan trọng khác của ta."

Hồng Miên hơi sững sờ: "Nhưng nô tỳ thấy, kích cỡ mà cô nương vừa chỉ, rất giống với kích cỡ của Hoắc công tử."

Triệu Doanh Doanh nghe Hồng Miên nói vậy, cũng gật đầu, có vẻ đúng thật, kích cỡ của Nguyệt Thần đại nhân và Hoắc công tử thật sự rất giống nhau.

"Triệu tiểu thư khoảng nửa tháng nữa có thể cử người đến lấy." Ông chủ nói.

Triệu Doanh Doanh gật đầu, sau khi trả tiền, cùng Hồng Miên trở về phủ.

Nàng xách theo những gói hàng lớn nhỏ, vẻ mặt vui vẻ, thậm chí còn hát vu vơ. Triệu Uyển Nghiên nhìn theo bóng dáng Triệu Doanh Doanh, móng tay bầu chặt vào lòng bàn tay, chẳng lẽ nàng ta đã làm lành với Tiêu Hằng?

Triệu Uyển Nghiên lập tức ra lệnh cho nha hoàn đi dò hỏi, nha hoàn không lâu sau quay lại báo cáo, kể về những chuyện xảy ra trên phố hôm nay. Khi đó có không ít người thấy, hỏi thăm cũng không khó.

"Tiêu công tử và nhị tiểu thư dường như có chút xung đột, cuối cùng cũng không làm lành."

Nghe nha hoàn nói, lông mày Triệu Uyển Nghiên nhíu lại, có chút không hiểu, nếu chưa làm lành, tại sao Triệu Doanh Doanh lại vui như vậy?

Nàng suy nghĩ một lúc, có phỏng đoán, e rằng Triệu Doanh Doanh cố tình làm cao với Tiêu Hằng, không thật sự muốn cãi nhau với Tiêu Hằng.

Hừ.

"Thế còn Tiêu Hằng?" Triệu Uyển Nghiên hỏi nha hoàn.

Nha hoàn đáp: "Nghe nói Tiêu công tử sau đó đã về phủ."

Nghe vậy, Triệu Uyển Nghiên thở phào nhẹ nhõm. Không làm lành là tốt, Triệu Doanh Doanh càng làm cao, càng đẩy Tiêu Hằng về phía nàng. Triệu Doanh Doanh đúng là gốc ghếch, không hiểu gì về nam nhân, nàng ta nghĩ mình có thể dựa vào cái gọi là ái tình mà làm càn, nhưng không biết rằng dù nam nhân có thích nàng ta thế nào, cũng không có nhiều kiên nhẫn như vậy.

Nàng nhớ rằng, ngày mai Tiêu Hằng sẽ lên đường về Tương Châu.

Triệu Uyển Nghiên nhướn mày, nụ cười hiện lên trên môi.

Triệu Doanh Doanh chắc chắn sẽ thua, Tiêu Hằng chắc chắn sẽ là của nàng.

...

Một tiếng "bang" vang lên, tách trà bị đập vỡ tan tành trên mặt đất. Tiêu Hằng ngồi cạnh bàn tròn, ngón tay siết chặt thành nắm đấm, thậm chí gân xanh ẩn hiện.

Hắn trông rất không vui, còn người hầu trước mặt thì cúi đầu, không dám nói gì.

Không có lý do gì hắn lại đột nhiên quỳ xuống, thật sự rất kỳ lạ.

Nhưng xung quanh lại không có gì bất thường.

Tiêu Hằng nhắm mắt lại, thả lỏng nắm tay đang siết chặt, ngón tay thon dài đặt lên thái dương, xoa nhẹ.

Thôi được, cũng chỉ là chuyện thoáng qua, không có nhiều người thấy, cho dù có thấy, họ cũng sẽ không nói gì nhiều. Tiêu Hằng tự an ủi mình như vậy, nhưng sự bực bội trong lòng không hề giảm đi chút nào.

Từ nhỏ, hắn đã là thiên kiêu chi tử, hắn thông minh hơn huynh trưởng, được phụ mẫu khen ngợi, được mọi người xung quanh tán thưởng. Để trở thành người được mọi người ngưỡng mộ, hắn nỗ lực duy trì hình ảnh của mình, đè nén bản tính thật của mình.

Hắn không cho phép hình ảnh của mình có bất kỳ tỳ vết nào.

Sau một lúc lâu, Tiêu Hằng mới khôi phục vẻ bình thường, lúc này hắn lại nghĩ đến Triệu Doanh Doanh.

Đây là lần hai người cãi nhau to nhất, hắn đã nhiều lần dỗ dành, nhưng Triệu Doanh Doanh lại không hề nể mặt. Trong lòng Tiêu Hằng không khỏi sinh ra một chút chán ghét. Nàng ta tưởng mình là ai? Nói cho cùng, ngoài khuôn mặt đó, nàng ta còn có gì đáng tự hào?

Nàng rõ ràng nên biết ơn tình cảm của hắn, nhưng lại hết lần này đến lần khác thách thức sự chịu đựng của hắn

Thôi được, ngày mai hắn sẽ trở về Tương Châu, để nàng tự bình tĩnh lại. Nghĩ đến việc sau vài tháng nữa, nàng tự nhiên sẽ hết giận.

Mặc dù Tiêu Hằng không biết Triệu Doanh Doanh đang giận vì điều gì, hắn mơ hồ nghi ngờ nàng có biết những chuyện của mình không, nhưng rồi lại nghĩ, hắn luôn giấu rất kỹ, hơn nữa

Triệu Doanh Doanh cũng không thông minh, không thể biết được.

Có lẽ chỉ là tính cách nhỏ nhen của nữ nhân mà thôi.

...

Triệu Doanh Doanh về đến Xuân Sơn Viện, để những món đồ sang một bên, định lát nữa sẽ tìm cơ hội triệu hồi Nguyệt Thần đại nhân đến rồi đưa cho ngài.

Nàng ngồi xuống ghế mỹ nhân nghỉ ngơi, uống một chén trà, thời tiết mùa hè nóng bức, đi ra ngoài một chuyến đã nóng nực. Nàng lấy khăn lau mồ hôi, rồi cầm quạt tròn quạt cho mình, liếc thấy hộp thức ăn mà Hoắc công tử gửi đến, liền mở ra.

Bên trong quả dưa hấu vẫn mát lạnh, cắn một miếng, ngay lập tức cảm thấy cả người đều mát mẻ hơn.

Triệu Doanh Doanh không kìm được mà nhắm mắt lại, phát ra vài tiếng thở thoải mái, khi mở mắt ra lại nhìn thấy cuốn sách mới mà Hồng Miên mua, liền cầm sách lên trước mặt, vừa ăn dưa hấu mát lạnh vừa đọc sách.

Sách vẫn rất hay, Triệu Doanh Doanh nhanh chóng bị cuốn vào.

Nhưng khi nhìn thấy nam chính và nữ chính đối diện nhau hoặc ở riêng với nhau, Triệu Doanh Doanh vẫn không thể kiểm soát mà bị ảnh hưởng bởi cuốn sách tào bạo kia, nghĩ rằng họ sắp xảy ra chuyện này chuyện kia.

Sau đó, nàng cảm thấy không thể đọc tiếp được nữa.

Nàng cảm thấy tâm hồn mình bị cuốn sách đó làm ô nhiễm, và dường như không thể rửa sạch.

Triệu Doanh Doanh gấp cuốn sách lại, chống cằm thở dài.

Nàng không hề muốn trở thành một người dơ bẩn.

Nàng ngẩn người một lúc, cố gắng đọc tiếp, nhưng luôn cảm thấy không có tâm trạng.

Nàng nhăn nhó, suy nghĩ cách giải quyết.

Có lẽ, dùng độc trị độc?

Phải chăng vì nàng chưa từng xem những thứ táo bạo đó, nên khi tình cờ xem một lần mới nhớ mãi không quên, nếu xem nhiều lần, quen dần, sẽ không còn như vậy nữa?

Hay là, ngày mai nàng sẽ đi mua thêm vài cuốn, về nhà dùng độc trị độc thật mạnh?

Nàng đặt cuốn sách sang một bên, lúc này Hồng Miên không có ở đây, những người khác trong viện đường như cũng ở bên ngoài, Triệu Doanh Doanh liền lắc lắc bên hông.

Bóng dáng quen thuộc đó đến rất nhanh.

Triệu Doanh Doanh vui mừng đứng dậy, gọi: “Nguyệt Thần đại nhân.”

Nàng mang những món quà chuẩn bị kỹ lưỡng dâng lên: “Ta đã chuẩn bị vài món quà cho ngài, ngài xem có thích không?”

Hoắc Bằng Cảnh nhìn những món quà đó, rồi nhìn Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh nói: “Mặc dù ngài nói không cần báo đáp, nhưng ngài đã giúp ta một việc lớn như vậy, ta không phải là người không biết ơn, vẫn phải báo đáp ngài.”

Hoắc Bằng Cảnh cười khẽ không thành tiếng, giúp nàng một việc lớn như vậy sao?

Trước đây đúng là giúp nàng, nhưng bây giờ thì là vì chính hần.

Hoắc Bằng Cảnh mở hộp ra, lấy ra món quà nàng tặng, một lúc sau im lặng không nói gì.

Hần mở cái hộp chứa một cái trống bỏi.

Không hổ là nàng, món quà luôn khiến người ta không ngờ tới.

Một cái trống bỏi, đồ chơi của trẻ con? Tặng hần?

Trong lòng nàng, rốt cuộc hần là hình tượng như thế nào?

Hoắc Bằng Cảnh không khỏi suy nghĩ.

Triệu Doanh Doanh thấy hần im lặng, nghĩ rằng quả nhiên hần chưa từng chơi những thứ này, bước lên hai bước đến bên cạnh hần, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào cái trống bỏi, nhiệt tình dạy hần: “Đại nhân, ngài quay thế này, nó sẽ tự gõ đấy.”

Hoắc Bằng Cảnh vẫn không động đậy, hần trông có vẻ ngốc lắm sao?

Triệu Doanh Doanh thấy hần không động đậy, liền tự mình làm, ngón tay trắng muốt nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay hần, quay cái trống bỏi trong tay hần. Dây ở hai bên đập vào mặt trống, phát ra âm thanh trầm trầm.

Giọng nàng mang theo nụ cười ngây thơ: “Ngài xem, như thế đấy.”

“Cũng khá vui, hồi nhỏ ta rất thích chơi cái này.” Nàng nói, chợt nhớ lại vài chuyện hồi nhỏ.

“Còn cái này nữa, cái này cũng rất vui.” Nàng lại lấy ra một món đồ chơi khác, biểu diễn cách chơi cho Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn nàng.

Khi nàng nói, vẻ mặt thuần khiết, khi biểu diễn cho hắn xem, chính nàng cũng không kìm được mà muốn chơi một chút.

Hoắc Bằng Cảnh cúi xuống nhìn cái trống bỏi, chong chóng trong tay...

Hắn hồi nhỏ cũng từng chơi những thứ này, nhưng từ sau khi lên sáu tuổi, cuộc đời hắn không còn đồ chơi nữa. Nói ra thì, đã hơn mười mấy năm rồi.

Triệu Doanh Doanh lại nói: “Ta chỉ đoán thôi, các ngài thần tiên chắc chắn không chơi những thứ này, nhưng thật ra cũng khá vui, rất thú vị. Nếu chưa từng chơi qua, cảm giác cuộc đời thiếu mất nhiều niềm vui lắm.”

Niềm vui.

Từ sau khi lên sáu tuổi, niềm vui trong cuộc sống của hắn chỉ còn lại việc báo thù và tranh đoạt quyền lực.

Việc trúng độc là một cơ hội, khiến hắn buộc phải đến Hồ Châu để dưỡng bệnh, dần dần quay trở lại cuộc sống bình lặng, tìm kiếm một chút niềm vui trong cuộc sống bình lặng đó.

Và niềm vui đầu tiên mà hắn phát hiện ra, chính là nàng.

Hoắc Bằng Cảnh cầm cái trống bỏi, nhẹ nhàng lắc lắc trong tay, âm thanh trầm trầm của trống vang lên giữa hai người.

Tim hắn cũng vang lên những tiếng đập trầm trầm trong lồng ngực.

Cửa sổ mở toang, gió thổi vào mang theo hơi nóng nhẹ, mang hương thơm từ cơ thể nàng vào trong khoang mũi.

...

Khi Hoắc Bằng Cảnh mang về đồng đồ chơi "đáng yêu" đó, Triều Nam đang cầm bát thuốc bước tới, thấy hắn cầm cái trống bỏi trong tay, suýt nữa thì rớt cả hàm.

Đại nhân nhà hắn luôn là người trầm tĩnh, uy nghiêm, làm sao mà lại dính dáng đến những thứ như trống bỏi được chứ.

Triều Nam nhanh chóng suy nghĩ, rồi nghĩ đến khả năng hợp lý nhất.

Đại nhân nhà hắn chắc chắn đã thay đổi ý định, muốn có con rồi.

"Đại nhân, cái trống bỏi này thật đáng yêu." Triều Nam nói, đặt bát thuốc lên bàn bên cạnh.

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng, đặt đồng đồ, cùng với cái trống bỏi, vào trong cái hộp lúc đầu đựng những món đồ như son phấn, trang sức và y phục. Bên trong đó đều là những món quà mà Triệu Doanh Doanh tặng hắn, những món quà... ngoài dự đoán.

Hắn đóng nắp hộp lại, quay đầu uống hết bát thuốc đen đắng ngắt kia.

Triều Nam lại nói: "Thang thuốc mà Lý Kỳ tiên sinh kê quả là có hiệu quả, dạo này đại nhân không còn đau đầu nhiều như trước nữa."

Hoắc Bằng Cảnh lơ đãng, ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn. Triều Nam nói đúng, dạo này, chứng đau đầu của hắn không còn nghiêm trọng như trước.

Trước kia hầu như mỗi ngày đều bị một lần, giờ... dường như đã hai ngày không bị.

Chỉ có điều, là do hiệu quả của thuốc, hay là... do Triệu Doanh Doanh, hẳn không biết.

Hắn im lặng một lúc, trong lòng vẫn cảm thấy là do Triệu Doanh Doanh. Bởi vì trước khi gặp nàng, hắn đã uống thuốc này một tháng rồi, nhưng không có chút tiến triển nào. Còn dạo này, hắn thường xuyên gặp nàng, thường xuyên ngửi thấy mùi hương từ cơ thể nàng.

Khăn tay mang theo bên mình lâu sẽ nhiễm hương của chủ nhân, vậy thì hẳn, thường xuyên ở bên nàng, cơ thể hắn cũng sẽ nhiễm hương của nàng chứ?

Hoắc Bằng Cảnh cúi đầu ngửi mình, cũng ngửi thấy một mùi hương nhẹ nhẹ, nhưng quá nhạt, chỉ cần gió thổi là tan biến. Như vậy là chưa đủ, hắn muốn nhiều hơn.

Nếu như da thịt kề cận, thân mật không khoảng cách, ngày này qua ngày khác, hẳn là sẽ đậm đà hơn.

...

Sáng hôm sau, Triệu Doanh Doanh chải chuốt trước gương.

Nàng đeo chiếc vòng cổ hồng ngọc ngọc trai, nhờ Hồng Miên búi cho mình một kiểu tóc đẹp.

Hồng Miên cười nói: "Cô nương yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ làm cho cô nương rạng rỡ."

Triệu Doanh Doanh lục lọi trong hộp trang điểm, cố gắng tìm một món trang sức phù hợp với chiếc vòng cổ hồng ngọc, nhưng tìm mãi cũng không hài lòng. Nàng thở dài, đột nhiên cảm thấy

trang sức của mình quá ít, nữ nhân sao có thể chê trang sức đẹp nhiều được?

"Để hôm khác đi mua thêm." Triệu Doanh Doanh nói, rồi lấy ra một cây trâm ngọc trai trắng, đưa cho Hồng Miên, "Đeo cái này cũng được."

Hồng Miên gật đầu, trang điểm cho nàng xong xuôi.

Sau đó hai chủ tớ xuất phủ, đi về phía tiểu viện bên cạnh.

Từ cổng phủ Triệu gia đến tiểu viện của Hoắc công tử phải đi vòng một chút, thời tiết lại nóng, gió nóng thổi vào mặt, khiến người ta thấy ngột ngạt. Triệu Doanh Doanh khẽ nói với Hồng Miên: "Nếu có thể leo tường đi thẳng qua thì tốt, đỡ được mấy bước."

Hồng Miên cười nói: "Nhưng mà cô nương, ai lại thấy tiểu thư đoan trang mà ngày nào cũng leo tường chứ?"

Triệu Doanh Doanh thở dài bất lực, mặc dù nàng không phải là tiểu thư đoan trang gì, nhưng bắt buộc phải giả vờ thành tiểu thư đoan trang, thật phiền phức.

Đang nói chuyện thì đã đến bên ngoài tiểu viện.

Triệu Doanh Doanh giơ tay gõ cửa, không lâu sau Triều Nam đến mở cửa: "Triệu cô nương đến rồi, mau vào trong, công tử nhà ta đang chờ cô nương."

Triệu Doanh Doanh cười nhẹ, theo hắn vào cửa.

Triều Nam ngẩng nhìn Triệu Doanh Doanh một hồi, rồi khen: "Triệu cô nương hôm nay thật xinh đẹp, những món trang sức này quả thật đã tìm được chủ nhân phù hợp."

Xem ra Triệu cô nương rất thích, thật là tốt, đại nhân nhà hần có cả đồng ở kho kinh thành, giờ có thể sử dụng được rồi.

Triệu Doanh Doanh cười cảm ơn, nàng luôn rất vui khi được người khác khen ngợi.

Triều Nam dẫn Triệu Doanh Doanh đến cửa thư phòng, dừng lại, gọi vào phòng: "Công tử, Triệu cô nương đến rồi."

Ngay lập tức, Hoắc Bằng Cảnh bước ra từ thư phòng.

Triệu Doanh Doanh cúi chào hần: "Hoắc công tử."

Hoắc Bằng Cảnh cũng mỉm cười đáp lại, ánh mắt dừng lại trên chiếc vòng cổ của nàng, "Quả nhiên ta không nhầm, chiếc vòng cổ này rất hợp với Doanh Doanh."

Hần dừng lại một chút, rồi cười: "Ta luôn cảm thấy rất có duyên với cô nương, gọi cô nương là Triệu cô nương có vẻ hơi xa lạ, cô không ngại nếu ta gọi cô là Doanh Doanh chứ?"

Triệu Doanh Doanh tất nhiên không ngại, ngược lại còn thấy lời của Hoắc Bằng Cảnh rất hợp ý mình, "Công tử nói đúng, thực ra ta cũng cảm thấy rất có duyên với công tử. Nếu công tử gọi ta là Doanh Doanh, thì ta cũng sẽ gọi công tử là Quan Sơn."

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu: "Được, Doanh Doanh."

"Quan Sơn."

"Doanh Doanh đeo chiếc vòng cổ này thật đẹp, khiến ta không kìm lòng được muốn vẽ một bức tranh, không biết ta có vinh hạnh được vẽ một bức cho Doanh Doanh không?" Hoắc Bằng Cảnh nói, "Vừa hay hôm qua Doanh Doanh tặng ta bút, thế nào?"

Hắn lại khen nàng đẹp, Triệu Doanh Doanh đương nhiên không từ chối.

"Tất nhiên là được. Chỉ là ta không có kinh nghiệm, không biết ta phải làm gì?"

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Doanh Doanh chỉ cần ngồi đó là được."

Hắn chỉ vào chiếc ghế hoa hồng*

Triệu Doanh Doanh gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế hoa hồng, có chút bối rối, không biết nên làm tư thế nào.

Nghe Hoắc Bằng Cảnh nói: "Doanh Doanh không cần gò bó, cứ tự nhiên là được."

Triệu Doanh Doanh ồ một tiếng, nhìn chiếc ghế, rồi chống tay lên lưng ghế, đặt cằm lên tay.

"Nhu thế này được không?"

"Ừ, rất tốt."

Triệu Doanh Doanh trong tư thế này quay mặt sang một bên, không thấy Hoắc Bằng Cảnh đang làm gì, chỉ nghe thấy tiếng giấy được trải ra, sau đó là tiếng bút lông chạm vào giấy.

Thời tiết đẹp, ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào, chiếu lên người làm ấm áp, khiến người ta cảm thấy buồn ngủ. Triệu Doanh Doanh nằm lên tay, dần dần cảm thấy mí mắt nặng trĩu, rồi không biết từ lúc nào đã ngủ thiếp đi.

Hoắc Bằng Cảnh đặt bút lông xuống, trên tờ giấy trắng hiện ra hình ảnh một mỹ nhân sống động. Hắn nhìn người trên ghế, cười nhẹ không thành tiếng.

Hắn bước chân nhẹ nhàng, đến bên Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh nghiêng mặt nằm trên lưng ghế, đôi môi đỏ hồng hơi mở, lộ ra vài chiếc răng trắng ngần và đầu lưỡi hồng hồng.

Hoắc Bằng Cảnh biết vị của đôi môi nàng, đó là một cảm dỗ không thể cưỡng lại.

Hôm qua hắn đã muốn hôn nàng.

Hắn hơi cúi người, lại gần hơn, duỗi một ngón tay trở, đưa vào đôi môi hơi mở của nàng. Hơi ấm mềm mại tức thì bao bọc ngón tay hắn, đầu lưỡi hồng hồng của nàng khẽ thăm dò, rồi rút lui.

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh tối lại, như đang khuấy động xuân thủy.

Triệu Doanh Doanh không biết mơ thấy gì, khẽ mút đầu ngón tay của hắn.

Lồng ngực Hoắc Bằng Cảnh khẽ phập phồng, hắn rút ngón tay ra, sau đó cúi xuống ngậm lấy môi nàng.

Hắn nhẹ nhàng cắn, ký ức của đêm đó chợt ùa về. Hắn mở cánh môi nàng một cách thuần thục, rồi từ đầu đến cuối khám phá lại thế giới mà hắn đã khám phá.

Đó là hương vị trong ký ức của hắn, ngọt ngào, mềm mại, thơm ngát.

Triệu Doanh Doanh mơ một giấc mơ, trong mơ nàng dường như ăn được thứ gì ngon lành.

Khi tỉnh dậy, đầu óc vẫn mơ màng, nàng mơ màng mở mắt, một lúc lâu mới nhận ra mình đang ở đâu.

Ồ đúng rồi, nàng đang ở nhà Hoắc công tử, Hoắc công tử đang vẽ tranh cho nàng.

Sao nàng lại ngủ thiếp đi?

Triệu Doanh Doanh ngồi thẳng dậy, phát hiện cánh tay bị mình đè lên đã tê cứng. Nàng rên lên một tiếng, nghe thấy giọng nói trầm ấm bên cạnh: "Sao thế?"

Triệu Doanh Doanh ngẩng đầu, bắt gặp gương mặt Hoắc Bằng Cảnh với nụ cười mỉm.

"Cánh tay bị tê... ta vừa nãy ngủ mất, thật ngại quá." Triệu Doanh Doanh xoa cánh tay, ngưng ngưng nói.

Không biết vì sao khi nói chuyện, nàng luôn cảm thấy môi mình có chút sưng lên.

Nàng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng đó là do nàng ngủ quá sâu.

Hoắc Bằng Cảnh bước lên một bước, nói: "Ta đã học qua chút thuật xoa bóp, để ta giúp Doanh Doanh xoa bóp nhé?"

Triệu Doanh Doanh cảm thấy cánh tay tê đến mức khó chịu, liền gật đầu ngay: "Được."

Hoắc Bằng Cảnh một tay nắm lấy cánh tay nàng, tay kia phủ lên chỗ nối giữa cánh tay và vai nàng. Bàn tay hần rộng, nhiệt độ từ lòng bàn tay áp lên làn da mềm mại của nàng, khiến Triệu Doanh Doanh có chút không thoải mái.

Sự tiếp xúc da thịt như vậy khiến Triệu Doanh Doanh lại nhớ đến một số đoạn văn trong thoại bản. Nàng cắn môi, nhìn Hoắc Bằng Cảnh, chỉ thấy hần mặt mày nghiêm túc, chăm chú xoa bóp cánh tay cho nàng.

Triệu Doanh Doanh mặt đỏ lên, sao nàng lại bắt đầu nghĩ lung tung nữa rồi?

Bóng dáng cao lớn của hắn bao phủ nàng trong bóng râm, nàng dường như ngửi thấy mùi hương của nhánh thông trên người hắn. Căn phòng yên tĩnh lạ thường, chỉ có tiếng hít thở của hai người, và tiếng gió lay động lá cây ngoài cửa sổ.

Triệu Doanh Doanh bất chợt nghĩ, nàng và Hoắc Bằng Cảnh công tử gần nhau thế này, lại không cảm thấy không thoải mái như khi ở gần Tiêu Hằng.

Có lẽ là do Tiêu Hằng có vấn đề.

"Đỡ hơn chưa? Còn tê không?" Hoắc Bằng Cảnh buông tay, cười hỏi nàng.

Triệu Doanh Doanh lắc đầu, giơ tay lên: "Đỡ rồi, cảm ơn Quan Sơn."

"Doanh Doanh khách sáo rồi." Hoắc Bằng Cảnh quay người, "Tranh đã vẽ xong rồi, ta cảm thấy vẽ cũng được, đã lồng khung, Doanh Doanh xem thử?"

Triệu Doanh Doanh ừ một tiếng, đứng dậy, đi đến bên bàn, nhìn thấy bức tranh của Hoắc Bằng Cảnh, thấy mình trong tranh đẹp rạng ngời.

"Tranh đẹp quá." Nàng chân thành khen ngợi.

Nàng cầm bức tranh lên, vô tình quét vào cây bút trên bàn.

Hoắc Bằng Cảnh khẽ nói cẩn thận, tay ôm lấy eo nàng, kéo nàng lại gần mình.

"Cẩn thận, đừng để váy của Doanh Doanh bị bẩn."

Triệu Doanh Doanh cầm bức tranh, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của Hoắc Bằng Cảnh, tim nàng lại đập mạnh.

"... Cảm ơn Quan Sơn." Nàng nuốt khan một tiếng, tránh ánh mắt của Hoắc Bằng Cảnh, cúi đầu nhìn bức tranh trong tay.

Cuộn tranh ngăn giữa hai người, có chút cứng nhắc.

(*) Ghế hoa hồng: là một loại ghế bằng gỗ, được điêu khắc hoa văn

Chương 37: Kinh Thành

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh lùi lại hai bước, đợi nhịp tim bình ổn một chút, mới đưa bức tranh ra xa một chút. Vì câu nói của Hoắc Bằng Cảnh vừa rồi, nàng quay lại nhìn kỹ váy của mình, không thấy vết mực, mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng thu lại ánh mắt, nhìn vào bức tranh trong tay, trong tranh người mang vẻ đẹp thanh nhã, ít nhất đã thể hiện tám phần nhan sắc của nàng, Triệu Doanh Doanh rất hài lòng.

Ánh nắng ngoài cửa sổ tựa như rải vàng, lá cây xào xạc trong gió, ánh sáng lấp lánh len qua tán lá xanh, Triệu Doanh Doanh không khỏi nhìn ra, phát hiện giờ đã gần trưa. Nàng liền có chút ngại ngùng, không ngờ mình đã ngủ lâu như vậy.

Thấy nàng ôm bức tranh, Hoắc Bằng Cảnh bỗng nhiên nói: “Nếu Doanh Doanh thích bức tranh này, thì ta tặng cho Doanh Doanh.”

Triệu Doanh Doanh nghiêng đầu: “Thế thì ngại quá.”

Hoắc Bằng Cảnh cười nói: “Đây là tranh vẽ Doanh Doanh, lại là bút của Doanh Doanh tặng, tặng cho Doanh Doanh là hợp lý mà.”

Triệu Doanh Doanh thật sự rất thích bức tranh này, nàng nghĩ nếu mang về treo lên thì thật tốt, Hoắc Bằng Cảnh đã đề nghị tặng nàng, nàng cũng không khách sáo mà đa tạ.

Thời gian không còn sớm, nàng nên về rồi, chưa kịp nói, Hoắc Bằng Cảnh đã lên tiếng trước: “Thời gian không còn sớm, Triều Nam, chuẩn bị bữa trưa.”

Nói xong, hắn lại nhìn Triệu Doanh Doanh: “Không biết Doanh Doanh thích ăn gì? Có thể nói cho Triều Nam biết, hắn sẽ đi mua. Lần này ta đến Hồ Châu để tỉnh dưỡng, chỉ mang theo hai người tùy tùng, họ là người thô kệch, không biết nấu ăn, nên chúng ta thường ra ngoài ăn. Mong Doanh Doanh đừng để ý.”

Triệu Doanh Doanh chớp mắt, nhất thời không hiểu ý trong lời hắn nói.

Hắn... là muốn giữ nàng lại ăn cơm sao?

“Làm sao ta để ý? Không biết mọi người thường mua đồ ăn ở đâu, mọi người đến Hồ Châu không lâu, chắc chưa quen thuộc nhiều nơi ở đây, cũng không biết chỗ nào ăn ngon nhất, đừng để ăn phải đồ không ngon mà cho rằng Hồ Châu không tốt.” Triệu Doanh Doanh cười tươi nói.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn nụ cười của nàng, nói: “Chính là tiệm Lai Phúc Lầu.”

Triệu Doanh Doanh lập tức lắc đầu, lộ ra vẻ không đồng tình: “À? Lai Phúc Lầu à, người ngoài đều thích đến, quán này thực ra danh tiếng lớn, nhưng theo ta thấy, nó hơi không xứng danh. Không phải nói Lai Phúc Lầu không ngon, chỉ là so với những nơi khác, không ngon bằng, nếu mọi người muốn thử món Hồ Châu ngon nhất, phải đến Xuân Phong Lầu.” Nàng nói, cười khẽ, “Ta thích nhất món vịt kho tàu, một bát hương, sườn hấp khoai môn ở đó, đều là món đặc sản, ngoài ra các món khác cũng rất ngon.”

Triệu Doanh Doanh nói, như thể lưỡi nàng đang nếm thử những món ăn đó, không khỏi nuốt nước bọt, cơn thèm ăn dâng lên.

Hoắc Bằng Cảnh chăm chú nghe nàng nói, gật đầu, quay sang dặn Triều Nam: “Vậy hôm nay người nghe lời Doanh Doanh, đến Xuân Phong Lầu mua đồ ăn.”

Triều Nam gật đầu, trong lòng hiểu rằng phải mua những món mà Triệu cô nương thích ăn. Hắn lén nhìn Triệu cô nương và đại nhân nhà mình, lại thấy khó hiểu, cảm thấy đại nhân nhà mình trước mặt Triệu cô nương khác xa thường ngày.

Chỉ là... bình thường là người thâm sâu, nhưng trước mặt Triệu cô nương lại tỏ ra lễ độ.

Có lẽ là vì trước mặt cô nương mình thích mà không kìm lòng được, Triều Nam thở dài, tình yêu quả thật khiến người ta thay đổi.

Hắn lui ra ngoài, dặn Triều Bắc phải linh hoạt một chút, hầu hạ Triệu cô nương và đại nhân cho tốt.

Triều Bắc đáp lại, nghĩ thầm với sự thông minh của đại nhân, đâu cần họ phải khéo léo gì. Đại nhân muốn làm gì, trong lòng luôn có kế hoạch chu đáo, họ chỉ cần làm tốt phận sự của mình là được.

Sau khi Triều Nam rời đi, Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh đứng yên lặng trong thư phòng.

Triều Nam ra ngoài mua đồ ăn, đi đi về về chắc còn phải một lúc, Triệu Doanh Doanh vẫn cầm bức tranh trong tay, liên mở ra nhìn kỹ lần nữa.

Dù nàng không hiểu kỹ thuật vẽ tranh, nhưng nàng biết tranh đẹp hay không.

Nàng cuộn bức tranh lại, khi cuộn vào cảm thấy cuộn tranh không cứng như vừa rồi.

Triệu Doanh Doanh không nghĩ nhiều, để bức tranh sang một bên.

Ngủ một giấc dậy, cổ họng nàng không hiểu sao lại khát khô, Triệu Doanh Doanh khẽ ho một tiếng, ngay lập tức, Hoắc Bằng Cảnh đã ân cần rót cho nàng một chén trà.

“Cảm ơn.” Triệu Doanh Doanh cười, uống hết chén trà, vẫn cảm thấy rất khát. Nàng có chút ngại ngùng.

Hoắc Bằng Cảnh không nói gì, lại rót cho nàng thêm một chén trà.

Cứ uống liền ba chén trà, Triệu Doanh Doanh mới cảm thấy miệng không còn khát khô như trước. Nàng cầm chén trà, không khỏi nghĩ, chẳng lẽ vừa rồi khi ngủ nàng đã chảy nước miếng nên mới khát như vậy? Hoắc công tử không nhìn thấy chứ?

Nàng khẽ ngẩng đầu nhìn Hoắc Bằng Cảnh, thấy thái độ của hắn với mình không có gì khác thường, lại nghĩ chắc mình không có chảy nước miếng. Trước giờ nàng cũng không có thói quen đó.

Nhưng mà miệng thật sự rất khát, kỳ lạ thật.

Triệu Doanh Doanh nghĩ ngợi lung tung, không kìm được đưa tay sờ môi, thấy khô khốc, không có dấu vết gì. Chỉ là môi lại có chút tê tê sưng sưng, lưỡi cũng có cảm giác kỳ lạ.

Nàng chú ý đến miệng, vô thức cắn môi, lại nuốt nước miếng mấy lần.

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh dừng lại trên đôi môi đỏ mọng hơi sưng của nàng, nhớ lại hương vị không lâu trước đó, ánh mắt trầm xuống.

Triệu Doanh Doanh cầm chén trà, nhìn quanh một vòng, hỏi: “Ôi, còn chưa hỏi Quan Sơn bệnh gì vậy? Có nặng không? Đã mời đại phu chưa?”

Nói xong, nàng cảm thấy mình lẩm lờ, người ta là quan lớn đến từ Kinh thành, nơi đó làm sao không có đại phu giỏi? Chắc hẳn y thuật cao minh hơn đại phu ở Hồ Châu, chưa biết chừng còn có ngự y nữa.

Hoắc Bằng Cảnh cười nhẹ: “Cũng không phải bệnh nặng, không đến mức nguy hiểm tính mạng, chỉ là thường xuyên đau đầu, rất khó chịu. Đại phu nói cần tĩnh dưỡng, nên ta tạm thời xin nghỉ phép đến Hồ Châu.”

Triệu Doanh Doanh gật đầu: “Không phải bệnh nặng là tốt. Nhưng đau đầu cũng rất khó chịu, vẫn phải điều trị cẩn thận. Hồi nhỏ ta từng bị cảm lạnh, đầu đau kinh khủng, đau đến nỗi ta rơi nước mắt.”

Hoắc Bằng Cảnh gật nhẹ: “Đúng là rất khó chịu, nhưng đã tìm được cách chữa trị.”

Triệu Doanh Doanh như thở phào nhẹ nhõm thay hẳn: “Vậy thì tốt.”

Nàng đặt chén trà trong tay xuống, bỗng nhiên tò mò: “Kinh thành như thế nào? Ta thường nghe người ta nói Kinh thành phồn hoa náo nhiệt vô cùng, có thật không?”

“Kinh thành à, đúng là phồn hoa, tám phố chín phường, xe cộ như nước, người người tấp nập, đình đài lầu các san sát, xếp hàng ngay ngắn. Ban ngày người qua lại như mắc cửi, ban đêm đèn đuốc sáng trưng như ban ngày, là một nơi rất đẹp.” Hoắc Bằng Cảnh nhớ lại những ngày ở Kinh thành, có chút mơ màng. Những gì hắn miêu tả chỉ là nhìn từ bên ngoài, thực ra trong mắt anh, Kinh thành là nơi tranh đấu trong triều đình, biến hóa khôn lường, lòng người hiểm ác.

Triệu Doanh Doanh nghe hắn miêu tả, không khỏi mơ ước.

“VẬY Kinh thành cũng có nhiều mỹ nhân phải không?” Nàng lại hỏi.

Hoắc Bằng Cảnh khẽ cười: “CÓ lẽ có, ta không để ý. Nhưng ta nghĩ họ không đẹp bằng Doanh Doanh.”

Triệu Doanh Doanh bị hắn khen đến đỏ mặt. Nàng nghĩ đây chắc là lời khen ngợi khách sáo của Hoắc công tử, dù nàng luôn tự hào về nhan sắc của mình, nhưng cũng hiểu lý lẽ “núi cao còn có núi cao hơn”, không nghĩ mình đẹp đến mức đứng nhất thiên hạ.

Nhưng nếu có người khen nàng đẹp như đứng nhất thiên hạ, dù biết là lời khách sáo, nghe vẫn thấy vui tai. Đặc biệt là lời này từ miệng Hoắc công tử nói ra, càng thấy chân thành.

Triệu Doanh Doanh cười ngượng ngùng: “Nếu sau này có cơ hội, thật muốn đến Kinh thành xem thử.”

Hoắc Bằng Cảnh cười: “Sẽ có cơ hội.”

Chờ đến khi nàng gả cho hắn, tất nhiên sẽ cùng hắn về Kinh thành.

Hai người trò chuyện thêm một lát, Triệu Nam từ bên ngoài trở về.

Triệu Nam mang theo hai hộp thức ăn lớn, bên trong là các món ăn mua từ Xuân Phong Lầu, hắn bày biện xong xuôi, mới đi mời Hoắc Bằng Cảnh

Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh ngồi đối diện nhau trong phòng khách, trên bàn bày đầy các món ăn, Hồng Miên và Triệu Nam, Triệu Bắc đứng không xa.

Triệu Doanh Doanh nhìn bàn ăn, “CÓ phải hơi nhiều không?”

Hai người bọn họ, dù thêm ba người nữa, vẫn còn quá nhiều.

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Không sao, Doanh Doanh đã nói món ở đây ngon, thì phải thử một chút."

Nói xong, hắn gấp cho Triệu Doanh Doanh một miếng vịt quay đỏ.

Triệu Doanh Doanh nói lời cảm ơn, nghĩ tới lễ đáp lại, cũng gấp cho Hoắc Bằng Cảnh một món.

Hồng Miên đứng bên cạnh nhìn họ qua lại, cười nói vui vẻ, không khỏi cảm thán, cô nương nhà mình dường như hợp với Hoắc công tử hơn, ở bên Tiêu công tử cũng không như vậy.

"Các món này có chút nguội rồi, nếu vừa ra lò sẽ ngon hơn." Triệu Doanh Doanh nói.

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu: "Lần sau Doanh Doanh dẫn ta đến ăn ở quán nhé?"

"Được thôi, ta khá rành thành Hồ Châu, ngài còn muốn đi đâu nữa? Lần sau ta sẽ dẫn ngài đi chơi." Triệu Doanh Doanh ngay lập tức đồng ý, nàng còn đang lo lần sau tìm lý do gì để gặp lại, Hoắc Bằng Cảnh vừa nói xong, cơ hội đã đến.

"Ngày mai ngài có rảnh không? Chúng ta đi Hồ Túy Tâm nhé? Hoa sen ở đó chắc đang nở rộ." Nàng nhân đà tiến tới.

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười đồng ý: "Chỉ là làm phiền Doanh Doanh rồi."

"Không phiền, không phiền, ta cũng không có việc gì." Triệu Doanh Doanh thấy hắn đồng ý, cảm thấy chiến thắng gần kề, trong lòng vui mừng.

"Vậy được, ngày mai ta cũng rảnh. Sáng mai ta đến đón Doanh Doanh nhé?"

"Được."

Sau khi dùng cơm trưa tại nhà Hoắc Bằng Cảnh, Triệu Doanh Doanh cáo từ ra về. Nàng cảm thấy rất hài lòng với việc hòa hợp với Hoắc Bằng Cảnh, tin rằng không bao lâu sẽ có thể chinh phục được hắn, tâm trạng trở nên rất vui vẻ.

Hồng Miên ghé gần tai nói nhỏ: "Cô nương, nô tỳ thấy Hoắc công tử có ý với cô nương. Vừa rồi nô tỳ đứng bên cạnh nhìn, ánh mắt Hoắc công tử nhìn cô nương..."

Triệu Doanh Doanh vui mừng hỏi: "Thật sao? Vậy ngày mai ta nói với hắn, bảo hắn cưới ta thì sao?"

Hồng Miên cười gượng vài tiếng, khuyên nhủ: "Như vậy vẫn còn nhanh quá, không bằng cô nương chờ thêm vài ngày nữa, cùng Hoắc công tử bồi đắp tình cảm. Hơn nữa cô nương là nữ nhi, chủ động hỏi người ta cưới mình, chẳng phải quá thiếu thẹn thùng sao."

Triệu Doanh Doanh đáp: "Nhưng Hoắc công tử điều kiện tốt như vậy, chắc chắn có nhiều người muốn gả cho hắn, nếu quá thẹn thùng chẳng phải sẽ để người khác tranh mất? Hơn nữa, bây giờ chuyện gấp lắm rồi, còn để ý gì đến thẹn thùng hay không thẹn thùng, thẹn thùng nữa ta sẽ trở thành trò cười của cả thành Hồ Châu."

Hồng Miên thở dài: "Vậy... vậy cô nương chờ thêm vài ngày nữa."

Hai chủ tớ đang trò chuyện, gặp ngay Triệu Như Hiên. Đạo này Triệu Như Hiên ở trong sân chuẩn bị chuyện hôn sự, Triệu Doanh Doanh cũng ít gặp nàng, càng không nói đến chuyện giao tranh, vì Triệu Doanh Doanh có việc quan trọng hơn.

"Nhị muội."

"Đại tỷ."

Hai người chào nhau, Triệu Doanh Doanh liền quay người rời đi.

Triệu Như Hiên nhìn bóng lưng Triệu Doanh Doanh, nhận thấy chiếc vòng cổ hồng ngọc trên cổ nàng trước đây chưa từng thấy, liền nhíu mày, nghĩ có lẽ Tiêu Hằng tặng.

Tiêu Hằng thật hào phóng, chiếc vòng hồng ngọc đó chắc chắn giá trị không nhỏ.

Triệu Như Hiên không khỏi nghĩ đến vị hôn phu của mình, nhi tử của một quan nhỏ lục phẩm, năm ngoái tuy rằng đỗ tú tài, nhưng tướng mạo bình thường, da hơi đen, dáng không cao, bình thường nói chuyện với nàng cũng đỏ mặt, ấp úng, nói chuyện với phụ thân nàng càng cung kính.

Còn Tiêu Hằng thì luôn ung dung nói chuyện, phong độ tự nhiên.

Triệu Như Hiên nhìn nha hoàn của mình, nha hoàn cúi đầu báo cáo: "Cô nương, nô tỳ đã dò hỏi rồi, vị công tử bên cạnh bình thường không hay ra ngoài. Chỉ có vài lần có người thấy, là một công tử trẻ, tuổi khoảng hơn hai mươi, hình như rất anh tuấn. Bình thường đều là hai tùy tùng của hắc lo liệu, và họ rất hào phóng."

Triệu Như Hiên gật đầu, có vẻ suy tư, lại nói: "Người chuẩn bị một phần lễ, ngày mai chúng ta đi thăm vị công tử đó."

Nàng cũng muốn tranh thủ cho mình, trước khi thành thân, nếu có lựa chọn tốt hơn, tại sao không chọn?

Chương 38: Xe Ngựa

DTV-EBOOK

Sáng sớm ngày hôm sau, Triệu Như Hiên mang lễ vật đã chuẩn bị sẵn ra ngoài để thăm hỏi.

Triều Nam nghe thấy tiếng gõ cửa, còn tưởng là Triệu Doanh Doanh, vui mừng mở cửa, gọi: “Cô nương đến rồi.”

Khi nhìn rõ người đến, nụ cười của Triều Nam lập tức biến mất.

“Ngài là?”

Triệu Như Hiên cũng bị phản ứng của hắn ta làm cho ngỡ ngàng. Suy nghĩ đầu tiên của nàng là làm sao hắn ta biết nàng họ Triệu? Và phản ứng lại vui mừng đến vậy, trong giọng điệu chào hỏi còn mang chút quen thuộc.

Nghĩ một lát, nàng cũng thông suốt, chủ nhân của hắn chắc hẳn đã từng tặng lễ một lần, có lẽ biết họ Triệu. Nhưng cái sự quen thuộc sau đó vẫn làm Triệu Như Hiên thắc mắc, nàng dè dặt nghi hoặc, nở một nụ cười thanh lịch, nói: “Ta là đại tiểu thư của Triệu phủ bên cạnh, đặc biệt đến thăm hỏi, xin hỏi chủ nhân của người có ở nhà không?”

Triều Nam đã thu lại sự vui mừng, biểu cảm lịch sự nhưng xa cách: “Thì ra là Triệu đại tiểu thư, xin lỗi, công tử nhà ta hôm nay không có ở nhà.”

Triệu Như Hiên có chút thất vọng, đưa lễ vật đã chuẩn bị sẵn: “Đây là chút lòng thành của ta, nếu công tử nhà người không có ở nhà, phiền người chuyển giao giúp.”

Triều Nam tất nhiên sẽ không nhận, hẳn biết Hoắc Bằng Cảnh cũng sẽ không nhận. Đại nhân nhà hẳn luôn ẩn dật, trước đây chưa bao giờ qua lại với ai, bây giờ chỉ có Triệu cô nương là ngoại lệ. Nhưng việc ngoại lệ cho Triệu cô nương là vì tình, còn đối với vị trước mắt này, đại nhân cũng không quan tâm nàng ta là ai.

Triều Nam vẫn cười: “Đa tạ ý tốt của ngài, nhưng không cần đâu, ngài hãy mang về đi.”

Hắn từ chối không chừa đường lui, nụ cười của Triệu Như Hiên có phần gượng gạo: “Xin lỗi, là ta đã quấy rầy thanh tịnh của quý phủ, nếu đã vậy, ta không làm phiền nữa.”

Triều Nam nói: “Ngài đi thông thả, không tiễn.”

Nói xong, liền đóng cửa lại.

Triệu Như Hiên nhìn cánh cửa vừa đóng, nụ cười trên mặt lập tức biến mất. Nha hoàn thấy sắc mặt nàng khó coi, liền cúi đầu xuống.

“Đi thôi.” Triệu Như Hiên nói với nha hoàn, trong lòng vẫn không ngừng nghi ngờ.

Tên tiểu tử lúc nãy rõ ràng vui mừng, như đã biết trước người đến là ai, khi thấy nàng liền thất vọng. Hắn đang chờ ai? Cô nương họ Triệu nào?

Trên con phố này chỉ có mỗi nhà nàng họ Triệu, trong nhà chỉ có ba tỷ muội, ngoài nàng, còn có Triệu Doanh Doanh và Triệu Uyển Nghiên, chẳng lẽ là một trong hai người họ?

Triệu Doanh Doanh đã đính hôn với Tiêu Hằng, tình cảm trước giờ luôn ổn định, dù gần đây có chút tranh cãi, nhưng chắc không đến mức ảnh hưởng gì.

Vậy thì chỉ còn lại Triệu Uyển Nghiên.

Triệu Uyển Nghiên quen biết người này từ khi nào? Không lẽ đạo gần đây nàng ta thường ra ngoài là để gặp người này? Họ đã phát triển đến mức nào rồi?

Vậy thì ngay cả Triệu Uyển Nghiên cũng sắp lấy trượng phu tốt hơn nàng. Trong lòng Triệu Như Hiên có chút khó chịu, nhưng lại cảm thấy bất lực.

Triệu Như Hiên thất vọng trở về, vừa bước vào cửa thì gặp Triệu Doanh Doanh đang chuẩn bị ra ngoài.

Triệu Như Hiên dừng bước, thấy dáng vẻ Triệu Doanh Doanh bước đi nhẹ nhàng, trên mặt có vẻ vui mừng, nàng ta còn đeo chiếc dây chuyền hôm qua. Dễ nhận thấy nàng đã tỉ mỉ trang điểm. Nhưng chẳng phải chiếc dây chuyền đó là Tiêu Hằng tặng sao? Tiêu Hằng chẳng phải đã về Tương Châu mấy ngày trước rồi à?

Vậy thì lúc này nàng ta vui vẻ là đi gặp ai?

Triệu Như Hiên nhú mày, lặng lẽ theo sau Triệu Doanh Doanh.

Nàng nhìn thấy Triệu Doanh Doanh ra khỏi cửa, lại đi về hướng mà nàng vừa mới trở về.

Trong lòng Triệu Như Hiên chợt lạnh, chẳng lẽ là Triệu Doanh Doanh?

Trong lúc nàng ngẩn ngơ, Triệu Doanh Doanh đã bước vào cửa viện.

Triều Nam thở phào nhẹ nhõm, nói: “May mà lần này là ngài đến.”

Triệu Doanh Doanh ừ một tiếng, không hiểu: “Gì cơ?”

Triều Nam vội vàng xua tay: “Không có gì.”

Chuyện này vẫn nên không nói với Triệu cô nương thì hơn, nếu để nàng hiểu lầm đại nhân nhà hân thì không hay.

Triệu Doanh Doanh ừ một tiếng, nhìn về phía Hoắc Bằng Cảnh. Hôm nay Hoắc Bằng Cảnh mặc một bộ y phục màu xanh, làm cho cả người hân càng giống như tiên nhân giáng trần, thoát tục phiêu dật.

Triệu Doanh Doanh nhất thời nhìn đến ngẩn ngơ, trong đầu lóe lên một ý nghĩ, chắc Nguyệt Thần đại nhân mặc bộ y phục Đế Thích Thanh cũng đẹp như vậy.

Nàng tỉnh lại, Hoắc Bằng Cảnh đã đứng trước mặt nàng.

“Đi thôi, Doanh Doanh.”

Triệu Doanh Doanh ừ một tiếng, cùng Hoắc Bằng Cảnh lên xe ngựa, đi về phía Hồ Túy Tâm.

Ở không xa, Triệu Như Hiên nhìn xe ngựa dần đi xa, ánh mắt phức tạp.

Triệu Doanh Doanh đã có Tiêu Hằng, còn muốn nhiều hơn, thật tham lam.

Nha hoàn bên cạnh nói: “Cô nương, chúng ta có nên nói với Tiêu công tử không?”

Triệu Như Hiên lắc đầu: “Bây giờ chưa cần, đợi thời cơ thích hợp.”

Hiện tại Tiêu Hằng không ở Hồ Châu, dù nàng có tìm cách báo tin cho Tiêu Hằng, Tiêu Hằng chưa chắc đã tin. Dù Tiêu Hằng có tin, hân thích Triệu Doanh Doanh, lại không tận mắt

thấy nàng ta thân mật với người khác, có lẽ vẫn sẽ bào chữa cho nàng ta, chọn cách tha thứ.

Có lẽ, chỉ khi hấn tự mình nhìn thấy, mới thực sự tức giận.

Nếu Tiêu Hằng muốn hủy hôn với Triệu Doanh Doanh, Triệu Như Hiên rất vui mừng khi thấy cảnh đó. Nàng không có được Tiêu Hằng, ít nhất Triệu Doanh Doanh cũng không được, như vậy là tốt rồi.

Triệu Như Hiên nhìn xe ngựa xa dần, cùng nha hoàn trở về phủ.

Trong chiếc xe ngựa rộng rãi, Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh ngồi đối diện nhau. Không hiểu sao, xe ngựa rõ ràng rất rộng rãi cho hai người họ, nhưng Triệu Doanh Doanh lại cảm thấy hơi chật chội.

Nhiệt độ nơi thắt lưng nàng dường như vẫn chưa tan.

Vừa nãy, khi xe ngựa đi qua một ngã tư, không hiểu sao bỗng nhiên xuất hiện một đứa trẻ, để tránh đụng phải đứa trẻ đó, Triệu Nam phải khẩn cấp dừng ngựa, ngựa vì vậy bị hoảng loạn, hơi mất kiểm soát. Hai người trong xe tự nhiên cũng bị xóc nảy, Triệu Doanh Doanh không kịp phòng bị, bị hất khỏi chỗ ngồi, suýt ngã thì Hoắc Bằng Cảnh đưa tay kéo nàng lại.

Chỉ là do xóc nảy, nàng bất đắc dĩ ngồi trên đùi Hoắc công tử, và tay Hoắc công tử ôm lấy eo nàng.

Một thời gian ngắn, tư thế trở nên khá ám muội.

Triệu Doanh Doanh lập tức đỏ mặt, Hoắc công tử ngay lập tức buông tay nàng ra, rất phong độ giải thích: “Xin lỗi, ta chỉ sợ nàng ngã.”

Triệu Doanh Doanh gật đầu, nàng biết Hoắc công tử không có ý gì khác.

Nhưng...

Trong đầu nàng đột nhiên hiện ra một loạt những suy nghĩ kỳ quái và vô lý.

Trong cuốn thoại bản kia, nam chính và nữ chính cũng đã từng có một tình tiết như vậy. Xe ngựa xóc nảy, làm nữ chính ngã vào lòng nam chính, ngồi ngay trên đùi nam chính. Và ngay khi nữ chính ngồi xuống, nam chính lập tức trở nên hung bạo, trang tiếp theo là một loạt mô tả chi tiết, rất kích thích.

Khi xe ngựa hơi ổn định lại, Triệu Doanh Doanh lập tức đứng dậy, nhưng chưa kịp đứng vững, xe ngựa lại một lần nữa xóc nảy, làm nàng ngã trở lại. Nàng buộc phải ngồi lại trên đùi Hoắc Bằng Cảnh, tay hắn ôm lấy eo nàng lần nữa.

Hoắc công tử xin lỗi: “Ngựa bị hoảng loạn, nàng rất có thể sẽ bị thương.”

Triệu Doanh Doanh gật đầu, cho thấy mình hiểu.

Hai người ngồi yên lặng như vậy cho đến khi ngựa hoàn toàn bình tĩnh trở lại, Triệu Doanh Doanh mới vội vàng đứng dậy từ đùi hắn, trở về chỗ ngồi của mình.

Triệu Doanh Doanh nhớ lại chuyện này, khuôn mặt vừa bốt đỏ lại đỏ bừng lên. Nàng quay đầu, lặng lẽ thò đầu ra ngoài xe ngựa, dùng màn che để giấu cái mặt đỏ của mình.

Đáng tiếc là sau gáy nàng không có mắt, không thể nhìn thấy nụ cười bên môi Hoắc Bằng Cảnh và ánh mắt kiềm chế của hắn.

Hoắc Bằng Cảnh thấy hết biểu cảm đỏ mặt của Triệu Doanh Doanh, chỉ cảm thấy nàng ngây thơ đáng yêu. Hắn bắt chéo

chân trái lên chân phải, điều chỉnh tà áo, nhìn bề ngoài thì có vẻ điềm tĩnh nhưng thực ra bên trong lại khác.

Triệu Doanh Doanh đặt cằm lên cửa sổ xe, gió bên ngoài nóng bức, thổi vào không làm nàng tỉnh táo, mà ngược lại làm cho đầu nàng vốn đã mơ màng càng thêm mơ màng. Nàng mơ màng nghĩ, chân Hoắc công tử thật rắn chắc mạnh mẽ, không mềm mại như chân nàng. Rắn chắc mạnh mẽ, từ này hình như cũng xuất hiện thường xuyên trong cuốn tiểu thuyết đó.

...

Triệu Doanh Doanh đầu óc mơ màng, thu người lại trong xe ngựa, dựa vào vách xe, vội vàng tìm khăn tay trong tay áo để lau mồ hôi.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn nàng như vậy, giả vờ hỏi: “Doanh Doanh nóng lắm à?”

Triệu Doanh Doanh ậm ừ: “Có một chút.”

Mặc dù quan trọng nhất không phải là nóng, mà là những suy nghĩ không trong sáng của nàng.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn quanh một vòng, lấy một chiếc quạt từ bàn thấp bên cạnh và quạt cho nàng.

Triệu Doanh Doanh cảm ơn, đưa tay định nhận lấy quạt, nhưng chỉ chạm vào đầu ngón tay Hoắc Bằng Cảnh. Đầu ngón tay hắn có chút mát lạnh, trong ngày hè nóng bức này giống như một làn gió mát, làm nàng tỉnh táo đôi chút.

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Để ta quạt cho, nàng trông không được thoải mái lắm.”

Nói xong, hắn đột nhiên đưa tay chạm vào trán nàng.

Chương 39: Du Hồ

DTV-EBOOK

Lòng bàn tay của Hoắc Bằng Cảnh ấm áp, nhưng so với Triệu Doanh Doanh thì không đáng kể, trán nàng nóng ran, không chỉ trán mà toàn thân nàng đều nóng bừng, như một ngọn lửa.

"Nàng có vẻ nóng quá, có phải đã bị cảm nắng rồi không?" Giọng nói trầm ấm của hắn mang theo chút từ tính, vang vào tai Triệu Doanh Doanh, làm nàng cảm thấy ngứa ngáy.

Triệu Doanh Doanh khẽ cứng người, lắc đầu: "Không sao, chỉ là quá nóng thôi, một lát nữa sẽ ổn."

Triệu Doanh Doanh vào mùa hè thường rất sợ nóng, nàng khác với người khác, đi vài bước đã dễ ra mồ hôi, khi ra mồ hôi, mùi hương trên người nàng cũng sẽ lan tỏa ra. Ví dụ như lúc này, Hoắc Bằng Cảnh ngồi rất gần nàng, trong mũi toàn là mùi hương thanh khiết từ người nàng.

Hoắc Bằng Cảnh lại ghé sát hơn, hít một hơi nhẹ, nói: "Thơm quá."

Triệu Doanh Doanh bị hành động bất ngờ của hắn làm giật mình, nhìn khuôn mặt phóng đại ngay trước mắt của Hoắc Bằng Cảnh, ánh mắt chỉ có thể giao nhau với hắn. Nàng chỉ còn biết nhìn vào mắt hắn mà giải thích: "Ta từ khi sinh ra đã có mùi thơm trên người, khi ra mồ hôi thì mùi hương này sẽ nồng hơn."

Hoắc Bằng Cảnh quá gần, khiến nàng cảm thấy căng thẳng, giọng nói cũng hạ thấp, thậm chí không tự giác mà cắn môi, nuốt nước bọt.

Có lẽ vì hành động nuốt nước bọt của nàng quá thường xuyên, ánh mắt của Hoắc Bằng Cảnh đột ngột dừng lại ở môi và

cổ nàng.

Hắn không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn, ánh mắt chăm chú.

Triệu Doanh Doanh do dự hỏi: "...Sao vậy?"

Hoắc Bằng Cảnh chậm rãi dời ánh mắt, một lần nữa giao nhau với nàng, khóe môi hắn nhếch lên, giọng nói mang theo ý cười: "Ở đây có một nốt ruồi."

Vừa nói, hắn vừa dùng ngón tay dài chạm vào. Ở vị trí ở cổ, gần với cằm.

Hắn chỉ chạm nhẹ một cái rồi buông tay.

Trên cổ Triệu Doanh Doanh còn vương vấn cảm giác nhẹ nhàng đó, nàng đưa tay chạm vào, "Vậy à? Ta hình như chưa bao giờ để ý."

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng: "Rất đẹp."

Triệu Doanh Doanh nghe vậy có chút ngại ngùng, xoa nhẹ cổ mình, Hoắc công tử sao ngay cả nốt ruồi cũng khen đẹp.

Hoắc Bằng Cảnh cuối cùng đứng thẳng dậy, ngồi lại vị trí của mình. Triệu Doanh Doanh ôm ngực, thở phào nhẹ nhõm, cảm giác căng thẳng dần tan biến.

Không biết từ khi nào, xe ngựa đã đến gần Hồ Túy Tâm.

Triệu Doanh Doanh vén màn xe, nhìn thấy hoa sen nở rộ trên mặt hồ, kinh ngạc kêu lên.

Hoắc Bằng Cảnh cũng theo tầm mắt nàng nhìn ra ngoài, "Rất đẹp."

Triệu Doanh Doanh cười tươi: "Đúng không?"

Nàng chuyển sự chú ý sang Hồ Túy Tâm, tạm thời quên đi sự lúng túng vừa rồi, vui vẻ bước xuống xe ngựa. Hồng Miên đứng ngoài xe ngựa đợi để che ô cho nàng, nhưng vừa mở ô ra, Hoắc Bằng Cảnh đã tự nhiên nhận lấy ô từ tay nàng ta.

Hồng Miên ngẩn ra một lúc, khi nàng ta tỉnh lại thì chiếc ô đã được Hoắc công tử che trên đầu cô nương nhà mình.

Nàng mỉm cười, hiểu ý lùi sang một bên, đi theo sau hai người.

Triệu Doanh Doanh không để ý đến điểm khác biệt này, ánh mắt nàng hướng về phía bờ hồ không xa, nơi đó có vài chiếc thuyền có thể cho du khách chèo, nàng giơ tay chỉ về phía đó nói: "Chúng ta đi chèo thuyền dạo hồ, được không?"

So với những hoạt động tĩnh, Triệu Doanh Doanh thích những hoạt động sôi động hơn, mặc dù nàng không giỏi chèo thuyền. Năm nay là lần đầu tiên nàng đến Hồ Túy Tâm để chèo thuyền, nàng có chút phấn khích, nhắc váy lên, bước đi nhẹ nhàng.

Hoắc Bằng Cảnh đi bên cạnh nàng, che ô để nàng không bị nắng chiếu vào.

Dáng vẻ của Hoắc Bằng Cảnh như ngọc, dù chỉ là việc nhỏ như che ô cũng toát lên vẻ thoát tục, Hồng Miên đi theo sau nhìn bóng lưng của hai người, trong đầu chỉ hiện lên hai chữ: xứng đôi.

Quá xứng đôi rồi, để mặc cái tên đáng chết Tiêu Hằng sang một bên, cô nương nhà nàng đã tìm thấy bến đỗ mới.

Không chỉ Hồng Miên cảm thấy xứng đôi, mà nhiều du khách cũng có cảm giác như vậy, họ quay đầu lại nhìn hai người.

Cả hai đều có diện mạo quá xuất chúng, giữa đám đông bình thường khó tránh khỏi sự chú ý.

Có người nhận ra Triệu Doanh Doanh, nhưng không nhận ra Hoắc Bằng Cảnh, còn tưởng hẳn là Tiêu Hằng, liền nói với bạn mình: "Triệu cô nương và Tiêu công tử thật sự là một đôi trai tài gái sắc."

Người bạn đó ngăn ra, nói: "Nhưng vừa rồi người bên cạnh Triệu cô nương không phải là Tiêu công tử."

Người nói chuyện cũng ngăn ra, nhìn theo bóng lưng đã đi xa: "Không phải Tiêu công tử, vậy là ai?"

Người bạn mơ hồ lắc đầu: "Không biết, vừa rồi chỉ cảm thấy khuôn mặt lạ lẫm, hình như chưa từng thấy người này."

Người nói chuyện ồ lên một tiếng: "Vậy thì có chút kỳ lạ, có lẽ là huynh trưởng xa của Triệu cô nương chăng."

Hai người này là thư sinh trong thành Hồ Châu, đã nghe danh về nhan sắc của Triệu Doanh Doanh từ lâu, trước đây trong hội thơ gặp nàng một lần, càng ấn tượng sâu sắc và có cảm tình. Chỉ tiếc rằng Triệu Doanh Doanh đã đính hôn với Tiêu Hằng, họ tự biết mình không bằng Tiêu Hằng, đương nhiên sẽ không tự làm mình xấu hổ.

Hai người lại nhìn bóng lưng của Triệu Doanh Doanh, thở dài cảm thán.

Họ ghen tị với Tiêu Hằng, có được mỹ nhân như vậy.

Những chiếc thuyền nhỏ neo ở một góc, một lão bá trông coi dùng nón rơm che mặt tránh nắng, nằm dưới bóng cây. Triệu Doanh Doanh buông váy xuống, gọi: "Lão bá, bọn ta muốn thuê thuyền."

Lão ông bỏ nón rơm xuống, nhìn hai người, hỏi: "Muốn một chiếc thuyền hay hai chiếc thuyền?"

Triệu Doanh Doanh nhìn Hồng Miên, nói: "Hai chiếc đi."

Nàng lại nhìn Hoắc Bằng Cảnh: "Ta với Quan Sơn một chiếc thuyền, Hồng Miên cùng Triều Nam và Triều Bắc một chiếc, được không?"

Hoắc Bằng Cảnh tất nhiên gật đầu, cũng rất tự nhiên trả tiền thay cho Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh nhìn Hoắc Bằng Cảnh, nói: "Thế này sao phải?"

Hoắc Bằng Cảnh cười nói: "Doanh Doanh đi cùng ta, dĩ nhiên là ta nên trả tiền."

"Đa tạ Quan Sơn." Triệu Doanh Doanh cười cảm tạ, không khách sáo nữa, nhắc váy bước lên thuyền.

Chiếc thuyền neo bên cạnh, lão bá tháo dây ra. Khi Triệu Doanh Doanh bước lên thuyền, thuyền hơi lung lay, nàng loạng choạng, được Hoắc Bằng Cảnh đỡ.

"Cẩn thận."

Tay Hoắc Bằng Cảnh lại đặt trên eo nàng, Triệu Doanh Doanh cảm ơn lần nữa, lại nghĩ, hôm nay mình sao toàn gây rắc rối, khiến Hoắc công tử phải giúp đỡ.

Nàng ngồi xuống, Hoắc Bằng Cảnh ngay sau đó lên thuyền.

Nàng nghĩ Hoắc Bằng Cảnh là người ở Kinh thành, chắc chắn không biết chèo thuyền, liền nhiệt tình dạy. Nàng tìm mái chèo, thử biểu diễn cho Hoắc Bằng Cảnh cách làm cho thuyền di chuyển về phía trước.

“Quan Sơn, ngài nhìn xem, đại khái là thế này...” Triệu Doanh Doanh cầm mái chèo chèo vài lần, thuyền quả thực di chuyển, nhưng lại lùi lại, lát sau, liền đâm vào đám cỏ nước ở góc.

Triệu Doanh Doanh hơi ngượng: “Chèo thuyền phải cẩn thận, nếu không sẽ như thế này.”

Nàng tiếp tục chèo, muốn đưa thuyền ra khỏi đám cỏ nước, nhưng dù nàng cố gắng thế nào, thuyền cũng không di chuyển nữa, chỉ đứng yên tại chỗ.

Triệu Doanh Doanh càng thêm ngượng ngùng, nụ cười trên mặt cũng khó giữ được.

Hoắc Bằng Cảnh không ngạc nhiên, hắn sớm hiểu rằng không nên kỳ vọng quá cao vào Triệu Doanh Doanh. Hắn nhìn vẻ mặt ngượng ngùng và lo lắng của thiếu nữ khi quay đầu, nhìn nàng vô thức cắn môi, nhú mày, cười nhẹ.

Có chút đáng yêu.

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Doanh Doanh, để ta.”

Hắn đưa tay nhận lấy mái chèo từ tay Triệu Doanh Doanh, chỉ vài động tác đã đưa thuyền ra khỏi đám cỏ nước và đi đúng hướng.

Triệu Doanh Doanh khen ngợi: “Quan Sơn ngài thật giỏi, lần đầu chèo đã giỏi thế này, không như ta.”

Hoắc Bằng Cảnh cười, cúi mắt, thực ra đây không phải lần đầu hắn chèo thuyền, hồi nhỏ hắn từng cùng phụ mẫu đến Hồ Túy Tâm chèo thuyền. Nhưng đó là chuyện của nhiều năm trước.

Lão bá bổng cười nói: “Nha đầu ngươi lại chèo thuyền vào đám cỏ nước rồi à.”

Triệu Doanh Doanh nghe mà ngượng ngùng, cố gắng giải thích với Hoắc Bằng Cảnh: “Trước đây ta thường đến đây chèo thuyền, có lần chèo vào đám cỏ nước, lão bá nhớ đến giờ.”

Lão bá nhìn lớn tuổi, thính giác lại tốt, nghe được lời của Triệu Doanh Doanh, cười lớn hơn: “Nha đầu, không phải chỉ một lần đâu, ta nhớ mấy lần rồi, sau đó người đến, toàn là tiểu lang quân chèo thuyền thôi.”

Tiểu lang quân mà lão bá nói là Tiêu Hằng, Triệu Doanh Doanh nghe nhắc đến Tiêu Hằng, sắc mặt trùng xuống.

Lão bá lớn tuổi, không nhìn rõ sắc mặt của Triệu Doanh Doanh, còn nhìn về phía Hoắc Bằng Cảnh: “Ồ, hôm nay sao tiểu lang quân lại đổi người rồi?”

Triệu Doanh Doanh không muốn nghe lão bá nói nữa, thậm chí có chút muốn nhảy xuống hồ.

Nàng quay đầu đi, chỉ miễn cưỡng cười: “Trước đây ta thường đến, lão bá đều nhớ ta.”

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng, không nói gì thêm.

Triệu Doanh Doanh đợi một lúc, có chút bất ngờ, nàng nghĩ rằng Hoắc Bằng Cảnh sẽ hỏi về tiểu lang quân mà lão bá nói, nhưng hắn không hỏi.

Triệu Doanh Doanh cảm thấy nhẹ nhõm hơn, nhanh chóng chuyển đề tài. “Ngài nhìn kia, hoa sen nở thật đẹp.”

Hoắc Bằng Cảnh tất nhiên biết tiểu lang quân mà lão bá nói là vị hôn phu của nàng, sau khi nghe lão bá nói, trong lòng hắn không tự chủ nghĩ rằng, nàng trước đây thường cùng vị hôn phu đến đây du hồ ngắm sen. Chỉ nghĩ thế thôi, lòng đã không thoải mái.

Cảm giác không thoải mái này đối với Hoắc Bằng Cảnh có chút xa lạ.

Trước đây hắn chưa từng có cảm giác không thoải mái này, cuộc sống trước đây của hắn chỉ có tranh quyền đoạt vị, tàn nhẫn độc ác, dù kế hoạch thất bại, hay bị người tính toán, cũng không thoải mái, nhưng những cảm giác không thoải mái đó lại là sự đau đớn quyết liệt hơn. Sau khi gặp Triệu Doanh Doanh, cảm giác không thoải mái này lại mềm mại quần quýt.

Hắn dù chưa từng dính đến ái tình, nhưng nhìn người khác dính.

Vì thế hắn cũng đại khái biết cảm giác không thoải mái này là gì, hăng đang ghen.

Hắn ghen tỵ với vị hôn phu của nàng đã từng đứng bên nàng một cách hợp lý, cùng nàng làm nhiều việc.

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh nhạt đi một chút, nhanh chóng nghĩ, không sao, dù sao cuối cùng nàng cũng sẽ là của hắn. Còn vị hôn phu của nàng, chẳng qua là một người không đáng kể.

Huống chi nàng cũng từng nói, nàng ghét vị hôn phu muốn hôn nàng. Nhưng nàng không ghét hắn hôn nàng.

Dù rằng sự so sánh này có chút không công bằng, lúc đó Triệu Doanh Doanh đang say. Một người say chưa chắc biết mình đang làm gì, chưa chắc hiểu những phản ứng vụng về của mình có ý nghĩa gì.

Nhưng không sao, Hoắc Bằng Cảnh không thích nói chuyện công bằng.

Kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, đó là đạo lý. Kết quả ra sao mới quan trọng, còn quá trình, so với kết quả có thể bỏ qua.

Dù sao đi nữa, kết quả là Triệu Doanh Doanh không ghét hôn hân, thậm chí còn đáp lại hân.

Nếu đã không ghét, vậy gần như là thích.

Hoắc Bằng Cảnh ngẩng đầu, cười nhẹ với Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh tuy không biết vì sao hân cười với mình, nhưng vẫn lịch sự đáp lại bằng một nụ cười.

Thời tiết có chút nóng, Triệu Doanh Doanh vào trong khoang thuyền tránh nắng, nàng nghiêng người tìm thuyền của Hồng Miên và những người khác, phát hiện họ đang theo sau hai người, Triệu Doanh Doanh yên tâm.

Mặt trời chiếu xuống, khiến người ta cảm thấy ấm áp và lười biếng, Triệu Doanh Doanh không khỏi ngáp, cơn buồn ngủ ập đến, khó chống lại, mí mắt chống chọi một chút, liền dựa vào khoang thuyền ngủ thiếp đi.

Chương 40: Thiên Vị

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh tỉnh dậy, thấy thuyền đã dừng lại, đang khẽ đung đưa trên mặt nước. Nàng dụi mắt, nhìn thấy bên cạnh là một đám hoa sen, còn Hoắc Bằng Cảnh vốn ở đầu thuyền thì không thấy đâu.

Triệu Doanh Doanh ngồi dậy, có chút bối rối, lại ngẩng đầu nhìn, phát hiện không chỉ Hoắc Bằng Cảnh biến mất, mà thuyền của Hồng Miên và những người khác cũng không thấy đâu. Trước mắt nàng chỉ có một biển hoa sen, hoa sen nở to và cao, che khuất cả thuyền, cũng che mất tầm nhìn của nàng.

Nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao đột nhiên chỉ còn lại một mình, trong lòng cảm thấy lo lắng.

"Quan Sơn?" Triệu Doanh Doanh từ trong khoang thuyền bước ra, gọi về phía bên ngoài.

Không có ai trả lời.

"Hoắc... Bằng Cảnh?" Triệu Doanh Doanh nhìn quanh bốn phía, có chút căng thẳng.

Ngay sau đó, một bóng hình quen thuộc từ đuôi thuyền đứng dậy, bước tới gần nàng, do di chuyển, thuyền khẽ lắc lư. Triệu Doanh Doanh nhìn thấy người đến, sự bất an và lo lắng trong lòng lập tức tan biến, nàng nghĩ, Hoắc công tử thật mang lại cảm giác an tâm.

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Nàng tỉnh rồi à?"

Triệu Doanh Doanh nhìn Hoắc Bằng Cảnh, khẽ cúi đầu: "Ta ngủ lâu lắm không? Thật ngại quá, đã nói là đi cùng ngài du hồ,

kết quả lại ngủ mất.”

Hoắc Bằng Cảnh bước tới gần, mỉm cười lắc đầu: “Không sao đâu, Doanh Doanh. Phong cảnh ở đây thật sự rất đẹp, vừa rồi ta đã ngắm thỏa thích rồi.”

Triệu Doanh Doanh khẽ cười, khi Hoắc Bằng Cảnh nói những lời này, ánh mắt hắn luôn chăm chú nhìn vào mắt nàng, khiến nàng vô cớ cảm thấy phong cảnh trong lời hắn nói dường như không phải là những bông hoa sen mà là nàng.

Nàng lắc đầu, gạt bỏ ý nghĩ tự luyến của mình, nói: “Vậy chúng ta tiếp tục chèo thuyền thôi, đi về phía bên kia của hồ.”

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu đồng ý, cầm lấy mái chèo tiếp tục chèo, thuyền xuyên qua đám hoa sen, dần dần ra khỏi đám hoa, đến vùng hồ rộng lớn.

Hôm nay thời tiết đẹp, gần đây hoa sen lại nở rộ, du khách đến Hồ Tuy Tâm không ít, trên mặt hồ có rất nhiều thuyền. Phóng tầm mắt nhìn, có đến vài chục chiếc thuyền. Triệu Doanh Doanh quay đầu nhìn lại, trong số nhiều thuyền như vậy, đám hoa sen vừa rồi chỉ có thuyền của họ.

Nàng nhớ ra điều gì, lại tìm thuyền của Hồng Miên và những người khác, nhìn quanh một vòng, cuối cùng cũng thấy thuyền của họ ở không xa phía sau.

Hồng Miên thấy Triệu Doanh Doanh đang tìm mình, còn vẫy tay chào nàng.

Triệu Doanh Doanh cũng vẫy tay chào Hồng Miên.

Hồng Miên nhìn cô nương nhà mình và Hoắc công tử ở bên nhau, cảm thấy rất an tâm. Triệu Nam bên cạnh tiến lại gần, nói chuyện với Hồng Miên: “Có phải rất xứng đôi không?”

Hồng Miên gật đầu.

Triều Nam lại nói: “Triệu cô nương là người đầu tiên được đại nhân của ta khen là xinh đẹp. Lúc đó ta đã nghĩ hai người này chắc chắn có tình cảm với nhau.”

Hồng Miên nghe, ồ lên một tiếng, hỏi: “Đại nhân của người ở Kinh thành đã gặp nhiều cô nương xinh đẹp lắm rồi phải không?”

Triều Nam gật đầu: “Tất nhiên rồi, đại nhân của ta ở Kinh thành rất được săn đón, có bao nhiêu người muốn lấy lòng đại nhân, trong đó tự nhiên có nhiều người muốn tặng mỹ nhân cho đại nhân của ta. Nhưng đại nhân của ta chưa bao giờ liếc mắt nhìn họ. Ngoài những người đó, còn có rất nhiều tiểu thư quý tộc ở Kinh thành cũng rất xinh đẹp, nhưng đại nhân của ta cũng không hề quan tâm đến họ.”

Hồng Miên nghe vậy, có vẻ như đang suy nghĩ.

Triều Bắc đứng bên cạnh lặng lẽ nghe, thấy Triều Nam càng nói càng hăng, không khỏi ho một tiếng, ra hiệu cho hắn ta nên dừng lại.

Triều Nam cũng nhận ra mình không nên nói quá nhiều, lặng lẽ im lặng, tiếp tục theo sát thuyền của Hoắc Bằng Cảnh và Triệu Doanh Doanh.

Trên mặt hồ, thuyền qua lại tấp nập, Hoắc Bằng Cảnh chèo thuyền ở đầu thuyền, Triệu Doanh Doanh ngồi một bên, dùng khăn che nắng.

Tiêu Thiên ra lệnh cho nha hoàn: “Chèo nhanh lên, vượt qua chiếc thuyền bên cạnh.”

Nàng vừa ngước mắt, đột nhiên nhìn thấy một bóng hình quen thuộc.

Tư thái điệu đà đó, không phải là Triệu Doanh Doanh thì là ai?

Thuyền của Triệu Doanh Doanh ở phía trước Tiêu Thiên một chút, Tiêu Thiên lập tức sinh ra tính hiếu thắng, bảo nha hoàn chèo nhanh hơn, vượt qua thuyền của Triệu Doanh Doanh.

Khi gần đuổi kịp thuyền của Triệu Doanh Doanh, đã xảy ra một sự cố.

Tiêu Thiên nhìn thấy thuyền của Triệu Doanh Doanh đã va chạm với một chiếc thuyền khác.

Tiêu Thiên nhìn về phía thuyền khác, trên thuyền có một nam nhân, nàng ta chỉ cảm thấy người trên thuyền rất lạ, thì thầm: “Là du khách à? Sao người này ta chưa từng gặp qua.”

Tiêu Thiên cúi đầu hỏi nha hoàn, nha hoàn cũng lắc đầu, nói chưa từng gặp người này.

Triệu Doanh Doanh cũng bị sự cố bất ngờ này làm cho hoảng sợ, nàng nhìn về phía chiếc thuyền đã va vào thuyền của hai người, trên thuyền chỉ có hai tùy tùng và một công tử trẻ tuổi ăn mặc sang trọng.

Vị công tử trẻ tuổi dường như cũng không ngờ rằng lại xảy ra chuyện như vậy, khá áy náy nhìn Triệu Doanh Doanh nói: “Cô nương, thật sự xin lỗi, là gia phó của tại hạ không cẩn thận, đã va vào cô nương, không làm cô nương hoảng sợ chứ?”

Vị công tử đó phong độ tuấn tú, diện mạo anh tuấn, cũng gần như Tiêu Hằng, chỉ là không bằng Hoắc Bằng Cảnh.

Triệu Doanh Doanh lắc đầu, cảm thấy cảnh này dường như đã từng gặp, giống như tình huống Tiêu Hằng khi thấy nàng lần đầu.

Người đó nhìn Triệu Doanh Doanh, âm thầm quan sát nàng một lượt, rồi cười nói: “Dù sao cũng là tại ta va vào cô nương, hay là lát nữa ta mời cô nương uống trà, coi như xin lỗi, được chứ?”

Triệu Doanh Doanh nghe những lời này, cảm thấy có điều gì đó. Người này... sao có cảm giác như đang có ý với nàng? Xin lỗi là được rồi, tại sao còn phải mời nàng uống trà?

Triệu Doanh Doanh đang định từ chối, đột nhiên nghe thấy một giọng nữ, gọi: “Tốt lắm, Triệu Doanh Doanh, người đã dùng chiêu này với nhị ca của ta, giờ lại dùng lần thứ hai với người khác!”

Thuyền của Tiêu Thiên tiến lại gần, bên vực cho Tiêu Hằng.

Vị công tử nhìn Tiêu Thiên, rồi lại nhìn Triệu Doanh Doanh, dường như không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Vị này là?”

Tiêu Thiên nói với vị công tử: “Ta nói cho ngài biết, nàng ta không phải người tốt, đừng bị gương mặt của nàng ta lừa. Nàng ta từng dùng chiêu này để quyến rũ nhị ca của ta, giờ lại dùng chiêu này để quyến rũ ngài.”

Triệu Doanh Doanh nghe Tiêu Thiên nói những lời bậy bạ, đã rất không vui: “Tiêu Thiên, người đang nói nhảm gì vậy?”

Tiêu Thiên nhìn Triệu Doanh Doanh, tức giận nói: “Người còn mặt mũi để phát cáu với ta? Nhị ca ta vừa mới đi Tương Châu vài ngày, người đã lăng nhăng, muốn quyến rũ người khác rồi! Ta nói cho người biết, ta sẽ lập tức viết thư cho nhị ca ta, bảo huynh ấy hủy hôn với người!”

Triệu Doanh Doanh không chịu thua: “Người viết đi, tốt nhất là viết ngay bây giờ, dù sao ta cũng không muốn gả cho nhị ca

của người."

Tiêu Thiên nói: "Tốt lắm, người cuối cùng đã thừa nhận rồi, người chính là đang lảng nhăng sau lưng nhị ca ta!"

Triệu Doanh Doanh nói: "Nhị ca của người đã làm gì thì tự hắn ta biết rõ? À còn người nữa, người có biết không?"

Tiêu Thiên nghe mà không hiểu, chỉ nghĩ Triệu Doanh Doanh đang nói bậy: "Nhị ca ta làm việc chính trực, người đừng bôi nhọ huynh ấy, kẻ xấu còn dám kiện trước."

Triệu Doanh Doanh lại nói: "Có bôi nhọ hay không thì các người rõ nhất, hơn nữa, nói là ta quyến rũ nhị ca của người, rõ ràng là nhị ca của người tự va vào thuyền của ta, sao không nói là nhị ca của người muốn thu hút sự chú ý của ta?"

Hai người họ cãi nhau qua lại, vị công tử có chút không hiểu chuyện gì, chen vào một câu: "Cô nương, có thể cô hiểu lắm, là gia phó của ta không cẩn thận va vào thuyền của cô nương này."

Tiêu Thiên nghe vậy thì ngớ người, không ngờ lại là như vậy.

Ngay lúc này, một giọng nam khác vang lên: "Đúng vậy, ta có thể làm chứng, là hắn ta đã va vào thuyền của bọn ta."

Hoắc Bằng Cảnh bước qua khoang thuyền, đứng bên cạnh Triệu Doanh Doanh.

Tiêu Thiên ngẩng đầu nhìn người xa lạ này, "Người lại là ai nữa?"

Ánh mắt nàng ta đầy nghi hoặc nhìn Triệu Doanh Doanh, giọng điệu khó chịu: "Người thật sự sau lưng huynh của ta mà tán tỉnh người khác."

Lúc này Tiêu Thiên nói về công tử kia, Triệu Doanh Doanh còn có thể lý lẽ đáp trả, nhưng nói về Hoắc Bằng Cảnh, Triệu Doanh Doanh lại có chút chột dạ. Dù sao nàng cũng đang tán tỉnh Hoắc Bằng Cảnh, nàng nhất thời im lặng, cố gắng nói: “Liên quan gì đến ngươi?”

Tiêu Thiên liếc qua lại giữa hai người nam nhân, sau đó cười nhạo: “Các ngài đều bị nàng ta lừa hết rồi, ta nói cho các ngài biết, nàng ta đã có hôn ước với huynh của ta, cả thành Hồ Châu đều biết.”

Công tử kia nghe vậy, nhìn Triệu Doanh Doanh với ánh mắt có chút thất vọng, có hôn ước rồi sao? Thật đáng tiếc.

Triệu Doanh Doanh nghe Tiêu Thiên nói vậy, có chút lo lắng nhìn Hoắc Bằng Cảnh. Chuyện này nàng vẫn chưa nói với Hoắc Bằng Cảnh, liệu hắn có nghĩ rằng mình đang lừa hắn không?

Nàng bần khoản nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Nhưng lại nghe Hoắc Bằng Cảnh nói: “Chỉ là hôn ước thôi, chưa phải đã thành thân. Hơn nữa, cho dù đã thành thân, vẫn có thể hoà ly.”

Lời hắn nói thật bất ngờ, Tiêu Thiên và công tử kia cùng nhìn Hoắc Bằng Cảnh, không tin vào tai mình. Tiêu Thiên vốn nghĩ hắn không biết chuyện Triệu Doanh Doanh đã có hôn ước, kết quả là hắn biết, và hắn còn sẵn sàng cùng Triệu Doanh Doanh tán tỉnh?

Ngay cả Triệu Doanh Doanh cũng bị lời nói của Hoắc Bằng Cảnh làm cho kinh ngạc.

Nàng không nói với Hoắc Bằng Cảnh chuyện này, vì sợ hắn sẽ để tâm, kết quả là hắn dường như không để tâm cho lắm.

Hoắc Bằng Cảnh có vẻ thật sự rất thích nàng.

Triệu Doanh Doanh biết tất cả điều này đều là nhờ công lao của Nguyệt Thần đại nhân, ngài ấy đã hoàn toàn che mờ lý trí của Hoắc Bằng Cảnh.

Triệu Doanh Doanh vẫn cảm thấy có chút ngượng ngùng, nàng nhìn Hoắc Bằng Cảnh nói: “Chuyện này ta có thể giải thích, lát nữa ta sẽ giải thích cho ngài.”

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười với nàng: “Không sao đâu, Doanh Doanh, nàng không cần giải thích với ta. Ta tin rằng nàng không nói, chắc có lý do của nàng. Ta cũng sẽ không tức giận vì chuyện này.”

Dường như trong đầu hắn chỉ có việc thích nàng.

Thật bao dung quá đi.

Nàng thậm chí cảm thấy có thể ngay bây giờ hỏi Hoắc Bằng Cảnh rằng, liệu hắn có muốn cưới nàng không.

Nhưng bây giờ không phải là dịp thích hợp để nói điều này, Triệu Doanh Doanh kìm nén sự phấn khích trong lòng, nhìn Tiêu Thiên nói: “Đây là chuyện giữa ta và huynh của ngươi, không cần ngươi can thiệp. Nếu ngươi có điều gì muốn nói, cứ việc mách với huynh của ngươi, vậy thôi.”

Rồi nàng nhìn về phía người đã va vào thuyền nàng: “Không cần xin lỗi nữa, dù sao cũng không có chuyện gì xảy ra, chuyện này coi như kết thúc. Tạm biệt.”

Nói xong, nàng nhìn Hoắc Bằng Cảnh nói: “Chúng ta đi thôi.”

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu, chèo thuyền đi xa.

Cả hai người đều không còn hứng thú du thuyền nữa, đành trả lại thuyền và lên bờ.

Triệu Doanh Doanh khẽ ho một tiếng, suy nghĩ bắt đầu từ đầu, nàng vẫn còn chìm đắm trong sự bất ngờ từ câu nói của Hoắc Bằng Cảnh lúc này.

Thực ra, lúc này Triệu Doanh Doanh rất lo lắng, vì từ nhỏ đến lớn trong nhà, mỗi khi nàng bị người khác mách tội, phụ thân luôn không tin nàng. Sau này Tiêu Hằng cũng vậy, hắn nói miệng là tin nàng, nhưng thực tế lại tin Tiêu Thiên mà không tin nàng.

Triệu Doanh Doanh rất sợ Hoắc Bằng Cảnh cũng sẽ tin lời Tiêu Thiên, nhưng hắn không, hắn đã chọn tin nàng. Đó là một sự thiên vị, nàng nghĩ, giống như phụ thân thiên vị Triệu Uyển Nghiên nhiều hơn.

Trong lòng Triệu Doanh Doanh tràn đầy một cảm giác ấm áp, lại nghĩ, quả nhiên hắn tốt hơn Tiêu Hằng nhiều.

Một khi nghĩ vậy, nàng không thể kiềm chế, và hỏi một câu: “Ngài có thể thành thân với ta không?”

Chương 41: Nguyên Ý

DTV-EBOOK

Hỏi xong câu đó, Triệu Doanh Doanh tự mình cũng sững sờ.

Nàng sao lại hỏi thế nhỉ, Hồng Miên ngày hôm qua còn khuyên nàng nên đợi thêm chút nữa, bồi dưỡng tình cảm thêm với Hoắc Bằng Cảnh. Nàng và Hoắc Bằng Cảnh mới quen nhau mấy ngày, thực sự có vẻ hơi vội vàng. Hơn nữa vừa nãy Tiêu Thiển mới nói nàng đã có hôn ước, bây giờ nàng lại hỏi thế này, chẳng phải sẽ khiến nàng thật sự bị coi là kẻ lãng nhãng, dễ thay đổi sao?

Triệu Doanh Doanh chớp mắt, quyết định giải thích về chuyện vị hôn phu trước: "...Vừa rồi nàng ta nói không sai, ta thực sự đã có hôn ước. Nhưng chuyện này, không phải như nàng ta nói, ngài nghe ta nói trước đã."

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng: "Được, Doanh Doanh nói đi."

Hắn nói với giọng điệu ôn hòa, còn mang theo nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt nhìn thẳng vào Triệu Doanh Doanh, khiến tim nàng không khỏi đập nhanh.

Nàng tránh ánh mắt của Hoắc Bằng Cảnh, quay đầu nói: "Ta thực sự có một vị hôn phu đã đính hôn, cả thành Hồ Châu đều biết chuyện hôn sự giữa ta và hắn, ai ai cũng nói bọn ta là trai tài gái sắc, rất xứng đôi. Ban đầu ta cũng nghĩ, ta và hắn quả thực xứng đôi, sau này sẽ trở thành một cặp phu thê ân ái. Nhưng tình cờ, ta lại phát hiện vị hôn phu và muội muội của ta lại gian díu với nhau sau lưng ta, từ khi ta phát hiện ra chuyện đó, ta đã quyết tâm không bao giờ gả cho hắn nữa."

“Chỉ là chuyện này cuối cùng cũng không mấy vẻ vang, vì thế không ai biết. Nhưng Hoắc công tử yên tâm, ta đã quyết tâm từ hôn với hần, chỉ là đang chờ một cơ hội thích hợp.” Triệu Doanh Doanh nói xong, có chút lo lắng nhìn về phía Hoắc Bằng Cảnh.

Hần vừa nói, sẽ tin nàng mà phải không?

Hoắc Bằng Cảnh nghe xong, thần sắc vẫn như thường: “Là vị hôn phu của nàng không biết trân trọng, có một vị hôn thê tốt như Doanh Doanh mà lại không biết thu mình, còn tán tỉnh người khác. Thật đáng ghét.”

Triệu Doanh Doanh nghe hần vẫn đứng về phía mình, nụ cười trên môi càng sâu: “Đúng vậy.”

Hoắc Bằng Cảnh lại nói: “Ăn vụng đến cả thê muội*, càng không biết xấu hổ, nếu chuyện này truyền ra ngoài, hần ta chắc chắn sẽ bị thiên hạ chê cười. Muội muội của Doanh Doanh cũng thật đáng ghét, rõ ràng biết đó là vị hôn phu của tỷ tỷ, nhưng vẫn không biết xấu hổ mà tán tỉnh.”

Triệu Doanh Doanh nghe lời của Hoắc Bằng Cảnh, gật đầu như gà mổ thóc, đồng cảm sâu sắc: “Đúng vậy! Bọn họ đúng là đôi cầu nam nữ!”

Nàng siết chặt nắm đấm, bực bội nói: “Thật muốn đánh cho bọn họ một trận.”

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu tỏ ý đồng tình, lại nói: “Nhưng chuyện này cũng có mặt tốt, ít nhất Doanh Doanh đã nhìn được rõ bản chất của bọn họ.”

Triệu Doanh Doanh ừ một tiếng, nói: “Đúng vậy, cũng coi như một chuyện tốt.”

Chủ đề này dường như đã kết thúc viên mãn, nhưng Hoắc Bằng Cảnh vẫn chưa trả lời câu hỏi lúc nãy của nàng, Triệu

Doanh Doanh liếc nhìn Hoắc Bằng Cảnh, lại cảm thấy bất an.

Hắn sẽ không nguyện ý chứ?

Nhưng lúc này hắn thể hiện rõ ràng là thích nàng mà.

Triệu Doanh Doanh lòng đầy lo lắng, chờ đợi câu trả lời của Hoắc Bằng Cảnh: "Dù thời gian quen biết với Hoắc công tử chưa lâu, nhưng từ tận đáy lòng ta cảm thấy rất hợp duyên với Hoắc công tử, rất thân thiết. Không biết Hoắc công tử thấy ta thế nào?"

Nàng tất nhiên sẽ không đại dột nói thẳng ra lí do muốn thành thân với hắn là vì mặt mũi của mình.

Cuối cùng, Hoắc Bằng Cảnh cũng mở miệng: "Có thể lấy được cô nương tốt như Doanh Doanh, là vinh hạnh của ta."

Triệu Doanh Doanh lòng vui như mở hội, nụ cười trên môi không thể giấu nổi, cả khóe mắt và lông mày cũng cười theo: "Thật tốt quá, vậy là ngài đồng ý đúng không?"

Hoắc Bằng Cảnh ánh mắt sâu thẳm: "Ừ, ta đồng ý."

"Ngày mai ta có thể đến quý phủ gặp bá phụ cầu thân." Hắn nói.

Ngày mai, cũng thật nhanh quá, hắn quả nhiên rất thích nàng. Triệu Doanh Doanh nghĩ.

Nàng ngăn Hoắc Bằng Cảnh lại: "Vẫn chưa tới lúc đó. Trước tiên ta phải hủy hôn với Tiêu Hằng đã, hắn đang làm quan ở Tương Châu bên cạnh, đợi lần tới khi hắn trở về, ta sẽ ngả bài với hắn, làm rõ chuyện này. Trước lúc đó, nếu ngài đến gặp phụ thân để hỏi cưới ta, với tính cách của ông ấy, nhất định phụ thân ta sẽ đánh ta một trận."

Hoắc Bằng Cảnh vẫn dịu dàng nhìn nàng, gật đầu: "Được, tất cả đều theo ý Doanh Doanh."

Triệu Doanh Doanh trong lòng tràn đầy niềm vui, không khỏi bước chân nhẹ nhàng, thậm chí còn nhấc váy quay một vòng.

Thật tốt quá, nàng sắp có thể ngẩng cao đầu!

Hiện tại mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ chờ lần sau Tiêu Hằng trở về, ngã một ván bài, rồi dẫn vị hôn phu mới đến, làm cho mọi người phải kinh ngạc.

Triệu Doanh Doanh trong đầu tưởng tượng cảnh đó, chỉ nghĩ thôi cũng đã rất phấn khích.

Hoắc Bằng Cảnh cầm đèn đi sau nàng, nhìn bóng dáng nhẹ nhàng như con bướm trước mắt, khẽ mỉm cười.

Rõ ràng là hắn có ý đồ, nàng còn ngây thơ nghĩ mình đã chiếm được lợi lớn.

Hoắc Bằng Cảnh bước nhanh chân, nhanh chóng đuổi kịp làn váy thiếu nữ đang bay, đặt chiếc ô trên đỉnh đầu nàng.

Khi hai người dần đi xa, một bóng nam nhân từ con thuyền nhỏ trên mặt hồ bước ra, nhẹ nhàng vẫy chiếc quạt tre trong tay.

"Thật thú vị, thật thú vị."

Người này chính là vị công tử vừa đắm vào thuyền của Triệu Doanh Doanh, ánh mắt hắn luôn dõi theo bóng dáng của Triệu Doanh Doanh cho đến khi không còn thấy nữa.

Hắn lẩm bẩm: "Không ngờ ở chốn nhỏ bé như thành Hồ Châu này lại có mỹ nhân như thế."

Lúc này ở trên hồ, hắn đã chú ý đến Triệu Doanh Doanh, cô nương này dung mạo tuyệt trần, dáng người thướt tha, vừa nhìn đã thu hút sự chú ý của hắn. Hắn liền sai người của mình đâm vào thuyền nàng, muốn tạo cơ hội để làm quen, không ngờ lại xảy ra chuyện sau đó.

Khi biết nàng đã có hôn ước, ban đầu hắn còn cảm thấy hơi tiếc, nhưng sau đó lại có thêm một nam nhân khác xuất hiện, khiến hắn cảm thấy chuyện này dần trở nên thật thú vị.

Quan hệ giữa nàng và nam nhân kia có lẽ cũng không hoàn toàn trong sạch. Ánh mắt của nam nhân đó khi nhìn hắn, mang đầy vẻ chiếm hữu, hắn không thể không nhận ra.

Hắn lại nhớ đến lời mắng của vị cô nương chanh chua kia, nàng ta bảo nàng lẳng lơ ong bướm. Lẳng lơ cũng tốt, so với mấy trinh tiết liệt nữ, chơi càng thú vị hơn. Hắn cũng không muốn gây ra phiền phức gì, tránh cho lúc đó ca ca lại mắng hắn.

Hắn gập chiếc quạt trong tay lại, gõ nhẹ lên tay, ra lệnh cho người tùy tùng bên cạnh: "Người đi điều tra xem cô nương đó tên là gì, gia cảnh ra sao? Vị hôn phu của nàng ta là ai, gia cảnh thế nào? Nam nhân bên cạnh nàng ta là ai, gia cảnh ra sao? Hãy điều tra rõ ràng cho ta, hiểu chưa?"

Người tùy tùng vội vàng đáp ứng.

...

Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh ngồi đối diện nhau trong xe ngựa, giống như khi đến.

Triệu Doanh Doanh lúc này đã bình tĩnh lại, lén lút liếc nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Hắn đã đồng ý thành thân với nàng, theo lý thì hai người sắp trở thành mối quan hệ hôn phu hôn thê, giống như nàng và

Tiêu Hằng hai năm trước.

Lúc đó, Triệu Doanh Doanh cũng không biết nhiều về Tiêu Hằng, chỉ nghe nói hắn ta nổi tiếng, nên nhanh chóng đồng ý lời cầu hôn của hắn ta. Sau đó, hôn sự này được định đoạt.

Nàng và Tiêu Hằng giống như hai người xa lạ. Nàng không dễ dàng mở lòng với người lạ, nên ít nói chuyện trước mặt Tiêu Hằng. Tiêu Hằng lúc đó cũng tỏ ra rất đứng đắn, nên ban đầu mỗi lần gặp nhau, hai người đều tỏ ra không quen thuộc.

Nhưng mối quan hệ của nàng và Hoắc Bằng Cảnh lại khác với Tiêu Hằng.

Vì hiện tại nàng vẫn còn hôn ước với Tiêu Hằng mà ai cũng biết.

Trong mối quan hệ như thế này, nàng và Hoắc Bằng Cảnh rất giống như... đang yêu đương vụng trộm.

Dù trong lòng nàng đã gạt Tiêu Hằng khỏi vị trí hôn phu, nhưng dù sao cũng chưa chính thức hủy hôn.

Nghĩ vậy, Triệu Doanh Doanh không khỏi lại nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Ánh mắt này bị Hoắc Bằng Cảnh bắt gặp.

Hắn nhẹ nhàng mỉm cười với nàng, sau đó gọi tên nàng: “Doanh Doanh.”

Doanh Doanh.

Doanh Doanh.

Dù Triệu Doanh Doanh cũng rất thích tên của mình, nhưng hai chữ này từ miệng Hoắc Bằng Cảnh gọi ra, không hiểu sao lại trở nên hay hơn.

Nàng không nhìn được mà mỉm cười.

“Có chuyện gì sao? Nàng trông có vẻ như có điều muốn nói.”
Hoắc Bằng Cảnh hỏi.

Triệu Doanh Doanh lắc đầu, “Không có gì.”

Thực ra nàng cũng không biết mình muốn nói gì, nàng chỉ cảm thấy có chút vi diệu mà thôi.

“Ta chỉ nhìn ngài một chút.” Nàng giải thích.

Hoắc Bằng Cảnh “ồ” một tiếng, lại cười: “Được, vậy nàng cứ tiếp tục nhìn đi.”

Triệu Doanh Doanh nghĩ, sao mà tiếp tục được chứ? Nàng không thể cứ nhìn chăm chăm vào hắn mãi được.

Nàng âm thầm dời ánh mắt, tiếp tục suy nghĩ về chuyện vừa rồi.

Yêu đương vụng trộm.

Điều này làm nàng nghĩ đến Triệu Uyển Nghiên và Tiêu Hằng, nàng nhớ lại cảnh tượng hôm đó, thật ghê tởm và đáng xấu hổ.

Nhưng nàng và Hoắc công tử không có yêu đương vụng trộm, mối quan hệ giữa hai người rõ ràng là bình thường, không phải như Triệu Uyển Nghiên và Tiêu Hằng không biết xấu hổ, không thể chờ đợi, cắn xé lẫn nhau.

Hơn nữa, dù nàng và Hoắc công tử có chuyện gì, thì cũng là vì Tiêu Hằng và Triệu Uyển Nghiên sai trước.

Nàng nên quên Tiêu Hằng đi, coi như Tiêu Hằng không tồn tại. Nàng và Hoắc Bằng Cảnh là mối quan hệ chính đáng sắp trở thành hôn phu hôn thê của nhau.

Nghĩ vậy, Triệu Doanh Doanh lại liếc nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh cũng đang nhìn nàng, thế là, bốn mắt chạm nhau.

Triệu Doanh Doanh chớp chớp mắt, “Ngài... nhìn ta làm gì?”

Hoắc Bằng Cảnh dùng lời của nàng đáp lại nàng: “Ta cũng chỉ nhìn Doanh Doanh một chút thôi.”

Triệu Doanh Doanh “ồ” một tiếng, nhất thời không biết nói gì, chỉ im lặng như vậy.

Cũng không hiểu vì sao, trên đường về, tiếng rao bán trên phố cũng trở nên đặc biệt yên tĩnh.

Triệu Doanh Doanh khẽ cúi đầu, nghĩ rằng mọi việc đều diễn ra quá suôn sẻ. Quá trình Hoắc công tử rung động vì nàng, đồng ý thành thân với nàng, tất cả đều rất suôn sẻ.

Tất cả đều nhờ ơn của Nguyệt Thần đại nhân.

Bộ y phục nàng làm cho Nguyệt Thần đại nhân vẫn chưa hoàn thành, đồ chơi cũng đã gửi rồi, không biết nàng còn có thể cảm tạ Nguyệt Thần đại nhân như thế nào nữa. Hay là, nàng bỏ tiền ra nhờ người xây một ngôi miếu cho Nguyệt Thần đại nhân? Nhưng có lẽ Nguyệt Thần đại nhân sẽ không nhận, vì dường như ngài ấy không thích nàng làm lớn chuyện để cảm ơn ngài ấy.

Triệu Doanh Doanh nghĩ vậy, vô thức vuốt ve chiếc chuông bên hông.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn thấy động tác nhỏ của nàng, ánh mắt càng thêm sâu thẳm.

Vở kịch lừa dối này của hắn, thực ra đầy sơ hở, nhiều việc chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút sẽ thấy không hợp lý. Nhưng đã hai tháng trôi qua, nàng vẫn hoàn toàn tin tưởng, không hề nhận ra điều gì.

Không biết với đầu óc ngốc nghếch của nàng, bao giờ mới nhận ra?

Ban đầu hắn không nghĩ sự việc sẽ trở nên như vậy.

Dù sao, điều nàng mong muốn cũng đã thành hiện thực. Sau này nàng gả cho hắn, nàng sẽ có đủ tự tin, người nhà của nàng nhìn vào mặt mũi hắn cũng không dám làm gì nàng, chỉ có thể đối xử với nàng cung kính. Có hắn bên cạnh, nàng sẽ được bảo vệ, không bị ai dòm ngó đến mỹ mạo của mình.

Hoắc Bằng Cảnh cười thầm, chuyến đi Hồ Châu lần này thu hoạch không tệ.

Xe ngựa lặng lẽ chạy, cho đến khi dừng lại trước cửa Triệu phủ.

Triệu Doanh Doanh đứng dậy, định xuống xe, thì nghe thấy tiếng nói chuyện ngoài cổng phủ, giọng của phụ thân nàng vang lên.

“Hiên chất*...”

Triệu Doanh Doanh ngơ ngác, có chút hoảng sợ. Nếu phụ thân thấy nàng bước xuống từ xe ngựa của một nam nhân khác, chắc chắn sẽ nổi giận.

Dù sao nàng và Tiêu Hằng vẫn còn hôn ước, phụ thân vẫn luôn rất hài lòng với Tiêu Hằng.

Triệu Doanh Doanh định buông rèm xuống, chuẩn bị ngồi lại chỗ cũ, thì ngựa đột nhiên bước thêm một bước, khiến nàng lại

ngã ngòi lên đùì Hoắc Bằng Cảnh...

(*) Thê muội: em vợ

(*) Hiền chất: con rể

Chương 42: Ngọc Bội

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh sững sờ một chút, muốn đứng dậy, nhưng nghe thấy tiếng của phụ thân càng lúc càng gần xe ngựa của hai người.

"Đây là xe ngựa của nhà ai? Sao trông lạ quá vậy?"

Nàng lại cứng đờ, sợ rằng bất kỳ động tĩnh nào cũng sẽ khiến phụ thân lại gần hơn. Nàng liếc nhìn Hoắc Bằng Cảnh, sau đó đặt ngón trỏ lên môi ra hiệu giữ im lặng.

Nàng nghĩ rằng Hoắc Bằng Cảnh chắc hiểu, nhưng hắn vẫn lên tiếng: "Doanh Doanh..."

Triệu Doanh Doanh hoảng sợ, lập tức dùng tay che miệng Hoắc Bằng Cảnh, chặn lại âm thanh của hắn.

Nàng hoảng hốt nhìn ra ngoài qua khe rèm xe ngựa, sợ rằng phụ thân sẽ phát hiện ra điều gì. Nàng không dám nhìn thẳng, chỉ dám lén liếc nhìn, thấy phụ thân đang mặc y phục thường ngày, đứng bên ngoài.

Tim nàng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mọi sự chú ý đều đổ dồn vào phụ thân, không hề nhận ra ánh mắt dè dặt ý cười của Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh cảm nhận được bàn tay mềm mại của nàng áp lên miệng mình, ảm ảm.

Triệu Mậu Sơn nhìn chiếc xe ngựa lạ trước cổng nhà mình, có chút nghi ngờ. Là khách sao? Chiếc xe này trông lạ mắt, không giống khách quen của Triệu phủ. Hơn nữa, đã một lúc lâu rồi

cũng không thấy ai xuống xe chào hỏi, chắc hẳn không phải khách của Triệu phủ.

Nếu không phải khách của Triệu phủ, thì người này dừng xe trước cổng nhà ông làm gì?

Triệu Mậu Sơn nhìn chăm chú vào chiếc xe ngựa, chiếc xe trông rất sang trọng, không giống của người bình thường.

Điều này càng làm ông thấy kỳ lạ.

Triệu Doanh Doanh thấy ánh mắt dò xét không ngừng của phụ thân mình, tim nàng gần như ngừng đập. Nàng thầm cầu nguyện, mong rằng phụ thân đừng đến, mong rằng phụ thân đừng nhìn nữa, Nguyệt Thần đại nhân phù hộ.

Hoắc Bằng Cảnh thấy vẻ mặt lo lắng của nàng, không khỏi buồn cười, đoán rằng nàng lại đang thầm cầu nguyện hắn phù hộ.

Có lẽ là do Nguyệt Thần đại nhân hiển linh, tiếng bước chân của phụ thân dần xa.

Triệu Doanh Doanh thở phào nhẹ nhõm, thò đầu ra, nhìn thấy bóng lưng phụ thân đã quay đi. Nhưng chẳng mấy chốc, phụ thân bất ngờ quay lại.

Triệu Doanh Doanh sợ hãi, sợ phụ thân thấy mặt mình, nàng cúi thấp xuống, đầu gục vào lòng Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh cảm nhận được động tác của nàng, yết hầu khẽ chuyển động.

Nàng hoàn toàn ngã vào lòng hắn, cơ thể mềm mại áp vào người hắn, khó mà không khiến người khác xao xuyến. Giữa hai người vốn đã có sự hấp dẫn lẫn nhau, hướng chỉ là tình hướng ôm ấp này?

Mắt Hoắc Bằng Cảnh càng sâu thẳm, không kiềm chế được mà đưa lưỡi, nhẹ nhàng liếm vào lòng bàn tay mềm mại của nàng.

Cảm giác ẩm ướt ấm nóng len vào lòng Triệu Doanh Doanh, nàng ngẩn ra, nhìn về phía Hoắc Bằng Cảnh.

Sau đó nhận ra việc mình che miệng người ta như vậy, không tránh khỏi khiến hắn khó thở, là do nàng thất lễ.

Nàng nói lỏng tay, dùng khẩu hình nói: “Xin lỗi, nhưng bên ngoài là phụ thân của ta, nếu ông ấy thấy, chắc chắn sẽ mắng ta mất.”

Hoắc Bằng Cảnh thực ra hiểu nàng đang nói gì, nhưng giả vờ không biết, như thể không nghe thấy, còn nhíu nhíu đôi mày đẹp. Sau đó, Hoắc Bằng Cảnh lại đến gần hơn, như thể chỉ để nghe rõ nàng nói gì.

Triệu Doanh Doanh đành phải ghé sát vào tai hắn, nói bằng giọng nhẹ như hơi thở: “Phụ thân của ta đang ở ngoài, không thể để ông ấy thấy ta, nếu không ông ấy nhất định sẽ mắng ta. Vì vậy ta mới hành động như vậy, xin lỗi.”

Hơi thở ấm áp của nàng phả vào tai hắn, như lông vũ khẽ gãi vào tim, càng làm dâng trào những xúc cảm, dục vọng sâu kín đã bị hắn đè nén xuống.

Hắn đáp lại bằng giọng khàn khàn: “Được.”

Triệu Doanh Doanh tiếp tục lắng nghe động tĩnh bên ngoài xe ngựa.

Triệu Mậu Sơn vốn đã định rời đi, nhưng thoáng thấy bóng dáng của Hồng Miên, ông quay lại. Hồng Miên cũng không ngờ tình huống này, nhưng nàng lạnh lợi hơn Triệu Doanh Doanh, nhanh chóng bước lên chào hỏi: “Lão gia.”

Triệu Mậu Sơn liếc nhìn Hồng Miên, rồi nhìn người đánh xe là Triệu Bắc, thở dài một tiếng, nói với Hồng Miên: “Người tuổi cũng không còn nhỏ nữa, chỉ là cho dù chuyện đại sự đi nữa, người cũng không nên ngang nhiên gặp gỡ người khác ngay trước cửa phủ chúng ta như vậy.”

Hồng Miên: “...”

Thì ra sự không thông minh của cô nương là di truyền từ lão gia.

Hồng Miên cúi đầu: “Lão gia nói đúng, nô tỳ lần sau không dám nữa. Nô tỳ sẽ về chăm sóc nhị cô nương.”

Triệu Mậu Sơn ừ một tiếng, Hồng Miên nhanh chóng quay lại phủ, trước khi đi còn liếc nhìn xe ngựa.

Ánh nhìn đó tất nhiên bị Triệu Mậu Sơn hiểu lầm là sự lưu luyến với tình lang, Triệu Mậu Sơn rời mắt, lúc này mới nói chuyện với Lưu Tế.

“Hiền chất, xin lỗi, để người chê cười rồi, mời vào.”

Lưu Tế có chút ngượng ngùng: “Bá phụ mời vào trước.”

Hai người cùng vào Triệu phủ.

Triệu Doanh Doanh thu mình trong lòng Hoắc Bằng Cảnh, căng thẳng lắng nghe động tĩnh bên ngoài, bỗng cảm nhận một thứ cứng ngắc. Nàng nghĩ đơn giản đó là ngọc bội của Hoắc Bằng Cảnh chạm vào mình, trong tình huống khó xử này nàng không thể đổi vị trí, nên nàng định đưa tay dịch ngọc bội đi chỗ khác.

Chưa kịp chạm vào ngọc bội, cổ tay nàng đã bị ai đó nắm lấy.

Triệu Doanh Doanh mở to mắt, đối diện với Hoắc Bằng Cảnh, nàng nói nhỏ: “Ngọc bội của ngài hơi chạm vào ta, có thể dời nó đi được không?”

Hoắc Bằng Cảnh nhìn vào đôi mắt ngây thơ của nàng, nhắm mắt lại.

May mắn thay, lúc này Triệu Mậu Sơn và Lưu Tế cuối cùng đã vào trong phủ, Triệu Doanh Doanh thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng nhảy xuống từ đùi Hoắc Bằng Cảnh.

“Thật sự xin lỗi, vừa rồi là do tình thế cấp bách...” Triệu Doanh Doanh xin lỗi Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng, chấp nhận lời xin lỗi của nàng.

Triệu Doanh Doanh nhìn xung quanh, sợ lát nữa lại có người tới, muốn tranh thủ lúc này về phủ. Nàng đứng dậy, định xuống xe ngựa, giọng Hoắc Bằng Cảnh từ phía sau vang lên: “Doanh Doanh, hành động vừa rồi của nàng, như thể ta không đáng để cùng nàng đi gặp người khác vậy.”

Triệu Doanh Doanh đã nhảy xuống xe ngựa.

Nàng muốn giải thích, nhưng nhất thời không biết giải thích thế nào, bị Hoắc Bằng Cảnh nói như vậy, nàng hồi tưởng lại như thể hai người họ đang thực sự lén lút.

Trong Triệu phủ lại có người đi ra, Triệu Doanh Doanh không kịp giải thích với Hoắc Bằng Cảnh, nhanh chóng vén váy chạy vào cổng.

Hoắc Bằng Cảnh từ cửa sổ xe ngựa nhìn bóng lưng nàng, xoa xoa chân mày.

Nàng luôn là người chằm ngòi trước, sau đó lại vô tình chạy đi mất.

...

Triệu Doanh Doanh bước nhanh về Xuân Sơn Viện, Hồng Miên đã đợi ở đó. Thấy nàng về, Hồng Miên lo lắng hỏi: “Cô nương không bị lão gia phát hiện chứ?”

Triệu Doanh Doanh lắc đầu: “Không có.”

Nàng tỏ vẻ phiền muộn, chống cằm.

Hồng Miên nghi ngờ: “Nếu không bị lão gia phát hiện, thì cô nương phiền muộn điều gì?”

Triệu Doanh Doanh thở dài: “Nhưng vừa rồi ta làm như vậy, giống như là đang lén lút với Hoắc công tử vậy. Nhưng ta với hắn đâu có làm gì. Hơn nữa, Hoắc công tử hình như cũng hơi không vui, hắn hỏi ta có phải thấy hắn không đáng để cùng ta đi gặp người khác không.”

Hồng Miên “à” một tiếng.

Triệu Doanh Doanh lại nói: “Làm sao có thể thấy hắn không đáng gặp người khác chứ? Hắn có thể làm kinh điển cả Hồ Châu ấy chứ!”

Hồng Miên gật đầu: “Vậy cô nương có giải thích với Hoắc công tử không?”

Triệu Doanh Doanh mặt nhỏ chùng xuống: “Chưa kịp, ta sợ bị người ta thấy nên chạy về trước.”

Hồng Miên lại “à” một tiếng: “Vậy Hoắc công tử có buồn không?”

Triệu Doanh Doanh buông tay: “Chắc chắn sẽ buồn, nếu là ta, ta cũng sẽ buồn. Làm sao bây giờ?”

Hồng Miên nói: “VẬY cô nương ngày mai giải thích với ngài ấy một lần nữa.”

Triệu Doanh Doanh gật đầu, nghĩ đến chuyện hôm nay, có chút phấn khích nói với Hồng Miên: “À đúng rồi, Hồng Miên, hôm nay vì quá phấn khích, ta không kịp được hỏi Hoắc công tử liệu hắn có thể thành thân với ta không.”

Hồng Miên tròn mắt, chốc lát sau lại thấy chuyện này từ cô nương nhà mình cũng không quá bất ngờ.

“Hoắc công tử nói sao?”

Triệu Doanh Doanh vui vẻ: “Hắn đồng ý rồi, hắn còn nói lấy được ta là vinh dự của hắn.”

Hồng Miên cũng vui lây, nghĩ rằng cô nương nhà mình thật có phúc, vận may đến hai lần liền.

Hai chủ tớ đang nói chuyện thì nha hoàn ngoài cửa báo: “Nhi cô nương, lão gia sai người nhắn, mời cô nương qua dùng bữa trưa.”

Triệu Doanh Doanh “à” một tiếng, đành tạm dừng câu chuyện với Hồng Miên, nhanh chóng sửa soạn rồi xuất phát đến Minh Huy Đường.

Đến Minh Huy Đường, mọi người đã tề tựu đông đủ.

Triệu Doanh Doanh ngồi vào chỗ của mình, bên cạnh nàng là Triệu Như Hiên và Triệu Uyển Nghiên, còn Lưu Tế thì ngồi bên cạnh Triệu Mậu Sơn. Trên mặt Lưu Tế mang theo nụ cười lấy lòng, dáng vẻ cẩn trọng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Triệu Như Hiên.

Triệu Như Hiên cúi đầu, không muốn nhìn hắn. Ngay cả việc lén nhìn nàng, hắn cũng lộ ra rất đáng khinh, nào giống như

Tiêu Hằng, mỗi lần Tiêu Hằng nhìn Triệu Doanh Doanh đều mang theo tình cảm đong đầy.

Sự không công bằng trong lòng Triệu Như Hiên mỗi lúc một tăng, nàng cắn chặt đũa, không khỏi tự hỏi, tại sao?

Tại sao nửa đời sau của nàng lại phải gả cho một người nam nhân như vậy?

Mà Triệu Doanh Doanh lại có thể có một trượng phu xuất sắc về mọi mặt?

Nếu không có sự so sánh này, thực ra nàng gả cho Lưu Tế cũng không tệ. Nhưng một khi đã có sự so sánh, nàng liền không cam lòng.

Nàng biết mình không thể có được một mối hôn sự như vậy, nhưng ít nhất, nàng cũng muốn để Triệu Doanh Doanh cũng không có được.

Rõ ràng Triệu Doanh Doanh ngoài khuôn mặt ra, chẳng có gì cả.

Triệu Như Hiên nghĩ đến chuyện sáng nay mình phát hiện, nàng nhất định phải nói với Tiêu Hằng.

Trên bàn, Triệu Uyển Nghiên cũng không ưa Lưu Tế. Nàng tuyệt đối sẽ không gả cho một người nam nhân như Lưu Tế, người nàng muốn gả là một người xuất sắc như Tiêu Hằng.

Còn hai ngày nữa là đến kỳ kinh nguyệt của nàng, nếu không đến, nghĩa là nàng đã thành công. Nàng không khỏi cảm thấy phấn khích.

Triệu Doanh Doanh ngồi giữa hai người, hoàn toàn không biết gì về tâm tư khác nhau của họ. Nàng cũng không quan tâm

đến Lưu Tế, chỉ cúi đầu gấp thức ăn, nghĩ rằng hôm nay món ăn thật ngon.

Ăn một miếng, lại ăn thêm vài miếng.

Bỗng nhiên nàng nghĩ đến một chuyện, lúc rời đi nàng có nhìn thoáng qua Hoắc công tử, hình như trên thắt lưng hắn không có đeo ngọc bội?

Có lẽ nàng nhìn nhầm.

Nàng tiếp tục gấp thức ăn, ăn thêm vài miếng.

Đột nhiên lại nghĩ đến, đúng rồi, viện của nàng và viện của Hoắc Bằng Cảnh chỉ cách nhau một bức tường.

Nàng có thể bắc thang trèo tường qua tìm hắn, như vậy không cần phải ra khỏi cửa, rồi giải thích với hắn.

Nàng thật thông minh quá đi.

Chương 43: Vòng Eo

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không chú ý đến sự thay đổi không khí trên bàn ăn.

Khi nàng đang cúi đầu ăn, Lưu Tế cẩn thận nhìn Triệu Như Hiên một cái, Triệu Như Hiên liền tránh ánh mắt của hắn, khiến Lưu Tế lúng túng. Hắn ta cười ngượng ngùng, rồi nhìn Triệu Mậu Sơn và nâng ly rượu lên: "Tiểu sinh kính bá phụ một ly."

Triệu Mậu Sơn nhìn dáng vẻ rụt rè Lưu Tế, không ưng ý lắm, hơi nhíu mày, nhưng vẫn nâng ly rượu lên uống.

"Hiền chất đạo này học hành thế nào? Có chắc chắn năm nay sẽ đỗ cao không?"

Triệu Mậu Sơn ban đầu cũng khá hài lòng với Lưu Tế, người mà ông đích thân chọn cho Triệu Như Hiên. Gia cảnh của Lưu Tế tương đương với Triệu Như Hiên, thậm chí có phần kém hơn một chút so với Triệu gia. Triệu Mậu Sơn nghĩ rằng như vậy, sau khi Triệu Như Hiên gả vào, nàng sẽ có tiếng nói hơn trong gia đình, Lưu gia cũng sẽ tôn trọng nàng hơn. Về tài năng, Lưu Tế cũng không tệ, ít nhất đã đỗ tú tài, sau này chắc chắn sẽ có tiền đồ.

Còn về ngoại hình, Lưu Tế có phần kém hơn, nhưng trong hôn nhân, ngoại hình không phải là điều quan trọng nhất. Triệu Mậu Sơn tin rằng ông đã chọn được một trượng phu không tồi cho đại nhi nữ của mình. Nếu không có sự đối lập với Tiêu Hằng, có lẽ Triệu Mậu Sơn sẽ mãi hài lòng với Lưu Tế.

Đáng tiếc là Tiêu Hằng đã xuất hiện, sự khác biệt giữa Tiêu Hằng và Lưu Tế quá lớn, khiến Triệu Mậu Sơn khó lòng bỏ qua.

Lưu Tế nhận thấy hành động nhú mày của Triệu Mậu Sơn, càng trở nên bối rối. Hắn ta khép hai chân, các ngón tay khẽ cong lại, cầm đũa không yên.

"Việc học... học vẫn tốt, đa tạ bá phụ quan tâm, năm nay... năm nay..." Lưu Tế căng thẳng liền dễ bị lấp bấp, điều này càng khiến Triệu Mậu Sơn thêm nhú mày.

Lưu Tế nhìn thấy sắc mặt của Triệu Mậu Sơn, mồ hôi đã thấm ra trên trán, tay liên tục cử động, vô tình làm rơi đũa xuống bàn ăn.

Lúc này, biểu cảm của Triệu Mậu Sơn thực sự khó tả.

Lưu Tế tự thấy mất mặt, cúi người nhặt đũa, Triệu Mậu Sơn ngăn lại: "Không cần đâu, hiền chất, để nha hoàn đổi cho người đôi đũa mới."

Lưu Tế đứng dậy, gật đầu ngượng ngùng.

Triệu Như Hiên nhìn thấy cảnh này, chỉ cảm thấy mình mất hết mặt mũi, nàng muốn biến mất ngay tại chỗ, và không bao giờ quen biết với Lưu Tế. Càng nghĩ, nàng càng thấy đau lòng, một người nhu nhược như vậy lại là người mà mình sẽ phải chung sống suốt đời.

Triệu Như Hiên mặt biến sắc, Triệu Uyển Nghiên thấy vậy, nàng ta cười khẽ một tiếng.

Triệu Uyển Nghiên cười nói: "Đại tỷ phụ không cần lo lắng, sau này chúng ta đều là người một nhà, lo lắng gì chứ? Đại tỷ, có phải vậy không?"

Triệu Như Hiên miễn cưỡng cười gượng, không nói được lời nào.

Lưu Tế nghe Triệu Uyển Nghiên gọi mình là "tỷ phu", trong lòng có chút vui mừng. Hắn ta rất hài lòng với vị hôn thê Triệu Như Hiên này, nhưng lại có chút tự ti, vẫn cố nén niềm vui trong lòng mà xua tay: "Không, không, Tam cô nương đừng gọi ta là tỷ phu... Ta và Như Hiên dù sao vẫn chưa thành thân."

Triệu Uyển Nghiên lại che miệng cười.

Triệu Như Hiên thì hoàn toàn mất hứng.

Triệu Doanh Doanh ngẩng đầu lên khỏi bát, chỉ thấy mọi người sắc mặt khác nhau, nàng ngẩn người, rồi cũng vui mừng theo, cảm thấy Triệu Như Hiên và Triệu Uyển Nghiên dường như sắp đánh nhau, thật tuyệt.

Một bữa ăn khó khăn mới kết thúc, Triệu Mậu Sơn nói với Lưu Tế: "Người khó khăn lắm mới tới, không cần luôn ở cạnh ta, đi cùng Như Hiên nhiều hơn."

Lưu Tế gật đầu đáp lại, rồi đi tới bên Triệu Như Hiên, gọi một tiếng: "Như Hiên."

Triệu Như Hiên không muốn để ý tới hắn ta, lạnh lùng chỉ bước đi, Lưu Tế theo sau, cười gượng, cẩn thận lấy ra một món đồ từ trong tay áo, đưa tới trước mặt Triệu Như Hiên.

"Ta mua cho nàng một món quà nhỏ, không biết nàng có thích không..."

Triệu Như Hiên lạnh lùng nhận lấy, phát hiện đó là một cây trâm gỗ đào, đơn giản mộc mạc, không có gì nổi bật, thậm chí còn kém xa những món quà mà Tiêu Hằng tặng nàng. Sắc mặt Triệu Như Hiên càng thêm nặng nề, sau một lúc lại cảm thấy mình như vậy quá rõ ràng, cố gượng cười nói: "Đa tạ, nhưng lần sau không cần tặng nữa."

Lưu Tế thấy nàng không vui, lại càng bối rối: "Nàng không thích sao? Ta cứ nghĩ nàng sẽ thích."

Triệu Như Hiên không muốn nói nhiều, chỉ đáp: "Thích."

Nhưng sắc mặt nàng không hề giống như thích, Lưu Tế im lặng cúi đầu.

Triệu Như Hiên lại nói: "Ta hơi không khỏe, ngươi không cần theo ta."

Lưu Tế dừng bước: "Vậy nàng... đi nghỉ đi."

Triệu Như Hiên gật đầu, nhanh chóng rời đi, lúc rời đi lại đứng lúc nhìn thấy bóng lưng nhẹ nhàng của Triệu Doanh Doanh. Ánh mắt Triệu Như Hiên tối lại, nói với nha hoàn: "Ngươi đi chuẩn bị giấy bút."

Nàng vốn định chờ thêm chút nữa, nhưng giờ thì không muốn chờ thêm chút nào. Nàng phải viết thư ngay để báo cho Tiêu Hằng biết chuyện Triệu Doanh Doanh hồng hạnh vượt tường*.

Triệu Doanh Doanh không hề biết ánh mắt chán ghét của Triệu Như Hiên nhìn theo mình, nàng chỉ muốn nhanh chóng quay về Xuân Sơn Viện. Khi trở về Xuân Sơn Viện, Triệu Doanh Doanh liền bảo Hồng Miên đi tìm một cái thang.

"Cô nương cần thang làm gì?" Hồng Miên còn chưa hiểu, sau đó trở mắt nhìn Triệu Doanh Doanh dựng thang lên tường, từng bước từng bước leo lên.

"Cô nương..." Hồng Miên ở dưới giữ thang, có chút lo sợ nàng sẽ ngã.

Triệu Doanh Doanh hành động rất nhẹ nhàng, chỉ vài ba bước đã leo lên đầu tường, nàng ngồi lên đó, nhìn xuống độ cao

bên dưới tường của viện bên kia. Vẫn hơi cao, nàng không dám nhảy.

Nàng chống tay lên đầu tường, dùng đưa đôi chân nhỏ, rồi hét lên về phía cửa sổ sau những tán lá xanh mượt: “Có người không?”

Nàng tiện tay nhặt một viên đá nhỏ từ trên tường, ném về phía cửa sổ.

Thính giác của Hoắc Bằng Cảnh rất nhạy, hắn đã nghe thấy tiếng nàng từ trước. Hắn mở cửa sổ, thấy chiếc váy lụa mỏng của Triệu Doanh Doanh tung bay trên đầu tường trong gió, nàng dùng đưa chân, tự tại thoải mái. Ánh nắng xuyên qua kẽ lá, như điểm xuyết những vệt vàng lên hình bóng của Triệu Doanh Doanh, trông nàng như một tiên nữ hạ phàm.

Cảnh tượng này khiến Hoắc Bằng Cảnh nhớ lại lần đầu gặp nàng, nàng trèo lên đầu tường. Khi đó, hắn chỉ nghĩ nàng là một tiểu cô nương xinh đẹp nhưng gốc gác nghèo, không ngờ đến một ngày, nàng lại bước vào cuộc đời hắn.

Nhưng bây giờ đã khác, chẳng bao lâu nữa, nàng sẽ trở thành thê tử của hắn.

Hoắc Bằng Cảnh ngẩn người, nghe thấy Triệu Doanh Doanh giục: "Ta không xuống được, chàng đến đón ta đi."

Hoắc Bằng Cảnh lắc đầu, đẩy cửa ra, tiến đến gần tường, dang rộng hai tay, nói: "Nàng nhảy xuống đi, ta sẽ đón nàng."

Triệu Doanh Doanh có chút hồi hộp, dặn dò: "Chàng nhất định phải đón được ta, nếu ta ngã, chàng phải bồi thường đấy."

Nói rồi, nàng hít một hơi sâu, sau đó nhảy xuống từ đầu tường.

Triệu Doanh Doanh không khỏi nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng gió bên tai, trong khoảnh khắc hồi hộp, nàng cảm thấy mình rơi vào một vòng tay ấm áp, đôi cánh tay vững chãi đón lấy nàng, mùi hương quen thuộc của gỗ thông quanh quẩn nơi mũi.

Nàng mở mắt, từ góc nhìn ngược lên, thấy gương mặt của Hoắc Bằng Cảnh.

Cũng rất đẹp.

Nàng mỉm cười, nhảy ra khỏi vòng tay hắn.

"Ta muốn giải thích với chàng rằng, chàng không phải là người không thể gặp người khác cùng ta, chàng rất đáng để gặp, chàng nên tự tin hơn. Khi đó ta chỉ sợ phụ thân ta nhìn thấy, dù sao phụ thân ta rất ưng ý Tiêu... vị hôn phu cũ của ta." Triệu Doanh Doanh chĩnh lại váy, nói chuyện với Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh suy nghĩ: "Nói vậy, ta nên đích thân đến thăm phụ thân nàng, để lại ấn tượng tốt."

Triệu Doanh Doanh cũng thấy hợp lý, "Nhưng chàng không thể nói với phụ thân ta về quan hệ của chúng ta, chỉ có thể giả làm hàng xóm bình thường đến thăm. Phụ thân ta chắc chắn sẽ rất thích chàng, chàng giỏi hơn vị hôn phu cũ của ta nhiều."

Hoắc Bằng Cảnh nhếch môi, hỏi như đã biết trước câu trả lời: "Vậy quan hệ giữa ta và Doanh Doanh là gì?"

Triệu Doanh Doanh chớp mắt: "Là quan hệ sắp trở thành phu thê."

Hoắc Bằng Cảnh cười tươi hơn: "Vậy ta sẽ cố gắng không để lộ quan hệ giữa ta và Doanh Doanh, đến thăm phụ thân nàng."

Triệu Doanh Doanh gật đầu: "Được."

Nàng muốn giải thích thật nhanh, đến khi xong rồi lại nhất thời trầm mặc. Dường như Hoắc công tử không giận, có lẽ khi đó hắn nói như vậy chỉ để trêu ghẹo nàng. Đúng vậy, dù sao Nguyệt Thần đại nhân cũng đã khiến hắn thích nàng như thế, hắn sao có thể dễ dàng giận nàng chứ.

Nàng đang cân nhắc xem mình nên leo tường về hay là...

Triệu Doanh Doanh ngẩng đầu, nghĩ đến một vấn đề. Thang ở bên kia, bên này không có thang, nàng làm sao để leo lên tường đây?

...

Sớm biết vậy thì nàng đã không nhảy xuống, ngồi trên đầu tường nói chuyện với Hoắc công tử là đủ rồi.

Thôi được, dù sao cũng không leo lại được, nàng đành tiếp tục nói chuyện với Hoắc công tử.

Triệu Doanh Doanh thu lại ánh nhìn, ánh mắt lại rơi vào eo của Hoắc Bằng Cảnh. Chỉ thấy trên eo hẹp của hắn thắt một chiếc đai lưng màu xanh đậm, rất hợp với bộ y phục màu xanh. Vải của chiếc đai nhìn mềm mại thoải mái, trên đó còn thêu hoa văn tre.

Nhưng trên eo không đeo bất kỳ ngọc bội nào.

Hoắc Bằng Cảnh thấy nàng nhìn chăm chăm vào eo mình, cười một cách kín đáo, nói: "Doanh Doanh muốn ôm ta sao?"

Triệu Doanh Doanh trở mặt, liên tục xua tay: "Ta không có, ta không có ý đó. Ta chỉ muốn hỏi, ngọc bội mà chàng đeo sáng nay, rất cứng chắc."

Hoắc Bằng Cảnh vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh: "Doanh Doanh quả thật tinh tường, đúng là một miếng ngọc bội thượng hạng.

Từ khi ta sinh ra, đã có miếng ngọc bội đó, sau này ngày nào cũng đeo."

Triệu Doanh Doanh gật đầu, hắn nói như vậy khiến nàng rất tò mò, từ khi sinh ra đã có ngọc bội? Ngọc bội đó trông như thế nào?

"Ta có thể xem miếng ngọc bội đó được không? Có đẹp lắm không?"

Hoắc Bằng Cảnh nụ cười trong mắt càng sâu, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ nghiêm túc: "Hiện giờ e là không được, lần sau nếu có cơ hội, nhất định sẽ để Doanh Doanh chiêm ngưỡng, thậm chí thoải mái chơi đùa."

Triệu Doanh Doanh đáp: "Vậy lần sau nhé."

Nàng hiểu, dù sao cũng là vật đã đeo từ nhỏ, quả thực rất quan trọng, không dễ để người khác xem.

Nàng nghĩ đến gì đó, lại cười tươi: "Ta và Hoắc công tử thật có duyên, Hoắc công tử từ khi sinh ra đã đeo một miếng ngọc, còn ta từ khi sinh ra đã có mùi hương."

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười, gật đầu: "Ừ, điều này chứng tỏ ta và Doanh Doanh rất xứng đôi."

Triệu Doanh Doanh không có ý nói rằng nàng và Hoắc Bằng Cảnh xứng đôi, nhưng hắn nói vậy thì nàng cũng chấp nhận.

Hai người họ đứng dưới bóng cây, ánh nắng thỉnh thoảng rọi xuống, Triệu Doanh Doanh khẽ cúi đầu, nghĩ rằng, sao lại không xứng đôi chứ? Nàng cũng xinh đẹp, Hoắc Bằng Cảnh cũng xinh đẹp, ở bên nhau trông rất bắt mắt.

Lại nghe Hoắc Bằng Cảnh nói: "Doanh Doanh vừa rồi nhìn chằm chằm vào eo ta, thực sự chỉ tò mò về ngọc bội sao? Thực ra

nếu nàng muốn ôm ta, cũng không sao."

Triệu Doanh Doanh bị hắn nói đến mức lại nhìn vào eo thon của hắn, định nói: "Ta thực sự..." không có muốn ôm.

"Muốn ôm." Thôi được, cũng có thể ôm một chút.

Eo của Hoắc Bằng Cảnh mảnh mai, nhưng không phải kiểu yếu đuối, mà nhìn đã biết rất rắn chắc. Triệu Doanh Doanh thừa nhận, eo của hắn cũng rất đẹp.

Dù sao sau này hắn cũng là phu quân của nàng, bây giờ ôm eo phu quân một chút, cũng không có gì đâu nhỉ?

Chương 44: Bái Phỏng

DTV-EBOOK

Nghĩ vậy, Triệu Doanh Doanh từ từ đưa tay, vòng qua eo của Hoắc Bằng Cảnh, cho đến khi hoàn toàn ôm trọn. Nàng không dám ôm chặt, chỉ dám hờ hững đặt tay lên eo hắn.

Nàng vô cùng hồi hộp, tim đập thành thịch, như thể đang làm việc gì mờ ám.

Rõ ràng là ban ngày ban mặt, trời sáng trong, gió thổi qua má vẫn còn mang hơi ấm của nắng. Nàng chỉ ôm nhẹ một chút cái eo đẹp này, hơn nữa, chủ nhân của cái eo này là vị hôn phu tương lai của nàng.

Rất hợp lý mà.

Nàng tự nhủ với chính mình.

Nhưng tim vẫn đập rất nhanh, thậm chí lòng bàn tay cũng ướt mồ hôi.

Chỉ là cảm giác hồi hộp này, không phải là không thoải mái.

Triệu Doanh Doanh cẩn thận giữ tay mình không quá xa cũng không quá gần, cảm thấy đủ rồi thì định buông tay, nhưng lại bị một lực kéo mạnh hơn. Bàn tay hờ hững trở thành cái ôm chặt chẽ, má nàng áp sát vào ngực Hoắc Bằng Cảnh.

"Ôm như vậy, cảm nhận sẽ rõ ràng hơn." Giọng nói trên đầu truyền đến, Triệu Doanh Doanh cảm thấy mặt hơi nóng, nàng cũng không nói là muốn cảm nhận rõ ràng đâu.

Thời tiết nóng bức, ngay cả gió cũng nóng, hai người dù đứng dưới bóng cây, nhưng vẫn khó tránh khỏi hơi nóng lan tỏa. Bên

tai Triệu Doanh Doanh là tiếng tim đập đều đặn, nàng biết đó là của Hoắc Bằng Cảnh, nhưng cũng như thể nàng nghe thấy tiếng tim mình. Cả người nàng dần dần nóng lên, mồ hôi từ lưng thấm ướt y phục.

Có phải ôm lâu quá rồi không? Triệu Doanh Doanh nghĩ, có phải nên buông tay không?

Nhưng Hoắc Bằng Cảnh dường như vẫn chưa có ý buông tay.

Nàng lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Hoắc Bằng Cảnh, suy nghĩ mở miệng: "Ta nghĩ, đủ rồi."

Nàng buông tay, lùi lại một bước.

Triệu Doanh Doanh vừa đổ mồ hôi thì mùi hương trên người càng đậm. Nàng cũng tự ngửi thấy. Nàng lấy khăn lau mồ hôi trên tay, rồi mới nhận ra mình hơi xấu hổ.

Nàng hiếm khi gần gũi với người khác như vậy.

Quen biết Tiêu Hằng hai năm, cũng chưa từng gần gũi như vậy, mới quen Hoắc Bằng Cảnh không lâu, lại có thể gần gũi thế này.

Chắc là duyên phận trời ban.

Triệu Doanh Doanh thở còn hơi nhanh, cúi đầu nói: "Ta phải về rồi."

Hoắc Bằng Cảnh thấy dáng vẻ e thẹn của nàng, càng cảm thấy đáng yêu, "Được."

Triệu Doanh Doanh ừ một tiếng, quay người đi về phía tường viện, rồi dừng lại, nhớ ra không có thang.

Hoắc Bằng Cảnh gọi Triệu Nam: "Lấy thang lại đây."

Triệu Nam không biết từ đâu xuất hiện, đáp một tiếng rồi nhanh chóng lấy một cái thang đến. Hoắc Bằng Cảnh đặt thang dựa vào tường, giữ chặt để Triệu Doanh Doanh leo lên.

Triệu Doanh Doanh leo lên tường, quay lại nói với Hoắc Bằng Cảnh: “Vậy ta về trước đây, ngày mai lại đến tìm chàng.”

“Được, Doanh Doanh cẩn thận nhé.”

Triệu Doanh Doanh từ từ leo xuống thang bên Xuân Sơn Viện, Hồng Miên không nhìn thấy bên kia xảy ra chuyện gì, không khỏi tò mò: “Cô nương và Hoắc công tử đã nói những gì vậy?”

Triệu Doanh Doanh nhớ lại cảm giác ôm eo, mặt lại đỏ lên, lắc đầu nói: “Cũng không nói gì nhiều mà.”

Chỉ là ôm một chút thôi.

Nàng che mặt, chạy nhanh vào trong phòng.

Hồng Miên nhìn theo bóng lưng nàng, suy nghĩ mông lung.

Hoàn toàn không giống như không có nói gì, cô nương nhà mình và Tiêu công tử quen biết hai năm, cũng chưa từng có lúc nào xấu hổ như thế này.

Hồng Miên đuổi theo bước chân của Triệu Doanh Doanh vào phòng, nghe thấy Triệu Doanh Doanh nói: “Hồng Miên, người đi lấy một chậu nước sạch đến, ta muốn rửa mặt.”

Hồng Miên đáp ứng, rất nhanh đã lấy một chậu nước sạch đến.

Triệu Doanh Doanh lấy khăn ướt lau má, rồi lau tay, cảm giác mát lạnh như dập tắt ngọn lửa trong lòng, nàng mới cảm thấy nhiệt độ trên mặt giảm đi chút ít.

...

Triệu Như Hiên sau khi về phòng, bảo nha hoàn lấy giấy bút, lập tức viết một bức thư. Nàng viết trong thư rằng mình tình cờ thấy Triệu Doanh Doanh có hành động thân mật với một nam nhân khác, không biết mối quan hệ ra sao, lại nói rằng nàng luôn nghĩ Tiêu Hằng mới là muội phu của mình, nếu như muội muội thực sự có gì với nam nhân đó thì thật có lỗi với Tiêu Hằng.

Nói chung, lời lẽ trong thư đều ám chỉ rằng Triệu Doanh Doanh hồng hạnh vượt tường, và rằng Triệu Như Hiên đứng về phía Tiêu Hằng.

Nàng cất thư vào phong bì, bảo nha hoàn gửi cho Tiêu Hằng.

Ở một bên khác, Tiêu Thiên cũng bức bối vì chuyện hôm nay. Sau khi về Tiêu phủ, nàng ta đến tìm Tiêu phu nhân để than phiền.

“Nương, cái người Triệu Doanh Doanh đó thật là lẳng nhăng, chẳng ra gì, nàng ta không xứng làm tẩu tử của con.” Tiêu Thiên nghĩ đến những lời lẽ kinh hãi mình nghe được hôm nay, không thể tin nổi.

Tiêu phu nhân biết nhi nữ mình không ưa Triệu Doanh Doanh, không để tâm lắm, chỉ nói: “Thiên nhi, ta biết người từ nhỏ đã thích nhị ca của ngươi, nhưng nhị ca của ngươi rồi cũng phải thành gia lập thất, còn ngươi vài năm nữa cũng phải xuất giá, ngươi nên đối xử tốt với Doanh Doanh một chút.”

Tiêu Thiên càng tức giận, thấy nói không thông với mẫu thân, nàng ta tức tối trở về phòng, quyết định mách với Tiêu Hằng.

Nữ nhân này thật quá đáng, nàng phải nói cho nhị ca biết, không thể để nhị ca bị lừa dối.

Tiêu Thiên lập tức viết một bức thư, bảo người gửi cho Tiêu Hằng.

Trong thư, nàng hết sức tố cáo tội lỗi của Triệu Doanh Doanh, rằng nàng ta không biết xấu hổ, lẳng nhăng, thật đáng ghét!

Từ Hồ Châu gửi đến Tương Châu, ba ngày là đến nơi. Hai ngày sau, Tiêu Hằng nhận được thư của Tiêu Thiên và cũng nhận được thư của Triệu Như Hiên.

Tiêu Hằng đọc xong hai bức thư, lông mày nhú chặt.

Cả hai bức thư đều nói về cùng một chuyện, Triệu Doanh Doanh có hành động thân mật với nam nhân khác.

Nếu chỉ có Tiêu Thiên viết thư nói về việc này, Tiêu Hằng có lẽ chỉ nghĩ rằng Tiêu Thiên đang giận dữ, vu oan cho Triệu Doanh Doanh. Nhưng Triệu Như Hiên cũng viết thư nói về việc này.

Triệu Như Hiên và Triệu Uyển Nghiên khác nhau, Triệu Như Hiên và hắn không có giao tình gì, Triệu Như Hiên không có lý do gì để nói dối và cùng Tiêu Thiên lừa gạt hắn. Vì vậy chuyện này tám, chín phần là thật.

Trong mắt Tiêu Hằng lóe lên một tia lạnh lẽo, hắn đối xử với Triệu Doanh Doanh chẳng lẽ chưa đủ tốt sao? Nàng dám sau lưng hắn, đi tìm người khác?

Thật là đê tiện.

Chẳng trách gần đây thư và quà hắn gửi, Triệu Doanh Doanh đều không nhận, nguyên vẹn trả lại. Hóa ra là đã phản bội hắn.

Gân xanh trên mu bàn tay Tiêu Hằng nổi lên, đột ngột đập vỡ chén trà bên cạnh xuống đất.

Hắn thậm chí nghĩ nhiều hơn, Triệu Doanh Doanh có phải từ lâu đã có quan hệ với người khác không?

Chẳng trách nàng luôn kháng cự sự thân mật của hắn, có lẽ từ lâu đã có tư tình với người khác.

Tiêu Hằng trong lòng nổi lên tức giận, trong lòng mắng Triệu Doanh Doanh không có mắt.

Cả Hồ Châu thành, ai có thể tốt hơn hắn? Nàng ta lại không biết điều, còn đi tìm người khác.

Hắn chỉ hận không thể ngay lập tức đi tìm Triệu Doanh Doanh đối chất, hắn muốn nói cho mọi người biết việc nàng làm, để nàng thân bại danh liệt, không còn mặt mũi ở thành Hồ Châu.

Nhưng trước khi làm điều đó, hắn phải chiếm đoạt Triệu Doanh Doanh trước. Hắn đã lãng phí hai năm trên người nàng, nếu không được gì thì quá thiệt thòi.

Tiêu Hằng suy nghĩ nhiều thứ trong đầu, sau một lúc lâu hắn gọi tùy tùng đến: "Thu dọn đồ đạc, về Hồ Châu một chuyến, nói là nhà có việc cần giải quyết."

Tùy tùng lập tức đáp ứng, đi thu dọn đồ đạc.

...

Ngày hôm sau, Hoắc Bằng Cảnh thật sự đến Triệu phủ để bái phỏng Triệu Mậu Sơn.

"Lão gia, bên ngoài có một vị công tử họ Hoắc, nói là ở cạnh nhà chúng ta, hôm nay đặc biệt đến bái phỏng lão gia, lão gia có muốn gặp không?"

Triệu Mậu Sơn là người khá hiền lành, nghe nói hàng xóm đến thăm, tất nhiên tiếp đãi chu đáo, ra lệnh cho người mời vào.

Triệu Mậu Sơn nghĩ vị công tử họ Hoắc này chính là người lần trước gửi quà, ông uống một ngụm trà, trong lòng tự hỏi, không biết vị công tử họ Hoắc này là ai?

Đang nghĩ ngợi, bóng dáng cao lớn bên ngoài dần tiến lại gần.

Mặc dù chưa nhìn rõ mặt, nhưng Triệu Mậu Sơn đã cảm nhận được khí chất bất phàm của hắn.

Triệu Mậu Sơn không khỏi đứng dậy.

Ngay sau đó, ông nhìn rõ khuôn mặt của vị công tử họ Hoắc này, anh tuấn phi phàm, phong độ hào hoa, khí vũ hiên ngang.

Triệu Mậu Sơn không khỏi thầm cảm thán, người này... quả là có khí chất phú quý.

“Hoắc công tử, xin mời ngồi.” Triệu Mậu Sơn vừa nói, vừa mời hắn ngồi xuống, không khỏi ngăm đánh giá Hoắc Bằng Cảnh.

Vị Hoắc công tử này khuôn mặt rất lạ, chắc hắn chưa từng xuất hiện ở Hồ Châu trước đây.

Triệu Mậu Sơn nghĩ vậy, nghe Hoắc Bằng Cảnh mở lời: “Bá phụ mạnh khỏe, tại hạ mới chuyển đến Hồ Châu không lâu, vì sức khỏe không tốt nên chưa kịp đến chào hỏi ngài.”

Triệu Mậu Sơn cười, vẫy tay: “Không sao, công tử quá khách sáo rồi. Không biết công tử chuyển đến Hồ Châu được bao lâu?”

Hoắc Bằng Cảnh đáp: “Tại hạ chuyển đến đây từ đầu năm, đến nay mới ba tháng.”

Triệu Mậu Sơn gật đầu, như vậy cũng hợp lý.

Hoắc Bằng Cảnh và Triệu Mậu Sơn tiếp tục trò chuyện, Triệu Mậu Sơn phát hiện nói chuyện với người này như được tắm trong gió xuân, nhưng lại có một cảm giác áp lực vi diệu. Mặc dù ông lớn hẳn ta mấy chục tuổi, nhưng không thể giữ vẻ uy quyền. Tuy nhiên, cảm giác áp lực đó lại rất vừa phải, không làm cho ông thấy khó chịu.

Hơn nữa, người này lời nói thành chương, trong lời nói lộ ra tài năng, Triệu Mậu Sơn liên tục tán thưởng.

Không biết từ lúc nào, hai người đã nói chuyện được cả canh giờ.

Triệu Mậu Sơn cảm thấy khô họng, nhưng không muốn kết thúc cuộc trò chuyện, ngay cả ấm trà bên cạnh cũng đã hết. Ông muốn uống một ngụm nước, nhưng không có nước, đành phải tạm thời dừng cuộc trò chuyện, bảo người đi pha trà mới.

“Xin lỗi, Hoắc công tử, đã để công tử chê cười rồi. Công tử đã nói chuyện lâu như vậy, chắc hẳn đã đói rồi? Hay là ở lại phủ dùng bữa?” Triệu Mậu Sơn mời mọc.

Hoắc Bằng Cảnh không khách sáo, gật đầu: “Vậy thì làm phiền bá phụ rồi.”

Triệu Mậu Sơn vuốt râu: “Công tử nói gì vậy, không phiền chút nào.”

Triệu Mậu Sơn bảo người đi chuẩn bị bữa ăn, suy nghĩ một chút, rồi dặn người hầu mời cả các tiểu thư đến. Ông thấy Hoắc công tử này khí chất bất phàm, lại tài năng xuất chúng, quả là không thua kém gì Tiêu Hằng. Việc hôn nhân của Uyển Nghiên vẫn chưa định đoạt, nếu có thể cùng Hoắc công tử... cũng rất tốt.

Triệu Mậu Sơn nghĩ vậy, nhanh chóng hỏi thêm một câu: “Không biết công tử đã thành gia hay chưa.”

Hách Bình Cảnh cười đáp: “Vẫn chưa.”

Trên mặt Triệu Mậu Sơn lộ rõ vẻ vui mừng: “Thật sự là tiếc quá, chắc hẳn công tử bận rộn công vụ phải không? Không biết công tử là người ở đâu, đang làm việc ở đâu?”

Hoắc Bằng Cảnh đáp: “Tại hạ không tài cán, là người Kinh thành, công việc chẳng đáng nói, chỉ là phục vụ triều đình mà thôi.”

Triệu Mậu Sơn nghe vậy, càng thêm vui mừng, hóa ra hẳn làm quan ở Kinh Thành, chẳng trách đầy tài năng và khí chất bất phàm.

Nếu có thể kết duyên với Uyển Nghiên, thì thật tuyệt vời.

Triệu Mậu Sơn đi trước dẫn đường, mời Hoắc Bằng Cảnh vào phòng khách.

Tin tức trong phủ có một vị công tử anh tuấn phi phàm đã nhanh chóng lan truyền, Triệu Như Hiên và Triệu Uyển Nghiên đều đã nghe nói.

Triệu Uyển Nghiên có chút ngạc nhiên, khi nghe tỳ nữ nói người này còn đẹp hơn cả Tiêu công tử thì dấy lên chút tò mò.

Còn về Triệu Như Hiên, mặc dù đã đoán được, nhưng chưa được thấy rõ mặt người đó, vẫn có chút không cam tâm.

Triệu Doanh Doanh đã nghe Hoắc Bằng Cảnh nói sẽ đến, nhưng khi thực sự biết hẳn đã đến, vẫn có chút phấn khích. Đặc biệt khi biết người trong phủ đều đang bàn tán về hẳn, nàng lại càng thêm tự hào.

Đẹp, ưu tú, tài giỏi, đó chính là phu quân tương lai của nàng.

Chương 45: Thân Thể

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh trong lòng đầy tự hào, theo nha hoàn đến phòng khách. Ở cửa phòng khách, nàng gặp Triệu Như Hiên và Triệu Uyển Nghiên, cả ba người cùng đến một lúc.

Ba người nhìn nhau, mỗi người có một suy nghĩ khác nhau, rồi đều quay mắt nhìn Triệu Mậu Sơn và vị công tử trẻ tuổi đứng bên cạnh ông.

Triệu Như Hiên nhìn thấy người đó.

Nàng đã đoán người này có thân phận không tầm thường, ngày đó chỉ nhìn thấy bóng lưng mà đã cảm nhận được khí độ phi phàm, nhưng khi thực sự thấy mặt, càng cảm nhận rõ sự cao quý của hắn.

Hắn chỉ đứng yên lặng đó, dường như không hòa hợp với mọi thứ xung quanh, thậm chí còn vượt trội hơn Tiêu Hằng. Dù Tiêu Hằng nằm trong số những nam nhân xuất sắc nhất ở Hồ Châu, cũng không bằng hắn.

Hắn trông có vẻ lớn hơn Tiêu Hằng vài tuổi, nhưng không nhiều, lại thêm phần trầm tĩnh, là khí chất của người đã ở vị trí cao lâu năm. Tất nhiên, diện mạo của hắn cũng đẹp hơn Tiêu Hằng.

Cả Tiêu Hằng và người này đều có liên quan đến Triệu Doanh Doanh.

Trong lòng Triệu Như Hiên như sóng cuộn biển gầm, nàng nghĩ đến Lưu Tế, trong khoảnh khắc, dây đàn trong lòng nàng đứt phụt. Triệu Như Hiên móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay, quay đầu liếc nhìn Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh không để ý đến ánh nhìn của Triệu Như Hiên, nàng tập trung hoàn toàn vào Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh và phụ thân nàng dường như rất hợp nhau, nói chuyện lâu như vậy, không biết họ đã nói gì. Phụ thân cười rất vui, còn vui hơn khi gặp Tiêu Hằng.

Hoắc Bằng Cảnh cảm nhận được ánh mắt của nàng, cũng nhìn lại nàng, nhẹ nhàng mỉm cười.

Triệu Doanh Doanh nhận được ánh mắt của hắn, khẽ quay đi.

Hành động này không thoát khỏi sự quan sát của Triệu Như Hiên. Trong lòng Triệu Như Hiên vừa ghen tị vừa cảm hận, nàng cười lạnh lùng, thật là tốt, bên nào cũng có lợi.

Triệu Uyển Nghiên cũng nhìn người đứng bên cạnh phụ thân mình.

Trong lòng nàng cảm thấy kinh ngạc giống Triệu Như Hiên, so với người này, Tiêu Hằng trở nên thật mờ nhạt. Một người xuất sắc như vậy, sao trước đây lại chưa từng nghe nói đến?

Triệu Uyển Nghiên nghĩ rất nhiều, nàng nghĩ, nếu nàng có thể gả cho người này, liệu có thể khiến Triệu Doanh Doanh phải lu mờ, nàng có thể vượt qua Triệu Doanh Doanh không?

Nàng thậm chí đã nghĩ đến vẻ mặt khó chịu của Triệu Doanh Doanh, nhưng ngay lập tức, tâm trạng hưng phấn của nàng lắng xuống. Triệu Uyển Nghiên nghĩ đến mối quan hệ giữa nàng và Tiêu Hằng, thật đáng tiếc, nếu có thể gặp hắn sớm hơn, nàng chắc chắn sẽ không chọn Tiêu Hằng.

Nhưng bây giờ hối hận đã muộn, nàng đã trao thân cho Tiêu Hằng rồi.

Triệu Uyển Nghiên cảm thấy vô cùng hối tiếc, một lần nữa nhìn về phía hân.

Triệu Mậu Sơn và Hoắc Bằng Cảnh vừa đi dạo trong vườn vừa trò chuyện, Triệu Mậu Sơn nhìn thấy ba nhi nữ của mình, cũng thấy ánh mắt của Triệu Uyển Nghiên nhìn Hoắc Bằng Cảnh, ông biết nhi nữ rất hài lòng với vị công tử trẻ tuổi này.

Trong lòng Triệu Mậu Sơn đã hiểu, cười nói: “Hoắc công tử, xin mời. Để ta giới thiệu, đằng kia là ba nhi nữ nhà ta.”

Hoắc Bằng Cảnh khen ngợi: “Bá phụ thật có phúc, có ba nhi nữ như hoa như ngọc.”

Triệu Mậu Sơn cười lớn: “Như hoa như ngọc thì không dám nói, nhưng ba nhi nữ này của ta đều khá hiểu chuyện, không làm ta phải lo lắng.”

Nói chuyện xong, hai người bước vào phòng khách.

Triệu Mậu Sơn ra hiệu cho Hoắc Bằng Cảnh ngồi xuống, rồi ra hiệu cho ba nhi nữ ngồi xuống.

“Uyển Nghiên, con ngồi bên này.” Triệu Mậu Sơn sắp xếp cho Triệu Uyển Nghiên ngồi bên cạnh Hoắc Bằng Cảnh.

Mọi người ngay lập tức hiểu rõ ý đồ của Triệu Mậu Sơn.

Ông muốn gán ghép Triệu Uyển Nghiên với Hoắc công tử.

Triệu Doanh Doanh lập tức trợn mắt, bĩu môi, có chút không vui.

Sao phụ thân lại làm vậy, định ghép đôi Triệu Uyển Nghiên với Hoắc Bằng Cảnh?

Đây là phu quân tương lai của nàng mà!

Triệu Uyển Nghiên có chút bất ngờ, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Hoắc Bằng Cảnh, mỉm cười đoan trang, chào hỏi.

“Tiểu nữ gặp qua Hoắc công tử.”

“Hoắc công tử, để ta giới thiệu, đây là tam nhi nữ của ta.” Triệu Mậu Sơn giới thiệu với Hoắc Bằng Cảnh, “Tam nhi nữ của ta tên là Uyển Nghiên, học qua cầm kỳ thi họa, có lẽ có thể nhờ Hoắc công tử chỉ giáo thêm.”

Triệu Uyển Nghiên phối hợp cười dịu dàng.

Hoắc Bằng Cảnh chỉ cười nhẹ, dường như không có hứng thú với nàng, ánh mắt lướt qua Triệu Uyển Nghiên, dừng lại trên người Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh hiện rõ cảm xúc trên mặt, lúc này gương mặt đầy vẻ không vui.

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Không biết cô nương mặc váy đỏ kia là nhị nữ thứ mấy của bá phụ? Đã hứa hôn chưa?”

Triệu Doanh Doanh nghe thấy lời của Hoắc Bằng Cảnh, lập tức ngẩng lên nhìn, bốn mắt chạm nhau, nàng chớp mắt.

Nỗi buồn trên mặt nàng tan biến, nụ cười nở trên môi.

Triệu Mậu Sơn nghe thấy lời Hoắc Bằng Cảnh, có chút ngỡ ngàng, giải thích: “Đây là nhị nữ của ta, tên là Doanh Doanh, đã hứa hôn hai năm trước, sang năm sẽ thành thân.”

Triệu Mậu Sơn cũng không ngờ Hoắc Bằng Cảnh lại để ý đến Triệu Doanh Doanh, nhưng điều này cũng không có gì ngạc nhiên, dù sao Tiêu Hằng cũng thích Triệu Doanh Doanh, xét cho cùng, nhan sắc của nhị nữ của ông thực sự xuất chúng.

Hoắc Bằng Cảnh nghe vậy thì hiện lên vẻ tiếc nuối, rời ánh mắt, không hề liếc nhìn thêm Triệu Uyển Nghiên và Triệu Nhu Hiên.

Trong suốt bữa ăn sau đó, Hoắc Bằng Cảnh không hề nhìn thêm hai cô nương này lần nào, chỉ thỉnh thoảng trò chuyện với Triệu Mậu Sơn. Triệu Mậu Sơn cười đáp lời, trong lòng thở dài, có chút tiếc nuối, ông muốn gán ghép Uyển Nghiên với Hoắc công tử, nhưng bây giờ xem ra không có hy vọng.

May mắn là việc gán ghép hôn sự chỉ là phụ, Triệu Mậu Sơn không tiếc nuối quá lâu, nhanh chóng lại cùng Hoắc Bằng Cảnh trò chuyện vui vẻ. Sau bữa ăn, ông mời Hoắc Bằng Cảnh vào thư phòng trò chuyện, mãi đến khi mặt trời lặn, hai người mới kết thúc cuộc trò chuyện.

Bóng hoàng hôn phủ xuống, trời bắt đầu tối dần.

Trước cửa thư phòng, Triệu Mậu Sơn tiễn Hoắc Bằng Cảnh ra về: “Hoắc công tử thật sự là người kiến thức rộng rãi, khiến ta rất khâm phục.”

Hoắc Bằng Cảnh cười nhẹ: “Đại bá quá khen rồi.”

Hai người từ biệt trước cửa thư phòng, Hồng Miên vội vã quay về Xuân Sơn Viện báo cáo với Triệu Doanh Doanh: “Cô nương, lão gia và Hoắc công tử cuối cùng cũng kết thúc rồi.”

Triệu Doanh Doanh nghe Hồng Miên nói vậy, từ ghế mỹ nhân ngồi dậy: “Cuối cùng cũng xong, phụ thân sao mà nói nhiều vậy, bình thường nói chuyện với Tiêu Hằng cũng không dài như vậy.”

Nàng đặt miếng bánh cuối cùng trên bàn vào miệng, lau sạch vụn bánh trên môi, sau đó phủi tay, dùng khăn lau sạch tay, rồi đi giày thêu, bảo Hồng Miên mang thang ra. Trong lòng nàng

tính toán thời gian Hoắc Bằng Cảnh về đến nhà, đợi đến khi thời gian gần đúng, nàng leo lên đầu tường.

Hoắc Bằng Cảnh vừa đẩy cửa viện thì thấy có một cái đầu nhỏ xinh lộ ra từ viện bên cạnh.

Triều Nam không khỏi bật cười, nhưng bị Hoắc Bằng Cảnh liếc một cái, nhanh chóng nín cười, sau đó nói: “Thuộc hạ xin cáo lui trước.”

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng, đi đến dưới tường, nói chuyện với Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh hai tay bám vào tường, nghiêng đầu nhìn Hoắc Bằng Cảnh hỏi: “Quan Sơn, phụ thân đã nói chuyện gì với chàng vậy, mà nói lâu như thế?”

Hoắc Bằng Cảnh trả lời: “Nói nhiều lắm, Doanh Doanh muốn nghe gì?”

Triệu Doanh Doanh xua tay: “Thôi, không nghe nữa.”

Nàng đoán được phụ thân mình sẽ nói những gì, nhàm chán lắm, nàng chỉ ngạc nhiên vì Hoắc Bằng Cảnh có thể nói chuyện với phụ thân lâu như vậy, từ trước đến nay ngay cả Tiêu Hằng cũng không chịu nói lâu như vậy.

Nàng im lặng, đối diện với Hoắc Bằng Cảnh, tâm trí dần trôi xa.

Hoắc Bằng Cảnh thật sự rất đẹp.

Hôm nay nàng nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của Triệu Như Hiên và Triệu Uyển Nghiên, chỉ là đáng tiếc, có Nguyệt Thần đại nhân ở đây, Hoắc Bằng Cảnh sẽ không thích họ.

Nghĩ đến dáng vẻ giả vờ ngoan ngoãn đoan trang của Triệu Uyển Nghiên hôm nay, Triệu Doanh Doanh có chút buồn nôn.

Nhưng, Hoắc Bằng Cảnh không phải là Tiêu Hằng thứ hai.

Vì vậy tính toán của Triệu Uyển Nghiên cũng vô ích, nàng ta cứ giữ lấy Tiêu Hằng của mình đi.

Hoắc Bằng Cảnh không nói gì, để Triệu Doanh Doanh nhìn mình như vậy.

Triệu Doanh Doanh tự nhìn một lúc, nhớ ra điều gì, nói: "Ta không có việc gì, chàng nói chuyện với phụ thân lâu như vậy, chắc mệt rồi, hay chàng đi nghỉ ngơi đi."

Hoắc Bằng Cảnh lắc đầu: "Không sao, ta không mệt. Nói chuyện với phụ thân nàng cũng tốt, dù sao sau này ông ấy cũng là nhạc phụ đại nhân của ta."

Nhạc phụ đại nhân.

Triệu Doanh Doanh nhắm nháp lời này, cười khẽ.

"Ta về đây, chàng cũng nên nghỉ ngơi đi." Triệu Doanh Doanh nói rồi, đã bắt đầu leo xuống thang.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn bóng dáng nàng biến mất, không khỏi nhếch môi.

Hồng Miên đỡ Triệu Doanh Doanh, có chút khó hiểu: "Cô nương chỉ nói với Hoắc công tử có hai câu thôi ạ?"

Từ chiều, cô nương đã chờ Hoắc công tử, bảo nàng đi nghe ngóng tin tức của Hoắc công tử và lão gia. Khi biết Hoắc công tử và lão gia nói chuyện xong rồi, cô nương cũng rất háo hức, nhưng cuối cùng gặp mặt, lại chỉ nói được vài câu?

Triệu Doanh Doanh bị Hồng Miên hỏi đến ngơ ngác: "Đúng vậy, ta cũng không biết nói gì, dường như thực ra cũng không có gì để nói."

Nhưng lại thực sự sốt ruột muốn gặp hẳn, nói được vài câu, sau khi gặp mặt, nói chuyện rồi, dường như mục tiêu cũng hoàn thành, không biết nói thêm gì nữa.

Hồng Miên ừ một tiếng, mang thang quay lại.

...

Triệu Doanh Doanh hôm nay đi lấy mấy bộ y phục đã đặt. Ban đầu, cửa hàng nói phải nửa tháng, nhưng làm xong trước vài ngày.

Triệu Doanh Doanh ngồi xe ngựa ra ngoài, xe ngựa dừng trước cửa hàng, nàng bước xuống xe ngựa, định vào cửa hàng thì đột nhiên nghe có người gọi tên mình: "Doanh Doanh cô nương."

Là một giọng nói hoàn toàn xa lạ.

Triệu Doanh Doanh ngạc nhiên nhìn theo tiếng gọi, chỉ thấy không xa có một chiếc xe ngựa sang trọng dừng lại, nền đỏ rèm xanh, trên đỉnh điêu khắc một con kỳ lân vàng, bốn góc xe ngựa treo chuông vàng, khi di chuyển leng keng vang lên. Ngay cả rèm cửa cũng thêu bằng chỉ vàng.

Trong thành Hồ Châu, chưa từng có ai phô trương như vậy.

Ngay cả Tiêu thái thú cũng không ra ngoài phô trương như vậy. Triệu Doanh Doanh có chút nghi hoặc, liếc thấy rèm cửa thêu hoa mẫu đơn bằng chỉ vàng bị ai đó dùng quạt xếp vén lên, hiện ra một khuôn mặt lạ lẫm nhưng lại mang một chút quen thuộc.

Triệu Doanh Doanh khẽ nhú mào, nàng nhớ người này, là người hôm đó trên Hồ Túy Tâm va vào thuyền của nàng rồi có ý định bắt chuyện.

"Doanh Doanh cô nương, thật trùng hợp, gặp được cô ở đây." Lạc Phong ánh mắt nhìn chăm chăm vào Triệu Doanh Doanh, ánh mắt đó khiến nàng cảm thấy có chút khó chịu.

Triệu Doanh Doanh khẽ búng ngón tay, không muốn để ý đến người này, không trả lời, thẳng bước cùng Hồng Miên vào cửa hàng.

Lạc Phong nhướng mày, khẽ chặc lưỡi, có chút không vui vì bị bỏ qua.

Hắn chẳng lẽ kém hai nam nhân kia nhiều vậy sao?

Lạc Phong đã cho người điều tra thân thế của Triệu Doanh Doanh, biết nàng là nhị nữ của Tư Nông Triệu Mậu Sơn ở thành Hồ Châu, chức quan của Triệu Mậu Sơn không cao, cũng không có bối cảnh trong triều đình. Còn vị hôn phu của nàng là nhị tử của thái thú Hồ Châu, làm việc ở Tương Châu, cũng không phải quan lớn.

Còn người kia, thuộc hạ của hắn không điều tra được thông tin hữu dụng nào, chỉ biết người này mới chuyển đến Hồ Châu năm nay, sống ẩn dật. Nhưng Lạc Phong không biết hắn, chắc hắn không phải là nhân vật quan trọng.

Sau khi nắm rõ thân thế của Triệu Doanh Doanh, Lạc Phong liền có kế hoạch.

Chương 46: Y Phục

DTV-EBOOK

Lạc Phong nhìn theo bóng lưng Triệu Doanh Doanh, khẽ nhếch môi, rồi nhanh chóng xuống xe ngựa và bước vào cửa hàng.

Ông chủ thấy Triệu Doanh Doanh đến, liền gọi nhân viên lấy y phục của nàng. Triệu Doanh Doanh đứng chờ một bên, cúi đầu nhẹ, nghe thấy tiếng bước chân sau lưng.

Không phải là người vừa nãy ở cửa chứ?

Vừa nghĩ xong, đã nghe thấy giọng nói của Lạc Phong:
"Doanh Doanh cô nương sao lại lạnh lùng vô tình như vậy?"

Triệu Doanh Doanh quay đầu, đối diện với gương mặt khinh bạc của Lạc Phong. Nàng không biểu lộ cảm xúc, lùi một bước, cảm thấy người này có ý đồ không tốt.

Lạc Phong không bực tức vì sự im lặng của nàng, cười bước lên vài bước, đến gần Triệu Doanh Doanh.

"Doanh Doanh cô nương hình như không nhớ ta rồi? Thật khiến người ta buồn lòng. Để ta giúp cô nương nhớ lại nhé? Hôm đó trên Hồ Túy Tâm, ta vô tình va vào thuyền của cô nương..."

Hắn đã nói đến mức này, nàng cũng không thể giả vờ không biết, Triệu Doanh Doanh đành phải theo lời anh: "Ồ, ta nhớ ra rồi, hóa ra là ngài."

Lạc Phong thấy diễn xuất dở tệ của nàng, nhưng bởi vì vẻ đẹp của nàng mà thấy sự dở tệ đó trở nên đáng yêu.

"Doanh Doanh cô nương nhớ ra là tốt rồi. Hôm đó không có dịp mời cô nương uống trà, hôm nay không biết có thể không?" Lạc Phong tiếp tục nói, ánh mắt dường như lướt qua người Triệu Doanh Doanh, đặc biệt dừng lại ở ngực và eo nàng.

Triệu Doanh Doanh nhú mào, ánh mắt của người này thật sự khiến nàng cảm thấy rất không thoải mái, rất... dâm dăng.

Nàng lùi ra sau Hồng Miên, từ chối: "Xin lỗi, hôm nay ta cũng không có thời gian."

Lạc Phong khẽ tặc lưỡi, chẳng lẽ hẳn thật sự không bằng hai nam nhân kia của nàng?

Đột nhiên, hắn nhớ ra mình chưa tự giới thiệu, nàng không biết thân phận của hắn.

"Doanh Doanh cô nương, ta họ Lạc, tên một chữ Phong, cô có thể gọi ta là Lạc Phong. Dĩ nhiên, nếu cô muốn thân mật hơn, có thể gọi ta là Tiểu Phong." Lạc Phong hạ giọng, "Đại ca của ta là Huyền Ứng sứ của Giang Nam Đạo. Như vậy, Doanh Doanh cô nương có thể đồng ý uống trà với ta chứ?"

Mấy câu của hắn nói ra thật giả tạo, đúng vậy, giả tạo, Triệu Doanh Doanh không ngờ có ngày từ này lại có thể dùng để miêu tả một nam nhân. Nàng nhớ lại trước đây Tiêu Thiên nói cô giả tạo, chẳng lẽ nàng cũng như vậy sao?

Triệu Doanh Doanh nghĩ vậy, liền nổi da gà.

Không, không, không, chắc chắn Tiêu Thiên nói vậy, nàng không thể nào giống thế này.

"Được thôi, Lạc công tử, nhưng ta thật sự không có thời gian, ta phải về nhà ngay." Triệu Doanh Doanh vẫn từ chối.

Nụ cười trên mặt Lạc Phong cứng lại, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, nhìn chằm chằm Triệu Doanh Doanh.

Sao? Nàng vẫn không xem trọng hắn sao?

Lạc Phong nhìn theo bóng lưng của Triệu Doanh Doanh, nụ cười dần tắt. Với thân phận của hắn, cao quý hơn hẳn so với vị hôn phu và tình lang của nàng, lẽ ra một nữ nhân dễ thay lòng như nàng phải ngay lập tức nhào đến hắn chứ? Hoặc có lẽ, nàng đang cố tình làm giá?

Lạc Phong nhìn chằm chằm Triệu Doanh Doanh, càng nghĩ càng thấy đúng, nàng ta đang chơi trò đùa đẩy với hắn.

Được, hắn cũng có thể chơi cùng, xét cho cùng, gương mặt và thân hình của nàng cũng không tệ.

“Vậy khi nào Doanh Doanh cô nương có thời gian, chúng ta hẹn một lúc?” Lạc Phong vừa nói vừa cầm quạt, định chạm vào tóc của Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh lùi lại, né tránh: “Xin lỗi, dạo này ta thật sự bận rộn. Lạc công tử, ngày đó ngài cũng nghe rồi, ta đã có vị hôn phu.”

Lạc Phong lại nói: “Nhưng ngoài vị hôn phu, Doanh Doanh cô nương còn có một vị tình lang nữa mà, đúng không?”

Triệu Doanh Doanh càng nhú mày, không hiểu Lạc Phong muốn gì.

Đúng lúc này, người phục vụ mang y phục ra, Triệu Doanh Doanh tận dụng cơ hội nhận lấy y phục để tránh xa Lạc Phong: “Lạc công tử, ta thực sự không có thời gian, xin lỗi.”

Nói xong, nàng nhanh chóng kéo Hồng Miên đi, bước lên xe ngựa.

Lạc Phong nhìn bóng lưng dần xa của nàng, lạnh lùng cười, trò chơi đua đẩy này đã đi quá xa rồi, không còn thú vị nữa.

Trong xe ngựa, Triệu Doanh Doanh quay lại nhìn Lạc Phong, nói với Hồng Miên: “Tên này thật vô lại, ta đã từ chối rồi mà còn đuổi theo hỏi mãi.”

Hồng Miên gật đầu, cũng nhận ra vị Lạc công tử này không có ý tốt.

Hai người chủ tớ nói vài câu rồi cũng không để tâm quá nhiều.

Chuyện như vậy không phải là chưa từng xảy ra, trước khi đính hôn với Tiêu Hằng, ở thành Hồ Châu cũng có không ít những kẻ vô lại thấy Triệu Doanh Doanh xinh đẹp mà có thái độ khinh thường, khinh bạc. Triệu Doanh Doanh đã thấy nhiều. Chỉ có điều lần này vị Lạc công tử này có vẻ có thể lực hơn, hẳn nói gì nhỉ, đại ca hẳn là Huyền Ưng sứ của Giang Nam Đạo?

Khi xe ngựa của Triệu Doanh Doanh đã đi xa, rèm của một chiếc xe ngựa khác mới được hạ xuống. Tiêu Hằng ngồi trong xe, ánh mắt như có lửa.

Triệu Doanh Doanh quả thực là nữ nhân lẳng nhăng.

Tiêu Hằng lúc này trong lòng đã kết luận tội lỗi của Triệu Doanh Doanh, quên mất rằng bản thân từng thấy nàng bị người khác ve vãn, còn từng giúp nàng giải vây, nghe nàng phàn nàn. Còn bây giờ hẳn lại nghĩ chắc chắn rằng nàng có mối quan hệ mờ ám với nam nhân vừa rồi.

Sau khi Triệu Doanh Doanh đi, Tiêu Hằng mới vào cửa hàng hỏi thăm xem nàng đã mua gì. Khi biết nàng đã làm vài bộ y phục nam nhân, sắc mặt Tiêu Hằng thay đổi.

Nàng thậm chí còn làm y phục cho nam nhân khác, trong khi hôn ước của hai người vẫn còn đó? Nàng ta thật sự là không coi ai ra gì, hoàn toàn không để hấn vào mắt.

Tiêu Hằng siết chặt nắm tay, dù trước mặt người ngoài vẫn cố giữ vẻ ôn hòa, cảm ơn rồi mới cùng tùy tùng rời đi.

Lên xe ngựa, vẻ mặt của Tiêu Hằng trở nên dữ tợn.

Hắn phải tìm gặp Triệu Doanh Doanh và bắt quả tang nàng tại trận, nếu không nàng sẽ tìm cách biện hộ. Đợi đến khi hắn bắt được nàng và gã tình lang kia, nàng sẽ phải hoảng loạn và cầu xin sự tha thứ của hắn, nhưng Tiêu Hằng sẽ không tha thứ. Hắn sẽ không bao giờ tha thứ, hắn chỉ muốn nhân cơ hội này uy hiếp, đạt được thứ mình muốn, dày vò Triệu Doanh Doanh một trận. Đợi đến khi hắn đã thỏa mãn, hắn sẽ hủy hôn và phơi bày chuyện xấu của Triệu Doanh Doanh cho bàn dân thiên hạ.

Tiêu Hằng nắm chặt tay, ra lệnh cho tùy tùng: “Mấy ngày này người hãy theo dõi nhất cử nhất động của nàng ta, có bất kỳ điều gì bất thường lập tức báo cho ta.”

Tùy tùng tuân lệnh.

...

Dù có chút chuyện không hay, nhưng không ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của Triệu Doanh Doanh. Sau khi mang bộ y phục mới cùng Hồng Miên về Xuân Sơn Viện, nàng lập tức lấy mấy bộ y phục mới ra ngắm.

Cửa hàng dó tay nghề luôn tốt, làm ra y phục đều rất đẹp. Triệu Doanh Doanh nhìn những bộ y phục mới, tưởng tượng nếu Nguyệt Thần đại nhân mặc vào sẽ như thế nào.

Nàng chống cằm, rõ ràng nghĩ về Nguyệt Thần đại nhân, nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh của Hoắc Bằng Cảnh.

Nàng tưởng tượng mấy bộ y phục này khi Hoắc Bằng Cảnh mặc vào trông sẽ rất đẹp.

Vậy mặc trên người Nguyệt Thần đại nhân chắc chắn cũng sẽ rất đẹp.

Nàng vui vẻ nghĩ ngợi, rồi chạm vào chuỗi lục lạc nhỏ bên hông. Lục lạc phát ra tiếng kêu leng keng, không lâu sau, bóng dáng màu đen quen thuộc xuất hiện trước mặt Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh nhìn thấy chiếc mặt nạ bạc quen thuộc, khóe môi khẽ nhếch, đứng dậy từ trường kỷ, nói: “Nguyệt Thần đại nhân.”

Hoắc Bằng Cảnh đáp lại một tiếng, cố ý hạ thấp giọng.

Dù rằng với đầu óc của nàng, có lẽ cũng khó nhận ra giọng của “Nguyệt Thần đại nhân” và giọng của Hoắc công tử ở nhà bên là cùng một người, nhưng hẳn vẫn làm vậy.

Triệu Doanh Doanh hoàn toàn không để ý đến sự thay đổi trong giọng nói của hắn. Nàng vui vẻ bước đến chỗ chiếc hộp đựng mấy bộ y phục mới, chỉ cho hắn xem: “Đây là món quà ta đã chuẩn bị cho Nguyệt Thần đại nhân từ lần trước, nhưng hôm nay mới hoàn thành.”

Nàng ôm chiếc hộp đến trước mặt Hoắc Bằng Cảnh, ra hiệu cho hắn mở ra xem.

Hoắc Bằng Cảnh mở hộp, nhìn thấy bên trong là những bộ y phục đủ màu sắc.

Hắn ngẩng đầu nhìn Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh mắt lấp lánh, mỉm cười nói: “Ta thấy ngài luôn mặc một bộ y phục, không tốt lắm đâu. Ngài nên mặc

nhiều bộ đẹp hơn."

Suốt đời, hắn đã nhận đủ loại quà tặng: từ bạc, mỹ nhân đến bảo vật quý giá, nhưng chưa bao giờ nhận được những món quà như thế này. Lần đầu tiên là son và váy của nàng, sau đó là đồ chơi trẻ con, và bây giờ là vài bộ y phục mới.

"Đa tạ." Hắn đáp lại, mặc dù món quà này không thực sự phù hợp với sở thích của hắn. Tuy nhiên, nàng chính là sở thích của hắn.

Triệu Doanh Doanh vẫn giữ nụ cười trên môi, chân thành nhìn hắn: "Ngài không thử xem sao? Ta thực sự tò mò, không biết ngài mặc vào sẽ như thế nào."

"Muốn xem?" Hoắc Bằng Cảnh hỏi lại.

Triệu Doanh Doanh gật đầu: "Muốn."

"Được." Hoắc Bằng Cảnh nói, rồi lấy một bộ y phục từ trong hộp ra.

Đó là một bộ y phục màu đỏ thẫm, hoàn toàn khác biệt với phong cách màu đen mà Hoắc Bằng Cảnh thường mặc.

Triệu Doanh Doanh chăm chú nhìn hắn.

Hoắc Bằng Cảnh liếc nhìn nàng một cái.

Triệu Doanh Doanh chớp chớp mắt, tiếp tục nhìn hắn.

Cho đến khi Hoắc Bằng Cảnh bắt đầu cởi y phục.

Triệu Doanh Doanh như bừng tỉnh, nhận ra rằng mình nên tránh mặt, quay lưng đi. Nàng sao có thể cứ nhìn chăm chăm vào Nguyệt Thần đại nhân thay y phục như vậy?

Nhưng nàng lại nghĩ, thần tiên thay y phục chẳng phải chỉ cần một cái chớp mắt là xong sao? Sao lại phải cởi ra rồi mặc vào như người thường?

Nàng ngơ ngác nghĩ, và cứ nhìn Hoắc Bằng Cảnh cởi áo ngoài, để lộ lớp áo bên trong màu trắng sương.

...Eo của Nguyệt Thần đại nhân cũng khá thon.

Giống như của Hoắc công tử.

Nàng bất chợt nảy ra suy nghĩ đó, rồi nhanh chóng xua tan. Làm sao nàng có thể dùng ý nghĩ bản thủ của mình để bôi nhọ Nguyệt Thần đại nhân chứ?

Trong khi Triệu Doanh Doanh còn đang lơ mơ, Hoắc Bằng Cảnh đã mặc áo ngoài màu đỏ thẫm vào.

Hắn có khí chất lạnh lùng, màu đỏ thẫm lại càng làm nổi bật nét đẹp ấy, giống như một bông mai đỏ nở giữa tuyết mùa đông, không quá cao quý mà lại có chút yêu kiều.

Triệu Doanh Doanh nhìn ngẩn ngơ, thì thầm: "Quả nhiên đẹp như Hoắc công tử."

Chương 47: Hành Tung

DTV-EBOOK

Hoắc Bằng Cảnh nghe nàng nói vậy, liếc nhìn nàng một cái, trong lòng hơi gợn sóng. Nàng cuối cùng cũng liên tưởng hẳn với vị Hoắc công tử kia. Hẳn nghĩ nàng sẽ nghi ngờ, nhưng ngay lập tức lại nghe Triệu Doanh Doanh khen ngợi: "Nhưng nếu nhất định phải so sánh, thì ngài vẫn hơn hẳn."

Hoắc Bằng Cảnh cười nhẹ.

Hắn không mấy hứng thú với niềm vui do y phục mang lại, ngược lại, Triệu Doanh Doanh giống như người vui mừng khi có y phục mới hơn. Đôi mắt hoa đào của nàng mở to, vỗ tay khen ngợi, vì sự vui mừng nhỏ bé này, Hoắc Bằng Cảnh kiên nhẫn thử hết những bộ y phục nàng mua.

"Tất cả đều rất đẹp, cũng rất vừa vặn với ngài. Ngài thấy sao? Ngài có thích không?" Triệu Doanh Doanh cuối cùng hơi lo lắng, sợ hắn không thích.

May mắn thay, nàng nghe thấy một tiếng: "Ừ, rất thích."

Triệu Doanh Doanh hài lòng. Nàng biết mà, làm sao có người không thích y phục mới chứ?

"Hoắc công tử đã đồng ý cưới ta, ta biết đó đều là nhờ ơn của Nguyệt Thần đại nhân." Triệu Doanh Doanh mở lời.

Hoắc Bằng Cảnh khẽ mỉm cười, không nói gì thêm.

Chỉ nghĩ trong lòng, thật là một tiểu cô nương ngốc nghếch.

Nhưng, cũng xem như là nhờ công hắn.

Triệu Doanh Doanh lại nói: "Vậy thì, Nguyệt Thần đại nhân, Hoắc công tử đã đồng ý cưới ta rồi, ta có cần phải tiếp tục tìm hắn không?"

Nàng nghĩ, nếu hắn đã đồng ý rồi, có lẽ không cần phải đi hàng ngày nữa.

Hoắc Bằng Cảnh ánh mắt tối sầm lại, giọng nàng giống như đang hoàn thành một thủ tục, hoàn thành rồi liền có thể yên tâm mà làm "quan lớn", mọi việc đều tốt đẹp.

Sớm biết vậy, hôm đó hắn không nên đồng ý với nàng.

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Mặc dù hắn đã đồng ý với ngươi, nhưng hai người vẫn chưa thành thân, thậm chí chưa đính hôn. Ngươi vẫn nên đi tìm hắn thường xuyên, xuất hiện trước mặt hắn càng nhiều, hắn tự nhiên sẽ càng thích ngươi."

Triệu Doanh Doanh gật đầu: "Ta hiểu rồi, cảm ơn Nguyệt Thần đại nhân, ta sẽ làm theo."

Hoắc Bằng Cảnh mang theo cái hộp trở về tiểu viện của mình, trên người mặc bộ y phục màu xanh để mà Triệu Doanh Doanh tặng. Triều Nam ban đầu không để ý, cho đến khi nhận ra chủ nhân của hắn hình như đã thay y phục, lúc này mới vội vàng nhìn lại Hoắc Bằng Cảnh.

Hử?

Sáng nay hắn nhớ rõ đại nhân không mặc bộ này. Đại nhân quả nhiên đã thay đổi, một ngày thay hai bộ y phục.

Triều Nam lắc đầu cảm thán, từ trước đến nay đại nhân thường mặc y phục màu đen, nhưng từ khi gặp Triệu cô nương, màu sắc y phục cũng tươi sáng hơn. Thực ra hắn thấy như vậy rất tốt, đại nhân còn trẻ, lại tuần tú, trước đây luôn mặc màu đen quả thật hơi lãng phí.

Bây giờ rất tốt, như thế trở nên sinh động hơn.

Hoắc Bằng Cảnh đẩy cửa phòng, đặt chiếc hộp lên bàn, xếp chúng cùng với những thứ trước đó.

...

Tiêu Hằng đột nhiên trở về nhà, Tiêu mẫu có chút kinh ngạc.

"Hằng nhi, sao con lại về? Có chuyện gì xảy ra à?" Tiêu mẫu từ trước đã đặc biệt cưng chiều nhi tử thứ hai, vì nhi tử thứ hai từ nhỏ đã thông minh, lại biết cách lấy lòng bà. Sau này, hẳn thật sự đỗ đạt và nổi danh ở Hồ Châu.

Tiêu Hằng sắc mặt không tốt, Tiêu mẫu không khỏi lo lắng, lấy khăn lau mồ hôi trên trán hắn, "Sao con về mà không nói với chúng ta một tiếng?"

Tiêu Hằng miễn cưỡng nhếch miệng, nắm lấy tay Tiêu mẫu và vỗ nhẹ: "Không có gì đâu, nương. Con có việc gấp cần giải quyết nên mới về đột ngột."

Tiêu mẫu vẻ mặt lo âu: "Có phải con gặp rắc rối gì trong công việc không? Hay là con bàn với phụ thân con một chút?"

Tiêu Hằng lắc đầu: "Chuyện này con có thể tự giải quyết, nương không cần lo lắng, cũng không cần nói với phụ thân, để phụ thân không phải lo lắng."

Tiêu Hằng lại nói: "Con hơi mệt, con về phòng nghỉ ngơi trước."

Tiêu mẫu nhìn theo bóng dáng nhi tử rời đi, vẫn cảm thấy lo lắng. Một lát sau, khi Tiêu Thiên đến tìm Tiêu mẫu nói chuyện, Tiêu mẫu liền kể lại chuyện này.

"Nhị ca của con hôm nay đột nhiên về nhà, mặt mày rất khó coi, không biết có phải gặp rắc rối gì trong công việc không, thật là..."

Tiêu Thiên vừa nghe Tiêu Hằng về nhà, lập tức có chút kích động: "Nương, nhị ca về rồi à?"

Tiêu Thiên nghĩ chắc chắn là vì chuyện của Triệu Doanh Doanh mà về. Dù sao không có nam nhân nào chịu được việc vị hôn thê của mình lén lút sau lưng mình, dù chỉ mới đính hôn chứ chưa thành thân cũng không thể chịu nổi.

"Nương, nhị ca về không phải vì công việc, mà là vì cái người Triệu Doanh Doanh kia! Mấy ngày trước con đã nói với nương rồi, cái người Triệu Doanh Doanh đó đồng đưa với nhiều người, nương còn không tin!" Tiêu Thiên hừ một tiếng, có chút đắc ý.

Nàng nghĩ, nhị ca của nàng đã về, chờ nhị ca tận mắt thấy Triệu Doanh Doanh dây dưa với người khác, chắc chắn sẽ không thành thân với nàng ta nữa.

Triệu Doanh Doanh sẽ không thể làm tẩu tẩu của nàng, không chỉ vậy còn sẽ bị mọi người khinh bỉ. Thật là quá tốt rồi.

Đáng đời Triệu Doanh Doanh, ai bảo nàng ta suốt ngày kiêu ngạo, hừ!

...

Triệu gia, Hạ Hà Viện.

Lâm thị bảo mọi người lui ra, chỉ để lại đại nha hoàn đáng tin cậy đứng canh ngoài cửa, không cho ai vào, sau đó mới bắt đầu nói chuyện với Triệu Uyển Nghiên.

"Nghiên nhi, thế nào rồi?" Lâm thị tay trái nắm lấy tay phải, khuôn mặt thể hiện sự căng thẳng và mong chờ.

Triệu Uyển Nghiên cũng vẻ mặt nghiêm trọng, sau khi hít sâu một hơi, cuối cùng lên tiếng:

“Lẽ ra kỳ kinh nguyệt của con đã phải đến từ ba ngày trước, nhưng đến nay vẫn chưa thấy động tĩnh gì.”

Nàng thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt dần lộ vẻ vui mừng: “Chắc là thành rồi, nhưng cũng chưa chắc, chỉ mới ba ngày, có thể ngày mai sẽ đến, đợi thêm hai ngày nữa.”

Lâm thị nghe vậy, vỗ nhẹ lên ngực, khuôn mặt nghiêm túc hiện lên vài phần nụ cười: “Vậy là tốt rồi, theo ta thấy thì mười phần chắc chín, kỳ kinh của con luôn đúng hẹn. Nếu không được, chúng ta sẽ tìm đại phu kiểm tra.”

Triệu Uyển Nghiên lắc đầu: “Nếu đại phu không kín miệng mà truyền ra ngoài... Chuyện này tốt nhất là ít người biết càng tốt.”

Lâm thị gật đầu: “Cũng đúng. Vậy con tính sao bây giờ? Tin vui lớn thế này, nên báo cho Tiêu Hằng biết chứ? Hắn sắp làm cha rồi.”

Triệu Uyển Nghiên mỉm cười, trong lòng hiện lên khuôn mặt Tiêu Hằng, không biết hắn sẽ có phản ứng gì?

Vui mừng? Kinh ngạc? Hay là... một điều gì khác?

Triệu Uyển Nghiên đưa tay xoa nhẹ lên bụng, tưởng tượng như trong đó đã có một đứa trẻ.

...

Người của Tiêu Hằng luôn theo dõi hành tung của Triệu Doanh Doanh, báo cáo mọi hành động của nàng cho Tiêu Hằng.

"Hôm nay Triệu nhị cô nương đã ra ngoài một chuyến, đến một viện gần đó, sau một giờ mới ra."

Tiêu Hằng nhíu mày hỏi: "Trong viện đó có ai?"

Thuộc hạ đáp: "Hình như là một nam nhân trẻ tuổi, nghe nói là từ Kinh thành đến, đang tịnh dưỡng ở đây do bệnh."

Hừ, Tiêu Hằng cười lạnh trong lòng, nam nhân trẻ tuổi, đó chắc chắn là tình lang của Triệu Doanh Doanh rồi.

Thì ra là từ Kinh thành đến, chẳng trách Triệu Doanh Doanh lại chọn hắn. Nhưng Triệu Doanh Doanh không nghĩ rằng, cứ từ Kinh thành đến thì đều là nhân vật lợi hại sao?

Lửa giận trong lòng Tiêu Hằng dâng lên, lại hỏi thuộc hạ: "Người có biết trong một giờ đó họ đã làm gì không?"

Thuộc hạ lắc đầu.

Tiêu Hằng từ từ nắm chặt tay lại, một giờ, đủ để làm rất nhiều chuyện. Hắn không biết Triệu Doanh Doanh và tình lang đã phát triển đến mức nào, đã ôm hôn chưa? Hay đã dâng cả thân xác?

Nghĩ đến khả năng này, Tiêu Hằng nắm chặt tay hơn. Biết thế này, từ trước đã không nên kiên nhẫn với nàng ta, thà là chiếm lấy nàng ta ngay từ đầu.

Tiêu Hằng đột ngột đứng dậy, gần như muốn ra ngoài tìm Triệu Doanh Doanh ngay lập tức.

Chỉ là, sau một lúc, hắn lại ngồi xuống ghế.

Ngày mai đi, ngày mai rồi tính.

Tiêu Hằng nghĩ rằng ngày mai nàng chắc chắn sẽ lại đi tìm gã tình lang kia, khi đó hắn có thể bắt quả tang bọn họ, không cho

họ có cơ hội chối cãi.

...

Đêm qua Nguyệt Thần đại nhân đã nói rằng nàng vẫn nên thường xuyên đi gặp Hoắc công tử, vì vậy nàng đã làm theo.

Triệu Doanh Doanh gõ cửa, cửa nhanh chóng mở ra, Triệu Nam cười đón nàng vào.

"Triệu cô nương, công tử nhà ta đã chờ ngài."

Theo hướng chỉ của Triệu Nam, Triệu Doanh Doanh nhìn về phía bóng dáng như ngọc dưới mái hiên.

Hắn đứng đó, tay chắp sau lưng, thấy nàng đi đến liền nở nụ cười dịu dàng: "Doanh Doanh, nàng đến rồi."

Triệu Doanh Doanh tiến lại gần, đứng trước mặt hắn, khẽ đáp một tiếng.

"Nghe Triệu Nam nói, chàng đang đợi ta? Chàng... làm sao biết hôm nay ta sẽ đến?"

"Không biết tại sao, ta có cảm giác Doanh Doanh sẽ đến hôm nay, nên đợi thôi." Hoắc Bằng Cảnh trả lời, nghiêng người mời nàng vào trong.

Triệu Doanh Doanh đi theo sau hắn, suy nghĩ về lời hắn nói, nàng hiểu rằng đây là sự chỉ dẫn của Nguyệt Thần đại nhân.

Hoắc Bằng Cảnh tự nhiên rót trà cho nàng, Triệu Doanh Doanh nhận ly trà, nhấp một ngụm. Trà lạnh, vào mùa hè Triệu Doanh Doanh không thích uống nước ấm, vừa rồi từ nhà đi ra đến đây cũng khá xa, dưới cái nắng gay gắt này, uống một ngụm trà mát lạnh thật sảng khoái.

Nàng liếc nhìn, thấy trên bàn thấp có đặt một đĩa hoa quả, trong đó có dưa hấu tươi cắt sẵn.

Hắn thật chu đáo, cái gì cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Triệu Doanh Doanh đặt ly trà xuống, định lấy một miếng dưa hấu thì bị Hoắc Bằng Cảnh nhanh tay hơn.

Hắn dùng que tre xiên một miếng dưa hấu, đưa đến trước miệng nàng.

Triệu Doanh Doanh cắn miếng dưa hấu, nhẹ giọng cảm ơn: "Ta tự làm cũng được."

"Không sao." Hắn mỉm cười, "Ta thích đút cho Doanh Doanh."

Hoắc Bằng Cảnh nói xong, lại xiên một miếng dưa hấu, đợi nàng nuốt xong miếng trước, lại đưa miếng sau đến trước miệng nàng.

Triệu Doanh Doanh lại cắn miếng dưa hấu.

Nàng vừa ăn dưa hấu vừa nghĩ, một phu quân tốt như vậy, nếu không phải là Nguyệt Thần đại nhân ban cho nàng, thì biết tìm đâu ra?

Ăn vài miếng dưa hấu, Triệu Doanh Doanh chợt nhận ra, Hoắc Bằng Cảnh hình như chỉ đang đút nàng, còn mình thì chưa ăn. Nàng suy nghĩ một chút, cũng dùng que tre xiên một miếng dưa hấu, đưa đến trước miệng Hoắc Bằng Cảnh.

"Chàng cũng ăn đi." Triệu Doanh Doanh nói.

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười, đưa tay ôm lấy cổ tay nàng, đưa tay nàng gần hơn, và cắn miếng dưa hấu trên que tre.

"Rất ngọt, cảm ơn Doanh Doanh."

Khi Hoắc Bằng Cảnh cắn miếng dưa hấu, môi hắn vô tình chạm vào ngón tay của Triệu Doanh Doanh, môi hắn ấm áp và mềm mại, cảm giác này vẫn còn trên ngón tay nàng.

Dưa hấu nhiều nước quá, dù chỉ xiên bằng que tre, nước vẫn chảy xuống, theo que tre, chảy xuống ngón tay của Triệu Doanh Doanh.

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh trầm xuống, nhìn vào những ngón tay trắng trẻo của Triệu Doanh Doanh.

Không hiểu sao, Triệu Doanh Doanh lại nghĩ rằng Hoắc Bằng Cảnh muốn liếm ngón tay của nàng.

Nàng lại bắt đầu suy nghĩ bậy bạ nữa rồi.

Mấy ngày nay nàng không nhớ đến cuốn thoải bản đó, cứ ngỡ mình đã quên, nhưng cuối cùng...

Vẫn là không quên nổi.

Lần trước nàng định dùng độc trị độc, nhưng chưa kịp thực hiện, có lẽ lần này về phải thật sự dùng độc trị độc.

Triệu Doanh Doanh rút tay lại, dùng khăn lau nước trên tay, thầm nghĩ.

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh hơi tối lại, suy nghĩ, nếu bây giờ hắn liếm tay nàng, liệu nàng có sợ không?

Hắn lại nhớ đến Triệu Doanh Doanh lúc say rượu.

Chương 48: Ngả Bài

DTV-EBOOK

Lần cuối hắt hôn nàng, đã là chuyện của mấy ngày trước.

Hoắc Bằng Cảnh nghĩ đến điều này, ánh mắt vô thức rơi trên đôi môi đỏ thắm của nàng.

Triệu Doanh Doanh lau khô tay, ngẩng đầu lên thì thấy Hoắc Bằng Cảnh đang nhìn mình.

Nàng không khỏi sờ sờ môi mình, xác nhận xem có dính hạt dưa hấu nào không.

"Sao vậy? Có dính gì sao?" Nàng nhẹ nhàng hỏi.

"Ừ." Hoắc Bằng Cảnh thản nhiên nói dối, nghiêng người lại gần, ngón tay trở chạm lên môi nàng, "Để ta lau sạch cho nàng, được không?"

Giọng hắt không có vẻ gì là giả dối, Triệu Doanh Doanh hoàn toàn không nghi ngờ, chớp mắt vài cái, không nhúc nhích, để mặc Hoắc Bằng Cảnh lau môi mình.

Ngón tay hắt hơi lạnh, chạm lên môi nàng.

"Sạch rồi chứ?" Triệu Doanh Doanh cảm thấy hắt lau hơi lâu, chẳng lẽ là vết bẩn cứng đầu nào đó?

"Sạch rồi, lau sạch rồi." Hoắc Bằng Cảnh buông tay.

Chậc, tên vị hôn phu bất tài của nàng sao còn chưa về? Hắt đã bắt đầu thấy phiền rồi.

Hắn muốn hôn nàng một cách chính đáng, muốn nàng đáp lại hắn khi tỉnh táo. Nàng chắc sẽ nhìn hắn bằng đôi mắt long lanh, có lẽ nàng sẽ cầu xin hắn dừng lại, nhưng chỉ khiến hắn càng tham muốn nhiều hơn, hắn sẽ từ từ thưởng thức lấy vị ngọt trên đôi môi nàng.

Hoắc Bằng Cảnh cúi đầu nhìn ngón tay mình với vết son môi của nàng, vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa dịu dàng, nói: "Xin lỗi, ta đã làm mất một mảng son của nàng rồi."

Triệu Doanh Doanh giật mình, sau đó nói: "Không sao."

Hoắc Bằng Cảnh cúi đầu ngửi nhẹ vết son trên ngón tay, cười nhẹ: "Son môi này có mùi như có thể ăn được."

Hắn giống như muốn nếm thử, Triệu Doanh Doanh vội ngăn hắn lại: "Không ăn được đâu!"

Nàng giải thích: "Trước đây ta đã từng nếm thử, vì nó rất thơm, thực sự giống như có thể ăn được. Nhưng mùi vị không ngon, hơi chát."

Nàng nghiêm túc nói, có chút ngại ngùng.

Hoắc Bằng Cảnh nghe rất chăm chú: "Thì ra là vậy, đa tạ Doanh Doanh đã giải đáp thắc mắc cho ta."

Triệu Doanh Doanh ở lại chỗ Hoắc Bằng Cảnh một giờ, trong thời gian này, chỉ ăn chút trái cây, bánh ngọt, và nói chuyện với Hoắc Bằng Cảnh, thời gian không hay đã trôi qua.

Triệu Doanh Doanh nhìn canh giờ, có chút ngẩn ngơ, sau đó đứng dậy từ biệt: "Vây... ngày mai ta lại đến."

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười đồng ý, tiễn nàng đến cửa viện: "Được, ta đợi Doanh Doanh."

Sau khi Triệu Doanh Doanh đi, Hoắc Bằng Cảnh nhẹ nhàng xoa ngón tay, gọi Triệu Nam: "Đi điều tra tên họ Tiêu kia."

Lần trước muội muội hần không phải đã nhìn thấy rồi sao, phản ứng lớn như vậy, sao lại không đến báo cho hần?

Triều Nam ngẩn ra một lúc, lập tức hiểu "tên họ Tiêu kia" là vị hôn phu của Triệu cô nương.

Triều Nam hành động rất nhanh, chiều hôm đó đã báo cáo với Hoắc Bằng Cảnh: "Đại nhân, tên họ Tiêu kia đã rời khỏi Tương Châu mấy ngày trước, hôm nay chắc đã đến Hồ Châu."

Hoắc Bằng Cảnh cười nhẹ, tốt lắm, không phải tốn thời gian nữa.

Triều Nam lại nói: "Thuộc hạ còn điều tra được, Triệu đại tiểu thư đã gửi một lá thư cho tên họ Tiêu kia, không rõ nội dung là gì."

Triều Nam nói đến đây, cũng nhớ lại một chuyện: "Đại nhân, mấy ngày trước, vị Triệu đại tiểu thư kia đã đến đây một lần, nói là mang quà cho ngài, thuộc hạ đã đuổi nàng ta đi rồi. Có lẽ là lúc đó, nàng ta phát hiện ra điều gì."

Hoắc Bằng Cảnh nhẹ nhàng gõ cửa sổ bằng đốt ngón tay, thản nhiên nói: "Không sao."

Những tán lá xanh tươi vươn qua bậc cửa sổ, Hoắc Bằng Cảnh hái một chiếc lá, tỏ vẻ hứng thú. Vị hôn phu bất tài của nàng, tốt nhất là đến sớm, ngày mai tới luôn thì càng tốt.

Hần đã không thể chờ đợi thêm nữa.

...

Tiêu Hằng đứng trong bóng tối, chăm chú nhìn cánh cửa gỗ kia.

Nửa giờ trước, Triệu Doanh Doanh đã vào qua cánh cửa này, đến giờ vẫn chưa ra. Hắn có thể thấy, Triệu Doanh Doanh đã tỉ mỉ trang điểm.

Một cái sân cũ kỹ, một cánh cửa gỗ cũ nát, chủ nhân của cái sân này có thể là ai? Triệu Doanh Doanh thật ngu ngốc, lại bỏ qua một trượng phu tốt như hắn, để chọn một kẻ như thế này.

Ngực Tiêu Hằng phập phồng dữ dội, hắn ra hiệu cho người tùy tùng sau lưng, tên tùy tùng lập tức dẫn người tiến lên, một chân đạp mạnh cánh cửa gỗ.

Cánh cửa gỗ đã có tuổi, không chịu nổi lực mạnh như vậy, đổ xuống đất, phát ra tiếng động lớn.

Tiếng động này đương nhiên kinh động đến Hoắc Bằng Cảnh và Triệu Doanh Doanh trong phòng.

Triệu Doanh Doanh nghi hoặc không biết chuyện gì xảy ra, còn Hoắc Bằng Cảnh thì đã đoán ra.

Hắn đứng dậy thản nhiên: "Doanh Doanh, cùng ta ra ngoài xem đi."

Triệu Doanh Doanh gật đầu, theo sát hắn, bước ra ngoài.

Triều Nam và Triều Bắc chặn vài người tùy tùng, Tiêu Hằng đứng sau lưng tùy tùng, nhìn thấy bóng dáng Triệu Doanh Doanh, nàng đứng bên cạnh một nam nhân, họ trông rất thân thiết.

Tiêu Hằng tỏ vẻ ôn hòa, cười với Triệu Doanh Doanh, gọi tên nàng: "Doanh Doanh."

Triệu Doanh Doanh chớp mắt, hơi ngạc nhiên với sự xuất hiện của Tiêu Hằng. Nhưng nhanh chóng nàng bình tĩnh lại, nàng đã nghĩ đến ngày này từ lâu, thậm chí đã nghĩ kỹ cách tát vào mặt Tiêu Hằng, nàng sẽ lớn tiếng nói với hắn rằng, nàng đã tìm được một phu quân đẹp hơn, tài giỏi hơn và có chức vụ lớn hơn hắn, nàng cần gì phải quan tâm đến hắn nữa.

Triệu Doanh Doanh trấn tĩnh lại, không hề chột dạ nhìn Tiêu Hằng.

Tiêu Hằng cười như thể có chút đắng cay và bất lực: "Doanh Doanh, muội biết rõ ta thích muội thế nào, tại sao lại đối xử với ta như vậy? Ban đầu khi Tiểu Thiên nói với ta, ta còn không tin, nhưng hôm nay tận mắt thấy... ta thật sự rất đau lòng."

Triệu Doanh Doanh nghe những lời đường mật giả dối của hắn, chỉ cảm thấy buồn nôn, phun ra một tiếng: "Là người cùng Triệu Uyển Nghiên tư thông, vụng trộm sau lưng ta. Ta nói cho người biết, người cứ tiếp tục cùng Triệu Uyển Nghiên đi. Ta đã tìm thấy được một phu quân tương lai chức quan lớn hơn, đẹp hơn, tài giỏi hơn người rồi. Ta sẽ không thèm để ý đến người nữa."

Nàng ngẩng cao cằm, hừ nhẹ một tiếng.

Bên cạnh, Hoắc Bằng Cảnh đúng lúc nắm tay Triệu Doanh Doanh, nàng ngạc nhiên một chút, nhưng nhanh chóng nắm lại tay Hoắc Bằng Cảnh, thậm chí còn cố ý giơ tay họ lên cho Tiêu Hằng thấy.

Ánh mắt Tiêu Hằng cuối cùng mới dừng trên người nam nhân bên cạnh Triệu Doanh Doanh, nam nhân này từ đầu đến cuối không nói gì, thần thái thản nhiên, không chút gợn sóng, như đã trải qua thiên sơn vạn thủy.

Tiêu Hằng âm thầm kinh ngạc, vốn tự xưng là ưu tú, trước mặt người này lại có đôi chỗ mất tập trung, cảm thấy mình thật

ảm đạm thất sắc.

Dù là phản ứng của Triệu Doanh Doanh hay nam nhân này, đều khiến Tiêu Hằng ngạc nhiên.

Nhưng Tiêu Hằng nhanh chóng tỉnh táo lại, hấn ổn định tinh thần, suy nghĩ về lời của Triệu Doanh Doanh.

Nàng đã biết chuyện giữa hấn và Triệu Uyển Nghiên sao?

Cũng không chắc, nàng chưa hấn đã có bằng chứng, có lẽ chỉ là nghe nói.

Tiêu Hằng đau thương cười một tiếng: "Doanh Doanh, ta không biết muội nghe những lời này từ đâu."

Triệu Doanh Doanh nói: "Nghe nói? Là ta tận mắt nhìn thấy, cả hai mắt đều nhìn thấy. Ngày đó tại Trà Lầu Cát Tường, người quên rồi sao? Người đã quên, còn ta thì không, cả đời này ta cũng không quên được."

Nàng hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn Tiêu Hằng.

Hấn dám sau lưng mắng nàng là ngực to não nhỏ, mối thù này nàng có thể nhớ cả đời.

Ánh mắt Tiêu Hằng thay đổi, không ngờ Triệu Doanh Doanh lại tận mắt nhìn thấy.

Chẳng trách lần đó nàng cãi nhau với hấn, lạnh nhạt với hấn.

Hấn im lặng một lúc, trong đầu nghĩ ra đối sách.

Hai năm tình cảm giữa hấn và Triệu Doanh Doanh, có lẽ chỉ vì nhất thời biết chuyện giữa hấn và Triệu Uyển Nghiên nên nàng mới tức giận, nên mới tìm một nam nhân để trả thù hấn.

"Doanh Doanh, vậy nên muội là vì chuyện giữa ta và nàng ấy nên mới trả thù ta sao?" Tiêu Hằng nhìn Triệu Doanh Doanh, định bước tới gần nhưng bị Triều Bắc ngăn lại.

"Xin lỗi, Doanh Doanh, chuyện này là lỗi của ta... Ta không nên bị nàng ấy mê hoặc, nhất thời hồ đồ làm chuyện có lỗi với muội. Nhưng muội phải tin ta, thật ra trong lòng ta chỉ có muội." Tiêu Hằng đổ hết trách nhiệm cho Triệu Uyển Nghiên.

Triệu Doanh Doanh bị sự trơ trẽn của hắn làm cho kinh ngạc, "Ta không phải là kẻ mù, người ôm ấp nàng ta, liếm láp rất vui vẻ, bây giờ lại nói là bị nàng ta mê hoặc? Người thật sự nghĩ ta là đồ ngốc sao?! Ta không ngu đâu. Hơn nữa, người còn mắng ta!"

Triệu Uyển Nghiên chỉ là thứ yếu, mắng nàng là điều không thể tha thứ nhất.

"Người mới là đồ ngốc, cả nhà người đều là đồ ngốc." Triệu Doanh Doanh mắng.

Ánh mắt Tiêu Hằng một lần nữa dừng trên người nam nhân kia, lại nghĩ, lúc này có lẽ Triệu Doanh Doanh đang tức giận, lại bị người khác mê hoặc, không thể nghe lọt tai bất cứ lời giải thích nào của mình.

Hắn đánh giá Hoắc Bằng Cảnh, hắn phải thừa nhận người này trông đẹp hơn mình, nhưng lại sống trong một sân nhà cũ kỹ như vậy, nơi này thậm chí còn không bằng Triệu gia, hắn có thể có thân phận cao quý nào? Cao quý hơn mình sao?

"Doanh Doanh, muội cần thận bị hắn lừa gạt."

Triệu Doanh Doanh nói: "Tiêu Hằng, người mới là kẻ giỏi lừa gạt nhất. Người tỏ ra rất thích ta, nhưng sau lưng lại là bộ mặt khác. Tóm lại, hôn sự này ta nhất định hủy bỏ."

Trong lòng Tiêu Hằng có chút rối, nếu hắn thực sự hủy hôn với Triệu Doanh Doanh, chuyện giữa hắn và Triệu Uyển Nghiên sẽ bị lan truyền, danh tiếng mà hắn tốn công gây dựng sẽ tan nát.

Hắn không thể chấp nhận điều đó xảy ra.

May mà hôm nay hắn chỉ mang theo vài người, chưa làm to chuyện, vẫn còn cơ hội cứu vãn.

Chỉ cần hắn làm lành với Triệu Doanh Doanh, hắn và nàng theo kế hoạch ban đầu thành thân, chuyện với Triệu Uyển Nghiên chỉ là một sự cố nhỏ, thì sẽ không có chuyện gì xảy ra cả.

"Doanh Doanh, ta biết chuyện này là lỗi của ta, ta làm tổn thương muội, muội đang giận, ta sẽ không coi lời muội nói là thật." Tiêu Hằng ngừng lại, tiếp tục nói, "Ta sẽ để muội bình tĩnh lại, ngày khác ta sẽ đến tìm muội, chúng ta sẽ nói chuyện rõ ràng."

Triệu Doanh Doanh không hiểu, rõ ràng Tiêu Hằng nói rằng không coi trọng nàng, sao bây giờ lại còn dây dưa?

"Đây là kết quả sau khi ta suy nghĩ kỹ, người cút đi." Triệu Doanh Doanh không kiên nhẫn nói.

Hoắc Bằng Cảnh cuối cùng cũng mở miệng: "Tiễn khách."

Triều Nam và Triều Bắc nhận lệnh, lập tức đuổi Tiêu Hằng cùng với tùy tùng của hắn ra ngoài, người của Tiêu Hằng dù nhiều nhưng không có sức phản kháng, bị đuổi ra khỏi cửa.

Triệu Doanh Doanh nhìn bóng lưng Tiêu Hằng, không kìm được mà siết chặt tay, vui sướng khôn xiết.

Thật là hả dạ!

Nàng cúi đầu, nhìn thấy mình và Hoắc Bằng Cảnh vẫn đang nắm chặt tay nhau.

Chương 49: Hủy Hôn

DTV-EBOOK

Bởi vì lúc này chìm đắm trong sự tức giận đối với Tiêu Hằng, nên mặc dù Triệu Doanh Doanh luôn nắm tay Hoắc Bằng Cảnh, nhưng lại không có cảm giác gì đặc biệt. Lúc này Tiêu Hằng đã rời đi, hai người Triều Nam và Triều Bắc cũng không biết đã biến mất từ lúc nào, trong sân dường như chỉ còn lại hai người bọn họ.

Chiếc lá trên cây đại thụ không xa bị gió thổi xào xạc, ánh nắng gay gắt từ đỉnh cây chiếu xuống, gió nóng phả vào mặt, mang theo hơi ẩm của vùng sông nước Giang Nam.

Lòng bàn tay của Hoắc Bằng Cảnh mềm mại, ngón tay ấm áp, nắm lấy tay nàng, rịn ra chút mồ hôi.

Suy nghĩ của Triệu Doanh Doanh chậm rãi dịch chuyển, cuối cùng nhận ra tất cả những điều này. Nàng muốn buông tay Hoắc Bằng Cảnh ra, nhưng khi ngón tay nàng chuẩn bị rút khỏi tay hắn, lại bị Hoắc Bằng Cảnh giữ chặt.

Nàng khẽ ngẩn người, ngược mắt, chạm phải ánh nhìn của Hoắc Bằng Cảnh.

Đôi mắt đào hoa xinh đẹp của Hoắc Bằng Cảnh chứa đựng ý cười, nói: “Từ bây giờ, ta là hôn phu của Doanh Doanh rồi, phải không?”

Đôi mắt hắn sâu thẳm, như một ao nước sâu, dường như có sức hút khiến người ta muốn chìm vào. Triệu Doanh Doanh nhìn một lúc lâu mới hoàn hồn lại, chậm rãi nói: “...Còn chưa tính được, chàng vẫn chưa đến gặp phụ thân ta để cầu hôn mà.”

Bên môi Hoắc Bằng Cảnh nở nụ cười nhàn nhạt, như chiếc lá rơi xuống ao sâu làm dậy lên gợn sóng, “Vậy ngày mai ta sẽ đến.”

“Được thôi.” Triệu Doanh Doanh vui vẻ gật đầu, nhưng ngay lập tức nghĩ đến chuyện khác, “Hình như cũng không được, ta còn chưa nói với phụ thân về chuyện này, người có thể sẽ bị bắt ngờ.”

Nhưng bây giờ nàng có thể nói với phụ thân nàng về chuyện này rồi, bây giờ nàng trở về, nàng sẽ nói với phụ thân, nàng muốn hủy hôn với Tiêu Hằng, nàng không muốn gả cho Tiêu Hằng nữa.

Triệu Doanh Doanh lại nghĩ đến tất cả những gì vừa xảy ra, nàng cảm thấy bản thân đã hẫng, đại thắng lợi.

Chỉ tiếc là hôm nay Triệu Uyển Nghiên không có ở đây, nếu nàng ta và Tiêu Hằng cùng ở đây, thì cảnh tượng sẽ càng thú vị hơn.

Nhưng cũng không sao, nàng bây giờ có thể về tìm Triệu Uyển Nghiên để nói chuyện này vẫn kịp.

Triệu Doanh Doanh nghĩ đến, không khỏi nở nụ cười.

Nàng nhìn Hoắc Bằng Cảnh nói: “Ta phải về rồi.”

Hoắc Bằng Cảnh không lập tức buông tay nàng, mà hỏi trước một câu: “Doanh Doanh là muốn đi nói với nhạc phụ đại nhân sao?”

Triệu Doanh Doanh theo bản năng gật đầu: “Phải rồi.”

Sau đó nhận ra cách gọi của Hoắc Bằng Cảnh: “Nhạc phụ đại nhân gì chứ, đừng gọi vậy, vẫn chưa phải mà.”

Hoắc Bằng Cảnh chỉ cười: “Sắp rồi, gọi trước cũng không sao.”

Hắn cuối cùng cũng buông tay, “Vây Doanh Doanh đi đi, ta đợi ngày mai đến cầu thân.”

Triệu Doanh Doanh vén váy chạy ra ngoài, bước chân nhẹ nhàng, như một con bướm. Hoắc Bằng Cảnh nhìn theo bóng dáng nàng, khẽ cười.

Triệu Doanh Doanh chạy nhanh về Triệu gia, nàng ôm váy, bước chân vội vã, chạy đến Minh Huy Đường của Triệu Mậu Sơn. Trên đường va phải Triệu Uyển Nghiên, Triệu Uyển Nghiên bị nàng va suýt ngã, được nha hoàn đỡ lấy, giọng điệu không vui: “Không biết nhị tỷ vội vàng làm gì?”

Hiện nay bụng nàng ta có khả năng lớn là đang mang đứa con của Tiêu Hằng, làm sao chịu nổi sự va chạm bất cẩn như thế, nếu có chuyện gì xảy ra...

Nghĩ đến đó, sắc mặt của Triệu Uyển Nghiên càng khó coi hơn.

Triệu Doanh Doanh cười tươi như hoa: “Ồ, ta đi tìm phụ thân.”

Triệu Uyển Nghiên lại hỏi: “Nhị tỷ tìm phụ thân có chuyện gì gấp gáp đến mức phải chạy như vậy?”

Triệu Doanh Doanh đáp: “Chuyện rất quan trọng, ta đi tìm phụ thân để hủy hôn.”

Câu nói này khiến Triệu Uyển Nghiên sửng sốt: “Tỷ nói gì?”

Hủy hôn? Nàng không nghe nhầm đấy chứ?

Triệu Uyển Nghiên nghi ngờ nhìn Triệu Doanh Doanh, chẳng lẽ Tiêu Hằng muốn hủy hôn với nàng ấy? Nhưng nếu vậy, tại sao nàng ấy lại cười vui vẻ như vậy?

Dù thế nào đi nữa, hai chữ "hủy hôn" chắc chắn nàng không nghe nhầm.

Triệu Uyển Nghiên cảm thấy niềm vui đến quá đột ngột, nàng còn chưa kịp thông báo với Tiêu Hằng việc mình mang thai, vậy mà Tiêu Hằng đã muốn hủy hôn với Triệu Doanh Doanh rồi.

Giờ phút này, Triệu Uyển Nghiên không thể che giấu niềm vui của mình, niềm vui hiện rõ trên khuôn mặt. Triệu Doanh Doanh nhìn thấy niềm vui trên mặt nàng ta, chợt nhận ra rằng trước đây mình thật ngốc nghếch, hôn phu của nàng lại lén lút với người muội muội nàng ghét nhất ngay trước mắt mà nàng không hề hay biết.

Triệu Uyển Nghiên cố gắng kiềm chế niềm vui, nhìn Triệu Doanh Doanh nói: "Nhị tỷ không phải điên rồi sao? Sao bị hủy hôn mà còn vui mừng như vậy?"

Nàng nghĩ chắc chắn Tiêu Hằng hủy hôn với Triệu Doanh Doanh là vì mình. Mặc dù không rõ chuyện gì đã xảy ra khiến Tiêu Hằng từ bỏ Triệu Doanh Doanh, có lẽ Tiêu Hằng cuối cùng đã nhận ra và quyết định không cần một người chỉ có vẻ ngoài đẹp dễ.

Dù thế nào đi nữa, cuối cùng nàng ta cũng chiến thắng. Triệu Uyển Nghiên nhìn Triệu Doanh Doanh với ánh mắt khinh miệt, đầy sự tự hào của kẻ chiến thắng.

Triệu Doanh Doanh giơ ngón tay lên lắc trước mặt Triệu Uyển Nghiên: "Không phải bị hủy hôn, mà là ta muốn hủy hôn với Tiêu Hằng. Người nghe rõ chưa? Là ta, không cần Tiêu Hằng nữa. Ta không muốn gả cho Tiêu Hằng, Tiêu Hằng không xứng với ta."

Triệu Uyển Nghiên chỉ nghĩ Triệu Doanh Doanh điên rồi, nàng ta có biết mình đang nói gì không?

"Người đang nói gì vậy?"

Triệu Doanh Doanh lặp lại: "Người bị điếc à? Ta nói là ta muốn hủy hôn với Tiêu Hằng. Ta không cần Tiêu Hằng nữa. Ta không muốn gả cho Tiêu Hằng! Tiêu Hằng không xứng với ta!"

Triệu Uyển Nghi nhú mày, cười chế nhạo: "Triệu Doanh Doanh, người nghĩ người là ai? Tiêu Hằng không xứng với người? Việc hôn nhân giữa người và Tiêu Hằng, vốn là người trèo cao."

Triệu Doanh Doanh hừ một tiếng: "Ta là ai? Ta chính là Triệu Doanh Doanh. Tiêu Hằng không xứng với ta, nếu người thích thì cứ nhạt mà dùng."

Sắc mặt Triệu Uyển Nghiên thay đổi, mặc dù nàng muốn gả cho Tiêu Hằng, nhưng giọng điệu của Triệu Doanh Doanh quá khinh thường, như thể nàng chỉ xứng đáng nhận nam nhân mà Triệu Doanh Doanh vứt bỏ.

"Người nói bậy bạ gì vậy?"

Triệu Doanh Doanh nói: "Ta nào có nói bậy, chẳng phải người đã sớm tự nguyện dâng hiến, muốn gả cho Tiêu Hằng sao? Chúc mừng người đạt được ước nguyện, giành được nam nhân mà ta đã vứt bỏ."

Sắc mặt Triệu Uyển Nghiên lại thay đổi, nàng ta biết chuyện này rồi sao?

Triệu Doanh Doanh tiếp tục nói: "Ồ đúng rồi, Tiêu Hằng đã nói, tất cả là do người dụ dỗ hắn, hắn nhất thời hồ đồ mới có quan hệ với người. Hắn còn nói, trong lòng hắn chỉ có ta, không có người."

Nàng cố ý chọc tức Triệu Uyển Nghiên, khi thấy nụ cười trên mặt Triệu Uyển Nghiên biến mất, trong lòng cảm thấy vô cùng

thoải mái.

"Vậy nên, người có thể lấy được Tiêu Hằng hay không, e rằng cũng không chắc đâu. Biết đâu hẳn cũng không muốn thành thân với người." Triệu Doanh Doanh thè lưỡi, một lần nữa nâng váy lên, "Ta đi tìm phụ thân đây."

Triệu Uyển Nghiên nhìn theo bóng dáng của Triệu Doanh Doanh, thực sự bị mấy câu nói vừa rồi của nàng kích động. Nàng vội vàng đuổi theo bước chân của Triệu Doanh Doanh: "Người nói dối."

Triệu Doanh Doanh vừa đi vừa chọc tức Triệu Uyển Nghiên: "Ta không có nói dối, Tiêu Hằng chính là nói như vậy. Người không tin thì cứ tự mình đi hỏi Tiêu Hằng."

Về việc Tiêu Hằng nói thật hay giả, Triệu Doanh Doanh không quan tâm, dù sao chỉ cần chọc tức Triệu Uyển Nghiên là đủ.

Hai người cứ thế một trước một sau tiến vào Minh Huy Đường, Triệu Mậu Sơn nhìn hai nữ đến, có chút kinh ngạc: "Doanh Doanh, Uyển Nghiên, các con sao lại đến đây?"

Triệu Doanh Doanh vào thẳng vấn đề: "Phụ thân, con không muốn gả cho Tiêu Hằng nữa, con muốn hủy hôn."

Triệu Mậu Sơn nhíu mày, vẻ mặt không vui: "Con đang nói gì vậy? Lại cãi nhau với Tiêu Hằng à? Tính tình con cần sửa đổi đi, Tiêu Hằng tính tình tốt, nhường nhịn con, con cũng không thể suốt ngày giở thói trẻ con."

Triệu Doanh Doanh kéo tay Triệu Mậu Sơn, nghiêm túc nói: "Phụ thân, con nói nghiêm túc, con không giở thói trẻ con. Con nói cho phụ thân biết, Tiêu Hằng đã sớm có quan hệ bất chính với nàng ta, nên con không muốn gả cho Tiêu Hằng nữa."

Nàng chỉ vào Triệu Uyển Nghiên.

Triệu Mậu Sơn càng thêm kinh ngạc, ý nghĩ đầu tiên là Triệu Doanh Doanh đang nói bậy: "Con đang nói gì vậy? Con là nữ nhi, sao có thể nói những lời như thế?"

Tiêu Hằng đã có hôn ước với nhị nữ của mình, sao lại có thể có quan hệ bất chính với tam nữ chứ?

Triệu Mậu Sơn nói: "Có phải con đang ghen tuông vô cớ, nghi ngờ muội muội của con không?"

Triệu Doanh Doanh cười lạnh: "Con tận mắt thấy, hôm đó tam muội muội ngồi trong lòng vị hôn phu của con, ôm nhau không rời! Hai người bọn họ, một người biết rõ đối phương là vị hôn phu của con, vẫn cố ý gần gũi với tỷ phu tương lai, người kia thì lại muốn cùng hưởng niềm vui, thật là đáng ghét."

Biểu cảm của Triệu Mậu Sơn thay đổi liên tục, cuối cùng vẫn khó tin rằng chuyện như vậy lại xảy ra trong nhà mình. Vị hôn phu tương lai của nhị nữ luôn tỏ ra nho nhã, sao có thể làm ra chuyện như vậy? Còn tam nữ của ông thì luôn ngoan ngoãn hiểu chuyện, càng không thể làm ra chuyện trái với luân thường đạo lý như thế.

Triệu Mậu Sơn nhìn nhị nữ của mình, trong một khoảnh khắc, ông vẫn nghi ngờ nhị nữ đang nói bậy, nhưng biểu hiện của nàng rất nghiêm túc, không giống như đang đùa giỡn.

Triệu Mậu Sơn nghiêm mặt nhìn Triệu Uyển Nghiên: "Uyển Nghiên, con nói thật với ta, những lời của nhị tỷ con vừa rồi có đúng không?"

Triệu Uyển Nghiên tất nhiên lập tức phủ nhận: "Không đúng."

Triệu Mậu Sơn nghe lời của Triệu Uyển Nghiên, lại nhìn sang Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh giọng sắc bén: "Được thôi, vậy người thế đi, nếu người nói dối, người cả đời này sẽ không được gả cho Tiêu Hằng, thế nào?"

Triệu Uyển Nghiên dĩ nhiên không thể đồng ý thế, vì nàng ta muốn lấy Tiêu Hằng để được vinh quang.

Triệu Uyển Nghiên ghen lời, đành phải làm nũng: "Phụ thân..."

Triệu Mậu Sơn lúc này mới hiểu ra, ông day day thái dương, chỉ cảm thấy mọi chuyện như một mớ bòng bong.

Đây là chuyện gì chứ?

Tiêu Hằng tuy xuất sắc, nhưng để hai nhi nữ của ông tranh giành, thật là mất mặt Triệu gia. Nếu chuyện này truyền ra ngoài... không biết người ta sẽ bàn tán thế nào?

Ông suy nghĩ đối sách.

Suy nghĩ đầu tiên của Triệu Mậu Sơn là khuyên Triệu Doanh Doanh không nên hủy hôn. Nếu chuyện hủy hôn truyền ra ngoài, mọi chuyện sẽ càng lớn hơn.

"Doanh Doanh, nam nhân không tránh khỏi chuyện tam thê tứ thiếp, Tiêu Hằng tương lai tiền đồ vô hạn, con nên rộng lượng hơn, sao phải làm lớn chuyện đến mức hủy hôn?" Triệu Mậu Sơn cố gắng an ủi Triệu Doanh Doanh, "Hơn nữa, chuyện này truyền ra ngoài cũng không hay cho danh tiếng của con."

Triệu Doanh Doanh đã đoán trước phụ thân sẽ nói như vậy, nhưng nếu Tiêu Hằng có quan hệ với người khác, có lẽ nàng còn

có thể nhìn, nhưng người đó lại là Triệu Uyển Nghiên, nàng không thể chịu nổi.

“Không được, phụ thân, con không muốn, dù sao con cũng đã quyết tâm hủy hôn. Hơn nữa, hủy hôn sẽ không ảnh hưởng đến danh tiếng của con, con đã tìm được vị hôn phu tốt hơn Tiêu Hằng rồi.”

Triệu Mậu Sơn càng nhíu mày hơn, nàng tìm đâu ra người tốt hơn Tiêu Hằng?

Triệu Doanh Doanh nói: “Phụ thân cũng đã gặp rồi, chính là vị Hoắc công tử.”

Nghe vậy, Triệu Uyển Nghiên và Triệu Mậu Sơn đều không giấu được sự ngạc nhiên.

“Con và Hoắc công tử chẳng phải chỉ mới gặp nhau một lần sao?” Triệu Mậu Sơn nghi hoặc.

Triệu Doanh Doanh mặt không đỏ, tim không đập nhanh mà bịa chuyện: “Đúng vậy, Hoắc công tử nói hắn yêu con từ cái nhìn đầu tiên, tình cảm sâu nặng, hoàn toàn không để ý đến chuyện con đã từng có hôn sự. Hắn còn nói, hôm nay con hủy hôn, ngày mai hắn sẽ đến cầu hôn. Hắn còn nói, đừng nói là con chỉ từng có hôn ước, dù con đã từng hòa ly, hắn cũng sẵn sàng cưới con, thậm chí còn sẵn sàng làm cha kế của con cái con.”

Chương 50: Cầu Hôn

DTV-EBOOK

Triệu Mậu Sơn nghe nữ nhi nói ra cái chuyện cha kể kia, thật sự không thể chấp nhận được, vội vàng quát: “Ngươi là nữ nhi, sao lại nói linh tinh như vậy?”

Triệu Doanh Doanh tuy nói hơi khoa trương, nhưng hôm đó Hoắc công tử quả thực đã tỏ ý thích, nên nàng cũng không nghi ngờ. Chỉ là ngạc nhiên khi Hoắc công tử dù biết nàng đã có hôn sự, nhưng vẫn nói những lời kinh hãi thế tục như vậy.

Triệu Doanh Doanh khẽ ho một tiếng, thầm nghĩ tuy lời mình có chút phóng đại, nhưng nếu Nguyệt Thần đại nhân đã có thể khiến Hoắc công tử trong vài ngày đã yêu say đắm nàng, thì việc hấn đồng ý làm cha kể cũng không phải là không thể.

Triệu Uyển Nghiên từ khi nghe Triệu Doanh Doanh nói đã tìm được hôn phu mới, sắc mặt luôn giữ sự kinh ngạc. Đến khi nghe xong câu cuối, gương mặt đã đầy vẻ không thể tin được.

Nàng ta có gì mà hấp dẫn, khiến mấy nam nhân này vì nàng mà mê muội như vậy?

Chẳng phải chỉ có gương mặt đó là đẹp hơn thôi sao? Nhưng chỉ dựa vào gương mặt đó? Triệu Uyển Nghiên cảm thấy bất bình, ban đầu nàng định cướp Tiêu Hằng để Triệu Doanh Doanh mất đi hôn sự, danh tiếng bị hủy hoại, nhưng giờ mọi chuyện lại đi theo hướng nàng chưa từng nghĩ tới, đột nhiên lại xuất hiện một Hoắc công tử.

Nàng cũng từng gặp Hoắc công tử, về diện mạo và khí chất đều hơn hẳn Tiêu Hằng, còn về tài học, nàng chưa từng chứng kiến, nhưng từ những lời khen ngợi không ngớt từ miệng phụ

thân, chắc chắn không kém gì Tiêu Hằng. Phụ thân còn từng nói, vị Hoắc công tử này làm quan ở Kinh thành, vì bệnh nên mới đến Hồ Châu tĩnh dưỡng. Làm quan ở kinh thành, dù thế nào cũng tốt hơn làm quan ở Hồ Châu.

Vậy thì, mọi mặt Hoắc công tử đều hơn Tiêu Hằng.

Nếu Triệu Doanh Doanh hủy hôn với Tiêu Hằng, rồi quay sang thành thân Hoắc công tử này, thì dù nàng có cưới Tiêu Hằng cũng không thể nào thắng được Triệu Doanh Doanh, ngược lại còn để nàng ấy đắc ý một phen.

Triệu Uyển Nghiên lòng đầy phiền muộn, đứng tại chỗ suy nghĩ về tất cả chuyện này.

Triệu Mậu Sơn càng đau đầu, ông nghi ngờ hôm nay vận xui, sao tự nhiên lại có nhiều chuyện như vậy?

“Doanh Doanh, con về trước đi. Hôn sự không phải trò đùa, không phải chuyện con có thể quyết định chỉ bằng vài câu nói. Chuyện này để ta suy nghĩ kỹ đã.” Triệu Mậu Sơn gọi quản gia vào, cứng rắn đuổi Triệu Doanh Doanh ra ngoài, rồi nhìn sang Triệu Uyển Nghiên bên cạnh, cũng đưa nàng ta về.

Hôn sự giữa Triệu Doanh Doanh và Tiêu Hằng không đơn giản, không thể kết thúc chỉ bằng một câu nói. Triệu gia và Tiêu gia vì hôn ước của Triệu Doanh Doanh mà từ hai năm trước đã bắt đầu qua lại, cả hai nhà đều được coi là có tiếng tăm ở Hồ Châu, vả lại Triệu gia còn không bằng Tiêu gia. Giờ là Triệu Doanh Doanh nói muốn hủy hôn, ông làm sao có thể nói thẳng ra được?

Hơn nữa, chuyện này còn liên quan đến nhi nữ khác của ông, thật sự là một mớ bòng bong. Triệu Mậu Sơn lại day thái dương, cảm thấy rất phiền muộn.

Triệu Doanh Doanh trước khi rời đi còn hét lên: "Dù sao con cũng muốn hủy hôn!"

Sau khi đưa Triệu Doanh Doanh về Xuân Sơn Viện, Triệu Mậu Sơn lệnh người canh giữ Xuân Sơn Viện, không cho Triệu Doanh Doanh chạy loạn. Bên Triệu Uyển Nghiên cũng cùng chung cảnh ngộ, nếu không được sự cho phép của Triệu Mậu Sơn, cả hai đều không được ra khỏi cửa.

Không ai biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy rõ ràng nhị cô nương và tam cô nương cùng đi gặp lão gia, rồi trở về liền bị cấm túc.

Chuyện nhanh chóng đến tai Triệu Như Hiên. Khi đó, nàng đang may hỷ phục cho mình, trên hỷ phục màu đỏ rực, những bông mẫu đơn thêu tay của nàng vẫn chưa hoàn thành. Triệu Như Hiên dừng lại, đặt hỷ phục sang một bên, nhíu mày hỏi nha hoàn: "Người có biết chuyện gì đã xảy ra không? Sao phụ thân lại tức giận đến mức cấm túc cả hai người họ?"

Nha hoàn lắc đầu: "Nô tỳ không biết."

Chuyện này quan trọng, Triệu Mậu Sơn đã lệnh cho họ không được tiết lộ bất cứ điều gì.

Triệu Như Hiên càng nhíu mày chặt hơn, lắm bầm: "Chuyện gì có thể là nguyên nhân đây?"

Dù sao đi nữa, hai người kia khiến Triệu Mậu Sơn tức giận và bị cấm túc, đối với Triệu Như Hiên, đó rõ ràng là một chuyện đáng mừng.

Nàng từ từ thả lỏng chân mày, môi nở nụ cười, rồi nghĩ đến một chuyện khác.

Sau khi nàng gửi thư cho Tiêu Hằng, từ phía Tiêu Hằng cũng không có tin tức gì. Với tình cảm của hắn dành cho Triệu Doanh

Doanh, nghe chuyện này sao có thể không phản ứng? Chẳng lẽ hấn tin tưởng Triệu Doanh Doanh đến vậy?

Triệu Như Hiên cắn môi, nhìn hỷ phục chưa thêu xong, lại nghĩ đến vị hôn phu của mình, ánh mắt lóe lên một tia chán ghét.

...

Sau khi bị cấm túc tại Xuân Sơn Viện, Triệu Doanh Doanh tức giận không nguôi, phàn nàn với Hồng Miên: "Rõ ràng là Triệu Uyển Nghiên làm sai, sao phụ lại cấm túc ta?"

Hồng Miên thở dài, an ủi: "Có lẽ lão gia chỉ cảm thấy chuyện này quá đột ngột, cần thời gian để suy nghĩ."

Triệu Doanh Doanh nằm bò ra bàn thấp, lớn tiếng cầu nhàu: "Còn suy nghĩ gì nữa? Tiêu Hằng đã làm chuyện đó, ta muốn hủy hôn, phụ thân nên đồng ý mới phải."

Hồng Miên thở dài thêm một lần nữa, chỉ biết không ngừng an ủi Triệu Doanh Doanh: "Có lẽ lão gia đang suy nghĩ cách nói chuyện này với Tiêu gia."

Triệu Doanh Doanh đổi bên mặt, nhìn về phía cửa sổ: "Có gì mà phải suy nghĩ, cứ nói thẳng thôi, chẳng phải lỗi của ta. Tiêu Hằng dám làm thì phải dám nhận chứ?"

Hồng Miên nói: "Nhưng cô nương, hôn sự là chuyện của hai nhà, lão gia cũng phải nghĩ đến Tiêu đại nhân nữa chứ."

Triệu Doanh Doanh bĩu môi: "Vậy phụ thân định suy nghĩ bao lâu, không lẽ định nhốt ta mãi ở đây?"

Hồng Miên lắc đầu: "Có lẽ ngày mai sẽ xong thôi, cô nương đừng lo lắng."

Ở một nơi khác, sau khi Triệu Uyển Nghiên bị cấm túc, Lâm thị vô cùng sững sốt, lập tức đến Minh Huy đường cầu xin Triệu Mậu Sơn.

"Lão gia, Uyển Nghiên nó còn nhỏ, không hiểu chuyện, xin đừng giận nó." Lâm thị nhìn phản ứng của Triệu Mậu Sơn. Bà cũng không biết Triệu Uyển Nghiên đã làm gì khiến Triệu Mậu Sơn tức giận đến mức cấm túc. Hiện tại, Uyển Nghiên còn đang mang thai con của Tiêu Hằng, nếu muốn nói chuyện với Tiêu Hằng, làm sao có thể bị cấm túc trong phủ được?

Triệu Mậu Sơn nghiêm mặt, nghĩ đến việc Triệu Uyển Nghiên đã làm, không khỏi bực bội. Ông biết Triệu Uyển Nghiên còn nhỏ tuổi, nhưng việc nàng làm ra như vậy là do Lâm thị không quản giáo nghiêm khắc.

"Bà cũng biết nó còn nhỏ, vậy bà xem bà đã dạy nó thành ra thế nào rồi?"

Lâm thị bị ông trách mắng mà thấy khó hiểu, "Lão gia đang nói gì? Ngài vốn biết Uyển Nghiên tính tình ngoan ngoãn, hiểu chuyện mà..."

Triệu Mậu Sơn đập mạnh một cái lên bàn: "Ng ngoan ngoãn, hiểu chuyện? Bà còn dám nói nó ngoan ngoãn, hiểu chuyện? Nó đã xem thường luân thường đạo lý, dòm ngó vị hôn phu của tỷ tử! Hừ, thật là ngoan ngoãn, hiểu chuyện."

Lâm thị biến sắc, không ngờ Triệu Mậu Sơn lại tức giận vì chuyện này. Nhưng Lâm thị nhanh chóng trấn tĩnh lại, Uyển Nghiên hiện tại đã có con với Tiêu Hằng, việc gả cho Tiêu Hằng là chuyện sớm muộn, Triệu Mậu Sơn dù có tức giận cũng vô ích.

Lâm thị nói: "Tiêu Hằng nhà đó gia thế, tài học đều tốt, là một vị hôn phu xuất sắc, Uyển Nghiên thích hẳn, cũng không có gì sai. Dù Tiêu Hằng là vị hôn phu của Doanh Doanh, nhưng hai người họ chỉ mới đính hôn, còn chưa thành thân..."

Lâm thị còn chưa nói hết câu đã bị Triệu Mậu Sơn đập bàn mạnh hơn, cắt ngang.

"Câm miệng!"

Triệu Mậu Sơn chỉ tay vào Lâm thị: "Bà là mẫu thân mà nói ra những lời này sao? Chỉ mới đính hôn, chưa thành thân? Đó là tở ruột của nó, nếu chuyện này truyền ra ngoài, mặt mũi của hai đứa nó còn giữ được không? Mặt mũi của Triệu gia còn giữ được không?"

Lâm thị bĩu môi: "Nhưng dù là Doanh Doanh hay Uyển Nghi, Tiêu Hằng cũng đều là hiền tế của ông mà..."

Triệu Mậu Sơn tức giận ngồi phịch xuống ghế: "Chuyện này không thể truyền ra ngoài, làm mất mặt Triệu gia. Doanh Doanh muốn hủy hôn với Tiêu Hằng, ta không thể đồng ý. Mọi hôn sự này vẫn phải được tiếp tục."

Lâm thị nghe vậy không thể ngồi yên: "Tại sao không cho Doanh Doanh hủy hôn? Uyển Nghi cũng có thể gả cho Tiêu Hằng mà, lão gia. Tiêu Hằng và Uyển Nghi là hai người yêu nhau, Tiêu Hằng đã thề non hẹn biển, chẳng lẽ chỉ là tình đơn phương của Uyển Nghi?"

Triệu Mậu Sơn nói: "Muội muội thay tở tở gả cho vị hôn phu, chuyện này là gì? Truyền ra ngoài chỉ khiến người ta chê cười. Ta không đồng ý, bà bảo Uyển Nghi đừng mơ tưởng nữa. Ta sẽ sớm tìm cho Uyển Nghi một phu quân khác, gả nó đi."

Lâm thị càng lo lắng, thốt lên: "Không được! Uyển Nghi đã có thai với Tiêu Hằng rồi! Nó không thể gả cho người khác."

Triệu Mậu Sơn nghe vậy như bị sét đánh.

Ông đột ngột đứng dậy, chỉ tay vào Lâm thị, rồi nặng nề ngồi phịch xuống ghế, mặt mày tái nhợt.

Lâm thị vội vàng đỡ lấy ông: "Lão gia..."

Triệu Mậu Sơn đẩy tay Lâm thị ra, giận dữ nói: "Hai mẹ con người thật không biết liêm sỉ!"

Nghe lời Lâm thị, ông hiểu rằng bà đã biết chuyện của Uyển Nghiên và Tiêu Hằng từ lâu, còn che giấu cho chúng. Nếu Uyển Nghiên chỉ có tình cảm với Tiêu Hằng thì thôi, đằng này còn có cả con...

Triệu Mậu Sơn ôm lấy ngực, cảm thấy khó thở.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào!

...

Triệu Doanh Doanh bực bội suốt mấy canh giờ, đến cả bữa trưa cũng không có tâm trạng ăn, chỉ nhét vài miếng vào miệng rồi bực bội đi ngủ trưa. Sau khi tỉnh giấc, nàng lại nằm bò ra bàn, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, rơi vào bức tường bên cạnh.

Mặc dù bị cấm túc, nhưng nàng vẫn có thể trèo tường mà.

Triệu Doanh Doanh ngồi dậy, gọi Hồng Miên đi lấy thang. Nàng vịn thang trèo lên đầu tường, rồi nhặt một viên đá ném vào sân nhỏ của Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh nghe thấy tiếng động, quả nhiên bước ra.

Triệu Doanh Doanh vẫy tay chào hắn.

Hoắc Bằng Cảnh đi đến bên tường, nhìn Triệu Doanh Doanh đang nằm bò trên đầu tường nói chuyện: "Ta sẽ không nhảy xuống đâu, lát nữa còn phải trèo lên lại."

"Ta đã nói với phụ thân rằng ta muốn từ hôn, sau đó ông ấy tức giận mà cấm túc ta." Triệu Doanh Doanh hừ một tiếng.

Hoắc Bằng Cảnh khẽ ừ một tiếng, trong quan trường hắn đã quen với những chuyện như vậy. Dù Hồ Châu là nơi nhỏ, nhưng Triệu gia và Tiêu gia chắc chắn có quan hệ qua lại vì hôn sự này. Nếu Triệu phụ muốn từ hôn, đồng nghĩa với việc mất đi một mối quan hệ thông gia với Tiêu gia, đương nhiên Triệu phụ sẽ do dự.

Nhưng không sao, hắn tin rằng Triệu phụ là người thông minh, sẽ biết lựa chọn giữa hắn và tên họ Tiêu kia.

Triệu Doanh Doanh chống cằm: "Bây giờ phải làm sao? Ngày mai chàng vẫn sẽ đến cầu hôn chứ?"

"Ta sẽ đến." Hoắc Bằng Cảnh cười nói.

"Ồ, được, vậy ta đợi chàng." Triệu Doanh Doanh gật đầu, "Ta về đây."

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng, nhìn thấy cái đầu nhỏ của nàng từ từ biến mất bên kia tường, nụ cười trên môi hắn càng sâu hơn.

Hắn gọi Triều Nam và Triều Bắc ra: "Nghe thấy rồi chứ? Đi chuẩn bị, ngày mai ta muốn đi cầu hôn."

Triều Nam và Triều Bắc đồng thanh đáp: "Thuộc hạ hiểu."

Đêm đó hai người bận rộn không ngớt. Bọn hắn chưa từng làm việc này bao giờ, còn phải đi tìm hiểu quy trình cầu hôn ra sao. Sau khi nắm rõ quy trình, lại phải đi chuẩn bị suốt đêm. May thay, đại nhân của bọn hắn giàu có, tiền bạc có thể giải quyết mọi việc. Dù thời gian gấp rút, nhưng bọn hắn cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

...

Tiêu Hằng bị đuổi ra khỏi tiểu viện, mặt mày âm trầm trở về Tiêu gia.

Hắn không thể đồng ý cho Triệu Doanh Doanh từ hôn, hắn phải bảo vệ danh tiếng mà mình đã vất vả xây dựng.

Hắn phải dỗ dành Triệu Doanh Doanh, khiến nàng không còn ý định từ hôn nữa. Nếu Triệu Doanh Doanh đã quyết tâm từ hôn, vẫn còn phụ thân nàng. Phụ thân nàng luôn rất thích hắn, ngày mai hắn sẽ chuẩn bị lễ vật đến gặp Triệu Mậu Sơn.

Tiêu Hằng không ngờ rằng sáng hôm sau, khi đến Triệu gia, hắn lại gặp ngay Hoắc Bằng Cảnh.

Chương 51: Thẻ Nguyên

DTV-EBOOK

Tiêu Hằng dừng xe ngựa trước cửa Triệu phủ. Hắn đã chuẩn bị nhiều lễ vật, sai tiểu đồng mang xuống. Trước khi vào cửa phủ, Tiêu Hằng chỉnh lại y phục, đảm bảo bộ dáng của mình vẫn là một quân tử nho nhã, rồi mới bước xuống.

Trong tay hắn cầm lễ vật lớn nhất, là tác phẩm của một danh họa mà Triệu Mậu Sơn yêu thích, mất nhiều công sức mới có được. Triệu Mậu Sơn luôn yêu quý hắn, dù có biết chuyện giữa hắn và Triệu Uyển Nghiên, thì cũng sẽ không đồng ý từ hôn, dù sao nam nhân phong lưu chút cũng không phải chuyện lớn. Triệu Mậu Sơn cũng có hai thiếp thất cơ mà?

Tiêu Hằng nghĩ vậy, lòng cũng yên tâm hơn.

Nhưng ngay lập tức, hắn dừng bước.

Chỉ thấy trước cửa Triệu phủ náo nhiệt không ngớt, người ra vào tấp nập, như đang có việc vui.

Tiêu Hằng nhíu mày, rồi tiếp tục tiến vào.

Người gác cổng nhận ra Tiêu Hằng, vẫn tươi cười chào đón: "Tiêu công tử đến rồi, mời ngài vào."

Tiểu đồng biết đây là vị hôn phu của nhị tiểu thư, nên không ngăn cản.

Tiêu Hằng cảm ơn, rồi hỏi: "Hôm nay trong phủ có chuyện vui gì sao? Sao náo nhiệt như vậy?"

Những người kia đang chuyển vào nhà Triệu gia nhiều thùng lớn.

Tiểu đồng lắc đầu: "Chuyện vui? Tiểu nhân không nghe nói, chỉ biết hôm nay phủ có một vị khách."

Tiêu Hằng hỏi: "Không biết là vị khách nào?"

Tiểu đồng cười đáp: "Hình như họ Hoắc, Hoắc công tử."

Nụ cười trên mặt Tiêu Hằng nhạt đi chút, hẳn biết rõ Hoắc công tử là ai, chính là nam nhân mà Triệu Doanh Doanh để mắt đến.

Hắn hôm nay cũng đến sao? Lại mang theo nhiều đồ như vậy?

Tiêu Hằng nhanh chóng lấy lại dáng vẻ thường ngày, kiểm chế sự nghi ngờ trong lòng, bước vào cửa.

Triệu Mậu Sơn đang tiếp đón Hoắc Bằng Cảnh trong sân, sau khi nghe lời Triệu Doanh Doanh hôm qua, cảm nhận của Triệu Mậu Sơn với Hoắc Bằng Cảnh có chút khác đi.

"Hoắc công tử hôm nay đến, không biết có chuyện gì?" Triệu Mậu Sơn nhìn đồng thùng lớn, gượng cười, nghĩ đến lời Triệu Doanh Doanh nói hôm qua, không lẽ hôm nay hắn thật sự đến cầu hôn?

Trong lòng vừa nghĩ xong, liền nghe Hoắc Bằng Cảnh mở lời: "Triệu bá phụ, hôm nay Hoắc mỗ đến là muốn cầu hôn."

Triệu Mậu Sơn nín thở, tim đập mạnh.

Ông gượng cười, rất muốn giả vờ ngớ ngẩn hỏi cầu hôn ai, nhưng nghĩ lại, cuối cùng không hỏi, chỉ khó xử nói: "Hoắc công tử, Doanh nha đầu nhận được sự yêu mến của ngài, chỉ là hiện tại Doanh nha đầu đã có hôn ước..."

Hoắc Bằng Cảnh ngắt lời: "Hôn ước mà thôi, có thể bỏ, đúng không bá phụ?"

Giọng hắn không quá gay gắt, nhưng lại có khí thế bức người của kẻ bề trên, Triệu Mậu Sơn sững sờ, mới nói: "Hoắc công tử không biết đấy thôi, chuyện này không đơn giản như vậy."

Triệu Mậu Sơn chưa kịp suy nghĩ thấu đáo cách xử lý. Ý định ban đầu của ông là không để Triệu Doanh Doanh từ hôn, nhưng giờ biết Triệu Uyển Nghiên đã mang thai đứa con của Tiêu Hằng, tình hình đã khác. Con cái không thể để lâu, nếu đến khi bụng to, chắc chắn tin đồn sẽ lan ra ngoài, danh tiếng của cả Triệu Doanh Doanh lẫn Triệu Uyển Nghiên sẽ bị ảnh hưởng, và ông cũng sẽ mất mặt.

Nhưng phải xử lý thế nào đây?

Chẳng lẽ để Triệu Uyển Nghiên thay thế Triệu Doanh Doanh gả cho Tiêu Hằng?

Nhưng cả thành Hồ Châu này đã biết chuyện hôn sự giữa Tiêu Hằng và Triệu Doanh Doanh, nếu đột nhiên đổi người, chắc chắn sẽ bị dị nghị, cuối cùng có khi còn không giấu nổi chuyện xấu hổ kia.

Hoặc, để cả Triệu Doanh Doanh và Triệu Uyển Nghiên cùng gả cho Tiêu Hằng, Triệu Uyển Nghiên làm thiếp?

Nhưng tỷ muội cùng gả cho một nam nhân, cũng khó tránh khỏi bị người đời bàn tán.

Triệu Mậu Sơn lo lắng về chuyện này, không khỏi thở dài một tiếng.

Ông không lộ vẻ, từ đầu đến cuối đánh giá kỹ càng thanh niên trước mặt, công bằng mà nói, Hoắc Bằng Cảnh không kém gì Tiêu Hằng, thậm chí còn xuất sắc hơn. Nếu đồng ý cho Triệu

Doanh Doanh từ hôn rồi gả nàng cho Hoắc Bằng Cảnh, có vẻ cũng không tệ. Rồi để Triệu Uyển Nghiên gả cho Tiêu Hằng...

Triệu Mậu Sơn còn đang suy nghĩ, thì nghe Hoắc Bằng Cảnh cười nhẹ nói: "Bá phụ, theo ta, chuyện này không phức tạp như bá phụ nghĩ."

Triệu Mậu Sơn ngẩng lên, giải thích: "Doanh Doanh và Tiêu Hằng đã có hôn ước từ lâu, ở thành Hồ Châu này, hai đứa nó luôn được nói là xứng đôi vừa lứa. Nếu bây giờ từ hôn, e rằng danh tiếng của Doanh Doanh sẽ bị ảnh hưởng."

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Bá phụ thương yêu Doanh Doanh, nghĩ cho Doanh Doanh, điều này ta hiểu. Nhưng nếu để Doanh Doanh tiếp tục gả cho một người như vậy, mới thật sự khiến nàng đau khổ suốt đời."

Hắn nói như thể Tiêu Hằng là một cái hố lửa lớn, Triệu Mậu Sơn nhất thời không biết đáp lại thế nào. Dù Triệu Mậu Sơn không hài lòng về chuyện Tiêu Hằng và Triệu Uyển Nghiên, nhưng ngoài chuyện đó ra, ông vẫn rất vừa ý Tiêu Hằng.

Triệu Mậu Sơn im lặng, Hoắc Bằng Cảnh tiếp tục nói: "Bá phụ, Doanh Doanh đã nói với ta lý do nàng muốn từ hôn. Theo ta thấy, vị Tiêu công tử đó rõ biết Tam cô nương là muội muội ruột của Doanh Doanh, nhưng vẫn cố tình lôi kéo Tam cô nương để nảy sinh tình cảm, đủ thấy người này không có ý tốt. Hắn lại luôn thể hiện mình là chính nhân quân tử trước mặt người khác, càng chứng tỏ thêm hắn không thật lòng, không phải người tốt. Bá phụ thương yêu Doanh Doanh, chắc chắn không muốn nhìn thấy Doanh Doanh chịu khổ sau này."

Hoắc Bằng Cảnh nói với giọng điệu khiêm nhường, lại tăng bốc Triệu Mậu Sơn, từ đầu đến cuối đều nhấn mạnh rằng ông là một phụ thân yêu thương nhi nữ. Triệu Mậu Sơn vốn thích thể diện, nên dễ dàng đội chiếc mũ cao mà Hoắc Bằng Cảnh đưa cho. Hoắc Bằng Cảnh đổ mọi lỗi lầm lên đầu Tiêu Hằng, nói rằng mọi

chuyện là do Tiêu Hằng dụ dỗ Triệu Uyển Nghiên, khiến Triệu Mậu Sơn cảm thấy mình không có lỗi trong việc giáo dưỡng nhi nữ.

Nghe những lời này, Triệu Mậu Sơn cảm thấy rất hừng thục, tâm trạng cũng thoải mái hơn.

Hoắc Bằng Cảnh quan sát biểu cảm của Triệu Mậu Sơn, tiếp tục nói: "Ta nghe nói mẫu thân của Doanh Doanh đã mất sớm, chắc hẳn những năm qua bá phụ luôn cảm thấy thiệt thòi cho Doanh Doanh, tự nhiên muốn chọn cho nàng một phu quân tốt. Ta hiểu sự trần trở của bá phụ, tình cảm của ta dành cho Doanh Doanh cũng như bá phụ, đều chỉ mong nàng được hạnh phúc vui vẻ. Bá phụ có thể yên tâm giao Doanh Doanh cho ta, ta có thể lấy tính mạng mình đảm bảo, tuyệt đối không bao giờ phụ lòng Doanh Doanh."

Hoắc Bằng Cảnh cố ý nhắc đến Lương thị, quả nhiên Triệu Mậu Sơn nghe thấy, sắc mặt thay đổi, ánh mắt trở nên trầm xuống.

Đúng vậy, dù thế nào đi nữa, Doanh Doanh là giọt máu duy nhất mà Lương thị để lại trên thế gian này, ông làm sao nỡ để Doanh Doanh phải chịu ảm ức? Nếu sau này Doanh Doanh sống không tốt, ông sẽ không thể nào đối diện với Lương thị được.

Nếu để Doanh Doanh và Uyển Nghiên cùng gả cho Tiêu Hằng, thì Doanh Doanh sẽ phải chịu ảm ức.

Triệu Mậu Sơn dần mềm lòng, nhìn về phía Hoắc Bằng Cảnh, xúc động hỏi: "Nhưng Hoắc công tử, người và Doanh Doanh mới quen biết vài ngày, có lẽ còn chưa hiểu rõ về nhau..."

Ông nghe Hoắc Bằng Cảnh nói những lời đó, như thể hẳn đã yêu sâu đậm, đã nhận định Doanh Doanh là người mình muốn gắn bó cả đời. Nghĩ đến những lời Doanh Doanh nói hôm đó, thật sự là...

"Doanh Doanh tuy sinh ra xinh đẹp, nhưng tính tình quá lỗ mãng, nhiều lúc dễ gây ra rắc rối." Triệu Mậu Sơn có phần lo lắng Hoắc Bằng Cảnh chỉ bị vẻ bề ngoài của Triệu Doanh Doanh cuốn hút, sau này khi phát hiện nàng chỉ có nhan sắc thì lại hối hận, rồi đối xử tệ bạc với nàng.

Hoắc Bằng Cảnh cười nói: "Thật không giấu diếm, ta thấy tính cách hồn nhiên, hoạt bát của Doanh Doanh rất đáng yêu, không hề cho rằng nàng lỗ mãng."

Triệu Mậu Sơn cười khan một tiếng, nghĩ thầm nhị nữ của mình không biết có gì đặc biệt mà lại khiến người ta mê mẩn đến vậy.

Triệu Mậu Sơn lại hỏi: "Hoắc công tử là người ở Kinh thành, không biết định khi nào sẽ lên đường về kinh?"

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Không giấu gì bá phụ, dự định của ta là sau khi thành hôn với Doanh Doanh ở Hồ Châu, sẽ đưa nàng cùng về Kinh thành."

Hắn nói tiếp: "Hôn sự của Doanh Doanh đã định từ lâu, chắc hẳn mọi thứ đã chuẩn bị kỹ càng, giờ chỉ là đổi tân lang, cũng không ảnh hưởng gì. Về phần ta, ta ở Hồ Châu, tuy có nhiều việc không tiện, nhưng bá phụ yên tâm, ta sẽ cố gắng hết sức chuẩn bị chu đáo, không để Doanh Doanh phải thiệt thòi."

Nói đến đây, Hoắc Bằng Cảnh đứng dậy, cung kính cúi chào Triệu Mậu Sơn: "Bá phụ yên tâm, ta xin lấy tính mạng mình thế, những lời ta vừa nói đều là thật lòng."

Hắn thần sắc nghiêm trọng, Triệu Mậu Sơn cũng đứng dậy theo, trong lòng đã dao động đến cực điểm, "Hoắc công tử, chuyện từ hôn ta vẫn chưa nói với Tiêu gia, chuyện hôm nay người đến cầu hôn, xin thứ lỗi ta không thể đáp ứng ngay. Nếu truyền ra ngoài, chưa từ hôn đã nhận lời cầu hôn của người khác, thật khó nghe..."

Lời chưa dứt, bỗng nghe thấy giọng nói gấp gáp của Tiêu Hằng ngoài cửa: "Bá phụ, xin khoan!"

Tiêu Hằng đi đến, nhìn thấy Hoắc Bằng Cảnh đang cúi chào, còn Triệu Mậu Sơn không biết đang nói gì với hắn. Tiêu Hằng trong lòng sốt ruột, suy nghĩ đầu tiên là Triệu Mậu Sơn sắp đồng ý mối hôn sự giữa Hoắc Bằng Cảnh và Triệu Doanh Doanh, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Tiêu Hằng bước nhanh vào viện, thần sắc gấp gáp nhìn Triệu Mậu Sơn, cúi chào: "Gặp qua bá phụ."

Triệu Mậu Sơn không ngờ hôm nay Tiêu Hằng cũng đến, khó giấu vẻ kinh ngạc, chẳng phải hắn đang ở Tương Châu sao? Rồi lập tức nghĩ đến chuyện này đều do Tiêu Hằng mà ra, tam nhi nữ của ông còn đang mang thai đứa con của hắn, sắc mặt nhìn Tiêu Hằng liền trầm xuống vài phần.

"Hiện diệt về Hồ Châu từ khi nào?"

Tiêu Hằng tự nhiên nhìn thấy sắc mặt của Triệu Mậu Sơn, trong lòng không khỏi lo sợ, nhưng ngoài mặt không đổi sắc, cười đáp: "Là Doanh Doanh giận ta, muốn từ hôn với ta, nên ta mới vội vàng quay về. Hôm nay đến thăm cũng là để xin lỗi bá phụ, là do ta không chăm sóc tốt cho Doanh Doanh, khiến nàng muốn từ hôn. Nhưng bá phụ, ngài cũng biết, ta đối với Doanh Doanh luôn chân thành, xin ngài khuyên bảo Doanh Doanh."

Tiêu Hằng vẫn chưa biết hôm qua Triệu Doanh Doanh đã nói hết mọi chuyện với Triệu Mậu Sơn, nên giờ không nói thật.

Nghe những lời này, sắc mặt Triệu Mậu Sơn càng trầm xuống.

Ông cảm thấy lời của Hoắc Bằng Cảnh thật sự có vài phần đúng, Tiêu Hằng quả nhiên là có chút giả dối. Hắn rõ ràng đã khiến Uyển Nghiên mang thai, mới khiến Doanh Doanh muốn từ hôn, mà giờ hắn lại nói như không có chuyện gì xảy ra.

Triệu Mậu Sơn trầm giọng nói: "Doanh Doanh đã nói với ta hết rồi, nếu người đã thích Uyển Nghiê, thì hãy từ hôn với Doanh Doanh đi."

Tiêu Hằng trong lòng chấn động, ngẩng đầu nhìn Triệu Mậu Sơn, nàng lại gấp gấp nói ra như vậy?

"Bá phụ, lòng ta cuối cùng vẫn rất yêu Doanh Doanh, ta không muốn từ hôn với nàng, xin ngài thành toàn."

Triệu Mậu Sơn hừ lạnh: "Vậy còn Uyển Nghiê? Trong lòng người nàng là gì?"

Tiêu Hằng lộ vẻ áy náy: "Chuyện với Uyển Nghiê, là do ta nhất thời xúc động..."

Triệu Mậu Sơn giọng càng lạnh lùng: "Nhất thời xúc động? Người có biết Uyển Nghiê đã mang thai con của người không? Người luôn miệng nói yêu Doanh Doanh, mà lại khiến Uyển Nghiê có thai, Uyển Nghiê và Doanh Doanh là tử muội ruột!"

Tiêu Hằng trừng to mắt, không thể tin được, làm sao có thể? Nàng làm sao mà...

Hắn nhất thời lạng người, không biết giải thích thế nào, lẩm bẩm: "Có lẽ... có lẽ không phải con của ta..."

Triệu Mậu Sơn trừng mắt nhìn Tiêu Hằng, hắn lại có thể nói ra lời như vậy? Đây còn là Tiêu Hằng mà ông từng biết sao?

Chương 52: Vạch Trần

DTV-EBOOK

Triệu Mậu Sơn lạnh mặt quát: “Ý người là gì? Uyển Nghiên nhà ta từ nhỏ đã ngoan ngoãn hiểu chuyện, ngoài người ra, chưa từng tiếp xúc với bất kỳ nam tử nào khác, chỉ có người mà thôi.”

Câu cuối cùng, Triệu Mậu Sơn có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Hôm qua khi biết chuyện này, ông tức giận không ít, giận nhi nữ mình không biết trân trọng bản thân, lại làm ra chuyện như vậy. Nhưng sau đó ông cũng thoáng có suy nghĩ, tam nhi nữ của ông luôn dịu dàng đoan trang, sao có thể làm ra chuyện trái đạo lý như thế?

Tuy Tiêu Hằng ngoài mặt luôn là một quân tử lễ độ, nhưng nam nhân dù quân tử đến đâu, trong chuyện tình cảm chưa chắc đã rành mạch. Có lẽ Tiêu Hằng đã dụ dỗ nhi nữ của ông? Hơn nữa, chuyện này cần phải có sự tình nguyện từ cả hai phía, một người nhiệt tình cũng không thể thành sự.

Cho đến lúc này, ý nghĩ đó càng thêm rõ ràng.

Chắc chắn Tiêu Hằng đã dụ dỗ Uyển Nghiên, còn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, lại còn muốn tiếp tục hôn sự với Doanh Doanh. Hẳn rõ ràng biết chúng là tử muội, lại vẫn có thể ra tay dụ dỗ tam nhi nữ của ông, đến cuối cùng lại không muốn chịu trách nhiệm, thật đáng giận, hoàn toàn khác xa với bộ dáng chính nhân quân tử mà hần thường thể hiện.

Ý nghĩ này cứ quanh quẩn trong lòng Triệu Mậu Sơn, khiến ông càng nhìn Tiêu Hằng càng thấy không thuận mắt.

Triệu Mậu Sơn quay mặt đi, đợi cơn giận trong lòng lắng xuống một chút, mới nhận ra vừa rồi ông quá tức giận, quên mất Hoắc Bằng Cảnh vẫn còn ở đây. Ông lại đem chuyện xấu của nhà mình nói ra trước mặt hắn.

Sắc mặt Triệu Mậu Sơn có chút tái nhợt.

Hoắc Bằng Cảnh thần sắc không thay đổi, như thể chưa hề nghe thấy chuyện xấu này.

Triệu Mậu Sơn lại càng thêm có thiện cảm với hắn, quả nhiên là người từng làm quan ở Kinh thành, gặp qua Thiên Tử, va vấp nhiều việc lớn, không dễ dàng bị xao động.

Tiêu Hằng trong lòng có chút lo lắng, ánh mắt cũng nhìn về phía Hoắc Bằng Cảnh. Hắn ta thân hình cao lớn đứng một bên, không nói gì, có cảm giác mọi việc đều nằm trong tay của hắn.

Nhưng Tiêu Hằng không tin hắn ta có thân phận gì cao quý, nếu hắn thật sự có thân phận cao quý, sao có thể vì một Triệu Doanh Doanh mà như vậy?

Hắn ta chắc chắn đã gặp nhiều nữ tử xinh đẹp hơn, có lẽ những người đó còn thông minh, dịu dàng và đoan trang hơn Triệu Doanh Doanh, sao hắn ta lại thích Triệu Doanh Doanh chứ?

Ngay cả bản thân hắn, cũng cảm thấy Triệu Doanh Doanh chỉ có vẻ ngoài, là một kẻ đầu đất.

Tiêu Hằng lấy lại bình tĩnh, đột nhiên hỏi: “Bá phụ định hủy hôn sự giữa ta và Doanh Doanh, rồi gả Doanh Doanh cho người này sao?”

Giọng hắn không còn ôn hòa khiêm tốn, mang theo chút lo lắng: “Ta biết chuyện này là lỗi của ta, bá phụ. Nhưng người này lai lịch không rõ ràng, bá phụ sao có thể dễ dàng tin tưởng hắn?”

Dù hắn không thể có được Triệu Doanh Doanh, cũng không thể dễ dàng để tên họ Hoắc này toại nguyện.

Triệu Mậu Sơn nghe lời Tiêu Hằng, nhìn về phía Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh chỉ nhếch miệng cười nhạt.

Tiêu Hằng hung hăng hỏi: “Hoắc Bằng Cảnh, người nói người là người Kinh thành, làm quan ở Kinh thành, vì bệnh nên mới đến Hồ Châu tĩnh dưỡng. Không biết ở Kinh thành phủ đệ của người nằm ở đâu? Trong nhà có bao nhiêu người? Làm quan chức gì? Mắc phải bệnh gì?”

Hoắc Bằng Cảnh bình thản đáp: “Nhà ta ở phố Kim Lân, Kinh thành. Phụ mẫu mất sớm, nhân đinh không thịnh, vì thế trong phủ chỉ có một mình ta. Như vậy, bá phụ không cần lo lắng việc Doanh Doanh sau này lấy ta sẽ phải sống chung với bà mẫu cô tẩu.*”

*(*bà mẫu cô tẩu: mẹ chồng và chị em chồng)*

Khi nói những lời này, ánh mắt hắn vô tình hay cố ý lướt qua Tiêu Hằng, ngụ ý ám chỉ thái độ của Tiêu Thiên đối với Triệu Doanh Doanh.

Tiêu Hằng là người thông minh, đương nhiên nghe ra được ý tứ trong lời nói của hắn, sắc mặt có chút khó coi.

Tiêu Thiên có mâu thuẫn với Triệu Doanh Doanh, nhưng đó chỉ là chuyện nhỏ giữa các cô nương với nhau, cũng không đến mức nghiêm trọng, hắn dựa vào gì mà chỉ trích?

Hoắc Bằng Cảnh tiếp tục nói: “Còn về chức quan, cũng coi là nhất phẩm. Bệnh tình của ta là bệnh đau đầu.”

Nói xong, Tiêu Hằng liền bật cười: “Người có biết người vừa nói gì không? Nhất phẩm? Người có biết nhất phẩm là chức quan gì không? Phải có tư cách thế nào mới đạt được? Người nói dối mà không biết ngượng sao?”

Tiêu Hằng càng chắc chắn kẻ họ Hoắc này đang bịa đặt. Khi hắn lên Kinh ứng thí, may mắn gặp được vài vị quan nhất phẩm, nhưng họ đều đã có tuổi, người trẻ nhất cũng hơn bốn mươi, làm sao có thể có quan nhất phẩm trẻ tuổi như vậy?

Triệu Mậu Sơn cũng nhíu mày. Triệu Mậu Sơn chức quan nhỏ, không có nhiều mối quan hệ với Kinh thành, hiểu biết về những việc ở đó cũng không nhiều, không biết tên những quan lớn. Nhưng lời Tiêu Hằng nói cũng có lý, Hoắc Bằng Cảnh trẻ như vậy, sao có thể làm quan nhất phẩm? Lần trước hắn nói làm việc cho Thiên Tử, nhưng làm việc cho Thiên Tử cũng phải xét xem chức quan thế nào...

Hoắc Bằng Cảnh vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh, dường như không hề tức giận hay lo lắng vì bị vạch trần, thậm chí còn nở một nụ cười nhàn nhạt, chế giễu: “Tại sao không thể? Chẳng lẽ chỉ vì người bất tài, nên cho rằng thiên hạ này ai cũng như người sao?”

Lời nói này mang đầy ý chế giễu, vẻ mặt Tiêu Hằng liền biến sắc: “Người nói gì? Ta làm sao mà bất tài? Người có thể hỏi khắp Hồ Châu này, học thức của Tiêu Hằng ta thế nào?”

Hoắc Bằng Cảnh chỉ “ồ” một tiếng, đáp: “Chẳng ra sao cả. Người vừa giả tạo vừa có mắt như mù.”

“Người!” Tiêu Hằng nghiêng răng.

Hoắc Bằng Cảnh cắt lời hắn, từ trong tay áo lấy ra một tấm lệnh bài, đặt trước mặt Tiêu Hằng: “Ta nói ta là ai, người có thể giả vờ không tin. Nhưng nếu ta đưa ra bằng chứng, người sẽ thế nào?”

Tiêu Hằng giật lấy lệnh bài từ tay hắn, cẩn thận xem xét.

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Đây là do Thiên Tử ban tặng."

Tiêu Hằng nghe vậy, càng nhìn kỹ hơn. Tấm lệnh bài được làm từ ngọc trắng, khắc hình rồng biểu tượng của Hoàng quyền, sống động như thật. Rồng là vật tượng trưng cho Thiên Tử, ngoài Thiên Tử, không ai dám tùy tiện sử dụng.

Sắc mặt Tiêu Hằng càng trở nên tối sầm, không thể tin được.

Sao có thể như vậy?

Triệu Mậu Sơn thấy vậy, từ tay Tiêu Hằng cầm lấy lệnh bài, cẩn thận xem xét, sau đó vội vàng trả lại cho Hoắc Bằng Cảnh.

"Vật này quý giá, xin công tử giữ kỹ."

Hoắc Bằng Cảnh nhận lại lệnh bài, vuốt ve mặt sau, cười nói: "Bá phụ có thể yên tâm rồi chứ?"

Hoắc Bằng Cảnh cất lệnh bài vào tay áo, hắn không muốn ở đây phô trương quá mức, chuyện này có thể thu hút sự chú ý của một số kẻ. Chuyện ở Kinh thành vẫn chưa xong, đợi hắn trở về còn phải xử lý thêm.

Triệu Mậu Sơn lòng đầy kích động. Cả đời ông, con đường quan lộ tuy không gọi là trắc trở nhưng cũng không có cơ hội thăng tiến, nào ngờ có ngày lại nhờ nhi nữ mà được thấy vật do Thiên Tử ban tặng, xem như gián tiếp được gặp Thiên Tử.

Nhi nữ của ông, đúng là ngốc có phúc của kẻ ngốc.

Không ngờ lại có thể được một nhân vật lớn như vậy yêu thích, không, phải nói là si mê mới đúng.

Ngày sau nếu truyền ra, nhi nữ của ông gả cho quan nhất phẩm, Triệu gia cũng nở mày nở mặt thêm mấy phần.

Đến lúc đó, mọi người chỉ biết ngưỡng mộ, chứ không nhớ đến việc từ hôn tái giá. Hơn nữa, lúc đó Doanh Doanh cũng đã gả đi, đến Kinh thành, không cần ở Hồ Châu chịu lời dị nghị.

Triệu Mậu Sơn tính toán trong lòng, rồi nhìn Tiêu Hằng nói: “Hôn sự giữa người và Doanh Doanh từ nay chấm dứt. Ta sẽ cùng phụ thân người bàn bạc chuyện này, còn đứa trẻ trong bụng Uyển Nghiên, người phải chịu trách nhiệm.”

Tiêu Hằng nghe Triệu Mậu Sơn nói vậy, lòng như tro tàn, vẫn muốn nói thêm: “Bá phụ...”

Bị Triệu Mậu Sơn ngắt lời: “Không cần nói nhiều. Nếu người không chịu trách nhiệm với Uyển Nghiên, ta tuyệt đối không cho phép.”

“Người đâu, tiền khách.”

Triệu Mậu Sơn lệnh cho tiểu đồng mạnh tay đưa Tiêu Hằng ra ngoài, rồi mới tươi cười tiếp chuyện với Hoắc Bằng Cảnh, nói: “Đợi ta chính thức từ hôn với Tiêu gia, Hoắc công tử có thể đến cầu hôn, lúc đó ta sẽ gả Doanh Doanh cho người.”

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu mỉm cười: “Đa tạ bá phụ, vậy ta xin phép về trước.”

Hôm nay hẳn không đến tay không, trước sau mang theo rất nhiều rương đồ. Triệu Mậu Sơn muốn hẳn mang về luôn, Hoắc Bằng Cảnh chỉ nói: “Cứ để tạm đây, lần sau ta còn phải tới.”

Triệu Mậu Sơn cũng không ép, đích thân tiễn Hoắc Bằng Cảnh ra cửa.

...

Triệu Doanh Doanh ở trong viện chờ đợi, đến khi Hồng Miên trở về mang theo tin vui: “Cô nương, Hoắc công tử thật sự đến

cầu hôn rồi!"

Triệu Doanh Doanh bật dậy khỏi ghế mỹ nhân, mặt đầy vui mừng: "Thật sao?"

Hồng Miên gật đầu liên tục: "Đương nhiên là thật! Hoắc công tử còn mang theo rất nhiều đồ, bọn họ phải chuyển suốt nửa canh giờ."

Triệu Doanh Doanh môi khẽ nhếch, hỏi tiếp: "Vậy phụ thân ta thì sao? Ông ấy phản ứng thế nào? Ông ấy có đồng ý không?"

Hồng Miên lắc đầu: "Cái này nô tỳ không biết, nhưng lão gia còn đích thân tiễn Hoắc công tử ra cửa, nhìn thần sắc còn rất vui. À đúng rồi, hôm nay Tiêu công tử cũng đến, nhưng đi ra với vẻ thất thần."

Triệu Doanh Doanh nhú mày: "Tiêu Hằng đến làm gì? Có phải đến cầu hôn Triệu Uyển Nghiên không? Vậy thì đúng lúc quá."

Hồng Miên lắc đầu: "Hình như không phải, nghe nói Tiêu công tử không muốn từ hôn, nhưng thái độ của lão gia với Tiêu công tử không tốt lắm."

Triệu Doanh Doanh cười: "Vậy thì tốt quá."

Hồng Miên gật đầu theo, đứng về phía Triệu Doanh Doanh: "Đúng, lão gia không thích Tiêu công tử thật là tốt quá."

Triệu Doanh Doanh tính toán thời gian từ nhà nàng đến nhà Hoắc Bằng Cảnh, lại bảo Hồng Miên mang thang ra, leo lên đầu tường, chờ Hoắc Bằng Cảnh vừa mở cửa liền vội vàng hỏi: "Phụ thân có đồng ý không?"

Hoắc Bằng Cảnh bước vài bước đến bên tường, dang tay ra hiệu nàng nhảy xuống để hắn đỡ.

Triệu Doanh Doanh không chút do dự, bước lên tường, ôm lấy vật vấy nhảy xuống, an toàn rơi vào vòng tay Hoắc Bằng Cảnh.

“Doanh Doanh sốt ruột muốn gả cho ta đến vậy sao?” Hắc nhìn người trong lòng hỏi, giọng mang theo ý cười.

Triệu Doanh Doanh nằm trong lòng hắc, ngược mắt lên nhìn thấy ánh nắng lấp lánh qua kẽ lá, có chút chói mắt, nàng cúi đầu, muốn nhảy ra khỏi vòng tay Hoắc Bằng Cảnh nhưng không thành công. Hoắc Bằng Cảnh cứ thế bế ngang nàng, đi vào trong viện.

Triệu Doanh Doanh cảm thấy cơ thể mình đang di chuyển, vô thức ôm lấy cổ Hoắc Bằng Cảnh, sợ mình bị rơi xuống.

“Cũng không phải rất sốt ruột, chỉ là có chút thôi.”

Chủ yếu là sốt ruột muốn đánh vào mặt Tiêu Hằng và Triệu Uyển Nghiên.

Chương 53: Nụ Hôn

DTV-EBOOK

Hoắc Bằng Cảnh bế Triệu Doanh Doanh đi đến hành lang, bước qua ngưỡng cửa rồi vào phòng.

“Có chút sốt ruột, thì cũng là sốt ruột, đúng không?” Hần nói, đặt Triệu Doanh Doanh ngồi xuống ghế.

Triệu Doanh Doanh thấy lời hần nói cũng có lý, liền gật đầu: “Đúng vậy, ta thực sự sốt ruột muốn gả cho chàng.”

Lúc Hoắc Bằng Cảnh bế Triệu Doanh Doanh vào, Triều Nam đã chuẩn bị sẵn hoa quả và điểm tâm. Trên đĩa hoa quả hôm nay ngoài dưa hấu còn có nho. Hoắc Bằng Cảnh thuận tay cầm một quả nho đã rửa sạch, tỉ mỉ bóc vỏ rồi đưa đến miệng Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh nhìn quả nho trong suốt, cắn một miếng từ tay hần, vị ngọt ngào lan tỏa trong miệng, nước nho bùng nổ, hương vị đậm đà. Triệu Doanh Doanh ngạc nhiên, mở to mắt, lúng búng nói: “Ngọt quá...”

Nho không như dưa hấu, nhà bình thường cũng có thể ăn được, thậm chí có thể tự trồng. Triệu phủ cũng có giàn nho, Triệu Doanh Doanh mỗi năm đều được ăn nho tươi, nhưng những quả nho trước đây dù ngọt đến đâu cũng có chút vị chua, còn quả nho mà Hoắc Bằng Cảnh cho nàng ăn vừa rồi, không hề có chút vị chua nào, quả nho đầy đặn, ăn vào miệng rất thỏa mãn.

Nét mặt nàng tràn đầy mãn nguyện, khóe môi không kiềm được mà cong lên, nhìn đĩa hoa quả, hỏi: “Đây là loại nho gì mà ngọt vậy?”

Hoắc Bằng Cảnh đáp: “Gọi là nho Tử Ngọc. Nếu Doanh Doanh thích, thì ăn nhiều một chút.”

Nho Tử Ngọc là cống phẩm từ Tây Lam, được chuyển nhanh đến tay Thiên Tử, Thiên Tử tin cậy Hoắc Bằng Cảnh nên ban thưởng cho hắn, rồi lại được chuyển nhanh từ Kinh thành đến Hồ Châu.

Những điều này, Triệu Doanh Doanh không biết. Nàng chưa từng nghe đến nho Tử Ngọc, chỉ nghĩ nó là một loại nho quý. Vì phu quân tương lai của nàng là quan lớn, nên có thể ăn loại nho ngọt như vậy.

Nàng nuốt quả nho trong miệng, ánh mắt lại rơi vào đĩa hoa quả.

Hoắc Bằng Cảnh hiểu ý, ngón tay thon dài lại lấy thêm một quả nho, tỉ mỉ bóc vỏ. Vỏ nho mỏng manh, từng lớp từng lớp được bóc ra, nhìn là biết việc này đòi hỏi sự kiên nhẫn, Triệu Doanh Doanh chớp mắt, nàng chắc chắn mình không làm được.

Nàng luôn là người thiếu kiên nhẫn, nếu để nàng tự làm, dù nàng không thích ăn vỏ nho nhưng chắc chắn cũng sẽ cho cả quả vào miệng rồi nhả vỏ ra, chứ không cẩn thận bóc vỏ rồi mới ăn như Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh thật sự yêu nàng, nàng thâm thở dài trong lòng.

Ánh mắt Triệu Doanh Doanh dừng lại trên những khớp tay đều đặn của Hoắc Bằng Cảnh, nước nho tràn đầy, chảy qua kẽ tay hắn, nhưng hắn vẫn chăm chú bóc vỏ, dường như không nhận ra nước nho sắp làm bẩn tay áo của mình.

Triệu Doanh Doanh nhìn một lúc, không hiểu mình nghĩ gì, bồng cúi đầu, liếm đi nước nho trên mu bàn tay hắn.

Trong chớp mắt, hai người nhìn nhau, đều sửng sờ.

Sự im lặng lan tỏa, chỉ còn lại tiếng gió oi ả bên ngoài.

Triệu Doanh Doanh nuốt nước bọt, đầu óc như bị điểm huyết, khó khăn lắm mới nói ra: "...Ta... thấy nước nho sắp chảy xuống tay áo của chàng? Ta không cố ý..."

Nàng cười gượng hai tiếng.

Nàng vừa dứt lời, Hoắc Bằng Cảnh không nói gì, chỉ là ánh mắt càng thêm thâm trầm. Hắn lặng lẽ bóc xong quả nho trong tay, rồi đút cho Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh im lặng cắn lấy quả nho, ăn hết.

Nàng ăn một quả, Hoắc Bằng Cảnh lại bóc một quả.

Nho vẫn ngọt như thế, nhưng Triệu Doanh Doanh lại ăn trong sự căng thẳng vô cớ.

Nàng nghe thấy tiếng tim mình đập, thành thịch thành thịch. Nàng không biết mình đang căng thẳng về điều gì, nhưng từ lúc nàng liếm tay Hoắc Bằng Cảnh, không khí đã trở nên rất kỳ lạ.

Nước nho trên tay Hoắc Bằng Cảnh lại chảy xuống, nhìn sắp làm bẩn tay áo hắn lần nữa, Triệu Doanh Doanh vô cớ nuốt nước bọt. Sau đó, nàng nghe thấy Hoắc Bằng Cảnh nói: "Doanh Doanh, nước nho lại sắp làm bẩn tay áo của ta rồi."

Giọng nói của hắn dịu dàng, như thể đó chỉ là một câu nói rất bình thường.

Triệu Doanh Doanh nghe thấy, ngẩn người, không hiểu ý hắn.

Nàng cũng không biết mình đang nghĩ gì, lại cúi xuống, dùng đầu lưỡi mềm mại liếm sạch nước nho trên mu bàn tay hắn.

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười, đôi mắt tràn ngập ý cười.

Cứ như thế, đĩa nho chỉ còn vài quả.

Triệu Doanh Doanh nhìn đĩa nho, cả đĩa nho đều là Hoắc Bằng Cảnh dứt nài ăn, còn hẳn hình như chưa ăn quả nào. Triệu Doanh Doanh cảm thấy không đành lòng, liền nói: “Hay là, chàng cũng ăn một quả đi, nho này ngọt lắm.”

Hoắc Bằng Cảnh ngược nhìn nàng, rồi cúi xuống tiếp tục bóc nho.

Triệu Doanh Doanh nhìn động tác của hẳn, không nói gì thêm.

Cho đến khi quả nho cuối cùng cũng được dứt cho Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh nhìn thấy đó là quả nho cuối cùng, ngập ngừng một lúc rồi mới cắn một miếng. Nàng nhai quả nho trong miệng, giọng nói có chút lúng búng: “Quan Sơn, chàng thật sự không ăn...”

Lời nói chưa dứt, đã bị cắt ngang.

Triệu Doanh Doanh cảm nhận được áp lực trên môi mình, gương mặt của Hoắc Bằng Cảnh phóng đại trước mắt nàng.

Đôi môi bị hẳn ngậm lấy, dịu dàng giữ trong miệng, một cảm giác xa lạ. Triệu Doanh Doanh hoàn toàn đờ đẫn, trong lúc kinh ngạc, hàm răng nàng khẽ mở ra, tạo cơ hội cho Hoắc Bằng Cảnh. Lưỡi của hẳn từ đôi môi nàng tiến vào, không chút kiêng dè.

Vật lạ xâm nhập, Triệu Doanh Doanh cuối cùng cũng phản ứng lại, muốn đuổi “con rắn” ra khỏi miệng mình. Nhưng nàng không biết làm thế nào, sức lực yếu ớt, lại giống như đang đón nhận.

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh càng thêm u ám, bàn tay to lớn nắm lấy sau gáy Triệu Doanh Doanh, tấn công ngày càng mãnh liệt.

“Con rắn” quấn lấy con mồi, chậm rãi thưởng thức.

Triệu Doanh Doanh thấy không thể đẩy ra, đầu óc mờ mịt, dần dần ngừng phản kháng, theo động tác của Hoắc Bằng Cảnh mà chìm nổi. Trong đầu óc hỗn loạn của nàng bất chợt xuất hiện một ý nghĩ, hóa ra hôn môi cũng không ghê tởm lắm...

Trong cơn mơ hồ, Triệu Doanh Doanh nghe thấy giọng của Hoắc Bằng Cảnh vang lên bên tai: “Nho quả thực rất ngọt.”

...

Tiêu Hằng bực bội trở về Tiêu phủ, hắn không ngờ mình lại thất bại thảm hại đến vậy. Nếu biết trước như thế này, lúc đó hắn đã không nên xảy ra chuyện gì với Triệu Uyển Nghiên. Nếu lúc đó không xảy ra chuyện gì với Triệu Uyển Nghiên, Triệu Doanh Doanh sẽ không bắt gặp hai người bọn hắn, nàng cũng sẽ không đòi hủy hôn.

Tiêu Hằng tức giận, đấm mạnh một cú lên bàn.

Giờ phải làm sao đây?

Triệu Mậu Sơn đã quyết định từ hôn, còn muốn hắn phải chịu trách nhiệm với Triệu Uyển Nghiên. Nhưng nếu như vậy, chuyện này nhất định sẽ bị truyền ra ngoài, ảnh hưởng đến danh tiếng của hắn.

Có lẽ hắn nên nghĩ cách để danh tiếng của mình bị tổn thất ở mức thấp nhất?

Hôn sự giữa hắn và Triệu Doanh Doanh mọi người đều biết, đến lúc đó nếu hủy hôn, chắc chắn mọi người sẽ thắc mắc lý do.

Chỉ cần hướng dư luận về phía Triệu Doanh Doanh, mọi người sẽ chỉ trích nàng ta chứ không phải hắn.

Tiêu Hằng nắm chặt tay, trong đầu đã có ý tưởng.

Chiều hôm đó, Triệu Mậu Sơn đến Tiêu gia, nói chuyện hủy hôn với phụ thân Tiêu Hằng.

Tiêu phụ không biết chuyện nhi tử mình đã làm, ngay lập tức tỏ vẻ không vui. Ông không quá coi trọng Triệu Doanh Doanh, vì ngoài nhan sắc ra nàng không có gì đặc biệt, nhưng nhi tử ông lại thích. Bây giờ tốt rồi, Triệu gia lại còn muốn hủy hôn?

Tiêu phụ cười lạnh: “Hôn sự này trước giờ vẫn bình yên, không có vấn đề gì, không biết tại sao Triệu huynh lại đột nhiên đề cập đến hủy hôn?”

Triệu Mậu Sơn hừ lạnh: “Quý công tử dù đã hứa hôn với nhi nữ của ta, nhưng lại cùng tam nhi nữ của ta có thai với nhau, không biết nếu huynh là ta, huynh sẽ xử lý thế nào?”

Tiêu phụ nghe vậy liền phản bác: “Nói vậy, làm sao có thể?”

Mặt Tiêu mẫu bên cạnh lại biến sắc. Tiêu phụ không biết chuyện này, nhưng bà thì biết rõ, năm xưa bà từng giúp nhi tử giải quyết chuyện một nô tỳ trong phủ có thai với hắn.

Bà kéo tay áo của trượng phu.

Tiêu phụ trợn mắt nhìn bà: “Bà kéo ta làm gì?”

Tiêu mẫu không trả lời trượng phu, quay sang nói với Triệu Mậu Sơn: “Nếu vậy, Triệu đại nhân cũng không cần hủy hôn, để tam nhi nữ gả cho Hằng nhi. Dù sao hai nhà chúng ta đã chuẩn bị cho hôn sự này gần xong.”

Tiêu phụ nghe Tiêu Mẫu nói, mắt mở to, rồi cũng hiểu ra. Nhìn phản ứng của bà, ông đoán lời của Triệu Mậu Sơn chắc chắn là thật. Nhưng nhi tử ông vốn dĩ luôn khiêm tốn, lễ nghĩa, sao lại có thể làm ra chuyện như vậy?

Nghe thấy lời Tiêu mẫu nói, sắc mặt Triệu Mậu Sơn dịu đi vài phần: “Ta cũng định như vậy, hôn sự giữa quý công tử và Doanh Doanh hủy bỏ, chuyển sang thành thân với Uyển Nghiên.”

Tiêu mẫu cười gượng, nghĩ đến tình cảm của nhi tử dành cho Triệu Doanh Doanh trước đây, lại hỏi: “Hoặc là, Triệu đại nhân có thể gả cả hai nhi nữ vào Tiêu gia được không?”

Sắc mặt Triệu Mậu Sơn trầm xuống: “Lời này của phu nhân không hợp lý, truyền ra ngoài thì còn ra thể thống gì?”

Tiêu mẫu cười khan hai tiếng: “Là ta lỡ lời, Triệu đại nhân chớ để trong lòng.”

Chuyện này coi như đã được định đoạt, hôn sự giữa Tiêu Hằng và Triệu Doanh Doanh hủy bỏ, Tiêu Hằng sẽ kết hôn với Triệu Uyển Nghiên.

Sau khi tiễn Triệu Mậu Sơn về, Tiêu phụ vẻ mặt không vui nhìn Tiêu mẫu: “Vừa nãy sao bà lại đồng ý? Đây chẳng phải là làm mất mặt Tiêu gia sao?”

Tiêu mẫu lại nói: “Ông không nghe người ta vừa nói sao? Tam cô nương có thai với Hằng nhi. Chuyện này làm lớn lên đối với Hằng nhi cũng không tốt.”

Tiêu phụ càng thêm khó hiểu: “Lời hần nói vừa rồi là sự thật? Hằng nhi với tam cô nương nhà hần không quen không biết, làm sao hai đứa nó có thể có hài tử được?”

Sắc mặt Tiêu mẫu có chút khó coi. Trước đây Triệu Uyển Nghiên có vài lần đến phủ tìm Tiêu Hằng, bà cũng biết được

mấy phần.

Tiêu phụ thấy Tiêu mẫu trầm mặc, giọng có chút lớn: “Như vậy nghĩa là sao? Các người đã giấu ta những chuyện gì rồi?”

...

Triệu Doanh Doanh xụi lơ, cả người như muốn ngã từ ghế xuống, may mà có Hoắc Bằng Cảnh đỡ nàng. Nàng nắm lấy cánh tay của Hoắc Bằng Cảnh, miệng không ngừng hô hấp, trong đầu nghĩ đến những chuyện phát sinh vừa rồi. Thời tiết nóng bức, hoặc cũng có thể là vì chuyện kia, cả người nàng đều là tầng tầng mồ hôi, còn ướt cả y phục.

Nàng... nàng với Hoắc Bằng Cảnh... hôn nhau?

Nàng hít sâu một hơi, ngược mắt nhìn về phía Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh cũng nhìn nàng, trong đôi mắt sâu thẳm kia phản chiếu bóng dáng của nàng.

Trái ngược với nàng, vẻ mặt hắn rất bình tĩnh, còn cong cong khóe môi, hỏi: “Ta có thể hôn Doanh Doanh không?”

Triệu Doanh Doanh hơi cúi đầu, tránh ánh mắt của hắn, nhẹ giọng nói: “Chẳng phải chàng vừa mới hôn ta sao, như thế rồi mà còn hỏi...”

Vừa rồi hắn đột ngột hôn nàng, cũng không để nàng kịp chuẩn bị kĩ càng.

Thì ra hôn môi là cảm giác như vậy.

Triệu Doanh Doanh không tự chủ được đưa tay chạm nhẹ lên môi mình, có một chút cảm giác kỳ quái, nàng cũng không nghĩ ra đó là gì.

Lúc trước Tiêu Hằng muốn hôn nàng, nàng vẫn luôn kháng cự, nhưng hôm nay Hoắc Bằng Cảnh hôn nàng, nàng phát hiện ra mình không có kháng cự hẳn.

Nàng nhẹ vỗ vỗ vào môi mình, không khỏi nghĩ đến mấy cảnh được miêu tả trong cuốn thoại bản kia.

Tuy rằng nàng không chán ghét cảm giác này, nhưng nó cũng không kinh thiên động địa như thoại bản miêu tả.

Cái gì mà cực lạc nhân gian... cái gì mà toàn thân đều...

Khi nàng vẫn còn đang suy tư, Hoắc Bằng Cảnh lại nói: “Ý của ta là, có thể hôn Doanh Doanh một lần nữa được không?”

Chương 54: Xa Lạ

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh khẽ mở to mắt, không biết phải trả lời thế nào. Loại sự tình thế này, còn hỏi thẳng thừng như vậy, nàng biết trả lời sao đây?

Có thể? Như vậy thì có vẻ như nàng không biết rụt rè, then thùng cho lắm.

Không được... nhưng thực ra nàng cũng không cảm thấy có gì là không được.

Nàng khẽ nhú mày, đang do dự không biết nên nói gì thì Hoắc Bằng Cảnh đã không đợi được nàng trả lời, lại lần nữa hôn lên môi nàng.

Hắn hoàn toàn không cần câu trả lời của nàng, nếu đã vậy, sao còn phải hỏi câu đó...

Triệu Doanh Doanh khẽ ngửa đầu, đón nhận nụ hôn của Hoắc Bằng Cảnh.

Có một chút kinh nghiệm từ khoảnh khắc ngắn ngủi vừa nãy, nàng đã không còn căng thẳng nữa, tâm trí dần tỉnh táo hơn, có thể tập trung nghĩ đến những điều khác.

Ví dụ như khi nàng bị hắn chiếm lấy, hắn nhào nặn lấy đôi môi mềm mại của nàng, cảm giác đó càng trở nên rõ ràng và chân thực hơn. Môi của Hoắc Bằng Cảnh cũng rất mềm, mang theo hơi thở ấm áp.

Triệu Doanh Doanh khẽ khép mắt, để ý đến từng động tác ngậm cắn của hắn, nàng cũng thử đáp lại hắn bằng động tác giống như thế, ngậm lấy môi của hắn.

Nàng nhận thấy Hoắc Bằng Cảnh khựng lại một chút.

Nàng mở mắt, muốn nhìn xem thần sắc của hắn, nhưng chỉ chạm phải ánh mắt sâu thẳm của hắn, rồi bị hắn giữ chặt sau đầu, nụ hôn càng sâu hơn.

Triệu Doanh Doanh như rơi vào nước sâu, tâm trí chỉ tập trung vào đôi môi, không còn để ý điều gì khác. Nàng lại nghe thấy tiếng tim mình đập, gõ gõ như tiếng trống, vang dội như tiếng sấm.

Nàng không khỏi cảm thấy sợ hãi, đành nắm chặt cổ tay của Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh nắm lấy ngón tay nàng, từng chút một di chuyển lên, cho đến khi tách năm ngón tay nàng ra, đan tay vào tay nàng.

Triệu Doanh Doanh chỉ cảm thấy cơ thể mình dường như không còn thuộc về chính nàng nữa, nàng không thể điều khiển được, chỉ có thể nương theo hắn. Đầu lưỡi bị cuốn lấy, không thể đẩy ra, hoặc có lẽ, nàng cũng không muốn đẩy ra. Nàng mê man trầm luân, trong lòng nảy sinh hiếu kỳ muốn biết mọi thứ sẽ xảy ra như thế nào, cảm giác đó ra sao, liệu có giống như trong cuốn thoại bản kia miêu tả hay không...

Cảm nhận được lòng hiếu kỳ của Triệu Doanh Doanh, động tác Hoắc Bằng Cảnh dần dần chậm lại, để cho nàng thời gian tò mò.

Hắn khẽ cười, từ cuống họng vang lên giọng nói trầm ấm, lan qua nơi môi lưỡi đang dây dưa nhau, thì thầm bên tai nàng.

Má nàng ửng hồng, bối rối mở mắt, chạm phải ánh mắt của Hoắc Bằng Cảnh.

Triệu Doanh Doanh cảm nhận được hành động của hắn đang chậm lại, từng lần quét qua chân răng, lặp lại một lần nữa.

Như có một sợi dây nối từ môi hắn đến trái tim nàng, từng động tác của hắn, từng chuyển động của hắn, trái tim nàng cứ theo đó mà dần cảm thấy kích thích, không khỏi run lên.

Nước bọt trong miệng càng nhiều, như thủy triều dâng trào, giống như ngay lập tức có thể tràn ra. Triệu Doanh Doanh sợ nước bọt sẽ tràn ra, theo bản năng nuốt một cái.

Rồi nàng chợt nghĩ, trong đó cũng có nước bọt của H Bằng Cảnh, lập tức mặt hơi biến sắc.

Lẽ ra nên cảm thấy ghê tởm, nhưng lại không thấy ghê tởm lắm, mà nhiều hơn là cảm giác kỳ lạ.

Triệu Doanh Doanh khẽ chớp đôi mi dài, phản chiếu trên má nàng một hình trăng rằm.

Chưa kịp chìm vào suy nghĩ về chuyện nước bọt, đột nhiên cảm thấy tai bị véo nhẹ, nàng lập tức căng thẳng, cứng đờ nằm trong lòng Hoắc Bằng Cảnh.

Lúc này, nàng chỉ cảm thấy như có thứ gì đó chạy khắp người, rất nhanh, nàng không thể nắm bắt được đó là gì.

Ngón tay Hoắc Bằng Cảnh dừng lại gần tai nàng, nhìn phản ứng của nàng, có chút suy nghĩ.

Hắn từ từ rời khỏi môi nàng, dùng đầu lưỡi ầm áp nhẹ nhàng lướt qua vị trí vừa bị véo, như một chiếc lông vũ khẽ lướt qua. Lông vũ cũng lướt qua dây thần kinh trong trái tim Triệu Doanh Doanh, sau đó dây thần kinh đó điên cuồng gẫy lên.

Triệu Doanh Doanh thấy lo lắng với cảm giác kỳ quái này, theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng lại bị Hoắc Bằng Cảnh

giữ chặt trong lòng, không thể trốn thoát. Nàng vùng vẫy, xoay người vào lòng hắn.

“Đừng... rất kỳ quái...” Triệu Doanh Doanh thì thầm, thanh âm khiến nàng giật mình, vội vàng lấy tay che miệng.

Đây là giọng của nàng sao? Sao lại kỳ lạ thế này?

Trong lúc nộ hôn kéo dài, Triệu Doanh Doanh không nhận ra mình đã ngồi trên đùi Hoắc Bằng Cảnh, vùng vẫy vô tình cọ xát lên người hắn.

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh càng tối lại, hắn đặt đầu lưỡi mềm mại của mình dán lên tai nàng, nhẹ nhàng liếm.

Triệu Doanh Doanh thẳng lưng, đột nhiên cảm thấy mình như dây đàn, sắp đứt.

Thật là kỳ lạ...

Tim đập ngày càng nhanh, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đôi mắt đẹp của Triệu Doanh Doanh dần ngấn nước, mơ màng nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn vào mắt nàng, nghĩ rằng nàng trông thật đáng thương, nhưng hắn thực sự không muốn tha cho nàng, chỉ muốn hành hạ nàng nhiều hơn.

Hoắc Bằng Cảnh cố tình thổi nhẹ vào tai nàng, quả nhiên thấy nàng run lên, như một chú mèo nhỏ bị kinh hãi.

Triệu Doanh Doanh vẫn bị Hoắc Bằng Cảnh giữ chặt tay, bàn tay rộng lớn của như chiếc phao cứu sinh, nàng nắm chặt lấy. Lòng bàn tay áp sát nhau không ngừng rịn mồ hôi, trở nên ẩm ướt, nóng nực.

Tâm trí của Triệu Doanh Doanh cũng dần trở nên mơ hồ, ngừng suy nghĩ. Nàng chậm rãi cảm nhận mọi thứ, bất chợt lại cảm thấy ngọc bội của hấn lại cắn vào người.

Giọng nàng run run: "Ngọc bội của chàng..."

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh lóe lên một tia chút u ám, hai người chưa thành thân, không thể làm gì nàng. Cuối cùng hấn vẫn buông nàng ra, hơi thở ấm áp rời xa tai nàng một chút.

Triệu Doanh Doanh toàn thân mềm nhũn, ngã vào lòng Hoắc Bằng Cảnh, nhắm mắt lại.

Hoắc Bằng Cảnh đặt cằm lên đỉnh đầu nàng, cũng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở ra.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, không biết đã bao lâu, Triệu Doanh Doanh cuối cùng cũng hồi phục. Nàng rời khỏi lòng Hoắc Bằng Cảnh, loạng choạng đứng dậy, tay vịn vào chiếc ghế bên cạnh mới đứng vững.

"Ta... ta phải về rồi..."

Giọng Hoắc Bằng Cảnh khàn hơn lúc nãy: "Được, để ta đem thang ra."

Triệu Doanh Doanh gật đầu đại, đi về phía cửa.

Hoắc Bằng Cảnh theo sau nàng.

Triệu Doanh Doanh nhìn thấy bóng dáng hấn, liền bước chân nhanh hơn, tay ôm lấy tim, không ổn rồi, nàng cảm thấy tim mình đập rất nhanh.

Hoắc Bằng Cảnh đem thang đến, giữ thang để Triệu Doanh Doanh leo lên. Nàng vẫn còn yếu ớt, suýt chút nữa thì bước hụt, may mà Hoắc Bằng Cảnh nhanh tay đỡ lấy nàng.

"Cẩn thận."

Triệu Doanh Doanh ừ một tiếng, dùng cả tay chân leo lên thang, Hồng Miên bên kia đợi nàng, thấy nàng tới, liền vững vàng đỡ lấy nàng. Nàng cảm thấy mình như đang trốn chạy, vào trong phòng rồi, vẫn còn lấy tay che mặt thở dài.

Hồng Miên không biết bên kia xảy ra chuyện gì, tò mò hỏi.

"Cô nương đi cũng khá lâu đó."

Bị Hồng Miên hỏi như vậy, những cảnh tượng kia lại ùa về, mặt Triệu Doanh Doanh lập tức đỏ bừng như ánh chiều tà. Nàng úp mặt vào cánh tay mình, giọng nghèn nghẹn: "Chỉ là nói chuyện một chút, không có gì."

Lòng bàn tay nàng đã ra mồ hôi, ướt dính, không thoải mái.

"Hồng Miên, đi lấy chậu nước, ta muốn rửa tay."

Hồng Miên vâng lời, nhanh chóng mang một chậu nước sạch đến.

Triệu Doanh Doanh ngâm tay vào nước, nhìn đôi tay trắng trẻo của mình, không khỏi nghĩ đến cảnh đan tay với Hoắc Bằng Cảnh. Nàng dùng tay kia giữ chặt lấy tay mình, siết chặt rồi thả lỏng.

Hồng Miên ở bên cạnh đưa khăn sạch cho nàng, ánh mắt liếc thấy tóc nàng có chút không sạch, như dính phải cái gì đó. Hồng Miên tiến lại gần hơn, lấy khăn lau nhẹ, kỳ lạ nói: "Cô nương dính cái gì thế này?"

Triệu Doanh Doanh cũng nhú mày khó hiểu, kéo sợi tóc lại gần, ngửi thấy mùi nho thoang thoang, chợt hiểu ra. Khi Hoắc Bằng Cảnh bóc nho cho nàng, có lẽ chưa kịp rửa tay, hai người

lại quần quýt nhau. Chắc là lúc đó, nước nho trên tay hắn đã dính lên tóc nàng.

"Không sao, là nước nho."

Nàng lau nhẹ bằng khăn, trong đầu lại không tự chủ hiện lên những hình ảnh liên quan đến nho.

Nước nho chảy xuống từ những ngón tay đẹp của Hoắc Bằng Cảnh, sau đó nàng đã...

Cùng với quả nho mọng nước bị cắn đôi trong miệng nàng, và một nửa bị đầu lưỡi của Hoắc Bằng Cảnh cuốn đi, nước nho lan tỏa trong miệng hai người...

Triệu Doanh Doanh dừng lại một chút, nói với Hồng Miên: "Chuẩn bị nước, ta muốn tắm."

Nàng nằm gục bên thành bồn tắm, cầm đặt lên mu bàn tay, vẫn còn đang hồi tưởng những cảm giác quần quýt đó.

Ngón tay nàng không tự chủ được chạm lên môi mình, khẽ nhấn một cái, rồi nhẹ nhàng cắn, sau đó thả ra.

Khóe miệng bất giác cong lên.

Nàng nhận ra điều đó, rồi lại ép xuống.

Sau đó, nàng lại đưa tay chạm vào vị trí sau tai.

Lúc đó cảm giác... thật giống như trong thoại bản miêu tả.

Không được nghĩ nữa.

Triệu Doanh Doanh rúc vào bồn tắm, để nước nóng bao phủ mình, ngăn cách mình khỏi những suy nghĩ không đúng đắn kia.

...

Chuyện giữa Triệu gia và Tiêu gia đã có chút thay đổi, nhưng người ngoài không hề hay biết. Đây là kết quả của sự thương lượng giữa hai nhà, dù sao nếu làm to chuyện, cũng không tốt cho ai cả.

Triệu Uyển Nghiên ngồi trong phòng, Lâm thị đi đi lại lại bên cạnh, không tìm được chỗ dài đầy phiền muộn: “Dù chuyện này đã thành, nhưng ta luôn cảm thấy...”

Triệu Uyển Nghiên bực bội cắt ngang lời Lâm thị: “Được rồi, nương, đừng nói nữa, nương ra ngoài đi, con hơi mệt rồi.”

Lâm thị nhìn Triệu Uyển Nghiên một cái, khóe miệng trễ xuống, cuối cùng chỉ biết thở dài rồi đi ra ngoài.

Sau khi Lâm thị đi, Triệu Uyển Nghiên nhắm mắt lại, bóp chặt lòng bàn tay. Nàng tất nhiên biết Lâm thị muốn nói gì, dù mối hôn sự này đã thành, nàng đã giành được Tiêu Hằng từ tay Triệu Doanh Doanh, nhưng lại hoàn toàn khác với dự tính của nàng.

Triệu Doanh Doanh không phải là kẻ thất bại, ngược lại là người chiến thắng. Còn Triệu Uyển Nghiên, lại trở nên thảm hại.

Ban đầu Tiêu Hằng là miếng mồi ngon, nhưng bây giờ, Tiêu Hằng trở thành thứ mà Triệu Doanh Doanh không cần nữa, lại bị nàng nhặt về. Nếu nàng còn coi đó là bảo vật, thì thật sự là mất mặt.

Triệu Uyển Nghiên tức tối, nuốt không trôi, mà cũng chẳng thể nhả ra.

Nàng càng thêm ghét Triệu Doanh Doanh.

Nàng ta chỉ có cái khuôn mặt đó thôi, dựa vào gì mà luôn có vận may như vậy? Tiêu Hằng thích nàng ta, Hoắc công tử cũng thích nàng ta, những nam nhân đó đều thích nàng ta.

Nếu nàng ta không có khuôn mặt đó thì sao?

Triệu Doanh Doanh sẽ chẳng có gì, cũng không còn vận may nào ưu ái nàng ta nữa. Những kẻ say mê vẻ đẹp của nàng ta, lúc đó sẽ tránh xa nàng ta, khinh bỉ không thèm để ý.

Triệu Uyển Nghiên nghĩ đến cảnh tượng đó, cười sảng khoái.

Thật là hả hê biết bao.

..

Chiều tà buông xuống, ánh đèn trong sân vườn mờ mờ, tiếng ve kêu và tiếng ếch ộp ộp.

Triệu Doanh Doanh đã thay đồ ngủ, vén một góc chăn, chuẩn bị nằm xuống, chợt nhớ ra điều gì, quay người, bước nhanh về phía tủ.

Nàng mở tủ, cẩn thận lấy ra vài cuốn thoại bản, chính là mấy cuốn nàng định dùng "lấy độc trị độc" mà chưa kịp đọc.

Nàng mang nó lên giường, dựa vào gối nửa nằm, tìm một tư thế thoải mái, chiếu trúc mát lạnh xua đi chút nóng nực. Dưới ánh sáng dịu dàng của chiếc đèn lồng vuông ở đầu giường, Triệu Doanh Doanh cầm lấy một cuốn thoại, chậm rãi mở trang đầu tiên.

Chương 55: Dụ Đồ

DTV-EBOOK

Mấy cuốn thoại bản này là Triệu Doanh Doanh bảo Hồng Miên đi mua, vẫn là ở thư quán hôm trước, chủ tiệm có lẽ nhận ra Hồng Miên, biết nàng muốn loại sách gì. Cuốn thoại bản mà Triệu Doanh Doanh đang cầm trên tay, giống với cuốn lần trước nàng đã đọc, phần đầu thì có vẻ là một thoại bản tình yêu bình thường, nhưng cốt truyện này với cuốn lần trước không giống nhau lắm.

Trong cuốn thoại bản này, nam chính và nữ chính là một đôi tình nhân yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên ở nơi phố xá sầm uất, liền định ước cả đời. Nam chính là một quan lớn quyền cao chức trọng, còn nữ chính chỉ là con gái của một viên quan nhỏ, nhưng sự chênh lệch về địa vị không hề ngăn cản tình yêu của họ.

Triệu Doanh Doanh lật vài trang, liền thấy họ đã định ước cả đời, nàng không khỏi nghi hoặc, mới vài trang mà đã viết đến cảnh đoàn viên, vậy những trang sau viết gì? Chẳng lẽ toàn là những chuyện thế này thế kia?

Nàng không khỏi mở to đôi mắt, ngón tay thon thả tiếp tục lật trang.

Quả nhiên thấy sau khi hai người thề nguyện dưới ánh trăng, đôi mắt nhìn nhau, chỉ cảm thấy tình khó kiềm chế, đôi môi liền dán vào nhau.

...

Triệu Doanh Doanh đọc đến đây, không khỏi khép cuốn thoại bản lại, hít thở sâu một lần, sau đó mới tiếp tục mở ra xem tiếp.

Thoại bản lại có một đoạn miêu tả tỉ mỉ, nói rằng lưỡi của nam chính như một con rắn, bơi lội trong nước.

Triệu Doanh Doanh thâm nghĩ, nói thế cũng đúng, giống như hai con rắn nước quấn lấy nhau.

Dưới ánh nến vàng mờ, nàng tiếp tục đọc.

Vừa đọc kỹ, vừa không khỏi nhớ lại cảm giác khi hôn Hoắc Bằng Cảnh.

Dù có chút giống với miêu tả trong thoại bản, nhưng tổng thể nàng vẫn thấy truyện viết quá cường điệu. Nghĩ lại, cũng đúng thôi, nếu muốn người ta bỏ tiền mua thoại bản, tự nhiên phải viết thật hay và cường điệu, nếu viết quá thực tế, ai mà mua?

Nàng cảm thấy mất hứng, đặt thoại bản sang một bên, thổi tắt ngọn nến bên giường, nằm xuống ngủ.

Do đó, nàng không thấy trang sau, nam chính và nữ chính ôm hôn nhau, ngọc bội của nam chính lại làm đau nữ chính.

...

Hôm qua Triệu Mậu Sơn từ Tiêu gia về, chưa lập tức giải trừ cấm túc cho Triệu Doanh Doanh và Triệu Uyển Nghiên, sáng nay mới sai người gọi hai tỷ muội các nàng đến Minh Huy Đường.

Ông lạnh mặt, ánh mắt lướt qua hai nàng một lượt, cuối cùng mở miệng: “Chuyện đã đến nước này, ta không muốn các con gây thêm bất cứ sai lầm nào nữa.”

Hôm qua Triệu Mậu Sơn đã mời đại phu đến bắt mạch cho Triệu Uyển Nghiên, xác thực là hỷ mạch, như vậy hôn sự càng không thể kéo dài, tốt nhất là trước khi cái bụng lớn lên, phải

nhANH chóng làm lễ. Sau khi thương lượng với Tiêu gia, quyết định đẩy hôn sự lên tháng sau, không tuyên truyền ra ngoài.

Hôn sự của Triệu Doanh Doanh đã định từ lâu, những thứ cần chuẩn bị cũng đã gần xong, còn Triệu Uyển NghiêN thì chưa chuẩn bị gì, đương nhiên bận rộn hơn.

Triệu Doanh Doanh và Triệu Uyển NghiêN liếc nhìn nhau, rồi dời ánh mắt đi, trước mặt Triệu Mậu Sơn các nàng không dám cãi nhau, đều đáp: "Dạ, nhi nữ đã biết."

Dù sao Triệu Mậu Sơn đã rất phiền lòng vì chuyện này, nếu còn khiến ông tức giận, thì không biết lại sẽ xảy ra thêm chuyện gì. Các nàng đều không muốn gây thêm chuyện, nên cũng nhất trí chấp nhận.

"Được rồi, các con về đi, chuẩn bị xuất giá cho tốt." Triệu Mậu Sơn thở dài, xoa xoa trán.

Hai người ra khỏi Minh Huy Đường, liền xé toạc vẻ hòa thuận, mũi kiếm giương cao.

Triệu Doanh Doanh liếc nhìn bụng của Triệu Uyển NghiêN, châm biếm: "Ta cứ tưởng người chỉ có tình cảm riêng với Tiêu Hằng, không ngờ hai người các người đã có hài tử luôn rồi."

Triệu Uyển NghiêN nghe thấy lời châm biếm không thềm che giấu của nàng, rất không vui, liền đáp trả: "Tiêu Hằng muốn có con với ta, chứ không muốn có với tỷ, càng chứng tỏ tỷ chẳng có sức hấp dẫn nào không phải sao?"

Triệu Doanh Doanh như vừa nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian: "Người nói cái gì? Hai năm qua đều là hấn muốn động tay động chân với ta, bị ta cự tuyệt. Ta tự hỏi sao mình cứ thấy ghê tởm hấn, hóa ra là vì hấn thích ăn phân."

Lời lẽ thô tục của nàng khiến sắc mặt Triệu Uyển Nghiên biến đổi.

"Triệu Doanh Doanh, đừng có đắc ý quá!"

Triệu Doanh Doanh nhìn nàng ta, lắc đầu: "Đúng vậy, ta rất đắc ý. Người tính toán đủ đường, kết quả được gì?"

Nàng chế nhạo xong liền cùng Hồng Miên rời đi.

Triệu Uyển Nghiên nhìn bóng lưng của nàng, tức giận giậm chân.

Không xa đó, Triệu Như Hiên lặng lẽ theo dõi hai người, ánh mắt tối sầm.

Triệu Như Hiên vốn nghĩ phá hoại hôn sự của Triệu Doanh Doanh với Tiêu Hằng là đủ, không ngờ lại xuất hiện một Hoắc Bằng Cảnh. Tất nhiên, nàng càng không ngờ Triệu Uyển Nghiên lại có gian tình với Tiêu Hằng. Giờ hôn sự của Tiêu Hằng lại thành của Triệu Uyển Nghiên.

Hai người họ ai gả cao hơn nàng, chỉ có nàng phải lấy một kẻ vô dụng.

Triệu Như Hiên cúi đầu, muốn vì chính mình trừ tính một chút.

...

Tiêu Hằng đi đi lại lại trong phòng, việc lấy Triệu Uyển Nghiên hẳn không thể phản đối, nếu hắn không đồng ý, e rằng Triệu gia sẽ dùng chuyện này bôi nhọ danh tiếng của hắn. Nhưng dù thành thân rồi, chuyện này vẫn sẽ bị người ta bàn tán.

Dạo gần đây, trong lòng hắn có một kế hoạch, định tìm người tung tin đồn về Triệu Doanh Doanh, nói nàng lăng nhăng, trước dụ dỗ người khác, nên mới phải hủy hôn với hắn. Nhưng nếu làm vậy, sự việc náo động, khó tránh khỏi người ta chú ý đến mối quan hệ giữa hắn và Triệu Uyển Nghiên.

Không đủ an toàn.

Có lẽ, hắn phải chờ sau khi thành thân, rồi mới tìm người tung tin đồn.

Đó cũng là một cách.

Chỉ là nghe nói hôn kỳ của Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh cũng gần thời gian với bọn hắn, nếu sau khi thành thân, Triệu Doanh Doanh theo Hoắc Bằng Cảnh rời khỏi Hồ Châu thì sao?

Nói cho cùng, Tiêu Hằng vẫn không cam lòng.

Nghĩ đến Triệu Doanh Doanh xinh đẹp điểm lệ, hắn vẫn muốn có được nàng. Dù hắn không có được, cũng không muốn thấy Hoắc Bằng Cảnh có được nàng.

Tiêu Hằng nhất thời tức giận, liền đứng dậy ra ngoài hít thở không khí.

Hắn lang thang trên phố, bây giờ phần lớn người trong thành chưa biết chuyện hôn sự giữa hắn và Triệu Doanh Doanh thay đổi, nên có vài cửa tiệm nhận ra hắn, còn hỏi về Triệu Doanh Doanh.

Tiêu Hằng giữ nụ cười trả lời qua loa, trong lòng càng thêm khó chịu.

"Tiêu công tử." Khi hắn quay người, bỗng nghe thấy có người gọi mình.

Hắn ngoái đầu lại, đối diện là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ.

"Xin hỏi các hạ là ai?" Tiêu Hằng bình tĩnh quan sát người trước mặt, thấy hắn ta ăn mặc phú quý sang trọng, có lẽ thân phận còn cao hơn hắn, không khỏi kinh ngạc.

Lạc Phong cười cười, chỉ vào trà lâu bên cạnh: "Tiêu công tử, có thể nể mặt cùng ta uống một chén trà chứ? Chúng ta vừa uống trà vừa nói chuyện."

Tiêu Hằng mỉm cười gật đầu, theo Lạc Phong vào trà lâu.

Vừa bước vào trà lâu, Tiêu Hằng liền nhận ra có điều không đúng, trà lâu vốn dĩ đông đúc, hôm nay lại yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi, không một bóng người.

Lạc Phong dường như nhìn ra sự nghi hoặc của hắn, chủ động giải thích: "Hôm nay ta bao hết nơi này rồi, Tiêu công tử mời."

Tiêu Hằng trong lòng âm thầm kinh ngạc, người này thật sự giàu có.

Hắn lần nữa hỏi: "Không biết các hạ là ai?"

Lạc Phong ra hiệu cho gia nhân bên cạnh, gia nhân lập tức rót trà cho hai người, Lạc Phong lúc này mới trả lời: "Ta họ Lạc, tên một chữ Phong, đại ca của ta là Lạc Lâm, Huyền Ưng Sứ đạo Giang Nam."

Tiêu Hằng tuy không biết Lạc Phong, nhưng đã nghe danh Lạc Lâm, Huyền Ưng Sứ đạo Giang Nam. Hèn gì người này lại giàu có như vậy, hóa ra là đệ đệ của Lạc Lâm.

"Không biết Lạc công tử tìm ta có việc gì?" Tiêu Hằng là người thông minh, không nghĩ Lạc Phong tình cờ gặp mình trên phố

và muốn kết giao.

Lạc Phong nhướn mày, hẳn thích giao tiếp với người thông minh: "Quả thực có chuyện muốn bàn với Tiêu công tử, hoặc chính xác hơn, là một vụ giao dịch muốn bàn với công tử."

Tiêu Hằng nghiêm túc hỏi: "Không biết Lạc công tử muốn bàn giao dịch gì với ta?"

Lạc Phong nói: "Ta là người không có sở thích gì đặc biệt, chỉ thích mỹ nhân. Ta sẽ nói thẳng, vị hôn thê của Tiêu công tử rất hợp với lòng ta. Ta đến Hồ Châu mấy ngày nay, nghe nói Tiêu công tử và vị hôn thê là một cặp xứng đôi, công tử rất yêu nàng. Nhưng Tiêu công tử, nữ nhân suy cho cùng cũng chỉ là nữ nhân, nếu công tử thăng tiến, có quyền có thế, sợ gì không tìm được nữ nhân?"

Lạc Phong nói thẳng: "Nếu Tiêu công tử đồng ý đưa vị hôn thê của mình cho ta, ta sẽ tiến cử với đại ca, giúp công tử thăng quan tiến chức ở Kinh thành, thế nào?"

Các Huyện Ưng Sử đạo quản lý vùng mình, có quyền tuyển chọn quan lại, tuy danh sách quan viên được chọn phải trình lên triều đình, nhưng triều đình thường không kiểm tra kỹ, vì vậy việc này hoàn toàn khả thi, thậm chí có nhiều tiền lệ.

Lạc Phong vốn nghĩ cần phải dùng thêm lợi ích để dụ dỗ, không ngờ Tiêu Hằng lại đồng ý ngay: "Lạc công tử nói đúng, ta sẵn lòng dâng Doanh Doanh cho công tử."

Chương 56: Kế Hoạch

DTV-EBOOK

Tiêu Hằng suy nghĩ, dù sao hiện tại Triệu Doanh Doanh cũng không thể nào gả cho hắn, thay vì gả cho cái tên họ Hoắc đó, chỉ bằng để nàng đến tay vị trước mắt này. Nếu thành công, vị Lạc công tử này sẵn lòng giúp hắn tiến thân, hắn cũng có thể nhân cơ hội này để lan truyền tin tức, đổ lỗi cho Triệu Doanh Doanh về việc hôn sự của bọn họ không thành.

Một mũi tên trúng hai đích, tuyệt diệu.

Tiêu Hằng kéo môi cười, trong mắt hiện lên một tia cười nhạo.

Sự dứt khoát của hắn khiến Lạc Phong hơi nghi ngờ: "Tiêu công tử lại đồng ý nhanh chóng như vậy? Thật sự cam lòng dâng mỹ nhân cho người khác sao?"

Rõ ràng toàn Hồ Châu này, hắn đều nghe đồn rằng Tiêu Hằng đối với Triệu Doanh Doanh vừa gặp đã nhất kiến chung tình, từ đó say mê không dứt.

Tiêu Hằng chỉ cười đáp: "Vừa rồi Lạc công tử đã nói rồi, nữ nhân tốt cuộc cũng chỉ là nữ nhân, sau này ta có quyền có thể, trên đời này kiểu nữ nhân gì chẳng tìm được?"

Lạc Phong cười ha hả hai tiếng, tay cầm quạt xếp gõ nhẹ lên bàn: "Tốt, ta rất thích những người dứt khoát như người!"

Tiêu Hằng đáp lại bằng một nụ cười.

Lạc Phong xoa tay, nghĩ đến nhan sắc của Triệu Doanh Doanh, trong lòng động tình. Hắn đã không thể chờ đợi nữa, muốn có được Triệu Doanh Doanh ngay lập tức.

"Không biết Tiêu công tử khi nào có thể sắp xếp?"

Lạc Phong thậm chí mong muốn là đêm nay, không, ngay bây giờ. Hắn nhìn Tiêu Hằng, chờ đợi câu trả lời.

Tiêu Hằng suy nghĩ một lúc, rồi đáp: "Lạc công tử cho ta hai ngày để sắp xếp."

Hiện tại hắn và Triệu Doanh Doanh coi như đã rạn nứt, muốn nàng tự nguyện gặp hắn cũng khó, nếu muốn để Lạc Phong và Triệu Doanh Doanh gặp nhau, chỉ có thể dùng một số thủ đoạn. Hắn cần lên kế hoạch cẩn thận, cần một kế hoạch chu toàn để mọi việc diễn ra đúng ý.

Lạc Phong nghe vậy, thở dài: "Cũng được, vậy ta cho Tiêu công tử vài ngày, khi nào sắp xếp xong, hãy cho người đến khách điểm tìm ta, mong Tiêu công tử không để ta chờ lâu."

Tiêu Hằng gật đầu: "Tự nhiên sẽ không để Lạc công tử chờ lâu."

Lạc Phong nhướn mày, hắn đã nói hết những gì cần nói, cũng không còn hứng thú uống trà nữa, đối diện với một nam nhân uống trà thật vô vị, chỉ bằng đi tìm vui ở lầu xanh.

Sau khi Lạc Phong rời đi, Tiêu Hằng ngồi một mình ở vị trí đó thêm một lúc lâu, rồi mới đứng dậy rời khỏi.

Hắn đang suy nghĩ kế hoạch của mình, Triệu Doanh Doanh chắc chắn sẽ không đồng ý có quan hệ gì với Lạc Phong, nhưng nếu nàng mất đi lý trí, không còn tỉnh táo, tự nhiên sẽ để Lạc Phong làm gì thì làm.

Tiêu Hằng nghĩ đến cách hạ mê dược, nhưng muốn hạ dược Triệu Doanh Doanh cũng không dễ. Nghe nói Triệu Mậu Sơn đã đồng ý cho tên họ Hoắc đó đến cầu hôn, Triệu Doanh Doanh chắc chắn đang chuẩn bị cho hôn lễ, ít ra ngoài.

Hắn phải nghĩ ra một cách để lừa nàng ra ngoài, một khi đã lừa được ra ngoài, việc hạ được sẽ đơn giản hơn nhiều. Đến lúc đó, hắn sẽ đưa Triệu Doanh Doanh đến chỗ Lạc Phong, sau khi mọi chuyện đã rồi, sẽ tìm cách để người khác bắt gặp Triệu Doanh Doanh và Lạc Phong.

Tin tức lan ra, Triệu Doanh Doanh sẽ bị mang tiếng là kẻ tham lam quyền quý, đến lúc đó, tên họ Hoắc kia cũng sẽ không muốn cưới một nữ nhân mất đi sự trong sạch.

Nghĩ đến Hoắc Bằng Cảnh, bước chân của Tiêu Hằng dừng lại trên cầu thang.

Tên họ Hoắc đó hình như thực sự có chức quan không nhỏ, nếu hắn biết được âm mưu của hắn, liệu có trả thù không?

Tiêu Hằng xoa xoa ngón tay, nghĩ rằng hắn phải làm mọi việc thật kín đáo, ngay cả khi tên họ Hoắc muốn tính sổ, cũng sẽ tìm họ Lạc mà tính, bọn họ đấu đá nhau, hắn sẽ ngư ông đắc lợi.

Thật là tuyệt vời.

..

Ngày Hoắc Bằng Cảnh đến cầu hôn lần nữa, Triệu phủ náo nhiệt chưa từng có, số lượng sính lễ được mang vào còn nhiều gấp đôi so với lần trước. Mất gần một giờ mới hoàn thành việc mang đồ vào. Triệu Mậu Sơn nhìn những món đồ đó, không giấu nổi sự ngạc nhiên.

"Hoắc công tử, theo phong tục của Hồ Châu chúng ta, sính lễ không cần phải mang hết vào lúc cầu hôn."

Hoắc Bằng Cảnh đáp: "Nhạc phụ, đây chỉ là ba phần của sính lễ."

Nụ cười trên mặt Triệu Mậu Sơn lập tức cứng lại khi nhìn những món đồ gần như lấp đầy cả sân. Ông cười gượng và vội vàng ra lệnh cho người làm dọn dẹp một sân trống để đặt những món đồ này.

Vị hiền tế tương lai này thật sự rất hào phóng, so với hần thì của hồi môn mà ông chuẩn bị cho Triệu Doanh Doanh thật không đáng gì.

Nhưng nghĩ đến thân phận của vị hiền tế tương lai này, Triệu Mậu Sơn cảm thấy không thoải mái, không còn dám nói chuyện tự nhiên như trước. Dù sao đây cũng là một quan nhất phẩm từ Kinh thành, làm việc dưới trướng của thiên tử, chắc chắn thường xuyên gặp Thiên Tử.

Triệu Mậu Sơn lòng đầy lo lắng, nhất thời không biết nói gì, đành cười gượng gạo.

Hoắc Bằng Cảnh lại tỏ ra tự nhiên, cung kính hành lễ với Triệu Mậu Sơn, nhắc đến đề tài mà Triệu Mậu Sơn đã từng nói với hần: "Nhạc phụ, nghe nói Tầm Vi tiên sinh đã ra ngoài du ngoạn mấy năm nay, gần đây có người nhìn thấy ông ta ở Giang Nam Đạo."

Triệu Mậu Sơn thích tranh, nghe thấy Hoắc Bằng Cảnh nói vậy, mắt liền sáng lên: "Thật sao?"

Hai người theo đề tài này nói chuyện một lúc, không biết đã qua nửa giờ. Triệu Mậu Sơn còn muốn nói tiếp, nhưng liếc nhìn thời gian đã không còn sớm, bà mối vẫn đang chờ, hôm nay không phải lúc để tiếp tục những chuyện này.

Triệu Mậu Sơn vội vàng hoàn thành các thủ tục cầu hôn còn lại.

Khi tiễn Hoắc Bằng Cảnh rời đi, ánh mắt Triệu Mậu Sơn đầy hài lòng, hơn cả khi ông nhìn Tiêu Hằng lúc trước.

Triệu phủ náo nhiệt, người hầu đều bàn tán về hôn sự của Triệu Doanh Doanh.

Người ngoài không biết, nhưng trong phủ không thể giấu, mọi người đều biết tam cô nương xen vào chuyện tình cảm của nhị cô nương, cướp đi vị hôn phu ban đầu của nhị cô nương. Còn nhị cô nương, lại quay đầu gả cho một người còn quyền thế hơn.

Triệu Uyển Nghiên ở trong sân chuẩn bị hỷ phục, hiện tại thai kỳ chưa đến hai tháng, đại phu nói thai yếu, cần ít suy nghĩ, nhiều nghỉ ngơi, còn kê thuốc an thai.

Nha hoàn mang thuốc an thai vào, Triệu Uyển Nghiên đặt kim chỉ xuống, uống thuốc.

Lúc đó, nàng nghe thấy ngoài hành lang có người nhỏ giọng bàn tán: "Người nói tam cô nương cũng thật là, bình thường trông hiền thực hiểu chuyện, nhưng sau lưng lại làm ra chuyện cướp vị hôn phu của tỷ tỷ mình."

Nha hoàn khác nói: "Người mới đến chưa lâu, không biết cũng thường thôi. Ba cô nương trong phủ bề ngoài hòa thuận, thực chất không ai vừa lòng ai, tam cô nương cướp vị hôn phu của nhị cô nương cũng bình thường, chỉ là không ngờ tam cô nương lại dùng cách này, trước một bước mang thai con của Tiêu công tử."

"Đúng vậy, chưa cưới đã mang thai truyền ra ngoài không hay. Nhưng Tiêu công tử thật sự rất xuất sắc."

"Tiêu công tử thì xuất sắc, nhưng vị hôn phu của nhị cô nương bây giờ còn xuất sắc hơn, nghe nói là quan lớn từ kinh thành. Tam cô nương chắc không ngờ, nhị cô nương lại có vị hôn phu tốt hơn, chắc tức chết rồi."

Triệu Uyển Nghiên nghe những lời này, sắc mặt lập tức trầm xuống, ném cái bát rồng trong tay ra ngoài.

Hai nha hoàn ngoài cửa giật mình, lập tức im lặng.

Đại nha hoàn bên cạnh Triệu Uyển Nghiên sắc mặt sa sầm, bước ra ngoài quát mắng: "Các người không đi làm việc, ở đây nói nhảm cái gì?"

Triệu Uyển Nghiên ngực phập phồng, móng tay từ từ cắm vào lòng bàn tay.

Nàng hận chết Triệu Doanh Doanh rồi!

Ở bên kia, trong Xuân Sơn Viện, Triệu Doanh Doanh chống cằm, cũng nghe thấy tiếng náo nhiệt bên ngoài. Nghĩ đến việc này là vì mình, nàng không khỏi mỉm cười. Triệu Uyển Nghiên chắc cũng nghe thấy, không biết tức đến mức nào, Triệu Doanh Doanh càng vui vẻ hơn.

Đúng lúc này, Triệu Doanh Doanh đột nhiên nghĩ đến Nguyệt Thần đại nhân.

Tất cả đều là nhờ Nguyệt Thần đại nhân, nàng đã mấy ngày rồi không gặp Nguyệt Thần đại nhân.

Nghĩ vậy, Triệu Doanh Doanh không khỏi tháo lục lạc đeo bên hông, lắc lắc. Nhưng lần này, Nguyệt Thần đại nhân không xuất hiện.

Nàng cau mày, lại lắc lục lạc lần nữa.

Gió nóng thổi qua cửa sổ, vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Triệu Doanh Doanh chép miệng, rồi tự nhủ: có lẽ Nguyệt Thần đại nhân đang bận giúp đỡ người khác thực hiện nguyện vọng, thôi kệ, dù sao nguyện vọng của nàng cũng đã thành hiện thực, không làm phiền Nguyệt Thần đại nhân nữa.

Trong phong tục ở thành Hồ Châu các tân nương tử tự tay khâu hỷ phục, điều này khiến Triệu Doanh Doanh gặp khó khăn. Trước đây khi đính hôn với Tiêu Hằng, Triệu Doanh Doanh đã lo lắng về việc này, nhưng vì còn thời gian nên nàng cứ trì hoãn. Nay, hôn sự với Hoắc Bằng Cảnh đã gần kề, thời gian không còn nhiều, nàng không còn lý do để trốn tránh.

Triệu Doanh Doanh bị Hồng Miên giục khâu hỷ phục, nàng không vui vẻ gì, cầm kim khâu mà chậm chạp chọc đâm. Nàng cảm thấy mình đã rất cố gắng, nhưng kết quả khâu ra vẫn không được đẹp.

Nhìn đồng hồ trước mặt, Triệu Doanh Doanh chỉ thấy đầu mình như muốn nổ tung.

"Hồng Miên, hay là chúng ta đi mua hỷ phục luôn nhé? Những tú nương kia khâu đẹp hơn nhiều. Dù ta có khâu xong thì cũng chắc chắn sẽ rất xấu, người đâu nữ nhìn tiểu thư nhà mình mặc hỷ phục xấu xí như thế để xuất giá đâu đúng không?" Triệu Doanh Doanh nũng nịu với Hồng Miên.

Hồng Miên thẳng thừng từ chối: "Cô nương, việc khác nó thì có thể đồng ý, nhưng việc này thì không. Theo phong tục của Hồ Châu, khâu hỷ phục phải do tân nương tử tự tay khâu, khâu càng đẹp thì cuộc sống sau khi thành thân với trượng phu càng hạnh phúc. Vì hạnh phúc của ngài, ngài hãy cố gắng thêm chút nữa."

Triệu Doanh Doanh bĩu môi: "Chắc chắn là không đúng. Chẳng lẽ mấy trăm năm qua, ở Hồ Châu này không có tân nương tử nào khâu xấu sao? Chắc chắn là có, thế thì họ nhất định sống không hạnh phúc à? Cũng chưa chắc đúng không?"

Nàng chống cằm thở dài: "Hơn nữa, hạnh phúc sau khi thành thân chẳng phải phụ thuộc vào phu quân mình là người như thế nào sao? Nếu là kẻ xấu, dù khâu áo đẹp cũng chẳng có ích gì. Ngược lại, nếu phu quân là người tốt, thì dù không khâu cũng sẽ sống hạnh phúc."

Hồng Miên có chút do dự, thở dài: "Nhưng đó là lệnh của lão gia, nói rằng ngài tính cách chưa đủ trầm tĩnh, làm việc này cũng là để rèn luyện tính cách cho ngài."

Triệu Doanh Doanh nằm dài trên bàn, liên tục thở dài.

Hồng Miên nhìn nàng như vậy cũng thương xót, đành nhượng bộ: "Nếu ngài thật sự không muốn thêu hỷ phục, thì làm túi thơm đi."

Đây cũng là phong tục của Hồ Châu, trước khi thành thân, tân nương tử phải tự tay làm một túi thơm tặng cho tân lang.

Nghe vậy, Triệu Doanh Doanh càng thêm chán nản.

Nàng từng làm một túi thơm cho Tiêu Hằng, làm rất xấu mà còn tốn rất nhiều ngày, đầu ngón tay bị kim đâm nhiều lỗ, cuối cùng lại bỏ công vô ích.

"Hong Miên, người còn nhớ cái túi thơm ta từng làm cho Tiêu Hằng không? Người có vứt đi không?" Triệu Doanh Doanh bất chợt nhớ ra gì đó, phấn khởi hỏi.

Hồng Miên đoán được ý định của nàng, không khỏi ngạc nhiên: "Cô nương, ngài không định tặng cái túi thơm đó cho Hoắc công tử chứ?"

Triệu Doanh Doanh chớp mắt, hơi lúng túng nhưng vẫn kiên quyết: "Hoắc công tử đâu có biết, đúng không? Hơn nữa, ta cũng chưa tặng ai mà. Ta vất vả làm ra cái túi đó, chẳng lẽ lại để lãng phí sao?"

Chương 57: Đau Đầu

DTV-EBOOK

Hồng Miên bị ý tưởng của nàng làm cho dở khóc dở cười: "Cô nương, nếu ngài thật sự làm vậy, chẳng phải là ngài không coi trọng Hoắc công tử quá sao? Hơn nữa cái túi thơm đó đã lâu lắm rồi, tìm không thấy đâu."

Triệu Doanh Doanh nghe vậy, mặt lộ vẻ thất vọng, rồi giải thích: "Ta đâu có không coi trọng hắn, ta chỉ là ngại phiền toái."

Nàng lẩm bẩm vài câu, rồi đành chấp nhận nhận lấy vải từ tay Hồng Miên. Nàng không phải là không coi trọng Hoắc Bằng Cảnh, mà tính nàng vốn hơi bốc đồng, gặp việc không suy nghĩ nhiều. Hơn nữa, nàng nghĩ đã có Nguyệt Thần đại nhân phù hộ, hôn sự của mình sẽ không gặp trắc trở gì, dù có làm túi thơm hay không cũng không ảnh hưởng gì.

Với kinh nghiệm làm túi thơm lần trước, lần này Triệu Doanh Doanh làm nhanh hơn một chút, dù vẫn còn vụng về, nhưng sau hai ngày nàng cũng gần hoàn thành, chỉ thiếu cài thêm hai hạt ngọc vào tua rua.

Biết mình thêu không đẹp, nàng chọn một miếng vải đẹp, làm một cái túi thơm màu trơn.

Triệu Doanh Doanh nhìn cái túi hương với vẻ hài lòng, rồi đuổi người.

Hồng Miên nhìn vào, hỏi: "Cô nương không định thêu gì thêm sao?"

Triệu Doanh Doanh kiên quyết lắc đầu: "Không thêu nữa, người không thấy bây giờ nó rất đẹp sao? Nếu ta thêu thêm gì

đó, nó sẽ xấu đi. Cứ để thế này đi, người tìm hạt ngọc ra, lát nữa ta sẽ cài vào."

Hồng Miên gật đầu, lấy ra hai hạt ngọc, Triệu Doanh Doanh cài vào túi thơm rồi bảo Hồng Miên cất kỹ.

Nàng tự cảm thấy đã hoàn thành một công việc lớn, theo suy nghĩ của nàng, tiếp theo nên nghỉ ngơi. Nhưng vừa nghĩ xong, Hồng Miên đã mang hỷ phục đến.

Gương mặt xinh đẹp của Triệu Doanh Doanh lập tức xụ xuống: "Mai được không?"

Hồng Miên lắc đầu: "Cô nương vốn chậm, hôn sự lại gấp, không thể chậm trễ thêm được."

Hồng Miên nói rồi nhét khung thêu vào tay Triệu Doanh Doanh, nàng bĩu môi, rất phiền lòng.

Nàng nhìn khung thêu trong tay, cảm thấy mình không thể ngồi đây thêu hoa thêm nữa, thêu tiếp nàng sẽ phát điên mất.

Ánh mắt nàng chợt lóe lên, nhìn vào túi thơm vừa làm.

Triệu Doanh Doanh mắt sáng lên, đặt khung thêu xuống, cầm túi thơm lên nói: "Túi thơm đã làm xong rồi, ta đi tặng cho Hoắc công tử đây."

Hồng Miên nói: "Để người khác mang đi là được."

Triệu Doanh Doanh không đồng ý: "Sao lại được, ta đã làm rất nghiêm túc, phải tự mình đi tặng chứ?"

Nói rồi, nàng không đợi Hồng Miên khuyên thêm, đã nhanh chóng xuống ghế và đi nhanh ra cửa.

Hồng Miên vội vàng đuổi theo, định nói thêm gì đó nhưng bị Triệu Doanh Doanh cắt ngang: "Đừng nói nữa, cứ thế đi."

Từ Triệu phủ đến viện của Hoắc Bằng Cảnh không xa, không cần chuẩn bị xe ngựa, nhưng gần đây trời mùa hè, nắng nóng gay gắt, dù sao vẫn phải che ô. Hồng Miên che ô cho nàng, cùng đi ra cửa, trên đường gặp Triệu Mậu Sơn.

Triệu Mậu Sơn thấy Triệu Doanh Doanh chuẩn bị ra ngoài, lập tức nhú mày. Triệu Doanh Doanh nhìn thấy ông, trong lòng cũng không khỏi lo lắng.

"Doanh Doanh, con định đi đâu?" Triệu Mậu Sơn hỏi.

Triệu Doanh Doanh cúi đầu cười tươi: "Phụ thân, con làm xong túi thơm cho Quan Sơn, định mang cho chàng. Con đi trước đây."

Nói rồi, nàng kéo Hồng Miên đi nhanh, không để Triệu Mậu Sơn hỏi thêm.

Triệu Mậu Sơn nhìn theo bóng nàng, lại thở dài. Dù theo phong tục của Hồ Châu, trước khi thành thân hai bên có thể gặp nhau, nhưng vì nhà gái bận rộn chuẩn bị hôn sự, thực tế ít khi gặp nhau. Nàng lại vội vàng đi tìm người, thật chẳng giữ ý chút nào.

"Nha đầu này, thật không để người khác bớt lo."

Quản gia bên cạnh cười nói: "Xem ra nhị cô nương và Hoắc công tử tình cảm rất tốt, sau này hai người chắc chắn là cặp phu thê hòa hảo."

Triệu Mậu Sơn thở dài, gần đây ba nhi nữ đều bận rộn chuẩn bị hôn sự, thật đúng là thời gian trôi nhanh. Ông không khỏi nhớ lại thời trẻ, nghĩ về Lương thị, rồi quay người chậm rãi trở về Minh Huy Đường.

Triệu Doanh Doanh ra khỏi cửa, ngược nhìn lên trời, nắng chói chang, không khỏi hít một hơi. Mấy ngày nay nàng không

ra ngoài, không khí bên ngoài thật là trong lành.

Nàng quay người, đi về phía viện của Hoắc Bằng Cảnh.

Triệu Doanh Doanh đã đến nhiều lần, dễ dàng đi vào, liếc nhìn quanh phòng.

"Công tử nhà người đâu?"

Sắc mặt của Triều Nam hơi không tự nhiên, đáp: "Công tử đang nghỉ ngơi trong phòng, Triệu cô nương."

Triều Nam dẫn Triệu Doanh Doanh tới phòng, dừng lại trước cửa, ra hiệu mời: "Triệu cô nương, mời ngài vào."

Triệu Doanh Doanh gật đầu, đẩy cửa bước nhẹ nhàng vào.

Nghe tiếng mở cửa, Hoắc Bằng Cảnh ngẩng lên nhìn.

Hắn một tay chống đầu, tựa vào bàn cạnh cửa sổ, trông có vẻ mệt mỏi hơn thường ngày.

"Doanh Doanh." Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười gọi tên nàng.

Hắn đứng lên, vài bước đã đến trước mặt Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh không suy nghĩ nhiều, thở dài, cúi đầu nói: "Ta mang túi thơm đến tặng chàng, mấy ngày nay ta buồn chết mất, không thể ra khỏi cửa."

Nàng lấy túi thơm từ trong tay áo ra, đưa cho hắn, hơi ngại ngùng ho khẽ một tiếng, cho hắn chút chuẩn bị tâm lý: "Đây là phong tục của Hồ Châu, trước khi thành thân, tân nương tử phải làm một túi thơm tặng cho tân lang. Ta... nữ công không giỏi lắm, nên làm không đẹp, chàng đừng chê nhé."

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười: "Được."

Hắn nhớ đến cái túi thơm mà nàng đã làm cho Tiêu Hằng, bây giờ hắn cũng có rồi.

Hoắc Bằng Cảnh cầm lấy túi thơm, nhìn kỹ, làm Triệu Doanh Doanh càng thêm ngại ngùng. Nàng cảm thấy thứ mình làm không xứng với ánh mắt nghiêm túc của hắn.

"Đẹp lắm." Hoắc Bằng Cảnh khen, ngay lập tức đeo lên thắt lưng.

Triệu Doanh Doanh cười: "Chàng thích là được."

Nàng bước vài bước, nói: "Ta ở lại đây một lúc được không? Lát nữa về, Hồng Miên lại bắt ta khâu hỷ phục."

Nàng ngồi xuống ghế, tay chống cằm, giọng đầy phiền muộn.

Hoắc Bằng Cảnh nhớ lại phong tục của Hồ Châu, khi thành thân, tân nương tử phải tự tay khâu hỷ phục, khâu càng đẹp thì cuộc sống hôn nhân càng hạnh phúc. Hắn biết nữ công của Triệu Doanh Doanh, nên hiểu tại sao nàng phiền muộn như vậy.

Ý nghĩa của phong tục này, Hoắc Bằng Cảnh không tin.

Hạnh phúc hôn nhân làm sao có thể dựa vào một bộ hỷ phục?

Hắn tin rằng, dù Triệu Doanh Doanh khâu hỷ phục xấu xí, hôn nhân của họ vẫn sẽ hạnh phúc.

Tuy nhiên, Triệu Doanh Doanh luôn thích cái đẹp, nàng chắc chắn không muốn trong ngày thành thân lại phải mặc hỷ phục xấu xí. Hoắc Bằng Cảnh suy nghĩ một chút, rồi nói: "Vậy thì không cần khâu nữa."

Triệu Doanh Doanh ngẩng lên nhìn hắn.

Hoắc Bằng Cảnh chậm rãi bước tới bên nàng ngồi xuống, nói: "Ta sẽ chuẩn bị cho nàng bộ hỷ phục đẹp nhất thế gian, được

không?"

Mặt hắn sát lại gần, giọng nói nhẹ nhàng nhưng vang vọng trong tai nàng.

Triệu Doanh Doanh không tự chủ được ngồi thẳng dậy, đôi mắt lay động, ánh nhìn không biết để đâu, từ mắt hắn trượt xuống môi.

Đã lâu rồi họ không gặp nhau, lần gặp trước là...

Ánh mắt nàng dừng lại trên đôi môi Hoắc Bằng Cảnh.

Lần trước gặp là lúc hai người họ hôn nhau.

Tim Triệu Doanh Doanh bắt đầu đập nhanh hơn, nàng trở nên căng thẳng. Những ngày này nàng bận rộn, không có thời gian nghĩ đến nụ hôn đó, nhưng bây giờ những ký ức ấy ùa về.

Lông mi nàng khẽ run, nghe thấy Hoắc Bằng Cảnh cười khẽ, hỏi: "Doanh Doanh muốn... hôn ta sao?"

Triệu Doanh Doanh nhanh chóng chớp mắt, lắc đầu phủ nhận: "Không phải, ta không có!"

Hoắc Bằng Cảnh có vẻ không tin: "Nhưng Doanh Doanh cứ nhìn mãi... không sao, nếu Doanh Doanh muốn hôn, ta sẵn lòng."

Triệu Doanh Doanh hít một hơi thật sâu, bị hắn nói vậy, cảm thấy lung lay.

Dù ban đầu nàng không có ý đó, nhưng hắn đã sẵn lòng thế này...

Triệu Doanh Doanh do dự một lát, ánh mắt lại dừng trên môi hắn.

Vậy thì cũng được...

Nàng từ từ tiến lại gần, ánh mắt dừng lại trên đôi môi mềm mại.

Cho đến khi chạm vào.

Hai đôi môi chạm nhau, không làm gì khác.

Tim Triệu Doanh Doanh đập thành thịch, nàng thậm chí cảm thấy mình quên cả thở, không thể thở nổi, vô thức muốn lùi lại.

Đúng lúc đó có tiếng bước chân từ ngoài cửa, nàng giật mình nhẩy lùi ra xa.

Giọng của Triều Nam vang lên ngoài cửa: "Công tử, thuốc của ngài."

Triệu Doanh Doanh bước tới cửa, tim vẫn đập mạnh, cố giữ bình tĩnh nhận lấy bát thuốc từ tay Triều Nam: "Để ta."

Triều Nam gật đầu, rồi không nhịn được nói: "Triệu cô nương, vừa rồi bệnh của công tử lại tái phát, đầu rất đau, ngài chăm sóc ngài ấy nhiều chút."

Triệu Doanh Doanh đáp một tiếng, gật đầu.

Nàng mang bát thuốc trở vào, nghĩ lại vẻ mặt của Hoắc Bằng Cảnh lúc bước vào, hiểu ra vấn đề.

Nàng chỉ nghe nói Hoắc Bằng Cảnh bệnh, hôm nay mới thấy hẳn bệnh thực sự.

"Quan Sơn, thuốc của chàng."

Đầu đau chắc chắn rất khó chịu, ánh mắt Triệu Doanh Doanh nhìn Hoắc Bằng Cảnh thêm vài phần thương cảm.

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng, nhưng không vội uống: "Để đó đã."

Triệu Doanh Doanh sốt ruột hơn hẳn, đưa bát thuốc đến trước mặt hắn: "Chàng sợ đắng à, không sao đâu, thuốc đắng giả tật, uống thuốc sẽ khỏi thôi."

Nàng đưa bát thuốc tới gần hơn.

Hoắc Bằng Cảnh nhận lấy, rồi đặt lại lên bàn.

"Thuốc này không có tác dụng gì, uống hay không cũng vậy."

Hắn nói, rồi xoa thái dương, mày nhú lại, trông có vẻ rất đau.

"Vậy phải làm sao?" Triệu Doanh Doanh hỏi.

Uống thuốc không khỏi, vậy phải làm sao?

"Mời đại phu?"

Hoắc Bằng Cảnh vẫn lắc đầu: "Doanh Doanh ôm ta một chút, sẽ hết."

Triệu Doanh Doanh nghe vậy sững người, hắn sao lại nhõng nhẽo như vậy...

Nhưng, nhìn hắn nhõng nhẽo, thật khó mà từ chối.

Triệu Doanh Doanh do dự một lát, rồi mở rộng vòng tay, ôm lấy hắn.

Nàng nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, an ủi: "Được rồi, không đau nữa."

Hoắc Bằng Cảnh một tay ôm lấy eo nàng, tay kia đặt lên lưng nàng, ôm chặt lấy nàng.

"Ừ."

Mùi hương dịu dàng trên người nàng truyền vào mũi hắn, làm dịu đi cái đầu đang đau nhức, cả tâm trí hắn cũng bình yên trở lại.

Triệu Doanh Doanh để mặc hắn ôm, hơi nóng mùa hè lan tỏa giữa hai người, làm mặt nàng nóng lên. Một lát sau, nàng nhìn bát thuốc, khuyên: "Hay là chàng uống thuốc đi."

Hoắc Bằng Cảnh chỉ ừ một tiếng, vẫn không động dậy.

Triệu Doanh Doanh cười: "Chàng thật giống một đứa trẻ, giống đệ đệ của ta. Không uống thuốc sao khỏi bệnh?"

Nàng nói lý lẽ từng câu, mặc dù nếu là nàng, chắc cũng không muốn uống thuốc.

Hoắc Bằng Cảnh chỉ nói: "Không sao, có Doanh Doanh ở đây, sẽ khỏi thôi."

Triệu Doanh Doanh coi đó là lời tình cảm, nghe trong lòng ngọt ngào, "Bệnh của chàng kéo dài lâu như vậy, chưa khỏi hẳn sao?"

Hoắc Bằng Cảnh khẽ cười: "Có khỏi rồi."

Có nàng ở bên, đã khỏi rất nhiều.

Không biết đã ôm bao lâu, đầu hắn đỡ đau, hỏi: "Doanh Doanh không định hôn ta nữa sao?"

Chương 58: Mất Tích

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh ngẩn người, rồi nhớ đến nụ hôn dính chặt kia.

"Không hôn nữa."

Hắn đang đau đầu, sao còn nghĩ đến chuyện này...

"Đầu chàng hết đau chưa?"

"Đỡ nhiều rồi, nhưng vẫn còn đau một chút."

Hoắc Bằng Cảnh buông tay ôm nàng, nhìn vào mắt nàng, "Nếu Doanh Doanh hôn ta thêm một cái nữa, chắc sẽ không đau chút nào."

Triệu Doanh Doanh nghe vậy, bấu môi nhìn hắn.

"Chàng nói như ta là linh đơn diệu dược vậy."

"Doanh Doanh chính là linh đơn diệu dược của ta." Hoắc Bằng Cảnh nhìn nàng nói.

Triệu Doanh Doanh khẽ mỉm cười, nghe những lời này chẳng khác gì khen nàng xinh đẹp, khiến nàng vui vẻ.

"Vậy... hôn một cái nhé."

Nàng nuốt nước bọt, chớp mắt, từ từ tiến lại gần Hoắc Bằng Cảnh, đặt đôi môi mình lên môi hắn. Nàng mở mắt, ở khoảng cách gần thế này, tầm nhìn trở nên hẹp, ánh mắt gần như không biết đặt vào đâu, đành đối diện với hắn.

Xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh, gió nóng ngoài cửa thổi lá cây xào xạc.

Chỉ hôn thế này, hình như...

Nàng nhớ đến nụ hôn lần trước, không phải chỉ đơn giản dán môi vào nhau thế này.

Triệu Doanh Doanh khép mắt lại, từ từ mở môi, ngậm lấy môi dưới của hắn. Nàng học theo động tác của hắn, như thưởng thức một miếng bánh ngon, khi ngậm khi cắn.

Khi đã chơi đủ với môi hắn, Triệu Doanh Doanh lại học theo, dùng lưỡi xâm nhập môi và lưỡi hắn.

Nàng nhẹ nhàng liếm răng hắn, quét qua chân răng, không bỏ sót chiếc răng nào.

Thời gian trôi qua mà không nhận ra, Triệu Doanh Doanh đắm chìm trong sự khám phá này. Nàng cảm thấy mới lạ, khi trở thành người dẫn dắt, cảm giác này khác biệt với việc bị khám phá. Khám phá người khác cũng khác với việc khám phá bản thân.

Triệu Doanh Doanh nín thở, từ từ rút lui, nàng đặt tay lên ngực, hít thở sâu, không dám nhìn vào mắt Hoắc Bằng Cảnh.

"Hôn xong rồi, chàng thấy đỡ hơn chưa?" Giọng nàng gần như thì thầm, nghe tiếng tim mình đập từng nhịp, lại thấy thật khó tin. Trước đây nàng không thể chấp nhận sự gần gũi với Tiêu Hằng, giờ lại chủ động hôn một nam nhân.

Có lẽ là vì, Tiêu Hằng không phải nam nhân định mệnh của nàng, còn Hoắc Bằng Cảnh chính là người định mệnh đó.

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười: "Đỡ nhiều rồi, nhưng vẫn còn hơi đau."

Hắn nói rồi lại cúi xuống, áp môi lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

"Giờ thì sao, còn đau không?"

"Vẫn còn hơi đau."

Triệu Doanh Doanh đôi mắt mờ mịt, tâm trí trống rỗng, một lát sau mới tỉnh lại.

Nàng khẽ cúi mắt, nhìn thấy ánh hoàng hôn phản chiếu trên nền đất, mới chợt nhận ra, trời đã tối rồi.

Cả buổi chiều, nàng chỉ ở đây hôn Hoắc Bằng Cảnh...

Trời ơi.

Môi nàng tê rần, miệng khô khốc.

Hoắc Bằng Cảnh đứng dậy, ân cần rót cho nàng một ly trà, đưa đến miệng nàng.

Triệu Doanh Doanh uống cạn ly trà, sau đó đứng dậy nói: "Ta... ta phải về rồi."

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu: "Ta tiễn nàng."

Ra khỏi viện của Hoắc Bằng Cảnh, Triệu Doanh Doanh bám vào bức tường, nghỉ một lát.

Hồng Miên nhìn chăm chăm vào môi nàng, cả buổi chiều chờ ngoài cửa, thấy cô nương như vậy, làm sao mà không hiểu gì cho được.

Hồng Miên che miệng cười, cười xong lại nghiêm mặt, nhắc nhở: "Cô nương, lễ cưới đã cận kề, dù ngại và Hoắc công tử tình cảm mặn nồng, nhưng vẫn nên chú ý một chút."

Hồng Miên không nói rõ, Triệu Doanh Doanh đầu óc vẫn mơ màng, tất nhiên không hiểu, hỏi: "Chú ý gì?"

Hồng Miên ho khẽ: "Chú ý đừng trở thành Tam cô nương."

Triệu Doanh Doanh nghe hiểu, Hồng Miên đang nói chuyện này chuyện kia.

Mặt nàng đỏ bừng, phản bác: "Hồng Miên, người đang nghĩ gì vậy! Sao có thể chứ!"

Nàng nói xong, nhanh chóng trở về Triệu phủ.

Ngày hôm sau, Hồng Miên lại ép Triệu Doanh Doanh thuê hỷ phục. Triệu Doanh Doanh nhớ đến lời Hoắc Bằng Cảnh nói hôm qua, bảo nàng không cần thuê nữa, hắn sẽ chuẩn bị cho nàng một bộ hỷ phục đẹp nhất thế gian. Nàng nghĩ lời hắn nói hắn là thật, Hoắc Bằng Cảnh dù sao cũng là một quan lớn, chắc chắn không nói suông.

Nếu vậy, nàng không cần thuê hỷ phục phiền phức kia nữa.

Triệu Doanh Doanh nói với Hồng Miên như vậy, Hồng Miên nghe xong, chỉ biết lắc đầu: "Hoắc công tử nói thế... bộ hỷ phục đẹp nhất thế gian, nô tỳ thật sự rất mong chờ."

Triệu Doanh Doanh cũng mong chờ: "Lúc đó nhất định sẽ làm cả thành Hồ Châu ai nấy đều kinh ngạc, ta sẽ nổi bật nhất. Có lẽ Hoắc công tử đặt may nó từ Kinh thành."

Trong mắt Triệu Doanh Doanh, Hồ Châu không lớn, thường nghe nói những y phục và trang sức bán ở đây đều nói là thịnh hành ở Kinh thành. Điều này tạo cho nàng một giấc mộng về Kinh thành, rằng tất cả mọi thứ ở đó đều tuyệt vời, rất phần hoa.

Nàng lại nghĩ, khi nàng lấy Hoắc Bằng Cảnh, sẽ được theo hẳn về Kinh thành.

Nghĩ vậy, lòng nàng đầy mong chờ.

Hồng Miên nghe nàng nói, thở dài: "Chỉ là Kinh thành và Hồ Châu xa cách, sau này nếu cô nương bị ức hiếp, cũng khó về nhà mẹ đẻ."

Triệu Doanh Doanh không nghĩ nhiều, lạc quan nói: "Chắc hẳn sẽ không bị ức hiếp đâu."

Nguyệt Thần đại nhân sẽ bảo vệ nàng.

Chủ tớ hai người đang nói chuyện, bỗng nghe thấy nha hoàn ngoài cửa báo: "Cô nương, người của Thiên Nghi Các cầu kiến, nói có chuyện gấp muốn bẩm báo với cô nương."

Triệu Doanh Doanh ngừng nói, cho người dẫn người của Thiên Nghi Các vào.

Người hầu bước vào, mặt đầy vẻ xin lỗi: "Chuyện là thế này, mấy ngày trước Triệu nhị cô nương đặt mấy loại chỉ thêu, có chút trục trặc, tiểu nhân đến để tạ lỗi với cô nương. Tiểu nhân biết cô nương đặt chỉ thêu để thêu hỷ phục, hiểu rằng chuyện này không thể chậm trễ, nên hôm nay đặc biệt đến xin gặp cô nương, mong cô nương đích thân đến Thiên Nghi Các chọn lại chỉ thêu."

Ban đầu Triệu Doanh Doanh đặt mấy loại chỉ thêu để thêu hỷ phục, nếu có trục trặc, tất nhiên sẽ lo lắng. Nhưng giờ nàng đã quyết định không thêu hỷ phục nữa, nghe xong nhẹ nhõm, vẫy tay bảo không sao.

Nghĩ lại, gần đây phụ thân không cho nàng tùy tiện ra ngoài, nhưng giờ không phải là một cái cơ hợp lý để ra ngoài sao?

Nàng có thể nhân cơ hội này đi dạo phố, chơi một chút rồi về, tốt hơn là suốt ngày ở nhà.

Triệu Doanh Doanh lập tức đổi ý: "Chuyện này đúng là quan trọng, vậy ta sẽ theo người một chuyến."

Nàng theo người của Thiên Nghi Các ra khỏi phủ, đến Thiên Nghi Các.

Người hầu của Thiên Nghi Các nói: "Nhị cô nương xin nghỉ ngơi một lát, ngồi một chút, tiểu nhân đi lấy chỉ thêu."

Triệu Doanh Doanh vẫy tay, để hầu lui xuống.

Nàng ngồi xuống, trên bàn có một bình trà, nàng rót cho mình một chén.

Nhấp một ngụm trà, trong lòng lên kế hoạch lát nữa sẽ đi dạo phố ở đâu, chưa kịp nghĩ xong, nàng cảm thấy mí mắt nặng trĩu, không mở nổi.

"Hong Miên..." Nàng khẽ gọi, khi quay đầu chỉ thấy bóng dáng Hong Miên mờ nhạt.

Hong Miên giật mình, vội tiến lên đỡ: "Cô nương bị sao thế?"

Lời còn chưa dứt, gáy đau nhói, ngất xỉu.

Tiêu Hằng không nhìn Hong Miên, trực tiếp bế ngang Triệu Doanh Doanh, ra khỏi Thiên Nghi Các bằng cửa sau, lên xe ngựa của mình.

Tiêu Hằng đặt Triệu Doanh Doanh xuống, bảo phu xe lái xe đến khách điểm Thuận Lai.

Lại bảo tùy tùng của mình đi mời Lạc Phong.

Tiêu Hằng cúi đầu nhìn Triệu Doanh Doanh, nàng vẫn xinh đẹp rạng ngời.

Chỉ tiếc, hắn chưa kịp thưởng thức nàng, nàng đã thuộc về người khác rồi.

Tiêu Hằng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má mềm mại của Triệu Doanh Doanh, ánh mắt đầy lưu luyến. Ngón tay của hắn khẽ lướt qua đôi môi nàng, cúi xuống, rất muốn nếm thử hương vị đôi môi này.

Chưa kịp chạm vào, hắn đã nghe thấy tiếng thì thầm của nàng: "Hoắc..."

Tiêu Hằng lập tức mất hết hứng thú, chỉ còn lại sự căm hận. Hắn đối xử với nàng tốt như vậy, hai người quen biết nhau đã hai năm, vậy mà không bằng vài ngày với tên họ Hoắc kia? Khiến nàng lúc nào cũng nhớ đến hắn. Dù rằng hắn có sai, nhưng trước giờ đâu từng bạc đãi nàng?

Ngay sau đó, một ý nghĩ hả hê thoáng qua. Dù nàng muốn lấy tên họ Hoắc đó, nàng cũng không thể lấy hắn được.

Mặc dù hắn không thể có Triệu Doanh Doanh, nhưng có thể để nàng giúp ích cho con đường quan lộ của mình, hắn cũng hài lòng.

Tiêu Hằng nhanh chóng dừng xe ngựa ở cửa sau của khách điểm Thuận Lai, hắn bọc kín Triệu Doanh Doanh trong áo, đưa vào khách điểm. Hắn đặt nàng xuống giường, ân cần chỉnh lại tóc mai cho nàng.

"Thật đẹp, không có gì lạ khi mọi nam nhân đều thích nàng." Tiêu Hằng lầm bầm.

Lạc Phong đã chờ đợi từ lâu, vừa nhận được tin từ Tiêu Hằng liền vội vã đến khách điểm Thuận Lai.

Lạc Phong mở cửa, chỉ thấy Tiêu Hằng, có chút thất vọng.

"Tiêu công tử không phải nói đã sắp xếp xong rồi sao?"

Tiêu Hằng lùi lại, lộ ra Triệu Doanh Doanh đang nằm trên giường, nàng nằm yên tĩnh ở đó, đủ để làm Lạc Phong sáng mắt lên.

Nhưng ngay lập tức, Lạc Phong lại có chút thất vọng.

"Như thế này thì chẳng thú vị gì cả."

Hắn còn tưởng sẽ có một mỹ nhân sống động, kết quả lại là một người không có tri giác. Hắn không thích kiểu đó.

Tiêu Hằng cười nói: "Lạc công tử yên tâm, đợi khi gạo nấu thành cơm, niềm vui tự nhiên sẽ đến."

Lạc Phong nhìn Triệu Doanh Doanh, cũng đúng, mỹ nhân như vậy không thể chỉ thưởng thức một lần. Đợi sự việc thành công, nàng trở thành người của hắn, sẽ có nhiều cơ hội để tận hưởng niềm vui.

Tiêu Hằng biết điều: "Lạc công tử cứ từ từ hưởng thụ, ta xin phép đi trước."

Lạc Phong nhướng mày, không giữ lại, hắn không có sở thích để người ta nghe lén.

"Tiêu công tử yên tâm, ta không phải là người không giữ lời hứa. Đây là thư tiến cử ta viết cho Tiêu công tử, người đâu, nhanh chóng gửi cho huynh trưởng của ta."

Tiêu Hằng cúi đầu, bước ra khỏi phòng.

Hắn không dừng lại ở cửa, đi xuống lầu, quay đầu nhìn lại cửa khách điếm.

Trong phòng khách điểm, Lạc Phong ra lệnh cho tùy tùng:
"Không có lệnh của ta, ai cũng không được vào, rõ chưa?"

"Rõ."

Hắn quay người, đóng cửa lại, tiến đến giường.

Lạc Phong đặt cây quạt xuống, ngồi bên giường, ngắm nhìn Triệu Doanh Doanh.

Phải nói rằng, nàng là người đẹp nhất mà hắn từng thấy.

Lạc Phong cúi xuống ngửi nhẹ mùi hương trên cổ nàng, như thể vẫn còn ngửi thấy mùi thơm.

"Mỹ nhân..."

...

Hồng Miên tỉnh dậy, thấy mình nằm trong phòng nghỉ của Thiên Nghi Các, còn cô nương nhà mình thì không thấy đâu. Nàng lập tức nhớ lại mọi chuyện, lòng đầy lo sợ, đã hiểu ngay rằng có người mưu đồ bất chính với cô nương.

Nàng hoảng sợ, cố giữ bình tĩnh.

Báo quan...

Hồng Miên lo đến mức nước mắt chực trào, vội vàng chạy ra ngoài để báo quan.

Nàng vừa chạy vừa đâm sầm vào Triệu Nam đang ra ngoài gửi thư.

Triệu Nam gửi thư theo lệnh của Hoắc Bằng Cảnh, để chuẩn bị hỷ phục và các lễ vật khác từ Kinh thành.

Triều Nam nhìn thấy Hồng Miên, giật mình: "Hồng Miên cô nương, có chuyện gì vậy?"

Hồng Miên lau nước mắt, vội nói: "Triều Nam, cô nương nhà ta mất tích rồi. Hôm nay ta theo cô nương ra ngoài, nhưng bị đánh ngất, chắc chắn có người muốn làm hại cô nương nhà ta, phải làm sao đây?"

Triều Nam nghe nói Triều cô nương mất tích, mặt biến sắc, "Cô đừng lo, ta về tìm đại nhân nghĩ cách."

Chương 59: Cứu Mỹ Nhân

DTV-EBOOK

Hồng Miên gật đầu, Hoắc công tử thông minh như vậy, chắc hẳn có thể giúp nhanh chóng tìm thấy cô nương nhà nàng.

Nhưng không thể chỉ dựa vào Hoắc công tử, giữa ban ngày ban mặt mà có người dám làm chuyện đồi bại thế này, nhất định phải báo quan mới được.

Đầu óc Hồng Miên lúc này rối tung lên, nói với Triều Nam: "Người hãy đi báo với công tử nhà người, ta đi báo quan, chúng ta chia nhau ra hành động, như vậy cũng có thể nhanh chóng tìm thấy cô nương nhà ta."

Hồng Miên không biết tên khốn đó bắt cóc cô nương nhà nàng vì lý do gì. Cô nương nhà nàng tuy tính tình thẳng thắn, đặc biệt với không ít cô nương trong thành, nhưng những chuyện đó không đáng để họ làm ra chuyện như vậy. Còn về phần khác, cô nương nhà nàng cũng không thể nào có thù oán lớn như vậy với ai.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể là vì nhan sắc của cô nương nhà nàng.

Trước đây cũng đã có không ít công tử phong lưu thêm khát vẻ đẹp của cô nương, thậm chí muốn ra tay sờ mó. Lần này không chừng lại là tên nào đó ăn gan hùm mật gấu.

Hoặc có thể là bọn buôn người. Hồng Miên từng nghe nói có một số kẻ chuyên bắt cóc những thiếu nữ xinh đẹp, bán vào kỹ viện trở thành kỹ nữ.

Bất kể là khả năng nào, đều quá nguy hiểm. Nghĩ đến đây, Hồng Miên càng lo lắng hơn. Nàng dùng tay áo lau nước mắt,

chào từ biệt Triều Nam rồi quay người chạy về hướng phủ nha.

Nàng chạy vội vàng, chưa chạy được mấy bước đã vấp ngã, ngã lăn ra đất.

Triều Nam vốn định đi, nhưng thấy Hồng Miên ngã, liền quay lại, đỡ nàng dậy.

Hồng Miên nói lời cảm ơn, không quan tâm đến vết thương của mình: "Người mau đi báo với công tử nhà người, đừng lo cho ta, ta không sao."

Triều Nam thấy nàng ngã không nhẹ, có chút không yên tâm, nhưng cũng thấy nàng nói đúng. Hắn đảo mắt, ngăn lại một chiếc xe lừa đi ngang, dặn dò: "Lão bá, phiền ngài đưa cô nương này đến quan phủ, đa tạ."

Triều Nam lấy từ trong túi ra một mảnh bạc vụn, đưa cho lão bá đánh xe lừa, sau đó dùng khinh công rời đi.

Triều Nam trở lại tiểu viện, vội vã xông vào phòng: "Đại nhân, thuộc hạ vừa gặp Hồng Miên, nha hoàn của Triệu cô nương trên đường. Hồng Miên nói Triệu cô nương mất tích, sợ rằng bị kẻ xấu bắt cóc. Đại nhân, phải làm sao bây giờ?"

Hoắc Bằng Cảnh vừa nghe, đôi mắt đẹp lập tức tối sầm lại: "Chuyện xảy ra lúc nào?"

Triều Nam đáp: "Vừa mới đây thôi."

Hoắc Bằng Cảnh cúi đầu, lòng trầm xuống, ý nghĩ đầu tiên là có người muốn dùng mạng của Triệu Doanh Doanh để uy hiếp hắn. Dù sao quan hệ của Triệu Doanh Doanh ở thành Hồ Châu này rất đơn giản, ngoài mấy tỷ muội trong nhà, cũng không có bằng hữu thân thiết, không thể gây thù chuốc oán với ai.

Mà hiện tại Triệu Doanh Doanh lại đang đính hôn với hắn...

Có phải có người đã phát hiện ra dấu vết của hắc không?

Ngón tay của Hoắc Bằng Cảnh gõ trên mặt bàn, vì dùng lực mà đỏ lên.

Nếu là để uy hiếp hắc, ít nhất có nghĩa là nàng sẽ an toàn. Vậy cũng tốt.

Nhưng cũng không chắc là kẻ thù của hắc, cũng có thể chỉ là bọn buôn người bắt cóc nàng.

Triệu Doanh Doanh xinh đẹp như vậy, khả năng này cũng không phải không có.

Hoắc Bằng Cảnh nén lại suy nghĩ, nói với Triều Nam và Triều Bắc: "Triều Nam, người đến Triệu phủ báo cho Triệu lão gia, để ông ấy nhanh chóng phái người đi tìm. Triều Bắc, người đi điều tra xem hôm nay nàng đã gặp những ai, ra ngoài lúc nào, đã đi đâu."

Triều Nam và Triều Bắc đáp lời, nhanh chóng chia nhau hành động.

Triệu Mậu Sơn vừa nghe tin nhi nữ của mình, Triệu Doanh Doanh, mất tích, vô cùng kinh hãi: "Người nói cái gì? Người đâu, gọi tất cả mọi người trong viện của nhị tiểu thư đến đây!"

Ông lập tức triệu tập tất cả những người trong Xuân Sơn Viện lại để thẩm vấn. Rất nhanh chóng, ông biết được rằng hôm nay Triệu Doanh Doanh chỉ gặp một người hầu của Thiên Nghi Các, nhưng họ không biết đã nói gì, chỉ biết rằng sau khi người hầu đó gặp nhị tiểu thư, nàng đã đi cùng hắc đến Thiên Nghi Các.

Triệu Mậu Sơn ấn vào huyệt thái dương, tim đập thình thịch. Ông biết rõ tính cách của nhi nữ, không có lý do gì mà lại gây thù oán đến mức bị bắt cóc. Có khả năng nàng gặp phải bọn buôn người, nếu vậy thì phải tìm nàng càng nhanh càng tốt,

nếu không bọn chúng mang nàng ra khỏi thành thì sẽ rất khó tìm.

Là quan viên của thành Hồ Châu, Triệu Mậu Sơn liền phái gia đình trong phủ đi tìm kiếm, rồi vội vã đến nha môn để tìm Tiêu phụ.

Hồng Miên đã đến nha môn trước, trình bày rõ sự việc với Tiêu phụ.

Tiêu phụ nghe xong cũng kinh hãi: "Thật quá đáng, giữa ban ngày ban mặt lại có kẻ dám làm chuyện này? Chẳng lẽ không coi quan phủ ra gì sao? Người đâu, truyền người hầu của Thiên Nghi Các đến đây."

Khi Triệu Mậu Sơn đến, thấy Hồng Miên đang khóc.

Hồng Miên thấy Triệu Mậu Sơn đến, liền ngừng khóc, kể lại toàn bộ sự việc một lần nữa.

Triệu Mậu Sơn lập tức dẫn Hồng Miên đến Thiên Nghi Các.

Hoắc Bằng Cảnh đã có mặt tại Thiên Nghi Các, trước khi quan sai đến, hắn đã hỏi qua người hầu.

Người hầu một mực khẳng định không biết tung tích của Triệu Doanh Doanh, nói: "Công tử, hôm nay tiểu nhân đến gặp Triệu cô nương là vì mấy cuộn chỉ thêu mà cô nương đặt trước đó có vấn đề. Tiểu nhân nghĩ rằng việc thêu hỏng phục là chuyện lớn, không thể qua loa, nên mới bảo cô nương đến chọn chỉ mới. Nhưng khi tiểu nhân đi lấy chỉ thêu trở về, Triệu cô nương đã không thấy đâu, chỉ thấy nha hoàn của cô nương ngắt xỉ trên đất. Tiểu nhân thực sự không biết ai đã bắt cóc Triệu cô nương."

Hoắc Bằng Cảnh nhìn vào phòng nghỉ, thấy trên bàn trà đã được dọn dẹp. Hắn nhắc bình trà lên ngửi, nhận ra mùi vị bất thường.

Hắn nhìn người hầu, hỏi: "Người nói Triệu cô nương đột nhiên biến mất, vậy lúc đó người có nghe thấy động tĩnh gì không?"

Người hầu lắc đầu.

Hoắc Bằng Cảnh cười lạnh một tiếng: "Người có một cửa hàng lớn như vậy, một người lớn như thế bị bắt cóc mà người không nghe thấy gì, có thể không?"

Triều Nam tức giận, đây là cơ hội tốt hiếm hoi của đại nhân, nếu không thành công...

Hắn rút dao ra, kề vào cổ người hầu, giận dữ: "Tốt nhất người nên nói thật!"

Người hầu vốn chỉ muốn kiếm chút tiền, không muốn mất mạng, nhìn lưỡi dao sáng loáng, sợ hãi quỳ xuống cầu xin: "Xin tha mạng, hảo hán tha mạng, tiểu nhân nói, tiểu nhân nói hết. Là... có một người, hắn cho tiểu nhân ít tiền, bảo tiểu nhân lừa Triệu cô nương ra ngoài. Hắn nói rằng hắn ngưỡng mộ Triệu cô nương đã lâu, biết rằng không có duyên với cô nương, chỉ muốn nói vài lời thôi."

Người hầu mồ hôi ướt đầm trán, hắn chỉ bảo Triệu cô nương chờ ở đó, nghĩ rằng người đó sẽ xuất hiện nói vài lời với cô nương. Nhưng hắn chờ một lúc, chỉ thấy bên trong im lặng khác thường, không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào.

Trong lòng hắn nghi hoặc, nhưng nghĩ bản thân có thể lấy được mười lượng bạc, nên quyết định chờ thêm một chút.

Kết quả một lát sau chỉ thấy nha hoàn của Triệu cô nương đi ra, còn hoảng sợ bảo cô nương nhà nàng ấy mất tích rồi.

Người hầu lúc này mới ý thức được là đã xảy ra chuyện, nhưng hắn sợ hãi, không dám để lộ ra, liền thu dọn lại hết đồ

đạc bên trong.

Triều Nam và Hoắc Bằng Cảnh liếc nhìn nhau, Hoắc Bằng Cảnh nói: “Nước trà này đã bị bỏ mê dược.”

Người hầu run rẩy: “Chuyện này... tiểu nhân thật sự không biết, tiểu nhân nói câu này hoàn toàn là sự thật.”

Triều Nam dí đao lại gần, người hầu run rẩy ngã xuống, bị dọa đến ngất xỉu.

“Đại nhân...” Triều Nam hướng ánh mắt về phía Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh khoát tay: “Hắn nói là thật.”

Chỉ là, kẻ kia rốt cuộc là ai?

Hoắc Bằng Cảnh suy nghĩ, Thiên Nghi Các có lượng khách đông, nếu kẻ đó dẫn Triệu Doanh Doanh ra từ cửa trước, chắc chắn sẽ bị người khác nhìn thấy. Nhưng hiện giờ không ai biết, tức là họ đã đi ra từ cửa sau.

Hoắc Bằng Cảnh dẫn người đi ra cửa sau, hắn phát hiện dấu vết của bánh xe.

Hắn đoán không sai, họ thực sự đi ra từ cửa sau.

Hoắc Bằng Cảnh dẫn người theo dấu bánh xe, dấu vết dẫn đến khách điểm Thuận Lai.

Triều Nam tức giận cầm đao xông vào khách điểm, làm ông chủ giật mình: “Vị khách quan này...”

Triều Nam ngắt lời: “Từ nãy đến giờ, ông có thấy một cô nương xinh đẹp nào không? Có lẽ bị người khác bế vào.”

Ông chủ run rẩy lắc đầu: “Không... không có...”

Triều Nam nghĩ rằng ông ta nói dối, rút đao ra đe dọa: “Nghĩ kỹ lại xem.”

Ông chủ nhìn lưỡi đao, sợ hãi, cố gắng nhớ lại. Trời đất chứng giám, hôm nay ông không thấy cô nương xinh đẹp nào cả...

“Ta nhớ rồi... không lâu trước đây, có một công tử trẻ bế một người vào, nhưng không biết có phải là cô nương xinh đẹp không, vì người đó bị phủ kín bằng y phục.”

Hoắc Bằng Cảnh lặng lẽ suy nghĩ, chắc chắn đó là Triệu Doanh Doanh.

Công tử trẻ tuổi? Là ai?

“Kẻ đó hiện giờ đang ở đâu?” Giọng hần lạnh lùng, có vẻ đáng sợ.

Ông chủ nói: “Để ta dẫn công tử đi...”

Ông chủ bị Triều Nam đe dọa, dẫn họ lên lầu, chỉ vào căn phòng có vài người canh gác: “Chính là phòng đó.”

Hoắc Bằng Cảnh ánh mắt lạnh lùng, nhanh chóng tiến lên.

Mấy người canh gác nhận lệnh của Lạc Phong, muốn ngăn cản Hoắc Bằng Cảnh: “Người là ai? Muốn làm gì?”

Hoắc Bằng Cảnh không thêm nói nhiều, giật lấy đao của Triều Nam, nhanh chóng đánh gục đám người canh gác. Bọn họ không ngờ hắn trông thư sinh, nhưng lại có võ công như vậy, không kịp tránh né, bị ngã xuống đất.

Hoắc Bằng Cảnh dùng chân đá văng cửa.

...

Bên trong gian phòng, Lạc Phong cầm tay Triệu Doanh Doanh, ngắm nhìn nàng. Nàng chưa tỉnh, một tay đặt lên eo, một tay bị hắn cầm. Nàng yên tĩnh nằm đó, như một bức tranh đẹp.

Thật đáng tiếc, nếu nàng tỉnh lại, sẽ càng đẹp hơn.

Lạc Phong đã hỏi Tiêu Hằng, biết nàng bị mê được. Hắn nghĩ rằng chờ nàng tỉnh lại cũng không sao. Nhưng chờ một lúc, thấy chờ đợi thật dài, hắn quyết định hành động trước, rồi chờ nàng tỉnh lại.

Hắn từ từ mở áo nàng, lộ ra làn da trắng mịn như ngọc. Hắn chạm vào, cảm giác mềm mại mịn màng.

Hắn cười thỏa mãn, tiếp tục mở áo nàng, rồi cúi xuống hôn lên da thịt nàng.

Nhưng khi môi còn chưa kịp chạm, đã nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài.

Lạc Phong bức bối, ai lại không biết điều, làm phiền hắn.

Hắn đứng dậy, đi ra mở cửa, liền thấy một thanh đao sắc bén đâm tới.

Hắn vốn ỷ vào quyền thế của huynh mình, chưa từng gặp tình huống này, lập tức hoảng sợ.

Hoắc Bằng Cảnh nhận ra Lạc Phong, nhíu mày, rồi một cước đạp hắn ngã xuống đất. Triệu Nam và Triệu Bắc nhanh chóng bắt lấy hắn.

Hoắc Bằng Cảnh bước vào phòng, nhìn quanh một lượt, tìm thấy Triệu Doanh Doanh nằm trên giường.

Nàng bị mở áo, nhưng chưa bị tổn hại gì.

Hoắc Bằng Cảnh cởi áo khoác, khoác lên người nàng, bế nàng lên.

Lạc Phong không biết chuyện gì xảy ra, chỉ thấy mình sắp mất miếng bánh ngon, liền đe dọa: "Người biết ta là ai không?"

Hoắc Bằng Cảnh dừng bước, khinh miệt nhìn hắn: "Ồ? Người là ai?"

"Ta nói cho người biết, đại ca ta là Lạc Lâm, người hôm nay đắc tội ta, ngày mai ta sẽ khiến người không thể yên ổn!"

Lạc Phong tưởng rằng đối phương sẽ sợ hãi, nhưng trái lại.

Hoắc Bằng Cảnh bình tĩnh, không chút sợ hãi, chế giễu: "Thì ra chỉ là một kẻ vô dụng."

Chương 60: Đại Giới

DTV-EBOOK

Hoắc Bằng Cảnh vốn tưởng rằng là người từ Kinh thành, nhưng hóa ra chỉ là một kẻ ăn chơi trác táng, gan to bằng trời.

Giang Nam đạo Huyền Ưng Sứ Lạc Lâm, Hoắc Bằng Cảnh đương nhiên nhận ra, hắn là thuộc hạ của Nhữ Dương Vương.

Đây cũng là lý do Hoắc Bằng Cảnh chọn Giang Nam làm nơi ẩn náu, vì Huyền Ưng Sứ ở Giang Nam không phải là người của hắn. Họ chắc chắn nghĩ rằng hắn sẽ chọn một nơi tuyệt đối an toàn, nhưng hắn lại chọn một nơi nằm dưới quyền lực của người khác.

Trước đó, hắn giấu kín hành tung là để tránh sự truy lùng của kẻ thù, yên lặng dưỡng sức. Bây giờ khi hắn đã tìm được "linh đan diệu dược", cũng dự định không lâu sau sẽ quay về Kinh thành, nên không cần giấu giếm nữa. Hơn nữa, lúc đi tìm nàng, dù bề ngoài hắn có vẻ thản nhiên, nhưng vài khoảnh khắc trong lòng hắn vẫn đầy lo lắng. Hiện tại, bên cạnh hắn chỉ có Triều Nam và Triều Bắc có thể dùng được, nếu hôm nay đến trễ một chút, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Hoắc Bằng Cảnh cúi đầu, nhẹ nhàng cọ mặt vào má Triệu Doanh Doanh.

Lạc Phong cảm thấy hoảng sợ trước phản ứng của Hoắc Bằng Cảnh. Khi hắn liếc nhìn mình từ trên cao, ánh mắt giống như đang nhìn một con kiến. Khí thế đó, Lạc Phong chỉ từng thấy ở những người có quyền lực cao. Nhưng gương mặt người này lại rất xa lạ, hắn không nhớ nổi là ai. Dù là mấy vị Vương gia ở Kinh thành, Lạc Phong cũng từng gặp vài lần, nhưng không ai có áp lực như vậy.

"Người... người là ai?" Lạc Phong nuốt nước bọt, căng thẳng hỏi.

Hoắc Bằng Cảnh ngẩng lên liếc hắn một cái, không trả lời, chỉ nói với Triệu Bắc: "Chặt một cánh tay của hắn, gửi cho Lạc Lâm. Ta sắp thành thân, Lạc Lâm cũng nên tặng một món quà."

Khi nói, giọng hắn bình tĩnh, nhưng lại toát ra sự lạnh lùng tàn nhẫn, ánh mắt cũng không còn sự dịu dàng khi ở bên Triệu Doanh Doanh, chỉ còn lại sự lạnh lẽo và sát khí.

Nghe lời này, Lạc Phong run rẩy trong lòng, vô thức nhìn xuống tay mình.

Hắn định mở miệng cầu xin, nhưng Triệu Bắc đã rút đao, Lạc Phong sợ đến nỗi tim ngừng đập, chỉ thấy ánh sáng lạnh lẽo lóe lên trước mắt. Hắn chưa kịp phản ứng, một đoạn cánh tay đã rơi xuống trước mặt, máu tươi chảy ròng ròng.

Lạc Phong nhìn chăm chăm, đến khi nhận ra đó là gì, hắn mới hét lên đau đớn, cơn đau theo sau. Lạc Phong từ nhỏ đã được nuông chiều, chưa bao giờ chịu khổ, giờ co quắp thành một đống, đau đớn đến ngất đi.

Hoắc Bằng Cảnh lạnh lùng nhìn kẻ nằm như bùn nhão, ra lệnh cho Triệu Nam: "Trông chừng hắn cẩn thận, đừng để hắn chết."

Nếu chết quá dễ dàng, đó là sự giải thoát, không phải là sự trừng phạt.

Triệu Nam nhận lệnh, đem Lạc Phong đi.

Ông chủ khách điếm sợ đến mềm cả chân, ngồi bệt xuống đất run rẩy. Thấy họ đi về phía mình, ông vội lặn lội nhường đường. Hoắc Bằng Cảnh không để ý đến ông, bế Triệu Doanh Doanh đi xuống lầu.

Xe ngựa đã đợi sẵn ngoài cửa, Hoắc Bằng Cảnh chuẩn bị bế Triệu Doanh Doanh lên xe thì Triệu Mậu Sơn dẫn quan sai vội vàng tới nơi.

Triệu Mậu Sơn mang quan sai đến Thiên Nghi Các thì đã muộn một bước, nghe người hầu kể rằng Hoắc Bằng Cảnh đã đến trước, liền nhanh chóng đuổi theo.

"Quan Sơn, Doanh Doanh không sao chứ?" Triệu Mậu Sơn nhìn Triệu Doanh Doanh trong lòng Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh kéo khóe miệng, đáp: "Không sao."

Triệu Mậu Sơn thở phào nhẹ nhõm, dù sao đó cũng là nhi nữ của ông, nếu có chuyện gì xảy ra, ông không biết phải giải thích thế nào với Lương thị.

"Không sao là tốt rồi."

Hoắc Bằng Cảnh đáp một tiếng "Ừm", rồi nói: "Vậy ta sẽ đưa Doanh Doanh về trước."

Triệu Mậu Sơn liền gật đầu: "Được, được, người đưa Doanh Doanh về nghỉ ngơi trước đi."

Triệu Mậu Sơn nhìn theo hai người họ lên xe ngựa, rồi mới bước vào khách điểm Thuận Lai để hỏi thăm đầu đuôi câu chuyện.

Ông chủ khách điểm lúc này còn chưa hoàn hồn, tiểu nhị của khách điểm mới kể lại toàn bộ sự việc cho Triệu Mậu Sơn nghe, rồi dẫn ông lên phòng nơi có những xác chết.

Nghe kể lại, Triệu Mậu Sơn kinh hãi trong lòng. Nhìn những thi thể nằm ngang dọc, ông không khỏi run sợ. Hoắc Bằng Cảnh tuy trông văn nhã, lễ độ, nhưng thật không ngờ lại tàn nhẫn như vậy.

Sau đó, ông nghĩ lại, có lẽ do Hoắc Bằng Cảnh vì cứu Doanh Doanh nên mới hành động như vậy, điều này càng chứng tỏ Hoắc Bằng Cảnh có tình cảm sâu nặng với Doanh Doanh.

Triệu Mậu Sơn thở dài, hỏi người trong khách điểm: "Người trong phòng đó là ai, các người có biết không?"

Mấy người trong khách điểm đều lắc đầu: "Là một công tử trẻ tuổi, rất lạ mặt."

Triệu Mậu Sơn nhíu mày, chửi rủa: "Gan hùm mặt gấu..."

Ông nhìn những thi thể trên mặt đất, đều giống như nô bộc, rồi hỏi tiếp: "Người trong phòng đó đâu rồi?"

Ông chủ khách điểm đã bình tĩnh lại, đáp: "Đã bị vị công tử vừa rồi mang đi rồi."

Hoắc Bằng Cảnh mang đi? Cũng được, Triệu Mậu Sơn ra lệnh cho người ghi lại lời khai của mấy người trong khách điểm, rồi rời đi.

...

Trong phủ, khi nghe thấy chuyện lớn như vậy, Triệu Như Hiên và Triệu Uyển Nghiên đương nhiên cũng biết tin Doanh Doanh mất tích.

Hai người tuy không ở cùng nhau, nhưng khi nghe tin này, cả hai đều bất giác nở nụ cười.

Triệu Như Hiên hỏi: "Tự nhiên sao lại mất tích được?"

Nha hoàn lắc đầu: "Nô tỳ cũng không rõ, nhưng nghe nói lão gia đã phái người đi tìm, vị Hoắc công tử cũng đến rồi."

Triệu Như Hiên đáp một tiếng, trong lòng nghĩ ác độc, nếu không tìm thấy thì tốt. Nhưng nàng nhanh chóng lắc đầu, xua

đi ý nghĩ độc ác của mình. Dù nàng ghét Triệu Doanh Doanh, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hại nàng ấy đến chết, chỉ hy vọng Triệu Doanh Doanh sống không tốt bằng mình là được.

Triệu Như Hiên dặn nha hoàn: "Nếu có tin tức gì từ Nhị muội, nhớ báo lại cho ta."

Nha hoàn gật đầu.

Triệu Uyển Nghiên thì cười mẫn nguyện, thì thầm: "Nếu nàng ta biến mất khỏi thế gian này thì tốt biết mấy."

Lâm thị ngồi bên cạnh nghe vậy, ngạc nhiên nhìn nhi nữ, cảm thấy lời này quá đáng.

Triệu Uyển Nghiên thấy ánh mắt của mẫu thân, liền cười nói: "Con chỉ nói vậy thôi, nương nhìn con làm gì."

Lâm thị mới cười lại. Tính cách bà không phải là người quá hiền lành, nhưng cũng không phải là kẻ độc ác, nếu không đã chẳng đối xử với Triệu Doanh Doanh như vậy nhiều năm qua, chỉ ngầm ngầm gây khó dễ.

Bà không ưa Triệu Doanh Doanh vì lợi ích của mình và nhi nữ, nhưng không đến mức muốn hại người đến chết.

Triệu Uyển Nghiên đáp lại một tiếng, quay đầu đi, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo.

Nàng ta không phải chỉ nói chơi, mà thật sự muốn Triệu Doanh Doanh biến mất khỏi thế gian này.

Chỉ tiếc rằng không lâu sau đó, Hoắc Bằng Cảnh đã bình an trở về cùng với người của mình.

Hoắc Bằng Cảnh ôm Triệu Doanh Doanh trở về Xuân Sơn Viện. Hồng Miên thấy cô nương nhà mình trở về bình an vô sự,

liền đỏ hoe mắt.

"Cảm ơn công tử, nô tỳ thật không biết làm thế nào để cảm tạ ngài." Hồng Miên nhìn qua Triệu Doanh Doanh vẫn chưa tỉnh, lại có phần lo lắng, "Cô nương nhà ta bị làm sao vậy?"

Hoắc Bằng Cảnh đáp: "Có lẽ là bị trúng mê dược, ta đã sai người đi mời đại phu rồi."

Hắn kéo chiếc chăn mềm, đắp lên người Triệu Doanh Doanh.

Hồng Miên nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm, nói: "Nô tỳ đi lấy một chậu nước để rửa mặt cho tiểu thư."

Hồng Miên đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Hoắc Bằng Cảnh lại cảm nhận được hương thơm quen thuộc đó, hắn đưa tay vén những lọn tóc che bên trán nàng, rồi nắm lấy đầu ngón tay nàng, chạm nhẹ lên má mình.

May quá.

Hắn đặt một nụ hôn nhẹ lên mu bàn tay nàng, trong lòng thầm nghĩ rằng chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra lần thứ hai.

Hắn sẽ bảo vệ nàng thật tốt.

...

Khi Triệu Mậu Sơn trở về, Hoắc Bằng Cảnh vẫn đang ở Xuân Sơn Viện canh chừng, Triệu Doanh Doanh vẫn chưa tỉnh. Đại phu đã đến xem qua, nói rằng chỉ là uống phải mê dược, chờ dược tính tan hết thì người tự nhiên sẽ tỉnh, ngoài ra không có gì nghiêm trọng.

Triệu Mậu Sơn bước vào phòng, liền thấy bóng lưng của Hoắc Bằng Cảnh đang ngồi bên giường, ánh mắt chăm chú nhìn vào mặt Triệu Doanh Doanh.

Ông tiến lại gần vài bước, nhỏ giọng hỏi: "Người vẫn chưa tỉnh sao?"

Hoắc Bằng Cảnh khẽ gật đầu.

Triệu Mậu Sơn lại hỏi: "Kẻ chủ mưu đã bị người bắt đi rồi? Người định xử lý hắn thế nào?"

Lúc này, Hoắc Bằng Cảnh trông có vẻ khó gần, khiến Triệu Mậu Sơn khi nói chuyện cũng vô thức mang theo vài phần nịnh nọt.

Hoắc Bằng Cảnh đáp: "Ta đã có sắp xếp, bá phụ yên tâm."

Triệu Mậu Sơn vốn định nói rằng việc này nên giao cho quan phủ xử lý, nhưng nhìn vào ánh mắt của Hoắc Bằng Cảnh, ông lại nuốt lời vào trong, chỉ đáp một tiếng "Được."

Khoảng nửa khắc sau, Triệu Doanh Doanh mới tỉnh lại.

Khi nàng mở mắt, suy nghĩ vẫn còn mơ hồ, không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng khi nhận ra bố trí trong phòng mình, cổ họng cũng khô khát, nàng tưởng rằng mình đã mơ, mơ hồ gọi một tiếng Hồng Miên.

"Khát quá..."

Rất nhanh đã có nước đưa tới miệng nàng, Triệu Doanh Doanh tham lam uống vài ngụm, nước trà làm dịu cổ họng, cũng thấm vào lòng nàng, khiến nàng tỉnh táo hơn một chút.

"Uống chậm thôi." Giọng nam nhân quen thuộc bỗng vang lên bên tai.

Triệu Doanh Doanh giật mình, quay đầu nhìn thẳng vào ánh mắt của Hoắc Bằng Cảnh.

"Quan Sơn, sao chàng lại ở đây?"

Triệu Doanh Doanh trong lòng có chút ngạc nhiên, vừa rồi trong khoảnh khắc đó, nàng cảm thấy giọng nói này giống như của Nguyệt Thần đại nhân. Thực ra lúc vừa rồi khi được dứt nước, nàng cũng mơ hồ nghĩ rằng là Nguyệt Thần đại nhân.

Nhưng lại là Hoắc Bằng Cảnh.

Nàng cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, nói được hai câu liền không tự chủ được mà phải đưa tay lên ôm đầu.

Hoắc Bằng Cảnh đỡ lấy cánh tay nàng, để nàng dựa vào gối mà nằm xuống.

Hồng Miên thấy nàng tỉnh lại, xúc động nói: "Cô nương, cuối cùng người cũng tỉnh rồi!"

Triệu Doanh Doanh nhìn thấy Hồng Miên, liền nhớ lại những gì mơ hồ trước khi mất đi ý thức, liền hỏi: "Ta... làm sao vậy?"

Hồng Miên mở miệng muốn nói, nhưng lại nhìn sang Hoắc Bằng Cảnh, rồi nói: "Để công tử nói với ngài, nô tỳ đi chuẩn bị chút đồ ăn cho ngài."

Nàng hiểu ý rồi đi, nghĩ rằng Hoắc Bằng Cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, lúc này đúng là thời điểm thích hợp để tình nhân thăm thiết, nàng không nên xen vào.

Triệu Doanh Doanh ừ một tiếng, nói: "Ta muốn ăn sườn xào tỏi!"

Nàng nói xong, nhìn sang Hoắc Bằng Cảnh, chớp chớp mắt, chờ đợi hắn mở miệng.

Hoắc Bằng Cảnh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nàng, ánh mắt dịu dàng và yêu thương nhìn nàng, không còn chút nào của sự lạnh lùng và tàn nhẫn.

"Người hầu ở Thiên Nghi Các đã nhận tiền của người khác để lừa nàng ra ngoài, hắn đã bị bắt lại rồi."

Triệu Doanh Doanh bừng tỉnh, lại có chút tức giận: "Ai muốn hại ta?"

Nàng không hiểu, bình thường nàng có vài mâu thuẫn nhỏ với các cô nương khác, nhưng trong suy nghĩ của nàng, những chuyện này không đáng để người ta phải bày mưu hãm hại nàng như vậy.

Hoắc Bằng Cảnh lại nói: "Doanh Doanh còn nhớ người chúng ta gặp khi đi du hồ hôm đó không, người đã đung vào thuyền chúng ta ấy? Chính là hắn."

Triệu Doanh Doanh tất nhiên nhớ, sau đó hắn còn chặn đường nàng một lần nữa.

"Là hắn? Thật là âm hồn bất tán..." Triệu Doanh Doanh lẩm bẩm.

Hoắc Bằng Cảnh nghe thấy, liền hỏi: "Doanh Doanh sau đó còn gặp lại hắn?"

Triệu Doanh Doanh gật đầu: "Gặp một lần, lần đó gặp ở ngoài đường, hắn liền tiến lại làm quen. Nhưng ta không thèm để ý đến hắn, người này thật xấu xa, ta không thèm để ý hắn mà cũng không hiểu sao hắn lại dám dùng cách này để hại ta!"

Hoắc Bằng Cảnh tuy không nói rõ Lạc Phong đã làm gì, nhưng Triệu Doanh Doanh biết ánh mắt của Lạc Phong khi nhìn mình là thế nào, nên hắn hạ được nàng để làm gì, nàng cũng có thể đoán được.

"Thật ghê tởm!" Triệu Doanh Doanh hận hận mắng.

Nàng nói rồi đột nhiên dừng lại, cúi đầu kiểm tra người mình, kẻ đó có lẽ chưa kịp làm gì chứ?

Hoắc Bằng Cảnh ngăn nàng lại: "Không sao."

Triệu Doanh Doanh thở phào nhẹ nhõm, nắm lấy tay Hoắc Bằng Cảnh hỏi: "Hắn bây giờ thế nào rồi? Phải báo quan, tống hắn vào ngục!"

Hoắc Bằng Cảnh gạt đầu: "Đã chặt đứt tay bắn của hắn rồi."

Triệu Doanh Doanh không nghĩ câu này là thật, nàng chỉ nghĩ rằng đây là lời an ủi của Hoắc Bằng Cảnh, liền thuận theo nói: "Nên chặt! Tốt nhất là đâm mù mắt hắn luôn!"

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười: "Được, đâm mù mắt hắn."

Hoắc Bằng Cảnh lại nói chuyện với Triệu Doanh Doanh một lúc, rồi mới rời đi. Trước khi đi, hắn dặn dò Hồng Miên phải chăm sóc tốt cho Triệu Doanh Doanh.

Hồng Miên gạt đầu đồng ý, trong lòng nghĩ, nàng là nha hoàn của cô nương, sao có thể không chăm sóc tốt cho cô nương được chứ? Nhưng hôm nay nhìn thấy biểu hiện của Hoắc công tử, dường như thực sự để tâm đến cô nương nhà nàng.

Hồng Miên nhìn theo bóng lưng Hoắc Bằng Cảnh, cảm thấy vui mừng cho Triệu Doanh Doanh.

Hồng Miên tiễn Hoắc Bằng Cảnh, trở về phòng, nhúng khăn lau mặt cho Triệu Doanh Doanh.

Nghĩ lại chuyện xảy ra hôm nay, lòng nàng vẫn còn sợ hãi.

"Cô nương, người không biết, lúc đó nô tỳ sợ chết đi được... May mà Hoắc công tử lợi hại, cứu được ngài ra ngoài."

Triệu Doanh Doanh lúc đó đầu óc mơ màng, mất đi ý thức, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra. Sau khi tỉnh lại, thấy mình đã bình an trở về nhà, nàng cười, lạc quan nói: "Đừng lo lắng cho cô nương nhà người, cô nương nhà người có thần tiên bảo vệ mà."

Nàng nghĩ, Nguyệt Thần đại nhân vẫn đang bảo vệ nàng, nên mình mới gặp dữ hóa lành, thoát khỏi nguy hiểm.

Hồng Miên cũng cảm thán, theo đó nói một câu: "Cảm ơn thần tiên đã bảo vệ cô nương nhà ta."

Triệu Doanh Doanh cảm thấy buồn ngủ, ngáp một cái, muốn ngủ một lát. Nàng nằm xuống giường, gối đầu lên cánh tay mình, nghĩ về Nguyệt Thần đại nhân.

Đã lâu rồi nàng không gặp Nguyệt Thần đại nhân.

Nàng tháo lục lạc bên hông ra, cầm trong tay. Hôm nay chắc chắn là Nguyệt Thần đại nhân đã bảo vệ nàng, giống như nhiều lần trước đây, nếu không chắc chắn nàng đã gặp chuyện rồi.

Nàng nghĩ đến khuôn mặt ghé tởm của Lạc Phong, liền nhăn mặt.

Triệu Doanh Doanh lật mình, nghĩ rằng với ân đức to lớn như vậy, nàng nên cảm ơn Nguyệt Thần đại nhân, ít nhất cũng phải nói lời cảm ơn trước mặt ngài ấy.

Nàng lắc lục lạc.

Nhưng giống như lần trước, không có phản ứng gì.

Chỉ có ánh nắng buổi trưa chiếu qua cửa sổ, rơi trên nền gạch xanh, gió thổi lay động bóng cây ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng đung đưa.

Triệu Doanh Doanh có chút buồn bã, Nguyệt Thần đại nhân không muốn gặp nàng sao?

Chắc chắn không phải vậy, Nguyệt Thần đại nhân hôm nay còn bảo vệ nàng, làm sao không muốn gặp nàng được?

Có lẽ, Nguyệt Thần đại nhân vẫn bận rộn quá.

Thôi vậy.

Nàng cất chiếc chuông dưới gối, nhắm mắt lại ngủ.

...

Hoắc Bằng Cảnh không nghe thấy tiếng lục lạc của Triệu Doanh Doanh, hẳn không có ở tiểu viện mà đang thăm vấn Lạc Phong.

Lạc Phong sau khi bị chặt một tay, bị Triều Nam giam giữ trong một ngôi nhà khác.

Lạc Phong vẫn chưa tỉnh lại, một nửa là vì sợ, một nửa là vì đau. Triều Nam đã tìm đại phu đến xử lý vết thương đơn giản cho hắn, để hắn không bị mất quá nhiều máu.

Còn về phần cánh tay bị chặt xuống, Triều Bắc đã mang đi gửi cho đại ca của hắn là Lạc Lâm.

Lạc Phong co rúm trong góc, bị Triều Nam tạt nước cho tỉnh.

Hắn nhìn quanh một cách mơ hồ, không biết mình đang ở đâu, nhưng cảm giác đau đớn từ vết thương ở tay lại làm hắn nhanh chóng tỉnh táo. Hắn nhớ lại mọi chuyện vừa xảy ra không lâu trước đó, tưởng rằng sẽ được ôm mỹ nhân vào lòng, kết quả là mình bị chặt mất một tay.

Trước mắt có một cái bóng đen bao phủ lên hắn, Lạc Phong co rúm lại, ngược lên nhìn thấy khuôn mặt của Hoắc Bằng Cảnh.

“Người... người tốt cuộc muốn làm gì? Đại ca của ta sẽ không tha cho người đâu.”

Hoắc Bằng Cảnh khẽ cười một tiếng: “Không cần vội, ta chắc rằng đại ca của người sẽ nhanh chóng đến cứu người. Trước đó, người nói cho ta biết, kế hoạch của người với nàng là gì?”

Triều Nam kéo một chiếc ghế lại, Hoắc Bằng Cảnh khẽ vén áo ngồi xuống, thần sắc thản nhiên, nhưng từng cử chỉ lại làm người khác khiếp sợ.

Lạc Phong đau đớn tột cùng, hăn hồi hận vì đã ra tay với Triệu Doanh Doanh, hăn bật khóc, nói: “Ta nói không được sao? Hôm đó ta đến Hồ Châu du sơn ngoạn thủy, vừa gặp Triệu Doanh Doanh liền si mê...”

Hoắc Bằng Cảnh nhấp một ngụm trà, sửa lời hăn: “Là thấy sắc nổi lòng tham.”

Lạc Phong khóc lóc nức nở: “Đúng, ta thấy sắc nổi lòng tham, muốn nàng theo ta. Nhưng nàng không thèm để ý ta, ta liền tìm đến vị hôn phu của nàng, chính là tên Tiêu Hằng đó...”

Hoắc Bằng Cảnh lại sửa lời hăn: “Là vị hôn phu cũ.”

Hăn ngược mắt lên, khoe miệng nở một nụ cười: “Hiện tại, ta mới là vị hôn phu của nàng.”

Lạc Phong ngây người, không ngờ lại có biến cố này, hăn hít một hơi, tiếp tục khóc lóc: “Tóm lại là Tiêu Hằng, ta nói với hăn rằng, chỉ cần hăn chịu đưa Triệu Doanh Doanh cho ta, ta sẽ nhờ đại ca của ta tiến cử hăn đến Kinh thành làm quan. Tiêu Hằng không nói hai lời liền đồng ý, nói rằng cho ta hai ngày.”

Hoắc Bằng Cảnh đặt chén trà xuống, cười lạnh một tiếng, thì ra trong chuyện này còn có sự tham gia của Tiêu Hằng.

Lạc Phong hít một hơi, tiếp tục nói: “Ta liền chờ, cho đến hôm nay, người của Tiêu Hằng đến khách điểm tìm ta, nói rằng mọi chuyện đã xong, bảo ta đến khách điểm kia. Ta liền đi, quả nhiên thấy Triệu Doanh Doanh, ta còn chưa kịp làm gì, người không phải đã đến rồi sao?”

Lạc Phong đau đớn làm khuôn mặt hắn méo mó: “Ta đã nói hết rồi, người có thể thả ta rồi chứ?”

Hoắc Bằng Cảnh liếc mắt nhìn hắn, suy nghĩ về độ chân thực trong lời nói của hắn. Hắn trông giống một tên công tử bột, không giống người có tâm cơ, nghĩ rằng có lẽ hắn nói thật.

Còn việc thả hắn? Hoắc Bằng Cảnh cười nhẹ, đứng dậy rời khỏi phòng.

Nàng của hắn đã nói, phải đâm mù mắt hắn nữa.

Tuy nhiên, đợi khi đại ca của hắn đến rồi tính.

Còn về Tiêu Hằng...

Hoắc Bằng Cảnh đứng trong hành lang, khẽ vuốt ngón tay, rồi ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Tiêu Hằng cũng sẽ phải trả giá.

Không phải cái chết dễ dàng, đó là sự giải thoát, không phải là sự trừng phạt.

Người như Tiêu Hằng, lại được mọi người ở Hồ Châu ca tụng là quân tử, loại quân tử giả tạo này Hoắc Bằng Cảnh đã gặp không ít, thủ đoạn của Tiêu Hằng trong số đó còn chưa xứng đáng được xếp hạng. Nếu hắn ta đã coi trọng danh tiếng như vậy, thì phải phá hủy danh tiếng của hắn trước.

Chương 61: Hữu Tướng

DTV-EBOOK

Hoắc Bằng Cảnh nhớ lại, hắn từng cho Triều Nam điều tra, biết được Tiêu Hằng ở Tương Châu có vài mối quan hệ ngoài yêu đương, không ai biết đến. Không rõ những nữ nhân đó có biết người trong lòng mình đã có hôn ước, và chẳng bao lâu nữa sẽ thành thân hay không?

Triều Nam từ trong nhà bước ra, cung kính cúi chào: “Đại nhân, hắn lại đầu đến ngắt đi rồi.”

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng: “Cứ để hắn ngắt đi, người mau chóng đi Tương Châu một chuyến, thay ta làm một việc.”

Hoắc Bằng Cảnh thấp giọng dặn dò vài câu, Triều Nam đáp ứng rồi nhanh chóng rời đi.

...

Triệu Mậu Sơn biết được Triệu Doanh Doanh đã tỉnh, liền đến nha môn một chuyến. Tiêu Bình Nghiệp hỏi thăm sự việc, biết được Triệu Doanh Doanh an toàn vô sự, liền thở phào nhẹ nhõm. Dù Triệu Doanh Doanh giờ không còn là con dâu của mình, nhưng Tiêu gia và Triệu gia dù sao cũng là thông gia, nếu Triệu Doanh Doanh thật sự gặp chuyện gì thì cũng không hay.

Tiêu Bình Nghiệp nói: “May mà không có chuyện gì, nhưng chuyện này đã điều tra rõ ràng chưa? Là do bọn buôn người làm hay...?”

Triệu Mậu Sơn liền thuật lại lời khai của người hầu ở Thiên Nghi Các, Tiêu Bình Nghiệp nghe xong, hỏi: “Người đó là ai?”

Triệu Mậu Sơn lắc đầu, cười gượng: “Vẫn chưa biết.”

Tiêu Bình Nghiệp nghi hoặc: “Sao lại chưa biết? Người chưa bắt được người đó sao?”

Triệu Mậu Sơn lộ vẻ khó xử, nói: “Bắt thì đã bắt được, nhưng không phải do ta, là vị hôn phu của Doanh Doanh đã bắt được hần.”

Nói đến chuyện này, Triệu Mậu Sơn lại thở dài, nhớ đến mấy tên gia đình bị giết ở khách điểm. Dù Hoắc Bằng Cảnh là vì Doanh Doanh, trong lúc cấp bách mới giết người, nhưng dù sao cũng không hợp với quy tắc, e rằng khó lòng giải thích.

Tiêu Bình Nghiệp không biết vị hôn phu mới của Triệu Doanh Doanh là ai, liền lễ đương nhiên nói: “Bản quan có thể hiểu được tâm tình của hần, chỉ là hần nên giao người cho quan phủ, quan phủ tự nhiên sẽ điều tra rõ chuyện này.”

Triệu Mậu Sơn nói đỡ: “Ta về sẽ bảo hần giao người cho quan phủ.”

Tiêu Bình Nghiệp ừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Tiêu Bình Nghiệp về đến nhà, gặp Tiêu Hằng. Tiêu Hằng có vẻ đang suy nghĩ chuyện gì đó, đến mức không hành lễ với Tiêu Bình Nghiệp.

Tiêu Bình Nghiệp gọi Tiêu Hằng: “Hằng nhi.”

Tiêu Bình Nghiệp cảm thấy nhi tử mình đột nhiên trở nên xa lạ, từ sau sự cố hôn sự lần trước, ông luôn nghĩ rằng nhi tử mình là người hiểu chuyện, không cần lo lắng, nhưng lại gây ra chuyện hoang đường như vậy, làm muội muội của vị hôn thê mang thai.

Tiêu Bình Nghiệp suy nghĩ chuyện này rất lâu, tự mình thông suốt, nam nhân mà, có chút hoa tâm cũng là chuyện bình

thường. Như bản thân ông, cũng có vài người thiếp, hướng chỉ là đổi thê tử, cũng không phải chuyện lớn.

Tiêu Hằng như bưng tỉnh, gọi một tiếng: “Phụ thân.”

Tiêu Bình Nghiệp hỏi: “Người đang nghĩ gì? Sao lại lơ đãng như vậy?”

Tiêu Hằng lắc đầu: “Không có gì.”

Tiêu Bình Nghiệp lại nói: “Dù người sắp thành thân, nhưng những việc này đều có mẫu thân người lo liệu. Người đã vào quan trường, phải đặt sự nghiệp lên hàng đầu, thời gian này vẫn nên trở về Tương Châu.”

Tiêu Hằng đáp ứng: “Phụ thân nói đúng, con sẽ về Tương Châu sau vài ngày nữa.”

Hắn cáo từ Tiêu Bình Nghiệp, trở về viện của mình. Hắn vẫn đang suy nghĩ về chuyện của Triệu Doanh Doanh.

Tiêu Hằng vốn chờ ở gần khách điểm Thuận Lai, hắn muốn đợi Lạc Phong ra, tự mình chứng kiến chuyện này thành công. Nhưng sau đó không đợi được Lạc Phong, ngược lại đợi được Hoắc Bằng Cảnh.

Tiếp theo, Hoắc Bằng Cảnh ôm Triệu Doanh Doanh đi ra.

Tiêu Hằng biết ngay, tên họ Lạc đó e là vô dụng, chuyện không thành.

Tiêu Hằng không khỏi thất vọng, như vậy lời hứa của Lạc Phong với hắn cũng thành mây khói. Đến nước này, hắn cần phải rút mình ra, giờ tên họ Lạc đã bị bắt, e rằng tên họ Hoắc đang giận không kiềm chế nổi. Hắn cần châm ngòi thêm lửa giữa họ.

Tiêu Hằng suy nghĩ, liền bảo người của mình ngày mai gửi thư đến Giang Nam đạo Huyền Ưng sứ, báo cho hãn chuyện đệ đệ của hãn bị thương.

Nhưng Tiêu Hằng không ngờ rằng, thư của hãn chưa kịp gửi, thì Lạc Lâm đã đến Hồ Châu.

Lạc Lâm với trận thế lớn, trực tiếp xông vào nha môn Hồ Châu, đích danh muốn gặp Thái thú Hồ Châu. Tiêu Bình Nghiệp sáng sớm nhận được tin, không kịp dùng bữa sáng, liền vội vã đến nha môn tiếp đãi Lạc Lâm.

“Lạc đại nhân giá lâm, không biết có việc gì?” Tiêu Bình Nghiệp cười đón, khom lưng chào.

Lạc Lâm hừ lạnh, đi thẳng vào vấn đề: “Bớt nói nhảm, đệ đệ ta đâu?”

Triều Bắc phi ngựa mang nửa cánh tay của Lạc Phong đến chỗ Lạc Lâm. Lạc Lâm nhận được cánh tay của đệ đệ, lập tức đến Hồ Châu trong đêm.

Triều Bắc không để lộ thân phận, nên Lạc Lâm không biết ai cả gan dám làm chuyện táo tợn như vậy với đệ đệ của hãn trong khu vực của hãn.

Tiêu Bình Nghiệp không hiểu gì: “Hạ quan không biết... Hóa ra đệ của Lạc đại nhân ở Hồ Châu sao?”

Lạc Lâm trừng mắt, nhìn Tiêu Bình Nghiệp: “Bớt nói nhảm, ai chặt tay đệ đệ của ta? Mau giao người ra.”

Tiêu Bình Nghiệp lau mồ hôi trên trán, run rẩy nói: “Chuyện này... chuyện này hạ quan thật không biết, Lạc công tử đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Bình Nghiệp bị mắng một cách vô lý, trong lòng cảm thấy rất oan ức. Ông tuy chưa gặp qua đệ đệ của Lạc Lâm này, nhưng ít nhiều cũng nghe nói về danh tiếng của hắn, một tên công tử ăn chơi trác táng, dựa vào quyền thế của đại ca mà ức hiếp người khác. Người như vậy, đắc tội với người khác bị chặt tay cũng không phải là điều bất ngờ.

Nếu chuyện này xảy ra ở chỗ khác, Tiêu Bình Nghiệp có thể còn thấy vui vẻ một chút, nhưng giờ người bị thương lại ở địa bàn của mình, Tiêu Bình Nghiệp chẳng thể vui nổi.

Lạc Lâm tới đây với khí thế như vậy, nhất định sẽ gây rắc rối cho mình.

Nhưng Tiêu Bình Nghiệp thực sự không biết gì về chuyện này.

Khi Tiêu Bình Nghiệp đang lo lắng, Tiêu Hằng đột nhiên bước vào, chào Lạc Lâm: "Lạc đại nhân, thuộc hạ biết tung tích của lệnh đệ."

Lạc Lâm nhìn người vừa đến, hỏi ngay: "Đệ đệ ta ở đâu? Nói mau."

Tiêu Hằng đáp: "Xin mời Lạc đại nhân theo hạ quan, hạ quan sẽ dẫn đường."

Lạc Lâm đứng dậy: "Đi."

Tiêu Hằng liền dẫn Lạc Lâm đến chỗ Hoắc Bằng Cảnh.

Tiêu Bình Nghiệp đi theo bên cạnh, lo lắng hỏi nghi hoặc: "Hằng nhi, con thực sự biết Lạc công tử ở đâu sao?"

Tiêu Hằng gạt đầu: "Phụ thân yên tâm."

Tiêu Bình Nghiệp vẫn lo lắng, đặc biệt khi nhận ra hướng đi của họ dường như là đến nhà Triệu Mậu Sơn, ông càng thêm bất an. Trong chớp nhoáng, Tiêu Bình Nghiệp nghĩ đến chuyện Triệu Doanh Doanh bị bắt cóc, Triệu Doanh Doanh là một mỹ nhân hiếm có, mà Lạc công tử lại thích mỹ nhân. Chẳng lẽ hôm qua là Lạc công tử bắt cóc Triệu Doanh Doanh, rồi bị vị hôn phu của Triệu Doanh Doanh bắt được và chặt tay?

Tiêu Bình Nghiệp cảm thấy mọi chuyện đang rất tồi tệ. Ông không biết thân phận của vị hôn phu mới của Triệu Doanh Doanh, chỉ trách trong lòng vì hành động quá hấp tấp, làm sao lại chọc giận Lạc công tử?

Giờ ông e rằng bản thân cũng sẽ gặp rắc rối!

Tiêu Bình Nghiệp mặt mày tái mét, đi theo sau Lạc Lâm. Tiêu Hằng lại có tâm trạng khá tốt, hôm đó Hoắc Bằng Cảnh tự xưng là quan nhất phẩm, lại đưa ra lệnh bài, Tiêu Hằng không thể phản bác. Tiêu Hằng không biết hấn, nhưng Lạc Lâm chắc chắn sẽ nhận ra hấn.

Nếu những lời hấn nói là giả, Lạc Lâm sẽ vạch trần hấn. Nếu những lời hấn nói là thật, thì đó là chuyện giữa hấn và Lạc Lâm, bản thân có thể hoàn toàn trong sạch rút lui.

Tiêu Hằng khẽ cười.

...

Trong tiểu viện của Hoắc Bằng Cảnh, Triệu Doanh Doanh đang ngồi ở sảnh nhỏ.

"Dù chúng ta hiện đã có hôn ước, nhưng ta nghĩ vẫn nên cảm ơn chàng, cảm ơn chàng đã cứu ta ngày hôm qua." Triệu Doanh Doanh cầm ly trà nói.

Hoắc Bằng Cảnh ngồi bên cạnh nàng, ánh mắt dịu dàng: "Doanh Doanh nói gì vậy, ta đã quyết định lấy Doanh Doanh làm thê tử, dù chưa thành thân, nhưng trong lòng ta đã coi Doanh Doanh là thê tử của ta."

Ánh mắt hắn tràn đầy yêu thương nhìn Triệu Doanh Doanh, thở dài: "Doanh Doanh không biết, khi nghe tin Doanh Doanh gặp chuyện, lòng ta hoảng sợ thế nào. Chỉ muốn chặt tên trộm kia thành trăm mảnh."

"May mà Doanh Doanh bình an trở về bên ta." Hoắc Bằng Cảnh nắm chặt tay Triệu Doanh Doanh.

Tay hắn nắm rất chặt, như thể thực sự rất sợ mất nàng.

Triệu Doanh Doanh trong lòng thở dài, nghĩ thầm, Nguyệt Thần đại nhân thật sự mê hoặc tâm trí hắn đến mức này sao.

"Quan Sơn, ta đã không sao rồi, chàng đừng lo lắng." Triệu Doanh Doanh vỗ nhẹ tay hắn, an ủi.

Hai người mắt đối mắt, nhất thời không nói gì, chỉ cảm thấy không khí đầy ám muội.

...Lại sắp hôn nữa sao?

Triệu Doanh Doanh chớp mắt, ngực phập phồng.

Hoắc Bằng Cảnh từ từ tiến gần, nàng không tự chủ được nhắm mắt lại.

Tuy nhiên, nụ hôn mong đợi không đến, tiếng ồn ào ngoài cửa phá vỡ tất cả không khí ám muội.

Tay Triệu Doanh Doanh vẫn bị Hoắc Bằng Cảnh nắm, nàng có chút lúng túng chớp mi.

Hoắc Bằng Cảnh đã đoán được là ai, nhẹ cười với Triệu Doanh Doanh: "Doanh Doanh đợi ta một lát."

Triệu Doanh Doanh ừ một tiếng: "Được."

Lạc Lâm dừng lại trước cổng tiểu viện, nghi ngờ nhìn Tiêu Hằng: "Đệ đệ ta thực sự ở đây?"

Tiêu Hằng chắc chắn: "Chắc chắn, hạ quan tận mắt thấy người này giữ lại lệnh đệ."

Lạc Lâm giận dữ nhíu mày, ra lệnh cho người đá cửa: "Người trong viện là ai? Mau ra đây gặp ta."

Chốc lát sau, một bóng người từ trong nhà bước ra.

Lạc Lâm nheo mắt, chưa kịp nhìn rõ, đã chất vấn: "Là người chặt tay đệ đệ ta? Đệ đệ đâu?"

Lời còn chưa dứt, sắc mặt Lạc Lâm liền thay đổi.

"Là người?!"

Hoắc Bằng Cảnh với thân hình cao lớn đứng trong hành lang, ánh mắt lạnh lùng mang theo khí thế lấn át tất cả.

Đồng thời, xung quanh tiểu viện bỗng nhiên từ bóng tối tràn ra một đám người, bao vây người của Lạc Lâm, tình thế đột nhiên đảo ngược.

Tiêu Bình Nghiệp ngăn người, mơ hồ cảm thấy người này có chút quen thuộc. Nhưng nhất thời không nhớ ra tên của hắn ta.

Hoắc Bằng Cảnh đứng khoanh tay, nhìn Lạc Lâm, giọng lạnh lùng: "Đúng vậy, tay của đệ đệ ngươi là do ta ra lệnh chặt, đặc biệt gửi đến cho ngươi."

Mặt Lạc Lâm lúc xanh lúc trắng, nếu là người khác, hẳn đương nhiên có thể bao che. Nhưng trước mặt người này, hẳn lại không thể làm gì.

Hoắc Bằng Cảnh tiếp tục: "Đệ đệ của ngươi liên thủ với hần, ý đồ làm điều bất chính với vị hôn thê của bản tướng, bản tướng chặt một tay của hần, đã là nường tay rồi, đúng không, Lạc đại nhân?"

Mặt Lạc Lâm càng tái nhợt, ngực phập phồng không ngừng, một lát sau, hần cúi người cảm tạ: "Đa tạ Hoắc tướng đã tha mạng cho tiểu đệ."

Lời của Lạc Lâm gần như được thốt ra từ kẽ răng: "Tiểu đệ vô phép, ta thay mặt tiểu đệ tạ lỗi Hoắc tướng."

Mọi người xung quanh đều im lặng, Tiêu Hằng nhìn cảnh này, trong lòng biết không ổn.

Hần tuy không nhận ra Hoắc Bằng Cảnh, nhưng đã nghe nói về Hoắc tướng, vị quan một tay che trời...

Không ngờ lại là hần.

Tiêu Bình Nghiệp cuối cùng cũng nhớ ra, hai năm trước khi ông lên kinh báo cáo công tác, đã từng nhìn thấy Hoắc tướng từ xa.

Ông không kìm được thốt lên: "Ngài... ngài là vị tướng quyền lực dưới một người trên vạn người... Hoắc tướng?"

Hoắc tướng lại ở Hồ Châu, ông trời ơi, chuyện này là sao?

Khi nhìn thấy Hoắc Bằng Cảnh, Lạc Lâm đã biết hôm nay không thể đem đệ đệ mình đi, thậm chí phải lo lắng liệu đệ đệ mình còn sống hay không. Nhưng đó là người đệ đệ duy nhất

của hắn, hắn không thể không cứu. Lạc Lâm ngẩng đầu nhìn Hoắc Bằng Cảnh, định nói gì đó.

Bị Hoắc Bằng Cảnh cắt ngang: "Chắc các ngươi không còn việc gì khác, vị hôn thê của ta vẫn đang chờ ta trong phòng, ta không tiễn các ngươi nữa."

Lời của Lạc Lâm đành nuốt xuống, ra lệnh cho thuộc hạ rút lui: "Đi."

Hoắc Bằng Cảnh lại nói: "À đúng rồi, ta sắp thành thân, Lạc đại nhân đừng quên đến dự lễ cưới của ta."

Lạc Lâm nghiêng rằng: "Hạ quan nhất định sẽ đến."

Tiêu Bình Nghiệp thấy vậy, cũng dẫn Tiêu Hằng định đi, nhưng bị người của Hoắc Bằng Cảnh ngăn lại.

"Khoan đã." Hoắc Bằng Cảnh nhìn Tiêu Hằng, lạnh lùng cười, giọng nói lạnh lẽo: "Bắt hắn lại."

Tiêu Bình Nghiệp toát mồ hôi lạnh, định bước lên ngăn cản, nhưng nhìn thấy những người kia dữ tợn, đành thu lại ý định. Vừa rồi ông đã nghe thấy, Hoắc tướng nói nhi tử ông cùng Lạc công tử liên thủ, ý đồ làm điều bất chính với vị hôn thê của hắn...

Ông nhìn Tiêu Hằng, không biết làm thế nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiêu Hằng bị bắt.

Dưới tán cây rậm rạp, Triệu Doanh Doanh ôm ngực, cả người sững sờ.

Vừa rồi nàng không nhịn được lén nhìn qua cửa sổ, tuy rằng họ nói rất nhiều, nàng không hiểu rõ, nhưng nàng nghe rõ một câu của Tiêu đại nhân: Vị hôn phu của nàng hóa ra là vị quyền thần chỉ dưới một người trên vạn người, Hoắc tướng.

Trời ơi, Nguyệt Thần đại nhân sao lại tìm cho nàng một vị
phu quân lợi hại như vậy!

Chương 62: Kinh Hỉ

DTV-EBOOK

Nàng nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch, trong một khoảnh khắc, rất nhiều ý nghĩ vụt qua trong đầu. Nàng chỉ muốn tìm một phu quân tốt hơn Tiêu Hằng, nhưng không ngờ lại gặp được người tài giỏi đến vậy.

Tuy Triệu Doanh Doanh từ nhỏ sống ở Hồ Châu, không hiểu gì về Kinh thành, nhưng nàng cũng đã nghe nói về vị Hoắc tướng quyền lực. Theo lời đồn, vị Hoắc tướng này rất tàn nhẫn, là một người không tốt. Nhưng không ai nói với nàng rằng, Hoắc tướng lại là một nam nhân trẻ, hào hoa phong nhã.

Mặc dù biết vị hôn phu của mình họ Hoắc, thậm chí hắn đã nói tên thật của mình, nhưng nàng chưa bao giờ liên hệ Hoắc Bằng Cảnh với vị Hoắc tướng kia. Bởi vì hắn luôn đối xử với nàng rất dịu dàng, như gió mát trăng thanh, luôn yêu nàng đến mất lý trí, lại mang dáng vẻ thư sinh nho nhã, nhìn thế nào cũng khó liên hệ với vị Hoắc tướng đáng sợ và tài giỏi kia!

Hơn nữa, chẳng phải những vị quyền thần như thế thường rất xấu xí sao? Trong tưởng tượng của Triệu Doanh Doanh, nàng nghĩ Hoắc tướng phải là một kẻ xấu xa hung dữ.

Nàng nhú mày, cố gắng gạt bỏ hình ảnh mà mình tưởng tượng, thay vào đó là khuôn mặt của Hoắc Bằng Cảnh. Nhưng điều này thật không hợp lý chút nào.

Triệu Doanh Doanh hít một hơi sâu, nghĩ đến phản ứng của Tiêu Bình Nghiệp lúc nãy, vì vậy... cũng không thể trách nàng được, ngay cả Tiêu đại nhân cũng không nhận ra, hơn nữa phụ thân cũng không nhận ra. Chuyện này cũng không thể trách

phụ thân, vì Tiêu đại nhân còn có cơ hội lên kinh, còn phụ thân thì không.

Vậy nên, nàng không nhận ra cũng là điều hợp lý.

Triệu Doanh Doanh suy nghĩ một lúc, rồi nghĩ đến vị Hoắc tướng này quả thật quyền lực chỉ dưới một người, rất được Hoàng Thượng tín nhiệm, thậm chí còn có tin đồn nói lời của hắn còn quyền lực hơn Hoàng Thượng. Nếu lấy hắn, chẳng phải nàng cũng không khác gì Hoàng Hậu sao?

Hoàng Hậu ư? Cả đời này nàng chưa từng nghĩ đến loại phú quý này.

Triệu Doanh Doanh ngay lập tức cảm thấy mình như bị trúng một cái bánh vàng từ trên trời rơi xuống, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, đến mức đầu óc quay cuồng.

Sau này, liệu nàng có thể sống cuộc sống ném tiền vàng chơi đùa không?

Bây giờ, nàng không cần phải lo lắng thua kém Triệu Uyển Nghiên hay Triệu Như Hiên nữa, trừ khi hai người đó trở thành Hoàng Hậu.

Nhưng các nàng không có thần tiên bảo hộ, chắc chắn không thể.

Triệu Doanh Doanh ôm lấy ngực, vui mừng đi lại trong phòng.

Với địa vị của phu quân, sau này sẽ có rất nhiều mỹ nữ muốn tranh giành. Nàng có thể giữ được không? Nếu có người khác xen vào, nàng chắc chắn không đấu lại.

Không sao, vị hôn phu của nàng hiện tại vẫn yêu nàng đến điên cuồng. Nhưng sự điên cuồng này cũng là nhờ Nguyệt Thần

đại nhân phù hộ, nếu sau này hắn phát hiện ra rằng hắn vì bị mê hoặc bởi thần tiên mới yêu nàng, thì làm sao đây?

Triệu Doanh Doanh lúc thì cười, lúc lại thở dài.

Tin này thực sự quá đột ngột!

Nàng hít một hơi sâu, ngồi xuống ghế, rót một cốc trà, uống ừng ực, cuối cùng bình tĩnh lại một chút.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Tiếng cửa kêu kẽo kẹt, Triệu Doanh Doanh giật mình đứng dậy, đối diện với ánh mắt của Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh vẫn giữ vẻ dịu dàng như thường ngày, nhưng Triệu Doanh Doanh giờ đã biết thân phận thực sự của hắn, nên cảm thấy có chút không thoải mái.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn nàng một cái, Triệu Doanh Doanh lập tức giải thích: "Ta không nghe trộm mọi người nói chuyện!"

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười: "Được, Doanh Doanh không nghe trộm bọn ta nói chuyện."

Triệu Doanh Doanh giật mình, ánh mắt lảng tránh, một lát sau không nhin được mà nói: "Được rồi, ta cũng có nghe một chút..."

Nàng cắn cắn ngón tay, không ngừng xoay xoay: "Ta chỉ nghe được một chút thôi, hóa ra chàng là... người đó..."

Hoắc Bằng Cảnh ừm một tiếng, bước đến bên cạnh nàng.

Triệu Doanh Doanh hít một hơi sâu, nói: "Chàng... chàng giỏi như vậy, sao trước đây không nói với ta?"

Nàng chỉ tùy tiện nói, không có ý gì khác.

Nhưng Hoắc Bằng Cảnh dường như nghĩ rằng nàng đang trách hần, nắm lấy tay nàng, kéo nàng ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng giải thích: "Không phải ta muốn giấu Doanh Doanh, chỉ là ta đến Hồ Châu dưỡng bệnh, không tiện công khai."

Hần cười nhẹ: "Hơn nữa ta cũng không giấu nàng tên thật của mình, trước đây đã từng nói cho Doanh Doanh nghe."

Triệu Doanh Doanh thì thầm: "Thì ta cũng không ngờ được mà..."

Dù hần đã nói tên thật, nhưng lời đồn luôn chỉ nhắc đến Hoắc tướng, không kèm theo tên của hần ta.

"Ta không trách chàng." Nàng không thể trách hần vì chuyện này, nàng chỉ cảm thấy mình may mắn khi có được một báu vật.

Chỉ là có chút quá bất ngờ, khó mà tiêu hóa ngay được.

"Phụ thân chắc sợ chết khiếp." Triệu Doanh Doanh nói.

Hoắc Bằng Cảnh cười nhẹ.

Triệu Doanh Doanh ở lại thêm một lúc, rồi mới quay về Triệu phủ.

Khi về đến Xuân Sơn Viện, đầu óc nàng vẫn còn quay cuồng.

Nàng chống cằm, ngồi im trên ghế mỹ nhân một lúc, rồi bất ngờ đứng dậy, nắm lấy tay Hồng Miên, lay lay: "Aaaaa, Hồng Miên, ngươi biết không? Ta cảm thấy lo lắng quá, cứ như một giấc mơ."

"Ngươi nói xem, đây có phải là một giấc mơ không? Một ngày nào đó, khi tỉnh dậy, phát hiện mọi thứ sẽ biến mất không?" Triệu Doanh Doanh véo má mình, đau đến hít hà, chắc chắn đây không phải là một giấc mơ.

Hồng Miên vội vàng xoa má nàng: "Ngài đừng véo má mình nữa, đây không phải là mơ, ta cũng nghe thấy."

Lúc đó Hồng Miên thậm chí còn nghe rõ hơn Triệu Doanh Doanh, vì nàng ta đứng ngoài cửa, gần như nghe hết mọi cuộc trò chuyện. Không chỉ nghe thấy, mà còn tận mắt chứng kiến.

Nàng tận mắt thấy Tiêu Thái Thú cúi mình trước Lạc đại nhân của Huyền Ưng Sứ, còn Lạc đại nhân lại cung kính với Hoắc công tử. Lúc đó, Hoắc công tử có khí thế đặc biệt áp bức, hoàn toàn khác biệt với lúc ở trước mặt chủ tử nhà nàng.

Hồng Miên vẫn chưa hết kinh ngạc, nói: "Ngài thật may mắn, lấy được một vị phu quân tài giỏi như vậy. Có lẽ phu nhân dưới tuổi vàng vẫn luôn bảo vệ ngài, chỉ bằng hôm nay ngài đi thắp hương cho phu nhân?"

Triệu Doanh Doanh gật đầu. Đúng vậy, phải thắp hương cho nương, báo tin vui này cho người, để người biết ta đã làm nên chuyện.

Nhưng câu này nàng không nói ra, vì đây hoàn toàn không phải dựa vào mẫu thân nàng, mà là vì Nguyệt Thần đại nhân.

Triệu Doanh Doanh thở dài, bảo Hồng Miên chuẩn bị nhang đèn, rồi đi đến từ đường.

Sau khi thắp hương cho Lương thị ở từ đường, Triệu Doanh Doanh và Hồng Miên đều bình tĩnh lại. Hồng Miên nhớ lại cuộc trò chuyện đã nghe thấy, cảm thán: "Tiêu công tử thật là xấu xa, còn hợp tác với kẻ kia để hãm hại ngài! Dù sao, ngài và Tiêu công tử cũng từng quen biết, sao hắn có thể làm chuyện như vậy?"

Triệu Doanh Doanh nghe mà ngây ngốc: "Người nói sao? Chuyện ta bị hạ được, Tiêu Hằng cũng tham gia vào?"

Nàng nghĩ lại, hình như là có chuyện như vậy.

Hồng Miên nói: "Hoắc công tử đã ra lệnh bắt giữ Tiêu công tử, không biết sẽ xử lý thế nào."

Triệu Doanh Doanh lắc đầu, nàng cũng không biết. Nếu là nàng, nàng muốn đánh Tiêu Hằng một trận, tốt nhất là đánh năm mươi roi.

Hoắc Bằng Cảnh trông có vẻ rất dịu dàng, có lẽ sẽ không...

Nhưng, hẳn trong lời đồn không phải là người dịu dàng.

Triệu Doanh Doanh sững sờ, nghĩ đến những lời đồn, lại có chút mơ hồ. Hoắc Bằng Cảnh trong lời đồn và Hoắc Bằng Cảnh mà nàng biết khác nhau quá nhiều.

Nhưng Hoắc Bằng Cảnh là do Nguyệt Thần đại nhân chọn cho nàng, nàng tin tưởng vào mắt nhìn người của Nguyệt Thần đại nhân, nên chắc chắn Hoắc Bằng Cảnh là người tốt!

Triệu Doanh Doanh tự thuyết phục bản thân.

...

Tiêu Bình Nghiệp nhìn nhi tử bị bắt, nhưng không thể làm gì, chỉ có thể rút lui. Nhưng đó là đứa con mà ông tự hào nhất, Tiêu Bình Nghiệp không thể làm ngơ, sau khi suy nghĩ, ông quyết định gặp Triệu Mậu Sơn.

Tiêu Bình Nghiệp hạ thấp mình, nói ra toàn bộ câu chuyện, hy vọng Triệu Mậu Sơn nhìn vào mối quan hệ thân thiết giữa hai nhà mà nói giúp cho Tiêu Hằng, cầu xin sự tha thứ của Hoắc Bằng Cảnh.

Dù sao Hoắc tướng cũng đã chặt tay Lạc công tử, hướng chỉ là Tiêu Hằng.

Tiêu Bình Nghiệp khổ sở nói: "Triệu huynh, dù thế nào, Tiêu Hằng cũng là cha của hài tử trong bụng Uyển Nghiên, huynh không muốn ngoại tôn của mình vừa chào đời đã mất phụ thân, phải không?"

Triệu Mậu Sơn nghe vậy, biểu cảm nghiêm trọng, một lúc sau mới bình tĩnh lại.

"Hóa ra hắc chính là Hoắc tướng... bảo sao khi nói chuyện với hắc, ta luôn cảm thấy sợ hãi..." Triệu Mậu Sơn xoa cằm, nghĩ rằng có một tế tướng như hắc làm hiền tế cũng là điều đáng tự hào.

Nhưng Triệu Mậu Sơn không thể đồng ý với Tiêu Bình Nghiệp, ông nói chuyện cũng rất cẩn thận, hướng chỉ sự việc này còn liên quan đến Doanh Doanh. Vị hiền tế tương lai của ông đã giết người.

Triệu Mậu Sơn thở dài, nói thật: "Tiêu huynh, không phải ta không muốn giúp. Nếu ta có thể giúp, ta cũng không muốn Tiêu Hằng gặp chuyện, hắc sắp thành thân với Uyển Nghiên, nhưng huynh không biết, hôm Doanh Doanh mất tích, khi ta đến khách điểm, ta thấy hắc trong cơn tức giận đã giết vài người..."

Tiêu Bình Nghiệp nghe vậy, lòng lạnh đi một nửa.

Hoắc tướng thực sự rất quan tâm đến Triệu Doanh Doanh...

Cuộc huy động sáng nay lớn đến vậy, ở Hồ Châu có thể coi là một sự kiện lớn. Hơn nữa, Hoắc Bằng Cảnh có ý định lan truyền tin tức này, chỉ trong một buổi sáng, khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Hồ Châu đều bàn tán về chuyện này.

Triệu Mậu Sơn nghe tin từ Tiêu Bình Nghiệp, còn Triệu Uyển Nghiên thì nghe từ người hầu trong nhà.

"Tiêu Hằng gặp chuyện rồi? Chuyện gì xảy ra?" Triệu Uyển Nghiên gọi người hầu lại, tâm trạng bức bối, nàng đã hối hận với nước cờ mình đã đi. Nếu được làm lại, nàng chắc chắn sẽ không làm như vậy.

Người hầu nhìn sắc mặt của Triệu Uyển Nghiên, không dám nói.

Triệu Uyển Nghiên tức giận hơn: "Nói."

Người hầu mới nhỏ giọng nói: "Tiêu công tử bị bắt, nghe nói chuyện nhị tiểu thư mất tích hôm qua là do Tiêu công tử bày mưu. Hoắc tướng nổi giận, liền sai người bắt Tiêu công tử."

Triệu Uyển Nghiên nghe mà mơ hồ: "Chuyện này là do Tiêu Hằng làm? Hoắc tướng là ai?"

Người hầu nói: "Chính là vị hôn phu của nhị tiểu thư..."

Triệu Uyển Nghiên như bị sét đánh, lùi lại hai bước, được người hầu đỡ lấy: "Sao có thể...?"

Nàng nắm chặt khung cửa, thở dốc.

Vị hôn phu của Triệu Doanh Doanh lại là Hoắc tướng? Nàng ta dựa vào cái gì chứ?

Người hầu lại nói: "Nghe nói chuyện nhị tiểu thư mất tích hôm qua là do Tiêu công tử và Lạc công tử bày mưu, đại ca của Lạc công tử là Lạc Lâm đại nhân - Huyền Ưng Sứ Giang Nam. Hoắc tướng hôm qua cứu nhị tiểu thư, tại chỗ chặt một tay của Lạc công tử, Tiêu công tử lần này e là... lạnh ít dữ nhiều..."

Người hầu càng nói càng nhỏ, không dám nhìn mặt Triệu Uyển Nghiên.

Triệu Uyển Nghiên nghe lòng lạnh đi, hóa ra tính toán đủ đường để đoạt lấy Tiêu Hằng, lại là nước cờ sai lầm nhất. Nếu Tiêu Hằng chết, chẳng phải nàng chưa kịp thành thân đã trở thành góa phụ? Còn hài tử trong bụng...

Triệu Uyển Nghiên bị kích động quá độ, ngất xỉu.

Chương 63: Xử Lý

DTV-EBOOK

Thành Hồ Châu, khách điểm Thuận Lai.

Lạc Lâm và người của hắn đều đang trú tại đây.

Sau khi rời khỏi tiểu viện của Hoắc Bằng Cảnh, Lạc Lâm đã ra lệnh cho người của mình điều tra kỹ hành tung của Lạc Phong, biết rằng Lạc Phong đã xảy ra chuyện tại khách điểm Thuận Lai. Hắn liền dẫn người tới đó.

Khách điểm đã xảy ra án mạng, lại liên quan đến vụ mất tích của Triệu Doanh Doanh, phải phối hợp với quan phủ điều tra nên buôn bán rất ế ẩm. Ngoài Lạc Lâm, chẳng có ai đến ở. Ông chủ khách điểm thấy có khách, ban đầu còn mừng rỡ, nhưng khi nhìn thấy đoàn người của Lạc Lâm, ông lại hoảng sợ.

"Đại nhân, người đã được đưa đến." Thuộc hạ của Lạc Lâm nói.

Lạc Lâm đi xem căn phòng nơi Lạc Phong xảy ra chuyện. Phòng này vì vụ án chưa kết thúc nên không được phép cho người vào ở. Cửa đóng kín, Lạc Lâm đẩy cửa ra, liền thấy vết máu trên sàn.

Hắn không thể không nghĩ đến cảnh tượng nhìn thấy cánh tay bị chặt của đệ đệ mình, máu chảy đầm đìa, rồi lại nghĩ rằng chính tại đây đệ đệ hắn đã bị chặt tay.

Lạc Lâm từ nhỏ mồ côi phụ mẫu, cùng đệ đệ nương tựa lẫn nhau. Sau này hắn thành danh, làm quan lớn, tất nhiên yêu thương chiều chuộng đệ đệ vô cùng. Hắn biết đệ đệ lợi dụng quyền lực của mình làm nhiều điều sai, nhưng hắn luôn che chở, không bao giờ trách phạt.

Không ngờ, lần này lại đụng phải kẻ cứng rắn.

Lạc Lâm hít một hơi sâu, nghĩ đến Hoắc Bằng Cảnh. Mặc dù Lạc Lâm là Huyền Ung Sứ của Giang Nam Đạo, không thường xuyên giao thiệp với Hoắc Bằng Cảnh, nhưng hắn thường nghe Thụy Dương Vương nhắc đến Hoắc Bằng Cảnh. Tổng thể, đó là một người thủ đoạn tàn nhẫn.

Lạc Lâm là người của Thụy Dương Vương, không chỉ không có giao tình với Hoắc Bằng Cảnh mà còn là đối thủ. Giờ đệ đệ của hắn nằm trong tay Hoắc Bằng Cảnh, chỉ e tính mạng khó bảo toàn.

Lạc Lâm bực bội trong lòng, quay đầu hỏi ông chủ khách điểm: "Người kể lại toàn bộ chuyện hôm đó cho ta nghe, không được bỏ sót một chữ."

Ông chủ khách điểm thấy khí thế của hắn, không dám giấu diếm, liền kể lại toàn bộ sự việc một lần nữa.

Lạc Lâm nghe xong, cười lạnh một tiếng.

Sau khi ông chủ khách điểm lui ra, Lạc Lâm hỏi thuộc hạ: "Cô nương Triệu gia đó trông như thế nào mà lại khiến Hoắc Bằng Cảnh động lòng?"

Thuộc hạ lập tức đi tìm bức tranh vẽ Triệu Doanh Doanh mang đến. Lạc Lâm xem xong, gật đầu: "Quả là đẹp..."

Nhưng chính vì vẻ đẹp của nàng ta đã khiến đệ đệ hắn mất một cánh tay, thậm chí có thể mất cả mạng.

Đúng là hồng nhan họa thủy.

Lạc Lâm day trán, suy nghĩ làm thế nào để cứu mạng đệ đệ, Hoắc Bằng Cảnh không thể nào nể mặt hắn. Nếu Hoắc Bằng

Cảnh chỉ chặt một tay của Lạc Phong thì cũng còn may, ít nhất bảo toàn được tính mạng. Nhưng nếu...

Lạc Lâm suy nghĩ một lúc, ra lệnh cho thuộc hạ chuẩn bị bút mực, viết một bức thư và sai người hỏa tốc gửi đến Kinh thành cho Thụy Dương Vương.

Kinh thành, phủ Thụy Dương Vương.

Trong phủ, đình đài lầu các, quanh co khúc khuỷu, vừa nhả nhận lại vừa sang trọng. Thụy Dương Vương là thúc phụ* của đương kim Hoàng Thượng, thân phận cao quý phi thường. Ông ta mặc y phục hoa lệ, tay xách một chiếc lồng chim bằng vàng. Nếu nhìn kỹ sẽ thấy con chim trong lồng là cống phẩm của Lạc Bắc năm ngoái, giá trị nghìn vàng.

Thụy Dương Vương dừng lại trêu chọc con chim, thuộc hạ vội vã tới, "Vương gia, Giang Nam Đạo khẩn cấp đưa thư tới."

Thụy Dương Vương ngừng tay, nhận lấy bức thư từ tay thuộc hạ, đọc qua rồi cười lạnh một tiếng.

Hóa ra Hoắc Bằng Cảnh vẫn luôn ẩn náu ở Hồ Châu thuộc Giang Nam Đạo, quả là tính toán giỏi. Huyền Ứng Sứ Giang Nam Đạo, Lạc Lâm là người của ông ta. Theo như Thụy Dương Vương biết, Hoắc Bằng Cảnh trúng phải kỳ độc, đang trong thời kỳ suy yếu, chắc chắn sẽ chọn một nơi an toàn tuyệt đối. Vì vậy Thụy Dương Vương chưa từng nghĩ đến địa bàn của mình, kết quả là Hoắc Bằng Cảnh lại tỉnh dưỡng tại địa bàn của ông ta suốt bốn tháng.

"Hay cho tên Hoắc Bằng Cảnh." Thụy Dương Vương khẽ nói.

Thuộc hạ hỏi: "Vương gia đã tìm ra tung tích của Hoắc tướng?"

Thụy Dương Vương nói: "Lạc Lâm trong thư nói, hắc đang ở Hồ Châu, đang chuẩn bị hôn sự."

Thuộc hạ ngẩn ra, nghi ngờ mình nghe nhầm: "Hôn sự?"

Nhưng ai ai cũng biết, vị Hoắc tướng này xưa nay không gần nữ sắc, đối với mỹ nhân chẳng hề bận tâm, vậy mà giờ lại... chuẩn bị hôn sự?

Thuộc hạ đoán: "Hoắc tướng chắc hắc có âm mưu gì, hôn sự chỉ là giả?"

Thụy Dương Vương cười khẽ: "Không, là hôn sự là thật. Lạc Lâm viết thư tới vì tên đệ đệ vô dụng của hắc suýt chút nữa cưỡng bức vị hôn thê của Hoắc Bằng Cảnh, Hoắc Bằng Cảnh chặt một tay của hắc, gửi tới Lạc Lâm để cảnh cáo. Lạc Lâm muốn cứu mạng đệ đệ, hỏi ta phải làm sao."

Giận dữ vì hồng nhan, không tiếc lộ ra vị trí của mình.

Thụy Dương Vương quay người, lấy một ít thức ăn cho chim từ bên cạnh, đặt trong lòng bàn tay, cho con chim xinh đẹp ăn.

Hoắc Bằng Cảnh lộ diện một cách công khai như vậy, không giống với tác phong của hắc. Chẳng lẽ hắc đã tìm ra giải dược của Ngọc Hoàng Tuyền?

Thụy Dương Vương lập tức phủ định suy nghĩ này. Khi lập kế hoạch hạ độc, ông ta đã xác nhận rằng Ngọc Hoàng Tuyền không có giải dược. Chỉ cần dính một chút cũng sẽ để lại di chứng khó chịu.

Lúc đó chỉ thiếu một chút nữa thôi, ông ta đã có thể lấy mạng Hoắc Bằng Cảnh.

Đáng tiếc, đáng tiếc, chỉ thiếu một chút.

Lạc Lâm viết thư hỏi ông ta có nên nhân cơ hội Hoắc Bằng Cảnh ở Hồ Châu mà tìm cách giết hắn không. Lạc Lâm nghĩ rằng, Giang Nam Đạo là địa bàn của mình, Hoắc Bằng Cảnh ở đó cô lập vô trợ.

Lạc Lâm thật quá ngây thơ.

Sau lần thất bại trước, Hoắc Bằng Cảnh chắc chắn đã điều tra ra ông ta, và sẽ rất cảnh giác. Hơn nữa, Hoắc Bằng Cảnh biết Lạc Lâm là người của ông ta, không lý nào lại không có sự chuẩn bị.

"Chắc." Thụy Dương Vương nói với thuộc hạ, "Người viết thư trả lời Lạc Lâm, bảo hắn đừng hành động thiếu suy nghĩ."

Thuộc hạ nhận lệnh rồi lui ra, Thụy Dương Vương nghĩ đến chuyện Hoắc Bằng Cảnh thành thân, không chỉ thuộc hạ kinh ngạc, mà chính ông ta cũng cảm thấy bất ngờ.

"Xem ra nữ nhân kia không đơn giản."

...

Nữ nhân bị cho là không đơn giản lúc này đang ngủ trưa, Triệu Doanh Doanh mơ một giấc mơ.

Nửa đầu là một giấc mơ đẹp, nàng mơ thấy mình theo Hoắc Bằng Cảnh về Kinh thành trong sự hâm mộ của mọi người. Nửa sau lại là một cơn ác mộng, nàng mơ thấy Hoắc Bằng Cảnh tỉnh táo lại, không thể tin vào việc hắn lấy nàng làm thê tử, ánh mắt hắn chứa đầy sự ghê tởm, rồi còn nói muốn bỏ nàng.

Sau đó Triệu Doanh Doanh bị đánh thức.

Trên trán nàng một tầng mồ hôi lạnh, lồng ngực phập phồng, nàng lấy khăn lau mồ hôi, liếc thấy lục lạc triệu hồi Nguyệt Thần đặt bên cạnh khi đi ngủ.

Phép thuật của Nguyệt Thần đại nhân hẳn sẽ duy trì được rất lâu? Có thể duy trì cả đời không? Khiến Hoắc Bằng Cảnh cả đời không phát hiện ra, hẳn thực ra bị thần tiên mê hoặc mà yêu nàng đến không thể rời xa?

Một đời có vẻ quá dài, không khả thi lắm. Vậy phép thuật này duy trì được bao lâu? Sẽ không bị phát hiện chứ?

Nàng phải hỏi Nguyệt Thần đại nhân.

Triệu Doanh Doanh cầm lục lạc lên, lắc lắc.

Nàng lặng lẽ chờ đợi Nguyệt Thần đại nhân xuất hiện.

Một lát sau, gió thổi qua cửa sổ, làm rèm châu khẽ đung đưa.

Triệu Doanh Doanh vô thức ngẩng đầu nhìn, nhưng chỉ thấy căn phòng trống rỗng, không thấy bóng dáng quen thuộc trong bộ y phục màu đen.

Một lần không đến có thể nói là Nguyệt Thần đại nhân bận, nhưng đã ba lần rồi...

Triệu Doanh Doanh xụ mặt, lòng buồn rười rượi.

Xong rồi, Nguyệt Thần đại nhân không cần nàng nữa.

Nguyệt Thần đại nhân nghĩ đã giúp nàng đủ nhiều nên không giúp nữa sao?

Làm sao bây giờ?

Triệu Doanh Doanh buồn bực vô cùng, nàng chỉ mặc một chiếc áo lụa mỏng màu xanh, nằm bò ra bàn, đôi cánh tay trắng như tuyết như hai dải lụa mềm mại, trải dài trên bàn. Tóc đen buông xõa trên dải lụa, đan xen thành một bức tranh.

Hồng Miên bước vào, ngần ngừ.

Cô nương nhà nàng thật sự xinh đẹp tuyệt trần.

Nàng hồi thần, nói: "Cô nương tỉnh rồi, nô tỳ nghe nói hôm qua tam cô nương ngất xỉu, còn gọi cả đại phu đến."

Triệu Doanh Doanh "ồ" một tiếng, hỏi: "Nàng ta làm sao vậy?"

Hồng Miên che miệng cười: "Chắc chắn là tức giận vì vận may của cô nương mà ngất."

Triệu Doanh Doanh nghĩ thấy cũng hợp lý, Triệu Uyển Nghiên vốn dĩ luôn tranh giành với nàng, lúc nào cũng muốn giành phần hơn, bây giờ tốt rồi, nàng ta đoạt được Tiêu Hằng, còn nàng thì gả cho Hoắc tướng, cả hai đều có tương lai sáng lạn.

"Để nàng ta tức đi, tốt nhất là tức chết đi."

Hồng Miên gật đầu: "Bây giờ Tiêu công tử phạm tội, không biết sẽ ra sao, tam cô nương còn mang thai con của Tiêu công tử. Không biết Hoắc công tử... Hoắc tướng gia sẽ xử lý Tiêu công tử thế nào..."

Triệu Doanh Doanh trầm tư: "Vậy ta đi hỏi."

Như mọi khi, nàng lại trèo tường.

Triệu Doanh Doanh nhờ Hồng Miên giữ thang, trèo lên đỉnh tường, quan sát viện của Hoắc Bằng Cảnh.

Viện của hắn vẫn yên tĩnh như thường lệ, như thể cuộc náo nhiệt hôm qua chỉ là giấc mộng, cánh cửa bị đá hỏng đã được sửa lại.

Nàng thò đầu qua tường, Triệu Nam đã thấy, liền nhanh nhẹn mang một cái thang tới giúp nàng. Triệu Doanh Doanh bước xuống thang, cảm ơn Triệu Nam.

"Công tử nhà người đâu?"

Triệu Doanh Doanh chỉ về phía thư phòng, "Mời cô nương."

Triệu Doanh Doanh mỉm cười, nâng váy bước tới thư phòng. Nàng đứng trước cửa thư phòng, chỉnh lại dung nhan, có chút bồn chồn.

Nàng đến gặp Hoắc Bằng Cảnh tất nhiên không chỉ để hỏi hắc định xử lý Tiêu Hằng thế nào, nàng chỉ chợt nghĩ đến lời Nguyệt Thần đại nhân đã nói, bảo nàng thỉnh thoảng đến gần Hoắc Bằng Cảnh, để hắc động lòng với nàng.

Giờ Nguyệt Thần đại nhân không xuất hiện, nàng không biết phải làm sao, chỉ biết đến trước mặt Hoắc Bằng Cảnh nhiều hơn. Như vậy ít nhất có thể làm hắc chậm phát hiện ra sự thật.

Nàng hít sâu một hơi, đưa tay gõ cửa.

"Quan Sơn, là ta, Doanh Doanh." Có lẽ vì lo lắng, giọng nói nàng thêm vài phần ngọt ngào, càng thêm mềm mại như nước.

Hoắc Bằng Cảnh ngẩn người, từ trong thư phòng bước ra, ánh mắt đầy ý cười: "Doanh Doanh đến có chuyện gì?"

Triệu Doanh Doanh nói: "Ta... ta muốn hỏi chàng định xử lý Tiêu Hằng thế nào."

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh lạnh đi, nghĩ đến việc nàng và Tiêu Hằng quen biết hai năm, có lẽ cũng có chút tình cảm, nên đặc biệt đến hỏi hắc, chắc sợ hắc lấy mạng Tiêu Hằng?

Triệu Doanh Doanh cúi đầu, lại nói: "Tiêu Hằng thật đáng ghét, chàng đừng nương tay với hắc!"

Nàng vắn vẹo chiếc khăn, thực sự tức giận.

Ánh mắt lạnh lẽo của Hoắc Bằng Cảnh lập tức tan biến, giọng nói mang theo ý cười, nhẹ nhàng đáp: "Sẽ không nường tay với hần."

Hoắc Bằng Cảnh nắm tay nàng, dắt nàng vào thư phòng, nói: "Có một chuyện chưa nói với nàng, Tiêu Hằng và Lạc Phong đã làm một giao dịch, nếu Tiêu Hằng giao nàng cho Lạc Phong, Lạc Phong sẽ nhờ đại ca của hần tiến cử Tiêu Hằng đến Kinh thành làm quan."

Hần không muốn Tiêu Hằng có chút vị trí nào trong lòng Triệu Doanh Doanh.

Nghe xong, Triệu Doanh Doanh thực sự lộ vẻ tức giận: "Hần thật điên rồi! Hần có quyền gì giao ta cho Lạc Phong, hần chỉ là một tên vị hôn phu cũ!"

Triệu Doanh Doanh chớp đôi mắt xinh đẹp, gương mặt phồng lên vì tức giận: "Chàng càng không thể nường tay với hần! Phải trừng phạt hần thật nặng!"

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu, trấn an: "Ta nhất định sẽ trừng phạt hần thật nặng, Doanh Doanh đừng tức giận."

Chương 64: Muốn Nhìn

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh tức giận thở dài, ánh mắt chuyển đến bàn viết bên cạnh.

Chữ trên giấy là của Hoắc Bằng Cảnh vừa viết, không ngờ Triệu Doanh Doanh lại đến, tự nhiên cũng không thay đổi kiểu chữ, vẫn là kiểu chữ từ trước đến giờ hần dùng để viết cho nàng. Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh theo hướng nhìn của Triệu Doanh Doanh, khẽ nhướn mày.

"Doanh Doanh muốn xem không?" Hần chủ động hỏi.

Triệu Doanh Doanh lắc đầu: "Không, không cần. Ta chỉ sợ làm phiền chàng, chàng đang bận sao?"

Chuyện hần bận chắc chắn là những việc lớn, nàng không nên tò mò thì hơn.

"Cũng không quá bận." Hần nói, "Doanh Doanh đến, không bao giờ là làm phiền ta."

Triệu Doanh Doanh ồ một tiếng, nhất thời không biết nói gì.

Nàng vốn đến tìm hần không có việc gì chính đáng, chỉ muốn ở trước mặt hần nhiều một chút, để hần cảm nhận được sự hiện diện của nàng. Nhưng đến đây một lần, chưa nói được hai câu đã đi, liệu có hiệu quả không? Hay là nàng nên ở lại lâu hơn một chút?

Triệu Doanh Doanh nghĩ vậy, nói: "Chàng cứ bận việc của mình đi, không cần để ý đến ta, ta tự đi dạo trong vườn."

Hoắc Bằng Cảnh quả thực có chút việc phải xử lý. Sáng nay, có tin từ Kinh thành rằng Dương Quốc phía Bắc hình như có dị động. Hắn gật đầu, đắn đo: "Nếu có việc gì, gọi đám người Triều Nam là được."

Triệu Doanh Doanh gật đầu, tự bước ra khỏi thư phòng.

Hôm nay trời nắng đẹp, ánh nắng tự nhiên gay gắt, may mà dưới gốc cây lớn trong sân có bóng mát. Dưới bóng cây có một bàn đá, hai ghế đá. Triệu Doanh Doanh ngồi xuống ghế đá, tự rót cho mình một tách trà, nhấp một ngụm.

Không hiểu sao lại nghĩ đến Nguyệt Thần đại nhân.

Nàng cầm tách trà, nhất thời có chút lơ đãng.

Nguyệt Thần đại nhân thực sự không để ý đến nàng nữa sao?

Dù biết Nguyệt Thần đại nhân không thể giúp nàng cả đời, nhưng nàng nghĩ rằng ít nhất Nguyệt Thần đại nhân sẽ nói lời tạm biệt trước khi đi...

Triệu Doanh Doanh thở dài, có chút buồn bã.

Nàng không phải là người thích ngồi yên, ngồi một lúc lại không thể ngồi yên được nữa. Sân nhỏ không lớn, nàng đã đến nhiều lần, rất quen thuộc. Nàng không khỏi tò mò, Tiêu Hằng và Lạc Phong có bị giam ở đây không? Có lẽ không.

Nàng lại nghĩ, không biết Hoắc Bằng Cảnh sẽ trừng phạt họ như thế nào?

Nàng mơ hồ nhớ hôm đó nghe Hoắc Bằng Cảnh nói chặt một tay của Lạc Phong. Nghĩ kỹ lại, thấy khá đẫm máu, Triệu Doanh Doanh không khỏi nhú mày, nàng chưa bao giờ thấy cảnh giết gà, càng không tưởng tượng nổi cảnh chặt tay người...

Tiêu Hằng liệu có bị chặt một tay không?

Nghĩ tới đó, có vẻ hơi tàn nhẫn.

Rồi lại nghĩ, Lạc Phong suýt chút nữa phi lễ với nàng, bị chặt một tay cũng là đáng tội, không thể trách Hoắc Bằng Cảnh. Hơn nữa, Hoắc Bằng Cảnh cũng là vì nàng mà ra mặt. Nếu Lạc Phong thành công hôm đó, nàng mất đi sự trong trắng, tình cảnh hiện tại chưa chắc đã tốt hơn bị chặt một tay.

Nghĩ vậy, thấy đó là cái giá phải trả.

Nếu bọn họ có ý tốt, thì đã không đến mức này, huống chi nghe Hồng Miên nói, Lạc Phong trước đây đã dựa vào quyền thế của huynh trưởng mà cướp đoạt nữ nhân, làm nhiều việc xấu. Tính ra, chỉ chặt một tay hắn, coi như vẫn còn nhẹ.

Còn Tiêu Hằng, nghĩ đến những lời Hoắc Bằng Cảnh vừa nói, Triệu Doanh Doanh lại tức giận. Nàng tưởng Tiêu Hằng và Triệu Uyển Nghiên lén lút với nhau, sau lưng nói xấu nàng, không ngờ hắn còn tồi tệ hơn!

Thật là biết người biết mặt không biết lòng, không hiểu nổi cái danh tiếng tốt đẹp mà mọi người ca tụng hắn từ đâu ra!

Thật là giả dối!

Triệu Doanh Doanh tự mình tức giận một lúc, rồi quay lại hiên nhà, chậm rãi bước tới cửa sổ thư phòng.

Trên bệ cửa sổ có một chậu cây xanh nhỏ, lá cây mọc rất tốt, xanh mướt. Triệu Doanh Doanh đưa tay chạm vào, ngẩng đầu liền thấy Hoắc Bằng Cảnh ngồi bên bàn, chăm chú viết chữ.

Ánh nắng chiếu lên người hắn, rõ ràng, thật đẹp.

Triệu Doanh Doanh không khỏi dựa vào bệ cửa sổ, tay chống cằm, đắm chìm trong vẻ đẹp của Hoắc Bằng Cảnh.

Nàng nhìn say mê, ánh mắt không né tránh, Hoắc Bằng Cảnh tất nhiên cảm nhận được ánh mắt của nàng.

Hoắc Bằng Cảnh liếc nhìn sang, chỉ thấy Triệu Doanh Doanh cười mỉm, đôi tay trắng như ngọc chống lên khuôn mặt mịn màng, môi nàng hơi cong lên, dường như trong mắt chỉ có mình hắn. Ánh nắng vàng rực rỡ chiếu từ phía sau nàng, cảnh tượng này, như đã từng quen thuộc.

Hoắc Bằng Cảnh đặt bút xuống, bước tới, cái bóng lớn nhanh chóng che phủ Triệu Doanh Doanh. Nàng ngơ ngác ngẩng đầu, nghĩ rằng hắn có chuyện gì muốn nói, liền nghiêng người về phía trước. Ngay lập tức, nàng bị Hoắc Bằng Cảnh ôm lấy, đặt lên bệ cửa sổ.

Quá bất ngờ, Triệu Doanh Doanh kêu lên một tiếng, vô thức ôm chặt lấy eo hắn.

Nàng chớp mắt, nhìn hắn.

Nghe hắn thở dài một tiếng nhẹ nhàng.

"Sao vậy? Có chuyện gì khó khăn sao?" Nàng nghĩ hắn gặp phải chuyện khó khăn, lập tức thấy đây là cơ hội tốt để thể hiện bản thân, ví dụ như làm hoa giải ngữ(*), đưa ra kế sách. Nhưng chỉ trong chớp mắt, Triệu Doanh Doanh liền từ bỏ, nàng nghĩ với đầu óc mình, chắc không làm được hoa giải ngữ.

Mắt Triệu Doanh Doanh hiện lên vẻ chán nản.

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Ừ, có một chuyện hơi khó, Doanh Doanh có thể giúp ta không?"

Mắt Triệu Doanh Doanh sáng lên, vui vẻ đáp: "Chuyện gì? Chàng nói đi."

Hoắc Bằng Cảnh cúi người, nhìn thẳng vào mắt nàng, ngón tay thon dài nâng cằm nàng lên, hắn không nói thêm gì, mà dùng hành động thay cho câu trả lời.

Môi hắn hạ xuống, nuốt chữ sắc hồng rực rỡ trên khuôn mặt nàng.

Triệu Doanh Doanh ngừng chớp mắt, có chút bất ngờ.

Tay nàng vẫn ôm eo hắn, theo bản năng ôm chặt hơn, sợ mình sẽ rơi xuống từ bệ cửa sổ. Đã hôn Hoắc Bằng Cảnh vài lần, Triệu Doanh Doanh không còn thụ động như lần đầu, nàng thử đáp lại. Sự đáp lại vụng về như ngòi pháo, châm ngòi cho Hoắc Bằng Cảnh, hắn vốn dĩ đã khó kiểm soát trước Triệu Doanh Doanh.

Nụ hôn này càng sâu, khó chia lìa.

Triệu Doanh Doanh bị hắn ép lên bệ cửa sổ, bị hắn chiếm lấy mọi hơi thở, ý nghĩ trở nên mơ màng, đôi mắt tự nhiên nhắm lại. Sau khi nụ hôn kết thúc, Triệu Doanh Doanh đầu óc mơ màng, hít một hơi thật sâu, mãi mới hồi phục.

Môi nàng bóng nước, ngơ ngác nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh dùng ngón tay chạm nhẹ lên môi nàng, sau đó cúi xuống lần nữa, ngậm lấy đôi môi nàng.

...

Triệu Doanh Doanh cảm thấy mình mềm nhũn, đầu gục vào ngực Hoắc Bằng Cảnh, tim đập nhanh.

Nàng lại ở trong sân một buổi chiều, không có việc gì làm, chỉ lặp đi lặp lại việc hôn nhau, hết lần này đến lần khác.

Từ bộ cửa sổ, không biết thế nào lại đến ghế trong thư phòng.

Triệu Doanh Doanh ngồi trên bàn của hắn, ngồi một lúc lâu, mới cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn. Nàng nhảy xuống khỏi bàn, bắt chân có chút mềm, loạng choạng một chút, ngã vào lòng Hoắc Bằng Cảnh.

"Có làm rơi đồ của chàng không..." Giọng nàng hơi run, ngọt ngào như chim hoàng anh.

Hoắc Bằng Cảnh mắt tối lại, tay đặt lên eo nàng, lắc đầu: "Không sao."

Triệu Doanh Doanh ồ một tiếng, đưa tay muốn đặt lại đồ vật bị mình làm rơi vào chỗ cũ, nhưng không hiểu sao, tay càng loạn lên, làm đồ rơi xuống bàn.

Có tiếng động, Triệu Doanh Doanh có chút phiền muộn, nói xin lỗi.

Nàng muốn rời khỏi vòng tay Hoắc Bằng Cảnh, nhặt chiếc giá bút rơi xuống sàn, nhưng bị hắn giữ lại.

"Không cần nhặt, không sao."

Triệu Doanh Doanh đành dừng lại, tựa vào ngực hắn. Nàng nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch, "Không còn sớm nữa, ta phải về rồi."

Nàng khẽ phàn nàn: "Phụ thân nói ta trước khi thành thân không được ra ngoài, thật phiền."

Rồi cười ranh mãnh: "Nhưng chắc phụ thân không ngờ ta còn trèo tường ra ngoài."

Hoắc Bằng Cảnh chỉ ừ một tiếng.

Triệu Doanh Doanh dựa vào một lúc, cảm nhận được ngọc bội của hắn cắn vào người. Nàng cúi đầu nhìn, không thấy gì, định đưa tay tìm.

Bị Hoắc Bằng Cảnh giữ lại, hắn nói: "Đợi một chút, Doanh Doanh, đợi đến khi thành hôn, ta nhất định sẽ cho nàng xem nó, được không?"

"Ồ." Triệu Doanh Doanh thấy ngọc bội này thật bí ẩn.

Nói đến thành hôn, thực ra cũng không còn bao lâu nữa.

Triệu Doanh Doanh đỏ mặt lùi lại một bước, cúi đầu: "Ta phải về rồi."

Từ chỗ Hoắc Bằng Cảnh trở về, Triệu Doanh Doanh nghe Hồng Miên báo có tin, chiều nay Tiêu Thiên đã đến tìm nàng, nhưng bị Hồng Miên từ chối.

"Nàng ta vốn dĩ không thích cô nương, bây giờ Tiêu công tử lại gặp chuyện, đến tìm cô nương chắc chắn không phải chuyện tốt." Hồng Miên nói.

Triệu Doanh Doanh gật đầu: "Hồng Miên, người thật thông minh, ta không muốn gặp nàng ta."

Họ đoán đúng, Tiêu Thiên đến tìm Triệu Doanh Doanh, quả thực là vì chuyện của Tiêu Hằng.

Sau khi Tiêu Hằng gặp chuyện, Tiêu gia rối như tơ vò.

Tiêu mẫu ngay lập tức mất bình tĩnh, khóc không ngừng, liên tục bảo Tiêu Bình Nghiệp tìm cách cứu Tiêu Hằng, Tiêu Thiên cũng theo đó khóc. Tiêu Bình Nghiệp bị hai mẹ con khóc làm cho phát điên, hét lên: "Chẳng lẽ ta muốn Tiêu Hằng gặp chuyện

sao? Nhưng đó là Hoắc tướng! Ngay cả thiên tử cũng phải nghe lời hần ta, chẳng lẽ các người nghĩ hần ta sẽ nghe ta sao?!"

Tiêu mẫu nghe xong, khóc càng thảm thiết.

Tiêu Thiên ở bên nói: "Hoắc tướng cũng chỉ vì Triệu Doanh Doanh mà thôi? Để Triệu Doanh Doanh đi tìm hần ta, nói vài lời tốt cho nhị ca đi."

Tiêu Thiên nghĩ vậy, liền làm như vậy.

Nàng ta chờ đợi bên ngoài cổng Triệu gia, trên đường đã nghĩ nhiều, có thể xin lỗi Triệu Doanh Doanh, thậm chí quỳ xuống cầu xin cũng được, chỉ cần nàng chịu cứu nhị ca. Nhưng Tiêu Thiên không ngờ, Triệu Doanh Doanh căn bản không muốn gặp nàng.

Tiêu Thiên nhìn cổng Triệu gia, chửi một câu: "Nàng ta là đồ nữ nhân độc ác! Dù sao nhị ca cũng từng quen biết nàng ta, sao có thể tuyệt tình như vậy!"

...

Tiêu Hằng bị giam trong một căn phòng trống trải, không có gì, ẩm thấp lạnh lẽo, bốn phía yên tĩnh, chỉ có tiếng gió rít lên như tiếng ma khóc.

Trong lòng hần có chút hoảng hốt, ban đầu hần nghĩ Hoắc Bằng Cảnh sẽ ngay lập tức tìm mình gây phiền phức, nhưng hần ta lại để mặc hần ở đây ba ngày, không hỏi han gì.

Trong mấy ngày này, chỉ có một người đến đưa đồ ăn đúng giờ, người đó cũng không nói chuyện với hần, như thể hần không tồn tại.

Tiêu Hằng vốn dĩ mang trong lòng dũng khí không sợ hãi, hần nghĩ, muốn giết muốn chặt, hần đều không sợ.

Nhưng hai ngày này thời gian trôi qua, dũng khí của hần cũng gần cạn kiệt.

Hần đột nhiên sợ chết, hần muốn sống, không muốn chết.

Hần thậm chí cầu nguyện Hoắc Bằng Cảnh cho hần một cái chết nhanh chóng, đừng để hần chịu đựng trong căn phòng này nữa. Nỗi sợ hãi trước cái chết chưa biết đang dần dần nuốt chửng hần, lưỡi kiếm treo trên đầu không biết khi nào sẽ rơi xuống, chém hần làm đôi.

Hoắc Bằng Cảnh chặt tay Lạc Phong, liệu có chặt tay mình không? Hoắc nặng hơn, giết chết mình?

Tiêu Hằng thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, chờ dẫn suy nghĩ.

Hần không biết, trong khi hần chờ đợi đầy đau khổ, thành Hồ Châu đã xảy ra một số việc.

Có vài cô nương từ Tương Châu tới, tìm người tình trong mộng của mình ở Tiêu gia, đến Tiêu gia mới vỡ lẽ mình bị lừa. Người tình trong mộng đó là một kẻ lừa đảo, hần đã có vị hôn thê, sắp cưới.

Nhưng không lâu trước đó, hần vẫn cùng họ hoa dưới trăng, thề non hẹn biển, hứa sẽ cưới từng người trong số họ.

Ngay lập tức, chuyện trở nên xôn xao.

Toàn thành Hồ Châu bàn tán, thì ra Tiêu nhị công tử ôn nhu như ngọc, lại là kẻ phụ bạc vô tình, lừa dối đầy lời dối trá. Điều này hoàn toàn khác xa với hình ảnh trước đây của hần, thật khó tin.

Người ta luôn thích nhìn sự hoàn hảo bị phá vỡ, vì thế càng quan tâm đến chuyện của Tiêu Hằng.

Chuyện lan rộng, có người phát hiện ra sự thay đổi trong hôn sự của Tiêu Hằng.

"Ồ, hóa ra Tiêu nhị công tử làm lớn bụng Triệu tam cô nương."

"Ta nghe nói, Triệu tam cô nương cũng không phải thứ tốt đẹp gì, biết rõ đó là vị hôn phu của tử tử mà còn cố tình quyến rũ."

"Đúng thế, một đôi cầu nam nữ."

...

Chuyện này có Hoắc Bằng Cảnh đứng sau đây, tự nhiên sẽ làm cho Triệu Doanh Doanh không liên quan.

Bên ngoài mắng chửi khó nghe, Lâm thị sợ Triệu Uyển Nghiên nghe được sẽ đau lòng, dặn dò bọn nha hoàn bà tử trăm lần, không được để Triệu Uyển Nghiên nghe thấy.

Triệu Như Hiên biết chuyện này, liền nghĩ cách, bảo nha hoàn cố ý nhắc đến trước mặt Triệu Uyển Nghiên, làm nàng ta tức giận ngắt đi.

-

Tiêu Hằng bị giam đến ngày thứ sáu, Hoắc Bằng Cảnh cuối cùng cũng đến gặp hắn, mang đến cho hắn một "tin tốt".

"Tiêu nhị công tử có số đào hoa, ở Tương Châu cũng có hồng nhan tri kỷ."

Tiêu Hằng thần sắc tiêu tụy, từ nhỏ được nuông chiều, dù bước chân vào quan trường, cũng không gặp trắc trở, làm sao chịu nổi chuyện này.

Nghe Hoắc Bằng Cảnh nói, hần cười khỏ: "Ta biết, là người tìm đến họ."

Hoắc Bằng Cảnh không phủ nhận, ánh mắt khinh bỉ lướt qua hần.

Ánh mắt hần sắc như dao, như con rắn độc đang thè lưỡi, suy nghĩ xem nên cắn vào đâu. Tiêu Hằng rung mình, nhắm mắt lại, khàn giọng hỏi: "Người muốn giết ta sao?"

Quốc gia tuy có luật pháp, nhưng Tiêu Hằng là người dùng quyền thế vượt qua luật pháp, tự nhiên biết rằng luật pháp không có tác dụng gì với Hoắc Bằng Cảnh. Hoắc Bằng Cảnh muốn giết hần, dễ như trở bàn tay, không ai dám điều tra. Tiêu Hằng không ngu ngốc đến mức dùng luật pháp đe dọa Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh giọng nói bình tĩnh nhưng lạnh lùng, làm cho không khí trong phòng càng thêm ẩm ướt: "Ta sao có thể giết người? Giết người rồi, chẳng phải người không thể nhìn thấy ta và Doanh Doanh hạnh phúc sao?"

Tiêu Hằng nổi da gà, cảm giác lạnh lẽo như từ chân lan lên khắp cơ thể.

Hần run rẩy nhìn Hoắc Bằng Cảnh, trong giây lát nghĩ, tại sao hần lại đối đầu với Hoắc Bằng Cảnh?

Hoắc Bằng Cảnh nhẹ nhàng ra hiệu cho Triều Bắc.

Bọn họ chủ tớ hiểu ý nhau, Tiêu Hằng không hiểu, càng thêm sợ hãi.

Đêm đó, Tiêu Hằng bị đưa về Tiêu gia.

Không phải một cái xác, cả Tiêu gia thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn thấy bộ dạng của Tiêu Hằng, sắc mặt họ lại nghiêm

trọng.

Tiêu Hằng bị chặt gân tay gân chân, khuôn mặt tuần tú cũng đầy vết sẹo xấu xí.

Tiêu Thiên đứng bên Tiêu mẫu, không khỏi che miệng nôn mửa.

Nàng không tin được đó là nhị ca của mình, xấu xí đến mức này.

Tiêu mẫu cũng ngất đi, Tiêu Bình Nghiệp nhìn cảnh tượng này, vẫn phải cảm tạ người đưa Tiêu Hằng về, cảm tạ Hoắc tướng đã mở lòng khoan dung.

Mặt khác, Lạc Phong cũng được đưa về.

Khác với Tiêu Hằng, Lạc Phong bị chặt một tay, còn bị móc mắt, trở thành kẻ mù.

Lạc Lâm nhìn thấy tiểu đệ yêu quý của mình trở thành như vậy, trong lòng đau khổ vô cùng, nhưng cũng không thể không cảm tạ.

"Đa tạ Hoắc tướng, ngày Hoắc tướng thành thân, hạ quan nhất định sẽ chuẩn bị một phần lễ trọng."

Triều Nam khẽ cười: "Lạc đại nhân phải quản lý tốt tiểu đệ của mình, sau này nếu còn làm sai chuyện gì, e rằng sẽ không may mắn như thế nữa. Chắc, cũng chỉ vì đại nhân nhà chúng ta nghĩ đến chuyện vui sắp tới, không muốn giết người, nếu không tiểu đệ của ngài làm sao có thể may mắn như vậy."

Lạc Lâm cười gượng tiễn Triều Nam.

Thời gian trôi qua không hay biết, cách ngày thành hôn của Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh chỉ còn năm ngày.

Triệu Doanh Doanh dậy sớm, hôm nay hỷ phục mà Hoắc Bằng Cảnh chuẩn bị cho nàng sẽ được mang đến.

(*) "Giải ngữ hoa" (解语花) là một thành ngữ Trung Quốc, thường dùng để mô tả một người phụ nữ đẹp và thông minh, có khả năng hiểu và giải thích những điều khó khăn, phức tạp. Thành ngữ này xuất phát từ thơ cổ và văn học Trung Quốc, gợi lên hình ảnh một người phụ nữ không chỉ đẹp mà còn tinh tế, có tài ăn nói và hiểu biết sâu sắc, giống như một bông hoa nở rộ, tươi đẹp và ý nhị.

Chương 65: Đại Hôn

DTV-EBOOK

Cả Triệu gia đều đang tất bật chuẩn bị cho đại hôn, lúc đầu không đến nỗi bận rộn như vậy, nhưng sau khi biết thân phận của Hoắc Bằng Cảnh và chứng kiến cách hắn xử lý Tiêu Hằng và Lạc Phong, Triệu Mậu Sơn ít nhiều có phần lo lắng, sợ rằng lễ thành thân sẽ xảy ra chuyện gì khiến Hoắc Bằng Cảnh không vui. Dù danh nghĩa là nhạc phụ của Hoắc Bằng Cảnh, nhưng Triệu Mậu Sơn cũng không dám tỏ ra kiêu ngạo. Vì vậy, ông chỉ có thể dặn dò người trong phủ phải cẩn thận hơn nữa.

Vì thế, toàn bộ sự chú ý của Triệu phủ đều đổ dồn vào hôn lễ của Triệu Doanh Doanh, thậm chí còn quên mất một tân nương khác cũng chuẩn bị xuất giá.

So với sự náo nhiệt của Xuân Sơn Viện, Hạ Hà Viện thật sự có thể gọi là cô quạnh.

Lâm thị danh nghĩa là chủ mẫu của Triệu gia, cũng là mẫu thân của Triệu Doanh Doanh, dù không muốn nhưng cũng phải lo liệu cho Xuân Sơn Viện. Ngay cả mẫu thân của mình cũng đi lo việc cưới xin cho người khác, sự ghen ghét trong lòng Triệu Uyển Nghiên càng thêm mãnh liệt, đã sắp thiêu đốt nàng ta đến tận cùng.

Triệu Uyển Nghiên có chút thất thần, mũi kim trên tay vô ý đâm vào ngón tay, cảm giác đau nhói kéo nàng ta trở về hiện thực. Nàng ta có chút bức bối đặt bộ hỷ phục xuống, ngẩng đầu nhìn trời bên ngoài.

Trời xanh không mây, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu xuống hành lang. Thời tiết đẹp như vậy, lẽ ra tâm trạng phải tốt, nhưng nàng ta lại không thể vui nổi.

Âm thanh náo nhiệt bên ngoài hoàn toàn trái ngược với không khí tĩnh lặng trong viện của nàng ta, Triệu Uyển Nghiên nghiêng đầu hỏi nha hoàn: "Bên ngoài có chuyện gì vậy?"

Nha hoàn ngập ngừng đáp: "Hôm nay Hoắc tướng gia đưa hỷ phục đến cho nhị cô nương thử."

Nha hoàn theo hầu Triệu Uyển Nghiên nhiều năm, biết rõ tính tình nàng ta, vừa nói xong đã cảm thấy sắc mặt của nàng ta thay đổi.

Nha hoàn thật ra cũng thấy thương cho tam cô nương, dù sao đi nữa, xuất giá là đại sự của nữ tử. Tiêu công tử giờ đã hủy dung, trở thành phế nhân, không còn là công tử phong lưu như xưa nữa, đến đón dâu cũng không làm được. Nếu là hôn sự bình thường thì còn có thể hủy bỏ, nhưng tam cô nương đã có thai với Tiêu công tử, chuyện lại còn âm ỉ đến ai ai cũng biết, không thể từ hôn được.

Nha hoàn không khỏi cảm thấy tiếc nuối, nghĩ rằng nếu tam cô nương không cướp hôn của nhị cô nương, có lẽ đã có thể gả cho người tốt hơn.

Nhưng những lời này nàng ta không dám nói trước mặt Triệu Uyển Nghiên.

Triệu Uyển Nghiên cau mày, khẽ cười khẩy: "Nàng ta luôn ngốc nghếch, đến hỷ phục cũng không biết tự thêu, hừ."

Giọng điệu chế giễu, dường như rất xem thường Triệu Doanh Doanh.

Nha hoàn nhớ lại những gì vừa nghe được, nói: "Nhưng người ta nói hỷ phục đó do mấy chục tú nương giỏi nhất Kinh thành cùng làm, lại đính đủ loại bảo thạch, thật sự rất đẹp."

Không chỉ có hỷ phục, nửa sinh lễ còn lại cũng được đưa đến, náo nhiệt vô cùng.

Nha hoàn vừa nói, giọng có chút ghen tị, nghe nói có nhiều người đến xem, nếu không phải vì phải hầu hạ tam cô nương, nàng ta cũng muốn đi xem thử.

Triệu Uyển Nghiên trừng mắt nhìn nàng ta, cứng đầu nói: "Đẹp đến mấy thì sao, cũng không phải do chính tay nàng ta thêu, sau này chắc chắn sẽ bất hạnh!"

Nha hoàn không nói gì, chỉ thầm nghĩ, dù theo truyền thống của Hồ Châu, cũng không nhất thiết phải đúng, nói cho cùng hạnh phúc hay không còn tùy thuộc vào việc phu quân có thương yêu hay không. Hoắc tướng gia yêu thương nhị cô nương như vậy, cái gì cũng cho nàng ấy thứ tốt nhất, làm sao mà hôn nhân của nàng ấy không hạnh phúc cho được?

Nha hoàn cúi đầu đáp: "Nô tỳ đi xem thuốc của cô nương."

Triệu Uyển Nghiên bị tức đến ngất mấy lần, cộng thêm tâm trạng u uất, lần này mang thai không được yên ổn, đại phu kê thuốc an thai.

Nhìn nha hoàn đi khỏi, Triệu Uyển Nghiên nghĩ đến đứa con trong bụng mình, bụng đã bắt đầu lộ rõ. Nhưng tháng còn nhỏ, thật ra nàng ta chưa có cảm giác gì về việc trong bụng mình đang có một sinh mệnh, hơn nữa nàng ta vốn cũng không mong đợi sự ra đời của đứa trẻ này, chỉ là thủ đoạn để làm chính thê của Tiêu Hằng.

Bây giờ... lại trở thành gánh nặng của nàng ta, bởi vì Tiêu Hằng xảy ra chuyện, Tiêu gia đã vài lần sai người đến thăm Triệu Uyển Nghiên. Nàng ta biết, vì Tiêu Hằng đã trở thành thế này, sau này có lẽ cũng không muốn lấy hắn nữa, càng khó có con, vì vậy Tiêu gia mới muốn giữ nàng ta lại.

Nhưng Triệu Uyển Nghiên không cam lòng.

Ban đầu nàng ta muốn gả cho Tiêu Hằng, vì Tiêu Hằng nho nhã, là người quân tử, được mọi người trong Hồ Châu ca ngợi, nàng ta không muốn lấy một kẻ phế nhân.

Nàng ta muốn thay đổi cục diện này, nhưng không biết phải làm sao. Hôn sự này đã không thể hủy bỏ, chẳng lẽ nàng ta thực sự phải gả qua đó, thủ tiết mấy chục năm, rồi chăm sóc một kẻ phế nhân?

Không, nàng ta không muốn.

...

Trong Xuân Sơn Viên, bảy tám nha hoàn giúp Triệu Doanh Doanh thủ hỷ phục. Triệu Doanh Doanh một thở không ra hơi, cuối cùng cũng mặc xong bộ hỷ phục hoa lệ này.

Nàng hít sâu một hơi, nóng lòng muốn ngồi xuống nghỉ ngơi, nhìn thấy ghế mỹ nhân ngay trước mặt, vừa bước đi, đã bị Hồng Miên kéo lại.

Triệu Doanh Doanh bĩu môi: "Hồng Miên tốt của ta, ta mệt quá rồi, ta chỉ ngồi một lát thôi."

Hồng Miên kiên quyết lắc đầu: "Không được, cô nương, ngài mà ngồi xuống, hỷ phục sẽ bị nhăn. Nếu bị nhăn, ngày thành thân mặc sẽ không đẹp nữa."

Hồng Miên không chỉ không cho nàng ngồi, còn bảo nàng tiếp tục giữ thẳng lưng, giơ tay cao lên, để họ xem hỷ phục chỗ nào rộng, chỗ nào chật, rồi ghi lại để sửa.

Triệu Doanh Doanh bĩu môi, vừa nhìn thấy hỷ phục liền vui mừng, đẹp quá. Nền màu đỏ tươi thêu hoa mẫu đơn và các loại hoa văn bằng chỉ vàng, điểm xuyết ngọc trai bảo thạch, bắt mắt

vô cùng, tà váy dài thướt tha, phải có người nâng đỡ mới đi được.

Một bộ áo đồ viết đầy sự phú quý, nhưng phú quý khoác lên người lại rất nặng.

Triệu Doanh Doanh chấp nhận để họ chỉnh sửa, lại nghĩ đến những lễ nghi phức tạp học mấy ngày qua, khuôn mặt càng thêm ủ rũ.

Thật là phiền phức.

Cuối cùng họ cũng xong việc, Triệu Doanh Doanh thở phào nhẹ nhõm, dưới sự giúp đỡ của bảy tám người, cởi hỷ phục ra.

Nàng ngã người xuống ghế mỹ nhân, cả người như một vũng nước chảy trên bàn thấp, lẩm bẩm: "Mệt chết mất."

Hồng Miên thấy vậy an ủi: "Cô nương, ráng chịu thêm chút nữa, chỉ còn vài ngày là thành thân rồi."

Triệu Doanh Doanh đương nhiên cũng biết đạo lý này, thở dài một tiếng.

Đến khi mọi việc đều xong xuôi, trời đã tối. Triệu Doanh Doanh dùng xong bữa tối, nằm trên ghế mỹ nhân một lúc, lại nghĩ đến việc hôm nay chưa đi qua Hoắc Bằng Cảnh, liền vùng dậy khỏi ghế mỹ nhân, đuổi hết những bà tử và nha hoàn không liên quan ra khỏi viện, rồi gọi Hồng Miên mang thang đến, muốn đi tìm Hoắc Bằng Cảnh.

Hồng Miên chỉ nghĩ nàng thích Hoắc Bằng Cảnh đến mức đó, còn đùa: "Cô nương gấp gì chứ? Vài ngày không gặp Hoắc đại nhân cũng không sao, chẳng qua chỉ vài ngày mà thôi."

Triệu Doanh Doanh kiên quyết lắc đầu: "Không được, một ngày không gặp cũng không được."

Nàng hôm nay thử hỷ phục đến mỗi tay, giờ vận động liền đau nhức, Triệu Doanh Doanh cau mày, cắn răng leo lên.

Hoắc Bằng Cảnh nghe thấy bên ngoài có động tĩnh liền bước ra, Triệu Doanh Doanh dựa vào hần bước tới, thực sự mệt quá, giọng đầy mệt mỏi: "Chàng mau đỡ ta."

Hoắc Bằng Cảnh mở rộng vòng tay, đón lấy nàng thật chắc chắn.

Triệu Doanh Doanh ôm lấy cổ hần, giọng ngân nga: "Mệt chết mất, đi không nổi nữa, chàng bế ta đi."

Giọng nàng toàn là nũng nịu không tự giác.

"Ừ, được." Hoắc Bằng Cảnh khẽ cười, bế nàng đến ngồi trên ghế đá dưới gốc cây.

Ghế đá vẫn còn hơi nóng, Triệu Doanh Doanh nắm lấy cổ tay Hoắc Bằng Cảnh, uống một ngụm trà mát từ miệng chén.

Nàng định nói: "Tay đau quá."

Không ngờ lời nói của nàng lại giống như nũng nịu.

Hoắc Bằng Cảnh vòng tay qua eo nàng, nhẹ nhàng xoa bóp: "Doanh Doanh bị sao vậy?"

Triệu Doanh Doanh nói: "Ban ngày thử hỷ phục, tay liền đau nhức."

Giọng nàng chuyển sang vui vẻ: "Nhưng bộ hỷ phục đó thật sự rất đẹp, ta rất thích. Cảm ơn Quan Sơn."

"Doanh Doanh thích là tốt."

Những lời này nghe vào lòng thật vui sướng, Triệu Doanh Doanh khẽ cười, nhưng vẫn nói: "Có phải quá hoa lệ không?"

"Không đâu, Doanh Doanh thích là được."

Triệu Doanh Doanh mỉm cười, nhớ ra điều gì đó, nói: "Ngày thành thân chắc còn mệt hơn."

Hoắc Bằng Cảnh như nghĩ ngợi điều gì đó, mỉm cười gật đầu: "Ừ, sẽ mệt hơn."

Nói chuyện với Hoắc Bằng Cảnh thêm một lúc, Triệu Doanh Doanh mới trở về.

Những ngày tiếp theo trôi qua nhanh chóng, không hay không biết đã đến ngày trước khi xuất giá.

Mọi thứ đã sẵn sàng, chờ đợi ngày mai.

Triệu Doanh Doanh còn chưa đi ngủ, nghe nha hoàn báo rằng Lâm thị đến.

Triệu Doanh Doanh bảo người mời Lâm thị vào.

Lâm thị không đến tay không, bà cầm theo vài thứ, có vẻ thần bí.

Lâm thị không thật lòng vui mừng cho nàng, nhưng mặt vẫn nở nụ cười tươi: "Doanh Doanh, ngày mai con sẽ xuất giá, có vài điều nương muốn nhắc nhở con."

Triệu Doanh Doanh tưởng bà sẽ nói những đạo lý lớn, khuyên bảo nàng sau này nên đứng đắn, không ngờ Lâm thị lại lấy ra một quyển sách, thần thần bí bí đưa vào tay nàng.

Triệu Doanh Doanh ngẩn ra, nghe Lâm thị nói: "Quyển sách này tối mai tân hôn sẽ dùng được."

Không phải con ruột, Lâm thị cũng không tiện nói quá trực tiếp.

Triệu Doanh Doanh "ồ" một tiếng, đương nhiên nghĩ rằng nếu tối mai mới dùng đến, vậy thì tối mai mới lấy ra. Nghĩ vậy, nàng tùy tiện đặt sang một bên.

Lâm thị tiếp tục nói một số đạo lý lớn, Triệu Doanh Doanh nghe tai này lọt tai kia, đến khi tiễn Lâm thị ra về. Nàng ngáp một cái, nhìn quyển sách Lâm thị đưa vẫn nằm trên giường, liền tiện tay cất đi.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Doanh Doanh bị Hồng Miên đánh thức khỏi giường, chuẩn bị trang điểm. Triệu Doanh Doanh còn ngáp ngấn ngáp dài, đã bị một đám người vây quanh, trang điểm cho tân nương tử, thay bộ hỷ phục hoa lệ, chờ đợi xuất giá.

Nàng còn chưa tỉnh ngủ, đầu óc vốn đã chậm chạp, giờ càng mơ màng, không có cảm giác gì, chỉ là mơ hồ phấn khích. Phấn khích vì nàng hôm nay sẽ gả cho một phu quân tài giỏi, hơn hai người tử muội kia, sẽ khiến mọi người trong Hồ Châu bàn tán suốt mấy năm. Có thể sẽ còn được mọi người nhắc đến suốt vài năm sau.

Mọi người sẽ nói rằng, năm đó Triệu Doanh Doanh xuất giá, hoành tráng đến nhường nào.

Nghĩ vậy liền cảm thấy vui vẻ.

Triệu Doanh Doanh bị niềm vui này kích thích, cuối cùng tỉnh táo hơn một chút.

Trong phòng đứng đầy người, ai nấy đều bận rộn lo liệu cho hôn lễ của nàng, Lâm thị cũng có mặt.

Cho đến khi tiếng ồn ào bỗng nhiên ngừng lại, có người nói: "Tân lang đến đón dâu rồi."

Tim Triệu Doanh Doanh mới bất ngờ loạn nhịp, nàng ngơ ngác nhìn quanh, nhất thời quên hết những nghi thức đã học.

Bà mới lấy khăn voan đỏ, phủ lên đầu nàng, nắm lấy tay nàng.

"Tân nương, đi thôi."

Tâm nhìn đột nhiên chỉ còn lại đôi chân dưới chân, Triệu Doanh Doanh nghe thấy tiếng tim đập của mình, vang vọng trong tai, giọng bà mới bên tai mơ hồ, nghe không rõ.

Nàng được bà mới dắt đi, chầm chậm bước ra khỏi khuê phòng, từ từ đi đến cửa phủ.

"Tân lang đón tân nương về nhà." Giọng bà mới lại trở nên rõ ràng.

Triệu Doanh Doanh theo phản xạ ngẩng đầu, bị khăn voan che khuất tầm nhìn, chỉ thấy đôi giày đen mũi tròn.

Ngay sau đó, trước mắt xuất hiện đôi tay thon dài.

Triệu Doanh Doanh nhìn đôi tay đó, nghe giọng nói quen thuộc: "Nương tử."

Triệu Doanh Doanh đặt tay lên đôi tay thon dài đó, được hân nắm chặt.

Từng bước bước xuống bậc thang, lên kiệu hoa.

Hôn sự này đã sớm truyền khắp thành, ai nấy đều bàn tán, hôm nay đương nhiên cũng có không ít dân chúng đến xem. Họ nhìn thấy bộ hỷ phục hoa lệ của tân nương, có người khen ngợi: "Bộ hỷ phục này thật đẹp quá!"

Triệu Doanh Doanh nghe thấy, không khỏi có chút tự hào.

Nhưng cũng có người nói: "Bộ hỷ phục đẹp thế này, chắc chắn không phải do nhị cô nương tự thêu, sau này chưa chắc đã hạnh phúc."

Triệu Doanh Doanh khẽ hừ một tiếng, không đời nào.

Rất nhanh có người phân phát tiền thưởng: "Các vị, hôm nay đại nhân nhà ta thành thân, mời mọi người uống rượu, gặp ai cũng có phần."

Dem ra một giỏ tiền đồng lớn, phát cho dân chúng đến xem.

Người nói chưa chắc hạnh phúc kia thấy vậy cũng bước tới nhận thưởng, nhưng bị ngăn lại, bảo nói vài lời tốt lành. Nhìn đồng tiền đồng thật sự, hắn liền đổi giọng: "Tân nương và tân lang nhất định bách niên hảo hợp! Bạch đầu giai lão!"

Không chỉ vậy, còn tổ chức tiệc nước suốt một con phố, mời người qua đường vào ăn tiệc, chỉ cần nói vài lời chúc tốt lành.

Một thời gian ngắn, náo nhiệt vô cùng.

Triệu Doanh Doanh ngồi trong kiệu hoa, nghe những tiếng náo nhiệt thuộc về mình, bỗng nghĩ đến một điều mất hứng. Nhà nàng và nhà Hoắc Bằng Cảnh gần như vậy, chẳng phải sẽ không thể phô trương quá lâu sao?

Nghĩ vậy, liền cảm thấy kiệu đi một đoạn dài, hình như đã đi rất xa.

Triệu Doanh Doanh có chút ngạc nhiên, len lén vén rèm, hỏi Hồng Miên đi bên cạnh kiệu hoa. Hồng Miên cười nói: "Cô nương, cô gia nói, kiệu hoa phải đi một vòng quanh thành Hồ Châu, rồi mới về nhà cô gia."

Hồng Miên đã nhanh nhẹn đổi cách xưng hô, gọi Hoắc Bằng Cảnh là cô gia.

Triệu Doanh Doanh "ồ" một tiếng, lòng tràn ngập niềm vui.

Kiệu hoa đi quanh thành Hồ Châu thối kèn trống một vòng, cuối cùng mới về đến tiểu viện của Hoắc Bằng Cảnh.

Biết có một nhân vật lớn như vậy đến Hồ Châu, không ít dân chúng đều kinh ngạc về tiểu viện hắc ở. Hoắc Bằng Cảnh chỉ muốn, ở trong tiểu viện phụ mẫu hắc từng ở, thành thân, có lẽ họ cũng sẽ nhìn thấy.

Hắc nghĩ, bản thân thật sự đã bị Triệu Doanh Doanh ảnh hưởng, lại bắt đầu tin vào những thứ thần thần quỷ quỷ hư vô như vậy.

Kiệu hoa dừng trước cửa tiểu viện, màn kiệu nhanh chóng được vén lên, lại là đôi tay quen thuộc đầy cảm giác an toàn.

Triệu Doanh Doanh đặt tay lên, được hắc đỡ chắc chắn, từng bước đi vào nhà.

Tà váy thướt tha được nha hoàn nâng lên, cho đến khi vào tân phòng.

Tiểu viện không còn vẻ lạnh lẽo như ngày thường, chữ hỷ đỏ dán trên cửa sổ, đèn lồng đỏ treo dưới mái hiên, ngay cả cách bài trí trong phòng cũng có chút thay đổi, đâu đâu cũng tràn ngập không khí vui tươi.

Triệu Doanh Doanh được các nha hoàn dìu, ngồi xuống bên giường, tà váy hoa lệ được chỉnh trang cẩn thận, đặt sang một bên.

Hoắc Bằng Cảnh còn phải tiếp khách, trước khi đi, nắm lấy tay Triệu Doanh Doanh nói: "Ta lát nữa sẽ quay lại, nếu đói thì bảo họ chuẩn bị chút đồ ăn."

Hoắc Bằng Cảnh ở thành Hồ Châu không có họ hàng thân thích, cũng không có đồng liêu, hôm nay mời khách, đương nhiên là người thân, đồng liêu và hàng xóm của Triệu gia.

Triệu Mậu Sơn ngồi trong bàn tiệc, được người khen ngợi: "Triệu huynh, không ngờ huynh lại có cơ duyên này, sau này tiền đồ rộng mở, ngày một thăng tiến."

Triệu Mậu Sơn cười đáp vài câu khách sáo, trong lòng nghĩ, ông không dám tỏ ra quá kiêu ngạo. Huống chi nữ ông gốc nghèo, cũng không mong nàng luôn được Hoắc tướng yêu thương, chỉ mong không vì gốc nghèo làm ra chuyện gì quá đáng mà bị chán ghét.

Những lời này Triệu Mậu Sơn cũng từng dặn dò Triệu Doanh Doanh trước khi nàng xuất giá.

Triệu Doanh Doanh ngồi trong tân phòng, chờ Hoắc Bằng Cảnh.

Nàng nghĩ đến những lời phụ thân đã dặn dò, có chút không hài lòng.

"Doanh Doanh, ta không mong con giàu sang phú quý, chỉ mong con bình an hạnh phúc. Từ trước phụ thân còn nghĩ có thể bảo vệ con chút ít, giờ thì phụ thân cũng không giúp gì được cho con. Con cũng biết con khá gốc nghèo, nên bớt tính lại chút, đừng để Hoắc tướng phát hiện quá sớm. Sau khi thành thân, con cố gắng sớm sinh cho Hoắc tướng một hai đứa con, cũng có chỗ dựa."

Triệu Doanh Doanh nghĩ, phụ thân có thành kiến với nàng, nàng đâu có gốc, chỉ là không đủ thông minh thôi.

Nhưng, nàng thật sự khá lo lắng Hoắc Bằng Cảnh sẽ phát hiện sự thật.

Triệu Doanh Doanh thở dài một tiếng, hôm nay nàng còn đặc biệt mang theo lục lạc kia.

Nàng lắc lư, như dự đoán, Nguyệt Thần đại nhân không xuất hiện.

Ôi, nàng lại thở dài, cất lư đi.

Nguyệt Thần đại nhân, ta đã thành công gả cho Hoắc Bằng Cảnh, đa tạ ngài.

Nàng thầm nói trong lòng.

Khách khứa cũng không dám để Hoắc Bằng Cảnh tiếp đãi quá lâu, ăn xong tiệc liền giải tán. Hoắc Bằng Cảnh trở lại tiểu viện, đứng trước cửa tân phòng.

Hắn khẽ cười, đẩy cửa bước vào.

Triệu Doanh Doanh nghe thấy tiếng cửa mở, tim đập loạn nhịp, không tự chủ được ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Do bị khăn voan che khuất tầm nhìn, chỉ thấy đôi giày dần tiến lại gần.

Cho đến khi bóng hình đó bao phủ lấy nàng, dừng lại trước mặt nàng.

"Doanh Doanh." Hắn gọi nàng.

Triệu Doanh Doanh khẽ đáp.

"Nương tử." Hắn lại gọi.

Hai má Triệu Doanh Doanh thoáng đỏ, khẽ đáp.

"Tướng công." Nàng dịu dàng gọi hắn.

"Ừ." Hoắc Bằng Cảnh cầm cân lễ vén khăn voan, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp.

Trang điểm của tân nương khác với ngày thường, trang điểm đậm hơn, vì vậy da Triệu Doanh Doanh trắng hơn, môi cũng đỏ hơn.

Nàng mắt biếc chuyển động, ngẩng đầu nhìn Hoắc Bằng Cảnh, rồi nhanh chóng cúi đầu.

Từ từ trở nên căng thẳng.

Triệu Doanh Doanh không nhìn được nắm lấy ngón tay, khẽ vân vê.

Hoắc Bằng Cảnh đặt cân lễ xuống, cầm lấy rượu giao bôi, cùng nàng uống.

Một ngày dài trôi qua, giờ đã là hoàng hôn.

Ánh chiều tà rơi vào từ cửa sổ, chiếu lên khuôn mặt Triệu Doanh Doanh, nàng mỉm cười nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh không nhìn được bước lên một bước, ngồi xuống bên cạnh nàng, thuận thế ôm nàng vào lòng.

"Nương tử."

Hơi thở ấm áp của hắn phủ vào tai Triệu Doanh Doanh, khiến nàng không khỏi run lên. Nàng tựa đầu vào vai hắn, nói: "Nặng quá..."

"Để vi phu giúp nương tử." Hắn đột nhiên đổi cách xưng hô, khiến Triệu Doanh Doanh lại ngượng ngùng.

Hoắc Bằng Cảnh đứng dậy, gỡ phượng quan trên đầu nàng xuống, cùng những chiếc trâm cài, mái tóc đen dài của nàng từ từ buông xuống. Triệu Doanh Doanh như được giải thoát, khẽ vận vạt cổ.

Nhưng hỷ phục vẫn còn rất nặng, thời tiết lại nóng, trên mặt lớp phấn dày cộm dính nhớp, khó chịu.

Triệu Doanh Doanh khẽ nghiêng người, giơ tay ra, ra hiệu Hoắc Bằng Cảnh giúp nàng cởi áo.

"Lúc mặc có bảy tám người giúp, một mình ta làm sao cởi được."

Hoắc Bằng Cảnh khẽ cười, ánh mắt từ trên xuống dưới ngắm nàng một lượt, khen: "Nương tử hôm nay rất đẹp."

Triệu Doanh Doanh cũng cười.

Hoắc Bằng Cảnh giúp nàng từ từ cởi nút áo, đến eo, nhìn thấy lục lạc trên eo nàng.

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh khựng lại.

Lục lạc đó là di vật của mẫu thân hắn.

Triệu Doanh Doanh theo ánh mắt của hắn nhìn xuống, có chút căng thẳng, giải thích: "Đây là một người bạn rất quan trọng tặng."

Hoắc Bằng Cảnh cười: "Ồ? Người bạn rất quan trọng? Quan trọng đến mức nào?"

"Rất quan trọng."

"Quan trọng hơn ta sao?"

Triệu Doanh Doanh khựng lại, đáp: "Đương nhiên không, tướng công quan trọng hơn."

Nàng nói với vẻ chột dạ.

Dường như, Nguyệt Thần đại nhân vẫn quan trọng hơn chút.

Hoắc Bằng Cảnh thu hết biểu cảm của nàng vào mắt, bất đắc dĩ thở dài, dù cả hai đều là hắc, nhưng tiểu nương tử ngốc nghếch của hắc rõ ràng không biết.

Đúng là khiến người ta không vui.

Hoắc Bằng Cảnh khẽ gật đầu, để chuyện này qua, tiếp tục giúp nàng cởi hỷ phục.

Triệu Doanh Doanh như được tái sinh, hít một hơi thật sâu.

Hoắc Bằng Cảnh làm ướt khăn, giúp Triệu Doanh Doanh lau mặt: "Nhắm mắt lại."

Triệu Doanh Doanh khẽ đáp, ngoan ngoãn nhắm mắt, để Hoắc Bằng Cảnh giúp nàng tẩy trang.

Da nàng vốn đã trắng trẻo, lớp phấn dày lại làm mất tự nhiên, tẩy đi lớp phấn dày, lộ ra làn da mềm mịn trắng hồng.

Đến son môi, Hoắc Bằng Cảnh khẽ dừng lại.

Hắc nhớ đến khởi đầu của họ, hộp son nàng đã dùng, mùi thơm ngọt ngào, nhưng hơi chát.

Hắc không kìm được, dùng đầu ngón tay thoa chút son trên môi nàng, đưa vào miệng.

Triệu Doanh Doanh nhìn động tác của hắc, ngẩn ra.

"Cái đó không ăn được..." Nàng nói.

Hoắc Bằng Cảnh cười: "Ta biết, chỉ là không kìm được muốn nếm thử."

Vẫn là mùi thơm ngọt ngào, nhưng hơi chát.

Khi đó hắn vẫn mơ màng suy nghĩ, chút đỏ thắm đó có mùi vị gì.

Bây giờ, nàng thuộc về hắn.

Hoắc Bằng Cảnh tỉ mỉ tẩy hết lớp son trên môi nàng, lộ ra sắc hồng tươi tắn thuộc về Triệu Doanh Doanh.

Sau đó khẽ cúi người, nắm cằm nàng, hôn lên đôi môi nàng.

Chương 66: Đáng Yêu

DTV-EBOOK

Nụ hôn lần này khác hẳn những nụ hôn trước đó, mang theo một tư thế xâm lược mạnh mẽ, từ lúc bắt đầu đã khiến nàng không thể nào chống đỡ. Nàng lại cảm thấy suy nghĩ của mình trở nên hỗn loạn, như thể đang chìm vào một biển cả mênh mông, nàng là một chiếc thuyền con trôi theo sóng biển.

Những đợt sóng mạnh mẽ nhấn chìm nàng, hơi thở bị cướp đi, bản năng nắm chặt lấy một cây gỗ nổi trên biển, nàng nắm chặt cánh tay hắn, bị hắn khẽ đẩy vào giường có chạm trổ hoa văn. Màn xanh khẽ lay động, như bị làn gió biển thổi qua, nhấp nhô trước mắt nàng.

Ngón tay nàng nắm chặt lấy tay áo của hắn, bộ lễ phục vốn phẳng phiu trở nên nhăn nhúm. Hắn chậm rãi rời ra, mũi chạm mũi nàng, hơi thở ấm áp của hắn hòa quyện với nàng, không khí đột nhiên trở nên ấm muội.

Trên lưng mềm mại, khung giường phát ra cảm giác lạnh lẽo, trong khi hơi thở lại ấm áp, nhịp tim vang dội bên tai, suy nghĩ của nàng rối loạn.

Hắn không cho nàng quá nhiều thời gian thở dốc, một lần nữa chiếm lĩnh đôi môi mềm mại của nàng. Nàng khẽ ngẩng đầu, cảm nhận được đầu lưỡi nóng bỏng lướt qua chân răng, mang theo chút tê dại.

Nụ hôn nồng nhiệt thứ hai kết thúc, phải hơn một lúc nàng mới cảm thấy suy nghĩ mình sáng suốt hơn. Nàng thả tay ra khỏi bộ lễ phục nhăn nhúm, chợt nhớ ra: “Chàng không cần cởi lễ phục sao?”

Mặc dù lễ phục của hắn không hoa lệ nặng nề như hỷ phục của nàng, nhưng nhìn cũng khá dày, trong ngày hè oi bức này, chắc chắn sẽ không thoải mái.

Hắn khẽ cười.

Nàng không hiểu vì sao hắn lại cười, nàng cảm thấy lời mình nói rất bình thường, bèn chớp mắt nhìn hắn đầy thắc mắc.

Nghe thấy hắn nói: “Được, vậy để nàng giúp ta.”

Nàng “ồ” một tiếng, cảm thấy câu nói này cũng không có gì sai, dù sao hắn vừa giúp nàng, lấy lễ trả lễ, để đáp lại, nàng nên giúp hắn. Nàng đưa tay lên, chợt dừng giữa không trung, suy nghĩ một lúc không biết nên bắt đầu từ đâu.

Ừ, chắc là từ thắt lưng.

Nàng đặt tay lên đai lưng của hắn, tìm cách tháo thắt lưng, mò mẫm một vòng, cuối cùng tìm được khóa ngọc. Khóa ngọc nằm bên hông hắn, nàng phải cúi đầu xuống gần một chút để nhìn. Mái tóc đen mượt rơi vào ngực hắn, mang theo hương thơm trên người nàng, xông vào mũi hắn.

Hắn khẽ nuốt một ngụm, ánh mắt dừng lại ở phần gáy trắng nõn của nàng.

Nàng tháo khóa ngọc ra, như hoàn thành một đại sự, nở một nụ cười đầy tự hào. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn đai lưng trên tay, nhớ tới chiếc ngọc bội mà hắn đã nói.

Hắn đã nói rằng, ngày thành thân sẽ cho nàng xem.

“Ngọc bội của chàng, bây giờ có thể cho ta xem không?” Triệu Doanh Doanh rất tò mò, rốt cuộc là ngọc bội quý giá đến mức nào mà hắn lại trân quý đến vậy.

Giọng Hoắc Bằng Cảnh khàn khàn, khẽ cười: “Đừng vội, lát nữa ta sẽ cho nàng xem.”

Triệu Doanh Doanh “ồ” một tiếng, nghĩ rằng ngọc bội đó chắc hẳn rất quý giá.

Nàng đặt đai lưng sang một bên, tiếp tục tìm bước tiếp theo.

Y phục của nam nhân vẫn dễ cởi hơn y phục của nữ nhân, nàng không tốn quá nhiều công sức, đã giúp Hoắc Bằng Cảnh cởi xong lễ phục.

“Xong rồi.” Đôi mắt đẹp của nàng khẽ lóe lên.

Sau đó nàng chợt nhớ đến cuốn sách mà Lâm thị đưa nàng cho đêm qua, nàng nói: “Chàng đợi chút, ta có một thứ, nói là tối nay cần dùng đến.”

Nàng tìm cuốn sách trong hành lý của mình, rồi ngồi lại bên giường, tò mò lật ra.

“Mẫu thân nói, dùng được.”

Giọng nàng đột nhiên thay đổi, ánh mắt dừng trên trang sách.

Nàng tùy tiện lật một trang, liền thấy một hình ảnh khá sốc.

Triệu Doanh Doanh ngây người, suy nghĩ cũng như nối liền với những lời của mẫu thân nói đêm qua. Đêm động phòng dùng được, vậy còn có thể là gì nữa? Chẳng phải là xuân cung đồ sao?

Nàng thật ngốc, đáng lẽ nàng phải nghĩ đến điều đó từ sớm!

Nàng còn hào hứng đặc biệt lấy ra cho Hoắc Bằng Cảnh xem, thật xấu hổ quá.

Triệu Doanh Doanh cười gượng, nói: “Có vẻ cũng thật sự dùng được.”

Nàng cầm cuốn sách, giả vờ lật vài trang, giả vờ mình đang chăm chú xem, thực ra trong đầu trống rỗng, chẳng nhìn thấy gì. Nàng đưa sách cho Hoắc Bằng Cảnh: “Chàng có cần xem không?”

Hoắc Bằng Cảnh cầm cuốn sách từ tay nàng, đặt sang một bên, tay khác nắm lấy cổ tay nàng, giọng nói có vẻ càng thêm vui vẻ.

“Ta không cần xem, ta biết rồi.”

Hắn lại nắm lấy cầm nàng, hôn xuống, lần này là nhẹ nhàng kiên nhẫn.

Lưng chạm vào chiếc giường mềm mại, cùng với long nhãn và lạt dưới lớp đệm, nàng chịu đựng nụ hôn của Hoắc Bằng Cảnh.

Nàng mơ hồ hỏi: “Chàng biết?”

Giọng nói rõ ràng mang chút ngờ vực, nếu hắn biết, chẳng phải là ám chỉ...

Hoắc Bằng Cảnh cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng: “Không, chưa từng có người khác.”

Triệu Doanh Doanh đỏ mặt: “Ta không nói điều đó...”

“Được, Doanh Doanh không nói, là ta muốn nói cho Doanh Doanh.” Hoắc Bằng Cảnh nói xong, lại hôn nàng.

Nụ hôn từ môi nàng, dần chuyển sang cằm, rồi đến cổ vai. Triệu Doanh Doanh như đang trôi nổi giữa không trung, không

thể chạm đất, mơ hồ nghĩ đến những gì trong cuốn sách miêu tả.

Tiếp theo sẽ là những chuyện như vậy sao...

Nàng mang theo chút chờ mong, lại có chút sợ hãi vì điều chưa biết.

Nàng nghĩ đến những từ ngữ miêu tả, đột nhiên nói: “Ta... ta có thể xem... không?”

Triệu Doanh Doanh nghĩ rằng cuốn sách có tính chất phóng đại, những điều như vậy, đâu có khoa trương đến thế.

Cái gì mà cánh tay...

Chắc chắn không đến mức như thế.

Nàng khẽ đăng hắng, cảm thấy yêu cầu của mình có chút táo bạo, nhưng hai người đã bái thiên địa, trở thành phu thê, thậm chí sắp làm chuyện ấy. Nàng xem một chút, cũng không có gì đâu nhỉ?

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh luôn dõi theo nàng, khiến Triệu Doanh Doanh càng thêm ngượng ngùng, nàng nghĩ hẳn sẽ từ chối, nhưng nghe thấy hắn nói: “Tất nhiên là được.”

Hoắc Bằng Cảnh nắm tay nàng, Triệu Doanh Doanh càng thêm căng thẳng: “Đợi chút đã...”

Nàng kéo chân qua, che lên đầu cả hai, giọng nói trở nên buồn bực: “Xong rồi.”

Dù sao cũng rất ngượng ngùng, Triệu Doanh Doanh nghĩ.

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng, dẫn dắt tay nàng, để tay nàng nhìn thấy điều mà nàng tò mò.

Triệu Doanh Doanh khựng lại, thả chút ánh sáng vào, chăm chú nhìn.

Quả nhiên không khoa trương như vậy, mặc dù vẫn hơi phóng đại.

Nàng định thở phào, cảm thấy tò mò của mình đã được thỏa mãn.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, lại khựng lại.

Có vẻ... khoa trương hơn.

Nàng bối rối, nghiêng đầu nhìn Hoắc Bằng Cảnh, thắc mắc: “Tại sao lại...”

Hoắc Bằng Cảnh ghé sát tai nàng: “Bởi vì... thích Doanh Doanh.”

Triệu Doanh Doanh vẫn mơ hồ, điều này có liên quan gì đến việc thích nàng sao?

Hoắc Bằng Cảnh thì thầm.

Triệu Doanh Doanh “à” một tiếng, rồi thả tay ra.

Nàng chui ra khỏi chăn, mặt đỏ bừng.

“Thật sự có thể... không?” Nàng hỏi nhỏ.

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Ta tin Doanh Doanh có thể làm được.”

Triệu Doanh Doanh muốn nói không được, nhưng lại có chút mong chờ: “Vậy... thử xem...”

Hoàng hôn không biết từ lúc nào đã buông xuống, bóng tối bao phủ lấy thành Hồ Châu, có những niềm vui đã đi đến hồi kết, có những niềm vui chỉ vừa mới bắt đầu.

Giọng nói nhẹ nhàng của nữ tử khe khẽ khóc: “Ta đã nói là không được mà...”

Giọng nói từ tính của nam tử dịu dàng dỗ dành nàng: “Được mà, sao lại không?”

...

Ánh trăng trong trẻo, rơi từ ngọn cây.

Triệu Doanh Doanh dựa vào vai Hoắc Bằng Cảnh, má ửng hồng, mùi hương thanh mát từ mồ hôi lan tỏa khắp phòng.

Nàng cúi đầu, nhìn thoáng qua, vẫn cảm thấy không thể tin được.

Thật sự có thể...

Hóa ra cuốn sách miêu tả cũng không khoa trương, nàng thậm chí còn so thử với cánh tay mình. Nàng mơ màng nghĩ ngợi, nhưng rất nhanh lại không còn sức để nghĩ ngợi.

Đêm dài đằng đẵng, tưởng chừng như thật lâu.

Triệu Doanh Doanh không biết mình ngủ thiếp đi lúc nào, nàng đã hoàn toàn kiệt sức.

Sáng sớm hôm sau, khi Triệu Doanh Doanh tỉnh dậy, trời đã sáng tỏ.

Ánh nắng rực rỡ chiếu vào cửa sổ, Triệu Doanh Doanh nheo mắt lại, cảm thấy ánh sáng hơi chói, bèn giơ tay che. Khi giơ tay lên, nàng lại cảm thấy hơi khó cử động, toàn thân đều đau nhức.

Triệu Doanh Doanh mơ màng mở mắt, nhìn chằm chằm vào màn trên đầu hồi lâu, mới nhớ lại tất cả chuyện tối qua.

Quả thật là... giống như cuốn sách miêu tả...

Người bên cạnh cũng mở mắt, ánh mắt dịu dàng, chống tay nhìn nàng: “ Tỉnh rồi?”

Triệu Doanh Doanh ừ một tiếng, ánh mắt dừng lại trên ngực trần của hắn, làn da màu lúa mạch có vài vết cào. Từ đâu mà có, nàng tất nhiên biết rõ, nàng nhớ lại và thấy xấu hổ, kéo chăn lên che kín mặt, chỉ để lộ trán.

Theo quy định, sau khi thành thân nên đi kính trà bà mẫu(*), nhưng mẫu thân của Hoắc Bằng Cảnh đã qua đời, không cần kính trà, dường như có thể được thoải mái hơn.

(Bà mẫu: mẹ chồng)

Triệu Doanh Doanh ngáp một cái, muốn lật người ngủ thêm chút nữa. Nàng cảm thấy sức lực tiêu hao tối qua, ngủ một đêm không thể bù lại.

Người bên cạnh tiến lại gần, Triệu Doanh Doanh cảm nhận được sự nhiệt tình của hắn.

Nàng chớp mắt, chuyển chủ đề: “À đúng rồi, ngọc bội của chàng đâu?”

Tối qua hoàn toàn quên mất chuyện này.

Hoắc Bằng Cảnh cúi đầu cắn vành tai nàng, nói nhỏ: “ Chẳng phải ta đã cho Doanh Doanh xem rồi sao? Doanh Doanh rất thích.”

Triệu Doanh Doanh nghi hoặc: “Có sao? Ta không có ấn tượng gì cả...”

Nàng cố gắng nhớ lại, nhưng thật sự không có kết quả.

Hoắc Bằng Cảnh nắm tay nàng, giúp nàng nhớ lại.

Triệu Doanh Doanh ngậy ra, cuối cùng cũng phản ứng, vội vàng rút tay về, mặt nóng bừng.

Gì mà... ngọc bội...

A a a, người này sao lại như vậy.

Hắn còn thảo luận nghiêm túc với nàng, thật là.

Nàng càng muốn chui vào chần.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn nàng như một con đà điểu, làm thế nào cũng không chịu chui ra, môi khế cong.

Phu nhân của hắn thật đáng yêu, làm người ta yêu không rời.

Dù sao cũng là lần đầu tiên, Hoắc Bằng Cảnh không nỡ hành hạ nàng quá đáng, hôn lên trán nàng, giúp nàng mặc đồ, ôm nàng đi ăn sáng. Dù sao, ngày tháng còn dài.

Nàng thật sự đã kiệt sức, để mặc Hoắc Bằng Cảnh giúp nàng mặc đồ chỉnh tề, ôm nàng đến bàn ăn.

Vì tối qua tiêu hao nhiều sức lực, Triệu Doanh Doanh ăn rất ngon, ăn không ít. Hoắc Bằng Cảnh dường như không có khẩu vị, suốt bữa chỉ nhìn nàng.

“Chàng không đói sao?” Triệu Doanh Doanh lẩm bẩm.

Sao hắn lại tràn đầy sức sống như vậy, thật không công bằng.

Hoắc Bằng Cảnh cười: “Không sao, tối qua ăn no rồi.”

Triệu Doanh Doanh trầm nghĩ, tối qua ăn no, nhưng tối qua rất mệt mà, vậy cũng nên đói chứ.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn nàng, lại cười, sau đó mới cầm đĩa ăn sáng.

Hồng Miên đứng bên cạnh nghe vậy, cũng thay Triệu Doanh Doanh đổ mặt.

Hồng Miên nghĩ, tình cảm của cô nương và cô gia thật tốt.

Chương 67: Bôi Thuốc

DTV-EBOOK

Nói là bữa sáng, thực ra dùng xong bữa sáng không lâu thì đã đến trưa. Triệu Doanh Doanh ăn sáng khá nhiều nên bữa trưa phải đẩy lùi thời gian. Nàng nằm trên ghế mỹ nhân, dựa vào gối tựa không muốn nhúc nhích chút nào, chỉ cần cử động một chút, cảm giác đau nhức trên người sẽ ập đến.

Nàng thở dài, cúi đầu xoa nhẹ lên đùi. Đặc biệt là đùi, rất đau nhức.

Hoắc Bằng Cảnh dùng xong bữa sáng rồi vào thư phòng xử lý công việc.

Trên bàn thấp có đặt một đĩa trái cây, trong đĩa là những miếng dưa hấu mát lạnh, Triệu Doanh Doanh nhìn thấy, đưa tay muốn lấy một miếng dưa hấu ăn, nhưng vừa nâng tay lên đã thấy tay mỗi nhừ, nàng nhanh chóng hạ tay xuống.

Cảm giác đau nhức này đều do đêm qua gây ra.

Trong đầu Triệu Doanh Doanh bắt gặp hiện lên vài cảnh tượng.

Cho đến bây giờ, nàng vẫn không thể tin được rằng mình có thể dung nạp được Hoắc Bằng Cảnh. Nàng nhìn vào cánh tay nhỏ nhắn trắng trẻo của mình, lại cúi đầu nhìn xuống, khuôn mặt bất giác đỏ bừng.

Đó thực sự là một cảm giác rất kỳ lạ, lúc đầu khá đau, sau đó trở thành một cảm giác dễ chịu kỳ diệu. Đúng như trong sách đã viết.

Triệu Doanh Doanh lắc đầu, xua đi những hình ảnh đó.

Nàng chống tay lên bàn thấp, nửa thân trên nằm trên bàn, tiết kiệm chút sức lực, lấy một miếng dưa hấu ăn.

Với tư thế này, ngực nàng đè lên mép bàn, có cảm giác đau nhẹ.

Triệu Doanh Doanh hít một hơi, cúi đầu nhìn ngực mình.

Nàng cảm thấy bộ ngực quá lớn làm nàng mệt mỏi, đêm qua bị đôi tay to lớn của Hoắc Bằng Cảnh nắm lấy, như đang nhào bột...

Nàng từng tự xoa nhẹ ngực mình, nhưng... cảm giác tự mình xoa khác hoàn toàn với cảm giác Hoắc Bằng Cảnh xoa. Thật kỳ diệu.

Chỉ là... hẳn có thể nhẹ tay một chút không, đây không phải là bột, mà là thịt của nàng!

Nàng lùi lại một chút, để ngực không chạm vào mép bàn. Nhưng ngực nàng quá lớn, không chạm vào mép bàn thì không với tới đĩa trái cây.

...

Triệu Doanh Doanh ngẩn người, mắt hứng ăn dưa hấu.

Nàng khẽ hừ một tiếng, đặt đĩa bạc xuống, rời khỏi ghế, quyết định làm việc khác.

Vừa đứng dậy, cảm giác đau nhức lại khiến Triệu Doanh Doanh rít lên một tiếng.

Nàng chậm rãi bước ra ngoài, dừng lại trước cửa thư phòng.

Cửa thư phòng đóng kín, Triệu Doanh Doanh lắng nghe, không nghe thấy động tĩnh gì.

Nàng gõ cửa, nhanh chóng nghe thấy tiếng Hoắc Bằng Cảnh từ trong vang lên.

“Vào đi.”

Triều Nam và Triều Bắc gõ cửa đều sẽ nói, vì vậy, chỉ có thể là Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh đẩy cửa bước vào, chậm rãi đi vào trong, thực ra nàng không có chuyện gì quan trọng để tìm hắn, chỉ là hơi buồn chán, không biết có làm phiền hắn không. Ánh mắt nàng lại quét qua bàn làm việc của hắn, chữ viết quen thuộc đập vào mắt, rồi thoáng qua.

“Ta muốn hỏi, chúng ta khi nào về Kinh thành?” Nàng nhanh chóng nghĩ ra một câu hỏi trong đầu.

Hoắc Bằng Cảnh đã nói với nàng, sau khi thành thân, nàng sẽ theo hắn về Kinh thành.

Hoắc Bằng Cảnh ngừng tay, ngược lên nhìn Triệu Doanh Doanh: “Đợi nàng trở về nhà thăm phụ mẫu xong, chúng ta sẽ về Kinh thành.”

Hắn vì hai từ “chúng ta” của nàng mà khẽ mỉm cười.

Triệu Doanh Doanh ồ lên, chạm vào ngón tay, “Được rồi, vậy chàng tiếp tục làm việc, ta đi trước.”

Nàng lại từ từ quay người, bước ra ngoài.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn theo bóng lưng nàng, rồi bước tới bên cạnh nàng, không nói gì bế nàng lên, đặt nàng ngồi trên ghế. Hắn chống tay lên tay vịn ghế, bao quanh Triệu Doanh Doanh, khẽ nói: “Rất khó chịu phải không?”

Triệu Doanh Doanh nhìn ra cửa, vừa rồi nàng vào không đóng cửa. Tuy trong viện này ngoài Triều Nam và Triều Bắc, chỉ có Hồng Miên và mấy nha hoàn đi theo nàng, lúc này họ đều không ở đây, nhưng Triệu Doanh Doanh vẫn lo lắng có người nghe thấy.

Xác nhận không có động tĩnh gì, nàng mới ngượng ngùng gật đầu.

“Ừm...”

Ngoài cảm giác đau nhức trên người, giữa hai chân nàng còn có cảm giác khó chịu khó nói, có chút sưng tấy.

Cũng phải thôi, dù sao nó lớn như vậy, đâm tới đâm lui, đâm lâu như thế, làm sao mà không sưng được?

Hoắc Bằng Cảnh trầm giọng: “Để ta xem.”

Triệu Doanh Doanh lập tức mở to mắt, lớn tiếng từ chối: “Không được!”

Cửa còn chưa đóng! Hắn muốn xem?

Ánh mắt nàng căng thẳng nhìn về phía cửa, Hoắc Bằng Cảnh quay người, vài bước đi tới cửa, đóng cửa lại, còn cài then.

“Bây giờ có thể xem chưa?” Hoắc Bằng Cảnh nói, đã ngồi xổm trước mặt nàng.

Triệu Doanh Doanh lập tức cảm thấy không tự nhiên, ngượng ngùng: “Giữa ban ngày ban mặt, không tốt lắm đâu.”

Nhưng hai người đã làm rồi, chẳng lẽ còn ngại xem một chút sao?

Nàng ngẩn người, rồi thỏa hiệp.

Thực ra nàng cũng hơi lo lắng, dù sao thực sự rất khó chịu.

Triệu Doanh Doanh rút rè vén váy lên, cởi quần lót, ra hiệu cho Hoắc Bằng Cảnh nhanh chóng xem, “Chàng mau xem đi...”

Nói xong, định thả váy xuống.

Bị Hoắc Bằng Cảnh ngăn lại, “Đợi đã, còn chưa nhìn rõ.”

Triệu Doanh Doanh đỏ mặt: “Ồ, vậy... chàng mau nhìn rõ... nhìn rõ chưa? Có sưng không?”

Nàng cảm thấy chắc là sưng, vì khi đi lại sẽ chạm vào. Nhưng Hoắc Bằng Cảnh không trả lời.

Triệu Doanh Doanh không khỏi lo lắng, nàng nắm chặt váy, che mắt tầm nhìn, không nhìn thấy biểu cảm của Hoắc Bằng Cảnh.

Không lẽ nghiêm trọng lắm?

Khi nàng đang thấp thỏm không yên, đột nhiên cảm nhận được một cảm giác ấm áp ở nơi đó.

Triệu Doanh Doanh ngây người, sau đó nhận ra chuyện gì đã xảy ra.

“Hoắc Bằng Cảnh, chàng làm... làm gì vậy...” nàng lắp bắp, không nói được câu hoàn chỉnh.

Hắn làm sao có thể hôn chỗ đó!

Bình thường quỳ thủy đều từ đó chảy ra, bắn như vậy.

Hoắc Bằng Cảnh từ dưới váy nàng ngẩng đầu lên: “Có chút sưng, có lẽ cần bôi thuốc.”

Hắn đứng dậy: “Nàng ở đây đợi ta một chút, ta đi lấy thuốc.”

Nói xong, liền quay người đi ra ngoài.

Triệu Doanh Doanh kêu lên, vội vàng kéo váy xuống, che kín. Nàng nhìn Hoắc Bằng Cảnh đi ra ngoài, ra ngoài còn không quên đóng cửa, không lâu sau, hắn mang theo một bình thuốc trở lại.

Hoắc Bằng Cảnh đóng cửa, đi tới trước mặt Triệu Doanh Doanh, lại ngồi xuống.

Triệu Doanh Doanh nhìn bình sứ trong tay hắn, ngạc nhiên: “Sao chàng lại có cả loại thuốc này...”

Hoắc Bằng Cảnh mở nắp bình, dùng ngón tay lấy chút thuốc, trả lời: “Trước khi thành thân đã chuẩn bị sẵn, nghĩ rằng sẽ cần dùng đến.”

Triệu Doanh Doanh ồ lên, nàng dù ngượng ngùng, nhưng cũng không muốn khó chịu.

Chỉ là dặn dò: “Chàng nhẹ tay một chút.”

“Ừ.” Hoắc Bằng Cảnh đáp, dùng ngón tay thoa thuốc lên chỗ đau của nàng.

Triệu Doanh Doanh cảm nhận được cảm giác mát lạnh từ dưới truyền đến, cảm giác này thực sự rất kỳ lạ.

Đặc biệt là, Hoắc Bằng Cảnh còn bôi thuốc cả bên trong, càng kỳ lạ hơn.

Nàng thật sự khó mà không căng thẳng, vô thức khép chặt lại.

Hoắc Bằng Cảnh trầm giọng, ngẩng đầu nhìn nàng: “Doanh Doanh, thả lỏng chút.”

Triệu Doanh Doanh lẩm bẩm: “Làm sao mà thả lỏng được...”

Hoắc Bằng Cảnh thở dài, chậm rãi rút tay ra. Khi rút ra, trên trán hằn lấm tấm mồ hôi.

Hoắc Bằng Cảnh dùng khăn lau sạch ngón tay, đứng dậy: “Được rồi, nhưng vừa bôi thuốc, không thể mặc quần lót, sẽ làm bẩn, Doanh Doanh ngồi đây một lát.”

Triệu Doanh Doanh ồ lên, thả váy xuống, nàng không dám nhìn mặt Hoắc Bằng Cảnh.

Nàng nghĩ đến miếng dưa hấu mình vừa ăn, nhiều nước thế.

...

Nàng cũng giống như miếng dưa hấu đó.

...

Chuyện này lại xảy ra ở thư phòng.

...

Đêm qua nàng cũng như vậy sao?

...

Trong đầu nàng hiện lên nhiều ý nghĩ, một cảm giác xấu hổ dâng lên.

Đợi đến khi nàng bình tĩnh lại, lại cảm thấy ngực đau nhói.

“Hoắc Bằng Cảnh...” Triệu Doanh Doanh đột nhiên lên tiếng gọi hần.

Hoắc Bằng Cảnh khẽ ừ một tiếng.

Triệu Doanh Doanh cúi đầu, chỉ vào ngực mình: “Ta cảm thấy chỗ này cũng cần bôi thuốc, đêm qua chàng cũng quá

mạnh tay, đây cũng không phải là cục bột mà...”

Thực ra thuốc đó chỉ dùng cho chỗ kia, không thể bôi lên ngực. Nhưng nàng nói vậy, khiến Hoắc Bằng Cảnh khó mà từ chối.

Vì vậy, hắn lặp lại: “Để ta xem.”

Dù sao những chỗ xấu hổ hơn hắn cũng đã thấy, ngực không thể xấu hổ hơn chỗ kia, Triệu Doanh Doanh chỉ do dự một lát, liền kéo áo xuống, lộ ra mảng da trắng như tuyết và những vết đỏ.

Đó là tội chứng của hắn, chứng tỏ đêm qua hắn thực sự quá mạnh tay.

Hoắc Bằng Cảnh đành nhận tội: “Lần sau ta sẽ nhẹ tay hơn.”

Những mảng da trắng như tuyết trong mắt hắn như dòng sữa mượt mà, trơn tru trong ngón tay hắn.

Cảm giác thật tuyệt. Hắn nghĩ.

Nàng từng lo lắng về điều đó, muốn nó nhỏ lại.

Nhưng Hoắc Bằng Cảnh không nghĩ vậy, rất tuyệt, hắn nghĩ.

Hoắc Bằng Cảnh cúi xuống hôn lên da thịt trắng như tuyết đó, rồi mới tàn nhẫn nói thật với Triệu Doanh Doanh: “Nhưng thuốc đó không thể bôi lên chỗ này.”

Triệu Doanh Doanh với vẻ mặt “Sao chàng không nói sớm”, kéo áo lên, trách móc: “Chàng không chuẩn bị thuốc cho chỗ này à?”

Hoắc Bằng Cảnh thành thật lắc đầu, thẳng thắn nhận tội: “Là ta sơ suất.”

“... Thôi được rồi.” Triệu Doanh Doanh nói.

May mà ngực chỉ hơi đau một chút, còn chịu đựng được.

Triệu Doanh Doanh chỉnh lại trang phục, nghĩ đến vết thương trên người Hoắc Bằng Cảnh. Tuy hẳn nhìn có vẻ tràn đầy sức sống, như không đau ở đâu, nhưng Triệu Doanh Doanh nhớ rằng, trên ngực và lưng hẳn, đều có vết xước do nàng cào.

“Quan Sơn, chàng có chuẩn bị thuốc cho chàng không? Ta có thể giúp chàng bôi.”

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Không có.”

Triệu Doanh Doanh ồ lên: “Vậy làm sao bây giờ? Không đau sao?”

“Không đau.” Sức nàng, chẳng qua chỉ như gãi ngứa.

Hơn nữa, những vết tích đó trên người nàng và những vết nàng để lại trên người hẳn, đều chứng tỏ sự hòa hợp và hạnh phúc của hai người đêm qua. Hẳn muốn giữ lại, từ từ hồi tưởng.

Triệu Doanh Doanh nói: “Ồ.”

Nàng nhìn ra ngoài trời, rồi nói: “Thời gian không còn sớm, dùng bữa trưa không?”

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu, cùng nàng dùng bữa trưa.

Dù Hoắc Bằng Cảnh đã có ý làm mới bố trí trong viện, nhưng nơi đây vẫn rất giản dị. Triệu Doanh Doanh có chút tò mò, với thân phận và sự giàu có của Hoắc Bằng Cảnh, dường như hẳn có thể sắm một trạch viện lớn hơn để thành hôn.

Nàng tò mò, liền hỏi.

Hoắc Bằng Cảnh gấp thức ăn cho nàng, nói: “Vì đây là nơi phụ mẫu ta từng sống.”

Triệu Doanh Doanh ô lên, lại nghĩ đến việc phụ mẫu hắn đã mất, tự thấy mình nói sai.

“Xin lỗi, ta đã nhắc đến chuyện buồn của chàng.”

“Không sao.” Hoắc Bằng Cảnh cười nhẹ, “Chuyện đã qua lâu rồi.”

“Hơn nữa, bây giờ ta đã có Doanh Doanh, họ nhất định cũng sẽ vui mừng cho ta.” Hắn nói thêm.

Triệu Doanh Doanh gật đầu: “Sẽ vậy, giống như nương của ta, bà ấy cũng nhất định vui mừng cho ta.”

“Ngày về thăm phụ mẫu, chàng đi cùng ta thăm nương của ta, thắp một nén nhang, được không?” Nàng mỉm cười, “Đúng rồi, không biết mộ của công công và bà bà ở đâu? Chúng ta mang chút đồ, đi thăm họ được không?”

Chương 68: Cúng Bái

DTV-EBOOK

Hoắc Bằng Cảnh nhìn Triệu Doanh Doanh một lúc, rồi nở nụ cười: “Được.”

Dùng xong bữa trưa, Triều Nam đã chuẩn bị xong xe ngựa. Xe ngựa dừng trước cửa tiểu viện, lộng lẫy hơn xe ngựa mà Hoắc Bằng Cảnh dùng trước đây, nhưng không quá phô trương.

Triệu Doanh Doanh định nâng váy lên bước lên xe, nhưng tay của Hoắc Bằng Cảnh đã đỡ lấy tay nàng trước, giúp nàng lên xe. Triệu Doanh Doanh mượn sức của Hoắc Bằng Cảnh, nhưng khi gập đầu gối lại, đôi chân vẫn còn đau nhức.

Nàng cúi người vào trong xe và ngồi xuống, Hoắc Bằng Cảnh theo sau nàng vào trong. Xe ngựa chậm chậm lăn bánh, hướng ra ngoài thành.

Hôm nay chỉ có Triều Nam và Triều Bắc đi theo, Triệu Doanh Doanh không khỏi ngạc nhiên, từ khi Hoắc Bằng Cảnh lấy lại thân phận, bên cạnh hắn lúc nào cũng có rất nhiều người theo sau.

Nàng nghĩ, lễ cúng bái cha mẹ dĩ nhiên không cần nhiều người như vậy.

Không biết phụ mẫu Hoắc Bằng Cảnh được chôn cất ở đâu?

Triệu Doanh Doanh thầm nghĩ trong lòng, ngược lên nhìn người ngồi bên cạnh.

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười hỏi: “Sao thế?”

Triệu Doanh Doanh ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Phụ mẫu của chàng là người như thế nào? Họ có thể nuôi dạy được một người tài giỏi như tướng công, chắc hẳn cũng là những người rất tốt.”

Hoắc Bằng Cảnh cười nhẹ khi nghe nàng gọi mình là “tướng công”, khẽ gật đầu: “Họ... thật sự là những người rất tốt.”

Triệu Doanh Doanh chăm chú lắng nghe, dường như rất mong chờ hắn kể về phụ mẫu mình.

Hoắc Bằng Cảnh bắt đầu nói: “Phụ thân ta là một nho sĩ, cũng có chút tài năng, thích viết thơ vẽ tranh, nhưng không thể làm việc nặng, quá thư sinh, ngay cả cãi nhau với người khác cũng không biết cãi.”

Hắn bình thản kể lại, nhớ về những kỷ ức đẹp đã bị phủ bụi theo năm tháng.

“Mẫu thân ta cũng không biết cãi nhau. Bà ấy luôn rất dịu dàng, vì vậy họ hiếm khi cãi nhau. Mẫu thân ta là một mỹ nhân.” Hoắc Bằng Cảnh nói, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt của Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh lắng nghe chăm chú, thỉnh thoảng gật đầu.

“Nghe có vẻ tình cảm của họ rất tốt, chắc hẳn khi chàng còn nhỏ đã sống rất vui vẻ, hạnh phúc.” Triệu Doanh Doanh không khỏi ngưỡng mộ, “Ta chưa từng gặp mẫu thân, à không, ta có gặp nhưng lúc đó ta còn rất nhỏ, không nhớ được gì. Từ khi ta có trí nhớ, người mà ta gọi là mẫu thân là Lâm thị. Phụ thân cũng không thích ta lắm, có lẽ vì ta luôn làm ông ấy không vui.”

Triệu Doanh Doanh thở dài, cảm thấy có chút buồn bã.

Hoắc Bằng Cảnh ôm nàng vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về sau đầu nàng, như để an ủi.

Triệu Doanh Doanh nằm trong lòng hắn, yên lặng một lúc, rồi hỏi: “VẬY... họ sau này qua đời như thế nào? Bệnh tật sao?”

Từ khi nàng theo phụ thân dọn đến Triệu phủ ở, tiểu viện mà Hoắc Bằng Cảnh hiện đang ở đã bị bỏ hoang, không có người, ít nhất cũng đã hơn mười năm.

Điều đó có nghĩa là phụ mẫu của hắn đã qua đời hơn mười năm.

Nghe hắn kể, phụ mẫu hắn đều là những người tốt, chắc chắn không thể có thù oán với ai, khả năng lớn nhất là bị bệnh mà chết.

Hoắc Bằng Cảnh im lặng một lúc, lắc đầu: “Không phải vì bệnh.”

Hắn dừng lại, rồi nói tiếp: “Mẫu thân là một mỹ nhân, Doanh Doanh chắc hiểu, mỹ nhân luôn thu hút sự chú ý, có người tốt, cũng có kẻ xấu. Bà ấy bị kẻ xấu nhắm tới, phụ thân ta yêu bà ấy sâu đậm, không thể đứng nhìn người khác ức hiếp bà. Cuối cùng, họ đã cùng nhau ra đi.”

Triệu Doanh Doanh sửng người, hoàn toàn không ngờ lại bị thảm như vậy.

Nàng tức giận nói: “Kẻ xấu đó thật tàn ác! Sau này có báo quan, bắt được kẻ đó không?”

Nàng vốn là người thiện lương, nghĩ rằng báo quan là cách tốt nhất. Nhưng đáng tiếc, quan lại không phải quan, mà là giặc.

“Sau này bắt được rồi, ta đã khiến chúng phải đền tội.” Hoắc Bằng Cảnh nói nhẹ nhàng, ôm chặt nàng vào lòng, cảm nhẹ nhàng tựa lên đỉnh đầu nàng.

Giọng hần nghe rất bình thản, dường như không có chút cảm xúc đau buồn nào. Nhưng nhắc đến bi kịch của người thân, làm sao có thể không đau lòng chứ?

Triệu Doanh Doanh vươn tay ôm lấy eo hần, khẽ cọ vào lòng hần: “Vậ thì tốt, tướng công đừng buồn.”

“Ta không buồn.” Hoắc Bằng Cảnh nói.

Trong những năm tháng lưu lạc, hần đã dần dần từ bỏ nhiều cảm xúc bộc lộ ra bên ngoài, hướng hồ chuyện đã qua nhiều năm, hần cũng đã báo thù xong, cần gì phải buồn nữa?

Nếu có chút cảm xúc nào, đó chỉ là sự cảm thán.

Câu chuyện kể xong, xe ngựa cũng đã ra khỏi thành, những âm thanh ồn ào náo nhiệt của phố thị biến mất khỏi tai, chỉ còn lại tiếng xe ngựa lăn bánh và thỉnh thoảng vài tiếng chim hót, làm cho xung quanh càng thêm hoang vắng.

Triệu Doanh Doanh vén rèm nhìn ra ngoài, chỉ thấy lá cây bên đường che kín ánh nắng chói chang. Đi thêm một đoạn nữa, trước mắt là một ngọn núi hoang.

Triệu Doanh Doanh quay đầu nhìn Hoắc Bằng Cảnh, hần chỉ về phía ngọn núi hoang: “Ở đó.”

Xe ngựa dừng lại dưới chân núi, Hoắc Bằng Cảnh đỡ Triệu Doanh Doanh xuống xe. Bên đường có cây lớn che mát, không cần ô, Triệu Doanh Doanh nhìn quanh, ngọn núi này dường như đã lâu không có người đến, ngay cả con đường cũng không còn, chỉ còn những bụi cỏ dại mọc um tùm.

Khi Triệu Doanh Doanh còn đang lo lắng, Hoắc Bằng Cảnh đã ra lệnh cho Triệu Nam và Triệu Bắc, hai người rút dao ra, chặt hết cỏ dại. Chẳng mấy chốc, một con đường nhỏ đã hiện ra.

Hoắc Bằng Cảnh nắm tay Triệu Doanh Doanh, chậm rãi đi lên núi.

Triệu Doanh Doanh nói: “Chàng lâu rồi không đến thăm họ nhỉ, đường đi cũng không còn.”

Nàng cẩn thận nhìn dưới chân, sợ rằng trong đám cỏ dại này sẽ có rân cắn người.

Nghe Hoắc Bằng Cảnh nói: “Đúng là lâu rồi.”

Năm đó hắn chỉ là một đứa trẻ, không còn đường lui, càng không có khả năng an táng phụ mẫu đã chết oan. Chỉ có thể một mình, kéo xác họ đến đây.

Hắn tự tay đào một cái hố, chôn cả hai người xuống, từng xẻng đất một lấp kín hố đất.

Từ đó trở đi, hắn không quay lại thăm họ nữa.

Lúc đầu là bị ép lưu lạc khắp nơi, sau đó hắn dần dần có thể lực, thậm chí báo thù được kẻ thù, nhưng cũng không dám đến thăm họ.

Gần quê mà lòng cảm thấy xa cách, hướng hồ hắn đã hoàn toàn khác xa với hình ảnh mà phụ mẫu kỳ vọng. Hắn trở nên tàn nhẫn, lạnh lùng, không từ thủ đoạn để đạt được quyền lực, mất đi sự thiện lương, đồng cảm...

Vì vậy hắn không trở lại thăm họ.

Đi tiếp một đoạn, cuối cùng cũng đến trước cái hố đất. Trên hố đất đã mọc đầy cỏ dại, xung quanh thậm chí mọc lên một cái cây.

“Chính là ở đây.” Hoắc Bằng Cảnh nhìn cái gò đất trước mặt đã thay đổi hình dạng.

Triệu Doanh Doanh ngạc nhiên, cúi xuống nhỏ cổ: “Chàng lâu lắm không đến nhỉ, cổ mọc đầy thế này rồi.”

Nàng nhìn kỹ, chỉ thấy một miếng gỗ đã mục nát, chắc chắn là bia mộ, nàng lại thắc mắc: “Chàng cũng đã có tiền đồ rồi, sao không tu sửa lại mộ phần cho hai người?”

Hoắc Bằng Cảnh im lặng, chỉ cúi xuống nhỏ cổ cùng nàng.

Triệu Doanh Doanh nhanh chóng hiểu ra: “Ta biết rồi, chắc chắn là vì kẻ thù của chàng đúng không? Chàng lợi hại như vậy, quan chức cao như vậy, chắc chắn cũng có nhiều người muốn hại chàng. Nếu chàng làm lớn chuyện tu sửa mộ phần, kẻ thù của chàng chắc chắn sẽ làm rùm beng lên. Dù sao họ không lợi hại bằng chàng, không thể thắng được chàng, lại dễ tổn thương lòng tự trọng, chỉ có thể trút giận lên người đã khuất.”

Nàng nói xong, vẻ mặt đầy tự hào như thể “Ta thật thông minh.”

“Chậc, những người như vậy thật xấu xa.” Triệu Doanh Doanh tự mắng một câu.

Mấy người cùng làm việc, không mất nhiều thời gian đã dọn sạch cỏ dại xung quanh, lộ ra phần mộ.

Triệu Doanh Doanh bảo Hồng Miên chuẩn bị một số đồ lễ cúng bái, bây giờ lấy ra, đổ rượu, bày biện lễ vật, rồi đốt giấy tiền. Khi mọi thứ xong xuôi, Triệu Doanh Doanh chấp tay trước mộ, miệng lầm bầm.

“Công công, bà bà, con là tức phụ của hai người, Doanh Doanh. Hôm nay con và tướng công đến thăm hai người, hai người yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho tướng công...”

Hoắc Bằng Cảnh đứng bên cạnh, nghe nàng nói, không thể không mỉm cười.

Ừ, giống như những gì hần tưởng tượng về cuộc sống sau khi thành thân.

Hoắc Bằng Cảnh rót một chén rượu, đổ xuống chân: “Phụ thân, mẫu thân, nhi tử dẫn thê tử đến thăm hai người.”

Triệu Doanh Doanh lăm bắm không ít, có vài câu không dám nói ra:

Công công bà bà, dù hôn sự này có chút thủ đoạn không chính đáng, hai người chưa chắc đã thích một tức phụ như con, nhưng bây giờ chuyện đã rồi, mong hai người cũng cố gắng thích con.

Thật ra con người của con, ngoài việc không giỏi thơ ca, nấu ăn cũng không giỏi, cũng không quá thông minh, thì không có khuyết điểm gì nữa, ưu điểm vẫn rất nhiều.

Nếu hai người thực sự không thích, thì chỉ có thể đánh nhau với Nguyệt Thần đại nhân thôi.

Sau khi hai người cúng bái xong, Hoắc Bằng Cảnh nắm tay Triệu Doanh Doanh đi xuống núi, khi trở về thành trời đã tối.

Hai người ăn tối xong, chuẩn bị tắm rửa.

Triệu Doanh Doanh tắm xong, thay một bộ áo ngủ mỏng, rồi leo lên giường nằm xuống một bên. Chẳng bao lâu sau, Hoắc Bằng Cảnh cũng tắm xong. Dưới ánh nến chập chờn, Hoắc Bằng Cảnh tiến lại gần giường, vén một góc chăn lên.

Triệu Doanh Doanh nhìn hần một cái, tóc hần sau khi lau khô vẫn chưa buộc lại, xoa trên vai, trông càng thêm phần mềm mại. Ánh mắt Triệu Doanh Doanh dõi theo hần, cho đến khi hần nằm xuống bên cạnh, nàng mới thu lại ánh nhìn.

“Tối nay cũng muốn làm sao?” nàng hỏi thẳng.

Dù đã bôi thuốc, không còn khó chịu nữa, nhưng nàng vẫn đau nhức khắp người, chưa khỏi hẳn, lại làm thêm một đêm, không dám tưởng tượng ngày mai sẽ ra sao.

Nàng không tự chủ chu môi, trông thật đáng thương.

Hoắc Bằng Cảnh biết nàng không thoải mái, hẳn đã tận mắt chứng kiến, tối nay dĩ nhiên không định làm gì nữa. Dù hẳn có ham muốn, nhưng khi nàng nằm cạnh, thân thể mềm mại tỏa ra hương thơm dịu dàng, thực sự rất quyến rũ, nhưng chuyện này phải cả hai người cùng thoải mái mới thú vị. Nếu chỉ để thỏa mãn dục vọng của hẳn, hẳn có thể tự giải quyết.

Nhưng, có nàng bên cạnh, không làm gì thực sự rất khó khăn.

“Tối nay để Doanh Doanh nghỉ ngơi.” Hoắc Bằng Cảnh chống đầu nhìn nàng, trong mắt đầy ý cười.

Triệu Doanh Doanh thở phào nhẹ nhõm, chui vào chăn, định nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhưng người bên cạnh lại áp sát vào, hơi thở nóng bỏng làm nàng bừng tỉnh.

Triệu Doanh Doanh mở mắt, mặt đỏ lên: “Không phải nói là nghỉ ngơi sao?”

Hoắc Bằng Cảnh tiến gần đến tai nàng, môi chạm vào tóc tai nàng, rồi nhẹ nhàng di chuyển đến vùng da mỏng manh sau tai, đầu răng nhẹ nhàng cọ xát.

Lời nói khiến nàng run rẩy: “Doanh Doanh nghỉ ngơi, nhưng tiểu Doanh Doanh không thể nghỉ.”

Triệu Doanh Doanh mở to mắt, không hiểu hẳn đang nói gì, Doanh Doanh cũng là nàng, tiểu Doanh Doanh cũng là nàng, không phải sao? Có gì khác biệt?

Nàng chớp mắt, một lúc sau mới hiểu ra.

Mặt nàng lại đỏ lên.

“Nhưng, tiểu Doanh Doanh cũng muốn nghỉ ngơi.” nàng chớp mắt, cố gắng làm nũng.

“Vậy tiểu Doanh Doanh nghỉ ngơi, tay của Doanh Doanh cho ta mượn, được không?” Hắc hôn từ sau tai nàng, dọc theo cổ trắng như tuyết.

Chương 69: Về Nhà Thăm Phụ Mẫu

DTV-EBOOK

Mượn tay nàng là ý gì, Triệu Doanh Doanh đại khái hiểu. Nàng nhớ trong cuốn tiểu thuyết kia có nhắc đến đoạn này.

Triệu Doanh Doanh dẫn lòng, đưa tay ra khỏi lớp chăn mỏng, đặt vào tay Hoắc Bằng Cảnh, bữu môi nói: “Vậy ta đi ngủ đây.”

Nói xong, nàng nhanh chóng nhắm mắt lại.

Dù nói vậy, nhưng nàng biết mình không thể ngủ được. Vì đêm động phòng, nàng đã chạm vào, không thể nào quên được cảm giác đó.

Triệu Doanh Doanh nhắm chặt mắt, lông mi run rẩy, chờ đợi cảm giác trong ký ức tái hiện.

Hoắc Bằng Cảnh nắm lấy đầu ngón tay nàng, lòng bàn tay ấm áp.

Hắn kéo tay nàng xuống dưới lớp chăn.

Áo ngủ mỏng manh của hắn truyền nhiệt ra ngoài, dù chưa chạm vào, nàng đã cảm thấy nóng bỏng. Triệu Doanh Doanh quay đầu, vùi mặt vào gối mềm.

Cuối cùng, cảm giác quen thuộc tái hiện trong lòng bàn tay nàng.

Nóng bỏng và mềm mại, từng chút một trở nên cứng rắn; từ dễ dàng nắm giữ, dần trở nên khó khăn hơn.

Thứ đồ sộ này, thật sự không thể bỏ qua.

Tim Triệu Doanh Doanh đập thành thịch, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nàng buộc phải mở mắt, nhẹ nhàng nghiêng người, nằm ngửa, nhìn vào màn che không gió mà lay động. Một tay nàng cho Hoắc Bằng Cảnh mượn, tay kia nắm chặt góc chăn mỏng.

Khi tay nàng bắt đầu chuyển động, tay kia nắm chặt càng thêm chặt. Vì ma sát, lòng bàn tay ngày càng nóng lên, nhiệt độ lan tỏa khắp cơ thể.

Mắt nàng chớp nhanh hơn, cảm thấy mình như đang trong lò nung lớn, mồ hôi từng lớp từng lớp tràn ra, thấm ướt áo ngủ mỏng manh, cũng làm ướt mái tóc đen dài.

Tay nàng nắm góc chăn cũng đầy mồ hôi, khiến nàng dần mất đi sự bám chặt. Nàng cảm thấy điều này cũng không làm nàng được nghỉ ngơi chút nào, dù chỉ mượn tay, nhưng cả cơ thể lại căng thẳng không tự chủ được.

Và tay nàng cũng rất mỏi, ôi ôi.

Khi nào mới kết thúc, nàng muốn ngủ.

Triệu Doanh Doanh cúi đầu, phản nài: “Chàng có thể nhanh hơn không...”

Vừa dứt lời, tay nàng càng mỏi hơn.

Nàng bực bội: “Không... ý ta là nhanh kết thúc... ta muốn ngủ.”

Hoắc Bằng Cảnh cúi xuống hôn lên trán ướt mồ hôi của nàng, giọng khàn khàn như bị ngâm trong hơi nóng, mang chút ẩm ướt.

Mồ hôi nàng đổ nhiều, trong màn toàn là hương thơm của nàng, làm người ta càng mất kiểm soát.

Cuối cùng không thể như nàng mong muốn, vẫn phải một lúc lâu sau, mọi thứ mới kết thúc.

Hoắc Bằng Cảnh khẽ rên, Triệu Doanh Doanh cảm thấy lòng bàn tay mình đầy ướt át.

Triệu Doanh Doanh mở to mắt, nhìn Hoắc Bằng Cảnh: "...Chàng phải chịu trách nhiệm."

Hoắc Bằng Cảnh cười nhẹ, lấy khăn lau tay nàng, sau đó hôn nhẹ lên mu bàn tay.

"Bây giờ Doanh Doanh có thể nghỉ ngơi."

Triệu Doanh Doanh nhìn hắn, bực bội nói: "Ra nhiều mồ hôi thế này, dính dính, không thoải mái chút nào, không thể nghỉ ngơi, phải tắm lại."

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu: "Ta giúp nàng tắm, được không?"

"Được thôi." Triệu Doanh Doanh vui vẻ đồng ý, ngồi dậy, giơ tay ra, ý bảo hắn bế, hoàn toàn dựa dẫm vào hắn.

Hoắc Bằng Cảnh không từ chối, vén chăn bước xuống giường, định bế nàng.

Triệu Doanh Doanh cảm thấy ngượng, quay mặt đi: "Chàng có thể mặc y phục vào trước không!"

Hoắc Bằng Cảnh cúi xuống bế nàng lên, nói: "Dù sao ta cũng phải tắm lại, lười mặc vào."

Trên đường bế nàng vào phòng tắm, Triệu Doanh Doanh không thoải mái, vì hắn bế nàng thấp, mông nàng chạm vào hắn.

Cuối cùng cũng đến phòng tắm, hắn đặt nàng vào bồn tắm, Triệu Doanh Doanh nắm lấy mép bồn, nói: "Thôi, ta gọi Hồng

Miên vào giúp được rồi.”

Để Hoắc Bằng Cảnh tắm cho nàng, cảm giác thật lạ lùng.

Hoắc Bằng Cảnh không đồng ý: “Đã nói ta sẽ giúp nàng tắm, sao có thể nuốt lời?”

Triệu Doanh Doanh thấy không thể từ chối, đành thu mình vào bồn: “Nhưng... chàng là Hoắc tướng gia, biết tắm cho người khác không?”

Chỉ sợ người khác chỉ có thể tắm cho hắn.

Hoắc Bằng Cảnh quỳ nửa người bên bồn tắm, mức nước rưới lên vai nàng, điều luyện nói: “Ta thông minh, học một chút là biết.”

Triệu Doanh Doanh: “...”

Nghe có lý quá, hắn thông minh đúng là học gì cũng nhanh.

Hoắc Bằng Cảnh thực sự làm rất tốt, Triệu Doanh Doanh thoải mái nhắm mắt, nằm dài trên mép bồn hưởng thụ.

Hoắc Bằng Cảnh nắm tay nàng, nhẹ nhàng xoa bóp, giúp nàng thư giãn gân cốt.

Triệu Doanh Doanh phát ra những tiếng thở dài hài lòng, giao lưng cho hắn: “Ở đây cũng cần xoa bóp.”

Hoắc Bằng Cảnh cười nhẹ, tận tâm làm người phục vụ nàng.

Triệu Doanh Doanh thật sự mệt mỏi, nàng nằm trên mép bồn, mí mắt ngày càng nặng, giọng nói cũng nhỏ dần, rồi ngủ thiếp đi.

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười không tiếng động, bế nàng ra khỏi bồn, cẩn thận lau khô nước, rồi ôm nàng trở lại giường. Hắn đặt

nàng xuống, thấy môi nàng đỏ hồng hơi mở, lộ ra hai chiếc răng trắng, không kiềm chế được mà cúi xuống, ngậm lấy đôi môi ấy.

Hắn xoay chuyển một lúc, hài lòng rời khỏi.

Nhẹ nhàng nói: “Ngủ ngon.”

Sau đó mới đi tắm lại, rồi trở lại giường.

Sáng hôm sau, khi Triệu Doanh Doanh tỉnh dậy, trời đã lên cao, ánh nắng rực rỡ tràn vào phòng.

Nàng dụi mắt, chỗ bên cạnh đã trống không.

Triệu Doanh Doanh đưa tay ra, cảm thấy chân cũng đã nguội lạnh, rõ ràng hắn đã dậy từ lâu. Nàng ngồi dậy, suy nghĩ chậm rãi, tự hỏi liệu mình có quá ham ăn lười làm không. Trước khi xuất giá, Lâm thị đã nói nhiều quy tắc sau khi xuất giá, như phải siêng năng, nhưng nàng đã hai ngày liền ngủ đến trưa.

Như vậy có làm Hoắc Bằng Cảnh phiền lòng không?

Triệu Doanh Doanh vươn vai, gọi Hồng Miên.

Hồng Miên nhanh chóng vào, dẫn theo vài tiểu nha hoàn, giúp nàng rửa mặt chải tóc. Triệu Doanh Doanh ngồi trước gương đồng, không nhìn được ngáp. Hồng Miên đứng sau chải tóc, ánh mắt lướt qua cổ trắng của nàng, nơi đó vẫn còn vài vết đỏ.

“Tướng công đâu?” Triệu Doanh Doanh hỏi.

Hồng Miên đáp: “Cô gia dậy sớm, giờ đang ở thư phòng, còn dặn chúng nô tỳ không được đánh thức cô nương.”

Triệu Doanh Doanh ồ một tiếng, nói: “Vậy người chuẩn bị một ít đồ ăn đơn giản, ta mang qua đó.”

Hồng Miên đồng ý.

Triệu Doanh Doanh mang đồ ăn đến cửa thư phòng, gõ cửa.

“Vào đi.”

Triệu Doanh Doanh đẩy cửa bước vào, ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh dừng trên người nàng: “Dậy rồi?”

Triệu Doanh Doanh gật đầu, đặt đồ ăn lên bàn bên cạnh, nói: “Ta có ngủ quá lâu không?”

“Doanh Doanh chỉ mệt thôi.”

Triệu Doanh Doanh cười, hỏi hần có muốn ăn gì không.

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu: “Doanh Doanh đã ăn sáng chưa?”

Triệu Doanh Doanh gật đầu: “Ăn rồi.”

Hai người ngồi đối diện, yên lặng ăn điểm tâm.

“Ngày mai là ngày về nhà phụ mẫu, lúc đó chúng ta có nên ở lại nhà Doanh Doanh một đêm không?” Hoắc Bằng Cảnh hỏi.

Triệu Doanh Doanh đang cắn một miếng bánh đậu đỏ, khóe môi còn vương lại vài mẩu vụn, bánh đậu đỏ trong miệng nàng dính dính, nói chuyện cũng hơi lúng búng.

“Cũng được thôi.”

Dù sao họ cũng chỉ ở ngay bên cạnh, ở nhà nàng hay về tiểu viện cũng không khác gì.

Hoắc Bằng Cảnh đưa tay lau vụn bánh bên miệng nàng, suy nghĩ: “Được, vậy ở lại phòng Doanh Doanh. Ta cũng muốn xem nơi Doanh Doanh đã ở từ nhỏ đến lớn.”

Một căn phòng tràn ngập hương thơm của nàng, chỉ nghĩ thôi cũng thấy tuyệt.

Hoắc Bằng Cảnh cười khẽ.

“Được thôi.” Triệu Doanh Doanh không nghĩ nhiều.

...

Ngày về Triệu phủ, Triệu Doanh Doanh dậy sớm, cùng Hoắc Bằng Cảnh trở về.

Triệu Mậu Sơn cũng dậy sớm chờ đợi, dặn dò người trong phủ chuẩn bị mọi thứ, đợi phu thê hai người trở về.

Xe ngựa dừng trước cửa Triệu phủ, Triệu Mậu Sơn và Lâm thị đích thân ra đón.

Triệu Doanh Doanh vịn tay Hoắc Bằng Cảnh bước xuống xe ngựa, vui vẻ gọi: “Phụ thân, mẫu thân.”

Nàng nhắc váy, bước nhanh lên, khiến Triệu Mậu Sơn không khỏi nhúm mày, nhỏ giọng nói: “Sao vẫn vụng về thế này?”

Triệu Doanh Doanh bĩu môi, sao phụ thân gặp nàng câu đầu tiên đã là mắng chứ...

Triệu Mậu Sơn nhìn Hoắc Bằng Cảnh, cười nói: “Quan Sơn, Doanh Doanh, mau vào đi.”

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười, cùng mọi người bước vào.

Triệu Uyển Nghiên sẽ xuất giá sau vài ngày nữa, mấy ngày này là thời gian bận rộn của nàng. Nhưng vì đang mang thai, không thể quá bận rộn, thực tế vẫn là Lâm thị lo liệu giúp nàng. Lâm thị cùng Triệu Mậu Sơn nói vài câu, rồi tìm cơ quay lại Hạ Hà Viện.

Lâm thị cười suốt buổi, vừa về đến Hạ Hà Viện mặt đã cứng lại, nói với ma ma bên cạnh: “Nhìn vẻ đắc ý của nha đầu này mà xem, hôm nay nó có thể gả vào nhà người ta, sau này còn phải ngồi vững ghế chủ mẫu. Đến lúc mất đi sự mới mẻ, không chừng bị quét ra khỏi cửa.”

Lâm thị là vì Triệu Uyển Nghiên mà bất bình, nhưng không thể nói thẳng trước mặt nàng, nhắc đến Triệu Doanh Doanh chỉ càng làm cho Uyển Nghiên thêm buồn.

Vì vậy, khi bước vào cửa, bà liền im lặng.

“Uyển Nghiên, ta về rồi.”

Triệu Uyển Nghiên đã nghe hết những lời bà nói, cười cười, hỏi: “Hôm nay Triệu Doanh Doanh chắc hẳn rất đắc ý?”

Không cần hỏi cũng biết, nàng ta sao có thể không đắc ý?

Trước đây nàng ta vì chuyện hôn nhân với Tiêu Hằng mà đắc ý, nay cưới được một phu quân như vậy, sao có thể không đắc ý?

Chỉ là hôm nay nàng không đi, nếu không, không biết phải chịu bao nhiêu lời châm chọc của nàng ta.

Triệu Uyển Nghiên hít sâu một hơi.

Lâm thị thấy nàng sắc mặt không tốt, vội an ủi: “Nha đầu đó chỉ đắc ý nhất thời, làm sao đắc ý cả đời? Với tính cách và đầu óc của nó, có thể giữ được một người nam nhân như vậy hay sao? Sau này chắc chắn bị chán ghét, đến lúc đó chỉ cần chờ xem trò cười của nó là được.”

Lâm thị lại nói: “Uyển Nghiên, con đừng quá bận tâm, thắng thua chỉ là nhất thời. Hãy nhìn xa hơn, giờ con đang mang đứa con của Tiêu Hằng, sau này gả vào Tiêu gia, sinh con trai, cuộc sống không tồi đâu.”

Triệu Uyển Nghiên ừ một tiếng, coi như đồng ý, nhưng trong lòng vẫn có chút không cam lòng.

Hoắc Bằng Cảnh nói chuyện với Triệu Mậu Sơn một lúc, Triệu Mậu Sơn liền để hai người tự do đi chơi.

Hoắc Bằng Cảnh cùng Triệu Doanh Doanh trở về Xuân Sơn Viện.

Dù chỉ rời đi hai ngày, nhưng nhìn cảnh vật quen thuộc, Triệu Doanh Doanh cảm thấy hơi xa lạ.

Nàng chỉ vào bức tường, rồi ghé vào tai Hoắc Bằng Cảnh nói: “Thường ngày ta leo qua đó tìm chàng.”

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng, theo nàng vào nhà.

Qua rèm ngọc, mũi hần thoảng hương thơm quen thuộc của Triệu Doanh Doanh.

Chương 70: Dây Muộn

DTV-EBOOK

Dù mấy ngày nay nàng không ở trong phòng, nhưng căn phòng vẫn ngập tràn hương thơm đặc trưng của nàng, rất dễ chịu, khiến tâm trạng người ta vui vẻ.

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười, ánh mắt lướt qua một vòng quanh phòng.

Bàn trang điểm của nàng vẫn như cũ, nhưng hộp trang sức trên đó đã trống rỗng, giờ đều ở bàn trang điểm trong phòng của hai người. Khi về Kinh thành, trong căn nhà của hai người, hắn sẽ mua cho nàng một bàn trang điểm mới đẹp hơn, và chiếc hộp trang điểm của nàng cũng sẽ được lấp đầy. Những món trang sức đang phủ bụi trong kho cuối cùng cũng sẽ có chủ nhân mới.

Ánh mắt hắn lướt qua bàn trang điểm, là giường ngủ của nàng, màn che buông rủ, tối nay họ sẽ ngủ ở đây. Những chiếc chăn, gối thường xuyên được nàng sử dụng, hắn gần như có thể tưởng tượng ra, khiến khí huyết hắn sôi trào.

Ánh mắt lại dời đi, đến chiếc trường kỷ dưới cửa sổ.

Hắn cũng rất quen thuộc.

Trước đây khi hắn đến, Triệu Doanh Doanh thường ngồi đó, hoặc ngắm ngó, hoặc làm những việc khác.

Lần đầu tiên hắn nếm được vị ngọt của nàng cũng là ở đó. Khi đó nàng rúc trong lòng hắn, ngây thơ nhìn hắn, đáp lại hắn.

Lò hương trên bệ cửa sổ tỏa khói mờ mịt, bị gió thổi từ ngoài cửa sổ vào làm tan biến. Hoắc Bằng Cảnh nghĩ đến một số chuyện, tự mình mỉm cười.

Triệu Doanh Doanh quay đầu lại, thấy hấn đang cười, liền hỏi: “Chàng cười gì thế?”

Hoắc Bằng Cảnh ngẩng đầu nhìn nàng, nói: “Chỉ là không nhìn được tưởng tượng cảnh Doanh Doanh sống ở đây nên cười thôi.”

Đây là lần đầu tiên hấn có thể thoải mái ngắm nhìn căn phòng của nàng, có thể từ từ xem từng chút một.

Triệu Doanh Doanh nghe hấn nói vậy có chút ngượng ngùng: “Cũng chẳng có gì đáng tưởng tượng, chỉ là cuộc sống bình thường thôi.”

Không biết trong tưởng tượng của hấn, nàng sẽ như thế nào. Nhưng chắc không phải là tính cách thật của nàng.

Trong tiềm thức, Triệu Doanh Doanh cảm thấy, Hoắc Bằng Cảnh thích nàng là nhờ vào sự giúp đỡ của Nguyệt Thần đại nhân. Nàng luôn cảm thấy, mẫu người Hoắc Bằng Cảnh thực sự thích, có lẽ khác xa với nàng.

Hoắc Bằng Cảnh chỉ cười không nói, cuộc sống của nàng làm sao có thể bình thường?

Chỉ có thể là thú vị và đáng yêu.

Lúc dùng bữa trưa, Triệu Uyển Nghiên và Triệu Như Hiên cũng đến.

Triệu Như Hiên vẫn như cũ, gặp họ liền lịch sự chào hỏi.

“Nhị muội, nhị muội phụ.” Triệu Như Hiên ngồi xuống, ánh mắt dừng lại trên người Hoắc Bằng Cảnh.

Đây chính là Hoắc tướng, danh tiếng lừng lẫy thiên hạ, làm thê tử của hấn, phải là vinh hoa phú quý biết bao.

Nếu nàng có thể sớm nhận ra người sống bên cạnh chính là Hoắc tướng, thì vinh hoa phú quý đó phải là của nàng. Nhưng nàng lại chậm một bước, để Triệu Doanh Doanh nhanh chân giành trước.

Triệu Như Hiên cảm thấy không cam lòng, nhìn Triệu Doanh Doanh, cười một cách vô hại: “Nhị muội chọn phu quân thật là tinh tường, nhị muội phu so với Tiêu công tử còn tốt hơn.”

Nàng cố ý nhắc đến Tiêu Hằng, quan sát phản ứng của Hoắc Bằng Cảnh, nam nhân mà, đối với chuyện này luôn để ý.

Nói xong, lại giả vờ ngạc nhiên: “Xin lỗi, ta lỡ lời rồi. Nhị muội phu đừng để ý, Doanh Doanh và Tiêu công tử đã là quá khứ, Tiêu công tử giờ là vị hôn phu của tam muội.”

Những lời khiêu khích vụng về như vậy, đừng nói Hoắc Bằng Cảnh, ngay cả Triệu Doanh Doanh cũng nhận ra sự châm chọc.

Triệu Doanh Doanh có chút lo lắng nhìn Hoắc Bằng Cảnh, chỉ thấy hắn không có biểu hiện gì, như không nghe thấy, chỉ lấy một quả nho bên cạnh, cẩn thận bóc vỏ, đưa đến miệng nàng.

Nàng cắn một miếng nho, cố ý nói cho Triệu Như Hiên nghe: “Cảm ơn tướng công.”

Hoắc Bằng Cảnh nhìn nàng cười, lại đưa thêm một quả nho.

Hai người tình cảm ngọt ngào, dường như không để lời nói của Triệu Như Hiên vào mắt, khiến nụ cười của nàng ta trở nên gượng gạo.

Triệu Doanh Doanh nuốt nho, mới nhìn Triệu Như Hiên nói: “Đại tỷ nói đúng, ta chọn phu quân mắt nhìn rất tốt, không như đại tỷ, mắt nhìn thật kém.”

Triệu Mậu Sơn vừa rồi không có ở đây, đến lúc này mới nghe thấy câu nói của Triệu Doanh Doanh, liền nhú mày, có chút không hài lòng.

Doanh Doanh sao lại nói chuyện với tỷ tỷ như vậy?

Triệu Mậu Sơn định lên tiếng trách mắng, Hoắc Bằng Cảnh đã nói trước: “Doanh Doanh nói đúng.”

Triệu Mậu Sơn đành nuốt lời, nếu nói thêm gì nữa, giống như đang đối đầu với Hoắc Bằng Cảnh.

Ông nghĩ, đây chính là nhược điểm khi có một hiền tể quá quyền thế, không thể tỏ ra uy nghiêm trước mặt hắn.

Triệu Mậu Sơn đành làm như không nghe thấy, im lặng đi tới.

Triệu Như Hiên bị chọc tức, nụ cười càng gượng gạo, nàng cũng không vừa mắt với Lưu Tế

“Nhị muội nói đùa, ta làm sao có phúc được như nhị muội, tự chọn phu quân. Phu quân của ta, đương nhiên là do phụ thân tự chọn. Nhị muội nói ta mắt nhìn kém, chẳng lẽ là nghi ngờ mắt nhìn của phụ thân?”

Triệu Mậu Sơn nghe vậy, chân bước khựng lại, sắc mặt càng khó coi.

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Đã là do nhạc phụ đại nhân tự chọn, ắt hẳn là người phù hợp nhất.”

Sắc mặt Triệu Như Hiên càng khó coi, hắn nói vậy là ý gì, nàng chỉ xứng với loại người như Lưu Tế?

Triệu Mậu Sơn liền lên tiếng: “Quan Sơn, Doanh Doanh...”

“Xin lỗi, xin lỗi, có chút việc nhỏ làm trễ nải.”

“Không sao, nhạc phụ đại nhân mời ngồi.”

Hai người nói chuyện, Triệu Doanh Doanh nhìn về phía Triệu Uyển Nghiên đang im lặng. Khác với Triệu Như Hiên, Triệu Uyển Nghiên thay đổi khá nhiều, dù chỉ vài ngày ngắn ngủi, nhưng nàng trở nên hốc hác hơn nhiều, sắc mặt cũng rất nhợt nhạt.

Triệu Doanh Doanh định nói vài câu chọc ghẹo, nhưng thấy nàng thần sắc không yên, liền nuốt lời lại.

Nghe Hồng Miên nói, đứa bé trong bụng nàng ta không ổn định, đã mời đại phu mấy lần, nếu nàng chọc tức nàng ta có mệnh hệ gì, lại đổ lên đầu mình.

Dù sao vẻ vang của nàng, Triệu Uyển Nghiên đã thấy rồi. Triệu Doanh Doanh thu hồi ánh mắt.

Ánh mắt Triệu Uyển Nghiên càng thêm lạnh lẽo, nàng thấy ánh mắt Triệu Doanh Doanh nhìn mình, đó là ánh mắt thương hại và đồng cảm.

Nàng ta dám thương hại và đồng cảm với mình? Thật nực cười, nàng ta nghĩ mình là ai?

Triệu Uyển Nghiên siết chặt đũa trong tay, khẽ run lên.

Tại sao Triệu Doanh Doanh lại vẻ vang vô hạn, còn nàng phải gả cho một phế nhân?

Nàng càng căm hận Triệu Doanh Doanh, hận khuôn mặt nàng ta. Nếu phá hủy khuôn mặt đó, tất cả mọi thứ của nàng ta cũng sẽ mất đi, đúng không?

Trong đầu Triệu Uyển Nghiên nảy ra ý nghĩ điên cuồng, nhưng nhanh chóng bị nàng đè nén.

Nàng nghĩ đến Tiêu Hằng, nàng không cam lòng, đã lên gặp hắn một lần, rồi hết hy vọng.

Tiêu Hằng hiện giờ thế này, là do Hoắc Bằng Cảnh ban cho. Hắn có thể dễ dàng hủy diệt Tiêu Hằng, huống hồ là nàng?

Vì vậy, nàng không thể làm gì Triệu Doanh Doanh lúc này.

Nhưng nàng không muốn gả cho một phế nhân, sinh con của phế nhân, rồi suốt đời thủ tiết, trông coi một đứa trẻ không biết thế nào, phí hoài thanh xuân.

Thật kinh khủng.

Dù mất danh tiết, nhưng cuộc đời nàng chưa kết thúc, phải không?

Chỉ cần rời khỏi Hồ Châu, trời đất rộng lớn, ai biết đến chuyện xấu của nàng?

Kinh thành phồn hoa, chẳng phải cũng là một giấc mơ của Triệu Uyển Nghiên?

Nhưng hôn lễ càng gần, nàng không thể cứ thế này gả cho Tiêu Hằng, không thể.

Sắc mặt Triệu Uyển Nghiên khó coi, lại đang mang thai, Triệu Mậu Sơn liền bảo nàng về nghỉ ngơi. Triệu Uyển Nghiên không từ chối, cúi đầu chào rồi rời đi.

Triệu Như Hiên cũng nhanh chóng cáo lui, Triệu Mậu Sơn liền cùng Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh đến từ đường thăm Lương thị, thả hương cho bà.

Bài vị của Lương thị được thờ ở từ đường Triệu gia, còn thi hài bà an táng tại phần mộ tổ tiên Triệu gia.

Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh thấp hương xong, lại đến phần mộ Lương thị, thăm bà. Triệu Doanh Doanh nói nhiều với Lương thị, kể lể về những chuyện gần đây.

Hoắc Bằng Cảnh cũng nói với Lương thị vài câu: “Nhạc mẫu yên tâm, sau này con sẽ chăm sóc tốt cho Doanh Doanh, không để nàng chịu thiệt thòi.”

Khi trở về từ mộ phần, trời đã hoàng hôn.

Hai người dùng bữa tối cùng Triệu Mậu Sơn, rồi quay về Xuân Sơn Viên.

Triệu Doanh Doanh tắm rửa xong, thoải mái nằm xuống, Hoắc Bằng Cảnh cũng nhanh chóng thay đồ ngủ ra.

Ánh nến trong phòng nhấp nháy, ngoài cửa sổ tiếng ve kêu râm ran. Triệu Doanh Doanh nghĩ tối nay cũng như mấy tối trước, chỉ cần cho Hoắc Bằng Cảnh mượn tay, nhưng rõ ràng nàng đã sai.

Hoắc Bằng Cảnh tiến lại gần, hơi thở nóng bỏng phả vào tai nàng, hần ngậm vành tai nàng, nụ hôn từ từ lan xuống vai và cổ, đi xuống dần.

Triệu Doanh Doanh mơ màng mở mắt, nụ hôn của Hoắc Bằng Cảnh rơi trên mí mắt nàng.

“Chàng không mượn tay nữa sao? Vậy hôm nay ta có thể nghỉ ngơi không?” Nàng ngây thơ hỏi.

Câu trả lời của hần là nụ hôn, từ đỉnh tuyết lan tỏa, tan chảy đỉnh tuyết. Đỉnh tuyết dường như biến thành dòng suối trong, chậm chậm chảy ra từ nơi khác.

Hoắc Bằng Cảnh siết chặt eo nàng, tách đôi chân nàng ra, để nàng ngồi lên người hần.

Triệu Doanh Doanh từ vật khổng lồ đó hiểu ra ý của hắn, “Nhưng mà...”

“Tiểu Doanh Doanh nói nó đã ổn rồi.”

Triệu Doanh Doanh không dám nhìn vào mắt hắn, “Chàng nói dối, nó nói gì sao chàng biết? Rõ ràng nó nói chưa ổn.”

“Nhưng tiểu Doanh Doanh rất chủ động, đang chào hỏi.”

“Không có!”

Nàng đỏ mặt phản bác, Hoắc Bằng Cảnh đã hôn xuống, từ chóp mũi đến môi, lại xâm chiếm thành trì của nàng.

Cửa sổ đã đóng kín, không biết từ đâu có gió, thổi tung màn. Màn đã buông xuống, hương thơm ngập khắp giường, bao phủ lấy hai người. Chăn đệm mang hương nàng, gối cũng vậy, ngay cả màn che rơi trên cổ tay hắn cũng mang hương của nàng.

Giống như trong tưởng tượng của hắn, khiến hắn khí huyết tuần trào khó kiểm soát.

Hoắc Bằng Cảnh lần lượt mất kiểm soát, Triệu Doanh Doanh cũng cảm nhận được, hắn hung mãnh hơn đêm động phòng. Nàng đành để lại nhiều dấu vết trên người hắn, bằng móng tay và răng của mình.

Tiếng rên mềm mại của Triệu Doanh Doanh như khúc nhạc êm tai, khơi dậy trái tim Hoắc Bằng Cảnh, hòa cùng hắn tạo nên một bản hợp tấu.

Cuối cùng, giọng nàng khàn đặc, mệt mỏi khép mắt lại, nghĩ đến miêu tả trong thoại bản. Sự thú vị và kích thích dường như đều là thật, ngay cả việc ngắt đi, nàng cũng cảm thấy như thật. Vì nàng dường như sắp ngắt đi rồi.

Triệu Doanh Doanh nghiêng đầu, không muốn cử động, trên mặt đầy mồ hôi thơm, thậm chí có giọt mồ hôi từ chóp mũi chảy xuống, lại bị Hoắc Bằng Cảnh cuốn vào miệng.

Nàng mở mắt, đối diện với đôi mắt đen láy đầy ý cười của hắn.

Đêm còn dài.

Ngày hôm sau, không ngoài dự đoán, Triệu Doanh Doanh dậy muộn.

Hai người chuẩn bị về tiểu viện của Hoắc Bằng Cảnh, thu xếp đồ đạc, ngày mai sẽ rời Hồ Châu.

Triệu Mậu Sơn thấy nàng dậy muộn, không khỏi dặn dò: “Doanh Doanh, sao con dậy muộn thế?”

Triệu Doanh Doanh bĩu môi, nghĩ bụng, mệt thế này làm sao dậy nổi chứ?

Chương 71: Rời Đi

DTV-EBOOK

Nàng thậm chí còn nghĩ, trước đây Lâm thị dậy rất sớm để lo việc trong nhà, vậy tại sao nàng lại không làm được?

Chẳng lẽ Lâm thị có thân thể khỏe mạnh hơn nàng, nên dù có thức khuya vẫn dậy sớm được? Nhưng Lâm thị trông cũng không phải là người mạnh mẽ lắm... Hoặc có thể là họ không thức khuya nhiều? Nhìn phụ thân nàng thì đúng là rất yếu đuối...

Nhưng chuyện này nàng không thể hỏi phụ thân được.

Triệu Doanh Doanh nghĩ lung tung, rồi lại nghe thấy Triệu Mậu Sơn dặn dò: “Ta không mong con làm được điều gì lớn lao, không trông đợi con giàu sang phú quý, chỉ mong sau này con không làm điều gì sai trái, liên lụy đến ta, liên lụy đến Triệu gia.”

Triệu Mậu Sơn liếc nhìn bóng dáng cao lớn không xa, với tính cách và đầu óc của nha đầu này, không thể nào giữ chân được Hoắc tướng lâu dài, có lẽ Hoắc tướng mới mẻ nhất thời, nhưng sau này cũng phải tính đến chuyện lâu dài.

Triệu Mậu Sơn thở dài một tiếng, hạ giọng: “Con từ nhỏ đã ngốc nghếch, sau này, cố gắng đừng làm Hoắc tướng tức giận, hiểu không? Còn nữa, con cũng biết, ngoài gương mặt này ra, con không có gì nổi bật, nhưng có câu 'sắc suy ái trì'(*), con cũng phải tính đến tương lai của mình. Sau này nếu không giữ được trái tim của Hoắc tướng, con cũng nên rộng lượng, chủ động nạp thiếp cho hắn.”

Triệu Doanh Doanh nghe những lời này, đôi mày xinh đẹp nhíu chặt lại, “Phụ thân!”

Sao Tiêu Hằng gọi nàng là đồ ngốc, giờ phụ thân nàng cũng nói nàng ngốc, lại còn bảo nàng chủ động nạp thiếp.

“Phụ thân, con mới thành thân ba ngày, sao phụ thân có thể nói những lời này? Phụ thân không thể mong điều tốt cho con sao? Sao con lại có thể làm điều sai trái, liên lụy đến phụ thân và Triệu gia được? Sao không phải là con làm phụ thân và Triệu gia vẻ vang chứ?”

Triệu Doanh Doanh không hài lòng nói.

Triệu Mậu Sơn nhìn nàng đầy ẩn ý, rồi lại thở dài.

Dù ông không nói, nhưng Triệu Doanh Doanh hiểu ánh mắt của ông.

“...”

Triệu Doanh Doanh bĩu môi, không muốn nghe nữa, nàng sắp rời Hồ Châu rồi, phụ thân nàng không buồn sao? Sao toàn nói những lời không vui vậy.

“Sau khi con đi, phụ thân phải giữ gìn sức khỏe, con sẽ thường xuyên viết thư về nhà.”

Nàng không muốn nghe nữa, nhấc váy quay lưng đi.

Triệu Mậu Sơn nhìn bóng lưng nàng: “Nha đầu này...”

Triệu Doanh Doanh bước xuống bậc thềm, đến bên cạnh Hoắc Bằng Cảnh: “Ta đã nói chuyện với phụ thân xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười gật đầu: “Được.”

Xe ngựa dừng bên cạnh họ, Hoắc Bằng Cảnh đưa tay đỡ Triệu Doanh Doanh lên xe, rồi hắn cũng theo sau lên xe. Lúc này mới

chỉ rời khỏi Triệu phủ, Triệu Doanh Doanh chưa cảm thấy buồn bã chia ly.

Đến ngày hôm sau, khi xe ngựa thực sự rời đi, Triệu Doanh Doanh vén rèm lên, nhìn thấy Triệu Mậu Sơn đứng ở cửa, ánh mắt dõi theo xe ngựa của nàng, tiễn nàng rời đi.

Triệu Doanh Doanh tựa vào cửa sổ, lẩm bẩm: “A, thực ra phụ thân vẫn rất không nỡ rời xa ta mà.”

Nàng chống cằm, nhìn thấy Triệu Mậu Sơn dường như thở dài.

Cánh cửa Triệu phủ phía sau ngày càng xa, bóng dáng Triệu Mậu Sơn cũng ngày càng nhỏ, cho đến khi dần không còn nhìn thấy, khoảnh khắc đó, Triệu Doanh Doanh mới cảm thấy sự xa cách thật sự.

Nàng nghĩ, sau này nàng không thể thường xuyên gặp phụ thân, không thể thường xuyên về nhà, thậm chí, không thể thường xuyên về thăm Hồ Châu mà nàng quen thuộc.

Nàng sẽ cùng phu quân đến một nơi hoàn toàn xa lạ, xây dựng một gia đình riêng của mình.

Mọi thứ sẽ đều xa lạ.

Đến Kinh thành, có lẽ nàng sẽ không biết đi đâu mua sắm, không biết tiệm trang sức nào đẹp nhất, tiệm bánh nào ngon nhất. Đến Kinh thành, người nàng quen biết chỉ còn lại mỗi Hoắc Bằng Cảnh, nếu nàng và Hoắc Bằng Cảnh cãi nhau, thậm chí không biết tìm ai để tâm sự.

Triệu Doanh Doanh đột nhiên cảm thấy buồn bã, nước mắt trào ra, đôi mắt đẹp long lanh dần ứ đọng. Trong lòng nàng cảm thấy chua xót, như quả quýt xanh bị bóc vỏ, ép vài giọt lên trái tim.

Ánh nắng chói chang rọi qua kẽ lá, làm Triệu Doanh Doanh không mở mắt nổi, gió mùa hè nóng bức lướt qua mắt, làm nước mắt nàng rơi.

Triệu Doanh Doanh buông rèm xuống, ngồi lại trong xe, cúi đầu, sợ Hoắc Bằng Cảnh thấy nàng khóc.

Nàng vội vàng tìm khăn tay, muốn lau nước mắt, nhưng nước mắt đã làm mờ tầm nhìn, khiến nàng mãi không tìm thấy khăn tay.

Đang lo lắng, Hoắc Bằng Cảnh bên cạnh đã nắm lấy bờ vai gầy của nàng, ôm nàng vào lòng. Bàn tay hắn đặt lên mái tóc mềm mại của nàng, áp má nàng vào ngực hắn.

“Doanh Doanh.” Hắn nhẹ nhàng gọi tên nàng, ngón tay vuốt ve tóc nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng.

Khi còn nhỏ, Triệu Doanh Doanh luôn ghen tị với Triệu Uyển Nghiên vì được Lâm thị dỗ dành khi khóc, Triệu Như Hiên được Nhu di nương dỗ dành, nương của các nàng sẽ ôm các nàng vào lòng, nhẹ nhàng an ủi. Nhưng Triệu Doanh Doanh thì không. Mọi người đều nói mẫu thân nàng hiền lành, chắc khi ôm nàng cũng sẽ dịu dàng như vậy.

Nhưng mẫu thân nàng đã mất, nàng không còn cơ hội biết được điều đó.

Giây phút này, nàng tựa vào lòng Hoắc Bằng Cảnh, đột nhiên cảm thấy, Hoắc Bằng Cảnh giống như mẫu thân nàng.

Sự ủy khuất nàng kìm nén bấy lâu không thể kìm nén được nữa, Triệu Doanh Doanh không kìm được, khóc òa lên.

Nước mắt nàng làm ướt áo Hoắc Bằng Cảnh, để lại một vệt nước giữa ngực hắn, nàng nắm chặt vạt áo hắn, làm áo hắn nhăn nhúm.

Đến khi Triệu Doanh Doanh khóc mệt, ngủ thiếp đi trong lòng hân.

Hoắc Bằng Cảnh ôm nàng, cảm giác nặng trĩu trên ngực, nhưng lại mỉm cười.

Tiểu nương tử của hân nước mắt thật nhiều, làm từ nước sao?

Ừ, chắc là làm từ nước, bởi vì nơi khác cũng nhiều nước.

Hoắc Bằng Cảnh từ lâu đã chai sạn cảm xúc, chứng kiến nhiều tiếng khóc lóc đau thương, hân luôn cảm thấy phiền phức, muốn họ im đi. Nhưng lúc này nhìn Triệu Doanh Doanh khóc, hân chỉ thấy đáng yêu, ngay cả khóc cũng đáng yêu.

Trời vẫn nóng, Triệu Doanh Doanh ngủ trong lòng hân, nơi tiếp xúc giữa hai người bị hơi nóng làm đổ mồ hôi. Bàn tay Hoắc Bằng Cảnh cũng đầy mồ hôi, nhưng hân không thay đổi tư thế.

Triệu Doanh Doanh ngủ được nửa giờ mới tỉnh, tỉnh dậy nàng ngơ ngác, nhận ra mình vẫn giữ nguyên tư thế cũ, nghĩ đến việc mình khóc thảm thiết, đột nhiên thấy ngượng ngùng.

“Ta làm ướt hết áo chàng rồi...” Triệu Doanh Doanh từ trong lòng hân ngồi dậy, dựa vào thành xe chỉnh lại tóc.

“Không sao.” Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười, nhìn nàng.

Triệu Doanh Doanh quay đầu, vén rèm lên, thấy cảnh vật bên ngoài đã có chút lạ lẫm.

Nàng hỏi: “Đến đâu rồi?”

“Đã ra khỏi Hồ Châu, đi về phía bắc được mười mấy dặm rồi.”

Hoắc Bằng Cảnh dùng khăn thấm nước, lau mặt cho Triệu Doanh Doanh. Nàng nhắm mắt, để hân lau đi vết nước mắt và

mồ hôi trên mặt.

“Cảm ơn tướng công.” Nàng nói.

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Doanh Doanh đã gọi ta là tướng công rồi, còn cảm ơn gì nữa?”

Triệu Doanh Doanh hít mũi, lại mỉm cười.

Hoắc Bằng Cảnh hiểu nàng khóc, nàng chỉ là một tiểu cô nương nuôi dưỡng trong khuê phòng, chưa từng trải qua biến cố lớn, vừa thành thân, phải rời xa quê hương đến nơi khác, làm sao không buồn được?

Tính tình nàng lại đơn thuần, vui thì cười, buồn thì khóc.

Khóc một trận như vậy cũng tốt, phát tiết cảm xúc rồi, sẽ không buồn nữa.

Quả nhiên, Triệu Doanh Doanh khóc xong, không còn buồn nữa, thay vào đó là sự tò mò và mong đợi về Kinh thành.

Kinh thành, sẽ là nơi như thế nào? Người ở đó đều xinh đẹp sao?

...

Đoàn xe của họ rất đông, ngoài xe ngựa của Hoắc Bằng Cảnh và Triệu Doanh Doanh, còn có vài xe chở hành lý, là của hồi môn của Triệu Doanh Doanh. Hoắc Bằng Cảnh cho lính lễ nhiều, Triệu Mậu Sơn đã bổ sung một phần làm của hồi môn cho Triệu Doanh Doanh.

Ngoài ra, còn có nhiều hộ vệ đi cùng, trông rất oai phong, nhìn là biết nhà quyền thế.

Xe ngựa đi suốt buổi sáng, trưa nghỉ ngơi một chút, đoàn người tìm một chỗ râm mát để dừng bữa trưa.

Triệu Doanh Doanh và Hồng Miên ngồi trên một tảng đá, nhìn đoàn xe oai phong, thở dài: “Chúng ta trông như nhà giàu, không biết có bị ai để ý không?”

Nàng chỉ nói vu vơ, không ngờ lại thành hiện thực.

Chiều hôm đó, xe ngựa đang đi bình ổn, Triệu Doanh Doanh có thói quen ngủ trưa, đang mơ màng ngủ trên đùi Hoắc Bằng Cảnh. Bỗng nhiên xe ngựa lắc lư mạnh, làm nàng tỉnh giấc. Triệu Doanh Doanh dụi mắt ngái ngủ, không hiểu chuyện gì xảy ra, thì nghe tiếng xé gió bên tai.

Ngay sau đó, khi nàng chưa kịp hiểu chuyện gì, Hoắc Bằng Cảnh đã ôm nàng đổi chỗ.

Lúc này nàng mới thấy, chỗ nàng ngồi vừa rồi, có thêm một mũi tên, cắm trên vách xe.

Tim nàng đập thình thịch, hoảng sợ nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh mặt không biến sắc, không chút hoảng loạn, như thể không có chuyện gì to tát.

Nhưng Triệu Doanh Doanh đã thấy trời sập!

“Làm sao đây, tướng công, hình như thật có người nhắm vào tiền của chúng ta?” Cái miệng quạ đen của nàng, sớm biết không nói câu đó rồi.

Triệu Doanh Doanh nắm tay Hoắc Bằng Cảnh, lòng đầy lo lắng.

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười, đâu phải là nhắm vào tiền của họ, rõ ràng chỉ là nhắm vào hắn.

Kẻ nào? Công khai thế này, dường như không sợ chết.

Hoắc Bằng Cảnh từ từ lấy khăn tay Triệu Doanh Doanh tặng ra, gấp lại, rồi che mắt nàng.

Triệu Doanh Doanh ngẩn người, đây là làm gì?

“Đừng nhìn, Doanh Doanh.” Nếu nàng thấy xác chết, chắc hẳn sẽ sợ.

Triệu Doanh Doanh tim đập nhanh hơn, hoàn toàn không hiểu chuyện gì, nàng nghe Hoắc Bằng Cảnh nói: “Ở đây đừng động đây, Doanh Doanh ngoan của ta.”

Triệu Doanh Doanh còn muốn nói gì, nhưng người bên cạnh đã biến mất, nàng chỉ đành co vào góc, như thể mình không thấy thì người ta cũng không thấy mình.

Bị che mắt, chỉ thấy ánh sáng lơ mờ, bên tai nghe tiếng đao kiếm.

Nàng đoán, là bọn cướp lao lên, muốn cướp của họ.

Một lúc sau, tiếng bên ngoài ngừng lại.

Triệu Doanh Doanh thở phào, rồi lại lo lắng. Không biết là tướng công của nàng thắng, hay bọn cướp thắng?

Nếu là bọn cướp thắng, có bắt nàng đi không? Các tiên sinh kể chuyện thường nói, bọn cướp thích bắt mỹ nữ, đưa về làm áp trại phu nhân.

Nếu họ bắt nàng, nàng phải làm sao? Có nên theo tướng công mà đi không?

Nguyệt Thần đại nhân, ngài có thể hiển linh, phù hộ cho tướng công và nàng bình an không?

“Doanh Doanh?” Ai đó bước vào, giọng nói quen thuộc gọi tên nàng.

Triệu Doanh Doanh lập tức thở phào, là giọng Hoắc Bằng Cảnh.

(*) Chú thích: Sắc suy ái trì" (色衰爱弛) là một câu thành ngữ trong tiếng Trung, thường được sử dụng để miêu tả một tình huống trong mối quan hệ tình cảm. Câu này có nghĩa là khi nhan sắc phai tàn, tình yêu cũng dần dần phai nhạt. Đây là một sự thật đau lòng và thường được dùng để cảnh báo về tính chất tạm thời của sự hấp dẫn ngoại hình và tình yêu dựa trên nhan sắc.

Chương 72: Sợ Hải

DTV-EBOOK

Nàng nghĩ rằng, dù Nguyệt Thần đại nhân không xuất hiện nữa, nhưng vẫn luôn âm thầm bảo vệ nàng.

Trong lúc vui mừng, Hoắc Bằng Cảnh đã đi đến bên nàng, từ khe hở giữa chiếc khăn lụa và mắt, Triệu Doanh Doanh nhìn thấy tà áo của Hoắc Bằng Cảnh. Nàng kéo xuống chiếc khăn lụa, không giấu nổi niềm vui, Hoắc Bằng Cảnh muốn ngăn cũng không ngăn kịp.

Triệu Doanh Doanh nhìn kỹ Hoắc Bằng Cảnh từ đầu đến chân, có chút lo lắng nắm lấy tay hắn, “Tướng công, chàng không bị thương chứ?”

Không gian trong xe ngựa hạn chế, Triệu Doanh Doanh chỉ có thể khom người xoay quanh Hoắc Bằng Cảnh một vòng, xác nhận hắn không bị thương, trái tim nàng cuối cùng cũng yên tâm trở lại. Nàng vừa mới thành thân, không muốn trở thành quả phụ.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn nét mặt lo lắng của nàng, khóe miệng hiện lên ý cười: “Nương tử đang nghĩ gì vậy?”

Triệu Doanh Doanh thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng: “Đang nghĩ ta mới thành thân, chưa muốn thành quả phụ.”

Hoắc Bằng Cảnh nghiêng đầu cười, đặt bàn tay nhỏ của nàng trong lòng bàn tay mình: “Nương tử yên tâm, vì phu sao nữ để Doanh Doanh thành quả phụ chứ?”

Triệu Doanh Doanh mỉm cười, lại nói: “Vừa rồi còn nghĩ, không biết là bọn cướp thắng, hay tướng công thắng? Nếu bọn

cướp thắng, ta phải làm sao? Có nên theo tướng công mà đi không?”

Ý cười trong ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh càng thêm sâu: “Doanh Doanh đừng xem thường vi phu, Doanh Doanh quên rồi sao, trước mộ của mẫu thân, vi phu từng hứa, sẽ bảo vệ Doanh Doanh cả đời chu toàn.”

Triệu Doanh Doanh cười với hắn, dựa vào lòng hắn, tấm lưng nhỏ của nàng vốn căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng. Tầm nhìn của nàng vượt qua vai Hoắc Bằng Cảnh, rơi vào bên ngoài cửa sổ xe.

“Bọn cướp đó thì sao? Các chàng đã khống chế được chúng chưa? Có cần báo quan không?” Tầm nhìn của Triệu Doanh Doanh nâng lên, âm cuối bị cắt đứt.

Từ góc độ này, nàng vừa vặn thấy một người hộ vệ đang đẩy xác chết ra, Triệu Doanh Doanh vừa khéo nhìn thấy lỗ máu lớn trên ngực xác chết đó. Máu đỏ tươi đã trở nên nhầy nhụa, hòa lẫn với quần áo trên người hắn, cảnh tượng này đối với Triệu Doanh Doanh thật sự quá kinh khủng, lại rất ghê tởm.

Dù sao cảnh tượng đầm máu nhất mà nàng từng thấy trong đời, chỉ là cảnh giết gà ở nhà bếp. Nhưng cảnh tượng trước mắt này, đầm máu hơn nhiều so với giết gà. Một con gà nhỏ biết bao, một người là bao nhiêu lần một con gà, máu chảy ra tất nhiên cũng là nhiều lần so với máu của một con gà sau khi chết. Không chỉ trên người hắn đầy máu, trên đất cũng là một vùng đỏ, nhìn mà rùng mình.

Triệu Doanh Doanh cả người cứng đờ, không biết nên đặt tầm nhìn ở đâu.

Ánh mắt cứng nhắc của nàng thu hồi lại, nhưng nhìn vào chỗ khác, cũng là cảnh hộ vệ đang xử lý xác chết. Rất nhiều xác chết, bọn cướp, đều chết hết.

Hàng mi Triệu Doanh Doanh run rẩy, cảm giác tay của Hoắc Bằng Cảnh nắm lấy bờ vai cứng ngắc của nàng, nàng như tỉnh mộng, ngược mắt nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh thở dài: “Vốn định để bọn họ dọn dẹp xong rồi mới để Doanh Doanh tháo khăn lụa. Đã làm Doanh Doanh sợ phải không?”

Triệu Doanh Doanh cọ vào lòng hắn, nhẹ nhàng đáp: “Có chút sợ.”

Nàng đã đoán trước có thể có kẻ cướp chết, nhưng không ngờ tất cả kẻ cướp đều chết hết, dường như không có ai sống sót. Một lúc chết nhiều người như vậy, có lẽ có đến hai ba mươi người, thật đáng sợ.

Nhưng Hoắc Bằng Cảnh dường như không sợ chút nào, bình thản như thường, thật không hổ là quyền thần dưới một người trên vạn người.

Nàng nhắm mắt lại, trong mắt toàn là hình ảnh lỗ máu lớn trên ngực xác chết vừa thấy, không nhìn được nghiêng người nôn khan hai tiếng.

Hoắc Bằng Cảnh vỗ nhẹ lưng nàng, rồi rót cho nàng một ly nước.

“Doanh Doanh, nàng ổn không?” Hoắc Bằng Cảnh nhìn bóng lưng và khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhúu lại của nàng, nhẹ nhàng nhúu mày, việc này với nàng vẫn quá khó chấp nhận.

Nỗi lo của nàng vừa rồi không phải là giả, nhưng nỗi lo đó, là dành cho trượng phu của nàng. Mà trượng phu của nàng, là một người tài hoa xuất chúng, dung mạo xuất chúng lại dịu dàng, là hình tượng mà hắn luôn nguyện trang trước mặt nàng.

Nếu có một ngày, nàng nhìn thấy mặt tối thật sự của , có còn giống như bây giờ không?

Triệu Doanh Doanh nhận lấy ly nước, nhấp một ngụm: “Ta không sao, chỉ là có chút buồn nôn.”

Triệu Doanh Doanh ôm lấy ngực, trong đầu không kiểm soát được hồi tưởng lại cảnh tượng kinh khủng đó. Nàng không kìm được mà kéo màn cửa lên, nhìn ra ngoài một cái, rồi nhanh chóng thu hồi lại.

“Tướng công thật đúng là người từng trải, thật bình tĩnh.” Nàng nói.

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Người đã chết rồi, không có gì phải sợ. Huống hồ trên đời này, người sống đáng sợ hơn người chết nhiều, người chỉ cần chết đi, không còn đáng sợ nữa.”

Không hổ là quyền thần, lời nói thật có triết lý.

Nhưng, sau này nàng là phu nhân của Hoắc Bằng Cảnh, nàng không thể yếu đuối như vậy, nếu không sẽ bị người khác chê cười.

Nhưng chuyện này làm sao để luyện tập đây?

Nếu không, chờ nàng theo Hoắc Bằng Cảnh về Kinh thành, thường xuyên vào bếp xem giết gà?

Triệu Doanh Doanh vỗ vỗ ngực, lại uống một ngụm trà.

Bên ngoài tình hình các hộ vệ đã xử lý gần xong, chuyện này tất nhiên không cần báo quan, hơn nữa dù có báo quan, quan phủ cũng không điều tra ra gì. Huống hồ, hắn đã là quan lớn nhất thiên hạ này.

Hoắc Bằng Cảnh ôm lấy Triệu Doanh Doanh, nhẹ nhàng vỗ về nàng, dỗ dành nàng, trấn an nàng.

Triều Bắc đứng ngoài màn cửa dừng lại, gọi một tiếng: “Đại nhân.”

Triệu Doanh Doanh ngồi thẳng lên, nói với Hoắc Bằng Cảnh: “Tướng công đi đi, ta tự mình có thể.”

Nàng dịch sang một bên, dựa vào vách xe ngựa. Hoắc Bằng Cảnh nhìn nàng một cái, rồi xuống xe.

Triều Bắc ghé vào tai hần nói nhỏ: “Khởi bẩm đại nhân, trên thi thể không phát hiện được bất kỳ thứ gì có thể chứng minh thân phận của những người này, nguyên bản có một người sống sót, cũng đã tự sát.”

“Thôi được rồi, để người tiếp tục điều tra đi.”

Hoắc Bằng Cảnh nghĩ đến Thụy Dương Vương, hần đã làm một lần, lần này có phải lại là hần không? Cách tấn công trực diện, gần như không sợ chết này, không giống phong cách của Thụy Dương Vương.

Hoặc là, có kẻ khác?

Dù sao cũng có quá nhiều người muốn lấy mạng hần.

Triều Bắc gật đầu, lại hỏi: “Vậy tiếp theo, chúng ta tiếp tục đi hay dừng lại nghỉ ngơi một ngày?”

Hoắc Bằng Cảnh nghĩ đến Triệu Doanh Doanh, hỏi: “Trạm dịch hoặc khách điểm gần nhất ở đâu?”

Triều Bắc nghĩ một lúc, rồi nói: “Cách đây khoảng hai dặm, có một trạm dịch.”

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Vậy đến đó đi.”

Đoàn người tiếp tục lên đường, đến trạm dịch.

Trạm dịch nghe nói là đón tiếp Hoắc Bằng Cảnh và phu nhân, từ trên xuống dưới đều căng thẳng, sợ đắc tội với quý nhân.

Người trong trạm dịch đều rất ngạc nhiên về tin tức này.

“Nghe nói mấy tháng trước Hoắc đại nhân xin nghỉ phép với Hoàng thượng, dưỡng bệnh, hóa ra lại ở đây. Nhưng Hoắc đại nhân từ khi nào có phu nhân, ta lại chưa từng nghe nói.”

“Ta cũng chưa từng nghe, nghe nói Hoắc đại nhân luôn không gần nữ sắc, không biết phu nhân của ngài là người thế nào?”

Mọi người đang bàn tán, thì nghe thấy tiếng vó ngựa đến gần, nhìn nhau một cái, vội vàng ra cửa đón.

Chỉ thấy từ chiếc xe ngựa đầu tiên bước xuống hai người, một nam một nữ. Người nam này khí độ bất phàm, có lẽ là Hoắc đại nhân.

Còn nữ tử bên cạnh hắn, mắt ngọc mày ngài, dung nhan kiêu diễm, quả là một mỹ nhân hiếm thấy, nhìn một cái cũng khiến người ta ngây ngất. Chỉ là nàng ta đẹp lộng lẫy, dường như là một người có tâm cơ.

Hóa ra Hoắc đại nhân thích kiểu nữ tử này.

Cũng đúng, nếu nữ tử này không có chút tâm cơ, sao có thể câu được Hoắc đại nhân?

Quản lý trạm dịch kịp phản ứng, vội vàng nói: “Hạ quan cung nghênh Hoắc đại nhân, Hoắc phu nhân.”

Hoắc Bằng Cảnh nắm tay Triệu Doanh Doanh đi vào trạm dịch, Triệu Doanh Doanh ngực khó chịu, vốn đã bị kinh sợ, trời

lại nóng, càng thêm bức bối.

Vào phòng, rất nhanh có người đưa cơm đến, Triệu Doanh Doanh không có khẩu vị, ăn qua loa vài miếng rồi đặt đĩa xuống. Nàng gọi Hồng Miên chuẩn bị nước nóng, tắm rửa xong liền nằm xuống giường.

Nàng nghiêng người, quay lưng lại với Hoắc Bằng Cảnh, nhắm mắt lại là hình ảnh kinh khủng kia lại hiện ra. Triệu Doanh Doanh mở mắt, nhìn thấy trên tường trước mắt phản chiếu bóng dáng của Hoắc Bằng Cảnh, hắn đang ngồi ở đầu giường, ngón tay thon dài xoắn lấy những sợi tóc của nàng.

“Vẫn còn sợ sao?”

Triệu Doanh Doanh nói giọng khàn khàn: “Không chỉ là sợ, còn có chút buồn nôn.”

Nàng trở mình, quay mặt lại với Hoắc Bằng Cảnh, nắm lấy tay hắn đặt dưới đầu.

Tay kia của Hoắc Bằng Cảnh vén mái tóc rối của nàng ra sau tai, thở hỏi: “Ngoài sợ và buồn nôn, Doanh Doanh có thấy tàn nhẫn không?”

Nàng là người thiện lương. Hoắc Bằng Cảnh nhớ, nàng từng nghe thấy người ăn trộm túi tiền của nàng sống khổ sở, liền cho người đó ít bạc, cũng không báo quan bắt hắn.

Người thiện lương, đôi khi khó chấp nhận sự mất mát của sinh mạng.

Triệu Doanh Doanh lắc đầu trong tay hắn: “Tàn nhẫn? Cũng không. Dù sao là bọn họ làm điều ác trước, phải không? Nếu họ không có ý đồ xấu, tham lam gì đó, sao lại mất mạng vì điều đó? Chỉ có thể nói, họ ác giả ác báo thôi.”

Khóe miệng Hoắc Bằng Cảnh cong lên, gật đầu: “Họ ác giả ác báo. Vậy nếu có người không tham tiền của ta, mà ta vẫn phải lấy mạng hắn?”

Triệu Doanh Doanh mở đôi mắt long lanh, nhìn Hoắc Bằng Cảnh, không biết tại sao hắn lại hỏi vậy, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời: “Vậy chắc là người đó đã đắc tội với chàng, chàng muốn lấy mạng hắn, cũng là có lý do, không tính là tàn nhẫn.”

Hoắc Bằng Cảnh nhìn nàng, lại gật đầu.

Hắn còn muốn hỏi nàng, nếu người đó không đắc tội với hắn, chỉ vì cản đường hắn, nàng có nghĩ hắn tàn nhẫn không?

Thôi, không hỏi nữa.

Nếu từ miệng nàng nghe được câu trả lời không muốn nghe, hắn không thích.

Hoắc Bằng Cảnh kéo nàng ra khỏi chỗ, ôm vào lòng, nói: “Nếu đã không ngủ được, chỉ bằng làm chuyện gì đó để Doanh Doanh quên đi những thứ đó?”

“Được thôi.” Nàng trả lời một cách thoải mái, không nghĩ rằng là chuyện đó.

...Có lẽ, đây cũng là một cách?

Nàng thật sự không còn chút sức lực nào, chỉ có thể đối phó với Hoắc Bằng Cảnh.

Khả năng cách âm của trạm dịch không tốt lắm, Triệu Doanh Doanh có thể nghe thấy tiếng bước chân dưới lầu, những tiếng động đó lọt vào tai, thật khó để bỏ qua, nàng liền lo lắng đến chết. Nhưng Hoắc Bằng Cảnh dường như không quan tâm chút nào, hắn thậm chí còn cố tình thì thầm vào tai nàng những âm thanh đó.

Giày vò suốt một canh giờ, Triệu Doanh Doanh vốn không có khẩu vị, cũng thấy đói. Hoắc Bằng Cảnh liền để trạm dịch đưa đồ ăn lên.

Triệu Doanh Doanh ôm chần, dựa vào đầu giường, Hoắc Bằng Cảnh một tay cầm bát, tay kia cầm thìa tự tay đút cho nàng ăn.

Triệu Doanh Doanh thản nhiên ăn, dù sao hắn đã ăn no rồi mà.

Sau khi ăn xong, Hoắc Bằng Cảnh hỏi: “Doanh Doanh bây giờ còn thấy sợ không?”

Triệu Doanh Doanh nghĩ trong đầu, vẫn có thể nhớ lại cảnh đó, vẫn thấy sợ, liền thành thật gật đầu.

Hoắc Bằng Cảnh trầm ngâm, cúi xuống hôn nàng, giọng khàn khàn vang bên tai: “Xem ra chỉ có thể làm phiền Doanh Doanh đến khi mệt ngủ.”

Triệu Doanh Doanh do dự một chút, nghĩ rằng điều này cũng là một cách.

“Vậy chàng cố gắng làm ta mệt ngủ đi, nếu không ta sẽ gặp ác mộng mất.”

Chương 73: Về Kinh

DTV-EBOOK

Hoắc Bằng Cảnh khẽ cười: "Hân hạnh phục vụ."

Đêm đó Triệu Doanh Doanh không gặp ác mộng, nàng mệt mỏi vô cùng, không mơ thấy gì, ngủ một giấc sâu đến sáng, tự nhiên cũng không còn nhớ lại cảnh kinh khủng kia. Đêm đó, có người ngủ yên giấc, nhưng cũng có người không được ngủ ngon.

Triệu Uyển Nghiên ngồi trong phòng mình, ánh mắt rơi vào ngọn nến đang nhảy nhót trước mắt, không biết đã ngồi bao lâu. Nha hoàn vào một lần, không dám nói gì, chỉ đặt thuốc an thai lên bàn.

Lần thứ hai nha hoàn vào, thấy thuốc an thai vẫn chưa động đến, đã ngội lạnh.

Nha hoàn lo lắng lên tiếng: "Tam cô nương, phu nhân đã nói, thuốc an thai này ngài vẫn phải uống. Để nô tì đi hâm nóng lại nhé."

Triệu Uyển Nghiên cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, gọi nha hoàn: "Khoan đã."

Khuôn mặt Triệu Uyển Nghiên dưới ánh đèn càng thêm tiêu tụy, không hề giống một tân nương tử. Nha hoàn thở dài, từ trước tam cô nương tuy không đẹp bằng nhị cô nương, nhưng cũng là một mỹ nhân thanh lệ, bây giờ trông thật khó coi.

Nàng nhìn chén thuốc an thai đã ngội lạnh, giọng nói khàn khàn: "Không cần hâm nóng lại, người đi mời mẫu thân tới đây."

Nha hoàn nhận lệnh, lui ra ngoài.

Lâm thị nhanh chóng đến, nhìn khuôn mặt tiều tụy của Triệu Uyển Nghiên, trong lòng xót xa không thôi.

"Uyển Nghiên, con tìm ta có chuyện gì?" Lâm thị ngồi xuống bên cạnh Triệu Uyển Nghiên.

Triệu Uyển Nghiên nhìn ngọn nến nháy nhót, bị gió thổi lay động, tưởng chừng sắp tắt nhưng vẫn kiên cường cháy sáng.

Ngay cả ngọn nến cũng kiên cường như vậy, sao nàng có thể dễ dàng bỏ cuộc?

Tại sao Triệu Doanh Doanh có thể mà nàng - Triệu Uyển Nghiên lại không thể?

Triệu Uyển Nghiên nhìn Lâm thị, hít một hơi sâu nói: "Nương, con không muốn gả cho Tiêu Hằng."

Lâm thị sửng sốt, bà cũng biết nhi nữ mình không muốn, nhưng đến nước này rồi, còn có thể làm gì?

"Uyển Nghiên, con nghe ta nói, bây giờ con đã có con của Tiêu Hằng, lại thất thân, nếu không gả cho Tiêu Hằng, chỉ sợ không còn lựa chọn nào tốt hơn."

Triệu Uyển Nghiên ngắt lời Lâm thị: "Nương, con đã quyết định rồi, con không cần đứa bé này, cũng không cần gả cho Tiêu Hằng. Con sẽ phá thai, sau đó nương nói với phụ thân, đưa con vào ni cô am tu hành."

Lâm thị nghe xong kinh hãi: "Uyển Nghiên, con điên rồi! Con muốn vào ni cô am?! Con có biết nơi đó như thế nào không? Khổ lắm..."

Triệu Uyển Nghiên cười quái dị: "Con tất nhiên biết, nương, con không ngốc. Con tất nhiên không ở ni cô am suốt đời, khi

đưa con vào đó, nương phải nghĩ cách đưa con đi, rời khỏi Hồ Châu, đến Kinh thành."

Lâm thị ngơ ngác nhìn nhi nữ của mình, con bé có nhiều tính toán như vậy, nhưng...

"Nhưng con đến Kinh thành rồi thì sao?"

"Sau đó con tự nhiên sẽ tìm cách leo lên, nương, con không muốn thua Triệu Doanh Doanh. Con nhất định có thể hơn nàng ta, con sẽ sống tốt hơn nàng ta." Triệu Uyển Nghiên nở một nụ cười có phần âm u.

Lâm thị vẫn còn do dự, nhi nữ từ nhỏ đã được bà bảo vệ, sau này đến Kinh thành, không có bà bảo vệ, sẽ ra sao?

Triệu Uyển Nghiên không để bà tiếp tục do dự, từ dưới bàn lấy ra một gói giấy, đặt trước mặt Lâm thị, "Nương, trong này là thuốc phá thai, ngày mai con sẽ uống, nương hãy nói với phụ thân."

Lâm thị nhìn gói giấy, vẻ mặt lo lắng.

Sáng hôm sau, Lâm thị còn đang do dự, nhưng nha hoàn bên cạnh Triệu Uyển Nghiên đã sớm hơn bà một bước, báo cho Triệu Mậu Sơn. Vì Triệu Uyển Nghiên uống thuốc phá thai xong, bị xuất huyết nhiều, làm nha hoàn vào phục vụ hoảng sợ, vội vàng báo cho Triệu Mậu Sơn.

Lâm thị bị động tĩnh này làm cho hoảng hốt, vội vàng đi tìm Triệu Uyển Nghiên.

Triệu Mậu Sơn cũng vội vàng tới: "Con làm gì vậy?"

Triệu Uyển Nghiên gượng dậy, quỳ xuống đất, mặt tái nhợt: "Phụ thân, nhi nữ không muốn gả cho Tiêu Hằng."

Triệu Mậu Sơn vừa giận vừa thương: "Tiêu Hằng là con tự mình bày mưu tính kế để có được, giờ con lại không muốn? Còn hai ngày nữa là xuất giá, bây giờ con nói không muốn? Còn đứng đó làm gì, mau đi mời đại phu!"

Lâm thị nhìn Triệu Uyển Nghiên gần như ngất lịm, cuối cùng cũng quyết tâm, quỳ xuống: "Lão gia, nếu Uyển Nghiên không muốn gả, lại làm ô uế danh tiếng trong nhà, chỉ bằng... đưa nó vào ni cô am tu hành."

Triệu Uyển Nghiên yếu ớt nói: "Nhi nữ khẩn cầu phụ thân đồng ý, nhi nữ nguyện vào ni cô am tu hành..."

Triệu Mậu Sơn đầu óc rối bời, nhìn hai mẫu tử bọn họ khẩn cầu, đành phải gật đầu.

"Ta đồng ý, đồng ý chưa đủ sao? Mau đi mời đại phu!"

Đại phu đến sau đó, bắt mạch cho Triệu Uyển Nghiên, cầm máu. Triệu Uyển Nghiên nằm trên giường, đã ngất lịm.

Đại phu thở dài, nói với Lâm thị: "Phu nhân, tam cô nương tính mạng vô ngại, nhưng... sau này khó mà có thai."

Lâm thị nghe xong, lại khóc rống lên.

Triệu Mậu Sơn cũng đau lòng, nói: "Ta sẽ đến Tiêu gia một chuyến."

Triệu Mậu Sơn đến Tiêu gia nói chuyện từ hôn, tạ lỗi. Tiêu Bình Nghiệp nghe Triệu Uyển Nghiên đã phá thai, trong lòng tất nhiên không vui, nhưng nhìn tình trạng hiện tại của nhi tử mình, cũng hiểu việc này khó tránh khỏi.

"Thôi được, hôn sự này coi như bỏ." Tiêu Bình Nghiệp phát tay, tiễn khách.

Tiêu Thiên và Tiêu mẫu nghe xong, cũng thở dài. Tiêu Thiên chửi: "Triệu Uyển Nghiên thật độc ác, đến con mình cũng bỏ! Khi đó nàng ta chết sống bám lấy nhị ca, bây giờ thấy nhị ca sa sút, liền không do dự mà bỏ rơi, loại người này, sau này sớm muộn cũng gặp báo ứng!"

Tiêu mẫu thở dài, khuyên nàng đừng nói nữa: "Thôi, Tiểu Thiên, chuyện này cũng không hoàn toàn là lỗi của nàng ta..."

Tiêu Thiên không hài lòng: "Sao lại không phải lỗi của nàng ta? Chính là lỗi của nàng ta! Nếu không phải nàng ta quyến rũ nhị ca trước, nhị ca làm sao có thể tư tình với nàng ta, làm sao có thể giải trừ hôn ước với Triệu Doanh Doanh, làm sao có thể trở thành như ngày hôm nay?"

Giọng của Tiêu Thiên rất lớn, từ xa Tiêu Hằng đã nghe thấy.

Tiêu Hằng nghe nói Triệu Uyển Nghiên phá thai, cũng nghe nàng từ hôn, liền chửi mắng: "Nữ tiện nhân này!"

Hắn muốn làm gì đó để xả giận, nhưng tay chân đều không thể dùng sức, chỉ có thể nằm trên giường, ba bữa đều phải có người đút ăn, thậm chí đi tiểu tiện cũng phải có người giúp. Hắn chỉ có thể không ngừng mắng Triệu Uyển Nghiên, mắng xong lại mắng Triệu Doanh Doanh.

Tin Triệu Uyển Nghiên từ hôn đến tai Triệu Doanh Doanh, đã là một tháng sau.

Triệu Doanh Doanh đã đến Kinh thành.

Trên đường đi, ngoại trừ lần đầu tiên gặp phải kẻ cướp, sau đó đều rất yên bình, không có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Triệu Doanh Doanh đã quên đi cảnh kinh khủng đó, thay vào đó, thường xuyên hiện lên trong đầu nàng là một việc đổ mặt tía tai khác.

Nàng không hiểu sao Hoắc Bằng Cảnh lại có nhiều chiêu thức như vậy, trên xe ngựa, giống như trong thoại bản nàng từng đọc.

Xe ngựa xóc nảy, lại không cách âm, bên cạnh còn có rất nhiều người đi theo, thật quá xấu hổ.

Nàng phải tập trung hết sức, sợ bị bất kỳ ai phát hiện ra chuyện này.

Vì quá tập trung, tự nhiên cũng trở nên cực kỳ nhạy cảm, cảm nhận được từng chút một sự lớn dần lên trong cơ thể.

Khi có người đến gần báo cáo, nó sẽ trở nên to hơn, thậm chí còn giống như đang nhảy.

Không thể phát ra âm thanh, nếu không sẽ bị người khác nghe thấy.

Ban đầu nàng cắn môi mình, sau đó, lại bị Hoắc Bằng Cảnh chặn miệng, nuốt hết âm thanh của nàng vào. Trong miệng nàng ứ đọng, tiểu Doanh Doanh cũng ứ đọng.

Triệu Doanh Doanh nhớ lại những chuyện này, lại một trận nóng mặt.

Nàng lẩm bẩm: Chẳng lẽ tướng công cũng đọc qua cuốn thoại bản đó?

Rồi nàng vội xua đi những suy nghĩ bấn thủ, mở bức thư trong tay ra.

Thư do Triệu Mậu Sơn viết, không dài, chỉ vài dòng. Hỏi thăm Triệu Doanh Doanh có khỏe không, và kể vài điều về tình hình trong nhà, trong đó có nhắc đến chuyện Triệu Uyển Nghiên từ hôn.

"Tam muội muội của con không muốn gả cho Tiêu Hằng, ta và mẫu thân đã bàn bạc, đưa nó vào ni cô am ở ngoại thành tu hành."

Triệu Doanh Doanh nhú mày, nói với Hồng Miên: "Triệu Uyển Nghiên sao lại thà vào ni cô am tu hành chứ không chịu gả cho Tiêu Hằng tàn phế?"

Nàng không biết Tiêu Hằng bị cắt đứt gân tay gân chân và hủy hoại dung nhan, vẫn nghĩ rằng Hoắc Bằng Cảnh chỉ chặt một tay của hắn, giống như với Lạc Lâm. Nàng cũng không biết Lạc Lâm ngoài bị chặt một tay, còn bị mù hai mắt.

Nàng nghĩ, đây là quả báo của họ.

Hồng Miên liếc nhìn lá thư, nói: "Chắc là vì bây giờ Tiêu công tử là một phế nhân, lại bị hủy dung."

Triệu Doanh Doanh kinh ngạc: "Hủy dung? Không phải chỉ bị chặt một tay thôi sao?"

Hồng Miên nhận ra mình lỡ lời, lập tức cúi đầu.

Triệu Doanh Doanh nhìn Hồng Miên như vậy, truy hỏi: "Người biết phải không? Mau nói cho ta biết!"

Hồng Miên không thể không nói, đành kể lại, Tiêu Hằng không chỉ bị chặt một tay, Lạc Lâm cũng vậy.

"Cô gia nói, không được nói cho cô nương biết, sợ cô nương bị dọa."

Triệu Doanh Doanh nghe xong, lẩm bẩm: "Trùng phạt nặng như vậy..." Hồng Miên khuyên nhủ: "Thật ra cô gia cũng vì tốt cho cô nương, dù sao họ cũng là người bắt nạt cô nương trước..."

Mặc dù ban đầu Hồng Miên cũng bị sự trừng phạt nặng này dọa sợ.

Triệu Doanh Doanh chống cằm, rồi cười: "Ta tất nhiên biết hấn làm vậy là vì tốt cho ta, hấn chỉ là quá giận nên mới trừng phạt nặng như vậy, hấn còn cố giấu ta..."

"Chậ, hấn thật sự rất yêu ta."

Triệu Doanh Doanh nghĩ đến những ngày qua Hoắc Bằng Cảnh trong chuyện phòng the cũng quần quýt lấy nàng, thật sự là yêu nàng đến phát điên.

Nhưng tình yêu này là dựa vào pháp thuật của Nguyệt Thần đại nhân, nàng lại mơ hồ lo lắng.

Nguyệt Thần đại nhân đã lâu không xuất hiện, không biết bây giờ đang giúp ai khác? Có phải là một tiểu cô nương giống như nàng?

Thật sự có chút nhớ Nguyệt Thần đại nhân.

Triệu Doanh Doanh sờ lục lạc, nhẹ nhàng vuốt ve, biết rằng chín phần là Nguyệt Thần đại nhân sẽ không xuất hiện, nên nàng không lắc lục lạc, sợ thất vọng.

Triệu Doanh Doanh buông tay, lại nghĩ đến Triệu Uyển Nghiên, có chút khó tin: "Nàng ta tốn công tốn sức mới có được Tiêu Hằng, kết quả lại dễ dàng từ bỏ vậy sao? Còn muốn vào ni cô am? Ta thật không tin nổi."

Nhưng phụ thân không đến mức nói dối về chuyện này, nên chắc là thật.

Thật kỳ lạ.

Nhưng Triệu Doanh Doanh không nghĩ nhiều, dù sao hôn sự này, nàng đã hoàn toàn thắng hai người bọn họ rồi, như vậy là đủ.

Thay vì tiếp tục quan tâm đến Triệu Uyển Nghiên, Triệu Doanh Doanh quan tâm hơn đến những món trang sức đẹp trong kho.

Nàng và Hoắc Bằng Cảnh đã đến Kinh thành vào đêm qua, Hoắc Bằng Cảnh đã sai người sắp xếp mọi thứ trong phủ, khi hai người tới nơi, mọi thứ đều đã sẵn sàng.

Hai người đường xa mệt mỏi, tắm rửa xong liền nghỉ ngơi.

Sáng nay, Hoắc Bằng Cảnh dậy rất sớm, thì thầm bên tai nàng mấy câu: "Doanh Doanh, hôm nay ta phải vào cung gặp Hoàng thượng. Trong kho có không ít đồ, chắc chắn có nhiều trang sức đẹp, nàng đi tìm quản gia lấy chìa khóa, thích gì, đều là của Doanh Doanh."

Trang sức đẹp, ai có thể từ chối?

Chương 74: Trở Về Nhà

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh tìm quản gia, hỏi xin chìa khóa nhà kho, rồi định cùng Hồng Miên đi xem kho.

Vừa định đứng dậy ra ngoài, nàng nghe quản gia nói: “Xin phu nhân chờ một chút.”

Triệu Doanh Doanh ngạc nhiên, nghĩ rằng quản gia còn chuyện gì khác cần báo cáo, nên ngồi lại chờ. Nhưng chờ mãi không thấy quản gia nói gì, nàng ngẩng đầu nhìn, thấy quản gia đứng cung kính một bên, dường như cũng đang chờ đợi điều gì đó.

Triệu Doanh Doanh càng thêm thắc mắc, cuối cùng, một lúc sau, có tiếng động khác lạ.

Quản gia nói: “Phu nhân, mời lên kiệu.”

Triệu Doanh Doanh theo hướng quản gia chỉ, thấy chiếc kiệu đang dừng ngoài cửa phòng, không khỏi ngạc nhiên.

“Cái này là cho ta sao?” nàng lưỡng lự hỏi.

Quản gia gật đầu: “Phu nhân, xin mời lên kiệu, đường đến kho hơi xa, tránh để phu nhân mệt mỏi.”

Triệu Doanh Doanh nghe vậy, nghĩ quản gia quá cẩn thận, chỉ là đi đến kho thôi, làm gì mà xa đến vậy?

Nghĩ thế, Triệu Doanh Doanh nhờ Hồng Miên đỡ lên kiệu.

Ngoài trời nắng gắt, kiệu không có mái che, nhưng bên cạnh có hai người cầm một cái ô lớn, che nắng kỹ lưỡng. Không chỉ

vậy, còn có hai người hầu đứng hai bên quạt mát cho nàng.

Sự hầu hạ chu đáo này khiến Triệu Doanh Doanh cảm thấy thoải mái.

Nàng tựa vào kiệu, nhìn Hồng Miên cũng ngạc nhiên không kém. Nàng quay đầu, ghé tai Hồng Miên nói nhỏ: “Người thấy không, thật là thoải mái.”

Hồng Miên che miệng cười, cũng đùa lại: “Cô gia quả là quan lớn, cô nương làm phu nhân của quan lớn, đãi ngộ thật tốt.”

Triệu Doanh Doanh gật đầu, nàng ngồi trên kiệu, ngắm nhìn cảnh vật hai bên đường. Hôm qua khi đến phủ, trời đã tối, lại mệt mỏi nên không kịp quan sát tình hình trong phủ, giờ mới bắt đầu chú ý.

Không hổ là phủ của quan lớn, khác hẳn với Triệu phủ.

Viện này rộng hơn Triệu phủ rất nhiều, cây cối xanh tốt, nhìn cũng rất đắt giá, còn có cả núi giả, trông thật đẹp mắt...

Triệu Doanh Doanh say mê ngắm nhìn, không biết mình đã nhìn bao lâu, mới nhận ra vẫn chưa đến kho.

Nàng nhìn quản gia hỏi: “Quản gia, vẫn chưa đến kho sao?”

Quản gia cung kính đáp: “Bẩm phu nhân, chúng ta đã đi được một nửa đường rồi.”

Triệu Doanh Doanh không khỏi mở to mắt, vừa rồi họ đã đi bao lâu mà mới đi được một nửa!

Phủ đệ này lớn đến mức nào chứ?

Nàng ngạc nhiên nhìn Hồng Miên, thấy trong mắt Hồng Miên cũng hiện lên sự ngạc nhiên tương tự.

Hai chủ tớ đều im lặng, cho đến khi kiệu dừng lại trước cửa kho.

Kiệu hạ xuống, quản gia nói: “Phu nhân, mời vào, đây là kho của phủ.”

Quản gia cung kính đưa chìa khóa bằng hai tay, Triệu Doanh Doanh nhận lấy, ngẩng đầu nhìn tòa nhà trước mặt còn lớn hơn cả Xuân Sơn Viện của nàng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên hai chữ “Khố phòng” trước cửa.

Đây là nhà kho sao?

Nhà kho mà lớn thế này...

Triệu Doanh Doanh chớp mắt, hít một hơi sâu, dùng chìa khóa mở khóa cửa kho, cùng Hồng Miên bước vào. Quản gia và đám người hầu theo sau, sẵn sàng phục vụ.

Bước vào cửa, trước mắt là những kệ cao hơn người, trên đó đặt rất nhiều đồ trang trí, không có hạt bụi nào, chắc hẳn có người quét dọn hàng ngày. Triệu Doanh Doanh đã hoa mắt, không biết nên nhìn vào đâu, nàng không quan tâm đến những thứ này, chỉ quan tâm đến trang sức đẹp, liền hỏi quản gia: “Trang sức ở đâu? Người đưa ta đến đó.”

Quản gia gật đầu, dẫn Triệu Doanh Doanh qua mấy phòng, dừng lại trong một phòng. Trong phòng có khoảng mười mấy cái rương lớn, quản gia ra lệnh cho đám gia nhân mở rương.

Trước mắt Triệu Doanh Doanh là một loạt các món đồ lấp lánh, thậm chí có phần chói mắt. Nàng giơ tay che, đợi quen mắt mới nhìn kỹ lại.

Trong mỗi rương đều là những món trang sức quý giá, Triệu Doanh Doanh bước đến gần, kinh ngạc thốt lên: “Ồi...”

Nàng đưa tay vào rương trước mặt, cầm lên một chuỗi vòng ngọc trai, một cây trâm hồng ngọc và mấy chiếc vòng vàng.

Triệu Doanh Doanh không biết dùng từ gì để diễn tả sự ngạc nhiên lúc này, nàng hoàn toàn không nói nên lời, ánh mắt lướt qua từng rương.

Quản gia nói: “Xin phu nhân thứ lỗi, trước đây phủ chỉ có đại nhân, những món đồ này không dùng đến, nên chất đống ở đây, không ai sắp xếp. Xin phu nhân cho lão nô ít thời gian, vài ngày nữa nhất định sẽ sắp xếp gọn gàng.”

Triệu Doanh Doanh gật đầu, đúng là không biết nên chọn cái gì từ đống đồ đó.

“Vài ngày nữa ta quay lại xem.” Triệu Doanh Doanh rời khỏi kho, vẫn còn ngỡ ngàng.

Nàng ngồi trên kiệu, một lúc lâu mới bình tĩnh lại.

Nàng chỉ biết Hoắc Bằng Cảnh rất giỏi và giàu có, nhưng không ngờ lại giỏi và nhiều tiền đến thế...

Niềm vui lớn lao làm Triệu Doanh Doanh choáng ngợp, nhưng đồng thời cũng khiến nàng lo lắng.

Làm sao để Hoắc Bằng Cảnh yêu nàng suốt đời, như vậy nàng mới có thể sở hữu những thứ này suốt đời!

Triệu Doanh Doanh không về ngay viện của mình và Hoắc Bằng Cảnh, mà bảo họ đi dạo quanh phủ. Đi một vòng, đã hết cả buổi sáng.

Chưa nhìn hết, nhưng nàng đã mệt.

Dù ngồi trên kiệu, không phải tự đi, nhưng nhìn suốt đường, nàng cũng mệt, liền bảo họ dừng lại.

“Về thôi.”

Không biết từ khi nào đã đến giờ ăn trưa.

Quản gia hỏi: “Không biết phu nhân có sở thích và kiêng kỵ gì trong ăn uống, lão nô sẽ bảo nhà bếp ghi nhớ.”

Triệu Doanh Doanh đơn giản nói sở thích và kiêng kỵ của mình, bên cạnh có người ghi chép lại. Khi ghi chép xong, quản gia lại hỏi: “Hôm nay phu nhân muốn ăn gì?”

Triệu Doanh Doanh cũng không biết, nàng chưa quen với đồ ăn ở Kinh thành, liền nói: “Người tự làm vài món đi, ta không biết ở Kinh thành có món gì.”

Quản gia nói: “Không sao, đại nhân đã dặn dò, phu nhân là người Hồ Châu, nếu phu nhân muốn ăn món Hồ Châu, trong phủ cũng có đầu bếp Hồ Châu. Đây là đại nhân đặc biệt chuẩn bị cho phu nhân.”

Triệu Doanh Doanh nuốt nước bọt, mắt lại mở to.

“Vậy ăn món Hồ Châu đi.” Nàng nói vài món Hồ Châu, quản gia gật đầu ghi chép.

Triệu Doanh Doanh nói xong, nhìn thời gian, nghĩ đến Hoắc Bằng Cảnh. Hắn nói sẽ tiến cung diện kiến Thiên Tử, vậy trưa nay có về ăn cơm không?

“Còn tướng công, người cứ bảo họ chuẩn bị vài món tướng công thích ăn.” Nàng dặn quản gia.

Quản gia gật đầu: “Lão nô xin phép lui trước, phu nhân nếu có việc gì, xin cứ gọi.”

Triệu Doanh Doanh gật đầu, cho lui hết người trong phòng, chỉ để lại Hồng Miên.

Khi mọi người đi hết, Triệu Doanh Doanh không kìm được nói với Hồng Miên: “Hồng Miên, chúng ta hình như thật sự phát tài rồi.”

Hồng Miên gật đầu: “Đúng vậy, cô nương.”

Hồng Miên lại cười: “Nhưng cô gia thật chu đáo, sợ cô nương ăn không quen món Kinh thành, còn chuẩn bị đầu bếp Hồ Châu cho cô nương.”

Triệu Doanh Doanh mỉm cười gật đầu: “Chàng luôn rất chu đáo mà.”

...

Việc Hoắc Bằng Cảnh trở về kinh đã truyền khắp Kinh thành, triều đình trên dưới đều dậy sóng không nhỏ.

Bởi trước đó, Hoắc tướng xin nghỉ vài tháng, thật sự là dũng cảm. Ai cũng biết, tình hình triều đình hiện nay biến động khôn lường, Hoắc tướng đương nhiên là người có quyền lực nhất, nhưng Thụy Dương Vương và những người khác cũng không thể xem thường. Trong tình hình này, Hoắc tướng lại dám xin nghỉ, rời xa triều đình.

Nhưng Hoắc tướng tài giỏi như vậy, dù không có mặt, những người khác cũng không lay chuyển được cục diện triều đình.

Khi Hoắc Bằng Cảnh vào cung diện kiến vua, thời gian còn sớm.

Đương kim Hoàng Thượng hiện nay chỉ mới mười lăm tuổi, đã đăng cơ được năm năm. Năm năm trước, hoàng thượng mới mười tuổi, được Hoắc tướng giúp lên ngôi. Thụy Dương Vương, là thúc thúc của Hoàng Thượng, sau khi Tiên Đế băng hà, vốn cũng có khả năng lên ngôi, nhưng không tranh giành được với Hoắc tướng.

Hoàng Thượng còn nhỏ, những năm đầu triều chính luôn do Hoắc tướng quyết định. Thân mẫu của Hoàng Thượng có thân phận thấp kém, theo lý mà nói, ngôi vị sẽ không đến lượt Hoàng Thượng, nhưng chính Hoắc tướng đã chống lại ý kiến của nhiều người, giúp đỡ Hoàng Thượng lên ngôi. Do đó, Hoàng Thượng luôn dựa vào Hoắc tướng, nghe tin Hoắc tướng trở về, rất vui mừng.

“Bệnh của Hoắc tướng đã đỡ chưa?” Trần Chiêu dù đã mười lăm tuổi, nhưng nét mặt vẫn ngây thơ.

Hoắc Bằng Cảnh cung kính hành lễ, đáp: “Đa tạ bệ hạ quan tâm, thần đã đỡ nhiều rồi.”

Trần Chiêu thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt. Hoắc tướng rời kinh vài tháng, có gì thú vị không, kể cho trẫm nghe.”

Hoắc Bằng Cảnh nghĩ ngợi, rồi nhẹ nhàng cười: “Thật sự có một chuyện vui muốn báo với bệ hạ.”

Trần Chiêu đầy mong đợi: “Chuyện gì? Hoắc tướng nói mau.”

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Thần đã thành hôn rồi.”

Trong đầu hắn hiện lên gương mặt kiều diễm ấy, đã có chút không kiên nhẫn muốn về nhà.

Trần Chiêu bị câu nói ngắn ngủi này làm cho kinh ngạc, hồi lâu không nói nên lời, hắn vô thức nhìn về phía nào đó, đứng dậy khỏi ghế thái sư: “Hoắc tướng đã thành hôn?”

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu: “Phải, thần đã thành hôn.”

Trần Chiêu chú ý đến nụ cười trên mặt hắn: “Đó là chuyện tốt, không biết cô nương nhà ai? Thành hôn khi nào?”

Hoắc Bằng Cảnh chỉ cười: “Là nhi nữ của tư nông Hồ Châu, họ Triệu tên Doanh Doanh.”

Triệu Doanh Doanh?

Trần Chiêu chưa từng nghe cái tên này, cũng phải, tư nông Hồ Châu không phải quan lớn, chắc là nhi nữ của một tiểu quan.

Trần Chiêu cười nói: “Tốt quá, đây thật là chuyện đáng vui mừng. Trẫm phải tặng quà mừng cho Hoắc tướng, người đâu, truyền chỉ của trẫm...”

Trần Chiêu vui mừng ban cho Hoắc Bằng Cảnh một đồng đồ, rồi hỏi: “Hoắc tướng lâu lắm mới trở về, hôm nay có muốn ở lại dùng bữa với trẫm không?”

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Đa tạ bệ hạ, nhưng thần đã hứa với phu nhân sẽ về dùng bữa với nàng.”

Trần Chiêu có chút thất vọng, nhưng nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc: “Cũng phải, người mới tân hôn, trẫm giữ người lại, là trẫm không phải.”

Hoắc Bằng Cảnh lại hành lễ: “Vậy thần xin cáo lui, bệ hạ.”

Trần Chiêu nhìn theo bóng dáng Hoắc Bằng Cảnh, nặng nề thở dài, nhìn về phía sau bình phong, có chút thất vọng: “Mẫu hậu..”

Sau bình phong bước ra một nữ nhân xinh đẹp, khoảng ba mươi tuổi. Nàng ngẩng người nhìn theo hướng Hoắc Bằng Cảnh rời đi, lộ vẻ buồn bã, lẩm bẩm: “Thành hôn rồi...”

Trần Chiêu bước đến bên nàng, kéo tay áo nàng: “Mẫu hậu, Hoắc tướng hán...”

Nàng gương cười, cắt ngang lời Trần Chiêu: “Mẫu hậu đã nghe, tướng gia nói, hấn thành hôn rồi.”

Trần Chiêu thở dài: “Chuyện này thật đột ngột, trước giờ hấn luôn không gần nữ sắc, sao đột nhiên lại thành hôn...”

Hấn nhìn về phía thái hậu, muốn nói lời an ủi, nhưng nàng lại nói: “Trước đây có lẽ là chưa gặp người thích hợp, Chiêu nhi, con phải biết, tình cảm là thứ khó nói rõ.”

Hoắc Bằng Cảnh trở về nhà, đúng lúc đến giờ ăn trưa.

Nhà bếp mang đồ ăn lên, Triệu Doanh Doanh ngồi bên bàn, định dùng bữa, nghe người thông báo Hoắc Bằng Cảnh trở về, nàng lập tức đứng dậy, nhẹ nhàng xách làn váy đến cửa đón.

“Tướng công về rồi.”

Chương 75: Vào Cung

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh dừng lại ở cửa, hơi ngẩng đầu nhìn Hoắc Bằng Cảnh, trên mặt nở nụ cười tươi tắn.

Giống như trong tưởng tượng của hắn.

Hắn bước qua ngưỡng cửa, tháo mũ quan, đáp lời nàng: “Ừ.”

Triệu Doanh Doanh nhận lấy mũ quan của hắn, cùng hắn đi vào chính viện, nàng treo mũ quan lên giá bên cạnh. Nhìn chiếc mũ quan treo trên giá và hình ảnh lúc nàng vừa đứng dậy đón hắn, nàng cảm thấy mình cũng thật ra đáng, đó chẳng phải là bộ dáng của một hiền thê cần có sao?

Triệu Doanh Doanh quay lại, Hoắc Bằng Cảnh đã ngồi xuống, nàng liền ngồi bên cạnh hắn, dịu dàng nói: “Tướng công hôm nay lên triều chắc hẳn rất mệt, ăn miếng thịt này tạm bỏ đi.”

Nàng vừa nói vừa gấp một miếng thịt gà đặt vào bát của Hoắc Bằng Cảnh.

“Mấy món này là do ta đặc biệt bảo nhà bếp làm, tướng công thích ăn, tướng công thử xem?” Nàng nghiêng đầu cười, chỉ vào vài món ăn bên cạnh.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn bộ dáng điệu đà của nàng, không nhịn được bật cười.

Hắn cầm đũa lên, nếm thử miếng thịt gà, khen ngợi: “Ừ, ngon lắm, cảm ơn nàng.”

Triệu Doanh Doanh cười tươi, thấy hắn ăn, nàng cũng cầm đũa lên.

Hai người vừa ăn xong bữa trưa thì có một vị khách vội đến.

Giọng của người hầu còn chưa dứt, vị khách đã đến trước mặt.

Triệu Doanh Doanh còn chưa kịp nghe rõ tên của khách nhân, đã thấy một nam tử mặt lạnh xuất hiện, ánh mắt lạnh nhạt liếc về phía nàng, rồi dừng lại trên người Hoắc Bằng Cảnh.

Khí chất của y lạnh như băng, trông có vẻ khó gần, ánh mắt y có chút dọa sợ người khác, Triệu Doanh Doanh bị y liếc một cái, nhất thời có chút bối rối.

Đây là ai? Là bằng hữu của tướng công sao?

Là một người hiền thê, nàng có nên đón tiếp người này nhiệt tình một chút không?

“A, tướng công, vị này là...?” Triệu Doanh Doanh gọi Hoắc Bằng Cảnh, không biết nên đối xử thế nào với vị khách kỳ lạ này như thế nào.

Hoắc Bằng Cảnh giải đáp: “Lý Kỳ, là một đại phu.”

Triệu Doanh Doanh vỡ lẽ, nhìn Lý Kỳ nói: “Thì ra là Lý huynh...”

Chưa kịp nói hết câu, Lý Kỳ đã cười khẽ.

Triệu Doanh Doanh cảm thấy y đang cười mình, nhưng nàng không có bằng chứng.

Chuyện này thì có gì mà đáng cười chứ? Nàng thấy Lâm thị tiếp đãi khách của phụ thân cũng như vậy mà.

Triệu Doanh Doanh chớp mắt, cúi đầu, khẽ mím môi.

Lý Kỳ nhìn kỹ khuôn mặt Hoắc Bằng Cảnh, cúi đầu bắt mạch, rồi nhú mày.

“Thật là kỳ lạ.” Y lẩm bẩm một câu, lại quay đầu nhìn Triệu Doanh Doanh, nói: “Thú vị.”

Lý Kỳ nói tiếp: “Độc tố trong cơ thể người đã giảm bớt, dạo này cảm thấy thế nào?”

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười, điềm nhiên nói: “Cũng không tệ, tần suất đau đầu giảm hẳn, ngay cả khi đau đầu cũng không dữ dội như trước, huống chi có linh dược, rất nhanh sẽ giảm bớt.”

Lý Kỳ dường như cười chế nhạo: “Vậy người tốt nhất nên mang linh dược theo bên mình, đi đâu cũng mang theo.”

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Ta thực sự muốn thế.”

Lý Kỳ hừ lạnh một tiếng.

Triệu Doanh Doanh đứng một bên nghe cuộc nói chuyện của họ, cảm thấy mình đã hiểu. Lý Kỳ là đại phu của tướng công, đang bắt mạch cho tướng công. Tướng công cũng đã nói qua là hẳn có bệnh đau đầu, nhưng độc tố trong cơ thể là gì?

Nàng cảm thấy mình là một hiền thê, lúc này nên nói vài lời quan tâm, liền nói: “Vậy tướng công hãy mang linh dược theo bên mình, lần sau phát bệnh thì không đến nỗi khó chịu.”

Vừa nói xong, Lý Kỳ lại cười.

Triệu Doanh Doanh chắc chắn rằng Lý Kỳ đang cười mình.

Nàng chớp mắt, vẫn không hiểu, y cười cái gì?

Nhưng nàng không thể hỏi Lý Kỳ cười gì, Lý Kỳ cũng sẽ không nói với nàng, nàng đành phải kìm nén suy nghĩ.

Lý Kỳ nói với Triệu Doanh Doanh: “Đưa tay ra.”

Triệu Doanh Doanh nhìn Hoắc Bằng Cảnh, hẳn ra hiệu cho nàng đừng lo lắng, nàng mới chần chừ đưa tay cho Lý Kỳ. Lý Kỳ bắt mạch cho nàng, lại nhú mào, mạch bình thường khỏe mạnh, không có gì đặc biệt.

Thật kỳ lạ, vậy hương thơm trên người cô nương này làm sao có thể giải được độc của Ngọc Hoàng Tuyền?

Y kìm nén suy nghĩ, buông tay Triệu Doanh Doanh.

“Vì người không gấp, ta cũng không vội. Ta sẽ nghiên cứu thêm, đi đây.”

Triệu Doanh Doanh thấy Lý Kỳ muốn đi, liền nói: “Lý huynh không ở lại ăn trưa sao?”

Lý Kỳ lần này không cười ra tiếng, nhưng ánh mắt cười.

Triệu Doanh Doanh lại bắt gặp ánh nhìn của y, cảm thấy khó hiểu, không có ấn tượng tốt với y. Nàng bước đến bên Hoắc Bằng Cảnh, thì thầm: “Tướng công, người này thật lạnh lùng, thật đáng sợ...”

Nàng nghĩ mình đã hạ giọng rất nhỏ, nhưng Lý Kỳ vẫn nghe thấy.

Lý Kỳ cười mỉa mai nhìn Hoắc Bằng Cảnh nói: “Ta đáng sợ? Cô không biết rằng người bên cạnh cô mới thực sự đáng sợ.”

Triệu Doanh Doanh nghĩ thầm, nói bậy, tướng công của nàng sao lại đáng sợ, rõ ràng là rất dịu dàng, rất chu đáo.

Lý Kỳ nói xong, quay người rời đi.

Đúng lúc đó Triệu Nam đi đến, gặp Lý Kỳ, nói: “Lý tiên sinh...”

Triệu Doanh Doanh nghe thấy câu này, khẽ bĩu môi, hóa ra nên gọi là Lý tiên sinh?

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Lý Kỳ tính tình có chút kỳ lạ, lạnh lùng, cũng có chút dọa người, nhưng Doanh Doanh đừng lo, hẳn ta không có ác ý. Về xưng hô, nàng cứ gọi thẳng tên hẳn cũng được, không cần gọi là Lý huynh.”

Không nên để Lý Kỳ chiếm lợi của chàng.

“Ồ.” Triệu Doanh Doanh gật đầu, lại nói: “Thì ra là vậy, lúc này ta không biết, thấy mẫu thân trước đây tiếp khách đều như vậy, cứ nghĩ là...”

Hoắc Bằng Cảnh cười: “Không sao. Về những lời hẳn nói, Doanh Doanh không cần để tâm.”

Triệu Doanh Doanh gật đầu: “Ta biết rồi, tướng công không đáng sợ.”

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười, lại hỏi: “Hôm nay nàng đã đến kho chưa? Có thích gì không?”

Nhắc đến kho, mắt Triệu Doanh Doanh sáng lên: “Ta đã đến, trong kho có nhiều trang sức đẹp, nhưng chưa được sắp xếp, quản gia nói sẽ sắp xếp lại trong vài ngày tới.”

“Phủ chúng ta thật lớn, sáng nay ta đi một buổi mà vẫn chưa hết.”

Hoắc Bằng Cảnh nghe ba chữ “phủ chúng ta”, lòng rất vui, nụ cười càng sâu.

Sáng nay Hoắc Bằng Cảnh mới nói mình đã thành thân, chẳng bao lâu tin đã lan khắp Kinh thành, vì vậy buổi chiều đã có rất nhiều thiệp mời gửi đến, mời Triệu Doanh Doanh đến.

Triệu Doanh Doanh bị cảnh tượng này làm cho sợ hãi, xem qua một chồng thiệp mời dày cộp, toàn là của các phu nhân hầu tước, thế tử, nghe ra toàn là những gia thế rất cao. Những người này tích cực mời nàng, chắc chắn vì tướng công của nàng còn giỏi hơn tướng công của họ, đạo lý này Triệu Doanh Doanh hiểu.

Các mối quan hệ xã hội của các nữ quyền quan lại, luôn gắn liền với nam nhân.

Triệu Doanh Doanh có chút bối rối, không biết nên nhận lời mời của ai.

Nàng hỏi Hồng Miên: “Trong những thiệp mời này, ai có chức quan lớn nhất? Hay là ta nhận lời mời của người đó trước.”

Hồng Miên lật qua lật lại, nói: “Có lẽ vương gia là chức quan lớn nhất, ở đây có thiệp mời của Thụy Dương vương phi, hay là phu nhân nhận lời mời của người này trước đi.”

Hồng Miên rút ra thiệp mời của Thụy Dương vương phi, Triệu Doanh Doanh xem kỹ, có chút tò mò Thụy Dương Vương là ai?

Hồng Miên cũng mới đến, chưa rõ lắm về những chuyện này.

Hai chủ tớ tạm thời quyết định nhận lời mời của Thụy Dương vương phi.

Lời mời của Thụy Dương vương phi là sáng hôm sau, Triệu Doanh Doanh trang điểm kỹ càng, rồi quyết định ra ngoài. Trước khi ra cửa, lại nhận được chỉ dụ từ trong cung, nói là Thái hậu muốn gặp nàng.

Triệu Doanh Doanh và Hồng Miên nhìn nhau, đều có chút hoang mang.

Thái hậu muốn gặp nàng?

Lúc này Hoắc Bằng Cảnh đang lên triều, không có ở phủ, cũng không thể giúp Triệu Doanh Doanh quyết định. Nhưng Triều Nam ở trong phủ, nghe nói chuyện này, nói: “Phu nhân yên tâm, Thái hậu là người tốt, chắc sẽ không làm khó phu nhân. Có lẽ là vì chuyện đại nhân thành thân quá đột ngột, muốn gặp phu nhân thôi.”

Dù gì hiện nay cả Kinh thành, ai cũng cảm thấy chuyện đại nhân nhà hấn thành thân là vô cùng kinh ngạc.

Đại nhân trước giờ không gần nữ sắc, bất kể cô nương nhà ai thể hiện lòng mến mộ, đều không có kết quả. Thái hậu tò mò về phu nhân, cũng rất bình thường.

Huống chi Thái hậu và Hoàng Thượng luôn thân thiết với đại nhân, đương nhiên sẽ không làm hại phu nhân.

Nghe vậy, Triệu Doanh Doanh yên tâm hơn.

Xe ngựa đón Triệu Doanh Doanh vào cung đã chờ sẵn ở cửa phủ, Triệu Doanh Doanh cùng Hồng Miên lên xe, đi thẳng vào cung.

Nàng chưa có dịp ra ngoài dạo chơi, trên xe ngựa không nhìn được vén rèm lên ngắm nhìn Kinh thành.

Đường phố Kinh thành rộng hơn Hồ Châu, cửa hàng trên phố cũng lớn hơn, người trên phố cũng nhiều hơn, quả thực rất phần hoa náo nhiệt. Triệu Doanh Doanh nhìn ra ngoài đường, lòng dậy sóng, háo hức muốn ra ngoài dạo chơi.

Ngày khác có thời gian, nhất định phải ra ngoài tận hưởng không khí náo nhiệt của Kinh thành.

Kinh thành phần hoa náo nhiệt như vậy, chắc hẳn trang sức trong cửa hàng cũng đẹp hơn Hồ Châu? Còn có cửa hàng vải, cửa hàng quần áo may sẵn, ngày khác nhất định phải đi xem.

Xe ngựa chạy thẳng một đường yên ổn, dừng trước cổng Hoàng cung.

Triệu Doanh Doanh không nhìn được nhìn lên Hoàng cung uy nghi, trong lòng cảm thán, nàng làm sao có thể ngờ có một ngày mình có thể đặt chân đến đây?

Bất quá Hoàng Thành tuy nguy nga, nhưng lại vô cớ mang đến cho người ta cảm giác áp lực. Cảm giác áp lực này càng rõ rệt khi bước vào hoàng cung, những bức tường thành cao ngất bốn phía, khiến người ta có chút khó thở.

Triệu Doanh Doanh bỗng nghĩ, dù Hoàng Thượng và Thái hậu là những người tôn quý nhất trên đời, nhưng lại bị nhốt trong bốn bức tường thành này, mất đi sự tự do. Mất tự do, là điều đáng sợ biết bao.

Triệu Doanh Doanh nghĩ ngợi, được tiểu thái giám nhắc nhở: “Phu nhân xuống xe, nô tài dẫn phu nhân vào gặp Thái hậu.”

Triệu Doanh Doanh xuống xe, theo tiểu thái giám đi vào, đến cung của Thái hậu.

Tiểu thái giám dừng lại: “Phu nhân vào đi, thái hậu đang chờ ngài bên trong.”

Triệu Doanh Doanh cùng Hồng Miên vào trong điện, nhìn thấy một dáng người yếu điệu.

Nàng dần bước tới, dáng người ấy cũng dần rõ ràng, là một mỹ nhân.

Triệu Doanh Doanh trong lòng kinh ngạc, thái hậu trẻ như vậy sao? Nàng cứ tưởng, thái hậu phải có chút tuổi rồi.

Nhĩ lại, đương kim Hoàng Thượng mới mười lăm tuổi, Thái hậu đương nhiên chỉ khoảng ba mươi tuổi, không phải là già.

Trong khi Triệu Doanh Doanh quan sát Thái hậu, Thái hậu cũng đang quan sát nàng.

Nữ nhân trước mắt rất đẹp, là loại vẻ đẹp khiến người ta nhìn một chút, liền không thể dời mắt.

Vẻ đẹp của nàng sắc sảo, khác hẳn vẻ đẹp dịu dàng trang nhã truyền thống, dường như còn mang theo vài phần yêu dã.

Thái hậu bỗng nghĩ, thì ra hẳn thích kiểu nữ nhân như vậy.

Khác với nàng.

Thái hậu lặng lẽ nhìn Triệu Doanh Doanh, ngấm nhìn gương mặt có phần thông minh của nàng, lại không kìm được nhen lên một tia hy vọng.

Có lẽ, là nữ nhân này đã dùng thủ đoạn gì đó mê hoặc Hoắc Bằng Cảnh, khiến hắn phải thành thân với nàng ta, chứ không phải là hắn thật lòng nguyện ý?

Thái hậu đã chết tâm lại như được thắp lên ngọn lửa, nàng nói với Triệu Doanh Doanh: “Đứng lên đi, đến bên cạnh ai gia, để ai gia nhìn người một chút.”

Chương 76: Khiêu Khích

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh nghe vậy, từ từ đứng dậy, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Thái hậu. Thái hậu ban ghế, cho người đem thêm một chiếc ghế đặt bên cạnh.

“Ngồi đi.” Thái hậu nhẹ nhàng nắm tay Triệu Doanh Doanh, ánh mắt ngắm nhìn nàng, “Nghe nói Hoắc đại nhân đã kết hôn, ai gia và Hoàng Thượng đều rất ngạc nhiên. Hôm nay gặp người, cuối cùng ai gia cũng đã hiểu.”

“Khó trách Hoắc đại nhân lại đột nhiên mở lòng như vậy. Một mỹ nhân như thế này, nếu đặt trước mặt ai gia, ai gia cũng rung động.” Thái hậu nói với giọng điệu nhẹ nhàng, dịu dàng, lại còn khen ngợi nàng, khiến Triệu Doanh Doanh cảm thấy như được tắm mình trong gió xuân.

“Thái hậu nương nương quá khen.” Triệu Doanh Doanh có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Thái hậu khẽ cười, lại nói: “Trước đây ai gia cũng đã khuyên Hoắc đại nhân nên cân nhắc việc thành gia lập thất, dù sao Hoắc đại nhân đã giúp đỡ rất nhiều cho ai gia và Hoàng Thượng. Nếu không có Hoắc đại nhân, sẽ không có ai gia của ngày hôm nay, cũng không có Hoàng Thượng của ngày hôm nay.”

Nàng như chìm vào ký ức, gương mặt xinh đẹp nở một nụ cười nhẹ, một lúc sau mới trở lại thực tại, nói: “Ai gia luôn nghĩ rằng, làm người thì vẫn nên thành gia lập thất thì tốt hơn. Ai gia đã khuyên vài lần, nhưng hắn luôn nói, hắn bận rộn, không có tâm trí cho việc này. Bây giờ tốt rồi, hắn cuối cùng cũng chịu thành gia, ai gia cũng yên lòng.”

“Ai gia luôn lo lắng bên cạnh hẳn sẽ không có ai chăm sóc, giờ có người rồi, mọi chuyện tự nhiên đều tốt đẹp.” Giọng Thái hậu nhẹ nhàng, Triệu Doanh Doanh nghe mà cảm thấy Thái hậu và Hoàng Thượng đều có quan hệ rất tốt với hẳn, khó trách Hoàng Thượng lại trọng dụng hẳn như vậy.

Triệu Doanh Doanh chỉ cười, lại nghe Thái hậu hỏi nàng: “Thật tốt, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Triệu Doanh Doanh thuận theo đáp: “Ta năm nay mười sáu tuổi.”

Thái hậu gật đầu: “Mười sáu tuổi, thật là một tuổi trẻ đẹp, khó trách tràn đầy sức sống thanh xuân, khiến ai gia nhìn cũng phải ghen tỵ. Người tên là gì?”

Triệu Doanh Doanh đáp: “Ta họ Triệu, tên Doanh Doanh. Nương nương cứ gọi ta là Doanh Doanh được rồi.”

“Doanh Doanh? Thật là một cái tên hay, rất hợp với người.” Thái hậu khen ngợi, lại hỏi, “Người là người ở đâu?”

Triệu Doanh Doanh đáp: “Ta là người Hồ Châu.”

Thái hậu suy tư: “Hồ Châu? Giang Nam đạo, là một nơi tốt, đất thiên nhân kiệt, không lạ gì lại nuôi dưỡng được một mỹ nhân như người.”

Thái hậu đối đãi với Triệu Doanh Doanh rất thân mật và gần gũi, không hề làm khó nàng, chỉ nói chuyện với nàng rất nhiều, lại hỏi Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh quen nhau như thế nào.

Triệu Doanh Doanh tất nhiên không thể nói với Thái hậu rằng là Nguyệt Thần đại nhân đã mai mối cho họ, chỉ mập mờ nói: “Lúc đó tướng công đến Hồ Châu để dưỡng bệnh, tình cờ ở

lại viện bên cạnh phủ nhà ta, là hàng xóm, tình cờ gặp gỡ, lâu dần sinh tình.”

Thái hậu nghe xong, gật đầu: “Thì ra là vậy.”

Trong lòng lại nghĩ, chỉ sợ cô nương này cố tình tiếp cận Hoắc Bằng Cảnh, tìm mọi cách để lấy lòng hắn. Với tính cách của Hoắc Bằng Cảnh, tuyệt đối không có khả năng chủ động quan tâm đến bất kỳ cô nương nào.

Nhưng bên ngoài Thái hậu không biểu hiện ra điều gì, lại hỏi: “Ai gia thấy nói chuyện với người rất hợp, sau này người thường xuyên vào cung trò chuyện với ai gia, được không?”

“Tất nhiên là được.” Triệu Doanh Doanh đồng ý.

Thái hậu nói: “Nghe nói người còn phải đến phủ Thụy Dương Vương để dự tiệc, ai gia cũng không giữ người lâu nữa, người lui xuống đi.”

Thái hậu lại ban cho rất nhiều đồ, Triệu Doanh Doanh tạ ơn, rời khỏi cung.

Thái hậu nhìn bóng lưng của Triệu Doanh Doanh, nói với cung nữ bên cạnh: “Người thấy không, nàng ta một chút quy củ cũng đều không hiểu.”

Cung nữ hùa theo: “Nương nương, cô nương này xuất thân từ một tiểu môn hộ, thân phận thấp kém, dĩ nhiên không thể so sánh với nương nương.”

Thái hậu cười khở: “Thân phận của nàng ta so với ai gia còn tốt hơn nhiều.”

Cung nữ nhất thời im lặng, không biết phải đáp lại thế nào.

Thái hậu bây giờ, vốn là một cung nữ. Năm xưa, tình cờ được Tiên Đế sủng ái, sinh ra Hoàng Tử, trở thành phi tần. Xuất thân thực sự hèn mọn. Sau khi Tiên Đế qua đời, không ai ngờ rằng, nhi tử của nàng lại trở thành Thiên Tử.

Thái hậu thở dài: “Đều dựa vào hắc, ai gia biết.”

Cung nữ theo hầu Thái hậu nhiều năm, dĩ nhiên biết tình cảm của Thái hậu dành cho Hoắc tướng, nhưng tình cảm này rốt cuộc là không thể, chỉ đành khuyên: “Hoắc đại nhân khó khăn lắm mới thành gia, nương nương cũng nên vui mừng cho ngài ấy.”

Thái hậu nói: “Ai gia tất nhiên vui mừng cho hắc, ai gia tất nhiên mong hắc hạnh phúc, nhưng người không thấy sao? Triệu thị nữ này, rõ ràng không xứng với hắc, đúng không?”

Cung nữ muốn nói, tình cảm không thể đo bằng chuyện xứng hay không xứng. Nhưng nàng ta cuối cùng không nói gì, chỉ khuyên Thái hậu nghỉ ngơi.

Ra khỏi cung, Triệu Doanh Doanh nói chuyện với Hồng Miên trên xe ngựa: “Vị Thái hậu này thật hòa nhã, không hề có chút kiêu căng nào. Lúc đầu ta còn lo lắng, nhưng gặp rồi nói chuyện với nàng ấy xong, lòng ta yên tâm hơn nhiều.”

Hồng Miên gật đầu, nhưng lại thấy có chút kỳ lạ: “Nhưng nô tì vẫn cảm thấy, Thái hậu đối với phu nhân quá tốt, có chút kỳ lạ. Hơn nữa Thái hậu câu nào cũng nhắc đến cô gia, giống như có quan hệ rất tốt với cô gia.”

Ba tỷ muội Triệu gia mấy năm nay luôn công khai ngầm ngầm đấu đá nhau, Hồng Miên theo hầu Triệu Doanh Doanh, tất nhiên cũng chứng kiến không ít thủ đoạn của đại cô nương và tam cô nương, nên suy nghĩ nhiều. Không biết có phải do nàng ta nghĩ quá hay không, luôn cảm thấy những lời Thái hậu nói lúc này, giống như đang biểu hiện mình và cô gia rất thân thiết.

Triệu Doanh Doanh a lên một tiếng, ngạc nhiên mở to mắt, “Thật sao? Ý của người là Thái hậu thích tướng công?”

Hồng Miên vội vàng xua tay: “Nô tì không dám nói bừa, nô tì chỉ thấy hơi kỳ lạ thôi.”

Triệu Doanh Doanh cúi đầu, nhớ lại những lời vừa rồi. Bị Hồng Miên nhắc nhở, nàng cũng cảm thấy những lời Thái hậu nói có chút kỳ lạ, thậm chí thấy trên người Thái hậu bóng dáng của Triệu Như Hiên và Triệu Uyển Nghiên.

Nàng chống cằm, thở dài: “Tướng công thực sự rất được yêu thích, Thái hậu cũng còn trẻ, nếu nàng ấy thích tướng công, cũng không phải là không thể.”

Nàng nhớ lại những lời của Thái hậu, nghe giọng Thái hậu, có vẻ rất thân thiết với tướng công, chẳng lẽ giữa họ từng có gì đó?

Triệu Doanh Doanh ngồi thẳng dậy, trong lòng dâng lên cảm giác nguy cơ.

Dù sao tình cảm giữa nàng và Hoắc Bằng Cảnh hoàn toàn dựa vào phép thuật của Nguyệt Thần đại nhân.

“Hong Miên, ngày mai người đi dò hỏi xem, giữa Thái hậu và tướng công có gì không?” Triệu Doanh Doanh dặn dò.

Hồng Miên gật đầu: “Nô tì ngày mai sẽ đi dò hỏi.”

Hai người về phủ, sau đó lại đi đến phủ Thụy Dương Vương.

Thụy Dương Vương phi hôm nay mời Triệu Doanh Doanh đến dự một buổi tiệc ngắm hoa, ngoài Triệu Doanh Doanh, còn mời không ít các quý bà quý cô trong kinh thành.

Triệu Doanh Doanh vì vào cung, đến vương phủ Thụy Dương thì ngắm hoa yến đã bắt đầu. Tuy tiệc đã bắt đầu, nhưng mọi người đều đến vì Triệu Doanh Doanh, nàng chưa đến, họ dĩ nhiên không hứng thú.

“Vị Hoắc phu nhân này sao vẫn chưa đến? Thật muốn biết nàng ta trông như thế nào.” Có người thì thầm.

“Đúng vậy, thật sự tò mò, rốt cuộc là cô nương như thế nào, có thể khiến Hoắc tướng động lòng.”

“Nghe nói là một mỹ nhân, ngoài ra, không biết gì thêm.”

“Mỹ nhân? Có thể đẹp đến mức nào? Chẳng lẽ đẹp hơn vị Trịnh gia kia sao?”

Họ thì thầm với nhau, Trịnh Khê tuy không nghe rõ họ nói gì, nhưng từ ánh mắt thỉnh thoảng liếc tới, cũng đoán được.

Chẳng qua là nói về nàng và vị Hoắc phu nhân kia.

Trịnh Khê từ nhỏ đã nổi tiếng là mỹ nhân ở Kinh thành, số người khen nàng đẹp không đếm xuể, nàng luôn tự tin với nhan sắc của mình. Huống hồ nghe nói vị Hoắc phu nhân kia chỉ là nhi nữ của một quan nhỏ ở Hồ Châu, sao có thể so sánh với nàng?

Chỉ có điều, vẻ đẹp mà nàng luôn tự hào lại không có giá trị gì trước Hoắc Bằng Cảnh. Dù nàng được cả Kinh thành khen ngợi, Hoắc Bằng Cảnh cũng chưa từng liếc nhìn nàng một cái.

Trước đây nàng tuy có đề tâm, nhưng nghĩ lại ở Kinh thành hẳn đối xử với tất cả các cô nương đều như vậy, nên nàng lại thấy cân bằng.

Nhưng hẳn rời Kinh nửa năm, trở về lại mang theo một tiểu thê tử xinh đẹp như hoa, tin này đối với Trịnh Khê thật khó

chấp nhận.

Nàng nhất định phải gặp vị phu nhân của Hoắc Bằng Cảnh, muốn biết rốt cuộc là người như thế nào, có thể khiến hấn động lòng.

Cô nương bên cạnh Trịnh Khê cười nói: “Họ chỉ giỏi miệng lưỡi, làm sao có thể có nữ nhân đẹp hơn Khê Khê?”

Trịnh Khê miễn cưỡng cười, xoay tách trà trong tay, hơi sốt ruột chờ đợi Triệu Doanh Doanh đến.

Mọi người đang nói chuyện, thì nghe nha hoàn báo, Hoắc phu nhân đã đến.

Mọi người không khỏi vươn cổ, chăm chú nhìn về phía cửa.

Từ xa, thấy một bộ y phục đỏ.

Sự chú ý của mọi người càng bị màu đỏ này thu hút, chờ đợi người đến gần.

Bộ y phục đỏ dần dần đến gần, gần đến mức có thể nhìn rõ gương mặt nàng.

Một thời gian im lặng như tờ.

Ngay cả Trịnh Khê cũng ngẩn người.

Vừa rồi trong lòng nàng còn nghĩ đến điều không thể, lúc này như bị tát một cái thật mạnh vào mặt.

Vị Hoắc phu nhân này, quả thật xinh đẹp.

Nếu nói về đẹp của Trịnh Khê là dịu dàng thanh tú, thì vẻ đẹp của Hoắc phu nhân này là sắc sảo rực rỡ, thậm chí làm lu mờ vẻ đẹp của Trịnh Khê, khiến người ta không thể rời mắt.

Màu đỏ này rất dễ làm người ta phân tán sự chú ý vào y phục, nhưng bộ y phục đỏ này mặc trên người nàng, mọi người chú ý trước tiên vẫn là gương mặt nàng.

Chiếc tách trà trong tay Trịnh Khê bỗng nhiên rơi xuống, một tiếng vang thanh thúy, phá vỡ sự im lặng.

Thụy Dương Vương phi hoàn hồn, bước lên đón tiếp: “Hoắc phu nhân đã đến.”

Triệu Doanh Doanh lễ phép mỉm cười, nhìn Thụy Dương Vương phi: “Xin lỗi, ta đến muộn.”

Thụy Dương Vương phi dẫn nàng vào chỗ ngồi: “Nghe nói là Thái hậu nương nương triệu muội vào cung, Thái hậu nương nương có nói gì không?”

Triệu Doanh Doanh nói: “Cũng không có gì, Thái hậu nương nương nói, nói chuyện với ta rất hợp, muốn ta sau này thường vào cung trò chuyện với ngài ấy.”

Thụy Dương Vương phi cười: “Muội thật biết cách khiến mọi người phải tò mò. Mọi người đều rất tò mò, có thể khiến Hoắc tướng một mực không gần nữ sắc động lòng, là người như thế nào? Hôm nay gặp rồi, ta đã hiểu.”

Thụy Dương Vương phi tuy không hòa hợp với Hoắc Bằng Cảnh, nhưng bề ngoài vẫn phải giữ thể diện, những việc làm bản thủ của Thụy Dương Vương phi cũng chỉ diễn ra trong bóng tối.

Triệu Doanh Doanh mỉm cười, có chút không thoải mái. Ở Hồ Châu, tuy nàng cũng tham gia không ít yến hội, nhưng những người này khác với người ở Hồ Châu, địa vị của họ cao hơn nhiều. Và nàng bây giờ cũng không còn là tiểu thư khuê các, mà là phu nhân của Hoắc Bằng Cảnh.

Trịnh Khê hiểu rằng mình đã thất thế, nhất thời có chút không cam lòng, liền tiến lên một bước, cười nói: “Hoắc phu nhân, ta họ Trịnh, tên Khê, là nhi nữ của Thành An Hầu. Không biết phu nhân sở trường gì về cầm kỳ thi họa, ta muốn thỉnh giáo phu nhân.”

Trịnh Khê thích Hoắc tướng, mọi người đều biết, dĩ nhiên cũng hiểu tại sao nàng lại tiến tới đây khí thế như vậy.

Trong phút chốc, mọi người có chút chờ xem kịch hay.

Triệu Doanh Doanh chớp mắt, do dự nói: “Có lẽ, đều không quá am hiểu.”

Chương 77: Ghen

DTV-EBOOK

Mỹ nữ trước mắt rõ ràng không có ý tốt, Triệu Doanh Doanh không đến mức ngốc mà không nhận ra điều đó, nhưng...

Những điều nàng ta nói, quả thật nàng không giỏi. Nếu miễn cưỡng cố gắng đối đầu, chỉ e là khiến bản thân càng thêm mất mặt

Trịnh Khê ngoài nhan sắc, còn nổi tiếng về cầm kỳ thi họa, từ nhỏ nàng khổ luyện, tất cả đều tinh thông. Vừa rồi thua Triệu Doanh Doanh về nhan sắc, nàng định thắng Triệu Doanh Doanh ở lĩnh vực khác.

Trịnh Khê tự tin mình có thể, không ngờ Triệu Doanh Doanh không chịu so tài.

Trịnh Khê không tin lời từ chối của Triệu Doanh Doanh, chỉ cho rằng nàng đang lảng tránh.

Trịnh Khê khẽ cười, nói: “Hoắc phu nhân đây là không muốn nể mặt ta sao?”

Triệu Doanh Doanh cười một tiếng, đáp: “Trịnh cô nương, ta không phải không nể mặt cô, mà là thực sự không giỏi.”

Trịnh Khê trong lòng tức giận, gượng cười, nói: “Được rồi, nếu vậy, ta cũng không ép. Chắc hẳn chuyện Hoắc phu nhân và Hoắc đại nhân quen nhau rất cảm động, không biết phu nhân có thể kể cho bọn ta nghe, phu nhân không giỏi cầm kỳ thi họa, không biết điều gì đã chinh phục được Hoắc đại nhân?”

Giọng điệu của nàng ta nghe rất châm chọc, Triệu Doanh Doanh bĩu môi, nghĩ thầm, nàng ta chắc chắn không đoán được

rằng là nhờ Nguyệt Thần đại nhân mà nàng đã chinh phục được Hoắc Bằng Cảnh.

Nhưng dù thế nào cũng không thể để thua khí thế, Triệu Doanh Doanh thấy từ lúc nàng bước vào, mọi ánh mắt đều dán lên người nàng. Mặc dù mấy việc khác nàng không thể, nhưng gương mặt này thì có thể.

Nàng đáp: “Chuyện cũng không có gì lớn lao. Về việc điều gì chinh phục được tướng công, có lẽ là vì ta đẹp.”

Nàng vừa nói xong, mọi người đều im lặng.

...Thật là không khiêm tốn chút nào.

Nhưng mà, lời nàng nói có vẻ là thật.

Trịnh Khê phản bác: “Hoắc đại nhân không phải người nông cạn như vậy.”

Triệu Doanh Doanh nhìn nàng ta một cách kỳ quái: “Trịnh cô nương, tướng công của ta như thế nào, ta nghĩ mình rõ hơn cô.”

Trịnh Khê ghen lời, mặt đỏ lên. Đúng vậy, Triệu Doanh Doanh là phu nhân được Hoắc Bằng Cảnh cưới hỏi đàn hoàng, nàng thực sự không có tư cách nói những lời này. Nhưng nàng không phục, không cam tâm.

Trịnh Khê ngực phập phồng, cuối cùng nói qua kẽ răng: “Xin lỗi, là ta thất lễ.”

Nói xong, nàng xoay người bước đi.

Mọi người nhìn nhau, không biết phải nói gì, Thục Dương Vương phi cuối cùng cũng lên tiếng: “Thôi nào, thôi nào, muội muội, mau đến xem hoa bên này, nở đẹp lắm.”

Triệu Doanh Doanh đi bên cạnh Thụy Dương Vương phi, lòng không mấy quan tâm đến việc ngắm hoa. Những người khác tuy cảm thấy vị Hoắc phu nhân này không xứng với Hoắc đại nhân, nhưng họ không bông bột như Trịnh Khê, ngoài mặt vẫn tăng bốc Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh chán nản đi theo họ, nhưng tâm trí lơ đãng. Nàng nghĩ đến Thái hậu và Trịnh Khê vừa rồi, đều thích tướng công của nàng. Mặc dù trước khi đến Kinh thành nàng đã nghĩ đến điều này, nhưng khi thực sự cảm nhận được, nàng vẫn thấy lo lắng.

Có quá nhiều người thích tướng công của nàng, nàng có lợi thế gì trong số đó?

Nhan sắc, nhưng Trịnh Khê cũng rất đẹp.

Còn về những thứ khác ngoài nhan sắc, nàng rõ ràng không có.

Nàng lại lo lắng, pháp thuật của Nguyệt Thần đại nhân liệu hiệu quả được trong bao lâu?

Triệu Doanh Doanh tỉnh lại từ dòng suy nghĩ, nghe thị nữ báo, Hoắc đại nhân đã đến.

Triệu Doanh Doanh ngẩn ra, tướng công sao lại đến đây?

Không chỉ Triệu Doanh Doanh ngẩn ra, những người khác cũng ngạc nhiên.

Trong những dịp như hôm nay, Hoắc Bằng Cảnh vốn không tham gia, hẳn hôm nay đến, lý do... rõ ràng chỉ có một.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh chớp mắt, cũng không biết tại sao Hoắc Bằng Cảnh lại đến.

Trong lúc nàng còn ngẩn ngơ, bóng dáng Hoắc Bằng Cảnh đã xuất hiện ở cửa.

“Xin lỗi, đã làm phiền nhã hứng của Vương phi, ta đến đón nương tử của ta về nhà ăn trưa.” Hoắc Bằng Cảnh dáng người như tùng như bách, như một loại phong cảnh khó lòng mà bỏ qua.

Hắn luôn toát lên vẻ lạnh lùng, nhưng hôm nay trên mặt lại mang theo chút ý cười, ánh mắt dừng lại trên người phu nhân của hắn. .

Ánh mắt của hắn đầy thâm tình, ai nhìn cũng thấy không thể tin nổi.

“Về nhà thôi, nương tử.” Hoắc Bằng Cảnh nói với Triệu Doanh Doanh.

Dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, Triệu Doanh Doanh đứng lên, bước ra khỏi đám đông, đi đến trước mặt hắn. Hoắc Bằng Cảnh tự nhiên nắm lấy tay nàng, rồi nói với Thụy Dương Vương phi: “Xin cáo từ.”

Mọi người nhìn theo bóng dáng họ rời đi, đều cảm thán.

Hoắc tướng lại đích thân đến đón nàng, về nhà dùng bữa trưa?

Không muốn rời xa dù chỉ một khắc sao?

Hay sợ nàng ở đây chịu ấm ức?

Bất kể lý do gì, đối với Hoắc Bằng Cảnh, đều thật khó tin.

Đồng thời khiến người ta ghen tỵ.

Ánh mắt của Trịnh Khê dán chặt vào bóng lưng Hoắc Bằng Cảnh, gần như muốn đâm thủng lưng hắn. Từ khoảnh khắc hắn xuất hiện, tim nàng đập mạnh, hồi hộp như mỗi lần trước đây nhìn thấy hắn.

Nàng chờ đợi, hy vọng ánh mắt hắn dừng lại trên người mình dù chỉ một khoảnh khắc, nhưng một chút cũng không có, trong mắt hắn chỉ có Triệu Doanh Doanh.

Hắn thực sự thích phu nhân của mình đến vậy?

Nhớ lại ánh mắt ban nãy của hắn, tim Trịnh Khê đau nhói. Nam nhân lạnh lùng vô tình như hắn, cũng có ngày thâm tình như vậy hay sao?

Không giống Hoắc Bằng Cảnh chút nào.

Có phải là nữ nhân đó đã mê hoặc hắn? Trịnh Khê nghĩ.

Móng tay đâm vào lòng bàn tay, truyền đến cảm giác đau đớn. Trịnh Khê bất ngờ đứng dậy, đuổi theo bóng lưng Hoắc Bằng Cảnh.

Nàng bước nhanh, cuối cùng đuổi kịp Hoắc Bằng Cảnh và Triệu Doanh Doanh ở cổng Thụy Dương Vương phủ.

“Hoắc đại nhân, xin dừng bước.” Giọng Trịnh Khê hơi thở gấp, vì vừa đi nhanh.

Tim nàng cũng đập nhanh, ngẩng đầu nhìn nam nhân không xa đã dừng lại.

Từ khi nàng mười ba tuổi, đã thâm mến mộ hắn. Danh tiếng của hắn không tốt, nhưng nàng không quan tâm, nàng nghĩ hắn là một trang tuấn kiệt, có thủ đoạn, cũng có tài năng. Sau này nàng lấy hết dũng khí, muốn thổ lộ tình cảm của mình, khi

đó nàng mang theo tâm tư thiếu nữ, nhưng lời chưa kịp nói hết, đã bị hấn cắt ngang.

Hấn không chút lưu tình mà từ chối nàng, không hề thương hại.

Trịnh Khê đã buồn bã rất lâu, từng nghĩ đến từ bỏ, nhưng hấn luôn không gằn gủi ai, trong lòng nàng lại có hy vọng.

Nhưng... nhưng...

Hoắc Bằng Cảnh nhìn Trịnh Khê, ánh mắt vẫn lạnh lùng, hoàn toàn khác với khi nhìn Triệu Doanh Doanh.

Trịnh Khê lòng lạnh như băng.

Nàng nghe thấy giọng nói kiên cường của mình, hỏi hấn: “Hoắc đại nhân, ta nghe nói ngài cùng phu nhân phu thê ân ái, không biết phu nhân của ngài đã chinh phục ngài bằng điều gì?”

Triệu Doanh Doanh chớp mắt, không ngờ Trịnh Khê lại cố chấp, còn muốn hỏi điều này trước mặt tướng công của nàng.

Triệu Doanh Doanh cố gắng duy trì nụ cười, nhưng trong lòng thì thấp thỏm, nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Nói thật, nàng cũng rất tò mò Hoắc Bằng Cảnh sẽ trả lời thế nào.

Hoắc Bằng Cảnh nghiêng đầu nhìn Triệu Doanh Doanh, ánh mắt lập tức trở nên dịu dàng, nói: “Phu nhân chinh phục ta ở điểm nào sao? Nàng ngây thơ, thẳng thắn, tốt bụng, đáng yêu, lại xinh đẹp... Mỗi điểm ở nàng đều làm ta động lòng.”

Triệu Doanh Doanh nghe thấy có chút ngượng ngùng, dù được khen ngợi, nhưng sao nàng lại thấy mình như đang nói dối...

Đây thực sự là nàng sao?

Chắc chắn đây là do bị phép thuật của Nguyệt Thần đại nhân làm mê hoặc, nên trong mắt Hoắc Bằng Cảnh nàng hoàn hảo như vậy.

Nàng kìm nén ý cười, liếc nhìn Trịnh Khê.

Sắc mặt Trịnh Khê đã rất khó coi, vẫn cố gắng duy trì nụ cười: “Thì ra là vậy... chúc mừng đại nhân và phu nhân.”

Triệu Doanh Doanh cảm thấy nàng ta sắp gục ngã.

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu: “Đa tạ.”

Nói xong, ánh mắt không dừng lại thêm chút nào, quay người cùng Triệu Doanh Doanh lên xe ngựa.

Trịnh Khê chú ý thấy, sợ Triệu Doanh Doanh ngã, tay Hoắc Bằng Cảnh luôn đỡ nàng, cẩn thận từng li từng tí.

Lên xe ngựa, Triệu Doanh Doanh nhắc rèm nhìn ra ngoài, thấy Trịnh Khê vẫn đứng đó.

Nàng do dự nói: “Vừa rồi vị Trịnh cô nương đó...”

“Ừ?” Hoắc Bằng Cảnh đáp lời, “Nàng ta bắt nạt nàng?”

Triệu Doanh Doanh lắc đầu: “Cũng không hẳn là bắt nạt, nhưng ta cảm thấy nàng ta không thích ta, có phải vì... nàng ta thích tướng công không?”

Hoắc Bằng Cảnh mắt thoáng ý cười, giọng lười biếng: “Không biết.”

Hắn chưa bao giờ để ý những chuyện này, vì trước đây hắn chưa từng nghĩ đến việc thành gia hay chuyện nam nữ.

“Doanh Doanh đang ghen sao?” Hoắc Bằng Cảnh tiến lại gần, nhìn Triệu Doanh Doanh cười.

Triệu Doanh Doanh lắc đầu: “Không phải, tôi chỉ hỏi vậy thôi.”

Hoắc Bằng Cảnh dường như rất vui: “Thật sao?”

Triệu Doanh Doanh khẽ hừ một tiếng, quay mặt đi, nói nhỏ: “Có lẽ có chút ghen, chỉ một chút thôi.”

Hoắc Bằng Cảnh ôm nàng vào lòng, khẽ cắn tai nàng: “Doanh Doanh yên tâm, ta luôn giữ mình trong sạch, bên cạnh không có ai khác, chỉ có Doanh Doanh.”

Ánh mắt hắn dừng lại trên đôi môi mềm của nàng, vừa dứt lời, lập tức hôn lên.

Triệu Doanh Doanh khẽ ngẩng đầu, đáp lại nụ hôn của hắn.

Hoắc Bằng Cảnh tách đôi môi nàng, dễ dàng xâm nhập vào nơi ẩm ướt. Dù đã hôn nàng nhiều lần, nhưng hắn vẫn nghiện đôi môi của nàng.

Hương vị ngọt ngào.

Hoắc Bằng Cảnh rời môi nàng, liếm nhẹ khóe miệng nàng.

Triệu Doanh Doanh hít sâu một hơi, người có chút mềm nhũn, dựa vào lòng Hoắc Bằng Cảnh. Dù đã hôn nhiều lần, nàng vẫn bị hắn hôn đến mơ hồ.

Hoắc Bằng Cảnh ôm nàng, hỏi: “Doanh Doanh sáng nay vào cung gặp Thái hậu?”

Hoắc Bằng Cảnh hôm nay vừa hạ triều đã nghe nói về chuyện này, trong lòng có chút kỳ quái. Quan hệ giữa hắn và Thái hậu tuy thân cận, nhưng không đến mức hoàn toàn tin tưởng, vì dù

hắn là người nâng đỡ kế vị, nhưng Thiên Tử ngày càng lớn, không thể không có lòng riêng.

Triệu Doanh Doanh ừ một tiếng.

Hoắc Bằng Cảnh hỏi: “Thái hậu nói gì với nàng?”

Triệu Doanh Doanh nhớ lại những lời của Thái hậu, không khỏi cảm thấy có chút không vui, nhưng lại nghĩ đến những lời hắn vừa nói, hắn nói hắn chỉ có mình nàng. Nàng thở dài, nói: “Thái hậu nói, ngài rất thích ta, cảm thấy hợp với ta, muốn ta sau này vào cung trò chuyện với ngài ấy.”

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu: “Không nói gì khác?”

Triệu Doanh Doanh nghe hắn nói vậy, không khỏi bĩu môi, hỏi: “Lẽ ra phải nói gì khác sao? Nói về chuyện giữa ngài ấy và tướng công sao?”

Hoắc Bằng Cảnh ngẩn ra, sau đó cười: “Doanh Doanh đang nói gì vậy? Ta và Thái hậu có thể có chuyện gì?”

Triệu Doanh Doanh: “Làm sao ta biết!”

Nàng rõ ràng có chút bức bối, Hoắc Bằng Cảnh cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng, an ủi: “Doanh Doanh lại ghen rồi sao? Nhưng ta và Thái hậu thực sự không có gì.”

Triệu Doanh Doanh: “Ai biết được chứ?”

Có quá nhiều người thích hắn, nàng không yên tâm.

Triệu Doanh Doanh hơi cúi đầu, nhớ lại lời vừa rồi hắn nói với Trịnh Khê, nàng trong mắt hắn hoàn hảo như vậy, nếu có một ngày hắn phát hiện nàng thực sự không có điểm gì xuất sắc...

Nàng vô thức sờ vào lục lạc của Nguyệt Thần đại nhân ở bên hông.

Chương 78: Lộ Tẩy

DTV-EBOOK

Khi Triệu Doanh Doanh trở về phủ, bữa trưa đã được chuẩn bị xong. Trên bàn đầy đủ các món ăn, một nửa là món Hồ Châu, một nửa là món Kinh thành. Mặc dù trước mặt là những món ăn rất phong phú, nhưng Triệu Doanh Doanh lại không cảm thấy ngon miệng.

Không được, nàng vẫn phải cầu cứu Nguyệt Thần đại nhân.

Sau khi Hoắc Bằng Cảnh dùng xong bữa trưa, có một số công việc cần xử lý nên hắn đã đến thư phòng để gặp các phụ tá khác. Triệu Doanh Doanh trở về phòng, nằm nghỉ trên ghế mỹ nhân.

Nàng đã cho các nha hoàn lui ra, trong phòng chỉ còn lại mình nàng.

Buổi trưa, thời tiết oi bức, cửa sổ mở toang nhưng không có chút gió nào thổi vào. Triệu Doanh Doanh thở dài, lúc thì nằm bò trên bàn, lúc lại chống cằm đăm chiêu.

Thái hậu cũng thích tướng công của nàng, Trịnh Khê cũng thích tướng công của nàng, có quá nhiều người thích tướng công của nàng. Nếu một ngày nào đó phép thuật của Nguyệt Thần đại nhân không còn nữa, nàng phải dựa vào gì để giữ được trái tim của hắn đây? Chắc nàng sẽ bị đá khỏi phủ mất.

Nàng gả đến Kinh thành với thân phận cao quý như vậy, nếu bị đuổi ra khỏi phủ, lui thủi trở về Hồ Châu, thì thật quá mất mặt.

Tuyệt đối không thể!

Triệu Doanh Doanh thở dài nặng nề, rồi chạm vào lục lạc nhỏ bên hông. Nàng cầm lục lạc lên, khẽ lắc, âm thanh trong trẻo vang vọng trong căn phòng.

Nhưng không có gì xảy ra.

Triệu Doanh Doanh thở dài, chấp tay trước ngực, nhắm mắt lại, thầm cầu nguyện: "Nguyệt Thần đại nhân, xin hãy giúp ta thêm một lần nữa."

Nói xong, Triệu Doanh Doanh lại lắc lục lạc trong tay.

Một lát sau, vẫn không có gì xảy ra.

Nàng vô cùng thất vọng, khuôn mặt buồn bã, nhưng rồi chợt nhớ ra điều gì đó, đôi mắt sáng lên.

Nàng nhớ hôm nay đúng là ngày mười lăm, đêm trăng tròn. Nguyệt Thần đại nhân lần đầu tiên xuất hiện là khi nàng cầu nguyện dưới trăng, có lẽ đêm nay nếu nàng lại cầu nguyện dưới trăng, sẽ có thể triệu hồi Nguyệt Thần đại nhân thêm một lần nữa?

Trong lòng Triệu Doanh Doanh bùng lên một tia hy vọng.

Hoắc Bằng Cảnh cùng các phụ tá bàn bạc công việc đến khi hoàng hôn mới xong. Khi các phụ tá lui ra, trong thư phòng chỉ còn lại một mình Hoắc Bằng Cảnh. Hắn ngồi trước bàn ngọc bạch, xoa nhẹ hai ngón tay, rồi gọi quản gia vào.

"Chuẩn bị bữa tối, gọi phu nhân đến đây."

Quản gia nhận lệnh rồi rời đi, không lâu sau quay lại bẩm báo: "Đại nhân, phu nhân nói cảm thấy không khỏe, tối nay không thể cùng đại nhân dùng bữa."

Hoắc Bằng Cảnh cau mày: "Cảm thấy không khỏe?"

Rõ ràng ban ngày vẫn còn khỏe mạnh, sao đột nhiên lại cảm thấy không khỏe?

Hoắc Bằng Cảnh xoay ngón tay, suy nghĩ. Hôm nay nàng chỉ vào cung gặp Thái hậu và dự ngắm hoa yến của Thụy Dương Vương phi. Thái hậu có thể có hai lòng, nhưng hiện tại Hoàng Thượng vẫn còn nhỏ, Thái hậu không có lý do gì để đối địch với hần, chắc cũng không làm gì nàng.

Thụy Dương Vương phi?

Việc Thụy Dương Vương ám sát hần, hần chưa công khai. Thụy Dương Vương không lẽ ngu ngốc đến mức làm việc gì trong ngắm hoa yến? Nếu có chuyện xảy ra ở đó, chẳng phải rõ ràng là do Thụy Dương Vương làm sao? Nhưng Thụy Dương Vương luôn cẩn trọng, sẽ không hành động lỗ mãng như vậy.

Hần suy nghĩ rất nhiều, trong lòng có chút lo lắng mà hần không nhận ra.

Hoắc Bằng Cảnh đứng dậy, ra lệnh cho quản gia: "Gọi Lý Kỳ đến."

Quản gia vâng lệnh rời đi.

Thư phòng và phòng ngủ cách không xa, khi Hoắc Bằng Cảnh đến nơi, Triệu Doanh Doanh đang nằm trên giường. Nàng nằm nghiêng mặt vào trong, không nhìn thấy rõ mặt. Nha hoàn đang đứng bên cạnh chăm sóc.

Hoắc Bằng Cảnh sắc mặt tối sầm, tiến đến giường, ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng gọi: "Doanh Doanh."

"Doanh Doanh sao vậy? Không khỏe chỗ nào?" Hoắc Bằng Cảnh nghiêng người, kéo khuôn mặt Triệu Doanh Doanh ra khỏi chăn, lập tức thấy sắc mặt nhợt nhạt của nàng.

Môi nàng thường ngày dù không trang điểm cũng rất hồng hào, tràn đầy sức sống, nhưng giờ đây lại nhợt nhạt chưa từng thấy. Hoắc Bằng Cảnh tim đập mạnh, thực sự lo lắng, nghiêm giọng hỏi Hồng Miên: "Hôm nay phu nhân ra ngoài, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói rõ ràng cho ta nghe."

Hồng Miên bị phản ứng của Hoắc Bằng Cảnh làm cho hoảng sợ, lập tức quỳ xuống đất, cúi đầu, giọng run rẩy: "Bẩm đại nhân, phu nhân hôm nay ra ngoài, không có chuyện gì xảy ra..."

Hoắc Bằng Cảnh giọng càng nghiêm nghị: "Không có chuyện gì, sao lại bệnh thành thế này? Nói đi."

Hồng Miên cắn môi, liếc nhìn Triệu Doanh Doanh nằm trên giường, đại nhân bảo nàng nói, nhưng nàng thật sự không thể nói ra...

Bởi vì, đây vốn là giả bệnh.

Triệu Doanh Doanh nằm trên giường, cũng bị giọng nói của Hoắc Bằng Cảnh làm cho sợ hãi. Nàng lo lắng, nhìn Hồng Miên, cầu xin cho nàng ấy: "Tướng công, chàng đừng trách Hồng Miên, không phải lỗi của nàng ấy. Hôm nay thực sự không có chuyện gì xảy ra."

Nàng không ngờ phản ứng của Hoắc Bằng Cảnh lại lớn như vậy, nàng chỉ muốn giả bệnh.

Bởi vì nàng muốn đêm nay lẻn ra ngoài để cầu nguyện dưới trăng, triệu hồi Nguyệt Thần đại nhân, nhưng bình thường Hoắc Bằng Cảnh luôn muốn gần gũi với nàng trước. Mà gần gũi xong, thời gian cũng quá muộn, hơn nữa nhiều lúc nàng mệt mỏi không còn sức lực để làm gì.

Nàng muốn giữ lại chút sức lực, nên mới nghĩ đến việc giả bệnh.

Triệu Doanh Doanh trong lòng lo lắng, nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Giả bệnh mà, nên phải có chút dáng vẻ bệnh tật, vì thế nàng bảo Hồng Miên lấy phấn trang điểm, phủ lên môi, che đi màu sắc tự nhiên của môi. Nàng cảm thấy lần này mình giả bệnh cũng khá giống, vốn nghĩ rằng có thể lừa được Hoắc Bằng Cảnh.

Nhưng giờ nhìn phản ứng của hắn, dường như...

Triệu Doanh Doanh chớp chớp mắt.

Khi Hoắc Bằng Cảnh nhìn Triệu Doanh Doanh, sắc mặt dịu đi nhiều, hắn nói: "Doanh Doanh, nàng thành thật nói cho ta biết, hôm nay có xảy ra chuyện gì khác thường không?"

Triệu Doanh Doanh lắc đầu: "Không có đâu, tướng công."

Hoắc Bằng Cảnh nắm lấy đôi bàn tay mềm mại của nàng, nhẹ nhàng bóp: "Vậy Doanh Doanh thấy không khỏe từ khi nào? Cụ thể là không khỏe chỗ nào?"

Triệu Doanh Doanh có chút lúng túng, giả vờ ho khan: "Chỉ là... cổ họng có chút khó chịu... đầu cũng hơi chóng mặt, còn có chút buồn nôn, không thèm ăn. Chắc là do nhiễm nóng, tướng công đừng lo, nghỉ ngơi một chút là khỏe, chỉ là tối nay không thể cùng tướng công được."

Nói xong, để thêm phần chân thực, nàng còn đưa tay lên trán thở dài.

Hoắc Bằng Cảnh lập tức đỡ nàng nằm xuống, kéo chăn lên: "Doanh Doanh đừng lo, ta đã bảo người đi gọi Lý Kỳ đến."

Triệu Doanh Doanh nghe vậy, lập tức nói: "Không cần đâu, tướng công, thực sự ta chỉ là bị nhiễm nóng, không sao đâu, không cần làm phiền Lý Kỳ tiên sinh."

Hoắc Bằng Cảnh sắc mặt nghiêm trọng, dường như không có ý định thỏa hiệp.

Triệu Doanh Doanh quay đi, trong lòng thâm nghĩ không ổn, nếu Lý Kỳ đến, chỉ cần bắt mạch là lộ tẩy hết.

Nàng lo lắng, suy nghĩ phải làm sao.

Còn chưa nghĩ ra cách, người hầu đã báo rằng Lý Kỳ đến.

Triệu Doanh Doanh lòng như rơi xuống vực sâu.

Lý Kỳ vội vã được gọi đến, sắc mặt càng lạnh lùng, không kiên nhẫn tiến lên.

Triệu Doanh Doanh đành không tình nguyện đưa cổ tay ra.

Lý Kỳ đặt ngón tay lên cổ tay nàng, một lát sau, quay đầu nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Hoắc Bằng Cảnh, đột nhiên cảm thấy khó tin.

Trong ấn tượng của y, Hoắc Bằng Cảnh luôn là người thận trọng, vậy mà lại có những lúc như thế này, thật kỳ lạ, thật sự kỳ lạ.

Lý Kỳ không biểu lộ cảm xúc thu tay lại, nói với Hoắc Bằng Cảnh: "Ra ngoài nói chuyện."

Hoắc Bằng Cảnh nghe vậy, lòng càng trầm xuống, chẳng lẽ thực sự có chuyện lớn?

Hắn giọng lạnh lùng, quay đầu nhìn bóng hình sau bức bình phong: "Người cứ nói đi."

Lý Kỳ nói: "Mạch tượng bình ổn có lực."

Hoắc Bằng Cảnh nhíu mày: "Vậy tại sao nàng ấy lại thấy không khỏe?"

Hắn có chút nghi ngờ nhìn Lý Kỳ.

Lý Kỳ chép miệng lắc đầu, tỏ ra thích thú: "Nói đơn giản, là giả vờ. Sao? Hoắc đại nhân thông minh một đời mà không nhận ra phu nhân nhà ngài bôi phấn lên môi để trông nhợt nhạt hơn à?"

Hoắc Bằng Cảnh một lúc không nói gì.

Vừa rồi đúng là do lo lắng mà mất khôn, không chú ý đến những chi tiết này.

Lý Kỳ lắc đầu, nói: "Xem ra ái tình đúng là làm người ta mù quáng."

Nói xong, Lý Kỳ bỏ đi.

Hoắc Bằng Cảnh lắc đầu cười khổ, đi vòng qua bình phong, nhìn tiểu nương tử đang giả bệnh. Chỉ thấy Triệu Doanh Doanh ánh mắt trốn tránh, rõ ràng đầy vẻ lúng túng, thỉnh thoảng còn cắn môi, thậm chí còn liếm lớp phấn trên môi.

Triệu Doanh Doanh không biết Lý Kỳ và Hoắc Bằng Cảnh nói gì, nàng muốn nghe lén, nhưng cố gắng lắng tai cũng không nghe được họ nói gì, đành phải tự lo lắng.

Lý Kỳ y thuật cao siêu, có phát hiện ra nàng giả bệnh không? Y sẽ nói cho Hoắc Bằng Cảnh biết chứ?

Triệu Doanh Doanh nuốt nước bọt, chờ đợi phản ứng của Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh thu hết biểu cảm của nàng vào mắt, tò mò không biết nàng giả bệnh để làm gì.

Hắn không nói thẳng ra, chỉ tỏ ra quan tâm: "Không sao, Doanh Doanh, Lý Kỳ nói nàng chỉ là bị nhiễm nóng, không có gì

ngghiêm trọng, chỉ cần nghỉ ngơi là sẽ khỏe."

Triệu Doanh Doanh nghe hẳn nói vậy, thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nằm xuống, nói: "Đúng vậy, ta đã nói rồi, không có gì đâu, làm tướng công lo lắng rồi. Tướng công bận cả ngày, mau đi dùng bữa tối đi, đừng lo cho ta."

"Được, nàng cứ nghỉ ngơi ở đây, có chuyện gì cứ gọi người báo cho ta."

"Được."

Sau khi tiễn Hoắc Bằng Cảnh, Triệu Doanh Doanh và Hồng Miên nhìn nhau, cảm giác như vừa thoát khỏi hiểm nguy.

Triệu Doanh Doanh vỗ ngực: "Ta còn tưởng bị lộ rồi, sợ chết khiếp."

Hồng Miên cũng vỗ ngực, nhớ lại áp lực khi Hoắc Bằng Cảnh nghiêm giọng chất vấn, nói: "Nô tỳ cũng sợ chết khiếp, lúc này đáng vẻ của đại nhân như muốn ăn tươi nuốt sống nô tỳ."

Triệu Doanh Doanh cười, nói: "Ta vậy mà lại lừa được tướng công, trước đây ở nhà, giả bệnh ta còn không lừa được phụ thân."

Hồng Miên hiểu rõ nhất những chuyện này, nghe vậy cũng bật cười: "Đúng vậy, chắc là vì đại nhân quá quan tâm đến ngài, nên không nhận ra."

Triệu Doanh Doanh gật đầu, trong lòng lại nghĩ, có lẽ vẫn là nhờ Nguyệt Thần đại nhân.

Hoắc Bằng Cảnh dùng bữa tối xong, lại đến thăm Triệu Doanh Doanh, nghe nàng nói vài câu, rồi trở lại thư phòng xử lý công việc. Triệu Doanh Doanh xác nhận Hoắc Bằng Cảnh đã rời

đi, mới bảo mọi người trong viện ra ngoài, ngay cả Hồng Miên cũng bị đuổi ra, chỉ còn lại mình nàng.

Nàng đơn giản rửa mặt, một mình đi ra sân.

Trên cao, trăng tròn treo lơ lửng, ánh trăng sáng trong, soi xuống bóng nàng dài gầy.

Triệu Doanh Doanh thành kính chắp tay, quỳ xuống trước ánh trăng, hít một hơi sâu, nhắm mắt nói: "Nguyệt Thần đại nhân, tín nữ Triệu Doanh Doanh, ngài còn nhớ không? Tín nữ muốn cầu xin Nguyệt Thần đại nhân giúp đỡ một lần nữa, để tướng công cả đời này chỉ yêu mình tín nữ."

Nàng vừa dứt lời, bỗng nghe thấy tiếng cười nhẹ quen thuộc phía sau.

Triệu Doanh Doanh giật mình, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy từ trong bóng tối bước ra một bóng dáng cao lớn.

Chính là vị phu quân quyền thần của nàng.

Triệu Doanh Doanh đứng ngây ra, nhìn Hoắc Bằng Cảnh tiến đến trước mặt mình, dừng lại.

Nhìn người trước mặt, đầu óc Triệu Doanh Doanh cuối cùng cũng hoạt động, lặp đi lặp lại một câu: Xong đời, xong đời...

Tướng công phát hiện ra nàng đã dùng phép thuật của Nguyệt Thần đại nhân để mê hoặc hắn rồi...

Nàng nghĩ, tất cả đều xong đời rồi...

Chương 79: Tính Số

DTV-EBOOK

Nàng nên làm gì đây? Có thể giải thích được không? Làm sao để giải thích?

Triệu Doanh Doanh mở miệng, cố gắng nói gì đó để che giấu tình hình hiện tại: "Tướng công... ta có thể giải thích..."

Hoắc Bằng Cảnh dừng lại trước mặt nàng, ánh mắt hần mang theo ý cười: "Doanh Doanh muốn giải thích điều gì?"

Triệu Doanh Doanh hít một hơi sâu, ngược nhìn khuôn mặt Hoắc Bằng Cảnh. Vô số từ ngữ lướt qua trong đầu nàng, nhưng lại không nắm được một câu nào.

"Ta... là đang..."

Nàng cảm thấy tim mình đập nhanh, nói năng lộn xộn: "Ta... ta..."

Nói một hồi lâu cũng không ra được lời nào.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn dáng vẻ vất vồ tìm lý do của nàng, không khỏi bật cười. Hắn đưa tay kéo Triệu Doanh Doanh đứng dậy, khẽ cúi người phủ bụi trên váy nàng, nói: "Làm gì có thần tiên nào, đều là ta giúp nàng. Trời lạnh, về ngủ thôi."

Triệu Doanh Doanh ngẩn ngơ để hắn kéo đi dọc theo hành lang, đầu óc chậm chạp dường như không thể hiểu nổi câu nói vừa rồi của Hoắc Bằng Cảnh, chỉ biết lặp đi lặp lại: Làm gì có thần tiên nào, đều là ta giúp nàng...

Làm gì có thần tiên nào, đều là ta...

Làm gì... đều là ta...

Triệu Doanh Doanh hít một hơi sâu, cuối cùng đầu óc chậm chạp dường như nghe rõ câu nói này. Nàng đứng sững lại, mắt mở to nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

"Chàng nói gì?!" Giọng nàng không kiềm được, vang lên trong khoảng sân yên tĩnh, làm kinh động cả những chú chim trên cành.

Cành cây đung đưa trong màn trời xám xanh, trăng sáng treo cao, chiếu xuống hai bóng dài trên đất.

Triệu Doanh Doanh không thể tin nổi nhìn Hoắc Bằng Cảnh, thậm chí nghĩ rằng mình đang xuất hiện ảo giác. Nàng không nghe lầm chứ?

Ánh mắt Triệu Doanh Doanh di chuyển từ trên xuống dưới, rồi từ dưới lên trên đánh giá Hoắc Bằng Cảnh một lượt, vẫn không thể tin nổi.

Dáng vẻ của Hoắc Bằng Cảnh và Nguyệt Thần đại nhân quả thật rất giống nhau, khí chất cũng giống...

Vậy nên, Nguyệt Thần đại nhân chính là Hoắc Bằng Cảnh?!

Trời đất ơi.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn nàng cười, chậm rãi giải thích: "Doanh Doanh, Nguyệt Thần đại nhân chính là ta. Tất nhiên ta không cố ý lừa nàng, lúc đó ta tình cờ nghe thấy nàng cầu nguyện, thường ngày sống ở viện bên cạnh, lại thường nghe nàng than thở, nên cảm thấy cô nương này thật đáng thương."

Cũng thật là ngốc nghếch.

"Vì vậy, lúc đó ta viết một tờ giấy, bảo nàng nên làm gì. Sau này cũng đều là ta. Doanh Doanh nhằm ta thành Nguyệt Thần đại nhân, ban đầu ta muốn giải thích với nàng, nhưng nếu giải thích rồi, lại khó mà giúp nàng được, nên đành lờ nhận lấy thân phận này."

Triệu Doanh Doanh tròn mắt, mất một lúc lâu mới tiêu hóa được chuyện này.

"Vậy... ban đầu chàng giúp ta, nhưng sau này..."

Sau này nói bên cạnh có vị hôn phu của nàng, là vì sao?

Triệu Doanh Doanh chớp mắt nhìn Hoắc Bằng Cảnh, tìm nàng lại đập nhanh.

Không lẽ hắn... đã yêu nàng từ lâu rồi?

Hoắc Bằng Cảnh khẽ cười, dường như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, gật đầu: "Đúng, ban đầu ta chỉ muốn giúp nàng, nhưng sau khi ở bên nàng, ta dần dần thích nàng. Nhưng lúc đó nàng đã có vị hôn phu, ta đành đè nén tình cảm. Sau này, ông trời đã cho ta cơ hội. Nếu vậy, sao ta có thể không nắm bắt? Vì thế, ta mới để nàng tìm ta."

Triệu Doanh Doanh nghe hắn nói, nhớ lại những chuyện xảy ra vài tháng trước, hóa ra mọi chuyện đều không giống như nàng đã nghĩ.

Trong lòng nàng tràn đầy cảm xúc phức tạp, ngũ vị tạp trần.

Nàng lại không phát hiện ra hai người bọn hắn là một. Rõ ràng có bao nhiêu cơ hội, chẳng hạn như dáng người giống nhau, bàn tay cũng giống, thậm chí giọng nói, chữ viết...

Nếu nàng chịu suy nghĩ nhiều hơn chút nữa, chắc đã phát hiện ra những điểm sơ hở này rồi.

Phụ thân nói nàng ngốc, hình như đúng thật.

Triệu Doanh Doanh lúc này phải thừa nhận, nàng thật sự khá ngốc.

Thừa nhận điều này khiến nàng rất buồn.

Đó cũng là một trong những cảm xúc phức tạp.

Mặc dù nàng ngốc, nhưng người ngốc có phúc của người ngốc. Nếu không phải nàng kiên định tin rằng Nguyệt Thần đại nhân là thật, thì làm sao có thể may mắn lấy được Hoắc Bằng Cảnh sau này?

Nếu nàng thông minh hơn chút, sớm phát hiện thế gian không có thần tiên, thì cũng không có chuyện tiếp xúc sau này. Nếu không có chuyện tiếp xúc sau này, Hoắc Bằng Cảnh làm sao phát hiện ra sức hấp dẫn của nàng chứ?

Vì vậy, đây chưa hẳn không phải là điều tốt, đáng để vui mừng.

Hoắc Bằng Cảnh dẫn Triệu Doanh Doanh vào phòng, ngồi bên giường, xoa đầu nàng, ánh mắt hẳn dịu dàng, đong đầy tình cảm. Ánh nến màu vàng nhạt nhảy múa, chiếu bóng hai người lên tường, cũng khẽ đung đưa.

Đầu óc Triệu Doanh Doanh vẫn còn mơ màng. Những chuyện xảy ra tối nay thật sự quá chấn động đối với nàng, nàng cần chút thời gian để tiêu hóa.

Hoắc Bằng Cảnh đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu nàng, từ từ lướt xuống trán, rồi đến mí mắt, đầu mũi, cuối cùng là đôi môi mềm mại.

Hắn hé mở đôi môi nàng, dịu dàng hút lấy đầu lưỡi, khiến đầu óc Triệu Doanh Doanh vốn đã mơ màng càng thêm mơ hồ.

"Đêm dài đằng đẵng, chi bằng đi ngủ thôi." Giọng Hoắc Bằng Cảnh khàn khàn, xen lẫn tiếng cười nhẹ.

Triệu Doanh Doanh vội gật đầu, đón nhận nụ hôn của hắn.

Nàng thở gấp, bỗng nhận ra ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh dừng lại ở eo nàng. Triệu Doanh Doanh theo ánh mắt hắn nhìn xuống, thấy lục lạc nhỏ.

Nàng khẽ thốt lên: "Lục lạc này..."

Nghe Hoắc Bằng Cảnh nói: "Là di vật của mẫu thân ta."

Triệu Doanh Doanh cảm thấy những suy nghĩ hỗn độn dường như bị điều gì đó đánh trúng, lập tức trở nên rõ ràng hơn, như làn gió mát thổi tan cơn nóng bức.

Hóa ra hắn đã sớm tặng di vật của mẫu thân mình cho nàng, thậm chí không nói cho nàng biết đó là di vật của mẫu thân.

Bởi vậy cho nên lục lạc mới trông hơi cũ...

Triệu Doanh Doanh cầm lục lạc lên, nhìn vào mắt Hoắc Bằng Cảnh, cảm thấy hắn chắc chắn đang nhớ đến mẫu thân mình, bèn ngược đầu hôn nhẹ lên môi hắn.

Hoắc Bằng Cảnh ngẩn ra, nhưng nhanh chóng phản ứng lại, bàn tay rộng lớn giữ chặt sau đầu nàng, biến nụ hôn kéo dài trở nên mãnh liệt và thô bạo. Trong phòng không có gió, nhưng bóng nến lại lay động mạnh hơn, màn trướng tạo thành từng gợn sóng.

Khi Triệu Doanh Doanh tỉnh dậy vào hôm sau, trời đã nắng lên cao, ánh sáng mặt trời rọi qua lớp cửa sổ lụa, chiếu lên khung cửa sổ. Sau khi ánh sáng qua cửa sổ và màn trướng, chỉ còn lại sự dịu dàng, không chói mắt.

Triệu Doanh Doanh mở mắt, từ từ ngồi dậy.

Nàng cảm thấy toàn thân đau nhức, giống như xương cốt bị tháo ra rồi lắp lại, mất một lúc mới nhớ ra chuyện xảy ra tối qua.

Hôm qua...

Nàng phát hiện hóa ra không có Nguyệt Thần đại nhân nào cả, tất cả là do tướng công nàng bí mật giúp đỡ.

...Vẫn cảm thấy thật khó tin.

Không lẽ mình đang mơ sao?

Triệu Doanh Doanh khẽ nhéo mình một cái, đau đến hít một hơi.

Tốt, không phải mơ.

Là thật.

Tướng công chính là Nguyệt Thần đại nhân.

...

Triệu Doanh Doanh ngẩn ngơ một lúc, rồi gọi Hồng Miên vào hầu hạ. Hồng Miên dẫn theo một nhóm nha hoàn vào, giúp nàng rửa mặt chải đầu.

Đêm qua chiến trận hơi kịch liệt, vì thế trên cổ vai Triệu Doanh Doanh đầy vết đỏ, Hồng Miên nhìn thấy không khỏi đỏ mặt.

Thành thân được một khoảng thời gian, Triệu Doanh Doanh đã quen với những chuyện này, không cảm thấy có gì, tự nhiên để họ nhìn. Nàng ngồi trước bàn trang điểm ngáp một cái, dù ngủ muộn nhưng vẫn thấy mệt. Nàng cảm thấy thời gian ngủ không đủ bù lại sức lực tiêu hao.

"Tướng công đâu?" Triệu Doanh Doanh hỏi.

Khi nàng dậy, bên cạnh đã trống không từ lâu, thậm chí đã lạnh, chắc hẳn Hoắc Bằng Cảnh đã dậy từ lâu.

Cũng phải, giờ này có lẽ Hoắc Bằng Cảnh đã lên triều về rồi.

Hồng Miên đáp: "Đại nhân đang ở thư phòng."

"Ừ." Triệu Doanh Doanh rửa mặt xong, ăn qua loa vài miếng, rồi đi tìm Hoắc Bằng Cảnh.

Nàng đứng trước cửa thư phòng, lòng cảm thấy bồn chồn, không biết phải đối mặt với Hoắc Bằng Cảnh thế nào.

Tối qua biết được Hoắc Bằng Cảnh đã yêu nàng từ lâu, nàng tự nhiên cảm động, vui mừng, nhưng giờ nghĩ lại, chẳng phải hẳn đã biết rõ nàng từ lâu rồi sao, kết quả nàng còn giả bộ trước mặt hắn, thật là mất mặt.

Triệu Doanh Doanh cắn môi, giơ tay gõ cửa.

"Tướng công."

"Vào đi."

Triệu Doanh Doanh đẩy cửa bước vào, Hoắc Bằng Cảnh đang đứng trước bàn bạch ngọc, thấy nàng đến, ánh mắt hắn liền ánh lên ý cười.

"Doanh Doanh." Hắn gọi nàng.

Triệu Doanh Doanh gật đầu, bước đến bên cạnh hắn, dừng lại ở phía bên kia bàn, ánh mắt tránh nhìn hắn, dừng lại trên tờ giấy trên bàn. Chữ trên giấy là nét chữ rất quen thuộc với nàng, khởi đầu của tất cả, mẫu giấy từ trên trời rơi xuống.

Thấy Triệu Doanh Doanh nhìn chăm chú vào chữ, Hoắc Bằng Cảnh bước lên một bước, ôm nàng vào lòng, nói: "Sao vậy? Doanh Doanh nghi ngờ ta mạo danh công lao của Nguyệt Thần đại nhân?"

Triệu Doanh Doanh khẽ nói: "Không có, ta chỉ nhìn thôi."

Tại sao nàng không phát hiện ra nhỉ? Rõ ràng bây giờ nghĩ lại, hai người họ có quá nhiều điểm giống nhau mà!

Nàng thật là ngốc chết mất.

Triệu Doanh Doanh khẽ thở dài.

Hoắc Bằng Cảnh tựa cằm lên vai nàng, cố ý trêu đùa: "Xem ra Doanh Doanh không hài lòng với kết quả này, chẳng lẽ Doanh Doanh thích Nguyệt Thần đại nhân hơn? Mà không thích phu quân của mình?"

Đây quả là tội lớn, Triệu Doanh Doanh vội giải thích: "Không có ý đó, hơn nữa ta không có ý làm vậy bản Nguyệt Thần đại nhân!"

Hoắc Bằng Cảnh cười: "Thật sao? Không có ý làm vậy bản?"

Hắn cố ý thở dài, vẻ mặt ẩn ý, làm Triệu Doanh Doanh tò mò.

"Tất nhiên là không, sao tướng công lại có vẻ mặt này?"

"Nhưng có lần, Doanh Doanh uống say, rõ ràng đã làm vậy bản hắn ta." Hoắc Bằng Cảnh làm vẻ mặt nghiêm túc.

Triệu Doanh Doanh nhú mày: "Sao có thể? Ta chưa từng uống say..."

Nàng định phản bác, nhưng khi đến miệng, bỗng nhớ ra lần đó, sau khi biết chuyện giữa Tiêu Hằng và Triệu Uyển Nghiên,

nàng với Hồng Miên cùng nhau uống rượu giải sầu, cả hai đều uống say mềm, quên hết mọi chuyện.

Chẳng lẽ là lần đó?

Triệu Doanh Doanh thấy có lỗi: "Ta có uống say một lần, nhưng chắc chắn ta không làm vậy bản... Nguyệt Thần đại nhân..."

Càng nói, giọng nàng càng nhỏ, vì nàng không nhớ đã xảy ra chuyện gì, thật khó nói mình đã làm gì hay không.

Hoắc Bằng Cảnh khẽ hừ một tiếng: "Doanh Doanh không thể vì mình quên rồi mà chối. Doanh Doanh quên rồi, ta có thể giúp nàng nhớ lại. Đêm đó, Doanh Doanh uống say, Nguyệt Thần đại nhân tốt bụng đỡ nàng, nhưng nàng lại hôn hấn ta."

"Nói bậy, sao ta có thể hôn ngài ấy!" Triệu Doanh Doanh mở to mắt, không tin mình đã làm chuyện như vậy.

Nhưng vẻ mặt Hoắc Bằng Cảnh trông rất nghiêm túc.

Triệu Doanh Doanh hạ giọng: "Nhưng Nguyệt Thần đại nhân chẳng phải là chàng sao..."

Hắn làm sao lại muốn tính sổ với nàng, chẳng phải hai người họ đều là hấn sao?

Chương 80: Làm Kẻ Trộm

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh nhìn khuôn mặt của hắn, nhỏ giọng lầm bầm: "Cho dù ta đã từng làm những chuyện như vậy khi say, nhưng hành động của người say không thể dùng lý trí bình thường để giải thích được."

Nàng nhìn khuôn mặt của Hoắc Bằng Cảnh, tưởng tượng hắn đeo chiếc mặt nạ bạc kia lên.

Hoắc Bằng Cảnh dường như cảm nhận được suy nghĩ của nàng, hắn lấy chiếc mặt nạ bạc từ bên cạnh và đeo lên.

Đúng là dáng vẻ của Nguyệt Thần đại nhân.

Triệu Doanh Doanh hít một hơi, cẩn thận quan sát hắn.

"Trong lòng Doanh Doanh, giữa ta và hắn, ai quan trọng hơn?" Hoắc Bằng Cảnh tháo mặt nạ bạc xuống, khi đeo mặt nạ thì là Nguyệt Thần đại nhân, khi tháo ra thì là vị quyền thần uy danh.

Hoắc Bằng Cảnh hỏi xong, cảm thấy mình có chút trẻ con.

Giống như Triệu Doanh Doanh đã nói, cả hai thân phận đều là hắn, hắn đang tranh giành với chính mình sao?

Chuyện như thế này, nếu là trước kia, hắn nhất định không thèm làm.

Hoắc Bằng Cảnh không tiếng động mỉm cười, ánh mắt sâu thẳm lặng lẽ nhìn Triệu Doanh Doanh, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Nhưng bây giờ, hắn lại muốn biết câu trả lời.

Triệu Doanh Doanh nhú mày nhẹ, không hiểu tại sao hắn lại rạch ròi chuyện này.

"Đã đều là tướng công, tất nhiên tướng công là quan trọng nhất."

Đây chẳng phải là câu trả lời hiển nhiên sao?

Hoắc Bằng Cảnh nghe vậy cười nhẹ, không hỏi tiếp nữa, chỉ ừ một tiếng. Hắn tháo mặt nạ bạc xuống, để bên cạnh, Triệu Doanh Doanh tò mò về chiếc mặt nạ bạc, cầm lên chơi.

Nàng đeo mặt nạ lên mặt, chiếc mặt nạ bạc được chế tác tinh xảo, rất đẹp. Nàng cầm mặt nạ, muốn xem mình đeo mặt nạ trông như thế nào, nhưng quay lại nhìn quanh phòng, nhận ra đây là thư phòng, làm gì có gương?

Triệu Doanh Doanh thở dài, tháo mặt nạ xuống, nhìn thấy một cái hòm không xa trước mặt. Cái hòm trông quen thuộc, Triệu Doanh Doanh tò mò bước đến gần.

"Cái hòm này trông quen quá." Triệu Doanh Doanh đứng trước giá sách, nhìn Hoắc Bằng Cảnh, ánh mắt hỏi: "Ta có thể mở không?"

"Có thể." Hoắc Bằng Cảnh đáp.

Triệu Doanh Doanh quay lại, mở cái hòm, nhìn thấy bên trong là những món đồ quen thuộc.

Son môi, áo váy, lễ vật tặng cho Nguyệt Thần đại nhân...

Triệu Doanh Doanh ngần ngừ nhìn vào cái hòm, suy nghĩ lặng lẽ trôi qua một lúc, mới quay lại. Nàng cầm hộp son lên, mở ra, nói: "Chàng... đều giữ lại sao..."

Nàng gần như đã quên, vì lễ vật đã được trao đi.

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu, tiến lên vài bước, dừng lại bên cạnh Triệu Doanh Doanh.

Giọng hắn mang theo ý cười: "Đều là tín vật định tình với Doanh Doanh, tất nhiên phải giữ cẩn thận."

Bốn chữ "tín vật định tình" khiến Triệu Doanh Doanh không khỏi mở to mắt, đúng là những thứ này là kỷ niệm của hai người.

Nàng nhìn hộp son trong tay, dùng đầu ngón tay thoa một ít lên môi, từ từ thoa đều, sau đó quay đầu nói với Hoắc Bằng Cảnh: "Đây là màu son ta thích nhất."

Hoắc Bằng Cảnh nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng, yết hầu khẽ động, mỉm cười: "Thật đẹp."

Hắn dường như nhớ lại lần đầu gặp nàng, qua tán lá xanh um, ánh nắng lấp lánh chiếu xuống từ phía sau lưng nàng, đôi môi đỏ của nàng khẽ mấp máy.

Triệu Doanh Doanh vẫn tiếp tục nói: "Lúc đó ta còn tưởng chàng là một nữ nhân, nên nghĩ rằng, thế gian này nữ tử nào không yêu cái đẹp, huống chi chàng lại bị giam cầm trong khuê phòng mấy nghìn năm..."

Nàng chưa kịp nói hết câu, Hoắc Bằng Cảnh đã lập tức ngăn lời bằng một nụ hôn.

Nụ hôn của Hoắc Bằng Cảnh bất ngờ rơi xuống, chặn lại đôi môi đang mở của nàng. Hắn say đắm hôn lên đôi môi nàng, cẩn thận nếm trải, liếm sạch lớp son trên môi nàng.

Hắn đẩy Triệu Doanh Doanh vào kệ sách, lưng nàng dựa lên kệ, cảm thấy đau, trước mặt là ngực rắn chắc của Hoắc Bằng

Cảnh, mỗi khi hân hôn nàng, đầu óc nàng đều trở nên mơ màng.

Mắt nàng mờ nước, nhìn Hoắc Bằng Cảnh, nghe hắn nói: "Ta đã muốn hôn Doanh Doanh như vậy từ lâu."

Triệu Doanh Doanh ồ lên, hỏi: "Lâu đến mức nào? Chẳng lẽ chàng yêu ta từ cái nhìn đầu tiên sao?"

Khóe miệng nàng nhếch lên, có chút tự đắc.

"Có lẽ vậy."

Triệu Doanh Doanh đẩy nhẹ Hoắc Bằng Cảnh, hắn lùi lại một bước, nàng quay lại, tiếp tục lấy những món đồ trong hòm ra, không kìm được hồi tưởng.

"Bộ váy này cũng là bộ ta thích nhất." Nàng lấy váy ra, đã lâu không mặc, cảm thấy muốn thử lại.

"Ta có thể lấy lại bộ váy này không?"

"Không được, Doanh Doanh đã tặng ta rồi, nó là của ta. Ta sẽ giữ gìn cẩn thận, sau này khi chúng ta già đi, sẽ lấy ra xem lại." Hoắc Bằng Cảnh nói nghiêm túc.

Triệu Doanh Doanh từ chối: "Không được, nếu chàng lấy ra cho con cháu xem, chắc chắn chúng sẽ hỏi câu chuyện đằng sau, nghe xong sẽ cười ta."

Nàng không muốn những chuyện gốc gác của mình lại lưu truyền cho con cháu, thật quá mất mặt.

Con cháu?

Hoắc Bằng Cảnh chưa từng nghĩ đến chuyện này, trong đầu hắn hiện lên hình ảnh, giống như ngày đầu tiên họ gặp nhau, một ngày nắng đẹp, hắn và Doanh Doanh đã già, ngồi bên nhau,

Doanh Doanh dựa vào vai hăn, xung quanh là một đám trẻ con...

Dường như cũng không tệ.

Hăn cười nhạt, cố ý trêu nàng: "Không thể trả lại cho Doanh Doanh, nhưng Doanh Doanh có thể mặc, mặc xong lại trả cho ta."

Triệu Doanh Doanh gật đầu: "Được thôi."

Nàng liền định lấy váy đi, nhưng bị Hoắc Bằng Cảnh ngăn lại: "Ta nói là, mặc ngay bây giờ, ở đây."

Triệu Doanh Doanh nhú mày: "Không được, đây là thư phòng, hơn nữa Hồng Miên không có ở đây, không ai giúp ta thay đồ."

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Bộ váy này trông đẹp như vậy, mặc lên người Doanh Doanh chắc chắn sẽ đẹp hơn."

Triệu Doanh Doanh do dự một lúc, miễn cưỡng đồng ý: "Vây cũng được."

Nàng cúi đầu tháo váy mình ra, nói: "Chàng không được nhìn trộm ta."

Nàng nói, rồi lặng lẽ đi xa một chút, tiến về phía bàn. Quay lại nhìn Hoắc Bằng Cảnh: "Chàng nhắm mắt lại, không được nhìn ta."

Hoắc Bằng Cảnh nhượng mày, làm theo, nhắm mắt lại.

Triệu Doanh Doanh xác nhận hăn đã nhắm mắt, mới bắt đầu thay váy. Bộ váy này không quá phức tạp, nàng một mình cũng có thể mặc, nhưng sau khi thay xong vẫn đỏ mặt hời.

Nàng hít một hơi sâu, lau mồ hôi trên trán, định quay đầu bảo Hoắc Bằng Cảnh mở mắt, thì đối diện với ánh mắt của hắn.

Hóa ra hắn đã mở mắt rồi, không biết đã nhìn bao lâu.

"Chàng không giữ lời!" Triệu Doanh Doanh nói.

Hoắc Bằng Cảnh bước lên vài bước, ánh mắt tràn đầy thương thức, từ đầu đến chân nhìn nàng một lượt, nói thầm bên tai nàng: "Doanh Doanh không mặc y phục, ta đã thấy nhiều lần rồi, Doanh Doanh còn ngại gì nữa?"

Hắn ngừng lại, nói: "Thật sự rất đẹp, váy đẹp, Doanh Doanh còn đẹp hơn."

Triệu Doanh Doanh được hắn khen ngợi, nở nụ cười, xoay một vòng, khoe bộ váy trên người: "Tất nhiên rồi."

Bộ váy xoay quanh Hoắc Bằng Cảnh, hắn đưa tay, để bộ váy lướt qua đầu ngón tay.

Triệu Doanh Doanh chưa kịp đứng yên, bỗng nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, còn có tiếng nói chuyện. Nàng sững sờ, nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh dường như mới nhớ ra: "Ta đã hẹn vài vị đại nhân đến bàn công việc, quên mất chưa nói với Doanh Doanh."

Triệu Doanh Doanh kinh ngạc, theo phản xạ muốn bước ra cửa, nhưng vừa đi được hai bước đã nhìn thấy bóng dáng của nhóm quan viên.

Nàng sững lại, không biết vì sao theo phản xạ cảm thấy không nên gặp họ, lại quay người, ánh mắt vội vàng tìm kiếm khắp phòng, rồi dừng lại trên bàn.

Nàng chỉ do dự một giây, liền chui vào dưới bàn.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn hành động của nàng, không khỏi bật cười.

Sao nàng lại giống như đang làm kẻ trộm trong nhà của hắn?

Hắn đứng dậy, thấy nhóm quan viên đã đến cửa, đành nhin cười, quay lại bàn ngồi.

Nhóm quan viên bước vào thư phòng, hành lễ với Hoắc Bằng Cảnh: "Hạ quan bái kiến Hoắc tướng."

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Miễn lễ, các vị đại nhân ngồi đi."

Triệu Doanh Doanh chui vào dưới bàn mới nhận ra, mình đang làm gì vậy? Nàng là phụ nhân của Hoắc Bằng Cảnh, xuất hiện ở thư phòng của hắn chẳng có gì lạ, sao lại phải như kẻ trộm?

Nhưng bây giờ nàng đã chui vào, nếu lúc này chui ra khỏi bàn, thật sự mất mặt, không biết nhóm quan viên sẽ nghĩ thế nào về nàng.

Nàng thở dài, chỉ mong bọn họ nhanh chóng bàn xong công việc để nàng còn rời đi.

Nhưng họ lại nói chuyện rất lâu, không có ý định kết thúc. Triệu Doanh Doanh ngồi dưới bàn, không hiểu họ đang nói gì, chỉ thấy chán muốn chết, đã muốn ngáp.

Khó chịu hơn là chân nàng sắp tê dại, Triệu Doanh Doanh từ từ di chuyển chân, muốn thay đổi tư thế. Nhưng không gian dưới bàn rất chật hẹp, nàng di chuyển được hai bước, liền đập đầu vào bàn, không khỏi khẽ kêu một tiếng.

Triệu Doanh Doanh vội vàng che miệng.

Trong phòng rộng lớn, tiếng khẽ kêu của nữ tử rất rõ ràng, nhiều vị quan đều nghe thấy. Họ ngừng nói chuyện, nhìn nhau, rõ ràng đều nghe thấy tiếng đó.

Chỉ có mấy vị quan viên lớn tuổi, nhìn qua đều thấy hết, nên người có thể phát ra âm thanh này, chỉ có thể là...

Mấy vị quan cùng nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh cũng nghe thấy, không chỉ nghe thấy, hắn còn nhìn thấy cảnh Triệu Doanh Doanh đập đầu vào bàn, khóe miệng hơi nhếch lên. Nhưng đối diện ánh mắt của các vị quan, Hoắc Bằng Cảnh tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra.

"Sao vậy? Lý đại nhân, nói tiếp đi."

Lý đại nhân thấy vậy, đành tiếp tục nói.

"Hạ quan cho rằng, hành động lần này của Tây Lan, rõ ràng là không coi Đạp Chiếu ra gì..."

Triệu Doanh Doanh nghe thấy họ ngừng lại, tim đập thành thịch, nghĩ mình bị phát hiện. May mắn sau đó, mọi thứ lại trở nên bình thường.

Nàng thở phào, duỗi chân ra, ngồi xuống đất.

Vì vậy mấy vị quan đang hào hứng nói chuyện, liền thấy từ dưới bàn của Hoắc tướng, thò ra một đôi chân thon thả, đôi giày thêu của nữ tử rất dễ thấy.

Mọi người lại nhìn nhau, nhìn về phía Hoắc Bằng Cảnh.

Chỉ thấy Hoắc Bằng Cảnh vẫn bình thản, dường như không thấy có vấn đề gì.

Họ đành tiếp tục.

"Hạ quan cho rằng, nếu Tây Lan liên minh với phía Bắc, e là không ổn..."

Triệu Doanh Doanh ngồi dưới đất, nghe mà chán đến cực độ, không biết họ còn nói bao lâu, cổ cũng đau vì phải giữ nguyên tư thế. Nàng không nhin được kéo áo Hoắc Bằng Cảnh, thì thầm: "Tướng công, các chàng còn nói bao lâu nữa?"

Nàng nghĩ mình nói rất nhỏ, nhưng mấy vị quan lại ngừng lại.

Hoắc phu nhân, ngài nói chuyện như vậy, ai cũng nghe thấy!

Phu thê hai người, tình thú cũng thật đặc biệt.

Hoắc Bằng Cảnh khẽ ho một tiếng, nói: "Xin lỗi, Vương đại nhân, nói tiếp đi."

Mấy vị quan làm sao còn nói tiếp được, nhìn nhau, đều tìm lý do cáo từ, nhanh chóng rời đi.

Triệu Doanh Doanh nghe tiếng bước chân dần xa, chui ra khỏi bàn, nói: "Chắc họ không phát hiện ra ta chứ?"

Hoắc Bằng Cảnh cười sâu: "Doanh Doanh nghĩ họ vì sao vội vàng rời đi?"

Triệu Doanh Doanh cười gượng, giải thích: "Biết vậy ta đã không chui vào, lúc đó đầu óc ta như bị ngớ ngẩn. Họ chắc sẽ không nghĩ nhiều chứ?"

Hoắc Bằng Cảnh suy tư: "Cũng may, họ chỉ nghĩ rằng, chúng ta đang làm chuyện khó nói ở đây."

Triệu Doanh Doanh: "..."

Chương 81: Thử Xem

DTV-EBOOK

Chỉ là hiểu lầm thôi sao?!

Hiểu lầm này chẳng phải quá lớn sao!

Hơn nữa, hai người rõ ràng rất trong sạch, ai lại giữa ban ngày ban mặt, trước mặt nhiều người như vậy, chọn một vị trí kỳ lạ như thế để làm chuyện đó cơ chứ?

Triệu Doanh Doanh chau môi, đôi mày nhíu lại, tức giận tự gõ nhẹ vào đầu mình: “Sao lúc đó ta lại chui vào làm gì cơ chứ?”

Bộ dạng lấm bầm của nàng khiến Hoắc Bằng Cảnh không khỏi nở nụ cười, hắt tưa vào bàn, ung dung nhìn nàng, thuận theo lời nàng hỏi: “Đúng rồi. Lúc đó Doanh Doanh sao lại nghĩ tới chuyện chui vào đó? Nàng sợ cái gì?”

Triệu Doanh Doanh cau mày: “Ta cũng không biết, chỉ là thấy bóng họ sắp tới gần, cảm giác gặp mặt thế này không hay cho lắm, rồi quay lại thì thấy bàn. Thật ra vừa chui vào ta đã hối hận, nhưng lúc đó họ đã vào, nếu chui ra thì còn mất mặt hơn.”

Nàng nói xong, buồn bã thở dài: “Giờ phải làm sao đây? Hiểu lầm lớn thế này, có ảnh hưởng đến danh tiếng của chàng không?”

Nàng nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Khóe miệng Hoắc Bằng Cảnh khẽ nhếch lên, nói: “Không sao, họ không dám nói gì đâu.”

Triệu Doanh Doanh vẫn bĩu môi: “Không dám nói thì cũng chắc chắn nghĩ trong lòng, thật là, sao suy nghĩ của họ lại bần

thủ như vậy? Chẳng lẽ ta trốn dưới bàn thì chắc chắn là làm chuyện đó sao?”

Nụ cười trên môi Hoắc Bằng Cảnh càng sâu, hắn đứng thẳng dậy, kéo nàng vào lòng: “Được rồi, bọn họ muốn nghĩ gì thì để họ nghĩ, dù sao cũng không ai dám nói bậy. Người khác muốn nghĩ gì, cũng không thể cấm họ nghĩ, đúng không?”

Triệu Doanh Doanh vẫn thở dài không ngừng: “Thật phiền phức.”

Nàng nghiêng đầu, liếc mắt trách Hoắc Bằng Cảnh: “Đều tại chàng. Chàng hẹn người mà không báo trước cho ta, lại còn bắt ta thay đồ ở đây!”

Hoắc Bằng Cảnh nắm tay nàng đưa lên môi hôn, gật đầu nhận lỗi: “Ừ, là lỗi của ta.”

Hắn hôn lên mu bàn tay mềm mại của Triệu Doanh Doanh, rồi nhẹ nhàng hôn lên má trắng mịn của nàng, thì thầm: “Nhưng Doanh Doanh, nếu họ đã hiểu lầm rồi, sao chúng ta không thử xem?”

Hắn cười khẽ, tiếp tục: “Doanh Doanh có nhớ, trong thoai bản đó cũng có cảnh tương tự.”

Triệu Doanh Doanh cau mày, nhớ lại trong đầu, hình như đúng là có một đoạn như vậy, viết về nam chính và nữ chính trong thư phòng, nữ chính quỳ xuống, dùng miệng giải tỏa cho nam chính, rồi sau đó lại tiếp tục làm chuyện đó.

Triệu Doanh Doanh dậm chân, trừng mắt nhìn hắn: “Phi! Trong thoai bản đó cái gì mà không có? Chẳng lẽ đều phải thử hết sao?”

Quả thật là ở bất cứ đâu, lúc nào cũng có thể làm chuyện đó.

Nàng đẩy Hoắc Bằng Cảnh ra, quay người bước đi.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn theo bóng lưng nàng, mắt lại hiện lên ý cười: “Hóa ra Doanh Doanh muốn thử hết, cũng không phải không được, chỉ là có vài cảnh hơi khó. Nhưng nếu Doanh Doanh muốn thử, ta cũng không ngại đáp ứng.”

Bước chân Triệu Doanh Doanh dừng lại, quay đầu lại đỏ mặt giận dữ: “Ta không có!”

Triệu Doanh Doanh vừa giận vừa xấu hổ rời khỏi thư phòng, trở về phòng ngủ, nàng sờ lên má đang nóng bừng của mình, ngồi xuống ghế mỹ nhân. Hồng Miên cùng một nhóm nha hoàn vội vàng đến hầu hạ, Hồng Miên rót cho Triệu Doanh Doanh một chén trà, hỏi: “Phu nhân làm sao thế?”

Triệu Doanh Doanh cầm chén trà, giận dữ uống một ngụm, muốn nói gì đó nhưng lại thấy chuyện vừa rồi không tiện kể ra trước mặt các nàng, đành nói: “Thôi, không có gì.”

Nàng đặt chén trà xuống, gọi Hồng Miên: “Người bảo mọi người chuẩn bị một chút, buổi chiều chúng ta ra phố đi dạo.”

Hồng Miên đáp lời.

Dùng xong bữa trưa, chờ khi mặt trời bớt gắt, Triệu Doanh Doanh mới dẫn nhóm nha hoàn ra ngoài dạo chơi.

Lúc này đã vào tháng bảy, tháng bảy nóng nực, tháng chín đã se lạnh, chẳng bao lâu nữa trời sẽ mát mẻ hơn, nhưng những ngày này vẫn còn rất nóng.

Chiếc xe ngựa phủ xanh vàng đậu trước cửa tiệm, chiếm gần hết hai phần ba đường, cảnh tượng này khiến dân chúng qua đường không khỏi dừng lại ngắm nhìn. Chỉ thấy rèm xanh được vén lên, trước tiên lộ ra một đôi tay thon thả.

Chưa thấy người đã thấy bà tử bên cạnh xe ngựa mở ô, che đi ánh nắng đã bớt gay gắt.

Sau đó cuối cùng cũng thấy người trong xe ngựa.

Mái tóc đen, làn da trắng, búi tóc cao, như đóa sen rực rỡ, khiến người ta không thể rời mắt.

Dân chúng tuy không nhận ra những phu nhân quyền quý, nhưng ngày thường cũng gặp không ít, hôm nay vị này rõ ràng là người lạ.

Có người hỏi: “Đây là phu nhân nhà nào vậy? Sao lại lạ mặt thế?”

“Không biết, chưa gặp bao giờ.”

“Hình như là Hoắc tướng phu nhân...”

Chẳng mấy chốc đã có một đám người vây quanh, ồn ào náo nhiệt. Thế tử của Thụy Dương Vương phủ đang uống trà với bằng hữu trên lầu hai trà quán đối diện, thấy cảnh này, không khỏi liếc mắt nhìn qua.

“Có chuyện gì xảy ra vậy? Sao nhiều người vây quanh thế?” Người bằng hữu hỏi.

Thế tử Trần Kính Chi của Vương gia Thụy Dương nói: “Nhìn cảnh này, chắc là Trịnh Khê rồi.”

Bằng hữu nghe vậy, cười cợt: “Thế tử chẳng phải nên qua đó chào hỏi một tiếng?”

Ai cũng biết Trần Kính Chi có tình cảm với Trịnh Khê. Đáng tiếc, Tương Vương có mộng, thần nữ vô tình (*), Trịnh Khê một lòng say mê Hoắc tướng, bao năm qua vẫn không từ bỏ.

Trần Kính Chi cười nhạt: “Thôi đi, gặp ta nàng lại không vui, sao phải tự chuốc lấy phiền.”

Bằng hữu thở dài, lại nói: “Trước đây có lẽ thế tử không có cơ hội, bây giờ tình hình khác rồi. Thế tử hẳn biết, Hoắc tướng lần này về Kinh thành, còn mang theo một vị phu nhân xinh đẹp tuyệt trần, nghe nói phu thê vô cùng hòa hợp, hôm qua vương phi còn tổ chức tiệc thưởng hoa, mời vị phu nhân đó đến, Hoắc tướng còn đặc biệt đến đón về nhà dùng cơm trưa, thật khiến người ta ghen tị.”

Trần Kính Chi biết chuyện mẫu thân tổ chức tiệc thưởng hoa hôm qua, cũng biết Trịnh Khê sẽ tới. Đạo trước hẳn muốn lấy lòng Trịnh Khê, đặc biệt tìm một viên Đông châu hiếm có tặng nàng, không ngờ Trịnh Khê không nhận tấm lòng của hẳn, hai người vì thế mà cãi nhau, hôm qua là hẳn cố ý tránh mặt.

Hắn không muốn hỏi thăm chuyện tiệc thưởng hoa, tự nhiên cũng không biết chuyện về vị phu nhân của Hoắc tướng.

Nhưng Trịnh Khê yêu mến Hoắc tướng, nhìn thấy người trong mộng của mình tình cảm với người khác, chắc chắn trong lòng không vui.

Trần Kính Chi cúi đầu, nghĩ về chuyện của Trịnh Khê, hỏi bằng hữu: “Sau đó có chuyện gì không?”

Bằng hữu thở dài, nói: “Nghe nói Trịnh cô nương chịu chút đả kích, lúc này đang buồn bã, nếu thế tử tận tình chăm sóc, có lẽ cô nương ấy sẽ quay đầu nhìn lại.”

Trần Kính Chi nói: “Với tính cách của nàng, sợ rằng ta tới gần, nàng chỉ càng buồn hơn.”

Hai người đang nói chuyện, bằng hữu bỗng nhìn thấy người bị vây quanh không phải Trịnh Khê, mà là một mỹ nhân khác.

“Hử? Khi nào Kinh thành có mỹ nhân như vậy?” Bạn ngạc nhiên, “Chẳng lẽ là Hoắc tướng phu nhân? Nghe nói vị phu nhân này xinh đẹp như hoa sen, còn đẹp hơn cả Trịnh cô nương.”

Trần Kính Chi cúi đầu nhìn, thấy bóng dáng của Triệu Doanh Doanh. Quả thật, so với Trịnh Khê còn đẹp hơn vài phần.

Trịnh Khê luôn tự hào về nhan sắc của mình, bị nàng ấy vượt qua, trong lòng chắc chắn không thoải mái.

Trần Kính Chi đặt chén trà xuống, nói: “Hôm nay có việc, xin đi trước, tiền trà cứ ghi vào sổ của ta.”

Trần Kính Chi rời trà quán, đến phủ Hầu quốc Công, gặp Trịnh Khê.

Trịnh Khê bị đả kích hôm qua, làn da vốn trắng nay càng trắng bệch, khiến người ta xót xa.

Ánh mắt Trần Kính Chi dịu dàng, định mở miệng nói, Trịnh Khê lại lên tiếng trước: “Nếu thế tử đến xem trò cười của ta, xin mời về.”

Sắc mặt Trần Kính Chi trầm xuống: “Khi nào ta đến xem trò cười của nàng, ta chỉ sợ nàng quá buồn, muốn an ủi nàng.”

Trịnh Khê khẽ cười khẩy: “Không cần, ta không yếu đuối như vậy. Đa tạ lòng tốt của thế tử, nhưng xin mời thế tử về.”

Trần Kính Chi từ nhỏ cũng được nâng niu, bị Trịnh Khê cự tuyệt mấy lần, cũng mất kiên nhẫn, hậm hực bỏ đi.

Trịnh Khê tiễn Trần Kính Chi đi, gặp Hầu quốc Công phu nhân ngoài cửa.

Hầu quốc Công phu nhân dịu dàng nói: “Khê nhi, ta biết con thích Hoắc tướng, nhưng trước đây thì không sao, Hoắc tướng không có ai bên cạnh, con muốn đợi, ta cũng không cản. Nhưng bây giờ Hoắc tướng đã có thê tử, phu thê tình cảm, con hà tất phải lãng phí tuổi xuân như vậy?”

Trịnh Khê há miệng, muốn phản bác: “Nhưng...”

Hầu quốc Công phu nhân cắt lời: “Khê nhi, con không thể nào muốn làm thiếp của hắn đúng không? Đúng, hắn ta xuất sắc, nhưng con cũng không kém, con phải tỉnh táo, phải nghĩ cho bản thân. Thế tử Thụy Dương Vương tuy không bằng Hoắc tướng, nhưng cũng không tồi, gia thế và phẩm cách đều xứng với con. Con thử nghĩ xem?”

Trịnh Khê lòng rối bời, cắn môi, xin phép rời đi.

Hầu quốc Công phu nhân nhìn theo bóng nhi nữ, lại thở dài.

Trần Kính Chi rời khỏi phủ Hầu quốc Công, tâm trạng không vui, đi đến Phồn Lâu uống rượu.

Phồn Lâu là chốn ăn chơi nổi tiếng nhất kinh thành, người vào đây đều là quan lại quyền quý, tiêu tiền như nước. Phồn Lâu ngày đêm ca múa không ngừng, tiểu nhị nhận ra Trần Kính Chi, lập tức dẫn vào.

“Thế tử hôm nay muốn uống gì? Ngoài rượu, còn có một lô vũ cơ mới tới, thế tử có muốn xem không?”

Trần Kính Chi đặt một thỏi vàng lên bàn: “Gọi lên cho ta xem.”

Tiểu nhị gật đầu lia lịa, nhanh chóng xuống gọi vũ cơ.

Những vũ cơ mặc y phục mỏng manh, nhanh chóng lên nhảy múa, thân hình uyển chuyển, eo thon thả. Trần Kính Chi đã

uống vài chén rượu mạnh, ý thức dần mơ hồ, ngẩng lên, thấy mờ ảo giống Trịnh Khê, nhìn kỹ lại thì không phải, chỉ có nét mặt hơi giống.

“Lại đây.” Trần Kính Chi gọi.

Vũ cơ trong lòng mừng rỡ, bước lên một bước, rót rượu cho Trần Kính Chi: “Nô gia rót rượu cho công tử.”

“Ngươi tên gì?” Trần Kính Chi nắm cằm cô.

Vũ cơ cúi đầu đáp, bộ dạng ngoan ngoãn nhất giống Trịnh Khê.

“Nô gia tên là Uyển Uyển.”

“Uyển Uyển? Tên này không hay, gọi là Tích Tích đi.”

“Nô gia cảm tạ công tử ban tên, nhưng không biết là chữ Tích nào?”

“Chữ Tích trong từ ‘trân quý’(*), thế nào?”

“Hay lắm.” Vũ cơ mừng rỡ nói.

Trần Kính Chi hài lòng với thái độ của nàng, đứng dậy dựa vào bàn, Khê Khê vội đỡ hân, đây là cơ hội của nàng, phải nắm lấy.

“Công tử say rồi, để Tích Tích tiễn công tử về được không?”

“Được...được, trở về, ngươi trở về cùng bản thế tử..”

...

Chiều hôm đó Triệu Doanh Doanh đi dạo các tiệm vải và tiệm quần áo trong kinh thành, nhận ra vải vóc và mẫu mã ở đây đẹp hơn ở Hồ Châu, y phục cũng đẹp hơn. Nàng không kìm lòng

được, mua rất nhiều mang về, những chuyện không vui buổi sáng đã bị bỏ lại phía sau.

Nàng tắm xong bước ra, Hoắc Bằng Cảnh đã nửa nằm nửa ngồi trên giường, tay cầm một quyển sách.

Triệu Doanh Doanh vén màn lên, tưởng hắn đang đọc sách đứng đắn, kết quả liếc mắt nhìn, sững người.

Quyển sách trong tay hắn chẳng phải là cuốn thoại bản mà nàng từng đọc hay sao?

—

(*) Chú thích: Chữ ‘Tích’ cách đọc giống chữ ‘Khê’. Nên Trần Kính Chi mới đặt tên này cho vũ nữ.

Chương 82: Tò Mò

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh bấu môi, lẩm bẩm: "Sao chàng lại đang đọc loại sách này?"

Hắn đọc một cách nghiêm túc và chăm chú như vậy, nàng còn tưởng hắn đang đọc sách gì nghiêm túc. Làm sao người như hắn có thể đọc loại sách này mà mặt vẫn không biểu cảm gì? Khi nàng đọc, đầu nàng đầy mồ hôi, ánh mắt lảng tránh, và cứ nhăn mặt nhăn mày.

Triệu Doanh Doanh nằm xuống một bên, ánh mắt không thể không liếc qua cuốn thoại bản trong tay Hoắc Bằng Cảnh. Thứ này, sao hắn còn mang về Kinh thành chứ?

Hoắc Bằng Cảnh đặt thoại bản xuống, trên khuôn mặt lạnh lùng hiện lên ý cười, nói: "Vì hình như Doanh Doanh rất muốn thử, nên ta đọc lại để hiểu rõ hơn."

Triệu Doanh Doanh ngay lập tức nhướn mày, phản đối: "Ta không muốn thử!"

Hoắc Bằng Cảnh nhìn nàng: "Doanh Doanh thực sự không muốn thử sao?"

"Không muốn!" Triệu Doanh Doanh hơi ngẩng đầu, quay sang nằm xuống, kéo chăn lên che mặt: "Ngủ thôi, hôm nay đi dạo cả buổi chiều, mệt chết mất."

Nàng nhắm mắt lại, một lúc sau, không cảm thấy hắn có động tĩnh gì. Nàng lại mở mắt, liếc nhìn Hoắc Bằng Cảnh, chỉ thấy hắn vẫn đang đọc thoại bản, vẻ mặt chăm chú, thỉnh thoảng lật một trang, rồi lông mày khẽ nhíu lại.

Triệu Doanh Doanh ngồi dậy, hắng giọng, nhỏ giọng lắm bẩm: "Thật ra... cũng không phải không thể thử..."

Hoắc Bằng Cảnh nhìn thoai bản, trên mặt khẽ cười, sau đó quay đầu nhìn Triệu Doanh Doanh nói: "Doanh Doanh muốn thử gì?"

Triệu Doanh Doanh bị hấn nhìn, hai má càng hồng thêm, suy nghĩ một lúc, rồi cúi mắt, tránh ánh mắt của Hoắc Bằng Cảnh nói: "Chuyện hôm nay... trong thư phòng..."

Giọng nàng càng nói càng nhỏ, đến cuối cùng thì gần như không nghe thấy.

Nhưng Hoắc Bằng Cảnh vẫn nghe được.

Hắn gật đầu hiểu: "Vậy chúng ta bây giờ đi thư phòng?"

Nói xong, hắn đã nghiêng người, chuẩn bị xuống giường.

Triệu Doanh Doanh vội nắm lấy tay hắn: "Không đi!"

"Ồ? Vậy thử thế nào?" Hoắc Bằng Cảnh cố tình hỏi.

Nhìn khuôn mặt trắng trẻo của nàng dần trở nên hồng hào, hắn chỉ thấy thật đáng yêu. Hắn thích nàng không phải vì nàng duyên dáng, đoan trang, mà vì nàng không gò bó, không ép mình vào khuôn khổ, nàng có một loại trong sáng kỳ diệu, đó là một sức sống nguyên thủy, chưa từng bị giới hạn, như những đóa hoa đào nở rộ tự do trong mùa xuân.

Triệu Doanh Doanh chính là đóa hoa đào nở rộ trên cây của hắn..

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười, nhìn mái tóc đen mượt của nàng, những sợi tóc mềm mại rủ xuống vai. Hương thơm dịu dàng tỏa ra từ nàng, như từng sợi tơ bao bọc lấy trái tim hắn.

Triệu Doanh Doanh căn môi, khẽ ngẩng đầu, đôi mắt đẹp dễ tràn đầy ngưỡng ngùng. Nàng muốn nói rồi lại thôi, rồi cuối cùng ngồi thẳng dậy, ghé sát vào tai hắn thì thầm.

"..." Giọng nàng mang theo sự mê hoặc tự nhiên, làm lòng người say đắm, nhưng nàng lại không tự biết.

Hoắc Bằng Cảnh ánh mắt sâu thẳm, đáp lại nhẹ nhàng.

Triệu Doanh Doanh không tự nhiên mà ho khan một tiếng, liếc nhìn căn phòng sáng sủa, cả gian ngoài và gian trong đều có đèn. Nàng nói: "Vậy chàng thối tắt nến trước đã."

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu, xuống giường, chỉ mặc một chiếc áo ngủ rộng, dáng người cao ráo đi quanh tấm bình phong, thối tắt hết nến ở ngoài. Chỉ để lại ngọn nến đầu giường.

"Phải để lại một ngọn nến, Doanh Doanh, nếu không tối quá thì làm sao thỏa mãn sự tò mò của nàng được?" Hoắc Bằng Cảnh quay lại nhìn nàng, trên môi nở một nụ cười nhẹ.

Triệu Doanh Doanh thấy hắn nói có lý, do dự một lúc, rồi đồng ý.

Trong phòng ánh sáng mờ mờ, ánh nến nửa sáng nửa tối chiếu lên người họ, Hoắc Bằng Cảnh trở lại giường, ngồi đối diện với Triệu Doanh Doanh.

Hai cái bóng đổ dài lên tường.

Triệu Doanh Doanh nhìn cái thứ không hề xa lạ kia, có chút do dự, nàng cảm giác như nó đang nháy múa trong ánh sáng mờ ảo. Nàng nuốt nước bọt, vén tóc ra sau, rồi cúi người, thấy vật đó càng lớn hơn.

Đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua, dường như không có cảm giác gì. Triệu Doanh Doanh ngồi lại, hồi tưởng một lúc.

Nàng tự nhủ thoải bản thật lừa người, chẳng có cảm giác gì, chỉ... không có cảm giác gì hết.

Nhưng cũng không có cảm giác khó chịu. Nàng còn tưởng, nơi đó là chỗ đi tiểu, chắc chắn rất hôi, nhưng không phải.

Nhưng để tiến xa hơn, nàng không làm được.

"Được rồi, ngủ đi!" Triệu Doanh Doanh nghiêng người định chui vào chăn, bị Hoắc Bằng Cảnh giữ lại.

"Đây là thử của nàng sao?" Hoắc Bằng Cảnh rõ ràng không hài lòng.

Triệu Doanh Doanh ngại ngùng chớp mắt: "Đúng vậy, thử rồi..."

Hoắc Bằng Cảnh khước môi hơi nhếch, nhìn nàng mỉm cười.

Triệu Doanh Doanh: "Chỉ là... ta cảm thấy... không hết được..."

Nàng bĩu môi, chỉ chỉ ngọc bội: "Nó lớn như vậy... miệng ta lại nhỏ... nhất định là không được, đúng không?"

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười, rõ ràng không có ý định dễ dàng kết thúc thử nghiệm này. Hắn kéo Triệu Doanh Doanh vào lòng, tách đôi chân nàng ra.

Nàng đưa yêu cầu thế này, hắn không nỡ bắt nàng làm gì nhiều, chỉ là hắn muốn thỏa mãn sự tò mò của nàng.

Hoắc Bằng Cảnh nhận thấy mình đã thay đổi ít nhiều, trước đây hắn không biết, hóa ra chuyện này thật sự vui vẻ như vậy, khiến người ta mãi vấn vương.

Triệu Doanh Doanh nhìn đầu hắn, hoảng hốt: "Tướng công... chàng định làm gì?"

Khi cảm giác bị liếm lên, giọng nàng đột nhiên thay đổi: "Ai... đừng..."

Thật kỳ lạ, nàng nghĩ.

Triệu Doanh Doanh không tự giác muốn khép chân lại, ngăn cản sự xâm nhập, nhưng không thể, chỉ có thể bất đắc dĩ cảm nhận. Nàng nắm chặt một góc chăn trong tay.

Nàng nhớ, thoại bản cũng từng viết cảnh này.

Triệu Doanh Doanh dùng khuỷu tay chống đỡ cơ thể, ngửa cổ trắng nõn, ánh mắt rơi trên màn che.

Thời tiết quả thật sắp chuyển lạnh, nàng chột nghĩ, mồ hôi trên ngực sau khi nguội đi, liền cảm thấy hơi lạnh.

Triệu Doanh Doanh kiệt sức, ngã vào chăn mềm mại, nàng ngượng ngùng quay đầu, chui vào gối.

Lại cảm thấy thoại bản dường như không hề phóng đại.

Vòng eo mảnh mai của nàng khẽ uốn éo, mồ hôi chảy dọc theo, ngón tay thô ráp của Hoắc Bằng Cảnh lướt qua mồ hôi, áp vào người nàng. Đôi chân nàng không còn sức, dễ dàng để hắn tiến vào, tiểu Doanh Doanh ướt đẫm, không có sức phản kháng.

Hoắc Bằng Cảnh kéo nàng ra khỏi gối, những nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống phía sau tai nàng: "Doanh Doanh thật ngọt."

Triệu Doanh Doanh mềm nhũn vô lực trừng mắt nhìn hắn, hoàn toàn không có uy lực, ngược lại như đang liếc mắt đưa tình.

Hoắc Bằng Cảnh cười nhẹ, định hôn nàng, nhưng nàng tránh đi.

"Không muốn..." nàng không tò mò về mùi vị của mình.

Nụ hôn khẽ chuyển hướng, rơi trên cổ nàng.

...

Trần Kính Chi tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ.

Hắn ngẩn người, dần tỉnh táo, cúi đầu nhìn thấy thân thể trắng trẻo bên cạnh. Ký ức đêm qua ùa về, Trần Kính Chi nhú mày, lật người xuống giường, nữ nhân bên cạnh cũng bị động tác của hắn đánh thức.

"Công tử..." Nàng ngượng ngùng trả lời.

Trần Kính Chi xoa trán, nhớ lại mọi chuyện, tối qua sau khi bị Trịnh Khê từ chối, hắn đi đến Phồn Lâu uống rượu, thấy vũ cơ này có vài nét giống Trịnh Khê, liền đưa nàng về nhà. Trần Kính Chi trong lòng đầy bức bối, "Người..."

Hắn không cho rằng nam nhân phải một lòng một dạ với một người, nhưng chuyện này hoàn toàn ngoài dự đoán của hắn, hơn nữa hắn vẫn chưa thành gia. Theo quan điểm của Trần Kính Chi, dù có nữ nhân khác đi nữa, cũng phải là sau khi hắn thành thân.

Hơn nữa, có lẽ sau lần này Trịnh Khê sẽ càng không chấp nhận hắn.

Trần Kính Chi tìm y phục mặc vào, nữ nhân im lặng quỳ bên cạnh, không nói lời nào. Sau khi mặc xong y phục, Trần Kính Chi mới quay lại nhìn nàng.

Nàng cúi đầu, dáng vẻ giống Trịnh Khê đến lạ, nhưng khuôn mặt lại không bằng Trịnh Khê, dung mạo nhạt nhòa hơn.

"Người..." Trần Kính Chi khó xử, không biết phải xử lý nàng thế nào, muốn nàng quay lại Phồn Lâu.

Tích Tích nói: "Nô tỳ đã là người của công tử, nguyện làm nô tỳ hầu hạ công tử, xin công tử đừng đuổi nô tỳ đi."

Trần Kính Chi á khẩu, những lời định nói nuốt trở lại, hẳn là thế tử của Vương phủ Thụy Dương, đâu cần thêm một nô tỳ hầu hạ?

Trần Kính Chi thở dài, cuối cùng nói: "Thôi, người ở lại đi."

Tích Tích ngẩng đầu, cảm tạ rồi rút.

Trần Kính Chi sai người sắp xếp chỗ ở cho Tích Tích trong viện của mình, nhưng không nói rõ danh phận, chỉ để nàng tạm thời ở lại, phân cho hai người hầu. Sắp xếp xong Tích Tích, Trần Kính Chi rời đi.

Tích Tích ngồi trong phòng, nhìn khuôn mặt mình trong gương đồng, mỉm cười.

Nàng đã thắng.

Sau khi bị Lâm thị sắp xếp người đưa đi ni cô am, trên đường nàng đã trốn thoát, rồi đi thẳng đến Kinh thành. Không ngờ trên đường lại gặp phải bọn cướp, nàng bị chúng bắt đi, bán vào Phồn Lâu làm vũ cơ. Dù sao, nàng Triệu Uyển Nghiên cũng từng là tiểu thư nhà quan, sao có thể chịu làm vũ cơ hèn hạ?

Nhưng nàng không muốn thì phải chịu đánh, không có cách nào khác, đành tạm thời nhượng bộ, tìm cách khác. Trong những ngày ở Phồn Lâu, nàng bị ép phải cười, còn bị những lão già trêu ghẹo, thật sự kinh tởm.

Triệu Uyển Nghiên từng hối hận, nàng thậm chí nghĩ, nếu gả cho Tiêu Hằng, có phải cuộc sống sẽ tốt hơn nhiều?

Nhưng sau khi hối hận, nàng càng không cam lòng.

Nàng đã chịu bao nhiêu khổ cực, đến Kinh thành, lẽ nào lại từ bỏ?

Có lẽ ông trời đã nghe thấy lời cầu xin của nàng, để nàng gặp được Trần Kính Chi.

Thế tử Vương phủ Thụy Dương, thân phận này chẳng phải cao quý hơn Tiêu Hằng hay sao?. Hơn nữa, Trần Kính Chi cũng không tệ, phong thái không thua gì Tiêu Hằng.

Ở bên Trần Kính Chi, còn hơn gả cho Tiêu Hằng vô dụng kia.

Dù hiện tại nàng chỉ là một thị thiếp không danh phận, nhưng dần dần, nàng sẽ leo lên, nàng phải làm thế tử phi. Thậm chí, nàng muốn làm Thụy Dương Vương phi. .

Như vậy, nàng cũng không thua kém Triệu Doanh Doanh.

Triệu Uyển Nghiên nhìn vào gương, tràn đầy hy vọng về tương lai.

...

Triệu Doanh Doanh phải trả giá đắt cho sự tò mò đêm qua.

Nàng dậy thì đã đến giờ dùng bữa trưa.

Hồng Miên hầu nàng rửa mặt, rồi kể về những tin tức nàng đã nghe được trong hai ngày qua.

"Phu nhân, nô tỳ đã hỏi thăm, nghe nói Hoắc đại nhân trước đây rất không gần gũi nữ nhân, đừng nói tiếp cận, ngay cả muỗi cái cũng không có bên cạnh. Trong Kinh thành có không ít cô nương ngưỡng mộ đại nhân, Trịnh cô nương là một trong số đó, nhưng đại nhân luôn đối với họ không có sắc mặt tốt, chứ đừng nói gì đến việc gần gũi. Còn về Thái hậu nương nương, có lời đồn, nói Thái hậu nương nương và đại nhân có gian tình, nên

đại nhân mới giúp đương kim Hoàng thượng lên ngôi..." Hồng Miên nói xong, vội bổ sung, "Nhưng phu nhân yên tâm, nô tỳ nghĩ đó đều là lời đồn, đại nhân sẽ không có gì với Thái hậu nương nương, chắc chắn là Thái hậu nương nương đơn phương thôi."

Triệu Doanh Doanh mặt mày, ngáp liên tục.

Hồng Miên thấy nàng không giận, mới tiếp tục nói: "Nô tỳ còn nghe nói, đại nhân chưa từng đến những nơi phong hoa tuyết nguyệt, giữ mình rất trong sạch. Thậm chí có người nói, đại nhân thực hiện việc cấm dục đến cùng."

Triệu Doanh Doanh cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, xoa cái eo đau nhức, rất khó hiểu: "Cấm dục? Tướng công của ta? Hay là nói Kinh thành còn có một vị Hoắc đại nhân khác?"

Hắn làm gì có cấm dục!

Chương 83: Khom Lưng

DTV-EBOOK

"Tin đồn này rốt cuộc có chính xác không?" Triệu Doanh Doanh chu miệng hỏi.

Hồng Miên nhìn qua mấy tiểu nha hoàn không xa, hạ giọng xuống, ghé sát vào tai Triệu Doanh Doanh nói: "Nô tỳ còn nghe nói, có tin đồn rằng, vì sao đại nhân không gần nữ sắc, là vì ngài ấy không thể..."

Triệu Doanh Doanh mở to mắt, hắn làm sao mà không thể được?!

Nếu hắn cũng gọi là không thể, thì trên đời này e rằng không có ai có thể nữa, hắn quá có thể ấy chứ.

Hồng Miên liếc nhìn vết đỏ trên cổ Triệu Doanh Doanh, nói: "Tất nhiên rồi, giờ phu nhân và đại nhân đã thành thân, lời đồn này tự nhiên cũng không còn nữa."

Hồng Miên đã thấy nhiều chuyện như thế này, nên không còn gì ngạc nhiên trước mức độ ân ái của hai người, nhưng những tiểu nha hoàn phụ trách dọn dẹp rõ ràng vẫn chưa quen, mặt đỏ bừng khi thay chăn màn, đến khi lui ra vẫn còn đỏ mặt.

Triệu Doanh Doanh trang điểm xong, dùng bữa trưa rồi bắt đầu buồn ngủ, nằm trên ghế mỹ nhân chợp mắt.

Khi Hoắc Bằng Cảnh trở về, vừa vặn thấy cảnh tượng này.

Mỹ nhân nghiêng mình trên ghế mỹ nhân, ánh nắng ấm áp buổi trưa rơi xuống bên cạnh nàng, đẹp mắt vô cùng, khiến người ta không khỏi nở nụ cười.

Hắn bước lại gần, ôm nàng vào lòng.

Triệu Doanh Doanh trong giấc mơ cảm nhận được động tĩnh, mơ màng mở mắt, ngái ngủ hỏi: "Tướng công đã về rồi sao?"

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng, đặt môi lên trán nàng.

Triệu Doanh Doanh chưa tỉnh hẳn, nói một câu rồi ngáp, lơ mơ ngủ tiếp.

Hoắc Bằng Cảnh lặng lẽ nhìn khuôn mặt nàng rất lâu, ánh mắt dần dần dịu dàng mỉm cười.

Hắn nhớ lại chuyện buổi sáng.

Gần đây phía bắc không yên ổn, Bắc Mạc và Đại Chiêu ở biên giới thường xuyên có động thái điều binh khiển tướng. Hơn nữa Tây Lan cũng có dị động, Bắc Mạc xảo quyết và hiếu chiến, khó tránh khỏi khiến người ta nghi ngờ. Nếu chỉ có một nước Bắc Mạc thì không đáng lo, Bắc Mạc mấy năm trước mới thua trận lớn, tinh dưỡng vài năm, quốc lực cũng không bằng Đại Chiêu, nếu bọn họ muốn cưỡng ép khơi mào chiến tranh, không có nhiều cơ hội thắng.

Nhưng nếu Bắc Mạc liên minh với Tây Lan, Đại Chiêu sẽ phải đối mặt với tình thế hai mặt thù địch, dù không đến mức thua, nhưng ứng phó cũng sẽ khó khăn. Hôm nay trên triều, chính vì việc này mà thảo luận, phe chủ chiến do Thụy Dương Vương đứng đầu cho rằng, hành động của Bắc Mạc chẳng khác nào khiêu khích Đại Chiêu, chỉ bằng tiên phát chế nhân, phát binh đánh Bắc Mạc, cho Bắc Mạc một bài học.

Đề nghị này tất nhiên bị Hoắc Bằng Cảnh bác bỏ.

Đánh Bắc Mạc không phải vấn đề, dù Tây Lan và Bắc Mạc liên minh, đánh nhau cũng không phải vấn đề lớn nhất, vấn đề lớn

nhất là, phía nam còn có Nam Hạ hổ thị dòm ngó. Nếu Nam Hạ thừa cơ nhảy vào, Đại Chiêu sẽ rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Hoắc Bằng Cảnh trước nay không làm chuyện không chắc chắn, trừ phi có thể đảm bảo Nam Hạ sẽ không tham gia, nếu không trận chiến này không thể đánh.

Hơn nữa, nếu đánh nhau, dân chúng lâm than, không có lợi cho quốc gia ổn định.

Hoắc Bằng Cảnh hiện nay trên triều địa vị vẫn là nói một không hai, phe của Thụy Dương Vương tự nhiên không thể lay chuyển. Ngay cả Hoàng thượng cũng đứng về phía Hoắc Bằng Cảnh, nói nên đặt dân chúng lên hàng đầu.

Buổi thượng triều tan rã trong không vui.

Tan triều, Thụy Dương Vương chặn đường Hoắc Bằng Cảnh.

"Bệnh của Hoắc tướng đã khỏi chưa?" Thụy Dương Vương cười hỏi thăm.

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Đa tạ Vương gia quan tâm, bệnh của bốn tướng đã gần khỏi hẳn rồi."

Thụy Dương Vương giả vờ ngạc nhiên: "Ồ? Vậy thật phải chúc mừng Hoắc tướng, chỉ là nghe nói bệnh của Hoắc tướng bị người hại bằng thứ độc nhất thiên hạ Ngọc Hoàng Tuyên, trên đời không có thuốc giải, không biết Hoắc tướng chữa khỏi thế nào?"

Thụy Dương Vương vuốt râu, tiếp tục nói: "Có phải Hoắc tướng khi rời Kinh dưỡng bệnh gặp được danh y ẩn dật thế gian? Nếu thật có danh y như vậy, Hoắc tướng nhất định phải giới thiệu cho bốn vương. Bốn vương tuổi tác cao, trên người nhiều bệnh, cần phải chăm sóc cẩn thận."

Hoắc Bằng Cảnh làm sao không hiểu ý trong lời nói của ông ta, ánh mắt lạnh lùng, tay chấp sau lưng, nói: "Đa tạ Vương gia quan tâm, bốn tướng đích thực gặp được một danh y thần kỳ, đã chữa khỏi bệnh cho bốn tướng. Lúc đó bốn tướng cũng nghĩ tới Vương gia tuổi cao, sức khỏe không tốt, còn hỏi danh y đó, muốn giới thiệu hần đến Kinh thành, chữa bệnh cho Vương gia. Nhưng danh y đó không biết tốt xấu, nghe nói phải chữa cho Vương gia, liền thay đổi sắc mặt, lập tức bỏ đi. Còn nói rằng, hần chỉ chữa bệnh cho người."

Thụy Dương Vương ánh mắt lạnh lùng, nghe ra sự mỉa mai trong lời nói của hần, cười không ra tiếng: "Vậy danh y này, thật là có mắt không trông, cũng không thể coi là danh y, Hoắc tướng vẫn nên cẩn thận, đừng để bị lừa."

Hoắc Bằng Cảnh nhắc mí mắt: "Vương gia yên tâm, bốn tướng tất nhiên sẽ không bị lừa. Bốn tướng còn phải vào cung gặp Hoàng Thượng, xin cáo từ trước."

Nói xong, đi qua Thụy Dương Vương, hướng về phía cung điện.

Thụy Dương Vương nhìn bóng lưng hần, cười lạnh: "Danh y gì chứ? Dù có Hoa Đà tái thế, cũng không giải được độc Ngọc Hoàng Tuyền."

Dù Ngọc Hoàng Tuyền không giết được Hoắc Bằng Cảnh, cũng sẽ khiến hần suốt đời chịu đau đớn.

Nghĩ vậy, Thụy Dương Vương trong lòng thoải mái hơn chút.

Hoắc Bằng Cảnh vào cung, đến Cần Chính Điện gặp Trần Chiêu.

"Hoàng Thượng hôm nay nói rất đúng, chỉ không biết, Hoàng Thượng trong lòng nghĩ vậy, hay chỉ là để chiêu theo thần?" Hoắc Bằng Cảnh nhìn Trần Chiêu, thiếu niên đang tuổi trưởng

thành, không biết từ khi nào đã cao hơn nhiều, sắp bằng hần rồi.

Trần Chiêu tránh ánh mắt của Hoắc Bằng Cảnh, hần luôn vừa kính nể vừa sợ hãi Hoắc Bằng Cảnh, muốn trở thành người lợi hại như Hoắc Bằng Cảnh, có quyền lực có thể lực, nhưng lại sợ Hoắc Bằng Cảnh. Dù sao hần có thể ngồi trên vị trí này, hoàn toàn dựa vào Hoắc Bằng Cảnh, nếu một ngày Hoắc Bằng Cảnh không muốn để hần tiếp tục ngồi, chắc chỉ là một câu nói.

"Trăm hôm nay nói, tự nhiên là lòng trăm nghĩ. Dân chúng là gốc của quốc gia, muốn xã tắc ổn định, không thể không nghĩ đến sự ổn định của dân. Huống hồ hôm nay Hoắc tướng nói rất có lý, Nam Hạ lập trường không rõ, không thể tùy tiện động binh." Trần Chiêu hơi lo lắng nhìn Hoắc Bằng Cảnh, chờ đợi phản ứng của hần. .

Thấy Hoắc Bằng Cảnh không nói gì, mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoắc Bằng Cảnh và Trần Chiêu thảo luận xong chính sự, định rời đi, gặp Thái hậu ngoài Cẩn Chính Điện.

Thái hậu thấy Hoắc Bằng Cảnh, dừng lại, giọng dịu dàng: "Hoắc tướng vất vả, Chiêu nhi không làm khó người chứ?"

Hoắc Bằng Cảnh nhìn Thái hậu với ánh mắt lạnh lùng, Thái hậu sống lại, cảm thấy ánh mắt hần hôm nay quá lạnh lùng. Nàng không khỏi chột dạ, nhớ lại những lời mình đã nói với phu nhân của hần hôm đó.

Nàng ta nghe hiểu sao? Về kể với Hoắc Bằng Cảnh rồi?

Chuyện nhỏ như vậy, cũng phải kể với hần sao?

Thật là...

Thái hậu cố gắng bình tĩnh, nghe Hoắc Bằng Cảnh nói: "Phụ giúp Hoàng thượng, đó là bốn phận của thần. Thái hậu nương nương, thần có việc muốn hỏi, không biết hôm đó Thái hậu nương nương gọi phu nhân của thần vào cung, đã nói gì với nàng? Thái hậu nương nương có thể nói chi tiết cho thần không."

Thái hậu lòng trùng xuống, cười nói: "Ai gia chỉ nói chuyện nhà với Hoắc phu nhân, không có gì bất thường."

Hoắc Bằng Cảnh không bỏ qua: "Xin Thái hậu nương nương nói chi tiết, phu nhân của thần hôm đó về nhà, không biết vì sao lại nghĩ rằng thần và Thái hậu quan hệ không bình thường, điều này thật khiến thần khó xử."

Ánh mắt hần lạnh lùng, rõ ràng không định bỏ qua chuyện này.

Thái hậu mặt hơi khó coi, nếu thật sự kể chi tiết ra, e rằng sẽ càng khó xử hơn, liền nói với cung nữ bên cạnh: "Nếu vậy, người kể lại cho Hoắc tướng những gì ai gia đã nói với Hoắc phu nhân hôm đó."

Cung nữ vâng lệnh, lập tức kể lại.

Thái hậu quay mặt đi, biết rằng những mưu kế nhỏ nòi của mình không qua mắt được Hoắc Bằng Cảnh. Hắn là người thông minh, những trò vặt vãnh của nữ nhân này hẳn chỉ khiến khinh thường. Hơn nữa, hắn chưa chắc gì đã không hiểu.

Nàng từng nghĩ, dù Triệu thị nghe ra ý trong lời nói của mình, cũng sẽ không trực tiếp nói với Hoắc Bằng Cảnh. Chuyện đó thật sự quá nhỏ nhen, nhưng nàng quên mất, vị Triệu thị này, dường như không phải tiểu thư khuê các.

Thái hậu cười khổ không ra tiếng, càng thêm ghen tỵ với Triệu thị. Nàng ta trẻ đẹp, lại được Hoắc Bằng Cảnh sủng ái.

Cung nữ kể xong, chờ đợi chỉ thị của Hoắc Bằng Cảnh.

Thái hậu cũng chờ đợi Hoắc Bằng Cảnh lên tiếng.

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Thần và Thái hậu, hình như không quá thân thiết."

Thái hậu cúi đầu, nghe lời hần nói, lặng im không nói, nàng không thể bào chữa cho mình.

"Ai gia... hiểu rồi." Nàng dường như chưa làm gì, đã thua tan tác.

Hoắc Bằng Cảnh nói thêm: "Mong rằng Thái hậu thật sự hiểu, thần không muốn sau này lại xảy ra chuyện tương tự. Xin Thái hậu sau này ít gọi phu nhân của thần vào cung nói chuyện. Nàng tuổi còn nhỏ, tính tình đơn giản, không hợp với Thái hậu, e rằng không nói chuyện được."

Thái hậu nghe lời hần, bất chợt nhớ lại những tin đồn, nói rằng hần rất che chở cho tiểu thê tử của mình, một buổi tiệc ngắm hoa, cũng sợ người khác ức hiếp nàng.

Hóa ra là thật.

Nàng thua triệt để, thậm chí, nàng còn chưa kịp nói ra tình cảm của mình.

Thái hậu nhìn bóng lưng Hoắc Bằng Cảnh, bất chợt nói: "Hoắc tướng, ai gia có chuyện muốn hỏi..."

Hoắc Bằng Cảnh không quay lại, chỉ nói: "Thái hậu nương nương nên biết rõ thân phận của mình."

Lời của Thái hậu bị nghẹn lại trong cổ họng, nàng nhìn bóng lưng Hoắc Bằng Cảnh dần xa.

Hắn không muốn nghe tình cảm của nàng, nàng có nói hay không, cũng đều thua tan tác.

Trên đời này, hắn chỉ khom lưng vì người đó.

Thái hậu từng có nhiều ảo tưởng, nàng từng nghĩ, có lẽ Hoắc Bằng Cảnh chỉ vì ngại thân phận, nên không có bất kỳ hành động vượt quá nào với nàng. Nhưng nàng quên mất, người như Hoắc Bằng Cảnh, nếu hắn thật sự muốn, thân phận có tính là gì?

Rốt cuộc, vẫn là vì hắn không có bất kỳ tình cảm nào với nàng, có lẽ một chút cũng không.

Thái hậu u buồn, sai người mang canh sâm đến Cần Chính Điện. Chén canh sâm này, cũng chỉ là cái cớ để nàng gặp Hoắc Bằng Cảnh.

...

Triệu Doanh Doanh tỉnh dậy, chỉ cảm thấy bên cạnh chật chội, nàng muốn xoay người, nhưng phát hiện cánh tay mình bị kìm chặt. Nàng giật mình, quay đầu nhìn thấy Hoắc Bằng Cảnh bên cạnh.

Hoắc Bằng Cảnh bị động tác của nàng đánh thức, mỉm cười nhìn nàng.

"Sao lại chen chúc trên ghế mỹ nhân với ta?" Triệu Doanh Doanh hỏi.

Hoắc Bằng Cảnh đặt đầu lên vai nàng, thấp giọng nói: "Lúc này đột nhiên đau đầu, liền ôm nàng nằm một lát."

Triệu Doanh Doanh ngạc nhiên, giữa lòng mày hiện lên sự lo lắng: "Tướng công lại đau đầu sao? Không phải nói đã tốt lên nhiều rồi sao? Sao lại đau nữa? Bây giờ còn đau không?"

Nàng nói, cố gắng đứng dậy, bị Hoắc Bằng Cảnh ấn xuống.

"Đã hết đau rồi." Hoắc Bằng Cảnh hít sâu vào cổ trắng ngần của nàng, "Nàng thơm quá."

Triệu Doanh Doanh nói: "Có cần gọi Lý Kỳ đến xem không?"

"Không cần, đã hết rồi. Nàng là linh đơn diệu dược của ta." Hoắc Bằng Cảnh nói.

Triệu Doanh Doanh liếc hắn một cái, đẩy hắn ra, xuống ghế mỹ nhân, vẫn nghĩ rằng những lời này là lời đường mật của hắn, không nghĩ ngợi gì nhiều.

Chương 84: Che Chở

DTV-EBOOK

Hôm sau, Lý Kỳ đến bắt mạch cho Hoắc Bằng Cảnh.

Sau khi bắt mạch xong, Hoắc Bằng Cảnh chậm rãi chỉnh lại tay áo, hỏi Lý Kỳ: "Tình hình thế nào?"

Lý Kỳ cười khẩy, hỏi ngược lại: "Người mong muốn tình hình thế nào?"

Hoắc Bằng Cảnh nghe câu này đã hiểu được câu trả lời, hắn không giận sự chế nhạo của Lý Kỳ, chỉ mỉm cười nhấp một ngụm trà rồi chuyển sang chuyện khác: "Độc tố trong cơ thể ta, với khả năng của người, nếu không thể giải trong thời gian ngắn, liệu có ảnh hưởng đến phu nhân của ta không?"

Lý Kỳ nhướn mày, cười mỉa mai: "Giờ người mới nhớ ra hỏi vấn đề này, có phải đã quá muộn rồi không?"

Thật kỳ lạ, những lời quan tâm nhạt nhẽo như vậy lại có ngày được nghe từ miệng của một kẻ lạnh lùng vô tình như Hoắc Bằng Cảnh. Lý Kỳ vốn nghĩ rằng Hoắc Bằng Cảnh cũng giống mình, là người máu lạnh, nhưng không ngờ, chỉ trong nửa năm ngắn ngủi, Hoắc Bằng Cảnh đã thay đổi.

Hoắc Bằng Cảnh sắc mặt hơi căng thẳng, nhíu mày hỏi: "Thật sự sẽ có ảnh hưởng sao? Ảnh hưởng lớn lắm sao? Có nguy hiểm đến tính mạng của nàng không?"

Lý Kỳ trong lòng cười khẩy, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ bình thản, đáp: "Với tần suất quan hệ của các người, người nghĩ sao?"

Lý Kỳ nhớ lại cái ngày Hoắc Bằng Cảnh vội vàng gọi y đến để khám cho một người giả bệnh, liền thấy buồn cười. Y tưởng lần

này cũng có thể thấy vẻ mặt ngớ ngẩn đó trên mặt Hoắc Bằng Cảnh, nhưng Hoắc Bằng Cảnh chỉ khẽ cúi đầu, sau đó nhìn chăm chăm Lý Kỳ một lúc, như đã hiểu ra.

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Có vẻ như người sống quá thoải mái rồi."

Lý Kỳ thất vọng hừ một tiếng, nói: "Có gì đâu? Người lo lắng quá rồi. Người chỉ bị dính một chút Ngọc Hoàng Tuyền, sẽ không ảnh hưởng đến bảo bối của người đâu, yên tâm đi. Chỉ có điều, hai người không thể có con, Ngọc Hoàng Tuyền tuy không ảnh hưởng đến nàng ta, nhưng sẽ ảnh hưởng đến con cái của các người. Nếu sinh con, có lẽ mười phần chết chín, dù có sống sót cũng phải chịu đựng nhiều đau khổ. Người tự mà suy nghĩ."

Lý Kỳ nhìn Hoắc Bằng Cảnh, hai tay khoanh trước ngực, nghiêng đầu nói: "Nhưng điều này với người cũng chẳng là gì, vì ta nhớ người không cần con cái."

Đó là suy nghĩ của Hoắc Bằng Cảnh trước đây, Lý Kỳ xoa cằm, lại nghĩ, nhưng trước đây Hoắc Bằng Cảnh cũng không có hứng thú với nữ nhân, đâu ngờ có ngày lại mê mẩn chốn ôn nhu này?

Hoắc Bằng Cảnh nghe vậy, im lặng một lúc rồi nói: "Ta hiểu rồi."

Hắn không có ý định có con cái, người khác cần con để nối dõi tông đường, hắn không cần, hắn thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến việc giữ lại bất cứ thứ gì cho hậu thế, chết rồi thì sao, hắn cũng không quan tâm. Nhưng Triệu Doanh Doanh dường như rất muốn có con.

Hắn nhớ lại lời Triệu Doanh Doanh đã nói hôm đó, trong tưởng tượng của nàng, họ sẽ có con cháu đầy đàn.

Nàng là người tình cảm, nếu hai người có con mà không thể bảo vệ, chắc chắn nàng sẽ đau lòng.

Hoắc Bằng Cảnh không muốn nàng đau lòng, nên, khi độc tố trong cơ thể hắn chưa được giải quyết, thì chờ thêm chút nữa. Huống hồ nàng tuổi còn nhỏ, không vội.

"Vậy thuốc tránh thai dành cho nam nhân uống đối với người cũng không khó?." Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười nói với Lý Kỳ.

Lý Kỳ hừ một tiếng, "Đương nhiên, người cần thì lát nữa ta sẽ bảo người mang đến."

"Được." Hoắc Bằng Cảnh nói.

Lý Kỳ hừ lạnh, lại cười: "Người thật là, quá bảo vệ tiểu nương tử của người, ngay cả thuốc tránh thai cũng không muốn nàng uống."

Hoắc Bằng Cảnh chỉ mỉm cười không nói gì, hắn đã quyết định bảo vệ nàng, tự nhiên sẽ không để nàng phải chịu khổ chút nào.

Lý Kỳ nhìn vẻ mặt dịu dàng của hắn, rõ ràng là đang nghĩ đến nàng ta, không khỏi rung mình, lại thêm chút ngạc nhiên hỏi: "Thực ra ta luôn tò mò, tiểu bảo bối của người có gì thu hút người đến vậy? Thú thật, ta chưa từng tưởng tượng được người lại thích một nữ nhân như vậy."

Hoắc Bằng Cảnh cười nhẹ: "Nàng rất đáng yêu."

Đáng yêu? Y không thấy vậy.

Lý Kỳ hừ một tiếng, không định tiếp tục chủ đề này, xoay người rời đi.

Lại nghe Hoắc Bằng Cảnh nói: "Trong vòng ba năm, người có cách nào chữa dứt độc trong cơ thể ta không?"

Lý Kỳ không quay đầu: "Ba tháng."

Thực tế, y đã có một số manh mối, chỉ là không biết có khả thi hay không.

Nói xong, Lý Kỳ bước ra khỏi phòng.

Trên hành lang, Lý Kỳ gặp Hồng Miên đang đến mời Hoắc Bằng Cảnh dùng bữa.

Hồng Miên từ xa đã thấy bóng dáng của Lý Kỳ, nàng có ấn tượng sâu sắc với Lý Kỳ vì vị tiên sinh này khi nói chuyện với cô gia luôn rất kiêu ngạo, nhưng cô gia lại khoan dung cho y. Hơn nữa, Lý Kỳ lúc nào cũng có bộ mặt khó chịu, trông không dễ gần, Hồng Miên hơi sợ y.

Đang do dự không biết có nên tránh đi không, Lý Kỳ đã đến gần, rõ ràng không thể tránh được. Hồng Miên đành phải cúi đầu hành lễ: "Gặp qua Lý Kỳ tiên sinh."

Lý Kỳ không có ấn tượng gì về Hồng Miên, chỉ nhớ nàng là nha hoàn bên cạnh phu nhân của Hoắc Bằng Cảnh. Y nghĩ Triệu Doanh Doanh chỉ là một mỹ nhân nhưng trống rỗng, có lẽ nha hoàn của nàng ta cũng thế.

Lý Kỳ không để ý đến Hồng Miên, đi thẳng qua nàng.

Hồng Miên thở phào nhẹ nhõm, nhìn theo bóng dáng Lý Kỳ đi xa thì lẩm bẩm: "Thật là dữ dằn, rõ ràng là một tiểu bạch kiểm... đúng là phí phạm gương mặt đó..."

Nàng nghĩ rằng giọng mình rất nhỏ, không ngờ Lý Kỳ nghe thấy rõ ràng.

Lý Kỳ dừng chân, y nghe thấy gì?

Tiểu bạch kiểm? Ai? Y?

Hừ, thật nực cười.

Y ghét nhất bị gọi là tiểu bạch kiểm.

Y từ khi sinh ra, thì môi đỏ răng trắng, không giống nam tử, mà giống nữ tử, vì thế y không ít lần bị người trêu chọc, hoặc nói đúng hơn là bị ức hiếp. Sau đó, gia đình gặp chuyện, y lưu lạc, trở thành nô lệ. Những người trong tộc đều trở thành nô lệ, những đứa trẻ từng tự cho là nam tính hơn y, cũng bị cuộc sống tàn khốc đè bẹp, không còn chút tự tôn. Không ai còn chế giễu y là tiểu bạch kiểm, thậm chí, nhờ gương mặt này, y có được cơ hội sống khác.

Vị ngự y già đó nói, thấy y có duyên, tìm cách đưa y ra khỏi đồng nô lệ, nhận làm đồ đệ.

Lý Kỳ từng thở phào nhẹ nhõm, vì y nghĩ, có lẽ cái mặt này cũng không hoàn toàn vô dụng.

Nhưng sau này, y mới biết, vị ngự y già đó nhận y làm đồ đệ vì điều gì.

Là vì dục vọng bệnh hoạn.

Y nhớ ánh mắt ghê tởm của lão già đó khi nhìn y, mỗi khi nghĩ đến đều muốn nôn. Sau đó, khi lão già đó đè y xuống, y đã giết ông ta.

Lẽ ra khi đó y đã chết, nhưng Hoắc Bằng Cảnh đã cứu y. Từ đó, Lý Kỳ thay đổi, không còn là thiếu niên ngoan ngoãn hiền lành, bắt đầu trở nên lạnh lùng, khó đoán.

Lý Kỳ tỉnh lại từ ký ức, quay phắt người, chặn đường Hồng Miên.

Y nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lùng, Hồng Miên giật mình, hỏi: "Lý Kỳ tiên sinh, có chuyện gì sao?"

Lý Kỳ lạnh lùng nói: "Những lời cô vừa nói, ta không muốn nghe lần thứ hai."

Hồng Miên kinh hãi gật đầu: "Ta... ta biết rồi, xin lỗi, ta có việc, xin phép đi trước."

Hồng Miên bị dáng vẻ tức giận của Lý Kỳ làm cho hoảng sợ, vội vàng rời đi. Nàng ôm ngực, trong lòng càng thêm sợ hãi Lý Kỳ.

Lý Kỳ nhìn bóng dáng hoảng sợ của Hồng Miên, cười tự giễu, đâu có tiểu bạch kiểm nào đáng sợ như hắn?

...

Sau buổi chiều về, tâm trạng của Thụy Dương Vương không tốt. Một mặt, ông ta bức tức vì bị Hoắc Bằng Cảnh mĩa mai, mặt khác, ông ta thấy vui vì Hoắc Bằng Cảnh trúng độc.

Ông ta sớm muộn gì cũng sẽ đập cái tên họ Hoắc đó xuống dưới chân, Thụy Dương Vương cảm thấy lòng ngực phập phồng, trêu chọc con chim yêu quý của mình.

Quay đầu, ông thấy Trần Kính Chi đang chuẩn bị ra ngoài.

Trần Kính Chi cũng nhìn thấy Vương gia Thụy Dương, tiến lên hành lễ: "Nhi tử thỉnh an phụ vương."

Thụy Dương Vương ừ một tiếng, hỏi: "Người định đi đâu?"

Trần Kính Chi im lặng một lúc, hắn cũng không biết mình muốn đi đâu, chỉ muốn yên tĩnh. Hắn vẫn còn bức bối vì chuyện với vũ cơ kia.

"Phụ vương, trong viện của con mới có thêm một người, là vũ cơ của Phồn Lâu." Trần Kính Chi nghĩ một lúc, rồi báo cáo.

Thụy Dương Vương không quan tâm đến chuyện nhỏ nhặt này: "Thêm một người thì thêm, chỉ cần tự mình thu xếp, nhưng có một điều, người chưa thành thân, trước khi chính thê vào cửa, tốt nhất đừng có con."

"Con biết rồi." Trần Kính Chi thở dài không ra tiếng.

Thụy Dương Vương nhìn nhi tử mình, lại nói: "Ta nhớ người thích tiểu thư nhà Thừa An Hầu?"

Trần Kính Chi không phủ nhận, ừ một tiếng.

Thụy Dương Vương xoa con chim trong lòng, nói: "Thừa An Hầu với Thụy Dương Vương phủ cũng xem như là gia thế tương đương."

Quan trọng nhất, Thừa An Hầu có danh tiếng cao, luôn không ủng hộ các phe phái trong triều, nếu có thể kết thông gia, sẽ là lợi thế lớn cho mình.

"Nếu thích, sao không cầu hôn?" Thụy Dương Vương hỏi.

Trần Kính Chi ngạc nhiên, không biết mở miệng thế nào, nói Trịnh Khê không thích hẳn? Hẳn nhiều lần bày tỏ, đều bị Trịnh Khê lạnh lùng từ chối.

Thụy Dương Vương nhìn nhi tử, cười: "Con à, người còn trẻ lắm. Chuyện hôn nhân đại sự, cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, nàng ta có thích người hay không, là điều không quan trọng nhất. Phụ vương chỉ hỏi người một câu, người có muốn cưới nàng ta không?"

Trần Kính Chi đương nhiên là ước ao, "Con muốn."

Thụy Dương Vương nói: "Vậy được rồi, ngày mai ta sẽ bảo mẫu thân người đến Thừa An Hầu, nói chuyện này."

Trần Kính Chi lòng tràn đầy hy vọng, tưởng như đã thấy cảnh mình và Trịnh Khê kết thành phu thê hạnh phúc, nhưng nghĩ đến thái độ của Trịnh Khê, lại có chút bất an.

"Đa tạ phụ vương." Trần Kính Chi cảm ơn, lui ra.

Hắn rời khỏi phủ vương, tìm bằng hữu.

Bằng hữu đương nhiên hỏi về chuyện hôm qua: "Trịnh cô nương cảm động lắm đúng không?"

Trần Kính Chi thở dài, không nói gì. Nhưng bằng hữu đã đoán được kết quả từ thái độ của hắn, cười xòa.

Trần Kính Chi nhớ lại lời phụ vương nói, tâm trạng càng thêm rối bời, liền cùng bằng hữu uống rượu, tạm gác lại những chuyện này.

Hôm sau, Thụy Dương Vương phi đến thăm nhà Hầu gia, chưa chính thức đề cập chuyện hôn sự, mà chỉ đề cập một cách ngẫu nhiên.

Dù sao, nếu Thừa An Hầu không muốn, nói ra cũng không hay, vẫn phải thăm dò trước.

Thừa An Hầu rất hài lòng với mối hôn sự này, nhưng nghĩ đến nhi nữ bướng bỉnh của mình, lại thở dài.

"Ta sợ không thể trả lời ngay, để ta thuyết phục Khê Khê thêm."

Thừa An Hầu nói chuyện với Trịnh Khê, Trịnh Khê nghe tin Hoắc Bằng Cảnh thành thân, lòng đã chết, cuối cùng cũng thay đổi thái độ.

"Mẫu thân không cần nói nữa, con sẽ thử tiếp xúc với thế tử nhiều hơn."

Thừa An Hầu nghe nhi nữ cuối cùng cũng chịu thừa chấp nhận Trần Kính Chi, trong lòng vô cùng vui mừng.

Thụy Dương Vương phi nói chuyện này với Trần Kính Chi, Trần Kính Chi cũng vô cùng phấn khích.

Chỉ có Triệu Uyển Nghiên nghe tin này, sắc mặt trở nên u ám.

Chương 85: Sắm Vai

DTV-EBOOK

Chuyện Trần Kính Chi ái mộ Trịnh Khê không phải là bí mật ở Kinh thành, người trong phủ tự nhiên cũng đều biết. Triệu Uyển Nghiên biết chuyện này từ những nha hoàn hầu hạ trong phủ.

Các nha hoàn có thái độ rất vi diệu với Triệu Uyển Nghiên. Một là, nàng thực sự là người được thế tử sắp xếp, là người của thế tử; nhưng mặt khác, nàng thân phận thấp hèn, chỉ là một vũ cơ trong Phồn Lâu, dù hầu hạ thế tử, thế tử giữ nàng trong phủ, nhưng chưa từng cho nàng danh phận.

Vì vậy, có nha hoàn không hài lòng với nàng, cố ý nói về chuyện Trần Kính Chi và Trịnh Khê bàn chuyện hôn sự trước mặt nàng.

"Thế tử đã ái mộ Trịnh cô nương nhiều năm, lần này Trịnh cô nương cũng có ý, chỉ sợ không lâu nữa, phủ chúng ta sẽ có thêm một thế tử phi. Đến lúc thế tử phi vào cửa, không biết sẽ xử lý người kia thế nào."

Triệu Uyển Nghiên ngồi yên trong phòng, nghe những lời của nha hoàn.

Nàng biết bọn họ nói người kia là ám chỉ ai. Còn về Trịnh cô nương, khi nàng làm vũ cơ ở Phồn Lâu, cũng đã nghe qua vài lời đồn đại. Đích nữ của phủ Thừa An Hầu, tài mạo song toàn, luôn ái mộ Hoắc Tướng.

Nhưng Hoắc Tướng, lại ái mộ Triệu Doanh Doanh.

Nghĩ đến đây, tay Triệu Uyển Nghiên siết chặt chén trà, ngay cả người như Trịnh Khê cũng thất bại trước Triệu Doanh

Doanh, chẳng lẽ nàng ta thật sự trời sinh tốt số?

Trịnh cô nương này thua trước Triệu Doanh Doanh, lại muốn đến cướp của nàng sao?

Nàng không thể để chuyện hôn sự này thành, nếu thành, nàng muốn trèo lên vị trí thế tử phi càng không có hy vọng. Nàng nhất định phải ngăn cản Trịnh Khê lấy Trần Kính Chi.

Còn về cách ngăn cản, Triệu Uyển Nghiên nhấp một ngụm trà đã nguội, trầm tư.

Nghe đồn Trịnh Khê cô nương này rất kiêu ngạo, chắc chắn chấp nhận Trần Kính Chi là vì đối với Hoắc Bằng Cảnh đã mất hết hy vọng. Nhưng người kiêu ngạo như nàng ta, không thể chấp nhận vị hôn phu của mình có một người thế thân. Vậy nên, chỉ cần nàng xuất hiện trước mặt Trịnh Khê, để nàng ta biết đến sự tồn tại của mình, chắc chắn nàng ta sẽ không tiếp tục đồng ý lấy Trần Kính Chi.

Triệu Uyển Nghiên đã có kế hoạch.

Hôm nay Trần Kính Chi rất vui, hân mời Trịnh Khê ra ngoài, Trịnh Khê lại đồng ý. Suốt đường đi, Trịnh Khê cũng không còn phản đối việc nói chuyện với hắn, đây thật là dấu hiệu tốt.

Trần Kính Chi đang ngân nga hát, bỗng nghe ngoài cửa có động tĩnh.

"Thế tử, Tích Tích cô nương cầu kiến."

Tích Tích?

Trần Kính Chi nhíu mày, "Cho nàng ta vào đi."

Triệu Uyển Nghiên bước vào cửa, dịu dàng hành lễ: "Nô gia tham kiến thế tử."

"Ừm, người cầu kiến ta có việc gì?" Trần Kính Chi thái độ lạnh nhạt, nghe như không muốn nàng đến tìm hắn. Đúng là lòng dạ nam nhân.

"Nô gia thực sự có một việc muốn xin thế tử, ngày mai là ngày giỗ của mẫu thân nô gia, nô gia muốn đi chùa Linh Việt cầu phúc cho mẫu thân." Triệu Uyển Nghiên cúi đầu, bình tĩnh nói dối.

Trần Kính Chi không nghi ngờ gì, chỉ nói: "Đi đi."

Triệu Uyển Nghiên cảm tạ rồi lui ra.

Trần Kính Chi nhìn bóng dáng Triệu Uyển Nghiên, xoa xoa mi tâm. Tương lai khi Trịnh Khê vào cửa, nếu thấy Tích Tích, không biết sẽ nghĩ thế nào, nàng vốn dĩ tính tình kiêu ngạo, chắc chắn sẽ không vui.

Trần Kính Chi nhất thời không biết nên xử lý Tích Tích thế nào, cho nàng trở lại Phồn Lâu, Phồn Lâu không phải nơi tốt, hoặc cho nàng một ít tiền bạc, để nàng an bài ổn thỏa? Cách này có vẻ khả thi.

Trần Kính Chi nghĩ đến lời nàng vừa nói, định chờ nàng cúng bái mẫu thân xong rồi sẽ bàn với nàng sau.

Triệu Uyển Nghiên như ý ra khỏi phủ Thế tử, vì đã lấy cớ đi chùa Linh Việt cầu phúc, tự nhiên phải diễn trọn vở kịch, nhưng nàng không ở lại chùa Linh Việt lâu, liền trở về thành. Nàng bán một chiếc vòng tay, nhờ người dò la, biết được hôm nay Trịnh Khê sẽ đến đây dạo chơi.

Triệu Uyển Nghiên sớm đã đợi ở gần đó, thấy Trịnh Khê xuất hiện, liền tình cờ đi tới.

Nàng tình cờ va vào Trịnh Khê, sau đó cúi đầu xin lỗi: "Nô gia tên gọi Tích Tích, là người của phủ Thế tử, vừa rồi thật xin lỗi."

Trịnh Khê quét mắt qua nàng, thấy nàng có vài phần giống mình, lại gọi bằng cái tên giống âm với mình, càng thêm nhíu mày.

Nàng hỏi: "Người gọi là Tích Tích? Chữ Tích nào?"

Triệu Uyển Nghiên nói: "Chữ Tích trong 'quý trọng người trước mắt'."

Cũng may chỉ là đồng âm, sắc mặt Trịnh Khê dần dịu đi, nghĩ nàng là người của phủ Thế tử, chẳng lẽ là thiếp thất của Thế tử?

Trịnh Khê hỏi thêm: "Người là thiếp thất của Thế tử?"

Triệu Uyển Nghiên đợi câu hỏi này, liền đáp: "Nô gia là thiếp thất của Thế tử, mới vào phủ hai ngày trước."

Trịnh Khê không khỏi nhíu mày, thiếp thất của Trần Kính Chi?

Hắn một mặt đối với nàng tỏ lòng, một mặt lại thêm một thiếp thất có vài phần giống nàng, hừ.

Sắc mặt Trịnh Khê trầm xuống, không muốn nói chuyện với Triệu Uyển Nghiên nữa, quay người rời đi.

Triệu Uyển Nghiên nhìn bóng dáng Trịnh Khê, khóe miệng nhếch lên.

Trịnh Khê rời đi, đang định đi tìm Trần Kính Chi, không ngờ lại tình cờ gặp hắn. Trần Kính Chi vừa chọn xong một món quà để tặng Trịnh Khê, là một cây đàn nổi tiếng do danh sư chế tác, hẳn nghĩ Trịnh Khê sẽ rất thích.

"Khê Khê, thật trùng hợp, ta có một món quà muốn tặng nàng." Trần Kính Chi cười bước tới.

Trịnh Khê mặt mày không vui, giọng lạnh lùng: "Thế tử, ta nghĩ chúng ta không hợp, từ nay về sau đừng qua lại nữa."

Trần Kính Chi bị lời này làm cho ngạc nhiên, nàng hôm qua còn tốt đẹp, cùng hắn đi dạo, sao đột nhiên thay đổi thái độ? Chẳng lẽ đang đùa giỡn hắn?

Trần Kính Chi cũng có chút bực bội: "Nàng có ý gì?"

Trịnh Khê nói: "Thế tử còn hỏi ta ý gì? Ta muốn hỏi Thế tử, một mặt đối với ta bày tỏ, một mặt phủ lại thêm một người có vài phần giống ta thậm chí cả tên cũng giống, là ý gì?"

Trần Kính Chi không ngờ nàng tức giận vì chuyện này, "Nàng nghe từ đâu ra?"

Trịnh Khê chỉ hỏi: "Thế tử chỉ cần trả lời ta, có hay không có chuyện này?"

Trần Kính Chi im lặng một lúc, nói: "Ta có thể giải thích..."

Trịnh Khê cười lạnh một tiếng, ngắt lời hắn: "Không cần giải thích, có gì đáng giải thích."

Trần Kính Chi nhú mày nói: "Được, lùi một bước mà nói, nàng ta chỉ là thiếp thất, đợi nàng gả cho ta, có thể tùy ý xử trí."

Trịnh Khê lại cười lạnh: "Tùy ý xử trí? Thế tử không thể giữ mình trong sạch một chút sao? Hôm nay hứng lên, thì thêm một người, ngày mai hết hứng, lại bảo ta tùy ý xử trí. Ta gả cho Thế tử, chẳng lẽ để làm những việc vô dụng này?"

Trần Kính Chi cảm thấy nàng đang làm quá lên, nam nhân tam thê tứ thiếp không phải rất bình thường sao? Nhìn quanh khắp Kinh Thành, ai mà không tam thê tứ thiếp?

Trịnh Khê nói: "Thế tử không thể giữ mình trong sạch, có người có thể."

Trần Kính Chi chỉ một lúc liền hiểu được nàng nói ai, nàng nói Hoắc Bằng Cảnh.

Trần Kính Chi trong lòng ghen lại, cũng không còn sắc mặt tốt, hắn đã vui mừng chuẩn bị món quà để tặng nàng, nàng lại vẫn còn nhớ đến Hoắc Bằng Cảnh?

"Ồ, hóa ra Trịnh tiểu thư nói Hoắc đại nhân, tiếc rằng Trịnh tiểu thư không thể gả cho hắn."

Trịnh Khê bị hắn chọc tức, càng cảm thấy mất mặt, hừ lạnh một tiếng, rồi đi.

Trần Kính Chi chặn đường nàng, nói: "Huống hồ nàng làm sao biết, hắn sau này cũng không có người khác?"

Trịnh Khê không muốn nói thêm, cứ thế đi.

Trịnh Khê có danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Kinh Thành, một khi xuất hiện liền thu hút không ít ánh mắt, hai người cãi nhau, lại càng có nhiều người vây quanh. Triệu Doanh Doanh thấy chỗ này náo nhiệt, liền kéo Hoắc Bằng Cảnh tới xem, không ngờ cuối cùng còn liên quan đến tướng công của mình.

Triệu Doanh Doanh chớp chớp mắt, Hoắc Bằng Cảnh bỗng mở miệng: "Thế tử nói vậy thật là oan cho ta, ta đối với nương tử nhà ta trung thành hết lòng, đời này kiếp này, tuyệt không hai lòng. Nếu để nương tử nhà ta nghe thấy, không vui trong lòng, về nhà có khi bắt ta quỳ ván giặt đồ."

Sự xuất hiện của Hoắc Bằng Cảnh, làm cho sự việc càng thêm náo nhiệt.

Trịnh Khê cũng nghe thấy câu này, dừng bước, rồi mới lên xe ngựa.

Triệu Doanh Doanh lén tiến sát bên tai Hoắc Bằng Cảnh, hỏi nhỏ: "Tướng công, ta thật có thể về nhà bắt chàng quý ván giặt đồ không?"

Đôi mắt nàng sáng ngời, dường như rất hứng thú với việc này.

Hoắc Bằng Cảnh bật cười: "Không thể, chẳng lẽ nàng nữ lòng?"

Triệu Doanh Doanh do dự một chút, cười cười, nghĩ mình cũng nữ.

"Vậy nếu không thể, sao chàng lại nói vậy? Nghe như ta là loại bà la sát hung dữ."

Hoắc Bằng Cảnh đương nhiên nói: "Nói cho bọn họ nghe, để bọn họ biết, Doanh Doanh không phải dễ chọc, như vậy những người có ý đồ với ta sẽ không dám."

Triệu Doanh Doanh suy nghĩ lời của hắn, cảm thấy, dường như cũng có lý.

Nàng gật đầu, sau đó làm bộ mặt lạnh, trừng mắt nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Đến khi hai người lên xe ngựa, định trở về phủ.

Triệu Doanh Doanh không chờ được nói: "Thế nào? Ta vừa rồi phối hợp có tốt không?"

Hoắc Bằng Cảnh không khỏi mỉm cười, gật đầu: "Doanh Doanh phối hợp rất tốt."

Nàng tưởng trò chơi đóng vai đến đây là kết thúc, không ngờ lại kéo dài đến tận đêm.

Đêm đến, Hoắc Bằng Cảnh vẫn muốn nàng làm bộ mặt hung dữ, còn mình thì giả vờ tuân lệnh nàng.

"Vậy ta có thể bắt chàng quỳ ván giặt đồ không?" Triệu Doanh Doanh hỏi.

"Không thể, nhưng Doanh Doanh có thể bắt ta... liếm..." Hoắc Bằng Cảnh chưa nói hết câu, đã bị Triệu Doanh Doanh từ chối.

"Không được."

Hoắc Bằng Cảnh cười sâu hơn, nâng cổ chân trắng như ngọc của nàng lên, đặt trong tay, nói: "Doanh Doanh nghĩ đến đâu rồi, ta nói là liếm nó."

Triệu Doanh Doanh: "..."

Nàng đá một cái vào ngực Hoắc Bằng Cảnh, phàn nàn: "Sao chàng lại nhiều trò vậy?"

Hoắc Bằng Cảnh xoa lòng bàn chân nàng, giọng khàn khàn: "Ừm? Doanh Doanh không thích sao?"

Lòng bàn chân Triệu Doanh Doanh rất nhạy cảm, cảm nhận đầu lưỡi ướt át nóng ấm đang xoay tròn, từng đợt tê dại từ chân lan lên đầu.

"Ừm... cũng thích..." Giọng nàng mềm mại như tiếng kêu, không hung dữ chút nào.

"Vậy Doanh Doanh cứ nói đi." Hoắc Bằng Cảnh nhẹ nhàng cắn ngón chân nàng.

Triệu Doanh Doanh hắng giọng, nói: "Hoắc Bằng Cảnh, ta ra lệnh cho chàng liếm chân ta!"

Hoắc Bằng Cảnh cười khẽ: "Tuân lệnh."

...

Trần Kính Chi và Trịnh Khê cãi nhau trên phố, mặt lạnh trở về phủ Thế tử. Triệu Uyển Nghiên đã trở lại, biết lúc này Trần Kính Chi tâm trạng không tốt, cần an ủi, liền đến cầu kiến.

Trần Kính Chi vốn dĩ vì chuyện này mà phiền lòng, không muốn nhìn thấy nàng, hăn ném một cái chén: "Cút."

Cái chén trúng ngay trán Triệu Uyển Nghiên, đổ rục một mảng, nàng cúi đầu, không lộ chút uất ức, chỉ có lo lắng và quan tâm: "Thế tử tâm trạng không tốt sao? Có thể nói với Tích Tích, Tích Tích nguyện vì thế tử giải ưu."

Trần Kính Chi không cố ý, thấy vậy lòng xót xa: "Sao người không tránh?"

Triệu Uyển Nghiên cười nhẹ: "Nô gia nghĩ, thế tử phát tiết ra, sẽ vui hơn chút."

Trần Kính Chi trong lòng càng thêm áy náy, nói: "Có đau không? Người đâu, gọi đại phu đến."

Triệu Uyển Nghiên ngăn lại: "Không cần đâu, thế tử, không sao đâu, tâm trạng của thế tử quan trọng hơn. Thế tử vì chuyện gì mà phiền lòng? Nô gia có thể giúp thế tử không?"

Chương 86: Yến Hội

DTV-EBOOK

Trong từng lời nói đều đặt hấn lên trước, làm cho bản thân thấp hèn như vậy, Trần Kính Chi càng thêm áy náy. Hấn nhìn nữ tử có vài phần giống Trịnh Khê này, nàng dịu dàng hiểu chuyện, toàn tâm toàn ý chỉ có hấn, còn Trịnh Khê thì sao? Trong lòng nàng chỉ có Hoắc Bằng Cảnh, người vĩnh viễn không coi trọng nàng.

Hấn luôn nghĩ những lời Trịnh Khê nói là vô lý, nàng dám yêu cầu hấn chỉ có một mình nàng sao? Điều này quá mức hiếm lạ, từ xưa tới nay, chỉ có quy tắc nữ tử vì nam tử thủ thân như ngọc.

Trần Kính Chi thở dài, chậm rãi nói: "Cũng không phải chuyện lớn gì..."

Hấn kể lại chuyện hôm nay với Triệu Uyển Nghiên, rồi nói: "Ta thấy rõ ràng nàng cố ý trêu đùa ta, trong lòng nàng không buồn được Hoắc Bằng Cảnh, liền cố ý làm khó ta."

Triệu Uyển Nghiên giả vờ kinh ngạc, an ủi Trần Kính Chi: "Hóa ra Trịnh cô nương vì chuyện của ta mà bất hòa với thế tử, thế tử yên tâm, ngày mai ta sẽ đến gặp Trịnh cô nương, giải thích rõ ràng. Ta sẽ nói với Trịnh cô nương rằng ta có thể tự xin rời đi, không làm phiền đến thế tử và Trịnh cô nương."

Nàng nói vậy, giữa lông mày hiện lên vài phần u sầu.

"Chỉ có điều, từ nay sẽ không thể gặp lại thế tử nữa. Không sao, thế tử yên tâm, so với hạnh phúc của thế tử, chuyện này chẳng đáng gì. Ta chỉ mong thế tử được vui vẻ."

Trần Kính Chi có một khoảnh khắc muốn đồng ý với lời nàng nói, nhưng suy nghĩ lại, tại sao hắn phải hạ mình như vậy để dỗ dành Trịnh Khê? Tâm ý của hắn có thể bị chà đạp như vậy sao? Huống hồ hôm nay, rõ ràng không phải lỗi của hắn.

Hắn đột nhiên đổi ý, nói: "Không cần, nàng không cần nói gì với nàng ấy, càng không cần rời đi, cứ ở lại bên cạnh ta."

Trần Kính Chi nắm tay Triệu Uyển Nghiên, nói những lời này trong lòng có vài phần hả hê.

Hắn nghĩ lần này Trịnh Khê nhìn thấy, chắc chắn sẽ càng tức giận.

Ngày hôm sau, Triệu Uyển Nghiên như mong muốn trở thành thiếp của thế tử Thục Dương Vương, có danh phận thiếp thất. Trần Kính Chi còn phân cho nàng hai người hầu hạ, thưởng cho nàng không ít đồ đạc.

Triệu Uyển Nghiên nhìn hình bóng mình trong gương đồng, khóe miệng nhếch lên, đây mới chỉ là khởi đầu, những gì nàng muốn, còn nhiều hơn thế.

Đã trở thành thiếp, nếu nàng có thể có một đứa con, cơ hội thăng lợi có lẽ sẽ lớn hơn.

Đáng tiếc...

Nàng sờ bụng mình, thở dài một tiếng.

...

Chuyện thế tử Thục Dương Vương nạp thêm thiếp thất, còn rất sủng ái, nhanh chóng lan truyền. Triệu Doanh Doanh cũng nghe được vài lời, dù sao hôm đó nàng tình cờ gặp Trần Kính Chi và Trịnh Khê cãi nhau, mà vị Trịnh cô nương này còn từng ái mộ phu quân nàng, nên nàng mới để ý nghe thêm.

"Ồ? Thế tử Thuy Dương Vương làm vậy là để khích Trịnh cô nương sao?" Nàng hỏi Hồng Miên.

Hồng Miên lắc đầu: "Chuyện này nô tỳ không biết, chỉ nghe nói thiếp thất đó và Trịnh cô nương còn có vài phần giống nhau."

Triệu Doanh Doanh nghe rất thú vị, bình luận: "Đây là thế tử không chiếm được trái tim Trịnh cô nương, liền tìm một người thay thế."

Không biết từ lúc nào, Triệu Doanh Doanh đã ở Kinh thành được hai tháng.

Nắng hè nhanh chóng tan đi, thay vào đó là sắc thu hiu hắt.

Trong sân, lá cây xanh mượt dần ngả vàng, rơi rụng không ít, gió thổi qua đều mang theo hơi lạnh, đã cần thêm một chiếc áo khoác.

Triệu Doanh Doanh nghe gió đập vào cửa sổ, nhìn ra ngoài trời, bầu trời có chút u ám, như sắp chuyển mưa. Nàng hít một hơi, chợt nghĩ mình phải làm một hiền thê, liền nói: "Người đâu, chuẩn bị xe ngựa, ta muốn đi đón tướng công."

Hai tháng nay, Triệu Doanh Doanh sống cuộc sống hoàn toàn khác trước kia. Nàng có một phủ đệ rộng lớn không biên giới, đi lại trong nhà mình cũng phải ngồi kiệu nhỏ, nếu không sẽ mệt, có vô số trang sức đẹp để và quần áo xinh đẹp, chỉ cần vẫy tay là có thể tiêu tiền như nước, thật xa hoa.

Cuộc sống này nàng chưa từng nghĩ đến, đôi khi cảm thấy như đang mơ. Ban đầu nàng rất phấn khích, ngày ngày ra ngoài dạo chơi, gần như dạo hết các cửa hàng sơn phấn và vải vóc ở Kinh thành, mua không ít đồ đạc. Nhưng dần dần, nàng lại cảm thấy trống rỗng.

Nàng cũng không biết cảm giác trống rỗng này từ đâu mà ra, có lẽ là vì, trước kia nàng thích y phục đẹp và trang sức, nhưng giờ đây những y phục đẹp và trang sức này nhiều đến mức không mặc hết, cũng không còn sức hấp dẫn nữa.

Mấy ngày nay nàng không còn hứng thú ra ngoài dạo chơi, ngược lại có chút hứng thú nghe chuyện phiếm. Kinh thành không hổ là Kinh thành, nơi rộng lớn, phần hoa náo nhiệt, những chuyện phiếm giữa các gia đình quyền quý cũng rất kịch tính, chẳng kém gì chuyện trong thoại bản.

Nào là chuyện công công và nhi tử cùng thích một cô nương, cuối cùng cô nương lại chọn công công...

So ra, chuyện Trần Kính Chi tìm người thay thế cũng chẳng đáng là gì.

Xe ngựa dừng trước cửa phủ, Triệu Doanh Doanh bước lên xe ngựa, lệnh cho họ chuẩn bị hai chiếc ô, rồi xuất phát đi đến Kim Lâm Nhai.

Kim Lâm Nhai ngay ngoài Hoàng Thành, Hoắc Bằng Cảnh hạ triều nhất định đi qua nơi này.

Triệu Doanh Doanh lệnh cho họ dừng xe bên đường, chờ Hoắc Bằng Cảnh đi ra.

Nàng tựa vào cửa sổ, nhìn thấy không ít người mặc quan phục đi ra, nhưng mãi không thấy Hoắc Bằng Cảnh. Triệu Doanh Doanh có chút mất kiên nhẫn, ngồi trong xe không yên, liền cầm ô xuống xe, đi gần lại.

Bên đường có vài quầy hàng bán đồ, Triệu Doanh Doanh đi qua, bị hương thơm từ quầy bán bánh nướng thu hút, liền mua hai cái. Một cái để dành cho Hoắc Bằng Cảnh.

Nàng cầm chiếc bánh nướng nóng hổi, tiếp tục tìm kiếm bóng dáng Hoắc Bằng Cảnh trong đám đông.

Hoắc Bằng Cảnh đi ra, liền nhìn thấy Triệu Doanh Doanh.

Nàng mặc váy xanh, trong đám đông rất nổi bật. Thỉnh thoảng có người quay lại nhìn nàng, nhưng nàng không nhận ra, đang cúi đầu cắn một miếng bánh nướng.

Hoắc Bằng Cảnh bước nhanh đến, dừng trước mặt nàng.

Triệu Doanh Doanh chỉ cảm thấy trước mặt có một bóng đen che phủ, ngẩng đầu lên, liền vui mừng.

"Cuối cùng... chàng cũng xuất hiện... ta đợi lâu lắm rồi..." nàng nói lấp bắp, đưa chiếc bánh nướng mua cho hắn, "Cái này ngon lắm, còn nóng."

Hoắc Bằng Cảnh nhận lấy bánh nướng nàng đưa, cúi đầu cắn một miếng: "Ừ, thật sự ngon."

Triệu Doanh Doanh nuốt miếng trong miệng, mắt mày cong cong.

Hoắc Bằng Cảnh hỏi: "Doanh Doanh sao lại đến đây?"

Triệu Doanh Doanh chỉ lên bầu trời: "Ta thấy trời như sắp mưa, nên đến đón chàng, thế nào, ta có phải rất hiền thực không?"

Hoắc Bằng Cảnh thuận theo nàng gật đầu: "Thật là vất vả cho Doanh Doanh rồi."

Không ít quan viên từ Hoàng cung đi ra, nhìn thấy bóng dáng Hoắc Bằng Cảnh. Họ thấy vị đại nhân lạnh lùng nghiêm nghị, đối với tiểu thê tử của mình lại cười dịu dàng, thâm tình vô hạn.

Sự đối lập này thực sự quá chênh lệch, họ không khỏi nhìn thêm vài lần.

Triệu Doanh Doanh cũng đang quan sát những quan viên đi ra, nàng lúc thì cau mày, lúc thì như có điều suy nghĩ, lên thì thầm với Hoắc Bằng Cảnh: "Tướng công, vị đại nhân đó nhà có chuyện gì không?"

Nàng tùy ý chỉ, vừa khéo chỉ đến một vị quan hơi lớn tuổi, dù lớn tuổi nhưng vẫn thấy được phong thái năm xưa.

Hoắc Bằng Cảnh theo tiếng nhìn qua, nói: "Vị đại nhân đó chính là người nàng nói vài hôm trước, cùng nhi tử thích một cô nương."

Triệu Doanh Doanh mở to mắt, nhìn kiểu này... cũng có thể hiểu được.

Hoắc Bằng Cảnh thấy nàng rất hứng thú, hỏi: "Ta nhớ đại nhân đó hôm nay có tiệc đầy tháng nhi tử nhỏ nhất, Doanh Doanh muốn đi không?"

Triệu Doanh Doanh kéo tay áo hắn, phẫn khích hỏi: "Có thể đi không?"

"Ngày thường ta không đi những dịp này, nhưng nếu Doanh Doanh muốn đi, đương nhiên có thể."

Hai người về phủ thay y phục, rồi đến phủ đại nhân đó dự tiệc.

Đại nhân đó tuy gửi thiệp mời cho Hoắc Bằng Cảnh, nhưng hắn chưa từng tham gia, vì vậy khi nghe thông báo, thực sự ngạc nhiên.

Đại nhân vội dẫn theo phu nhân ra đón: "Hoắc đại nhân, Hoắc phu nhân, mời vào."

Triệu Doanh Doanh đi bên cạnh Hoắc Bằng Cảnh, mỉm cười lễ phép, không để lộ vẻ gì, lén nhìn phu nhân của vị đại nhân kia. Phu nhân so với đại nhân trẻ hơn nhiều, nhìn có vẻ lớn hơn Triệu Doanh Doanh ba bốn tuổi, tuổi xuân tươi đẹp. Phu nhân còn có đôi mắt phượng má đào, khá xinh đẹp.

Triệu Doanh Doanh nghĩ đến lời đồn, một lúc thấy tò mò không biết nhi tử đại nhân trông thế nào.

Nàng hơi nghiêng người, thì thầm với Hoắc Bằng Cảnh: "Vị đại nhân này và phu nhân cũng khá đẹp đôi, chỉ là đại nhân hơi lớn tuổi."

Đại nhân liếc nhìn phu nhân mình, vẻ mặt có chút ngượng ngùng, rõ ràng là nghe thấy.

Đại nhân cười ngượng, không còn cách nào, chỉ có thể coi như không nghe thấy.

Mấy người vào trong, sân đã có không ít khách, nghe Hoắc Bằng Cảnh đến, nhất thời im lặng.

Hoắc Bằng Cảnh và Triệu Doanh Doanh vào chỗ ngồi, mọi người mới trở lại ồn ào.

Triệu Doanh Doanh ngồi bên cạnh Hoắc Bằng Cảnh, nhỏ giọng hỏi: "Vừa rồi sắc mặt đại nhân đó có vẻ không vui, có phải nghe thấy ta nói xấu hần không?"

Hoắc Bằng Cảnh biết đại nhân đó nghe thấy, nhưng rõ ràng vẫn chọn cứng chiều tiểu thê tử mình, nói: "Doanh Doanh nào có nói xấu hần? Có thể là hần lớn tuổi, dễ khó chịu."

Triệu Doanh Doanh "ồ" một tiếng, gật đầu: "Có lý. Nhưng tại sao phu nhân lại chọn đại nhân đó? Chẳng lẽ vì hần lớn tuổi?"

Hoắc Bằng Cảnh đáp: "Cũng không phải không thể."

Hai người họ mắt đi mày lại, cử chỉ âu yếm.

Hôm nay Trịnh Khê cũng theo mẫu thân tới, vì chuyện Trần Kính Chi, Trịnh Khê và mẫu thân cãi nhau. Mẫu thân nói, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường, nàng không nên tính toán như vậy. Trịnh Khê trong lòng không đồng ý, nhưng cũng không dám chắc, dù sao nàng không thấy ai chỉ có một người nữ nhân.

Ngoài trừ Hoắc Bằng Cảnh.

Ánh mắt Trịnh Khê không tự chủ dừng trên người Hoắc Bằng Cảnh, nàng thấy sự dịu dàng của hắn đối với thê tử, hai tháng qua, nàng đã thấy nhiều lần, mỗi lần thấy, lòng lại đau một lần.

Nàng ghen tị với Triệu Doanh Doanh, nàng không dám nghĩ, nếu người nhận được tình yêu của hắn là mình, thì tốt biết bao.

Trịnh Khê cũng không hiểu, dù Hoắc Bằng Cảnh nói Triệu Doanh Doanh tốt ngàn lần, nhưng Trịnh Khê thấy Triệu Doanh Doanh, rõ ràng chẳng xứng với Hoắc Bằng Cảnh.

Nàng ép mình rời mắt, sau đó ánh mắt dừng trên Trần Kính Chi.

Từ lần trước, nàng và Trần Kính Chi không còn gặp nhau, nghe nói Trần Kính Chi rất sủng ái thiếp thất đó, nàng không ngờ, dịp này Trần Kính Chi lại mang người đến.

Trịnh Khê nhíu mày, ấn tượng với Trần Kính Chi lại xấu đi. Hắn sủng ái thiếp thất, cũng không nên mang nàng ta đến dịp thế này, chẳng phải tát vào mặt thê tử phi tương lai sao?

Trần Kính Chi cảm nhận ánh mắt của Trịnh Khê, trong lòng nháy lên, cố ý thân mật với Triệu Uyển Nghiên.

Lại nhìn lên, thấy Trịnh Khê đã rời mắt, lại có chút thất vọng.

Triệu Doanh Doanh ánh mắt lướt qua mọi người, đột nhiên dừng lại.

Phản ứng đầu tiên là nghi ngờ mình nhìn nhầm, người đó nên ở am ni cô thành Hồ Châu, sao lại ở Kinh thành?

Chương 87: Thích

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh không giấu được sự kinh ngạc, ánh mắt không rời khỏi bóng dáng nghi ngờ là Triệu Uyển Nghiên đó. Vị trí của Trần Kính Chi ở phía bên kia, cách Triệu Doanh Doanh mấy bàn, nàng nhìn không rõ.

Triệu Doanh Doanh thu lại ánh mắt, cảm thấy mình đã nhìn nhầm. Nàng không yên lòng, lông mày hơi cau lại.

Hoắc Bằng Cảnh chỉ cần nghiêng đầu là thấy được biểu cảm của nàng, lo lắng hỏi: "Sao thế, Doanh Doanh?"

Triệu Doanh Doanh lắc đầu, không kể chuyện này với Hoắc Bằng Cảnh. Dù sao nàng cũng chỉ nghi ngờ, không dám chắc chắn, trong lòng nàng vẫn nghĩ người đó không thể nào là Triệu Uyển Nghiên.

Nhưng sự việc này vẫn làm nàng phân tâm, sau đó nàng luôn muốn nhìn lại bóng dáng đó.

Ánh mắt thỉnh thoảng của Triệu Doanh Doanh, Triệu Uyển Nghiên sao có thể không nhận ra.

Triệu Doanh Doanh đã nhận ra nàng sao, nàng nghĩ mình sẽ dễ dàng từ bỏ ư? Thực sự sẽ chọn sống cả đời ở ni cô am thành Hồ Châu ư?

Triệu Uyển Nghiên nhếch môi, nàng sẽ không từ bỏ, nàng phải chứng minh mình hơn Triệu Doanh Doanh.

Yến tiệc nhanh chóng kết thúc, Trần Kính Chi bị người gọi lại nói chuyện, Triệu Uyển Nghiên liếc nhìn Triệu Doanh Doanh,

nhỏ giọng nói với Trần Kính Chi: "Thế tử, thiếp cảm thấy không khỏe, muốn về xe ngựa trước."

Trần Kính Chi ừ một tiếng, ánh mắt vô tình tìm kiếm bóng dáng Trịnh Khê trong đám đông, nhưng không thấy. Chẳng lẽ nàng thấy cảnh đó, trong lòng không có bất kỳ cảm xúc gì sao?

Hắn không khỏi cảm thấy bức bối.

Triệu Doanh Doanh nhìn theo bóng dáng Triệu Uyển Nghiên, muốn xác định xem nàng ta có phải Triệu Uyển Nghiên hay không, vừa khéo Hoắc Bằng Cảnh cũng bị Chu đại nhân gọi lại trò chuyện, nàng liền tự mình kéo váy đuổi theo.

Triệu Doanh Doanh thở hỗn hển, cuối cùng chặn được người.

"Triệu Uyển Nghiên!" Nàng thở dốc, ánh mắt từ trên xuống dưới đánh giá người đối diện, nếu nói vừa rồi là nghi ngờ, giờ có thể chắc chắn, đó chính là Triệu Uyển Nghiên.

"Sao ngươi lại ở đây? Ngươi không phải nên ở Hồ Châu sao?" Triệu Doanh Doanh thực sự rất ngạc nhiên.

Triệu Uyển Nghiên mặt không đổi sắc, chỉ cung kính hành lễ, giả vờ không biết: "Thiếp gặp qua phu nhân. Thiếp không biết phu nhân đang nói gì, có lẽ phu nhân nhận nhầm người."

Triệu Doanh Doanh đôi mắt hoa đào chăm chú nhìn Triệu Uyển Nghiên, có chút nghi ngờ bản thân, chất vấn: "Vậy tại sao ngươi lại chạy?"

Triệu Uyển Nghiên đáp: "Thiếp thân không khỏe, muốn nhanh chóng về xe ngựa nghỉ ngơi, không biết phu nhân đang tìm thiếp."

Triệu Doanh Doanh cau mày, không tin lời giải thích của nàng ta, dáng vẻ và thân hình của nàng ta giống hệt Triệu Uyển

Nghiên, chẳng lẽ trên đời thực sự có sự trùng hợp như vậy?

Triệu Doanh Doanh đang do dự, Trần Kính Chi nhìn thấy bên này có động tĩnh, từ góc độ của Trần Kính Chi chỉ thấy Triệu Uyển Nghiên cúi đầu, dáng vẻ như bị bắt nạt. Trong mắt Trần Kính Chi, vị ái thiếp này tính tình yếu đuối, hẳn sợ nàng bị bắt nạt, liền bước nhanh tới đứng ra bảo vệ nàng.

"Xảy ra chuyện gì?"

Nghe giọng nói của Trần Kính Chi, Triệu Uyển Nghiên nhếch môi, bất ngờ ghé sát tai Triệu Doanh Doanh, nói: "Chắc tỷ rất ngạc nhiên phải không, ta lại xuất hiện ở Kinh thành, còn trở thành thiếp của thế tử Thuy Dương Vương."

Nghe xong, sắc mặt Triệu Doanh Doanh thay đổi, nàng biết thế giới này không có sự trùng hợp như vậy, người này chính là Triệu Uyển Nghiên!

"Người... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Triệu Doanh Doanh không khỏi nắm chặt cổ tay Triệu Uyển Nghiên, giọng nghiêm khắc chất vấn.

Trần Kính Chi càng thêm lo lắng, tiến thêm một bước, đẩy tay Triệu Doanh Doanh ra, nói: "Người làm gì vậy?"

Nhìn thấy Triệu Doanh Doanh, hẳn lại dụ giọng: "Hóa ra là phu nhân, không biết có chuyện gì xảy ra?"

Trần Kính Chi bảo vệ Triệu Uyển Nghiên phía sau, vẻ mặt lo lắng không che giấu.

Triệu Doanh Doanh nhìn Triệu Uyển Nghiên, nghĩ đến những lời đồn về Trần Kính Chi, hóa ra người thiếp có vài phần giống Trịnh Khê đó chính là Triệu Uyển Nghiên? Trước đây nàng không nhận ra hai người này cũng có nét tương đồng.

"Thế tử, ngài biết nàng là ai không?" Triệu Doanh Doanh theo bản năng nghĩ rằng Trần Kính Chi bị Triệu Uyển Nghiên lừa gạt, giọng không khỏi gấp gáp. Trong mắt Triệu Doanh Doanh, Triệu Uyển Nghiên không phải người tốt, nàng ta có thể bất chấp thủ đoạn cướp vị hôn phu của mình, lại luôn giả vờ nói lời dối trá.

Cảnh Triệu Doanh Doanh vừa rồi nắm tay Triệu Uyển Nghiên, cộng thêm giọng điệu lo lắng lúc này, càng giống như bắt nạt người khác. Huống hồ Triệu Doanh Doanh xinh đẹp rực rỡ, còn Triệu Uyển Nghiên thanh lệ yếu đuối, tất cả những điều này cộng lại, Trần Kính Chi càng nghĩ là Triệu Doanh Doanh đang bắt nạt Triệu Uyển Nghiên.

Hắn không hài lòng nói: "Nàng là ái thiếp của thế tử, phu nhân muốn nói gì?"

Triệu Doanh Doanh gấp gáp: "Nàng là muội muội của ta, tên là Triệu Uyển Nghiên, trước đây cướp vị hôn phu của ta, lại mang thai con của hắn, nàng không phải người tốt."

Trần Kính Chi chỉ thấy một mớ chuyện nhảm nhí: "Phu nhân cần trọng lời nói! Nàng chỉ là một vũ cơ ở Phồn Lâu, không cha không mẹ, sao có thể là muội muội của phu nhân?"

Triệu Uyển Nghiên ở Phồn Lâu đã học được khẩu âm Kinh thành, nghe không ra chút giọng Nam.

Triệu Doanh Doanh nghe lời Trần Kính Chi, càng thêm lo lắng: "Nàng vừa thừa nhận rồi!"

Trần Kính Chi nhìn Triệu Uyển Nghiên, nàng ta liền cúi đầu, dáng vẻ yếu đuối đáng thương, nói: "Thế tử, thiếp thật sự không biết phu nhân, vừa rồi phu nhân đột nhiên chặn đường thiếp, nói thiếp là muội muội của nàng, thiếp nghe không hiểu gì, giải thích với phu nhân, phu nhân lại không chịu nghe, còn nói... muội muội của nàng có thù với nàng, nhất định muốn đổ oan cho thiếp."

Triệu Uyển Nghiên vừa nói vừa rưng rưng, trông rất đáng thương.

Trần Kính Chi nhìn nàng, vỗ vai nàng, nói với Triệu Doanh Doanh: "Phu nhân vẫn nên nói lý lẽ một chút, ái thiếp của thế tử thật sự không phải muội muội của phu nhân, càng không có thù oán gì với phu nhân. Phu nhân như vậy, quá đáng rồi."

Triệu Doanh Doanh tức giận cười: "Ngài... không biết điều!"

Nàng rõ ràng là muốn tốt cho hắn, sợ hắn bị lừa.

Triệu Doanh Doanh quay người định rời đi.

Chưa đi được hai bước, lại nghe thấy có người xì xào: "Vị Hoắc phu nhân này đúng là, ỷ vào Hoắc đại nhân quyền cao chức trọng, tùy ý bắt nạt người khác, thậm chí không nói lời xin lỗi."

Triệu Doanh Doanh khựng lại, quay đầu nhìn người nói, nói: "Ta bắt nạt ai?"

Trần Kính Chi định nói, nhưng giọng nói trầm ấm của Hoắc Bằng Cảnh đã cất lên trước: "Chuyện gì? Bắt nạt ai?"

Triệu Doanh Doanh thấy Hoắc Bằng Cảnh đến, lập tức có chỗ dựa, nàng bước nhanh vài bước, nắm tay áo Hoắc Bằng Cảnh, tức giận gọi một tiếng: "Tướng công!"

Nàng liếc nhìn Triệu Uyển Nghiên, nói: "Tướng công, chàng đã từng gặp muội muội của ta, chàng nói xem nàng có phải không? Ta chỉ là nói cho thế tử biết thân phận của nàng, cũng nói cho thế tử biết nàng là người như thế nào, thế tử liền nghĩ rằng ta đang bắt nạt nàng."

Hoắc Bằng Cảnh nhẹ vỗ tay Triệu Doanh Doanh, ánh mắt dừng trên người Triệu Uyển Nghiên, ánh mắt sắc như điều hâu, dường như có thể nhìn thấu người khác. Triệu Uyển Nghiên chỉ

cảm thấy sống lưng lạnh toát, lập tức có chút hối hận chuyện vừa rồi, nàng vừa rồi thấy Trần Kính Chi đến bảo vệ mình, lại thấy nhiều người như vậy, liền nghĩ muốn khiến Triệu Doanh Doanh mất mặt.

Hoắc Bằng Cảnh nói giọng lạnh lùng: “Theo bản tướng thấy, ái thiếp của thế tử, chính là muội muội của phu nhân ta.”

Triệu Uyển Nghiên cắn môi, lòng có chút hoảng sợ, nếu hôm nay thân phận của nàng bị lộ, e rằng sẽ mất đi ấn tượng tốt khó khăn lắm mới xây dựng được với Trần Kính Chi.

Trần Kính Chi cau mày, vẫn không tin: “Trên đời này có lẽ có người giống nhau.”

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Trên đời đúng là có người giống nhau, nhưng không thể nào nốt ruồi trên mặt, ánh mắt, thần thái khi nói chuyện cũng giống nhau được? Bốn tướng nhìn người nhiều, không thể nhìn nhầm người. Thế tử, thế tử đơn giản dễ tin là tốt, nhưng người bên gối vẫn nên tra xét kỹ. Vũ cơ ở Phồn Lâu có xuất thân gì, nếu muốn tra, không thể không tra ra, nếu thế tử không có khả năng này, bốn tướng có thể giúp thế tử.”

Hoắc Bằng Cảnh nói chắc như đinh đóng cột, không giống như nói dối.

Trần Kính Chi trong lòng dao động, im lặng một lúc.

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Về việc phu nhân ta nói, đều là sự thật, kể lại sự thật không phải là bắt nạt, thế tử nghĩ sao? Huống chi, dù phu nhân ta có bắt nạt ái thiếp của thế tử, cũng chỉ là một ái thiếp mà thôi. Hơn nữa, phu nhân ta luôn tốt bụng, sẽ không vô duyên vô cớ bắt nạt người khác, nếu thật sự bắt nạt ai, nhất định là người đó có lỗi.”

Lời hần nói rất vô lý, rõ ràng là nói, dù thế nào, hần cũng sẽ bảo vệ phu nhân của hần, mọi người nghe vậy đều im lặng.

Nhưng lại không thể phản bác, vì hắn có đủ quyền thế để hoành hành ngang ngược.

Triệu Uyển Nghiên trong lòng chìm xuống, trong khoảnh khắc này, đột nhiên cảm thấy một sự lạnh lẽo. Nàng nghĩ, có lẽ, dù nàng trở thành thế tử phi của Thuy Dương Vương, cũng không thể vượt qua Triệu Doanh Doanh. Vì Hoắc Bằng Cảnh quá xuất sắc, mà Triệu Doanh Doanh chỉ cần dựa vào Hoắc Bằng Cảnh, liền mãi mãi có thể đè đầu mình.

Thậm chí, dù nàng trở thành phi tần của hoàng đế, cũng không thể vượt qua Triệu Doanh Doanh. Vì ngay cả Hoàng đế, cũng phải nghe lời Hoắc Bằng Cảnh.

Triệu Uyển Nghiên chỉ cảm thấy bị một bóng đen bao phủ, nàng cảm thấy một sự bất lực, nàng cố gắng như vậy, nhưng mãi mãi không thể thắng được Triệu Doanh Doanh? Nhưng Triệu Doanh Doanh rõ ràng không cần bỏ ra bất cứ công sức nào, nàng chỉ cần dựa vào vận may tốt.

Triệu Uyển Nghiên mặt tái nhợt, trong đầu đột nhiên hiện lên ý nghĩ độc ác, nếu Triệu Doanh Doanh biến mất thì tốt.

Nếu nàng biến mất khỏi thế gian này, bóng đen bao phủ trên người nàng cũng sẽ biến mất.

Triệu Uyển Nghiên không biết mình về phủ như thế nào, sắc mặt Trần Kính Chi rõ ràng không tốt, hắn hỏi về thân thể của nàng.

Triệu Uyển Nghiên biết, lúc này không thể giấu hắn, đành thở dài nói: "Là thiếp lừa dối thế tử, thiếp không phải người Kinh thành, mà là đến từ Hồ Châu, đúng là... muội muội của phu nhân. Thiếp và tỷ tỷ không cùng một mẹ sinh ra, tỷ tỷ là con của nguyên phối của phụ thân, còn thiếp là con của kế mẫu. Phụ thân rất yêu thương mẫu thân của tỷ tỷ..."

Nàng nói thật giả lẫn lộn, kể về việc nàng và Triệu Doanh Doanh từ nhỏ không hợp nhau, vì phụ thân yêu thương mẫu thân của tỷ tỷ mà không yêu mẫu thân của nàng, nên nàng ghen tỵ với tỷ tỷ, muốn giành tình yêu của phụ thân; việc nàng có quan hệ với vị hôn phu của Triệu Doanh Doanh là do bị vị hôn phu đó dụ dỗ; còn việc nàng đến Kinh thành là do bị cướp bóc, lưu lạc đến đây.

Trần Kính Chi nghe xong, thở dài một tiếng: "Thì ra thân thế của nàng, thật là thảm thương..."

Triệu Uyển Nghiên nắm tay Trần Kính Chi, cười buồn: "Thiếp từng cảm thấy mình đáng thương, nhưng từ khi gặp thế tử, thiếp nghĩ, có lẽ những khổ đau đó đều là để gặp được thế tử, như vậy là đáng giá."

Trần Kính Chi ôm nàng vào lòng, cảm thấy thương tiếc.

...

Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh lên xe ngựa về phủ, Triệu Doanh Doanh vẫn còn giận dữ, nói: "Cái Triệu Uyển Nghiên này, không biết đã xảy ra chuyện gì, lại trở thành thiếp của thế tử Thục Dương Vương? Nàng thật sự không biết hối cải!"

Nàng quay đầu nhìn Hoắc Bằng Cảnh, nói: "Cũng may là có tướng công đến."

Nàng dừng lại, dựa vào vai Hoắc Bằng Cảnh, cọ cọ, nũng nịu nói: "Ta thích tướng công nhất!"

Hoắc Bằng Cảnh hỏi: "Thích bao nhiêu?"

Triệu Doanh Doanh nói: "Rất rất thích!"

Nàng nói vậy, nhưng thật ra bản thân cũng không rõ, rất rất thích là như thế nào. Nàng chỉ biết, Hoắc Bằng Cảnh sinh ra thật đẹp, lại có địa vị quyền thế, giàu có, yêu nàng sâu sắc, nàng đương nhiên vui mừng.

Nàng gặp Hoắc Bằng Cảnh thì vui vẻ, ở bên cạnh Hoắc Bằng Cảnh cũng vui vẻ, như vậy có lẽ tính là rất thích rồi đúng không?

Chương 88: Ẩn Tình

DTV-EBOOK

Hoắc Bằng Cảnh nhìn cái đầu lông xù tựa vào vai mình, đưa tay gạt một sợi tóc rơi xuống sau tai nàng, ánh mắt trầm ngâm, nói: “Vậy Doanh Doanh có thích ta đến mức nguyện ý cùng ta sống chết có nhau không?”

Hắn không phải là người dễ dàng trao trọn trái tim. Một khi đã trao, thì không dễ dàng buông tay. Nếu Triệu Doanh Doanh và hắn có thể yêu nhau trọn đời thì tốt nhất, nếu không, hắn cũng sẽ không buông tay.

Triệu Doanh Doanh bị câu hỏi đột ngột của hắn làm cho ngẩn ra, sao tự nhiên lại nói đến chuyện sống chết có nhau như vậy?

Nàng chớp chớp mắt, đôi mắt đào hoa vẫn cười cong cong: “Tất nhiên là nguyện ý.”

Nàng nói vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ, đây chỉ là lời nói hoa mỹ.

Trong thời điểm này, trong bối cảnh này, nàng không thể nói là không nguyện ý.

Nhưng nếu thật sự phải chết cùng Hoắc Bằng Cảnh, nàng cũng không biết liệu mình có thể làm được hay không. Nàng không phải là người gan dạ, cũng không muốn chết. Cái chết, nghe đã thấy rất đáng sợ.

Nhưng hiện tại, cuộc sống của nàng yên bình, giàu có, rõ ràng không dễ dàng đi đến bước phải chết cùng Hoắc Bằng Cảnh. Tình cảnh đó quá xa vời, nàng nghĩ vậy, vì thế nàng mới trả lời là nguyện ý.

Triệu Doanh Doanh một lần nữa tựa đầu vào vai Hoắc Bằng Cảnh, nhắm mắt lại, nghĩ đến một chuyện khác.

Lúc ở phủ Chu đại nhân, ma ma của Chu phu nhân bế đứa bé của nàng, đứa trẻ nằm trong tả lót, trắng trẻo mịn màng như một miếng bánh mềm, còn tỏa ra mùi sữa. Triệu Doanh Doanh không tự chủ được mà nhìn kỹ hơn, đứa bé dường như có cảm giác, đôi mắt nhỏ nhìn chằm chằm Triệu Doanh Doanh, còn cười khúc khích.

Triệu Doanh Doanh càng thấy thú vị, một đứa trẻ nhỏ như vậy mà lại biết điều, thực sự rất thú vị.

Nhìn thấy nàng thích trẻ con, Chu phu nhân chủ động đề nghị: “Nhìn xem Hoắc phu nhân rất thích đứa trẻ này, đứa trẻ cũng rất thích Hoắc phu nhân, không bằng phu nhân bế một chút xem sao.”

Triệu Doanh Doanh thật ra có chút lo lắng mình bế không tốt, nhưng cũng rất muốn thử, sau khi đắn đo một lúc, cuối cùng cũng gật đầu.

Nàng nhận đứa trẻ từ tay ma ma, học theo tư thế ma ma dạy, cẩn thận từng chút một, sợ làm đau đứa trẻ. Nàng thấy đứa bé như một món đồ chơi, nhưng đứa bé lại rất biết điều, khi được Triệu Doanh Doanh bế, càng vui vẻ hơn.

Khuôn mặt nhỏ bé mũm mĩm của đứa trẻ trông rất mềm mại, Triệu Doanh Doanh không nhìn được mà đưa tay chạm vào, đúng là giống như một miếng bánh nếp mềm. Đứa bé còn hôn lên má Triệu Doanh Doanh, thật là vui.

Triệu Doanh Doanh hồi tưởng lại, không khỏi mỉm cười, nói với Hoắc Bằng Cảnh: “Tướng công, chàng có thấy con của Chu phu nhân rất đáng yêu không?”

Hoắc Bằng Cảnh không như nàng, không có tình cảm như vậy. Tình cảm ít ỏi của hắn đều dành cho nàng. Đối với người khác, hắn không có tình cảm mềm yếu thừa thãi, hướng hồ đối với trẻ con, hắn luôn không thể nhìn ra sự đáng yêu của chúng.

Trẻ con là yếu đuối, không có khả năng tự vệ.

Chúng chỉ khiến Hoắc Bằng Cảnh nhớ lại những ngày thơ ấu lưu lạc không nơi nương tựa của mình, khi đó hắn vô cùng yếu đuối, chỉ muốn trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức có thể làm chủ thế giới này.

“Cũng bình thường thôi.” Hắn đáp lại lời Triệu Doanh Doanh.

Hắn luôn không để lộ ra mặt tối lạnh lùng vô tình trước mặt nàng, lần này cũng không ngoại lệ.

Đôi mắt của Triệu Doanh Doanh sáng lấp lánh, nàng ngồi thẳng dậy, cảm thán: “Thật sự rất đáng yêu, nhỏ bé như một món đồ chơi, nhưng lại biết điều, biết cười, còn biết hôn ta. Bàn tay nhỏ mềm mại, khuôn mặt cũng mềm mại, chạm vào rất thích. Duy chỉ có điều không tốt, là đứa trẻ có vẻ không đẹp lắm, nhưng Chu đại nhân và Chu phu nhân đều đẹp.”

Triệu Doanh Doanh bĩu môi, trong lòng bỗng nảy ra một ý nghĩ, sau này nàng và Hoắc Bằng Cảnh cũng sẽ có một đứa trẻ nhỏ như vậy chăng? Đứa bé sẽ từ nhỏ xíu, dần lớn lên, trở thành một người lớn biết nói chuyện.

Trời ơi, nghĩ đến đã thấy kỳ diệu.

Không biết đứa trẻ của hai người có xấu như vậy không, nàng và Hoắc Bằng Cảnh đều xinh đẹp như thế này, con của hai người chắc chắn không thể xấu.

Nghĩ đến đây, Triệu Doanh Doanh nhớ ra, nàng và Hoắc Bằng Cảnh đã thành thân ba tháng, sao bụng nàng vẫn không có

động tĩnh gì?

Triệu Doanh Doanh không khỏi đặt tay lên bụng mình, môi hơi mím lại.

Hoắc Bằng Cảnh nhận ra động tác nhỏ của nàng, ánh mắt thoáng chùng xuống.

Triệu Doanh Doanh thở dài, lại cảm thấy mình quá nóng vội, nàng còn trẻ, sinh con sớm cũng không tốt.

Nhưng nàng vẫn hỏi Hoắc Bằng Cảnh một câu: “Tướng công, chàng có muốn có con không?”

Hoắc Bằng Cảnh cười: “Doanh Doanh còn nhỏ, việc này không vội.”

Tuy vậy, đêm đó về, Hoắc Bằng Cảnh dường như rất hứng thú với quá trình sinh con, lại khiến nàng mệt nhoài đến tận khuya.

Sáng hôm sau, khi Triệu Doanh Doanh tỉnh dậy, chỗ bên cạnh đã trống không.

Nàng ngáp liên tục, gọi Hồng Miên và các nha hoàn vào hầu hạ chải tóc.

Hoắc Bằng Cảnh đang ở trong thư phòng, Triệu Doanh Doanh đến tìm hắn thì tình cờ gặp Lý Kỳ tới.

Nàng dừng lại trước cửa, định gõ cửa nhưng rồi lại thôi, quyết định đợi thêm chút nữa, lát sau sẽ quay lại tìm hắn.

Vừa quay người, nàng nghe thấy giọng Lý Kỳ từ trong thư phòng vang lên, hắn cười nhẹ: “Người chắc chắn không cho nàng ấy biết?”

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng.

Triệu Doanh Doanh nhú mảy, chuyện gì mà không cho nàng biết? Thật bí ẩn?

Lại nghe Lý Kỳ nói: “Nếu vậy thì cũng được thôi. Thuốc ta để đây, người nhớ uống.”

Triệu Doanh Doanh nghe mà không hiểu gì, thuốc gì?

Nàng bị bao trùm bởi sự nghi ngờ, không khỏi tò mò.

Triệu Doanh Doanh lén lút áp sát vào khung cửa, muốn nghe rõ hơn, nhưng bên trong bỗng nhiên im bật.

Ngay sau đó, bên tai vang lên tiếng bước chân.

Triệu Doanh Doanh vội vàng đứng thẳng, đụng phải Lý Kỳ vừa bước ra.

Nàng cười gượng, chào hỏi: “Lý Kỳ tiên sinh...”

Lý Kỳ nhìn nàng, khóe môi nhếch lên đầy ẩn ý, rồi rời đi.

Ánh mắt đầy ẩn ý đó, cùng với những lời vừa nghe được, càng làm Triệu Doanh Doanh thêm nghi ngờ.

Nàng nhất định phải làm rõ chuyện này!

Triệu Doanh Doanh thu lại ánh mắt, vén váy bước vào thư phòng, gọi một tiếng: “Tướng công.”

Hoắc Bằng Cảnh đáp lại: “Doanh Doanh đến rồi.”

Triệu Doanh Doanh ừ một tiếng, ánh mắt lướt qua bàn ngọc trắng trước mặt hắn, không thấy lọ thuốc nào.

Nàng bước đến bên bàn, kiểm chế sự tò mò, nói chuyện với Hoắc Bằng Cảnh: “Tướng công, nghe nói gần đây có một đoàn xiếc đến Kinh thành, rất thú vị, hay là chúng ta cũng đi xem đi?”

Nàng không để lộ sự nghi ngờ, nhìn lướt qua xung quanh lần nữa, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên tay áo của Hoắc Bằng Cảnh, nàng thấy một cái lỗ nhỏ trong tay áo hắn.

Tim nàng đập mạnh.

Triệu Doanh Doanh giữ bình tĩnh, làm như không có gì, hỏi: “Vừa nãy nghe Lý Kỳ nói về thuốc, tướng công lại thấy không khỏe sao?”

Hoắc Bằng Cảnh lắc đầu, chỉ nói: “Vẫn là vấn đề đau đầu, Doanh Doanh không cần lo lắng.”

Triệu Doanh Doanh gật đầu: “Vậy thì tốt, ta còn tưởng tướng công lại không khỏe.”

Nàng nhếch môi.

Lọ thuốc ở trên người Hoắc Bằng Cảnh, Triệu Doanh Doanh tất nhiên không có cơ hội lấy được, chuyện này đành tạm gác lại.

Về phòng, Triệu Doanh Doanh suy đi nghĩ lại, vẫn thấy không đúng. Hoắc Bằng Cảnh luôn ít khi giấu nàng điều gì, nhưng những lời hắn nói với Lý Kỳ vừa rồi thực sự kỳ lạ. Nếu hắn không khỏe, hoàn toàn có thể nói với nàng, chẳng lẽ là để không làm nàng lo lắng?

Thế thì càng không được, tướng công nàng không khỏe, sao nàng có thể ngồi yên.

Với cái đầu của nàng, muốn đoán ra chuyện gì xảy ra mà không để Hoắc Bằng Cảnh biết, là điều gần như không thể.

Thay vì tốn thời gian, chi bằng hỏi thẳng Lý Kỳ.

Đúng rồi, sao nàng không trực tiếp hỏi Lý Kỳ?

Triệu Doanh Doanh buông tay chống cằm, cảm thấy mình thật thông minh.

Nàng quyết định ngay, gọi Hồng Miên, hai người lên đi tìm Lý Kỳ.

Nơi ở của Lý Kỳ không phải ở khu vực phần hoa, xung quanh rất yên tĩnh, tiểu viện được bao quanh bởi tường cao. Triệu Doanh Doanh xuống xe ngựa, bước đến gần viện, dừng lại trước cửa.

Nàng giơ tay gõ cửa, không lâu sau, cửa mở từ bên trong.

Lý Kỳ nhú mày nhìn hai chủ tớ, không hiểu sao họ lại xuất hiện ở đây.

“Tìm ta có việc gì?”

Triệu Doanh Doanh do dự, chọn lời mở miệng: “Lý Kỳ tiên sinh, chuyện là thế này, hôm qua ta đứng ngoài thư phòng nghe thấy lời của tiên sinh và tướng công. Ta muốn biết, có phải tướng công không khỏe, nên giấu ta?”

Nàng hít sâu một hơi, nói: “Xin tiên sinh hãy nói cho ta biết, ta biết tướng công không muốn ta lo lắng, nhưng không sao, với tư cách là thê tử của hần, ta...”

“Không có gì không khỏe.” Lý Kỳ cắt lời nàng, cố ý nói, “Hần uống thuốc tránh thai.”

Triệu Doanh Doanh nghe vậy, ngẩn ra.

Nàng còn tưởng Lý Kỳ sẽ không dễ dàng nói thật, nhưng y lại nói ngay?

Đợi đã, thuốc tránh thai?

Tướng công uống thuốc tránh thai?

“Nam nhân cũng có thể uống thuốc tránh thai?” Triệu Doanh Doanh ngạc nhiên.

Lý Kỳ dựa vào cửa, nói nhẹ: “Tất nhiên là được. Tưởng công người tự uống thuốc tránh thai, là để người không biết. Nhưng người đã đến hỏi ta, ta sẽ rộng lượng mà nói cho người biết.”

Triệu Doanh Doanh mở to mắt, tại sao không muốn nàng biết, chỉ có một khả năng, là không muốn có con với nàng.

Tại sao không muốn có con với nàng?

Nàng nhớ lại vài ngày trước, nàng còn nói chuyện con cái với Hoắc Bằng Cảnh, lúc đó rõ ràng không nói gì, còn bảo nàng tuổi còn nhỏ, không vội.

Tim Triệu Doanh Doanh đập thành thịch, suy nghĩ rối bời.

Nếu không muốn nàng sinh con sớm, hoàn toàn có thể nói với nàng, tại sao phải giấu nàng? Trừ khi, có ẩn tình khác.

Triệu Doanh Doanh lại hít sâu một hơi, nghĩ đến vô số khả năng.

Lý Kỳ nhìn phản ứng của nàng, chỉ thấy buồn cười, lại thấy thú vị.

Hoắc Bằng Cảnh trước mặt nàng luôn là một phu quân hoàn hảo, không lộ ra mặt tối, giả vờ như vậy, không thấy mệt sao?

Lý Kỳ suy nghĩ, lại nói: “Còn một chuyện nữa, hắn đã nói với người chưa?”

Triệu Doanh Doanh ngơ ngác hỏi: “Chuyện gì?”

Lý Kỳ tiến gần hơn, gửi nhẹ: “Người mang theo mùi hương đúng không?”

Triệu Doanh Doanh gật đầu.

Lý Kỳ cười: “Hắn thỉnh thoảng đau đầu, là do trúng phải loại độc mạnh nhất thế gian, Ngọc Hoàng Tuyền. Loại độc này không có thuốc giải, dù là ta cũng không có cách nào giải được. Nhưng mùi hương trên người người lại vừa hay giảm bớt đau đớn cho hắn.”

Triệu Doanh Doanh quả nhiên lại vô cùng kinh ngạc, Lý Kỳ nghi hoặc, Hoắc Bằng Cảnh thật sự không nói cho nàng biết sao?

Y lại giả vờ bí ẩn: “Vậy người hiểu rồi chứ, tại sao hắn không muốn có con với người.”

Triệu Doanh Doanh như bị sét đánh, nàng hiểu rồi, vậy là Hoắc Bằng Cảnh cưới nàng chỉ vì mùi hương trên người nàng có thể giải độc cho hắn? Khó trách hắn luôn nói, nàng là linh đan diệu dược của hắn...

Chương 89: Thương Lượng

DTV-EBOOK

Thì ra câu nói ấy lại có ý nghĩa như vậy, nàng luôn tưởng rằng đó chỉ là một câu tình tứ, giống như “Hôm nay gặp nàng ta rất vui” mà thôi.

Nhưng hóa ra lại không phải vậy.

Lời của Lý Kỳ đối với Triệu Doanh Doanh là một cú sốc lớn, nàng chỉ cảm thấy đầu óc mình như ngừng hoạt động.

Mặt nàng lập tức tái nhợt, trong đầu không ngừng suy nghĩ nhiều điều hơn nữa. Nàng nghĩ, có lẽ Hoắc Bằng Cảnh thực sự không thích nàng, cưới nàng chỉ vì mùi hương trên người nàng có thể giảm bớt độc tố trong người hắn...

Suy đoán này quá hợp lý, bởi vì với thân phận của Hoắc Bằng Cảnh, muốn có mỹ nhân nào mà chẳng được? Triệu Doanh Doanh nàng cũng không phải là người đặc biệt gì.

Thái hậu thích hắn, Trịnh Khê cũng thích hắn, hàng ngàn hàng vạn cô nương đều thích hắn...

Điều mà nàng có thể hơn bọn họ chỉ là một gương mặt xinh đẹp mà thôi. Còn những thứ khác, đều không bằng được.

Hắn đã khen nàng hết lời, chẳng phải chỉ là để đánh lạc hướng nàng thôi sao?

Vì vậy, hắn không muốn sinh con với nàng, cũng không nói cho nàng sự thật...

Theo như cốt truyện trong tiểu thuyết, trong lòng Hoắc Bằng Cảnh chắc chắn còn ẩn giấu một nữ nhân không ai biết. Khi độc

tổ trong người hắn được giải, hắn sẽ không ngần ngại mà bỏ rơi nàng, để ở bên nữ nhân đó. Sau đó, nàng sẽ đau khổ cầu xin Hoắc Bằng Cảnh đừng bỏ rơi mình, nhưng chắc chắn sẽ bị hắn từ chối một cách tàn nhẫn.

Từng cảnh từng cảnh hiện ra trong đầu Triệu Doanh Doanh.

Nàng tưởng tượng ra, vào một ngày mưa, nữ nhân kia sẽ tựa vào vai Hoắc Bằng Cảnh, còn nàng thì bị đuổi ra khỏi nhà.

Mưa rơi trên người, lạnh buốt thấu xương, nhưng nàng đã hoàn toàn không còn cảm giác gì nữa. Những giọt mưa chảy xuống gương mặt nàng, làm ướt đầm toàn bộ y phục, nàng đứng trong mưa, đau khổ vô cùng.

Nàng sẽ mất đi sự giàu sang phú quý, mất đi những món trang sức đẹp để mà nàng đã không còn thấy mới mẻ...

Không chỉ vậy, đến lúc đó nàng chắc chắn sẽ bị mọi người trong Kinh thành cười nhạo. Họ sẽ nói rằng, hóa ra nàng chỉ là một trò cười lớn, và họ sẽ chỉ trỏ vào nàng.

Ôi, số nàng thật khổ.

Triệu Doanh Doanh chìm đắm trong tưởng tượng của mình, không nhận được bật khóc.

Hồng Miên đứng bên cạnh Triệu Doanh Doanh, đã nghe rõ từng lời Lý Kỳ nói, những lời này đối với Hồng Miên cũng là một cú sốc lớn, khó mà tin nổi. Nhưng tiếng khóc của chủ nhân kéo nàng trở lại thực tại, Hồng Miên chớp mắt, nhìn về phía Lý Kỳ nói: “Người... người chắc chắn là nói bậy! Phu nhân, đừng tin lời hắn!”

Hồng Miên luống cuống lấy khăn tay từ trong tay áo ra, đưa cho Triệu Doanh Doanh lau nước mắt, rồi lại nhìn Lý Kỳ, khuyên nhủ: “Phu nhân, cô gia đối xử tốt với phu nhân, người đều thấy

rõ, sao có thể vì mấy lời này mà dao động? Hơn nữa, nhìn cái mặt xảo trá của hắn, chắc chắn là nói dối!”

Triệu Doanh Doanh cầm lấy khăn, nghe vậy nhìn Lý Kỳ.

Nước mắt làm mờ mắt nàng, gương mặt của Lý Kỳ cũng trở nên mờ ảo, giống như mực bị loang trên giấy, không nhìn rõ ngũ quan, càng không thấy rõ sự xảo trá.

“Hu hu hu...” Triệu Doanh Doanh càng khóc thương tâm hơn.

Hồng Miên vội vàng lau nước mắt cho nàng, Triệu Doanh Doanh lau xong nước mắt, cúi đầu nhìn khăn tay trong tay, lại nhớ đến lần Hoắc Bằng Cảnh đã từng xin nàng chiếc khăn, lập tức đau buồn không thôi, lại bật khóc.

“Hu hu hu, số ta thật khổ...”

Dù Triệu Doanh Doanh đau lòng trong dự liệu của Lý Kỳ, nàng thật sự không có đầu óc, nhưng việc nàng ngồi đây khóc lớn thế này vẫn nằm ngoài dự tính của y, thậm chí thấy có chút buồn cười.

Y nghĩ đến đánh giá của Hoắc Bằng Cảnh về nàng, đáng yêu?

Đáng yêu chỗ nào? Y chỉ thấy buồn cười.

Lý Kỳ khoanh tay trước ngực, đuổi khách: “Được rồi, người muốn biết gì ta đã nói hết, giờ người có thể đi rồi, đừng khóc trước cửa nhà ta, thật phiền phức.”

Triệu Doanh Doanh hít một hơi, khóc to hơn để đáp lại lời y.

Lý Kỳ không nhìn được đảo mắt, y nhớ rõ trước đây Hoắc Bằng Cảnh ghét nhất những cô nương yếu đuối chỉ biết khóc lóc.

Lý Kỳ quay người vào nhà, đóng sầm cửa lại.

Triệu Doanh Doanh vừa khóc vừa đi về phía xe ngựa, Hồng Miên dìu nàng, cũng thở dài.

Cuối cùng trước cửa cũng yên tĩnh lại, khóe miệng Lý Kỳ nhếch lên, quay vào phòng.

Trên bàn trong phòng, cuốn sách y khoa đang mở, bên cạnh là những thí nghiệm y đã làm. Nụ cười Lý Kỳ biến mất, khôi phục gương mặt không cảm xúc, y ngồi xuống bên bàn, đút viên thuốc cho con chuột trắng bên cạnh ăn. Chuột trắng ăn xong, không lâu sau liền chết.

Ánh mắt Lý Kỳ càng lạnh lẽo, đứng dậy, đi đến bên cửa sổ.

Y đã bỏ công sức giúp Hoắc Bằng Cảnh tìm cách giải độc, hẳn thì được mỹ nhân trong lòng, cuộc sống an nhàn, như vậy, việc y thêm chút sóng gió vào cuộc sống của Hoắc Bằng Cảnh cũng không sao cả.

Lý Kỳ cúi đầu, đột nhiên bật cười lạnh, nghĩ đến lời Hồng Miên vừa nói, xảo trá?

Gương mặt này của y, lại có thể bị coi là xảo trá. Đúng là mắt nàng ta bị mù rồi.

Ha, lần trước còn nói y là tiểu bạch kiếm.

...

Triệu Doanh Doanh ngồi trong xe ngựa vẫn tiếp tục khóc, Hồng Miên đỡ thế nào cũng không được, đến khi nàng khóc mệt mới dừng lại.

Nàng ôm ngực, dựa vào thành xe, đôi mắt vẫn đỏ, nhìn Hồng Miên hỏi: “Hồng Miên, người nói, bạch nguyệt quang của tướng

công sẽ là ai?”

Hồng Miên thở dài: “Phu nhân, cô gia chưa chắc đã có bạch nguyệt quang... Người đừng nghĩ nhiều.”

Mặc dù lời của Lý Kỳ nói thực sự có chút...

Triệu Doanh Doanh chỉ nhắm mắt thở dài, một lúc sau, lại nói: “Chắc chắn là một cô nương dịu dàng đoan trang, hu hu.”

Nàng khóc quá lâu, thật sự mệt mỏi, về đến tướng phủ liền ngủ một giấc.

...

Ở Thụy Dương Vương phủ, sau sự việc lần trước, Trần Kính Chi không hề xa lánh Triệu Uyển Nghiên, ngược lại càng thêm thương yêu nàng, địa vị của nàng trong phủ tự nhiên cũng tăng lên.

Không còn ai dám nói xấu nàng trước mặt nàng, hạ nhân gặp nàng đều cung kính, không dám càn rỡ. Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, Triệu Uyển Nghiên nghĩ, còn lâu mới đủ.

Nàng vẫn chỉ là một thiếp, sau này nếu có chính thê, nàng vẫn phải cúi đầu. Hơn nữa, dù nàng có trở thành chính thê của Trần Kính Chi, trước mặt Triệu Doanh Doanh, nàng vẫn thua kém.

Nếu Triệu Doanh Doanh biến mất khỏi thế gian này...

Triệu Uyển Nghiên xoa trán, ngẩng đầu nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, hôm nay là một ngày đẹp trời hiếm hoi, thích hợp ra ngoài đi dạo. Nàng dẫn theo nha hoàn ra ngoài, đi dạo trong hoa viên.

Khi đi gần đến hoa viên, nàng gặp hai người hầu hối hả, vội vã va vào nàng.

Nha hoàn bên cạnh nàng mắng: “Không có mắt sao? Đụng phải cô nương các người có chịu nổi không?”

Hai người đó vội vàng quỳ xuống, giải thích: “Tích Tích cô nương tha lỗi, bọn ta có việc gấp cần bẩm báo với phu nhân, nên mới vội vã va phải cô nương...”

Triệu Uyển Nghiên cuối cùng cũng lên tiếng: “Chuyện gì?”

Hai người nhìn nhau, run rẩy nói: “Trong phủ có người mắc bệnh, hình như... hình như là đậu mùa...”

Vừa nghe hai chữ đậu mùa, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Triệu Uyển Nghiên nhíu mày: “Người nói gì? Người có chắc chắn không? Chuyện lớn như vậy... vậy người mau đi bẩm báo phu nhân, đừng chậm trễ.”

Hai người vội vàng cảm ơn, rồi cáo lui.

Nha hoàn nói: “Cô nương, chúng ta cũng nên về thôi, nếu thật sự là đậu mùa... e là...”

Triệu Uyển Nghiên gạt đầu, đi được vài bước, đột nhiên dừng lại.

Nếu thật sự là đậu mùa, chẳng phải có thể nhân cơ hội này trừ bỏ Triệu Doanh Doanh sao?

Trái tim nàng đập mạnh, quay trở lại: “Chúng ta đi xem tình hình.”

Nha hoàn sợ hãi, vô cùng không muốn: “Nhưng cô nương, đó là bệnh đậu mùa... nếu chúng ta cũng bị lây thì sao...”

Triệu Uyển Nghiên không cho nàng ta cơ hội nói thêm, thẳng bước về phía sân nơi người hầu nghi mắc đậu mùa ở.

Nha hoàn nhìn bóng lưng nàng, cắn môi, chỉ đành đi theo.

Sân đã bị bao vây, không ai được phép vào, xung quanh có nhiều người đang bàn tán.

“Làm sao mà mắc bệnh đậu mùa... phải làm sao đây?”

“Đúng vậy...”

Lòng người hoang mang, không ai chú ý đến Triệu Uyển Nghiên. Nàng che miệng bằng khăn tay, từ xa nhìn lại, đúng lúc gặp người đem đồ của người hầu kia đi tiêu hủy.

Triệu Uyển Nghiên gọi người đó lại: “Có chắc là mắc bệnh đậu mùa không?”

Người đó thở dài, nói: “Chắc chắn rồi.”

Triệu Uyển Nghiên trong lòng đã có tính toán, rời khỏi sân, lệnh cho nha hoàn theo dõi người tiêu hủy đồ, nhân lúc không ai để ý, lấy một cái chén từ đồng đồ đó.

Nha hoàn run rẩy bọc cái chén trong vải, đặt lên bàn: “Cô nương... đồng đồ đó đều đã bị đập vỡ, chỉ có cái chén này là còn nguyên vẹn.”

Nha hoàn rất sợ, không biết cô nương cần thứ này để làm gì.

Triệu Uyển Nghiên gật đầu, nhìn cái chén bọc trong vải, mắt lóe lên tia ác độc.

Nàng nói: “Ngày mai người đi một chuyến đến phủ tướng, gặp phu nhân, bảo nàng ta, ta muốn gặp nàng.”

Nàng xoa ngón tay, ngày mai nàng chỉ cần để Triệu Doanh Doanh dùng cái chén này...

Nàng ta sẽ mắc bệnh đậu mùa, bệnh đậu mùa như thế, mười phần thì tám chín phần là không qua khỏi.

Mà Triệu Doanh Doanh lại là người bên gối của Hoắc Bằng Cảnh, chắc chắn hẳn sẽ không phòng bị nàng ta. Nếu Triệu Doanh Doanh lây bệnh đậu mùa cho Hoắc Bằng Cảnh, chẳng phải là một mũi tên trúng hai đích?

Hoắc Bằng Cảnh chết rồi, phủ Thế tử Vương gia sẽ lên ngôi, sau này nàng mà trở thành chính phi của Thế tử Vương gia, sẽ được hưởng vinh hoa vô hạn.

Nghĩ đến đây, Triệu Uyển Nghiên cảm thấy thật thỏa mãn.

...

Khi Triệu Doanh Doanh tỉnh dậy, trời đã về chiều, trong phòng đèn đuốc mờ ảo, Hoắc Bằng Cảnh ngồi bên giường, vẻ mặt lo lắng.

“Nghe nói hôm nay tâm trạng nàng không tốt, có chuyện gì vậy?” Hắn giơ tay muốn chạm vào má Triệu Doanh Doanh, nhưng nàng tránh đi.

Hoắc Bằng Cảnh nhíu mày.

Triệu Doanh Doanh cúi đầu, vừa nãy nàng mơ thấy Hoắc Bằng Cảnh ôm ấp bạch nguyệt quang, đối xử tệ bạc với nàng, còn nói rằng hắn không thích nàng ngực to não nhỏ...

Giống như lời Tiêu Hằng đã nói.

Nàng giận đến tỉnh dậy, không ngờ vừa mở mắt đã thấy Hoắc Bằng Cảnh. Lúc này cơn giận trong lòng vẫn chưa tan, nàng từ

từ ngẩng lên, lườm hăn một cái.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn một loạt phản ứng của nàng, có chút khó hiểu, đang định hỏi Hồng Miên, lại nghe Triệu Doanh Doanh lên tiếng.

“Ta... ta có thể thương lượng với chàng không?” Nàng hít mũi, cảm thấy mũi cay cay.

Ôi, nàng còn tưởng mình ngốc thì sẽ có phúc, ai ngờ nàng khổ quá.

Hoắc Bằng Cảnh dịu dàng hỏi: “Được, Doanh Doanh muốn thương lượng chuyện gì?”

Triệu Doanh Doanh càng nghĩ càng thấy buồn, môi hơi chu lên, giọng mang theo tiếng khóc: “Sau này nếu chàng muốn ở bên bạch nguyệt quang của chàng, chàng nói với ta một tiếng được không? Ta... ta sẽ nhường chỗ cho nàng ấy, không dây dưa với chàng nữa. Chỉ là, dù sao ta cũng đã giúp chàng giải độc, cũng có chút công lao, đến lúc đó chàng cũng nên cho ta ít tiền.”

Nàng nói mà mắt đỏ lên, không nhịn được muốn lau nước mắt.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn bộ dạng của nàng, cùng những lời nói không đầu không đuôi này, hoàn toàn không hiểu gì, “Bạch nguyệt quang gì chứ? Doanh Doanh đang nói gì vậy?”

Triệu Doanh Doanh chỉ cúi đầu lau nước mắt, vẻ mặt uất ức.

Mắt Hoắc Bằng Cảnh lạnh đi, nhìn Hồng Miên, “Người nói, hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

Chương 90: Đậu Mùa

DTV-EBOOK

"Nàng đã đi đâu? Gặp những ai?" Giọng của Hoắc Bằng Cảnh trầm xuống, khác hẳn vẻ ôn nhu thường ngày, từng lời nói đều mang theo sức ép nặng nề.

Hồng Miên cảm nhận từng cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, nàng quỳ xuống, cúi đầu, đáp: "Hôm nay, nô tỳ đã cùng phu nhân đến gặp Lý Kỳ tiên sinh..."

Triệu Doanh Doanh nghe giọng nói lạnh lùng như băng của hắn, càng cảm thấy thương tâm, thút thít nói: "Chàng rầy la Hồng Miên làm gì? Chẳng lẽ bây giờ chàng muốn đuổi ta đi rồi sao?"

Nàng cúi xuống, nằm trên chăn gấm mềm mại mà nức nở.

Hoắc Bằng Cảnh thở dài không thành tiếng, ôm nàng vào lòng, vòng tay dài rộng ôm chặt lấy nàng. Hắn đặt cằm lên trán nàng, dịu giọng lại, tràn đầy tình cảm: "Doanh Doanh tại sao lại tìm Lý Kỳ? Có phải thân thể không khỏe? Lý Kỳ đã nói gì với nàng, khiến nàng suy nghĩ lung tung như vậy?"

Hắn nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, trong cảm xúc đột ngột thất thường của nàng, hắn cảm thấy một sự bối rối hiếm thấy. Đường như có hàng trăm hàng ngàn mối tơ vò đang quấn lấy nhau mà không thể tìm được đầu mối.

Nhìn nàng khóc thương tâm như vậy, phản ứng đầu tiên của Hoắc Bằng Cảnh là muốn nàng đừng đau khổ, mà để nàng đừng đau khổ thì tất nhiên cần tìm ra nguyên do. Nhưng nàng lại không chịu nói, còn ngăn cản hắn hỏi Hồng Miên.

Hoắc Bằng Cảnh thở dài.

Triệu Doanh Doanh được hấn ôm vào lòng, muốn đẩy ra, nhưng lúc này đang khóc thương tâm, không còn sức lực, bàn tay mềm mại đặt lên ngực hấn, ngược lại còn bị hấn nắm chặt.

"Hu hu hu hu..." Nàng không trả lời lời của Hoắc Bằng Cảnh, chỉ khóc không ngừng.

Hoắc Bằng Cảnh kiên nhẫn chờ nàng khóc xong, thỉnh thoảng chỉ lau nước mắt cho nàng.

Ánh nến lay động, vào thời điểm này trời đã hơi lạnh, Triệu Doanh Doanh sau một trận khóc, chỉ cảm thấy người lạnh buốt, không tự chủ được mà rúc vào lòng Hoắc Bằng Cảnh để lấy chút hơi ấm. Đó là một hành động vô thức, khi nhận ra thì nàng mới thấy ngượng ngùng mà quay đi.

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười bất đắc dĩ, hỏi: "Bây giờ Doanh Doanh có thể nói cho ta biết chưa? Hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Lý Kỳ đã nói gì với nàng?"

Triệu Doanh Doanh dựa vào lòng hấn, vẫn im lặng không nói, sau đó nàng đưa tay vào tay áo hấn, chạm vào cái lọ thuốc, bối rối hỏi: "Đây là cái gì?"

Hoắc Bằng Cảnh nhìn chằm chằm vào mặt nàng, như suy nghĩ điều gì.

Ngày hôm đó khi nàng ở thư phòng, ánh mắt nàng luôn tìm kiếm gì đó, hóa ra là đã nghe thấy cuộc nói chuyện của hấn và Lý Kỳ. Vậy nên, vì chuyện này mà nàng đã đi tìm Lý Kỳ?

Hoắc Bằng Cảnh im lặng một lúc, thẳng thắn trả lời nàng: "Thuốc tránh thai."

Thái độ không giấu giếm của hấn khiến Triệu Doanh Doanh ngẩn ngơ.

Ý hẩn là gì?

Ô, là muốn nói rõ ràng với nàng sao?

Mắt nàng đỏ lên, lại rơi một hàng nước mắt: "Chàng không muốn sinh con với ta, là vì muốn sinh con với bạch nguyệt quang của chàng sao? Ta biết, ta chỉ là công cụ giải độc của chàng, nàng ấy mới là chân ái của chàng..."

Hoắc Bằng Cảnh nhú mày: "Bạch nguyệt quang là ai?"

Triệu Doanh Doanh bĩu môi: "Chàng còn hỏi ta? Ta đã mơ thấy rồi, chỉ là quên mất khuôn mặt nàng ấy trong mơ thế nào..."

Hoắc Bằng Cảnh tiếp tục hỏi: "Công cụ giải độc là gì?"

Triệu Doanh Doanh buồn rầu hơn: "Là mùi hương trên người ta có thể làm giảm chứng đau đầu của chàng..."

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu: "Đúng là như vậy, nhưng ta cũng không giấu giếm nàng."

"Chàng nào có nói cho ta!" Triệu Doanh Doanh không hài lòng.

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Lúc ở Hồ Châu, ta đã nói với nàng rằng khi ta đau đầu, có nàng bên cạnh sẽ thấy đỡ hơn rất nhiều."

Triệu Doanh Doanh nhớ lại, quả thật là có chuyện đó. Nhưng lúc đó nàng chỉ coi đó là lời tình tứ, giống như linh đan diệu dược vậy.

"Linh đan diệu dược..." cũng vậy.

Triệu Doanh Doanh không khỏi nhú đôi mày xinh đẹp, nếu Hoắc Bằng Cảnh đã nói cho nàng biết, thì bây giờ nàng đang làm cái gì?

"VẬY... bạch nguyệt quang?" có lẽ là nàng tự tưởng tượng ra.

Triệu Doanh Doanh thấy ngượng ngùng, mặt ửng hồng.

"Không có bạch nguyệt quang, không có ai khác, chỉ có Doanh Doanh." Hoắc Bằng Cảnh cười nhẹ, lại đảm bảo với nàng.

Triệu Doanh Doanh không cam lòng hỏi lại: "Chàng đảm bảo?"

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Ta lấy tính mạng của mình ra thế, như vậy, Doanh Doanh có tin không?"

Lời thề của hắn nặng nề như vậy, Triệu Doanh Doanh làm sao có thể không tin?

Nhưng bây giờ có vẻ như nàng đang làm loạn vô lý...

Rõ ràng nàng nên là một hiền thê hiếu chuyện, ôi ôi.

Triệu Doanh Doanh thấy chột dạ, tránh ánh mắt của Hoắc Bằng Cảnh, giải thích: "Hôm đó ta nghe thấy chàng và Lý Kỳ nói chuyện, nói gì mà giấu ta, rồi chuyện uống thuốc, ta liền nghĩ chàng không khỏe, nên mới đi hỏi Lý Kỳ..."

Nàng nói: "Sau đó Lý Kỳ nói đó là thuốc tránh thai, nói chàng không muốn sinh con với ta... còn nói về độc trong người chàng..."

Nàng bĩu môi, trách móc: "Đều tại Lý Kỳ."

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu, theo lời nàng: "Đều tại Lý Kỳ. Lý Kỳ tính tình quái gở, nói năng hành xử cũng kỳ lạ, sau này nếu hắn nói gì với Doanh Doanh, Doanh Doanh đừng vội tin, có thể nói với ta trước. Chuyện thuốc tránh thai, lý do ta giấu Doanh Doanh không phải vì không muốn có con với nàng, mà là do độc tố trong người ta tạm thời không tiện có con, nhưng nàng

dường như rất thích trẻ con, sợ nàng buồn, nên tạm thời giấu nàng. Hơn nữa, ta thật sự chưa muốn có con. Ta và nàng mới thành thân, nên tận hưởng khoảng thời gian hiếm hoi này không phải tốt hơn sao?"

Hắn âu yếm cọ vào má nàng, nói: "Là ta không tốt, chuyện nhỏ nhất như vậy nên nói thẳng với Doanh Doanh, không nên giấu giếm nàng."

Triệu Doanh Doanh ngược lên nhìn hắn: "Xin lỗi, có lẽ tại mấy ngày nay ta đọc một cuốn thoại bản, kể về một đôi phu thê yêu thương nhau, nhưng có một ngày nữ chính phát hiện ra, hóa ra nam chính lại yêu người khác, đối với nữ chính chỉ là lừa dối và lợi dụng... Lúc nghe Lý Kỳ nói, ta nghĩ chẳng phải giống trong thoại bản sao?"

Nàng giơ ngón tay lên: "Nên ta mới tưởng tượng, nếu chàng cũng có bạch nguyệt quang như vậy, muốn đuổi ta ra khỏi nhà, ta thật sự đau lòng."

Nàng cắn môi, nói: "Rồi khi trở về, lại mơ một giấc mơ, mơ thấy chàng và bạch nguyệt quang của chàng ở bên nhau, còn nói không bao giờ thích một kẻ ngực to não nhỏ như ta... giống như Tiêu Hằng vậy... ta lại càng đau lòng."

Hoắc Bằng Cảnh nhìn vào ngực nàng, ghé sát tai nàng nói: "Sao lại không thích? Ta thích ngực của Doanh Doanh chết đi được, sờ vào thấy thật mềm mại."

Vừa nói hắn vừa định chui vào ngực nàng.

Triệu Doanh Doanh liếc nhìn Hồng Miên, ngăn lại: "Không được..."

Hồng Miên nhìn thấy hai người họ đột nhiên thân mật, rõ ràng đã làm lạnh, lập tức biết ý rút lui.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, ánh nến lay động, Hoắc Bằng Cảnh mắt đen sâu thẳm, ngón tay thon dài khẽ cởi áo nàng, lộ ra đôi gò trắng ngần.

Hắn vùi đầu vào gò ngực, hít một hơi sâu, đầu mũi nhẹ nhàng lướt qua khe ngực mềm mại trắng nõn. Triệu Doanh Doanh không khỏi run lên.

Làn môi ẩm ướt từ đỉnh ngực xuống thung lũng, Triệu Doanh Doanh ưỡn thẳng lưng, nghe thấy giọng nói như thì thầm của Hoắc Bằng Cảnh: "Thích... Doanh Doanh..."

Trong dòng suy nghĩ mơ màng, Triệu Doanh Doanh chợt nhận ra hình như mình quên mất một chuyện.

Nhưng nhất thời không nhớ ra, cũng không có tâm trí để nghĩ.

Nàng bị cuốn vào cơn mưa bão, khi cơn mưa dừng lại, nàng đã kiệt sức.

Nàng nằm trên ngực Hoắc Bằng Cảnh, cuối cùng nhớ ra điều mình đã quên, nàng muốn hỏi, nếu trên người nàng không có mùi hương làm giảm đau đầu của hắn, hắn còn thích nàng không?

Nhưng nàng đã mệt đến mức không mở nổi mắt, không còn sức để nói, cứ thế thiếp đi.

...

"Nàng ta muốn gặp ta?" Triệu Doanh Doanh che miệng ngáp, ngạc nhiên hỏi.

Hồng Miên gật đầu: "Tam cô nương phái nha hoàn tới nói như vậy, nói rằng tam cô nương có chuyện muốn nói với phu nhân."

Triệu Doanh Doanh nghĩ đến Triệu Uyển Nghiê, không khỏi nhú mảy.

Nàng ta tìm mình có chuyện gì?

Nhưng gặp nàng ta một lần cũng không sao.

Triệu Doanh Doanh nói với Hồng Miên: "Được, vậy ta sẽ gặp nàng ta."

Nơi hẹn gặp Triệu Uyển Nghiê là một trà lâu nổi tiếng nhất Kinh thành, buôn bán phồn thịnh, khách khứa tấp nập. Nàng ta đã đặt một gian nhả phòng, khi Triệu Doanh Doanh đến, Triệu Uyển Nghiê đã có mặt.

Nàng đứng ở nơi xa một chút, không có ý định ngồi xuống uống trà trò chuyện với Triệu Uyển Nghiê, đối mặt với khuôn mặt nàng ta, nàng không uống nổi trà.

"Người tìm ta có chuyện gì thì nói thẳng đi?" Triệu Doanh Doanh có chút mất kiên nhẫn.

Triệu Uyển Nghiê cười, chỉ vào chỗ ngồi đối diện mình, nói: "Tỷ tỷ ngồi xuống rồi nói."

Triệu Doanh Doanh không động đậy: "Thôi, bớt lời đi."

Triệu Uyển Nghiê cúi đầu, đứng dậy rót một chén trà, tiến đến bên Triệu Doanh Doanh: "Hôm nay ta mời tỷ đến là muốn giảng hòa. Những năm qua, ta và tỷ ân oán sâu đậm, ta biết, những chuyện đã qua đều là lỗi của ta, ta muốn xin lỗi tỷ, mong tỷ tha thứ."

Triệu Doanh Doanh ngạc nhiên trước lời xin lỗi của Triệu Uyển Nghiê, thậm chí còn nghi ngờ nàng ta lại giả trò, Triệu Doanh Doanh lùi lại một bước, cảnh giác nhìn Triệu Uyển Nghiê.

Triệu Uyển Nghiên cười khổ: "Ta biết tử ghét ta, ta cũng biết từ trước ta thật đáng ghét. Nhưng ta đã phải trả giá cho những việc ta đã làm, tử cũng biết, ta đã mất đi khả năng làm mẹ. Nhưng ta lại gặp Thế tử, ta đối với Thế tử... thật lòng, lần trước nhắm vào tử, cũng vì sợ tử nói quá khứ của ta cho Thế tử biết, ta sợ Thế tử biết, sợ mất Thế tử, nên mới làm tổn thương tử..."

Triệu Uyển Nghiên ngửa đầu uống cạn chén trà, ánh mắt mang theo nỗi đau đớn: "Ta muốn sinh con cho Thế tử, nhưng không thể nữa. Tử tử, ta lấy trà thay rượu, kính tử một chén."

Nỗi đau của nàng ta không giống như giả vờ, Triệu Doanh Doanh nhìn thấy mà không khỏi cảm động.

Triệu Uyển Nghiên đặt chén trà xuống, rót một chén khác, đưa cho Triệu Doanh Doanh: "Sau này mong tử coi như không quen biết ta, ta cũng sẽ không làm hại tử nữa, ta thề."

Triệu Doanh Doanh nhìn chén trà, do dự một lúc lâu, cuối cùng cũng nhận lấy, uống một ngụm trà, rồi nói: "Được rồi, vậy thì sau này coi như không quen biết."

Triệu Doanh Doanh đặt chén trà xuống, quay người bỏ đi.

Triệu Uyển Nghiên nhìn chén trà đã uống, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh lẽo.

Triệu Doanh Doanh sẽ sớm biến mất khỏi thế gian này, từ nay về sau, nàng sẽ là người chiến thắng duy nhất.

Triệu Uyển Nghiên khép mắt, gọi nha hoàn vào: "Đem chén này đi xử lý."

Nha hoàn đáp lời, cẩn thận dùng khăn gói chén lại mang đi.

Triệu Uyển Nghiên bước ra khỏi nhã phòng, lên xe ngựa trở về phủ Thế tử, về đến phủ, lập tức tắm rửa, vứt bỏ bộ y phục

hôm nay. Nàng ngồi trên ghế hoa hồng, tim đập thành thịch, không biết Triệu Doanh Doanh sẽ phát bệnh sau bao lâu...

Chương 91: Đạt Được Mục Đích

DTV-EBOOK

Khi rời khỏi trà lâu, gió thu nổi lên, trời đã vào thu, cơn gió càng thêm se lạnh. Triệu Doanh Doanh kéo chặt áo choàng, nắm tay Hồng Miên bước lên xe ngựa. Nàng khom người, ngồi xuống chiếc đệm mềm mại, vẫn cảm thấy khó tin về những lời Triệu Uyển Nghiên vừa nói.

"Hồng Miên, người nói những lời nàng ta nói có phải thật không?" Nàng nhú mào, cảm thấy không hợp lý.

Nàng hiểu rõ Triệu Uyển Nghiên chưa bao giờ là người dễ dàng nhận thua, bao năm nay hai người các nàng luôn cạnh tranh ngầm, làm sao nói bỏ là bỏ được?

Vì Thế tử Thụy Dương Vương?

Triệu Doanh Doanh không có nhiều ấn tượng về vị Thế tử này, chỉ có lần trước khi hắn đứng ra bên vực Triệu Uyển Nghiên, nàng mới tiếp xúc đôi chút. Lúc đó, hắn quả thật rất che chở cho Triệu Uyển Nghiên. Trước kia nghe nói về danh tiếng của Thế tử, so với các công tử quyền quý khác thì cũng khá tốt, không có khuyết điểm lớn.

Tất nhiên, không ai có thể sánh với tướng công của nàng.

Trong Kinh thành này, không ai có thể sánh với tướng công của nàng.

Nghĩ đến Hoắc Bằng Cảnh, trong mắt Triệu Doanh Doanh hiện lên một nụ cười.

Nhưng Thế tử Thụy Dương Vương trước đây không phải có tình cảm rất sâu đậm với Trịnh cô nương sao? Thậm chí cũng vì

Triệu Uyển Nghiên có vài nét giống với Trịnh cô nương mà được Thế tử để mắt tới. Dù vậy, nàng ta vẫn một lòng một dạ yêu Thế tử sao?

Vì tình yêu đó mà có thể cầu hòa với nàng sao?

Triệu Doanh Doanh cảm thấy xa lạ và mới mẻ với loại tình cảm này, nàng nghĩ về tình cảm của mình đối với Hoắc Bằng Cảnh, liệu có thể gọi là hết lòng không?

Nàng tưởng tượng, nếu là nàng, có thể vì tình cảm với Hoắc Bằng Cảnh mà cầu hòa với Triệu Uyển Nghiên không?

Hình như là... không thể.

Triệu Doanh Doanh chống cằm, đột nhiên cảm thấy buồn bã.

Nàng hình như có chút xấu tính, ngày hôm đó Hoắc Bằng Cảnh hỏi nàng có yêu hắn không, có yêu đến mức nguyện cùng sống cùng chết không, nàng nói nguyện ý, nhưng đến cả chuyện đơn giản là cầu hòa với Triệu Uyển Nghiên vì Hoắc Bằng Cảnh, nàng cũng không làm được.

Trong lòng Triệu Doanh Doanh dâng lên một cảm giác khó tả.

Nàng có chút chột dạ, mặc dù hôm qua nàng thương tâm đến vậy, nhưng nỗi thương tâm đó phần lớn là vì nàng sắp mất đi vinh hoa phú quý và địa vị của mình, thương tâm vì sẽ bị người khác cười nhạo, chứ không phải thương tâm vì mất đi tình cảm của Hoắc Bằng Cảnh.

Triệu Doanh Doanh nghĩ, có lẽ... Hoắc Bằng Cảnh đối với nàng cũng không phải là tình yêu sâu đậm đến vậy...

Có lẽ, nàng nghĩ, mặc dù hắn dường như rất yêu nàng.

Hồng Miên cũng không chắc ý đồ của tam cô nương, nhưng lúc này, tam cô nương quả thật không làm gì xấu, có lẽ là thật.

Triệu Doanh Doanh ừ một tiếng, buông rèm xe xuống, không nói gì thêm.

Lúc này đã gần đến tháng tám, sắp tới Trung Thu. Tết Trung Thu ở Đại Thịnh rất được coi trọng, là một trong những ngày lễ quan trọng nhất trong năm, nhà nhà đều chuẩn bị.

Trong dịp lễ hội náo nhiệt như vậy, Triệu Doanh Doanh tất nhiên cũng phải chuẩn bị. Nàng lệnh người thay mới lồng đèn trong phủ, cắt tỉa lại cây cảnh.

Cây cảnh trong sân của nàng và Hoắc Bằng Cảnh, nàng thậm chí tự mình cắt tỉa. Triệu Doanh Doanh tỉa cây một cách hăng say, tưởng tượng rằng chúng sẽ rất đẹp, nàng đứng thẳng dậy, hỏi Hồng Miên: "Thế nào?"

Hồng Miên rất muốn khen ngợi gì đó, nhưng đối mặt với cây cảnh được cắt tỉa không đều, thật khó để khen, chỉ có thể nói khéo: "Phu nhân đã rất cố gắng."

Triệu Doanh Doanh lùi lại một bước, nhìn cây cảnh từ bên này rồi bên kia, cũng im lặng.

"Có vẻ... hơi xấu nhỉ." Triệu Doanh Doanh nâng cằm, rất muốn cố gắng cứu vãn, nhưng cằm kéo một hồi lâu cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Cuối cùng, nàng thở dài một tiếng, chấp nhận thua cuộc.

"Người đâu, thay chậu cây khác đi. Để thợ làm vườn đến chăm sóc." Triệu Doanh Doanh hít một hơi thật sâu, đột nhiên cảm thấy ngực hơi tức.

Nàng không nghĩ nhiều, tưởng rằng do mình cúi người quá lâu, khi định mở miệng nói, vừa quay người thì cảm thấy trời đất quay cuồng, ngã ngửa ra sau.

Triệu Doanh Doanh nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Hồng Miên và các nha hoàn, họ đỡ nàng trở về phòng. Triệu Doanh Doanh mở mắt, muốn nói gì đó, nhưng không còn sức.

Hồng Miên bị nàng đột ngột ngất xỉu làm sợ hãi: "Phu nhân? Phu nhân? Người đâu, mau đi mời Lý Kỳ tiên sinh, cũng nhanh chóng gọi đại nhân về."

Hồng Miên nhìn Triệu Doanh Doanh, đưa tay chạm vào trán nàng, nóng hổi. Nàng lo lắng thở dài, lệnh người lấy một chậu nước sạch, nhúng khăn vào rồi đặt lên trán Triệu Doanh Doanh.

Thầm thì: "Sao lại tự nhiên phát sốt như vậy? Chẳng lẽ bị cảm lạnh?"

Hoắc Bằng Cảnh đang ở chỗ của Lý Kỳ, là để hỏi tội Lý Kỳ về những lời đã nói với Triệu Doanh Doanh.

"Tại sao ngươi lại nói những lời đó với nàng?" Hoắc Bằng Cảnh nhếch môi cười, nhưng nụ cười lạnh lẽo.

Hắn và Lý Kỳ quen biết gần mười năm, khi đó Hoắc Bằng Cảnh chưa quyền thế như bây giờ, ngược lại có thể coi như quen biết từ lúc khó khăn.

Lý Kỳ không ngẩng đầu lên, chỉ nói: "Ta đâu có nói gì, chỉ là phu nhân nhà ngươi tưởng tượng phong phú, lại gốc nghề." "

Hoắc Bằng Cảnh cười lạnh một tiếng.

Lý Kỳ lại nói: "Nói thật, ngươi không thấy rất thú vị sao?"

Hoắc Bằng Cảnh định mở miệng, nhưng Lý Kỳ ngẩng đầu lên cắt ngang: "Đừng có vẻ như đang hỏi tội ta, ta nghĩ ra một cách, có thể giải độc trong cơ thể người."

Hoắc Bằng Cảnh thu lại ánh nhìn, nghiêm túc hỏi: "Cách gì?"

Lý Kỳ chưa kịp nói xong, thì bị giọng nói gấp gáp của Triệu Nam cắt ngang: "Đại nhân, người trong phủ đến nói, phu nhân đột nhiên ngất xỉu, mời ngài trở về."

Hoắc Bằng Cảnh nhú mày, nói với Lý Kỳ: "Cách của người đợi sau hẵng nói, trước tiên theo ta về phủ."

Lý Kỳ hừ lạnh một tiếng, theo Hoắc Bằng Cảnh về phủ.

Khi hai người trở về, Triệu Doanh Doanh đang nằm trên giường, môi tái nhợt, trán không những không hạ sốt, mà càng nóng hơn, má nàng ửng đỏ bất thường.

Hoắc Bằng Cảnh ngồi bên giường, đưa tay chạm vào má nàng, hỏi Hồng Miên: "Chuyện gì xảy ra?"

Hồng Miên kể lại sự việc vừa xảy ra: "Phu nhân hôm nay hứng khởi muốn tự mình cắt tỉa cây cảnh trong hành lang, sau khi tỉa xong thì đột nhiên ngất xỉu."

Hoắc Bằng Cảnh nhìn Lý Kỳ, Lý Kỳ hừ một tiếng, không kiên nhẫn đưa tay bắt mạch cho Triệu Doanh Doanh.

Hoắc Bằng Cảnh nắm tay Triệu Doanh Doanh, hôn lên mu bàn tay nàng, hỏi Lý Kỳ: "Tình hình thế nào? Nàng bị sao vậy?"

Lý Kỳ nhú mày, nhìn đám nha hoàn trong phòng, lạnh lùng nói: "Người bảo bọn họ ra ngoài hết đi."

Hoắc Bằng Cảnh liếc nhìn bọn họ, lạnh lùng ra lệnh: "Các người ra ngoài hết đi."

Các nha hoàn đáp lời, lần lượt lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại Hồng Miên, Lý Kỳ cười nhạt, ánh mắt rơi vào Hồng Miên: "Xem ra người rất có tình cảm với phu nhân nhà người, nguyện ý cùng nàng chết chung."

Hồng Miên bị lời của hắn làm sợ hãi: "Lý tiên sinh nói vậy là ý gì? Bệnh của phu nhân... nghiêm trọng đến vậy sao?"

Hoắc Bằng Cảnh cũng nhíu mày: "Nàng bị sao vậy?"

Lý Kỳ nói: "Đậu mùa, người nói nghiêm trọng không?"

Hồng Miên hít sâu một hơi, người như muốn ngã quy, run rẩy giữ thẳng bằng, sau đó lao tới bên giường, mắt đỏ hoe.

"Phu nhân ơi..."

Hoắc Bằng Cảnh sắc mặt nghiêm trọng, đứng dậy nhìn Lý Kỳ, trầm giọng hỏi: "Người chắc chắn?"

Lý Kỳ nhếch môi: "Y thuật của ta, chưa đến mức chẩn đoán sai bệnh này."

Hoắc Bằng Cảnh biết rõ, hắn nhìn người nằm trên giường, ngồi lại bên giường, ánh mắt tập trung vào khuôn mặt ửng đỏ của nàng.

Nàng luôn là một nét đỏ rực rỡ, để lại dấu ấn đậm nét trong cuộc đời hắn.

"Tại sao tự nhiên lại mắc đậu mùa?" Hoắc Bằng Cảnh vuốt nhẹ lọn tóc trên trán nàng.

Hắn đương nhiên biết đậu mùa nguy hiểm thế nào, dùng từ chín chết một sống để miêu tả cũng không quá. Hắn cũng biết, từ lúc Lý Kỳ nói ra hai chữ đậu mùa, trong tích tắc, hắn đã quyết định, vì vậy hắn ngồi lại.

Lý Kỳ nói: "Ai mà biết? Mỗi ngày nàng tiếp xúc với bao nhiêu người, trong phủ người, ngoài đường... bất cứ ai mắc đậu mùa, đều có thể lây cho nàng. Còn người, mỗi ngày nằm chung giường với nàng, sợ rằng người cũng khó tránh."

Lý Kỳ lại nhếch môi, đưa tay bắt mạch cho Hoắc Bằng Cảnh, nói: "Người vẫn khỏe hơn nàng, tạm thời chưa mắc. Nếu người lúc này ném nàng ra ngoài, ta có thể đảm bảo người không mắc đậu mùa."

Hoắc Bằng Cảnh lạnh lùng nhìn hắn, chỉ hỏi: "Người có thể chữa khỏi không?"

Lý Kỳ cười nhạt: "Hoa Đà tái thế cũng không đảm bảo chữa khỏi. Huống hồ, ta tự nhận mình không bằng Hoa Đà."

Hoắc Bằng Cảnh quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng trở nên dịu dàng, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng, cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng.

"Nàng là thê tử của ta." Hoắc Bằng Cảnh chỉ nói.

Hồng Miên đã khóc thành dòng, nàng và Triệu Doanh Doanh quan hệ tốt, Triệu Doanh Doanh là chủ tử nhưng đối xử với nàng không tệ, không có thái độ tiểu thư, có đồ tốt luôn nghĩ đến nàng, nếu phạm sai lầm cũng nghĩ cách bảo vệ nàng. Trong lòng Hồng Miên, cô nương sớm đã không chỉ là chủ nhân, mà còn như người thân.

Hồng Miên lau nước mắt, quỳ xuống bò tới bên Lý Kỳ, ôm lấy chân hắn van xin: "Lý tiên sinh, xin ngài nghĩ cách cứu phu nhân nhà ta."

Nàng khóc lóc thảm thiết, Lý Kỳ nhìn mà không vui: "Người buông ra, làm bản y phục của ta."

Hồng Miên không buông, tiếp tục van xin: "Xin ngài, ngài nhất định có thể..."

Lý Kỳ cười lạnh, nhìn Hoắc Bằng Cảnh: "Người không cầu ta, hắn cũng sẽ không tha cho ta."

Hồng Miên lúc này mới ngừng khóc, buông chân Lý Kỳ ra, bò tới bên giường, nhìn Triệu Doanh Doanh, lại không kìm được tiếng khóc thút thít.

Nàng khóc một lúc, lau nước mắt đứng dậy: "Nô tỳ đi thay khăn cho phu nhân."

Tin phu nhân mắc đậu mùa, nhanh chóng lan ra khắp phủ, dù Hoắc Bằng Cảnh đã ra lệnh không được tùy tiện bàn tán, nhưng lòng người vẫn hoảng loạn.

Những nha hoàn thường ngày theo Triệu Doanh Doanh đều sợ hãi, sợ rằng mình cũng mắc đậu mùa. Hoắc Bằng Cảnh ra lệnh nhốt tất cả những người hầu hạ gần gũi Triệu Doanh Doanh vào một viện riêng, không cho phép tự ý đi lại.

Họ cũng có khả năng mắc đậu mùa, nếu đi lại tự do, sẽ lây nhiễm cho nhiều người. Triệu Doanh Doanh mắc đậu mùa, có lẽ trong Kinh thành đã có nhiều người mắc, thời gian tới sẽ không yên bình.

Hoắc Bằng Cảnh lệnh cho Triều Nam và Triều Bắc theo dõi sát tình hình trong Kinh thành.

Quả nhiên, chưa đầy hai ngày, dịch đậu mùa lan rộng khắp thành.

Trong chốc lát, cả Kinh thành đều hoang mang.

Thụy Dương Vương phủ đã xuất hiện người mắc đậu mùa, tình hình này không quá bất ngờ, chỉ là ai cũng lo lắng, không

dám ra ngoài đi lại. Triệu Uyển Nghiên nghe tin tức bên ngoài, lo lắng chờ đợi thông tin mà nàng muốn nghe.

Cuối cùng, khi nha hoàn trở về, mặt mày hớn hỏ: "Cô nương, Hoắc phu nhân cũng mắc bệnh đậu mùa rồi."

Tim Triệu Uyển Nghiên đập mạnh, nàng ôm lấy ngực, trên mặt hiện lên nụ cười đạt được mục đích.

Chương 92: Phù Hộ

DTV-EBOOK

Thật là quá tốt, thật sự quá tốt rồi!

Toàn thân Triệu Uyển Nghiên như sôi sục, nàng không thể không đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng, nụ cười trên mặt cũng trở nên càng lúc càng vắn vẹo.

Triệu Doanh Doanh sắp biến mất khỏi thế giới này rồi!

Triệu Uyển Nghiên đi một vòng trong phòng, rồi nhớ ra điều gì đó, hỏi nha hoàn: “Sau khi nàng ta mắc đậu mùa, thái độ của Hoắc tướng đối với nàng ta thế nào?”

Đậu mùa là loại bệnh dễ lây nhiễm, chỉ cần tiếp xúc gần cũng có thể mắc phải. Lúc này, Hoắc Bằng Cảnh sẽ đối xử với Triệu Doanh Doanh như thế nào? Liệu hắn còn có thể dịu dàng và tình cảm như trước không?

Nam nhân vốn là loại người bạc tình, tình cảm trong miệng họ đều giả dối và ngắn ngủi, không thể nói là không có chút chân thật nào, chỉ có thể nói là có lẽ ở thời điểm đó là thật, nhưng họ luôn giải phóng đại ba phần tình cảm thành mười phần.

Hoắc Bằng Cảnh sẽ đuổi Triệu Doanh Doanh đi? Hay sẽ sai người chữa trị cho nàng, nhưng bản thân sẽ không bao giờ gặp nàng nữa?

Triệu Uyển Nghiên đột nhiên cảm thấy tò mò.

Nha hoàn nghĩ một lúc rồi đáp: “Nghe nói Hoắc đại nhân luôn ở bên cạnh phu nhân, không rời một bước.”

Nhà hoàn không khỏi cảm thấy ghen tỵ, bởi vì đó là đậu mùa, loại bệnh có thể lấy đi mạng sống của mình. Trước đây trong Kinh thành luôn nói Hoắc đại nhân đối với phu nhân một lòng một dạ, giờ nhìn lại, hóa ra là thật. Có một người phu quân chân thành như vậy, dù phu nhân có chết, cũng đáng giá.

Móng tay Triệu Uyển Nghiên cắm sâu vào lòng bàn tay, gương mặt càng lúc càng méo mó, nghiến răng nói: “Không rời một bước? Tốt, tốt, rất tốt!”

Nàng lẩm bẩm: “Vậy tốt nhất là cùng chết đi, sau này dưới địa ngục cũng làm đôi uyên ương ân ái.”

Triệu Uyển Nghiên ngồi phịch xuống ghế, mềm nhũn nằm lên tay mình, trong lòng bất chợt nảy ra một suy nghĩ: Nếu hôm nay nàng mắc đậu mùa, có ai nguyện ý không rời nàng nửa bước không?

Nàng nghĩ đến Trần Kính Chi, rồi buồn bã nhắm mắt. Trần Kính Chi trong lòng chưa bao giờ quên Trịnh Khê, nàng biết, Trần Kính Chi có lẽ có chút thương hại nàng, nhưng những thương hại đó chắc chắn không đủ đến mức sống chết không rời.

Nàng lại nghĩ đến Tiêu Hằng, càng không thể nào.

Rõ ràng người đời không đạt được mới là điều bình thường, tại sao Triệu Doanh Doanh lại có thể đạt được?

Lòng Triệu Uyển Nghiên lại dâng lên cơn giận, sau đó nàng cười, nghĩ đến việc Triệu Doanh Doanh sắp chết.

Dù nàng ta có được thì cũng không sao, nàng ta vẫn phải chết.

Người chết rồi thì chẳng còn gì cả.

Triệu Uyển Nghiên cười khẽ.

...

Triệu Doanh Doanh tỉnh lại, đầu đau như búa bổ, nàng cảm thấy mình đang sốt, nóng đến mức như bị đốt cháy, toàn thân như đang bị thiêu đốt. Nàng cố gắng mở mắt, mí mắt nặng trĩu, cũng đau đớn vì sốt.

Cổ họng khát khô, muốn uống nước, khi cất tiếng thì cổ họng cũng đau đớn: “Nước...”

Mở mắt quá tốn sức, nàng lười nhác nhắm mắt lại, cảm nhận có một cái cốc lạnh áp vào miệng, nàng dựa vào miệng cốc, uống từng ngụm mát lạnh. Uống quá nhanh, có chút bị sặc.

Triệu Doanh Doanh nghiêng đầu ho, muốn nâng tay nhưng cảm thấy tay chân rã rời, cánh tay như nặng nghìn cân, không thể nhấc lên được. May mắn có người đỡ lấy nàng, nhẹ nhàng vỗ về lưng, an ủi nàng.

Nàng mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt của Hoắc Bằng Cảnh.

“Tướng công...” nàng gọi khẽ, rồi lại ho.

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng, nhìn gương mặt không mấy tốt của nàng, hần trông có vẻ tiều tụy.

Cơn sốt cao lúc trước khiến Triệu Doanh Doanh cảm thấy không thoải mái, nàng nghĩ mình có lẽ lại bị cảm lạnh. Nhưng chỉ là cảm lạnh thôi, tướng công không cần lo lắng như vậy.

Nàng muốn an ủi Hoắc Bằng Cảnh: “Rất nhanh sẽ khỏi thôi...”

Hoắc Bằng Cảnh vẫn ừ một tiếng, lấy từ bàn thấp bên cạnh một bát cháo, thổi nguội, tự tay đút cho nàng uống. Triệu

Doanh Doanh cổ họng đau đớn, cả người như bị thiêu đốt, hoàn toàn không có khẩu vị, chỉ thử một chút đã không uống nổi.

Nàng lắc đầu, muốn nằm xuống, Hoắc Bằng Cảnh liền đặt nàng nằm xuống, chỉnh lại chăn cho nàng.

“Ta muốn ngủ một chút...” Triệu Doanh Doanh lẩm bẩm.

“Ừ, được rồi, nàng ngủ đi.” Hoắc Bằng Cảnh nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, dịu dàng an ủi.

Khi Triệu Doanh Doanh tỉnh lại, đã là ngày hôm sau. Lần này nàng cảm thấy nhiệt độ trên cơ thể đã giảm, dễ chịu hơn, chỉ là cơ thể vẫn còn yếu. Vừa mở mắt, Hồng Miên bên cạnh đã nghe thấy động tĩnh, bước lên hầu hạ.

Hồng Miên đỡ nàng ngồi dậy, dựa vào gối, mắt đỏ hoe, dường như vừa mới khóc: “Nô tỳ đi mời cô gia.”

Triệu Doanh Doanh thấy mắt nàng đỏ hoe, không khỏi lo lắng: “Sao vậy Hồng Miên? Ai ức hiếp ngươi à? Có phải tướng công trách ngươi vì chuyện ta bệnh không?”

Hồng Miên lắc đầu, tránh ánh nhìn của Triệu Doanh Doanh, cố gắng cười nói: “Không, cô gia không trách nô tỳ... nô tỳ chỉ... nô tỳ chỉ thấy phu nhân tỉnh lại, quá vui mừng.”

Hồng Miên không kìm được, nghẹn ngào, sáng sớm nay, Lý Kỳ tiên sinh đã đến xem bệnh cho phu nhân. Lý Kỳ tiên sinh nói, bệnh tình của phu nhân mới chỉ bắt đầu, sau khi hạ sốt, sẽ bắt đầu nổi mụn, mụn sẽ nhanh chóng lan khắp cơ thể, ba ngày sau sẽ vỡ mủ, bảy ngày sau sẽ thành mụn mủ.

Nếu may mắn, có thể vượt qua bảy ngày này thì sẽ sống sót. Nếu không may...

Mắt Hồng Miên lại đỏ hoe, nàng thầm cầu nguyện, mong trời phù hộ phu nhân, có thể vượt qua kiếp nạn này, bình an vô sự.

Triệu Doanh Doanh thấy Hồng Miên buồn bã, không khỏi bật cười: “Chỉ là cảm lạnh thôi, sao người khóc như thể ta sắp chết rồi, thật là...”

Hồng Miên nghe vậy, lại ghen ngào.

Triệu Doanh Doanh thấy Hồng Miên khóc, vỗ nhẹ vai nàng, an ủi: “Rốt cuộc là chuyện gì? Người nói cho ta nghe, ai ức hiếp người, ta sẽ đứng ra bảo vệ người! Chúng ta sẽ ức hiếp lại!”

Hồng Miên lau nước mắt, cố nặn ra nụ cười, lắc đầu: “Thật sự không ai ức hiếp nô tỳ...”

Triệu Doanh Doanh nghi ngờ nhìn nàng, phản ứng của nàng thật sự rất kỳ lạ, chắc chắn có chuyện gì đó giấu mình. Triệu Doanh Doanh thở dài, nhìn quanh phòng, chỉ thấy hôm nay phòng rất yên tĩnh.

“Bọn họ đâu? Sao chỉ có mình người?” Thường ngày trong phòng nàng luôn có một đám nha hoàn hầu hạ, hôm nay chỉ có Hồng Miên, không ngạc nhiên mà yên tĩnh thế này.

Hồng Miên không biết trả lời thế nào: “Bọn họ... bọn họ tạm thời không thể hầu hạ phu nhân...”

Triệu Doanh Doanh nhún mày đẹp đẽ, câu nói này có ý gì? Làm sao lại không thể hầu hạ?

Lúc này cơ thể nàng vẫn còn yếu, đầu óc cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều, nàng lười nghĩ, xoay người muốn xuống giường:

“Thôi, Hồng Miên, ta muốn tắm...”

Nàng cảm thấy cơ thể mình dính nhớp nháp, không thoải mái chút nào.

Nói rồi, nàng muốn bước vào phòng tắm, Hồng Miên vội vàng ngăn lại: “Phu nhân, không thể...”

Triệu Doanh Doanh không chịu nổi nữa, hỏi: “Hồng Miên rốt cuộc người bị làm sao vậy? Hôm nay luôn kỳ lạ?”

Khi nói, ánh mắt nàng hơi lệch, nhìn vào gương trang điểm không xa.

Khuôn mặt phản chiếu trong gương đồng khiến Triệu Doanh Doanh giật mình.

Rõ ràng là khuôn mặt của nàng, nhưng trên mặt và cổ nổi lên rất nhiều nốt đỏ, thoát nhìn có chút kinh hãi.

Nàng kinh hãi thốt lên, sợ hãi lùi lại hai bước.

“Mặt ta...” Triệu Doanh Doanh lảo bẫm, bước nhanh đến gần bàn trang điểm, nhìn rõ khuôn mặt mình trong gương đồng.

Quả thật nổi lên rất nhiều nốt đỏ, trên mặt và cổ nàng, da nàng trắng trẻo, càng làm những nốt đỏ thêm chói mắt.

“Hồng Miên... ta...” Triệu Doanh Doanh quay đầu, hoảng hốt nhìn Hồng Miên, nàng luôn biết mình xinh đẹp, tự nhiên cũng rất chú trọng đến khuôn mặt mình.

“Mặt ta sao lại thế này?” Triệu Doanh Doanh hoảng loạn.

Hồng Miên cúi đầu, hiện vẻ đau buồn, nói: “Phu nhân... người không phải bị cảm lạnh, mà là... bị đậu mùa...”

Lời này như sét đánh giữa trời quang, rơi vào tai Triệu Doanh Doanh, nàng há hốc miệng, đôi môi đỏ thắm giờ nhạt màu.

“Người nói gì? Đậu mùa?” Tai nàng như ù đi, một lúc lâu sau mới tìm lại được giọng mình.

“Tại sao ta lại mắc đậu mùa?” Giọng nàng nghẹn ngào, “Đậu mùa... vậy thì tiêu rồi... ta sẽ chết...”

Nàng chưa từng trải qua đậu mùa, nhưng cũng đã nghe danh về căn bệnh này. Người mắc đậu mùa, mười người thì chín người không qua khỏi.

Chết chóc, hai chữ này đột nhiên nhanh chóng bị đẩy đến trước mặt nàng, nhưng nàng chưa bao giờ chuẩn bị cho việc này.

Triệu Doanh Doanh nuốt một ngụm, thăm thiết ngồi phịch xuống bàn trang điểm, sau đó nhớ ra điều gì đó, nhìn về phía Hồng Miên không xa. Hồng Miên định bước tới, nhưng nàng ngăn lại.

“Hồng Miên, người đừng lại đây, người ra ngoài, ra ngoài nhanh! Người sẽ bị ta lây đậu mùa!” Đôi mắt trong veo của Triệu Doanh Doanh ngấn nước.

“Người mau ra ngoài.” Triệu Doanh Doanh gấp gáp, ánh mắt nhìn về phía cửa.

Hồng Miên nghe vậy, bật cười trong nước mắt: “Phu nhân, nô tỳ không đi, nô tỳ ở lại hầu hạ người. Nô tỳ đã hầu hạ người mấy ngày rồi, giờ đi cũng không kịp nữa.”

Triệu Doanh Doanh nghe lời Hồng Miên, không kìm được hít mũi, nói: “Người biết từ trước rồi? Vậy...”

Nàng nghĩ đến Hoắc Bằng Cảnh, hôm qua Hoắc Bằng Cảnh cũng ở bên cạnh nàng.

Hắn cũng biết từ trước rồi sao?

Nhưng hắn vẫn nguyên ở bên nàng...

Tự tay dứt thuốc cho nàng, ôm nàng, dỗ dành nàng...

Triệu Doanh Doanh cảm thấy xúc động, dường như trái tim nàng bỗng chốc căng tràn, không biết xả ra thế nào, tất cả đều trào ra từ đôi mắt nàng. Triệu Doanh Doanh cảm thấy sống mũi cay xè, khóc càng lớn, nước mắt không ngừng chảy.

Đúng lúc này, cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Triệu Doanh Doanh ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng dáng mờ mờ. Dù bị nước mắt làm mờ đi, nàng vẫn nhận ra đó là bóng dáng của Hoắc Bằng Cảnh.

“Tướng công...” Nàng nghẹn ngào gọi.

Hoắc Bằng Cảnh dừng lại trước mặt nàng, nhìn thấy nàng khóc như mưa, dịu dàng hỏi: “Doanh Doanh làm sao vậy?”

Hắn ngồi xổm trước mặt nàng, kiên nhẫn lau nước mắt cho nàng.

Triệu Doanh Doanh cảm nhận đầu ngón tay hắn dịu dàng vuốt ve mặt nàng, chỉ thấy lòng càng thêm chua xót, nàng quay mặt đi, tránh tay Hoắc Bằng Cảnh, “Tướng công, hay là chàng đi ra ngoài...”

Bàn tay Hoắc Bằng Cảnh lại đến, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên má nàng, nói: “Không sao đâu, Doanh Doanh.”

Triệu Doanh Doanh lắc đầu: “Không, có sao mà... chàng đừng lại gần ta...”

Khóe miệng Hoắc Bằng Cảnh cong lên: “Thần tiên sẽ che chở cho Doanh Doanh.”

Triệu Doanh Doanh nói: “Làm gì có thần tiên chứ...”

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Ta chẳng phải là Nguyệt Thần đại nhân của nàng sao? Tin ta đi, Doanh Doanh sẽ không sao đâu.”

Chương 93: Cây Khô

DTV-EBOOK

Nghe những lời này, lòng Triệu Doanh Doanh càng thêm chua xót, nước mắt như tràn đê, tuôn ra một lần nữa. Ngực nàng phập phồng dữ dội, vì khóc quá nhiều mà cảm thấy khó thở.

Hoắc Bằng Cảnh thở dài, kéo nàng vào lòng, cầm nhẹ nhàng cạo vào tóc nàng, giọng nói chứa đựng một sức mạnh an ủi: "Không sao đâu, Doanh Doanh, không sao."

Triệu Doanh Doanh chỉ biết khóc, làm ướt đầm áo của Hoắc Bằng Cảnh.

Từ ngày đó, Hoắc Bằng Cảnh ngoài việc ra ngoài châu triều thì gần như không rời khỏi bên cạnh Triệu Doanh Doanh, cùng ăn cùng ngủ với nàng.

Triệu Doanh Doanh ban đầu còn muốn khuyên hấn không nên ở lại cùng mình, dù sao hấn vẫn chưa bị lây nhiễm: "Nếu đêm nay chàng không ở lại, biết đâu sẽ không bị nhiễm..."

Mặc dù Triệu Doanh Doanh biết khả năng này rất nhỏ, với tính lây nhiễm mạnh của đậu mùa, làm sao có thể chỉ vì hấn ở lại ngủ cùng hay không mà có sự khác biệt?

Hoắc Bằng Cảnh tự nhiên không chịu đi, chỉ ôm nàng chặt hơn, nhẹ giọng nói: "Ta muốn ở lại bên cạnh Doanh Doanh."

Nàng là người ngây thơ đơn thuần, bề ngoài tỏ ra mạnh mẽ nhưng thực chất rất nhát gan, việc mắc bệnh đậu mùa đủ để làm đảo lộn thế giới của nàng, nàng không biết sẽ sợ hãi đến mức nào. Hấn ở bên cạnh nàng, dù không thể thay nàng chịu

đứng, nhưng có thể cho nàng một chỗ dựa, ít nhất giúp nàng bớt bất an.

Rời xa nàng, hẳn sao có thể yên lòng?

Chỉ có ở bên nàng mọi lúc, nhìn thấy nàng dưới tầm mắt của mình, dù tình trạng của nàng tốt hay xấu, hẳn mới có thể yên tâm.

Triệu Doanh Doanh không tìm được, mắt đỏ hoe, những ngày này nàng đã khóc quá nhiều, không muốn khóc nữa, cố gắng nuốt nước mắt vào trong. Nàng tựa vào lòng Hoắc Bằng Cảnh, cùng hắn nằm trên giường, đêm nay bên ngoài trời lại mưa, Triệu Doanh Doanh cảm thấy kỳ lạ.

Thực ra nàng chỉ mới hai ba ngày không ra ngoài, đã cảm thấy thế giới bên ngoài như cách xa một đời.

Nàng sợ ra ngoài sẽ lây bệnh cho người khác, dù trong viện giờ chỉ có Hồng Miên ở bên hầu hạ, thực ra không có người khác. Nhưng với tính lây nhiễm mạnh của đậu mùa, lỡ nàng ra ngoài, gió thổi lây bệnh cho người khác thì sao?

Nàng sợ, không muốn liên lụy thêm người khác, nên cố gắng không ra ngoài, chỉ nằm trong phòng. Nàng và Hồng Miên ăn uống mỗi ngày, có người mang đến cổng viện, Hồng Miên sẽ lấy vào và cùng nàng ăn.

Dù chỉ hai ba ngày, nhưng Triệu Doanh Doanh cảm thấy thời gian dài đằng đằng, mỗi giây phút đều kéo dài vô tận. Nàng luôn bất an, khi Hoắc Bằng Cảnh ở bên còn đỡ, hắn tìm mọi cách làm nàng vui, giúp nàng quên đi những lo lắng. Khi Hoắc Bằng Cảnh không ở bên, nàng thường để mình rơi vào giấc ngủ mệt mỏi.

Nhưng như vậy cũng không tốt lắm, những nốt đỏ trên người nàng đã lan ra toàn thân, và ngày càng ngứa. Khi tỉnh táo

nàng còn kiềm chế được, nhưng khi ngủ, có thể vô thức gãi. Hoắc Bằng Cảnh ở bên, sẽ ngăn nàng lại, không cho nàng gãi.

Triệu Doanh Doanh dựa vào vai Hoắc Bằng Cảnh, nghe tiếng mưa rơi tí tách ngoài trời, cảm thấy những nốt đỏ trên người lại bắt đầu ngứa, nàng cắn môi, nhắm mắt lại, cố quên đi cảm giác đau đớn đó.

Nàng muốn câu chuyện trở nên nhẹ nhàng hơn, nói: "Nghe nói những người may mắn sống sót sau đậu mùa, trên mặt sẽ đầy sẹo... Nếu ta biến thành người đầy sẹo, tương công còn thích ta không?"

Giọng nàng nhẹ nhàng, thậm chí có chút vui vẻ, nhưng trong lòng lại đau khổ vô cùng.

Nàng rất coi trọng vẻ ngoài của mình, hoàn toàn không thể tưởng tượng được mình trở thành một người xấu xí đầy sẹo. Như vậy nàng sẽ mất đi thứ mà nàng tự hào nhất, thậm chí còn bị người khác chỉ trích, nghĩ đến cảnh đó nàng rất buồn.

Nhưng nghĩ lại, nếu như vậy, ít nhất điều đó có nghĩa là nàng còn sống...

So với tính mạng, sắc đẹp không quan trọng bằng.

Người chết như đèn tắt, chết rồi thì không còn gì, ít nhất nàng phải sống.

Dù nàng cố gắng tỏ ra bình thản, nhưng Hoắc Bằng Cảnh vẫn nhận ra nỗi buồn và bất an trong giọng nói của nàng. Hắn nắm chặt tay mềm mại của nàng, cười nói: "Dù Doanh Doanh có trở thành thế nào, ta vẫn sẽ yêu nàng như trước."

Triệu Doanh Doanh mở mắt, mỉm cười, dụi đầu vào lòng Hoắc Bằng Cảnh.

Người này sẵn sàng đặt mạng sống của mình sang một bên, ở lại bên nàng, nàng còn có gì không tin tưởng?

Triệu Doanh Doanh không biết, mấy ngày nay trong Kinh thành cũng đang náo loạn.

Số người mắc đậu mùa trong thành ngày càng nhiều, đã có không ít người chết, và số người chết vì đậu mùa cũng ngày càng tăng, người dân vì thế mà hoảng loạn, sợ hãi. Đậu mùa lại không có cách chữa trị hiệu quả, các thầy thuốc đều bó tay, cũng sợ bị lây nhiễm, người mắc đậu mùa chỉ có thể chờ chết.

Những khu phố sầm uất trước đây, giờ đây im ắng, không thấy mấy người ra ngoài. Các cửa hàng ven đường phần lớn cũng đóng cửa, không ai dám mở cửa kinh doanh lúc này.

Trong hoàn cảnh này, triều đình không thể ngồi yên. Trên triều đã tranh cãi nảy lửa, ai cũng muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề này.

Hoàng đế còn nhỏ, chưa từng đối mặt với chuyện lớn như vậy, tự nhiên cầu cứu Hoắc Bằng Cảnh. Hoắc Bằng Cảnh ra lệnh, đưa những người mắc đậu mùa vào khu cách ly, lệnh cho binh lính canh giữ, cũng có thầy thuốc tìm cách chữa trị. Những người đã tiếp xúc với người mắc đậu mùa cũng đều bị cách ly.

Dù có chút tàn nhẫn, nhưng thực sự đã kiềm chế được sự lây lan của đậu mùa.

Thụy Dương Vương cũng không bỏ qua cơ hội này, ông ta muốn lật đổ Hoắc Bằng Cảnh, lần dịch đậu mùa này là một cơ hội tốt.

"Người đâu, theo lệnh ta mà làm." Thụy Dương Vương thì thầm ra lệnh cho thuộc hạ, sau đó nở nụ cười hiểm ác.

...

Những nốt đỏ trên người Triệu Doanh Doanh ngày càng ngứa, đã đến mức không thể chịu đựng nổi. Hoắc Bằng Cảnh liền cho Lý Kỳ pha một loại thuốc chống ngứa, mỗi ngày bôi lên người Triệu Doanh Doanh, có thể không ngứa trong vài giờ.

Triệu Doanh Doanh kéo áo lên, có chút xấu hổ quay mặt đi, để Hoắc Bằng Cảnh bôi thuốc cho mình.

Nàng không phải vì xấu hổ, mà là vì tự ti.

Nàng và Hoắc Bằng Cảnh đã nhiều lần gần gũi, nhiều lần thấy nhau trần truồng, nhưng trước đây nàng là người đẹp mê hồn, trong mắt hần lúc nào cũng đầy khát khao. Còn bây giờ, cơ thể nàng trở nên xấu xí, ngay cả bản thân nàng cũng không muốn nhìn vào gương.

Những nốt đỏ trên người nàng dần dần bắt đầu loét, trở nên ngày càng xấu xí.

Hoắc Bằng Cảnh động tác rất nhẹ nhàng, thỉnh thoảng lại hỏi: "Doanh Doanh có đau không?"

Triệu Doanh Doanh mũi cay cay, mắt đỏ hoe, nàng mở mắt nhìn khuôn mặt nghiêng của Hoắc Bằng Cảnh. Hôm nay trời nắng đẹp, ánh sáng như rải vàng khắp nơi, rơi vào phòng, khuôn mặt nghiêng của Hoắc Bằng Cảnh nửa sáng nửa tối trong ánh sáng, trong mắt hần đầy tình yêu, chăm chú nhìn những nốt mụn trên cơ thể nàng.

Triệu Doanh Doanh nhìn đến ngây người, tim như ngừng đập một nhịp, sau đó chậm rãi đập trở lại.

Nàng đột nhiên nhận ra, nàng rất thích Hoắc Bằng Cảnh.

Là kiểu thích dù hần không phải là Hoắc tể tướng, không phải là quyền thần, không phải là quan lớn, nàng cũng thích con người hần.

Triệu Doanh Doanh ngẩn ngơ một lúc, khi tỉnh lại, chỉ thấy Hoắc Bằng Cảnh cũng đang mỉm cười nhìn nàng.

Triệu Doanh Doanh có chút ngượng ngùng, ánh mắt chớp chớp, ngập ngừng giải thích: "Ta không nhìn chàng, chỉ là thấy hôm nay nắng đẹp..."

Hoắc Bằng Cảnh cười sâu hơn, không vạch trần nàng, chỉ gật đầu theo lời nàng: "Ừ, hôm nay nắng đẹp thật."

"Ánh nắng đẹp như vậy, Doanh Doanh có muốn ra ngoài tắm nắng không?"

Nắng ấm mùa đông, quý giá biết bao.

Triệu Doanh Doanh ánh mắt lay động, gật đầu: "Được."

Nàng có chút sợ hãi, sợ mình không còn cơ hội thấy nắng đẹp thế này nữa, nên phải tranh thủ nhìn ngắm. Nghe nói âm phủ là nơi tối tăm, không có mặt trời, nếu nàng không qua khỏi, phải ghi nhớ ánh nắng này.

Triệu Doanh Doanh từ từ ngồi dậy, nàng không còn sức, Hoắc Bằng Cảnh dìu nàng ra ngoài. Đến ngưỡng cửa, Triệu Doanh Doanh dừng lại: "Đứng ở đây nhìn cũng được."

Ánh nắng ấm áp chiếu vào người, như quên đi mọi phiền muộn trần thế, Triệu Doanh Doanh thở dài một tiếng: "Thật tốt."

Nàng đưa tay ra, đón nhận khoảnh khắc ấm áp này.

Qua hai ngày nữa, Triệu Doanh Doanh càng thêm yếu, thời gian tỉnh táo cũng ít đi, phần lớn là ngủ. Hoắc Bằng Cảnh xin nghỉ phép, nói rằng mình không khỏe, không tiện chầu triều, càng ở bên Triệu Doanh Doanh.

Hắn bắt đầu lo nàng sẽ không tỉnh lại.

Dù hắn đã nỗ lực xây dựng địa vị như hiện nay, khiến mình trở nên tàn nhẫn, gần như không có điểm yếu, nhưng lúc này hắn lại cảm thấy bất lực.

Hắn luôn tin vào sức người thắng thiên, không tin vào số phận, nhưng lúc này, Hoắc Bằng Cảnh đột nhiên thực sự hy vọng mình là thần thánh, có thể bảo vệ tính mạng Triệu Doanh Doanh.

Lý Kỳ đặt hộp thuốc xuống, liếc nhìn Hoắc Bằng Cảnh. Hắn chưa từng thấy Hoắc Bằng Cảnh như thế này, mắt thâm quầng, rõ ràng đã lâu không ngủ ngon, cả người hốc hác. Từ khi hắn quen Hoắc Bằng Cảnh, người này luôn đầy tự tin, không phải là loại phô trương, mà là sự quyết tâm "nhất định phải làm được". Nhưng lúc này, Hoắc Bằng Cảnh ngồi yên lặng bên giường, toát lên sự yếu đuối và bất lực.

Lý Kỳ hiếm khi muốn an ủi hắn một câu: "Sinh tử có số."

Hoắc Bằng Cảnh lạnh lùng nhìn hắn.

Lý Kỳ tiếp tục: "Theo ta thấy, phu nhân của ngươi vận mệnh không tồi."

Ánh mắt lạnh lùng của hắn dịu đi, nắm chặt tay Triệu Doanh Doanh, nhẹ nhàng đáp: "Ừ."

Triệu Doanh Doanh mí mắt động đậy, sau đó từ từ mở mắt, nhẹ nhàng gọi: "Tướng công..."

Hoắc Bằng Cảnh nâng nàng dậy, trái tim từ từ trở về chỗ cũ.

Đã là ngày thứ tám rồi.

Những nốt mụn trên người Triệu Doanh Doanh đã bắt đầu đóng vảy, từ từ bong ra. Hoắc Bằng Cảnh nhìn Lý Kỳ, hỏi: "Có phải không sao nữa rồi không?"

Lý Kỳ tiến lại gần, bắt mạch cho Triệu Doanh Doanh, liếc nhìn khuôn mặt nàng: "Chắc là không sao nữa. Nhưng mà, người bây giờ thật xấu xí."

Triệu Doanh Doanh yếu ớt dựa vào gối, nghe Lý Kỳ nói không sao nữa thì vui mừng rơi lệ, nghe hắn nói câu tiếp theo lại không khỏi buồn bã.

Nàng nức nở, lao vào lòng Hoắc Bằng Cảnh: "Tướng công, ta giờ thật xấu lắm phải không? Chàng lấy gương cho ta xem..."

Nàng cố gắng muốn nhìn gương, Hoắc Bằng Cảnh liền lấy gương cho nàng. Hắn chăm chú nhìn nàng, không bỏ lỡ một chi tiết nào, cảm giác bất lực trong lòng dần chuyển thành niềm vui, như trên ngọn đồi hoang vu bỗng chốc nở ra muôn hoa.

Tốt quá rồi, nàng không sao.

Hắn là cây khô cằn cỗi, nhưng vẫn giữ được một nhánh hoa tươi thắm.

Chương 94: Lời Đồn Đãi

DTV-EBOOK

Triệu Doanh Doanh cầm gương, giơ lên rồi lại hạ xuống, thở dài một hơi.

Nàng sợ nhìn thấy khuôn mặt của mình trong gương sẽ là một con quái vật xấu xí. Triệu Doanh Doanh hít một hơi sâu, một lần nữa giơ gương lên.

Những nốt mụn trên mặt đã để lại sẹo, da trở nên không đều, dù da nàng trắng mịn, nhưng vẫn xấu xí vô cùng.

Triệu Doanh Doanh đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt mình, vẫn không kìm được mà lỡ tay làm rơi gương, hít một hơi lạnh. Nàng tựa vào vai Hoắc Bằng Cảnh, không kìm được mà rơi nước mắt: "Huhu, xấu quá..."

Hoắc Bằng Cảnh nhẹ nhàng vỗ về vai nàng, giọng nói mang theo ý cười: "Không xấu, thật mà."

"Chàng đang an ủi ta, ta biết mà." Triệu Doanh Doanh nói trong tiếng khóc, "Huhu thật xấu quá... phải làm sao bây giờ..."

Hoắc Bằng Cảnh dừng lại một chút, nói: "Không sao, Lý Kỳ có thể chữa được."

Triệu Doanh Doanh ngược mắt lên, đôi mắt lấp lánh nước, hít hít mũi: "Thật sao?"

"Ừ." Hắn không thể cũng phải có thể.

Kinh thành đã vào đông, cây cối trong vườn rụng hết lá, chỉ còn trơ trọi vài chiếc, trời xám xịt, gió lạnh thổi qua từng cơn, thực sự không phải là thời tiết tốt. Nhưng tâm trạng của Triệu

Doanh Doanh lại vô cùng vui vẻ, không chỉ nàng, cả phủ tướng cũng tràn ngập niềm vui.

Những ngày trước, vì phu nhân mắc bệnh đậu mùa, đại nhân ngày nào cũng lạnh lùng, người trong phủ tự nhiên cũng không dễ chịu, đều sống trong lo lắng, nay phu nhân đã khỏe lại, tâm trạng của đại nhân cũng thay đổi rõ rệt, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không chỉ vậy, dịch đậu mùa trong Kinh thành cũng tạm thời được kiểm soát, mọi người cũng yên tâm hơn.

Lý Kỳ nói, có thể chữa khỏi vết sẹo trên người Triệu Doanh Doanh, nhưng việc điều chế thuốc cần chút thời gian, nên trong thời gian này nàng vẫn phải tiếp tục chịu đựng vẻ ngoài xấu xí.

Điều này đối với Triệu Doanh Doanh, đã là điều bất ngờ tốt đẹp.

Nàng nghĩ đến việc vẻ đẹp của mình có thể trở lại, không kìm được niềm vui, từ cõi chết trở về, còn sống khỏe mạnh, cũng khiến nàng vui mừng.

Hiện tại Hoắc Bằng Cảnh và Triệu Doanh Doanh đã dọn ra khỏi viện cũ, bên cạnh Triệu Doanh Doanh cũng đã thay một nhóm người hầu hạ mới. Dù đã mắc đậu mùa rồi sẽ không bị lây nữa, nhưng Hoắc Bằng Cảnh vẫn lo lắng, sợ xảy ra bất cứ điều gì bất ngờ.

Hắn muốn nhánh hoa tươi thắm trên cành cây khô của mình mãi mãi ở lại, không muốn nàng chịu bất kỳ tổn thương nào nữa.

Triệu Doanh Doanh dưỡng bệnh nửa tháng, đã gần như hồi phục như thường, có thể chạy nhảy, ăn uống ngon miệng. Đôi môi đã mất màu giờ lại hồng hào rực rỡ.

Chỉ là nàng không thích nhìn gương, cũng không muốn ra ngoài.

Vết sẹo trên mặt xấu xí, Triệu Doanh Doanh không muốn để người khác nhìn thấy. Nàng chỉ loanh quanh trong phủ, nhưng mùa đông càng lạnh, gió lạnh thổi không mấy hứng thú, phần lớn thời gian, Triệu Doanh Doanh chỉ ở trong phòng.

Dù ở trong phòng, Triệu Doanh Doanh cũng quán một chiếc khăn đỏ quanh mặt, chỉ để lộ đôi mắt đẹp.

Hồng Miên sợ nàng buồn bã, tâm trạng u uất, nên cố gắng làm nàng vui, nói: "Phu nhân, giờ dịch đậu mùa trong Kinh thành đã được kiểm soát, thật tốt."

Triệu Doanh Doanh ừ một tiếng: "Có thể ăn Tết vui vẻ rồi."

Hoắc Bằng Cảnh vào phòng khi hai người đang nói chuyện.

"Doanh Doanh." Hắn cười nhẹ gọi.

Triệu Doanh Doanh quay đầu nhìn hắn, gọi một tiếng: "Tướng công."

Gọi xong, nàng cắn môi, quay đầu đi. Nàng không muốn Hoắc Bằng Cảnh nhìn thấy mình xấu xí như vậy, thậm chí muốn nói với Hoắc Bằng Cảnh rằng chờ Lý Kỳ chữa khỏi mặt nàng rồi hãy gặp lại.

Hoắc Bằng Cảnh dường như không cảm thấy sự kháng cự của nàng, đi thẳng đến bên cạnh, kéo tay nàng, đặt nàng ngồi lên đùi mình.

"Hôm nay Doanh Doanh thấy thế nào?"

Ánh mắt hắn nhìn thẳng vào mắt Triệu Doanh Doanh, nàng cảm nhận được, càng cúi đầu xuống, càng cắn chặt môi. Nàng

cuộn tròn ngón tay trên đầu gối, nhỏ giọng nói: "Tướng công, chàng đừng nhìn ta mãi... không đẹp..."

Hoắc Bằng Cảnh không rời mắt, ngược lại còn đưa tay tháo khăn đỏ trên mặt nàng.
Hắn nói: "Đẹp."

Triệu Doanh Doanh đưa tay ngăn lại, nhưng bị hắn nắm lấy.

Đầu ngón tay Hoắc Bằng Cảnh ấm áp, nắm tay nàng, đưa đến môi, đôi môi mềm mại của hắn nhẹ nhàng hôn lên vết sẹo trên tay nàng.

Trong mắt hắn tràn ngập ý cười, từ đầu mày đến khóe miệng.

Đôi mắt đen sâu thẳm của hắn nhìn nàng, như muốn khắc ghi khuôn mặt nàng vào lòng, "Không sao, ta không thấy xấu."

"Doanh Doanh." Hắn vừa gọi tên nàng, vừa tiếp tục tháo khăn đỏ trên mặt nàng.

Hắn dùng một tay nhẹ nhàng tháo khăn, để lộ khuôn mặt Triệu Doanh Doanh, nàng khẽ run, vẫn quay đầu đi.
Ngay sau đó, nàng cảm nhận được đầu ngón tay Hoắc Bằng Cảnh chạm vào mặt mình.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên mặt nàng, như thể đó không phải là vết sẹo xấu xí, mà là bảo vật quý giá. Hắn vuốt ve, rồi đặt môi lên, từng chút từng chút, như đang an ủi.

Triệu Doanh Doanh khẽ liếc mắt, bắt gặp ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh.

Nụ hôn của Hoắc Bằng Cảnh từ má nàng rơi xuống khóe miệng, hắn ngậm lấy đôi môi mềm mại của nàng, ngậm lấy màu đỏ ấy.

"Được không? Doanh Doanh."

Thân thể Triệu Doanh Doanh càng run rẩy, nàng nhìn vào mắt Hoắc Bằng Cảnh, từ đôi mắt hấn nhìn thấy sóng triều dâng trào.

Hấn muốn nàng.

Dù nàng giờ đã trở thành con quái vật xấu xí, hấn vẫn muốn nàng sao?

Hấn thực sự yêu nàng rất nhiều.

Lông mi Triệu Doanh Doanh khẽ rủ, chiếc cổ trắng ngần nuốt một hơi, rồi khẽ ngẩng đầu, hôn lên môi hấn.

Hoắc Bằng Cảnh khẽ ngạc nhiên, rồi bàn tay đỡ lấy gáy nàng, khiến nụ hôn trở nên sâu hơn. Niềm vui khi mất đi rồi tìm lại được, những lo âu xa lạ, giờ đây, cuối cùng có thể được giải tỏa hoàn toàn.

Tay hấn dễ dàng cởi bỏ y phục của nàng, nhẹ nhàng, cẩn thận vuốt ve vết sẹo trên người nàng, rồi cũng nhẹ nhàng, cẩn thận hôn lên, cùng với Tiểu Doanh Doanh.

Hấn lấp đầy nàng, nghiền nát rồi tái tổ hợp.

Triệu Doanh Doanh khóc, tiếng khóc đứt quãng, như ngọn đèn cháy suốt đêm, lúc yếu ớt, lúc nháy múa như ngọn lửa.

Nàng nghe thấy tiếng tim mình đập trong màng nhĩ, cũng ngửi thấy hương thơm lan tỏa trong màn che.

Bỗng nhiên nhớ đến câu hỏi mà nàng muốn hỏi nhưng chưa hỏi, giờ không cần phải hỏi nữa, nàng đã biết câu trả lời.

...

Chuyện Triệu Doanh Doanh thoát chết, Triệu Uyển Nghiên cũng nhanh chóng biết.

Nàng tức giận đập vỡ một chiếc cốc, khuôn mặt có chút méo mó, lầm bầm: "Tại sao? Rốt cuộc tại sao? Nàng ta không chết, còn có thể sống khỏe mạnh."

Ngực Triệu Uyển Nghiên phập phồng dữ dội, chậm rãi ngồi xuống ghế, sau đó lại cười: "Không sao, dù nàng ta còn sống, nhưng khuôn mặt đã hủy hoại."

"Hahahaha... nàng Triệu Doanh Doanh không phải luôn tự hào vì nhan sắc của mình sao? Giờ không còn nhan sắc nữa, nàng còn gì nữa? Hoắc Bằng Cảnh có thể thích một con quái vật xấu xí sao? Không thể nào." Nàng nhếch miệng cười.

Hơn nữa không ai sẽ biết chuyện này là do nàng làm, nàng đã xử lý chiếc cốc đó rồi. Chỉ là Triệu Uyển Nghiên không ngờ, chuyện cuối cùng lại bại lộ.

Hoắc Bằng Cảnh cười lạnh, nhìn thứ mà Triều Nam mang đến, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo.

Gần đây trong Kinh thành có tin đồn, nói rằng dịch đậu mùa này là do trời cao không hài lòng, giáng xuống hình phạt. Không hài lòng gì? Tất nhiên là không hài lòng vì Thiên Tử còn trẻ, không giỏi chính sự, triều chính bị Hoắc Bằng Cảnh nắm giữ.

Những lời đồn đại kia ngày càng nhiều, càng trở nên tồi tệ.

Tin đồn không phải vô cớ xuất hiện, Hoắc Bằng Cảnh ra lệnh điều tra, liền phát hiện là do ai gây ra, chính là Thụy Dương Vương. Ông ta không chỉ tung ra những lời đồn đó, còn tung thêm một số lời đồn ngông cuồng hơn, nói rằng năm đó người được thiên mệnh lựa chọn là ông ta, chính Hoắc Bằng Cảnh đã chen chân vào, dẫn đến tình cảnh như hiện nay.

Hoắc Bằng Cảnh không ngạc nhiên về điều này, điều khiến hắn ngạc nhiên là, trước khi dịch đậu mùa bùng phát trong thành, trong phủ Thụy Dương Vương đã có người nhiễm đậu mùa. Và ông ta đã giấu giếm chuyện này.

Càng ngạc nhiên hơn là, theo manh mối này điều tra, Hoắc Bằng Cảnh phát hiện, trước khi Triệu Doanh Doanh nhiễm đậu mùa, đã gặp tam muội của nàng một lần. Dù không có bằng chứng nào cho thấy Triệu Uyển Nghiên liên quan đến việc Triệu Doanh Doanh nhiễm đậu mùa, nhưng Hoắc Bằng Cảnh cảm thấy Triệu Uyển Nghiên có vấn đề.

"Các người lui ra đi." Hoắc Bằng Cảnh bảo Triều Nam và Triều Bắc lui ra, rồi đứng dậy đi gặp Triệu Doanh Doanh. Triệu Doanh Doanh trong phòng không còn quần khăn đỏ quanh đầu, nhưng vẫn không dám soi gương, cũng không muốn ra ngoài. Nàng càng không muốn ra ngoài, càng có nhiều thiệp mời gửi tới. Nàng không biết những người này muốn nịnh nọt chúc mừng nàng thoát chết, hay muốn chế giễu nàng giờ đã thành con quái vật xấu xí, dù sao nàng cũng không muốn đi, đều từ chối hết.

"Doanh Doanh, đang làm gì đó?" Hoắc Bằng Cảnh bước vào.

Triệu Doanh Doanh đặt cuốn sách xuống, nhìn hắn, đáp: "Đang thoại bản."

Hoắc Bằng Cảnh đến gần, nắm tay nàng, nhìn cuốn sách trên bàn, hỏi: "Doanh Doanh đang đọc gì vậy?"

Triệu Doanh Doanh nói: "Thoại bản này cũng hay, kể về một cô nương xinh đẹp, ban đầu gả cho một lang quân như ý, nhưng một ngày nọ ra ngoài, bị một người khác dụ dỗ, hắn ta tìm mọi cách để cướp cô nương về bên mình, cuối cùng cô nương lại yêu hắn ta."

"Dù nghe có vẻ đáng sợ, nhưng viết rất hay." Triệu Doanh Doanh nói, cuối câu bỗng nhiên dừng lại, nghĩ đến mẫu thân của Hoắc Bằng Cảnh, hình như cũng giống vậy, phụ mẫu của hắn đều vì thế mà chết.

Nàng ngượng ngùng cười, vội vàng xin lỗi: "Ta không cố ý..."

Hoắc Bằng Cảnh khẽ cười, nhẹ ôm eo nàng, "Không sao. Đúng rồi, Doanh Doanh hôm đó có gặp muội muội của nàng không? Nàng ta nói gì với nàng?"

Triệu Doanh Doanh hơi ngạc nhiên khi Hoắc Bằng Cảnh hỏi chuyện này, nàng nghĩ một chút rồi nói: "Nói ra cũng kỳ lạ, hôm đó nàng ta tìm ta, nói muốn hòa giải với ta, nàng ta nói đã yêu Thế tử, muốn sau này coi như không quen biết nàng ta."

Nàng kể lại chuyện hôm đó, Hoắc Bằng Cảnh như có điều suy nghĩ.

Quả thực bất thường, Triệu Uyển Nghiên yêu Trần Kính Chi?

Không thể nào, ánh mắt nàng ta nhìn Trần Kính Chi không có tình yêu. Nàng ta nói vậy, chắc chắn có mục đích khác.

Hắn nghĩ đến tách trà đó, có lẽ vấn đề nằm ở đó. Tách trà đó, chẳng phải là do người trong Thụy Dương Vương phủ đã bị nhiễm đậu mùa dùng qua sao?

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh trở nên sắc lạnh, trong lòng đã có quyết định, ngẩng đầu đối diện với Triệu Doanh Doanh thì lại trở lại bình thường.

...

Triều Bắc dẫn người đến Thụy Dương Vương phủ, nhưng Vương gia không có trong phủ, chỉ có Vương phi ở đó. Vương

phi giữ nụ cười, hỏi họ đến đây có việc gì: "Không biết Hoắc đại nhân có ý gì đây?"

Triều Bắc chỉ nói: "Mời vị thiếp của Thế tử, Tích cô nương theo chúng ta một chuyến."

Hắn mạnh mẽ yêu cầu người, Thụy Dương Vương phi không thể ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn người bị dẫn đi, sau đó vội vàng sai người báo cho Vương gia và Trần Kính Chi.

Thụy Dương Vương nghe xong việc này, cười lạnh: "Tên họ Hoắc kia thật không coi bản vương ra gì!"

Chương 95: Trả Thù

DTV-EBOOK

Thụy Dương Vương tức giận ném mạnh chiếc cốc xuống đất, ánh mắt đầy căm phẫn.

Điều khiến ông ta nổi giận không phải là chuyện tiểu thiếp của nhi tử mình, mà chính là thái độ của Hoắc Bằng Cảnh. Dù gì ông ta cũng là một Vương gia, chỉ còn một chút nữa là có thể trở thành Thiên Tử, vậy mà Hoắc Bằng Cảnh lại dám coi thường ông ta như vậy?

Thụy Dương Vương hít một hơi sâu, trong lòng quyết tâm loại bỏ Hoắc Bằng Cảnh, chiếm lấy ngôi vị cửu ngũ chí tôn. Hoàng đế hiện nay chỉ là một thiếu niên non nớt, không biết gì cả, triều chính đều bị một kẻ ngoại bang nắm giữ. Giang sơn của nhà Trần sao có thể rơi vào tay một kẻ ngoại bang được?

Thụy Dương Vương đi đi lại lại trong phòng, suy nghĩ cách loại bỏ Hoắc Bằng Cảnh. Hiện tại, lợi dụng cơ hội dịch đậu mùa, ông ta đã tung tin đồn ra ngoài, nếu lần này thành công, ông ta sẽ danh chính ngôn thuận mà lên ngôi.

Ông ta đã hai lần ám sát nhưng đều không thành. Hoắc Bằng Cảnh quá cẩn thận, không để cho ông ta có cơ hội. Hẳn dường như không có điểm yếu nào, tàn nhẫn đến mức có thể từ bỏ mọi thứ.

Người như vậy, thật khó đối phó.

Thụy Dương Vương đột nhiên dừng bước, nở nụ cười gian ác. Ông ta nghĩ đến Triệu Doanh Doanh.

Hoắc Bằng Cảnh trước đây không có điểm yếu, nhưng bây giờ, không phải là đã có rồi sao?

Nghe nói hắn đem tiểu thiếp của nhi tử đi cũng vì nàng ta. Lúc nàng ta mắc bệnh đậu mùa, hắn thậm chí không rời nửa bước, chăm sóc nàng ta không kể ngày đêm...

Tình cảm sâu nặng như vậy, thật là bất ngờ.

Thụy Dương Vương xoay chiếc nhẫn trên tay, trong lòng đã có kế hoạch.

Ông ta cười lạnh, tò mò không biết Hoắc Bằng Cảnh sẽ chọn nàng ta hay chọn quyền lực?

Trần Kính Chi nhận được tin từ mẫu thân, liền vội vàng chạy tới phủ tướng.

Hắn ta đã nghe về thủ đoạn của Hoắc Bằng Cảnh, tất nhiên lo sợ Triệu Uyển Nghiên gặp chuyện, vì vậy lập tức lên ngựa phóng đi. Hắn ta phi ngựa quá nhanh, suýt chút nữa đụng phải xe ngựa của Trịnh Khê.

“Xin lỗi.” Trần Kính Chi chỉ nói một câu, rồi định đi.

Trịnh Khê hoảng hốt, từ xe ngựa bước xuống, nhìn Trần Kính Chi. Hắn cảm thấy ánh mắt nàng ấy chói lóa, liền dừng bước, giải thích: “Xin lỗi, Trịnh cô nương, hôm nay ta có việc gấp, mới vô tình va chạm với cô nương. Ái thiếp của ta bị người vu oan...”

Hắn dừng lại, giọng nói mang theo chút chế nhạo: “Chính là bị người trong lòng của cô nương vu oan, cưỡng ép mang đi. Ta sợ hắn sẽ làm hại ái thiếp của ta.”

Trịnh Khê lạnh lùng nghe, cuối cùng cũng ngẩng đầu nói: “Nếu tình cảm Thế tử thực sự sâu đậm như vậy, có thể đổi tên cho ái thiếp của ngài được không? Nghe cái tên ấy khiến ta thấy buồn nôn.”

Trần Kính Chi mặt xanh mặt trắng, khó chịu.

Hắn biết ái thiếp không tên là Uyển Uyển mà là Triệu Uyển Nghiên, chỉ là hắn quen gọi nàng là Tích Tích.

Trần Kính Chi còn định nói gì đó, nhưng Trịnh Khê đã được nha hoàn dìu đi.

Hắn siết chặt năm nắm đấm, lên ngựa, phóng tới phủ tướng.

Triệu Uyển Nghiên và nha hoàn bị đưa tới một căn nhà tối tăm, giống như ngục tối, có mùi mốc meo, khiến người ta bất an. Triều Bắc lạnh lùng đứng bên cạnh nàng, sát khí bùng bùng, càng khiến nàng thêm lo lắng.

Rất nhanh, nàng gặp Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén, treo lơ lửng trên đầu nàng.

“Nói đi, ngươi đã làm gì?” Giọng hắn không một chút cảm xúc, hoàn toàn khác biệt khi nói chuyện với Triệu Doanh Doanh.

Triệu Uyển Nghiên vô thức phủ nhận, không biết Hoắc Bằng Cảnh làm cách nào phát hiện ra mình, chỉ cảm thấy sợ hãi. Trong thời gian ở Kinh thành, nàng nghe nhiều tin đồn về Hoắc Bằng Cảnh, nhưng khi thấy hắn đối xử dịu dàng với Triệu Doanh Doanh, hoàn toàn khác biệt, khiến nàng càng ghen tị với Triệu Doanh Doanh.

“Ta... ta không hiểu Hoắc đại nhân đang nói gì...”

Nàng ngẩng đầu nhìn Hoắc Bằng Cảnh, ánh sáng từ phía sau hắn chiếu vào, hắn dường như nắm giữ tất cả. Nàng đột nhiên nghĩ, Hoắc Bằng Cảnh đẹp hơn Trần Kính Chi, nếu như... nếu như nàng có thể trở thành phu nhân của Hoắc Bằng Cảnh...

Ý tưởng của nàng bị ánh mắt lạnh lẽo cắt đứt, Triệu Uyển Nghiên co rúm lại.

Nàng cảm thấy đau đớn chưa từng có, thậm chí còn hơn cả khi sảy thai. Nàng vốn là tiểu thư khuê các được nuông chiều từ nhỏ, sao có thể chịu được đau khổ như vậy, liền kêu lên thảm thiết.

Nàng gần như muốn thú nhận, nhưng khi nhìn thấy Hoắc Bằng Cảnh, lại thay đổi ý định. Nếu nàng thừa nhận, chắc chắn sẽ chết, nàng không thể thừa nhận.

Nàng cắn răng chịu đựng, nhưng nha hoàn bên cạnh đã sớm khuất phục, thú nhận tất cả.

“Ta nói, ta sẽ nói, là cô nương... nàng ấy bảo ta lấy chiếc cốc của người mắc bệnh đậu mùa cho phu nhân dùng...”

Triệu Uyển Nghiên nghe thấy, tim đập mạnh, nhìn Hoắc Bằng Cảnh một cách vô lực.

Nàng lại cảm thấy sợ hãi, dường như sợ hãi còn hơn cả cái chết.

Nhưng Triệu Doanh Doanh đã trở thành một quái vật xấu xí, tại sao Hoắc Bằng Cảnh vẫn không bỏ rơi nàng ta...

Hoắc Bằng Cảnh liếc nhìn Triệu Uyển Nghiên, sau đó ra lệnh cho Triều Bắc: “Đừng để nàng ta chết.”

Triều Bắc tuân lệnh.

Không lâu sau khi Hoắc Bằng Cảnh rời đi, có người thông báo Trần Kính Chi đến. Đừng nói là Trần Kính Chi, ngay cả Vương gia hân cũng không gặp.

“Bảo hân cắt đi.”

Trần Kính Chi bị từ chối, tức giận đá vào cột trụ, nhưng bất lực.

...

Triệu Doanh Doanh không biết chuyện của Triệu Uyển Nghiên, nàng đang vui mừng vì một chuyện khác.

Lý Kỳ đã đến và mang theo thuốc có thể chữa lành sẹo trên mặt nàng.

Lý Kỳ nói: “Thuốc này mỗi ngày bôi hai lần, sau bảy ngày, sẹo trên người người sẽ biến mất hoàn toàn, da dẻ mịn màng như mới.”

Lý Kỳ khoanh tay đứng, nhìn Hoắc Bằng Cảnh, nói: “Còn một chuyện về độc trong người người.”

Hoắc Bằng Cảnh nhìn y.

Lý Kỳ lấy ra một cái bình, Hoắc Bằng Cảnh nhíu mày, nhìn Lý Kỳ đặt cái bình vào tay mình, hẩn lắc nhẹ, thấy nó rỗng.

“Đây là gì?”

Lý Kỳ nói: “Dùng mồ hôi của nàng ta làm thuốc, cái bình này dùng để thu thập mồ hôi.”

Hoắc Bằng Cảnh hơi ngạc nhiên, siết chặt tay, ánh mắt tối lại, suy nghĩ.

“Được.”

Trên mặt và người Triệu Doanh Doanh đầy sẹo, việc bôi thuốc là phiền phức. Mỗi ngày hai lần, buổi sáng Hồng Miên bôi thuốc cho nàng, buổi tối là Hoắc Bằng Cảnh.

Ngọn đèn dầu lắc lư, thuốc mát lạnh, Triệu Doanh Doanh rùng mình. Trong phòng đã đốt lò than, nhưng bôi thuốc phải bôi khắp người, Triệu Doanh Doanh vẫn thấy lạnh.

Nàng nằm trên đệm mềm, cảm nhận ngón tay ấm áp của Hoắc Bằng Cảnh và thuốc mát lạnh trên da, thật khổ sở. Khó khăn lắm mới bôi xong một mặt, còn phải bôi mặt kia.

Thuốc không khô nhanh như vậy, nàng không thể lật người ngay, sẽ dính vào đệm, đành ngồi dậy. Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh dừng lại trước ngực nàng, rồi dùng ngón tay lấy ít thuốc, cúi người sát lại.

Bóng hắt bao phủ nàng, hơi thở ấm áp phả vào trước ngực, cảm giác này rất kỳ lạ, khiến nàng không ngồi yên được, liên cử động nhẹ.

“Đừng động.” Giọng hắt khàn khàn.

Nàng khẽ đáp, cố gắng ngồi yên, nhưng ngực vẫn phập phồng.

Ngực nàng gần kề, hắt nuốt nước bọt, cuối cùng cũng bôi xong thuốc.

Trán hắt đầm mồ hôi, nhin không nổi.

Nàng thấy hắt đổ mồ hôi, ngạc nhiên hỏi: “Chàng nóng à?”

Nàng vừa nói, liền nhận ra nguyên nhân, mặt đỏ bừng, vội dời ánh mắt đi.

Đợi thuốc khô hoàn toàn mất khoảng một khắc. Trong khoảng thời gian đó, nàng không thể mặc y phục, cũng không thể nằm xuống, chỉ đành ngồi. Nhưng ngồi cũng khó chịu, nhất là khi có ánh mắt nóng bỏng của hắt dõi theo.

Nàng tim đập nhanh, thì thầm: “Chàng có thể đừng nhìn ta được không...”

Hắn cười khẽ: “Hình như không thể, nàng quá quyến rũ.”

Đó là lời khen của hắn, khiến nàng vui mừng, nhưng cũng hơi ngượng ngùng.

Khó khăn lắm mới đợi thuốc khô, hắn lập tức tận hưởng món ngon. Sau khi Lý Kỳ nói xong, hắn đã có kế hoạch, cách thu thập mồ hôi của nàng dễ dàng nhất.

Như lúc này.

Nàng mệt mỏi, mồ hôi chảy ròng ròng trên cổ. Hắn một tay chống cằm, tay kia cầm bình nhỏ, từng giọt mồ hôi rơi vào bình.

Bình nhanh chóng đầy.

Bảy ngày trôi qua, sẹo trên người nàng ngày càng mờ, đến ngày thứ bảy thì biến mất hoàn toàn.

Nàng soi gương, sờ lên da, chắc chắn đã lành, da còn mịn màng hơn trước. Nàng vui mừng rơi lệ, ôm hắn khóc nức nở.

Cùng lúc đó, Triệu Uyển Nghiên trải qua bảy ngày đau đớn nhất cuộc đời.

Trong ngục tối, nàng mất cảm giác về thời gian, đau đớn không ngừng dày vò, thậm chí nàng nghĩ cái chết sẽ là sự giải thoát. Nàng ngửi thấy mùi thối rửa trên cơ thể mình, càng gần với cái chết, nhưng nàng biết, Hoắc Bằng Cảnh sẽ không để nàng chết.

Hắn đang trả thù nàng vì hại Triệu Doanh Doanh.

Thì ra những lời đồn là thật, nàng nghe tiếng bước chân ngoài cửa, tim liền run lên, biết rằng lại phải chịu đựng sự tra

tấn của ngày hôm nay.

...

Triệu Doanh Doanh sau khi hồi phục dung nhan, liền háo hức muốn ra ngoài dạo chơi. Nàng đã ở trong phủ quá lâu, đến mức cảm thấy mình sắp mốc meo.

Nàng dẫn Hồng Miên ra ngoài, có hai đội hộ vệ đi theo. Nàng vui vẻ trò chuyện với Hồng Miên trong xe ngựa: “Không biết tiệm có món gì mới, thật mong chờ.”

Hồng Miên đáp: “Phu nhân đi rồi sẽ biết.”

Nàng gật đầu, mỉm cười.

Vì ảnh hưởng của dịch đậu mùa, phố xá vắng vẻ hơn, cộng thêm trời đông xám xịt, càng làm tăng thêm vẻ tiêu điều. Nàng không quen, thở dài, nhìn Hồng Miên rồi cùng xuống xe.

Quán trà đầu phố vốn luôn đông khách, nay cũng vắng vẻ, chỉ có vài bàn ngồi. Khi nàng đi qua, nghe thấy họ đang bàn tán về Hoắc Bằng Cảnh.

“Hoắc tướng ngược đãi nhân dân, đây là lời cảnh báo của trời, nên để hần rời khỏi triều đình...”

Nàng dừng lại, nhíu mày.

Họ đang chửi Hoắc Bằng Cảnh, nàng bĩu môi, không vui.

Nàng nhìn quán trà, hít sâu một hơi, tiếp tục đi. Đi được vài bước, lại giật dỗi quay lại.

Nàng bước vào quán trà, dừng bên bàn họ.

Những người trong quán không phải là quan lại, thấy một phụ nhân ăn mặc quý phái đứng bên cạnh, liền ngạc nhiên. Hơn

nữa, nàng là một mỹ nhân hiếm có, họ liếc nhau, ngừng bàn tán, định lên tiếng.

Nàng giơ tay lật đổ bàn trà.

Họ sợ hãi: “Người làm gì vậy?”

Hồng Miên đi theo, lấy ra một thỏi vàng đưa cho chủ quán: “Xin lỗi, phu nhân nhà ta vô tình làm đổ bàn của ngài, đây là chút bồi thường.”

Chủ quán vui vẻ nhận vàng, cả năm mở quán cũng không kiếm được.

Hồng Miên lại lấy ra một thỏi vàng: “Số tiền này, muốn nhắc nhở ngài, có người mang lại điều xui xẻo, chỉ làm ảnh hưởng đến việc buôn bán, tốt nhất nên đuổi đi.”

Chủ quán hiểu ý, mỉm cười: “Đa tạ phu nhân.”

Chủ quán quay sang nhóm người kia: “Xin lỗi, hôm nay không phục vụ các ngài nữa, mời các ngài về.”

Nàng và Hồng Miên rời đi, vẫn còn tức giận.

“Thật là tức chết, họ...” Nàng chưa nói hết, đột nhiên bị bịt miệng.

Chương 96: An Tâm

DTV-EBOOK

Nàng còn chưa kịp phản ứng lại đã bị hôn mê bất tỉnh. Người đó thấy Triệu Doanh Doanh ngất xỉu, liền nhanh chóng vác nàng lên vai và rời đi.

Lúc ấy, các nàng đang đi trên một con phố không quá rộng, hai bên là các cửa hàng buôn bán. Trên phố không nhiều người, ban đầu bọn chúng còn đang suy tính tìm cơ hội ra tay. Triệu Doanh Doanh vừa gây náo loạn đã thu hút không ít người qua đường đến xem, tạo cơ hội cho chúng.

Chúng nhìn nhau một cái, quyết định hành động ngay lập tức.

Chúng chia thành hai nhóm, một nhóm chịu trách nhiệm ngăn cản đám hộ vệ phía sau nàng, bọn chúng tạo ra xung đột, tạm thời giữ chân họ. Nhóm còn lại thì nhân cơ hội bắt cóc Triệu Doanh Doanh.

Chuyện xảy ra đột ngột, bên cạnh Triệu Doanh Doanh chỉ có một mình Hồng Miên. Thấy nàng bị bắt đi, Hồng Miên lập tức kêu cứu. Đám hộ vệ nhận thấy tình hình bất thường, liền đuổi theo.

Nhưng những kẻ đó thân thủ nhanh nhẹn, mang theo người nhanh chóng vượt tường, di chuyển giữa các ngôi nhà, chẳng mấy chốc đã bỏ xa họ.

Hồng Miên chạy theo đám hộ vệ, thở hổn hển dừng lại: "Phu nhân... phải làm sao đây..."

Đám hộ vệ mặt mày cũng nặng nề, bảo vệ Triệu Doanh Doanh là trách nhiệm của họ, giờ không bảo vệ được, chính là

thất trách. Họ không biết đại nhân sẽ xử trí ra sao, nhưng chắc chắn không có kết quả tốt.

Hồng Miên lau nước mắt, lại không tìm được khóc, nàng không biết lần này là ai muốn hại phu nhân nhà mình. Số phu nhân thật khổ, ở Hồ Châu từng bị hại một lần, khó khăn lắm mới sống sót qua trận dịch đậu mùa, giờ lại không biết kẻ nào ác độc muốn hại phu nhân.

Hồng Miên lấy lại bình tĩnh, định về báo cáo với Hoắc Bằng Cảnh.

Trên đường về phủ, nàng gặp Lý Kỳ.

Hồng Miên như nắm được cọng cỏ cứu mạng, tiến tới vài bước, chặn Lý Kỳ lại, vội vàng nói: "Lý Kỳ tiên sinh, phu nhân nhà ta... bị người ta bắt cóc rồi... phải làm sao bây giờ?"

Hồng Miên vốn không có ấn tượng tốt với Lý Kỳ, nhưng khi Triệu Doanh Doanh bị nhiễm đậu mùa, Lý Kỳ đã hết lòng chữa trị, nên nàng cũng có chút cảm kích.

Lý Kỳ nhìn bàn tay nàng nắm lấy tay áo mình, lạnh lùng nói: "Ta chỉ là một đại phu, chuyện này tìm ta cũng vô ích."

Giọng điệu lạnh nhạt, khiến Hồng Miên đau lòng.

Hồng Miên buông tay, nhận ra mình quả thật là bệnh cấp tật, Lý Kỳ sinh ra vẻ ngoài yếu đuối, không giúp được gì.

"Xin lỗi... ta phải về báo với cô gia..."

Nàng thở dài, cúi đầu định chạy về.

Lý Kỳ nhìn thấy vẻ mặt thay đổi của nàng, không hiểu sao lại thấy khó chịu, nhìn nàng định chạy về phủ tướng, lăm bắm: "Ngốc."

Y gọi nàng lại: "Người định chạy về sao? Cưỡi ngựa đi."

Nói xong, liền tiện tay cướp ngựa từ một người qua đường. Người đó ngạc nhiên, tay đã bị nhét một thỏi bạc: "Ngựa này ta mượn tạm, cảm ơn."

Y nhảy lên ngựa, hướng về phía Hồng Miên.

Hồng Miên nhìn hắn đến gần, ngạc nhiên nói: "Ta... ta không biết cưỡi ngựa..."

Lý Kỳ cũng ngạc nhiên, liền kéo nàng lên ngựa, đặt nàng ngồi phía trước.

"Ngồi yên." Y dặn dò, hai tay nắm lấy dây cương, tư thế này khiến Hồng Miên nằm gọn trong vòng tay y.

Hồng Miên không kịp nghĩ nhiều, lòng đầy lo lắng cho sự an nguy của Triệu Doanh Doanh, nước mắt vừa ngừng lại lại rơi: "Ngài nói, phu nhân nhà ta sẽ không sao chứ..."

Lý Kỳ thúc ngựa chạy nhanh về phủ tướng, bên tai chỉ có tiếng gió vù vù, giọng nàng bị gió thổi tan, nhẹ nhàng rơi vào tai y.

Y lại cảm thấy phiền lòng.

Nói: "Kinh thành này là địa bàn của Hoắc Bằng Cảnh, dám làm chuyện này dưới mắt hắn, không nhiều."

Hồng Miên nghe vậy, cũng suy nghĩ.

Lý Kỳ nói tiếp: "Gần đây, Thụy Dương Vương thường xuyên có hành động bất thường, chỉ e là hắn làm."

Hồng Miên sục sục: "Vậy... phải làm sao?"

Lý Kỳ thở dài: "Rõ ràng rồi, ông ta bắt phu nhân nhà người để làm gì? Chỉ có thể để uy hiếp Hoắc Bằng Cảnh, nên người có thể yên tâm, ít nhất trước khi hắn đến tìm Hoắc Bằng Cảnh, phu nhân nhà người sẽ an toàn, không có nguy hiểm tính mạng."

Hồng Miên thấy lời Lý Kỳ rất hợp lý, trái tim treo ngược cuối cùng cũng hạ xuống một chút: "Vậy là tốt rồi... vậy là tốt rồi..."

Lý Kỳ đưa Hồng Miên về phủ tướng, đám hộ vệ đã về trước, báo cho Hoắc Bằng Cảnh việc Triệu Doanh Doanh bị bắt cóc. Giữa hai hàng lông mày của hắn hiện lên vẻ u ám, khí thế xung quanh lạnh lẽo đến kinh người, mọi người đều cúi đầu, im lặng như tờ.

Lý Kỳ nói: "Xem ra không cần báo cho người rồi."

Hoắc Bằng Cảnh ngẩng đầu, nhìn Lý Kỳ, khóe miệng nở nụ cười lạnh: "Ông ta chán sống rồi."

Lý Kỳ hỏi: "Ngài định làm gì?"

Nếu là Hoắc Bằng Cảnh trước đây, tất nhiên không sợ gì, nhưng giờ đây Thụy Dương Vương lấy Triệu Doanh Doanh để uy hiếp hắn.

Hoắc Bằng Cảnh im lặng một lúc, không nói.

Thụy Dương Vương đã bắt cóc nàng, chắc chắn sẽ không dễ dàng để hắn tìm thấy. Hơn nữa, địch trong tối ta ngoài sáng, hắn không biết Thụy Dương Vương có làm gì Triệu Doanh Doanh hay không. Theo lý thuyết, Thụy Dương Vương bắt Triệu Doanh Doanh là nhắm vào hắn. Nếu vậy, nàng tạm thời an toàn.

Nhưng... Hoắc Bằng Cảnh vẫn không thể không lo lắng cho nàng, Thụy Dương Vương sẽ không giết nàng, nhưng khó tránh khỏi hành hạ nàng.

Hắn hơi nhú mào, nhẹ nhàng xoa ngón tay, giọng đầy sát khí: "Ta đã ra lệnh cho người đi tìm."

"Triều Nam, Triều Bắc, chuẩn bị xe ngựa, đến Thụy Dương Vương phủ." Hoắc Bằng Cảnh ra lệnh.

Triều Nam và Triều Bắc tuân lệnh, lập tức lui xuống.

Hoắc Bằng Cảnh liếc nhìn Lý Kỳ: "Người tùy ý đi."

Lý Kỳ nhún mào, quay người rời đi. Trước khi đi, y nhìn Hồng Miên.

Thụy Dương Vương đang ở trong phủ chơi với con chim của mình, không lâu trước ông ta đã nhận được tin tức từ người của mình, rằng Triệu Doanh Doanh đã bị đưa đến một nơi Hoắc Bằng Cảnh không thể tìm thấy.

"Hoắc Bằng Cảnh, giờ người định làm gì?"

Thụy Dương Vương lấy một ít thức ăn cho chim, cho chim ăn, quản gia đến báo, nói rằng Hoắc Bằng Cảnh đã đến.

Quản gia hỏi: "Vương gia có muốn gặp hắn không? Hay là để tiểu nhân báo Vương gia hôm nay không ở nhà."

Quản gia biết rõ mối thù giữa Vương gia và Hoắc Bằng Cảnh, hai người vốn có thù, gần đây lại càng sâu đậm. Vì chuyện dịch đậu mùa, Vương gia ngầm tung tin đồn, còn Hoắc Bằng Cảnh không chịu yếu thế, sáng nay trong triều đình thậm chí đề nghị đưa Vương gia đến phong địa.

Thụy Dương Vương thu tay lại, lắc đầu: "Không, để hắn vào, ta sẽ đến sau."

Quản gia tuân lệnh và rời đi.

Thụy Dương Vương gõ ngón tay vào lồng chim, tự nói: "Xem ra hẳn thật sự yêu nữ nhân này, lại mất kiên nhẫn như vậy."

Thụy Dương Vương cố ý để Hoắc Bằng Cảnh chờ nửa canh giờ mới chậm rãi bước vào.

"Xin lỗi, Hoắc đại nhân, bản vương vừa đi thay y phục, làm ngài chờ lâu." Thụy Dương Vương nở nụ cười giả tạo.

Hoắc Bằng Cảnh không muốn lời thôi với ông ta, vào thẳng vấn đề: "Người thông minh không nói lời mờ ám, Vương gia muốn gì?"

Thụy Dương Vương liếc nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Hẳn thật sự mất kiên nhẫn, khác hẳn với Hoắc Bằng Cảnh trước đây. Không lẽ, đúng như câu nói, anh hùng khó qua ải mỹ nhân? Vì một nữ nhân, hẳn chẳng màng gì cả, vậy thì cũng không tính là anh hùng.

Thụy Dương Vương suy nghĩ, nghiêm túc nói: "Bản vương không hiểu Hoắc đại nhân đang nói gì. Bản vương muốn gì? Bản vương chỉ muốn giang sơn xã tắc ổn định, triều đình nhà Trần yên bình, chỉ vậy thôi."

Mặt Hoắc Bằng Cảnh lạnh lùng.

Thụy Dương Vương tiếp tục: "Dù sao Hoắc đại nhân cũng là người ngoại tộc, nay giang sơn nhà Trần lại phải nghe lời ngài, một người ngoại tộc, khiến bản vương làm sao an tâm được? Hoắc đại nhân nói có phải không?"

Mặt Hoắc Bằng Cảnh lạnh lùng, nhưng không phản bác, chỉ im lặng.

Một lúc sau, Hoắc Bằng Cảnh rời đi.

Thụy Dương Vương nhìn bóng lưng Hoắc Bằng Cảnh, xoa cằm nói: "Hoắc Bằng Cảnh, cũng chỉ như vậy. Vì một nữ nhân mà không còn tỉnh táo, xem ra kế hoạch của bản vương sắp thành rồi."

"Nói mới nhớ, nữ nhân của Hoắc Bằng Cảnh thật sự lợi hại. Bản vương cũng tò mò."

Xe ngựa của Hoắc Bằng Cảnh rời khỏi Thụy Dương Vương phủ, không quay về phủ tướng, mà đi một vòng, lại trở về gần phủ vương gia.

Hắn ra lệnh cho Triều Bắc: "Theo dõi hắn."

Thụy Dương Vương dù sao cũng tính toán kỹ lưỡng, nhưng luôn tự cho mình thông minh, cao quý, hơi tự phụ. Hôm nay hắn đến đây, để Thụy Dương Vương nghĩ rằng hắn thật sự vì Triệu Doanh Doanh mà mất bình tĩnh, nếu đoán không nhầm, hắn sẽ có hành động.

Triều Bắc gật đầu, nhanh chóng biến mất trên mái nhà.

Thụy Dương Vương quả thật có hành động, ông ta đến gặp Triệu Doanh Doanh.

Khi Triệu Doanh Doanh tỉnh lại, phát hiện tay chân mình bị trói, nhốt trong một căn phòng lạ lẫm. Nàng cảm thấy cơ thể yếu ớt, không còn chút sức lực.

Nàng nhớ lại, ban đầu mình cùng Hồng Miên ra ngoài, sau đó bị người bịt miệng...

Tim nàng đập mạnh, ai đã bắt nàng? Vì sao?

Ở Kinh thành nàng không tiếp xúc nhiều người, dù không hợp với các phu nhân, tiểu thư, nhưng cũng không có mâu thuẫn lớn, ai muốn hại nàng?

Nàng nhớ đến chuyện lần trước, có thể là kẻ nào đó tham lam.

Nàng sợ hãi, nhớ Hoắc Bằng Cảnh.

Tướng công nhất định sẽ đến cứu nàng, phải không?

Nàng mắt đỏ hoe, nhìn xuống chuỗi lục lạc ở thắt lưng, lòng mới yên tâm hơn chút.

Dù trên đời không có Nguyệt Thần đại nhân, nhưng còn có tướng công của nàng.

Nàng hít sâu, ép mình bình tĩnh.

Cả ngày, không ai vào, ngay cả người đưa cơm. Nàng nhìn mặt trời lặn, rồi đến khi màn đêm buông xuống, bụng đói cồn cào, không nhịn được oán trách: "Bọn chúng định bỏ đói ta sao?"

Vừa nói xong, ngoài cửa có tiếng bước chân.

Tim nàng lại đập mạnh, nhìn ra cửa, lát sau, cửa mở, ánh đèn chiếu sáng căn phòng.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy Thụy Dương Vương, nàng kinh ngạc.

Thụy Dương Vương bắt nàng làm gì? Không lẽ hẳn cũng là lão dê xồm?

Nàng rúc vào góc, trời đã vào đông, trong phòng không có than, tay chân nàng lạnh cóng, gần như đông cứng.

Thụy Dương Vương nhìn nàng, từ từ đến gần, nâng cằm nàng, quan sát kỹ.

"Là một mỹ nhân, không lạ gì khiến Hoắc Bằng Cảnh mê đắm."

Nàng vùng ra: "Thả ta ra, người là lão dê xồm, ta... ta sẽ không khuất phục, tướng công sẽ đến cứu ta..."

Thụy Dương Vương cười nhẹ: "Hoắc Bằng Cảnh không thể cứu người, hai người chỉ có thể cùng nhau xuống địa ngục. Bản vương không vì nữ nhân mà làm gì, chỉ muốn giang sơn."

Hắn đứng dậy, nàng nghe vậy, nhú mày, hắn không vì sắc đẹp của nàng, vậy vì sao bắt nàng?

Nàng dùng trí óc không mấy thông minh suy nghĩ, rồi nhớ đến Hoắc Bằng Cảnh.

A! Nàng hiểu rồi!

Hắn bắt nàng để uy hiếp tướng công!

Nàng cắn môi, rồi sao đây? Tướng công đừng mắc lừa!

Không được, nếu tướng công không đến, lão già này nổi giận giết nàng thì sao?

Nàng cầu mong tướng công đến cứu.

Nhưng nếu tướng công đến cứu nàng, bị lão già này hại, thì phải làm sao?

Nàng lo lắng, chỉ có thể trừng mắt nhìn bóng lưng Thụy Dương Vương.

Tất cả tại lão già này, không yên phận, toàn gây chuyện.

Thụy Dương Vương ra lệnh: "Canh giữ cẩn thận, đừng để nàng ta chạy."

Ông ta tự tin mình đã thắng Hoắc Bằng Cảnh một bước, trong lòng tính toán cách dùng nữ nhân này để đánh bại Hoắc Bằng

Cảnh. Vừa bước ra cửa, người của ông ta vội vàng báo: "Không ổn rồi, Vương gia, có người đến..."

Chương 97: Nguy Hiểm

DTV-EBOOK

Thụy Dương Vương biến sắc, liếc nhìn Triệu Doanh Doanh, hỏi nhỏ: "Là ai?"

Trong lòng ông ta đã hiện lên một cái tên, nhưng không muốn tin.

Hoắc Bằng Cảnh.

Ông ta nghĩ Hoắc Bằng Cảnh thật sự vì một nữ nhân mà mất bình tĩnh, mất cả lý trí, hóa ra hẳn cố ý làm vậy cho ông ta thấy. Sắc mặt của Thụy Dương Vương lập tức trở nên u ám, thuộc hạ nhìn thấy vậy, chỉ dám cúi đầu, giọng thấp đi: "Là... Hoắc... Hoắc đại nhân..."

Thụy Dương Vương cười lạnh, ánh mắt lại rơi vào Triệu Doanh Doanh.

"Người đâu, đưa nàng ta đi." Lời vừa dứt, người bên cạnh hắn liền tiến đến gần Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh đã nghe thấy họ nói gì, không giấu được niềm vui, tưởng công đến cứu nàng rồi... nàng biết mà...

Nhưng chưa kịp vui mừng, đã thấy người của Thụy Dương Vương tiến về phía mình.

"Đừng tới đây..." Triệu Doanh Doanh bị trói tay chân, lại bị lạnh suốt một ngày, giọng nói cũng khàn đi. Nàng muốn đứng dậy, nhưng chân đã cứng lại, chưa kịp động dậy đã bị người của Thụy Dương Vương giữ chặt.

Kẻ đó nhìn nàng một cái, lấy một chiếc khăn từ tay áo nhét vào miệng nàng, không cho nàng nói. Triệu Doanh Doanh chỉ có thể rên rỉ, tức giận trừng mắt nhìn kẻ đó.

"Vương gia, chúng ta làm gì bây giờ?" Người đó hỏi.

Thụy Dương Vương nhìn ra ngoài cổng, suy nghĩ một chút, nói: "Các người, dẫn một đội người đi hướng đó."

"Các người, đưa nàng ta lên xe, đi theo ta." Lời vừa dứt, họ liền hành động.

Triệu Doanh Doanh bị đưa đến cổng sau, đẩy lên một chiếc xe ngựa, Thụy Dương Vương cũng lên xe. Nàng chỉ kịp thấy bên ngoài tối đen, không có ánh sáng, không biết đây là đâu.

Nàng bị đẩy vào góc ngồi, Thụy Dương Vương nhìn nàng, nói nhỏ: "Có vẻ như đêm nay các người sẽ cùng nhau xuống âm phủ rồi."

Triệu Doanh Doanh nghĩ, người mới xuống âm phủ ấy! Nàng và tướng công không đời nào xuống âm phủ.

Đáng tiếc nàng bị bịt miệng, không thể phản bác.

Thụy Dương Vương hừ lạnh, ra lệnh cho người lái xe rời đi.

Khi Hoắc Bằng Cảnh dẫn người tới gần ngôi nhà, chỉ thấy một đoàn người hộ tống xe ngựa chạy đi. Hoắc Bằng Cảnh lo lắng, nghĩ đến Triệu Doanh Doanh, lập tức đuổi theo.

Đêm đã khuya, phố phường vắng vẻ, tiếng vó ngựa vang vọng trong đêm.

Hoắc Bằng Cảnh đuổi theo xe ngựa, bỗng kéo dây cương lại, Triều Nam thắc mắc: "Đại nhân, sao vậy?"

Hoắc Bằng Cảnh hỏi: "Ngôi nhà đó có mấy cửa?"

Triều Nam nghĩ một lúc, nói: "Hai cửa, đại nhân. Thuộc hạ để ý thấy ngoài cửa chính còn có một cửa sau."

Hoắc Bằng Cảnh biến sắc, lập tức quay ngựa lại: "Bảo họ đuổi theo xe ngựa cửa sau."

Hắn thật sự lo lắng mà mặt bình tĩnh, vừa thấy xe ngựa chạy đi, chỉ nghĩ đến Triệu Doanh Doanh có thể đổi lạnh, liền đuổi theo, quên mất Thụy Dương Vương luôn thận trọng, không thể nào đi thẳng như vậy.

Hoắc Bằng Cảnh hơi hối hận, lẽ ra phải nghĩ đến sớm hơn, đã lãng phí thời gian.

Thụy Dương Vương không ngờ Hoắc Bằng Cảnh phản ứng nhanh như vậy, lạnh lùng nhìn Triệu Doanh Doanh nói: "Xem ra Hoắc Bằng Cảnh cũng không quan tâm người lắm, tất cả đều là diễn kịch."

Triệu Doanh Doanh chỉ có thể trừng mắt nhìn Thụy Dương Vương.

Thụy Dương Vương bỗng cười lớn: "Nhưng hắn đuổi theo cũng tốt, chỉ sợ hắn không đuổi."

Triệu Doanh Doanh không hiểu ý hắn, nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt. Nàng lo lắng khi nàng sẽ trở thành con bài trong tay Thụy Dương Vương để ông ta khống chế Hoắc Bằng Cảnh.

Xe ngựa chạy nhanh ra khỏi cổng thành, người của Hoắc Bằng Cảnh đuổi theo sau, dần đuổi kịp. Đường ngoài thành không có ánh sáng, tối đen như mực, Triệu Doanh Doanh nghe tiếng vó ngựa hỗn loạn, tim đập mạnh.

Trong khoảnh khắc căng thẳng, nàng nhớ đến câu hỏi của Hoắc Bằng Cảnh, liệu có sẵn lòng sống chết cùng hắn không.

Nàng tưởng đó là chuyện xa xôi, nhưng giờ lại gần kề.

Nàng nghĩ đến điều tồi tệ nhất, nếu hôm nay thực sự phải chết, liệu nàng có sẵn lòng chết cùng Hoắc Bằng Cảnh không?

Trong đầu nàng hiện lên vô số kỷ niệm.

Đêm đó nàng cầu nguyện với ánh trăng, rồi mảnh giấy từ trời rơi xuống, sau đó là từng chuyện hắc giúp đỡ nàng, lần đầu tiên gặp hắc, đeo mặt nạ bạc, khi ấy không nhìn rõ mặt, nhưng giờ thì rõ ràng. Rồi hắc là quan lớn bên cạnh nàng, cùng nàng trải qua nhiều chuyện...

Cho đến khi hai người thành thân, trở về Kinh thành. Nàng biết thân phận của hắc, hắc không rời nàng nửa bước.

Chỉ trong mười tháng ngắn ngủi, họ đã trải qua bao nhiêu chuyện.

Nếu hôm nay thật sự phải xuống âm phủ cùng nhau, nàng cũng sẵn lòng. Triệu Doanh Doanh nghĩ.

Nàng hít mũi, mắt bỗng đỏ hoe.

Nhưng tốt nhất vẫn là sống tiếp, nàng còn muốn mặc đồ đẹp, đeo trang sức đẹp, ăn món ngon. Kinh thành có bao nhiêu món ngon, nàng chưa kịp thưởng thức hết.

Xe ngựa dần rời khỏi quan đạo, vào con đường nhỏ. Đường nhỏ hẹp, xe ngựa chạy không tiện, tốc độ chậm lại.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn chăm chăm vào xe ngựa, biết rằng cơ hội đã tới.

Thụy Dương Vương hạ rèm, nhìn ra ngoài, cười đắc ý, dừng xe lại.

Ông ta xuống xe, lên ngựa, đứng bên đường, thanh thoi chờ Hoắc Bằng Cảnh.

Ngoài đồng vắng lặng, chỉ thấy một hàng đuốc dẫn tụ lại.

Người của Hoắc Bằng Cảnh chặn Thụy Dương Vương lại, ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh vượt qua Thụy Dương Vương, rơi vào xe ngựa. Nếu không nhầm, Triệu Doanh Doanh đang ở trên xe đó.

Thụy Dương Vương dường như đoán được ý nghĩ của hắn, kéo rèm lên, ra lệnh cho người đưa đuốc tới gần, để Hoắc Bằng Cảnh thấy rõ cảnh trong xe. Triệu Doanh Doanh ngồi trong góc, cách xa đèn đông lạnh lẽo, nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Nàng muốn gọi một tiếng tướng công, nhưng bị nhét khăn vào miệng, không nói được.

Thụy Dương Vương buông rèm, nhìn Hoắc Bằng Cảnh: "Hoắc đại nhân, vì hồng nhan mà giận dữ sao."

Hoắc Bằng Cảnh lạnh lùng nhìn Thụy Dương Vương.

Thụy Dương Vương nhướn mày: "Phu nhân của người đang ở trong xe, không thể động đây. Người nói, nếu ta đâm một nhát vào bụng ngựa, ngựa hoảng sợ, xe ngựa sẽ chạy đi đâu?"

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh càng lạnh.

Thụy Dương Vương tiếp tục, giả vờ ngạc nhiên: "Ồ, đúng rồi, ta nhớ ra rồi, từ đây đi về phía nam có một vách đá. Vách đá dốc đứng, nếu xe ngựa rơi xuống, chỉ e xương cốt không còn."

Nói xong, ông ta rút dao từ tay thuộc hạ, đâm vào bụng ngựa.

Ngựa kêu lên một tiếng, dựng chân trước, rồi lao đi.

Hoắc Bằng Cảnh trợn mắt, lập tức cưỡi ngựa đuổi theo.

Chỉ kịp ra lệnh cho Triều Bắc: "Canh chừng hân."

Gió lạnh thổi qua tai, Hoắc Bằng Cảnh cưỡi ngựa đuổi theo xe ngựa, hét lên: "Doanh Doanh, dừng động."

Triệu Doanh Doanh còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy chóng mặt, rồi thấy xe ngựa chạy điên cuồng. Nàng lắc lư không ngừng, không thể động đây, không thể tự mình ổn định, chỉ có thể co gối lại, cố gắng rúc vào góc. Tim nàng đập nhanh, mắt ươn lệ.

Hết rồi, chẳng lẽ hôm nay thực sự phải chết sao?

Nghe thấy giọng Hoắc Bằng Cảnh, bảo nàng dừng động, lòng Triệu Doanh Doanh ổn định hơn chút, nàng cố gắng để lưng dựa vào thành xe, tim đập mạnh.

Hoắc Bằng Cảnh cưỡi ngựa tới gần, chờ cơ hội nhảy lên xe. Đúng lúc này, xe ngựa tới gần vách đá.

Trời tối, Hoắc Bằng Cảnh không thấy rõ tình hình. Hân cản rãnh, chui vào trong xe, ôm chặt eo Triệu Doanh Doanh.

Ngay lập tức, xe ngựa lao khỏi vách đá.

Cảm giác mất trọng lượng khiến cả hai rơi xuống, Triệu Doanh Doanh nhìn thấy Hoắc Bằng Cảnh, mừng rơi nước mắt, lệ mờ mắt. Nàng vùi đầu vào ngực Hoắc Bằng Cảnh, nhắm mắt lại.

Nếu thực sự chết, cũng không tệ.

Xe ngựa đâm vào tảng đá nhô ra, vỡ thành nhiều mảnh, Hoắc Bằng Cảnh lợi dụng tám ván gỗ, dường như giảm bớt lực va chạm. Hai người rơi xuống, cuối cùng đáp xuống một nền đá.

Triệu Doanh Doanh nhắm mắt suốt, đến khi nghe thấy Hoắc Bằng Cảnh gọi tên: "Doanh Doanh."

Nàng mở mắt, thấy hai người vẫn sống, mừng rỡ.

"Ô...ô..." Nàng muốn nói, nhưng khăn trong miệng còn đó.

Hoắc Bằng Cảnh tháo khăn ra, cuối cùng nghe thấy giọng nàng: "Tướng công, tốt quá, chúng ta còn sống, huhu...huhu... ta tưởng chúng ta chết rồi..."

Nàng dụi đầu vào ngực hắn, nghe thấy hắn khẽ hừ một tiếng.

Hoắc Bằng Cảnh ôm nàng, tay vuốt ve tóc nàng: "Ừ, không sao rồi, Doanh Doanh."

Đêm không trăng, mây đen che phủ, tối đen không thấy gì.

Hoắc Bằng Cảnh mò mẫm tháo dây trói cho nàng. Nàng được thả lỏng, tay chân ôm chặt lấy hắn, khóc to hơn.

"Chàng bảo ta đừng động, ta không động. Ta sợ lắm, sợ không gặp chàng nữa, không mặc đồ đẹp, đeo trang sức đẹp, ăn món ngon. Hoắc Bằng Cảnh, tướng công..." Nàng nói lung tung, giọng khóc dữ dội.

Hoắc Bằng Cảnh ôm nàng, lòng dần yên ổn.

Vừa rồi hắn cũng sợ, quên mất mình còn có cảm xúc mãnh liệt như vậy.

Tim đập mạnh, máu sôi sục.

Hoắc Bằng Cảnh tựa cằm lên trán nàng, nhắm mắt lại.

Triệu Doanh Doanh mệt mỏi, cả ngày không ăn uống, trải qua chuyện kích thích, chịu không nổi, ngủ thiếp đi trong lòng Hoắc Bằng Cảnh.

Gió đêm lạnh lẽo, như cắt vào da. Hoắc Bằng Cảnh ôm nàng, từ từ đứng dậy, đi vào hang đá bên cạnh. Hắn cẩn thận đặt nàng

xuống, dựa vào vách đá đứng lên, hơi thở loạn nhịp.

Hắn nghỉ một chút, rồi đi tìm đá, xếp ở cửa hang chắn gió. Lại đi tìm củ khô, nhóm lửa. Làm xong tất cả, hắn quay lại bên nàng, ôm lấy nàng, nhắm mắt lại.

Khi Triệu Doanh Doanh mở mắt, trời đã sáng, nhớ lại chuyện hôm qua, vẫn còn sợ hãi, không khỏi ôm chặt Hoắc Bằng Cảnh hơn.

Tay nàng bỗng cảm thấy ẩm ướt, Triệu Doanh Doanh ngạc nhiên, rút tay lại, thấy đầy máu.

Chương 98: Rơi Xuống Vách Núi

DTV-EBOOK

Ánh sáng ban mai yếu ớt chiếu lên lòng bàn tay đầy máu của Triệu Doanh Doanh, khiến nàng kinh hãi. Nàng cảm thấy đầu óc ngưng trệ, tiếng chim hót kéo nàng trở lại hiện thực. Nàng nghe thấy giọng mình run rẩy gọi: “Tướng công...”

Triệu Doanh Doanh đưa tay chạm vào vai Hoắc Bằng Cảnh, nhẹ nhàng đẩy, không dám dùng lực. Nàng nhìn vào gương mặt tuấn tú của Hoắc Bằng Cảnh, hình như cũng đã trở nên tái nhợt hơn.

Nàng nghĩ đến ngày hôm qua, lúc xảy ra những chuyện hiểm nguy đó, không biết hẳn đã bị thương từ bao giờ. Nàng không thể nhớ được gì, vì lúc nào cũng có khả năng, có thể là khi hẳn ôm nàng trên xe ngựa, hoặc khi cả hai người rơi xuống vách núi...

Dù sao đi nữa, tất cả đều vì nàng.

Khi đó tình thế rất nguy hiểm, nàng sợ đến mức quên hết mọi thứ, nhưng Hoắc Bằng Cảnh vẫn nhảy xuống cứu nàng.

Cùng sống cùng chết. Trong đầu Triệu Doanh Doanh hiện lên bốn chữ này.

Nàng cảm thấy mũi cay cay, một nỗi sợ hãi lớn dâng lên, nếu... nếu Hoắc Bằng Cảnh xảy ra chuyện gì...

May thay, ngay lúc đó, Hoắc Bằng Cảnh cuối cùng cũng chậm rãi mở mắt.

"Doanh Doanh tỉnh rồi?" Hoắc Bằng Cảnh nói.

Triệu Doanh Doanh lao vào lòng hắn, nỗi sợ và lo lắng hóa thành những giọt nước mắt cay đắng, chảy tràn từ khóe mắt.

"Tướng công... chàng bị thương ở đâu... hu hu hu..." nàng nức nở hỏi.

Hoắc Bằng Cảnh nhẹ nhàng ôm nàng, vỗ về lưng nàng, an ủi: "Không sao, Doanh Doanh đừng sợ."

Triệu Doanh Doanh ngẩng đầu từ trong lòng hắn, càng ghen ngào: "Nhưng... vừa rồi khi ta ôm chàng... tay ta đầy máu... ta sợ chết khiếp... ta tưởng chàng không tỉnh lại nữa... hu hu hu..."

Nàng khóc đến mức không thể nói rõ một câu, sau đó chỉ còn lại tiếng khóc nức nở.

Sau một lúc, nàng lại cố mỉm cười. Nàng dùng tay lau nước mắt, nhìn Hoắc Bằng Cảnh nói: "May mà tướng công tỉnh lại rồi, chàng bị thương ở đâu? Để ta xem."

Nói rồi, nàng bắt đầu kéo áo Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh muốn ngăn lại, nhưng khi nâng tay, hắn vô tình động vào vết thương ở ngực, khẽ rên lên, để Triệu Doanh Doanh kéo áo hắn. Nàng nhìn thấy chiếc áo trong trắng tinh đã bị máu nhuộm đỏ, những vết máu đã sẫm màu nhưng vẫn còn chảy.

Nước mắt Triệu Doanh Doanh lại tuôn rơi, ghen ngào.

"Sao lại thế này..."

Ở ngực Hoắc Bằng Cảnh có một cánh cây gãy đâm vào, sắc nhọn và nhuộm máu.

Triệu Doanh Doanh hoang mang, nhìn Hoắc Bằng Cảnh, giọng cầu cứu: "Phải làm sao đây? Nó vẫn đang chảy máu..."

Dù nàng không biết y thuật, nhưng biết rằng nếu để như vậy sẽ mất máu quá nhiều. Hằng tháng khi đến kỳ, nàng đã thấy cơ thể khó chịu, nói chi đến Hoắc Bằng Cảnh bây giờ chảy nhiều máu như vậy.

Hoắc Bằng Cảnh thở dài, nói: "Không sao, bình tĩnh nào, Doanh Doanh. Nghe ta, được không? Ta là Nguyệt Thần đại nhân của nàng mà, tin ta."

Giọng hắn vẫn dịu dàng, chỉ có thêm chút yếu ớt.

Triệu Doanh Doanh hít mũi, cố gắng nghe lời hắn, bình tĩnh lại, không khóc nữa. Nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy, nàng phải lau mãi mới dừng được.

"Được, tướng công. Chàng nói đi."

Hoắc Bằng Cảnh cúi đầu nhìn vết thương của mình, biết rằng để như vậy không ổn, sẽ mất rất nhiều máu, cần phải cầm máu. Nhưng đêm qua thực sự quá mệt, trời cũng quá tối.

Hắn nhìn vào mắt Triệu Doanh Doanh, nói: "Doanh Doanh, bây giờ ta cần nàng, hãy nghe lời ta, được không?"

"Ừ." Triệu Doanh Doanh ngoan ngoãn gật đầu, "Ta phải làm gì?"

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Rút nó ra."

Triệu Doanh Doanh mở to mắt, nhìn cảnh cây sắc nhọn.

"Ta... ta không làm được... ta vụng về lắm..." Triệu Doanh Doanh muốn phản đối, cành cây cắm vào ngực Hoắc Bằng Cảnh, gần trái tim, như thể có thể đâm thủng tim hắn bất cứ lúc nào.

Nàng không dám động vào, nếu vì nàng mà làm hấn chết...

Nàng không dám nghĩ tiếp.

Triệu Doanh Doanh hoảng loạn lắc đầu: “Ta không làm được, tướng công, ta không muốn...”

Hoắc Bằng Cảnh gọi nàng: “Doanh Doanh...”

“Doanh Doanh.”

Nàng phải ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Hoắc Bằng Cảnh.

“Hãy tin ta, sẽ không sao đâu. Nàng có thể.” Hoắc Bằng Cảnh nói.

Triệu Doanh Doanh nhìn vết thương vẫn chảy máu, nuốt nước bọt.

Nàng nghĩ mình không thể, nhưng nếu không rút cành cây ra, vết thương của hấn sẽ chảy máu mãi, như vậy cũng không ổn.

Triệu Doanh Doanh căng thẳng nuốt nước bọt, hít một hơi sâu.

Hoắc Bằng Cảnh tiếp tục: “Sau khi rút nó ra, giúp ta cầm máu, được không Doanh Doanh?”

Nàng nhe răng đáp, đưa tay ra, nhưng lơ lửng giữa không trung.

Nàng vẫn rất sợ.

“Hãy tin ta.” Hoắc Bằng Cảnh nói.

Triệu Doanh Doanh hít sâu một lần nữa, từ từ đưa tay chạm vào cành cây đâm vào ngực Hoắc Bằng Cảnh, cảm nhận máu

dính dập, cố gắng giữ bình tĩnh. Nàng từ từ nắm chặt cành cây nhô ra từ lưng hắn, lông mi run rẩy, thể hiện sự căng thẳng của nàng.

“Doanh Doanh...” Hoắc Bằng Cảnh lên tiếng.

Nàng ngắt lời hắn: “Đừng nói!” nàng sốt ruột đến mức muốn khóc.

“Đừng nói, đừng nói... ta làm được... ta có thể... chàng đừng nói nữa... chàng nói làm ta phân tâm...” nàng tự nói, căng thẳng đến mức trán đổ mồ hôi, nắm chặt cành cây, rồi dùng sức rút ra.

“A... được rồi! Ta đã nói mà, ta làm được!” Triệu Doanh Doanh thở phào, không nhận được lại tự nói.

Hoắc Bằng Cảnh định nói, bị nàng trừng mắt.

“Chảy nhiều máu quá... cầm máu, cầm máu... ta biết cách cầm máu, ta đã học từ Lý Kỳ...” nàng cúi đầu, dùng răng cắn một mảnh vải từ áo rách của mình, ấn lên vết thương của Hoắc Bằng Cảnh, ngăn máu chảy.

Làm xong mọi việc, nàng kiệt sức ngã xuống, không thể ngồi dậy, thở dốc.

Nàng nghỉ một lúc, rồi không nhận được khóc tiếp: “Hu hu hu, sợ chết đi được...”

Triệu Doanh Doanh ngược lên, nhìn vào mắt Hoắc Bằng Cảnh, trong mắt hắn phản chiếu hình ảnh của nàng.

Nàng đưa tay ôm cổ hắn, vùi đầu vào vai hắn, khóc nức nở.

Hoắc Bằng Cảnh nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, khen ngợi: “Doanh Doanh giỏi lắm.”

Triệu Doanh Doanh chỉ khóc, không trả lời.

Nàng không biết mình khóc bao lâu, chỉ cảm thấy nước mắt sắp cạn, mới dừng lại. Nàng từ trong lòng hắt đứng dậy, hỏi: “Tiếp theo phải làm gì? Chúng ta làm sao rời khỏi đây?”

Hoắc Bằng Cảnh định đứng lên: “Ta đi xem tình hình xung quanh...”

Bị nàng ngăn lại: “Chàng không được đi, để ta đi.”

Nàng lau nước mắt, từ từ đứng dậy, thân hình loạng choạng. Nàng đã lâu không ăn uống, thể lực sớm cạn kiệt, lửa trại cũng tắt, gió lạnh thổi tới, như cắt vào da.

Triệu Doanh Doanh cố gắng đứng vững, nhìn xung quanh. Nền đá này không có đường xuống, bên dưới vẫn là vực sâu không thấy đáy. Nàng nhìn ra vách núi trống trải, đột nhiên chân mềm nhũn, lùi lại hai bước, đá vào một viên đá nhỏ. Viên đá lăn xuống, lâu sau mới nghe thấy tiếng vọng lại.

Nàng ngã ngối xuống đất, nghĩ rằng, cũng không tệ lắm.

Triệu Doanh Doanh vỗ ngực, quay lại tìm Hoắc Bằng Cảnh, báo tin tốt này: “Có vẻ không quá cao, đá rơi xuống vẫn nghe thấy tiếng vọng.”

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng: “Tốt.”

Bụng nàng đúng lúc này kêu lên vài tiếng, nàng ôm bụng, nghĩ rằng hai người đã lâu không ăn uống, nhưng ở đây dường như không có gì ăn. Ánh mắt nàng lướt qua, bị một cụm màu đỏ trên vách núi thu hút.

“Ta thấy có thứ ăn được.” nàng nói, đứng dậy, phấn khởi tiến lại gần.

Cụm quả đỏ đó cách nền đất khá xa, nàng kiễng chân, cố vươn tay hái, vẫn không tới.

Nàng dựa vào vách núi, lùi lại hai bước, nhìn cụm quả đỏ, rồi lại vươn tay. Lần này đầu ngón tay nàng chạm tới, nàng vui mừng, định hái cả cụm, nhưng thân hình lão đảo, suýt ngã.

Hoắc Bằng Cảnh không biết từ khi nào đã tới, đưa tay đỡ nàng.

Triệu Doanh Doanh lo lắng, nhìn hắn: “Tướng công, chàng sao lại dậy?”

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười, ra hiệu không sao: “Để ta.”

Hắn cao hơn nàng, dễ dàng hái cụm quả đỏ. Nàng vội đỡ hắn nằm xuống, lấy quả lau qua loa, dứt cho hắn ăn.

Nàng nhú mày, giọng lo lắng: “Làm sao bây giờ? Chúng ta làm sao rời khỏi đây?”

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Doanh Doanh yên tâm, ta sẽ đưa nàng ra khỏi đây, tin ta.”

Hôm nay hắn đã nói nhiều lần rằng hãy tin hắn, nàng đương nhiên tin tưởng, nhưng...

Ánh mắt nàng rơi vào vết thương của hắn, lo lắng.

Hoắc Bằng Cảnh lắc đầu: “Vết thương nhỏ.”

Tiếp tục ở lại đây không phải cách hay, không có thức ăn, trời lại lạnh, họ phải nhanh chóng rời đi. Ăn quả xong, hai người nghỉ ngơi một chút, Hoắc Bằng Cảnh xuống trước thăm dò.

May mà vách đá không quá trơn, thỉnh thoảng lại có cây mọc ngang, tạm thời có thể dùng để chống đỡ. Hoắc Bằng Cảnh đứng vững, quay lại nền đá.

“Doanh Doanh, đi thôi, nàng ôm ta. Ta đưa nàng xuống.”
Hoắc Bằng Cảnh nói.

Triệu Doanh Doanh do dự nhìn vết thương trên ngực hấn:
“Nhưng vết thương của chàng...”

Hoắc Bằng Cảnh chỉ cười: “Không sao, vết thương nhỏ.”

Nàng ôm hấn, quàng tay qua cổ hấn, được hấn đưa xuống.

Không biết qua bao lâu, thời gian dường như trôi qua rất chậm và khó khăn, cuối cùng thấy được mặt đất. Nàng vui mừng: “Tướng công, tới nơi rồi!”

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng.

Hạ xuống rồi, nàng vội nhả xuống, lo lắng nhìn vết thương của hấn. Quả nhiên vết thương lại chảy máu, nàng đỏ mắt: “Tướng công...”

Hoắc Bằng Cảnh chỉ nói: “Không sao, Doanh Doanh đừng lo.”

Nàng đành lau nước mắt, nhìn xung quanh. Dưới vách đá là một rừng rậm, nhìn không thấy lối ra, không biết dẫn tới đâu.

“Bây giờ làm sao?”

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Nếu ta nhớ không nhầm, đi theo hướng này sẽ tới một thị trấn nhỏ. Triều Nam và Triều Bắc thấy ta rơi xuống, chắc chắn sẽ dẫn người đến đó tìm kiếm.”

Nàng ừ một tiếng, đỡ hấn: “Vậy chúng ta đi ngay, hay chàng nghỉ thêm chút nữa?”

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Đi ngay thôi.”

“Được.”

Hai người theo hướng Hoắc Bằng Cảnh nói, cứ thế đi mãi...

Không biết từ khi nào, trời lại dần tối.

Chương 99: Cùng Chết

DTV-EBOOK

Trong ánh chiều tà mờ mịt, con đường ẩn hiện trong khu rừng rậm rạp càng trở nên khó nhận biết hơn. Triệu Doanh Doanh lo lắng nhìn xung quanh, trong lòng đầy nỗi sợ hãi.

Gió đêm càng lạnh hơn, thổi qua cổ nàng, khiến nàng rụt cổ lại. Nàng nhìn Hoắc Bằng Cảnh: “Tướng công, chúng ta đi tìm chỗ nghỉ ngơi được không?”

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng.

Triệu Doanh Doanh nhú mào, lo lắng nhìn sắc mặt của Hoắc Bằng Cảnh. Sắc mặt hắn rất kém, đã mất nhiều máu như vậy, sao có thể tốt được?

Nàng đưa mắt nhìn quanh, đỡ Hoắc Bằng Cảnh ngồi xuống dưới một gốc cây, rồi đứng dậy tìm chỗ có thể nghỉ ngơi qua đêm.

Chỉ thấy toàn cỏ dại và cây cối, không có chỗ nào trú chân. Triệu Doanh Doanh lo lắng, nếu thời tiết ảm áp, có thể tạm nghỉ qua đêm ngoài trời, nhưng giờ trời lạnh thế này, gió lạnh thổi suốt đêm... nàng không dám tưởng tượng Hoắc Bằng Cảnh sẽ ra sao.

Phải làm sao bây giờ...

Triệu Doanh Doanh hoảng sợ, mũi cay cay, lại muốn khóc.

Nhưng lúc này khóc chỉ lãng phí thời gian, không giúp được gì, nàng đành nuốt nước mắt, tiếp tục tìm kiếm.

Từ hôm qua đến nay, ngoài bữa sáng hôm qua và vài quả đại ban nầy, nàng đã không ăn gì. Vài quả đại không thể no bụng, Triệu Doanh Doanh từ sáng đã kiệt sức, buổi chiều gần như được Hoắc Bằng Cảnh kéo đi.

Nàng lạnh, chân cũng đã cứng đờ, đi bộ trong vô thức. Trong lúc lơ đãng, nàng vướng phải một đoạn dây leo mọc ngang, cả người đổ về phía trước, ngã mạnh xuống đất.

Đầu gối và khuỷu tay nàng va đập vào mặt đất cứng, đau đớn ập đến khiến nước mắt nàng không kìm được trào ra. Nàng vội đứng dậy, lau nước mắt, không quan tâm đến vết thương của mình. Đang định đi tiếp thì thấy dây leo vừa làm nàng ngã kéo theo một đám cỏ, để lộ một cái hang nhỏ.

Gọi là hang có vẻ không đúng, chỉ là một khoảng lõm vào trong, có thể tạm đủ chỗ cho hai người. Ít nhất cũng có thể chắn bớt gió lạnh.

Triệu Doanh Doanh lại rơi nước mắt, lần này là nước mắt vui mừng. Nàng vội lau nước mắt, chạy về phía Hoắc Bằng Cảnh.

"Tướng công, mau đến đây." Nàng vẫy tay.

Nàng chạy lại, đỡ Hoắc Bằng Cảnh, kể cho hắn nghe phát hiện của mình.

"Chúng ta có thể nghỉ ở đây đêm nay, dùng cỏ chắn bớt gió..." Triệu Doanh Doanh mỉm cười.

Hoắc Bằng Cảnh ừ một tiếng, cùng nàng dọn dẹp sơ qua, chen vào cái hang nhỏ. Hang rất chật, họ phải áp sát vào nhau mới có thể cử động.

Nàng cẩn thận nằm trong lòng Hoắc Bằng Cảnh, lo lắng cho vết thương của hắn, định xem vết thương, nhưng bị Hoắc Bằng Cảnh ngăn lại.

"Không sao, Doanh Doanh đừng lo, nàng nghỉ trước đi, ngày mai chúng ta còn phải đi tiếp." Hoắc Bằng Cảnh nắm tay nàng, nhẹ nhàng ôm lấy.

Tay hần lạnh, nhưng lòng nàng lại ấm lên.

"Tướng công..." Giọng nàng không còn sức sống như thường ngày, "Ta rất rất thích chàng..."

Hoắc Bằng Cảnh cười nhẹ: "Ta cũng rất rất thích Doanh Doanh."

Nàng ừ một tiếng, cười theo. Nàng không biết vì sao lại nói câu đó, chỉ cảm thấy câu này ở ngay cổ họng, dễ dàng bật ra.

Cỏ không thể chắn hết gió, vẫn có những luồng gió lạnh thổi vào, nàng chỉ có thể rúc sâu hơn vào lòng Hoắc Bằng Cảnh. Hoắc Bằng Cảnh ôm chặt nàng, cúi đầu, hôn nhẹ lên trán nàng.

Đêm đó, Triệu Doanh Doanh ngủ rất say, không mơ.

Khi nàng tỉnh dậy, trời đã sáng rõ.

Thời tiết đẹp, ánh nắng ấm áp xuyên qua cỏ dại và dây leo. Triệu Doanh Doanh ngạc nhiên, rồi vui mừng.

"Tướng công, trời nắng rồi..." Nàng cảm thấy đây là điềm lành.

Nàng đẩy Hoắc Bằng Cảnh, nhưng không thấy phản ứng.

Triệu Doanh Doanh ngẩn ra, nụ cười tắt ngấm, vội gỡ đám cỏ dại, lo lắng xem xét tình trạng của hắn.

Hoắc Bằng Cảnh nhắm mắt, không có dấu hiệu mở mắt.

Nàng run rẩy đưa tay lên mũi hắn, cảm nhận hơi thở ấm áp.

Lòng nàng cuối cùng cũng nhẹ nhõm, bật khóc nức nở.

Nàng đưa tay chạm vào trán hần, rất nóng.

Nàng lại lo lắng, không biết phải làm sao, hần sốt rồi... không tốt chút nào, hần vốn đã bị thương...

Triệu Doanh Doanh bối rối một lúc, cố gắng bình tĩnh lại.

Trước đây luôn là tướng công bảo vệ nàng, lần này đến lượt nàng bảo vệ tướng công. Nàng phải đưa tướng công ra khỏi đây, cùng hần an toàn sống sót.

Nàng có thể, nhất định có thể.

Nàng hít thở sâu, đỡ Hoắc Bằng Cảnh lên vai, rồi định đứng dậy. Nhưng hần quá nặng, nàng không thể đỡ hần đứng dậy, chứ đừng nói đến việc đưa hần đi.

Nàng từ từ đặt hần xuống, trong lòng có chút thất vọng.

Nàng ngẩng đầu nhìn ánh nắng xuyên qua rừng cây, cố gắng lấy lại tinh thần, nghĩ đến dây leo đêm qua. Nàng không thể đỡ nổi, nhưng có thể kéo đi.

Nàng đi ra ngoài, tìm thấy dây leo, dây rất to và có vẻ chắc chắn. Nàng thử kéo, xác nhận chắc chắn, rồi tiếp tục hành động.

Nàng dùng vài cành cây tạm làm thành cái giá, để Hoắc Bằng Cảnh nằm lên, rồi buộc hần và cái giá lại, cuối cùng kéo dây leo đi. Làm xong mọi việc, đã hết buổi sáng, Triệu Doanh Doanh hoa mắt, nghỉ ngơi một lát, rồi kéo Hoắc Bằng Cảnh đi.

Dù có thể kéo hần, sức nàng có hạn, lại không ăn uống gì, càng lúc càng chậm. Đến tối, nàng vẫn chưa đi được xa.

Đêm đó không may, không tìm được chỗ trú, chỉ có thể nghỉ tạm. Nàng sợ Hoắc Bằng Cảnh bị lạnh, cố gắng ôm chặt hần.

Người hắt vẫn nóng, thậm chí càng nóng hơn, nàng ôm hắt, cảm nhận nhiệt độ, lòng đầy sợ hãi.

Gió đêm rít lên, như tiếng quỷ khóc, trong đêm tĩnh mịch càng thêm ảm đạm. Nàng sợ trong bóng đêm có quỷ, hoặc thứ gì khác, chim săn mồi, hay rắn độc?

Nàng nghĩ vẫn vợ, lại nghĩ mùa này rắn chắc cũng ngủ đông, chim săn mồi... cũng ngủ đông chứ? Vậy là an toàn hơn.

Nhưng quỷ không ngủ đông...

Nàng cảnh giác nhìn xung quanh, sống lưng lạnh toát, chỉ có thể ôm Hoắc Bằng Cảnh chặt hơn.

Nếu... nếu họ cùng chết ở đây, thực ra cũng không quá tệ. Ít nhất sau này xuống âm phủ, cũng có thể cùng nhau, Hoắc Bằng Cảnh vẫn bảo vệ nàng.

Nàng không khỏi nghĩ đến kết cục tồi tệ nhất, nghĩ vậy, kết cục tồi tệ cũng không tệ lắm.

Nàng hít mũi, đặt cằm lên đầu Hoắc Bằng Cảnh.

Đêm đó, Triệu Doanh Doanh ngủ chập chờn, không yên giấc, trời vừa hửng sáng đã tỉnh. Hai ngày không ăn uống, nàng đứng dậy cũng khó khăn. Nàng bám vào thân cây từ từ đứng dậy, đầu óc choáng váng, không còn sức, lòng bàn tay vì kéo dây leo hôm qua mà bị xước, đau đớn.

Nàng khế co ngón tay, thối vào lòng bàn tay, tiếp tục đặt Hoắc Bằng Cảnh lên cái giá, kéo dây leo đi tiếp.

Do kiệt sức, nàng càng lúc càng khó đi. Hôm nay không có nắng, trời xám xịt, nàng ngẩng đầu nhìn, không biết con đường còn bao xa.

Nàng cúi đầu, tiếp tục bước chậm chạp.

Thời gian dường như rất dài, không biết bao lâu, nàng kiệt sức ngã ngối xuống đất, thở dốc, mắt dần mờ đi.

Có vẻ thật sự sắp chết rồi...

Nàng buồn bã nghĩ.

Bỗng nhiên, ánh mắt nàng chợt thấy khói bếp xa xa.

Lòng nàng như sống lại, tự nói: "Không phải ảo giác chứ..."

Nàng dụi mắt, nhìn lại hướng khói bếp, vẫn thấy khói bay.

"Thật rồi! Tốt quá!" Nàng lại rơi nước mắt, bật khóc.

Nàng từ từ đứng dậy, kéo Hoắc Bằng Cảnh tiếp tục đi về hướng khói bếp.

Nhìn thấy khói bếp, như kích thích sức mạnh cuối cùng trong nàng, nàng dùng hết hơi sức, kéo Hoắc Bằng Cảnh đến nơi. Khói bếp tỏa ra từ một ngôi nhà, không chỉ một, mà là một ngôi làng nhỏ.

Nàng ngã gục trước sân một nhà, yếu ớt cầu cứu: "Có ai không? Có ai không... cứu với..."

Lý thị đang nấu ăn trong nhà, bỗng nghe thấy giọng một tiểu cô nương, nhú mày hỏi trượng phu: "Ông có nghe thấy giọng một tiểu cô nương không... tại ta có vấn đề rồi sao?"

Trượng phu bà tai kém, cũng không nghe thấy giọng của tiểu cô nương nào: "Bà tai kém, nghe nhầm rồi chứ? Làng ta làm gì có tiểu cô nương nào..."

Lý thị cũng nghĩ có lẽ mình nghe nhầm, làng họ chỉ có năm hộ, toàn người già, trẻ nhất cũng ngoài bốn mươi, sao tự nhiên

lại có tiểu cô nương?

Bà không để ý, tiếp tục cho củi vào bếp, một lát sau, lại nghe thấy giọng của tiểu cô nương đó.

"Có ai không... cứu với..."

Lý thị thúc vào trượng phu, nghi ngờ: "Không đúng, ta thực sự nghe thấy giọng của một tiểu cô nương, không được, ta phải ra ngoài xem."

Lý thị đứng lên, mở cửa, nhìn ra ngoài, thật sự thấy một tiểu cô nương nằm trên đất.

"Lão già, ông mau ra đây..." Bà thấy thêm một nam tử khác.

Trượng phu của bà từ trong ra, thấy tiểu cô nương, giật mình.

"Đây là ai vậy? Bà già..."

Lý thị lắc đầu: "Không biết, nhưng trông đáng thương quá, vẫn còn thở, lão già, ông đưa họ vào nhà đi..."

Hai người từ từ đưa Triệu Doanh Doanh vào phòng, đặt lên giường, rồi đưa Hoắc Bằng Cảnh vào. Sau khi sắp xếp xong, Lý thị lấy một chậu nước, lau mặt cho hai người.

"Lão già, hai người này trông rất đẹp, giống như công tử tiểu thư nhà giàu, sao lại ở chỗ chúng ta?" Lý thị nghi ngờ.

Trượng phu bà nói: "Đúng là đẹp, đợi họ tỉnh, hỏi họ xem sao."

Triệu Doanh Doanh mơ thấy một giấc mơ rất đáng sợ.

Chương 100: Mộng Tưởng

DTV-EBOOK

Nàng mơ thấy mình đến âm phủ, gặp Diêm Vương và ngưu đầu mã diện cùng nhiều quỷ hồn. m phủ tối đen, không có mặt trời, chỉ có đuốc, nhưng dù đuốc sáng, vẫn u ám. Những quỷ hồn nơi âm phủ rất xấu xí, đáng sợ, nàng hoảng sợ muốn tìm Hoắc Bằng Cảnh.

Nhưng dù tìm thế nào cũng không thấy Hoắc Bằng Cảnh, những quỷ hồn còn đuổi theo nàng, nàng sợ hãi vừa chạy vừa khóc gọi tên Hoắc Bằng Cảnh...

"Tướng công... Hoắc Bằng Cảnh..." Triệu Doanh Doanh bừng tỉnh, cảm giác lo lắng, hoảng sợ trong mơ vẫn chưa tan, tìm nàng đập thành thịch.

Lý thị nghe thấy tiếng nàng, tiến lại gần: "Cô nương, cô tỉnh rồi?"

Triệu Doanh Doanh nhìn Lý thị, còn ngẩn ngơ, một lúc sau mới nhớ lại chuyện xảy ra trước khi ngất.

Nàng dẫn Hoắc Bằng Cảnh đến làng cầu cứu...

"Là nãi nãi cứu bọn ta phải không?" Triệu Doanh Doanh hỏi.

Lý thị mỉm cười: "Lúc đó cô và tướng công cô ngã trước nhà bọn ta, làm ta và lão già nhà ta rất sợ hãi."

Bà nghe thấy nàng nói mới, nàng gọi nam tử kia là tướng công, chắc chắn là một đôi phu thê trẻ.

Thật sự rất xứng đôi vừa lứa, Lý thị không khỏi mỉm cười hiền từ.

Triệu Doanh Doanh nói tiếng cảm ơn: “Đa tạ.”
Nàng nghĩ đến Hoắc Bằng Cảnh, nhìn quanh phòng nhưng không thấy bóng dáng hắn, lo lắng hiện lên trong mắt. Lý thị thấy vậy, giải thích: “Cô nương, đừng lo, tướng công của cô đang nằm trong phòng lão già nhà ta.”

Triệu Doanh Doanh nghe vậy thở phào, cố gắng ngồi dậy, muốn đi tìm Hoắc Bằng Cảnh.

“Ta... ta muốn xem tướng công ta thế nào rồi.”

Vừa xuống giường, nàng đã lảo đảo, lại ngã ngồi xuống giường. Lý thị vội đỡ nàng, lo lắng nói: “Ồi dào, cô nương, đừng vội. Cô ngất lâu lắm, ta cho cô ăn ít cháo loãng, cô đói không? Để ta đi làm ít đồ ăn cho cô nhé.”

Đầu Triệu Doanh Doanh quả thực choáng váng, không còn sức, nàng đã đói nhiều ngày, đúng là cần ăn chút gì.

“Được, đa tạ nãi nãi.” Triệu Doanh Doanh nằm lại, cảm tạ Lý thị, nhìn theo bà rời đi.

Một lát sau, Lý thị trở lại, tay cầm bát cháo loãng.

“Cô nương, cô đói lâu rồi, giờ ăn gì cũng không tốt, uống chút cháo trước đã.” Lý thị ngồi bên giường, ân cần đút cháo cho nàng.

Triệu Doanh Doanh cảm ơn lần nữa, cúi đầu uống cháo.

Nàng thực sự đói lả, chỉ chốc lát đã uống hết bát cháo. Uống xong, nàng cảm thấy có chút sức lực, dù vẫn yếu ớt, nàng không thể ngồi yên, lại muốn đi xem Hoắc Bằng Cảnh.

“Ta... ta muốn xem tướng công nhà ta.”

Lý thị không ngăn cản, chỉ đỡ nàng, dẫn nàng sang phòng bên cạnh.

"Tướng công của cô bị thương, may mà lão già nhà ta hồi trẻ theo thầy thuốc trong làng học ít y thuật, đã giúp tướng công cô xử lý vết thương, băng bó lại. Khi đó tình trạng rất nguy kịch, hãn sốt cao, suýt không qua nổi. May mà qua được, giờ đã hạ sốt, nhưng vẫn chưa tỉnh." Lý thị nói.

Triệu Doanh Doanh nghe xong, mũi cay cay, nhìn Hoắc Bằng Cảnh nằm trên giường. Hãn nằm yên, sắc mặt vẫn rất tái nhợt.

Nàng ngồi xuống bên giường, nắm lấy tay hãn, nhẹ nhàng chà xát má lên mu bàn tay hãn, đầy sự lưu luyến.

Lý thị cũng đã từng là một người trẻ tuổi, đương nhiên hiểu tình cảm khó chia lìa của người trẻ tuổi, nhìn hành động của nàng, bà lặng lẽ rời đi.

Lý thị ra sân, thấy trượng phu đang bổ củi, nhặt củi chuẩn bị vào bếp: "Bà nó ơi, họ tỉnh chưa?"

Lý thị cười, lấy một nửa số củi trong tay ông, cười nói: "Cô nương đó vừa tỉnh, tỉnh dậy liền tìm tướng công, tình cảm thật tốt."

Lão đầu tử đặt củi xuống, thở dài: "Tướng công của tiểu cô nương kia mệnh cũng lớn, ta cứ tưởng hãn không qua nổi, ai ngờ lại qua được. Ta đi xem họ."

Lý thị kéo ông lại: "Ông đi làm gì? Người ta là đôi vợ chồng son, đừng đi, nấu cơm đi."

Triệu Doanh Doanh nằm bên giường, nắm tay Hoắc Bằng Cảnh, lẩm bẩm: "Tướng công, chàng mau tỉnh lại đi."

Nàng chưa hồi phục hoàn toàn, nói chuyện một lát lại mệt, nhưng không muốn rời Hoắc Bằng Cảnh, nên cứ thế nằm bên giường ngủ.

Hoắc Bằng Cảnh từ từ mở mắt, ý thức chưa rõ ràng. Hắn nhớ mình và Doanh Doanh rơi xuống vách núi, đang tìm đường ra...

Doanh Doanh...

Hắn cố gắng ngồi dậy, cảm thấy khuỷu tay bị đè nặng, hắn ngạc nhiên, cúi đầu nhìn, thấy cái đầu quen thuộc.

Gương mặt xinh đẹp của nàng lúc này hơi tiêu tụy, má hóp lại, môi không còn đỏ như trước. Hắn không khỏi đưa tay, nhẹ nhàng chạm vào má nàng.

Triệu Doanh Doanh cảm thấy ai đó chạm vào má mình, lập tức tỉnh dậy, "Tướng công!"

Nàng ngẩng đầu nhìn, bắt gặp ánh mắt của Hoắc Bằng Cảnh.

Nước mắt trào ra ngay lập tức, không sao kìm nén được.

"Chàng tỉnh rồi?! Chàng thật sự tỉnh rồi! Hu hu hu... sợ chết mất..." nàng vừa vui mừng vừa xúc động nói, không nhịn được kể lại chuyện mấy ngày qua.

Nàng kể nàng sợ hãi thế nào, nhưng cố gắng đưa Hoắc Bằng Cảnh ra ngoài, kể nàng không thể bế hắn, cõng hắn, kéo dây leo cũng rất khó khăn, kể nàng tối hôm đó nghĩ, nếu cùng chết ở đây, cũng không tệ...

Giọng nàng mang theo tiếng khóc nức nở, làm lay động lòng hắn. Nàng giơ hai tay lên cho hắn nhìn, lòng bàn tay mịn màng đã bị trầy xước để lại nhiều dấu vết.

Hoắc Bằng Cảnh cúi đầu, hôn nhẹ lên lòng bàn tay nàng.

Nàng run run, nhìn hần. Nàng cười trong nước mắt: "May quá, chúng ta được cứu rồi, tướng công."

"Ừ." Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười.

Nàng nói: "Tối hôm đó ta nghĩ, nếu trên đời có Nguyệt Thần đại nhân thật thì tốt quá, ta muốn cầu nguyện ngài bảo vệ chúng ta. Nhưng rồi ta lại buồn, vì Nguyệt Thần đại nhân của ta đang nằm đây, ta lại nghĩ, phải đến lượt ta bảo vệ ngài ấy."

Nàng hít mũi, dụi đầu vào lòng hần.

Hoắc Bằng Cảnh chợt nhớ lại rất lâu trước đây, đêm đó, hần đứng trong bóng tối, nàng là tín đồ thành kính của hần.

Hần là thần linh của nàng, chỉ bảo vệ một mình nàng.

Kể từ lúc đó trở đi, cho đến cuối đời sau này, đều như vậy.

Hần tựa cằm lên đỉnh đầu nàng, cúi đầu, đột ngột nói: "Doanh Doanh, ta yêu nàng."

Nàng bị lời tỏ tình bất ngờ làm giật mình, rồi nói: "Ta cũng yêu chàng."

"Thật lòng." Nàng ngừng lại, bổ sung.

"Ta biết." Hoắc Bằng Cảnh cười.

Hai người dựa vào nhau, không biết bao lâu, bị Lý thị cắt ngang. Lý thị ho nhẹ, nói: "Tiểu cô nương, nên ăn cơm rồi."

Hoắc Bằng Cảnh vẫn chưa lành, cử động khó khăn, nàng dứt hần ăn. Nàng không quen chăm sóc người khác, dứt ăn cũng gặp khó khăn, quên thổi nguội, suýt làm hần bỏng.

Nàng bối rối: "Ôi trời, ta thật vụng về, tướng công, chàng không sao chứ?"

Hoắc Bằng Cảnh lắc đầu: "Không sao."

Lý thị và trượng phu ngồi bên cạnh, thấy vậy liền nhìn nhau cười.

Sau khi ăn xong, Lý thị hỏi đến thân phận của hai người: "Ta thấy hai vị ăn mặc lộng lẫy, khí độ bất phàm, hẳn là người có thân phận tôn quý?"

Nàng không dám nói thật, chỉ nói là công tử tiểu thư nhà phú thương Kinh thành, bị kẻ xấu đuổi giết vì tiền, phải trốn, rơi xuống vách núi. Lý thị và trượng phu không nghi ngờ, chỉ bảo họ nghỉ ngơi, khỏi bệnh rồi hãy đi.

"Đa tạ nãi nãi, bọn ta nhất định sẽ báo đáp." nàng nói.

Hai người ở lại nhà Lý thị vài ngày.

Nàng nói chuyện với Lý thị mới được biết, bà và trượng phu có một nhi tử, lập gia đình ở trấn trên, trước đây làng có mười mấy hộ, dần dần chuyển lên trấn, chỉ còn lại vài hộ.

"Nhi tử và tước phụ của ta tốt lắm, luôn bảo bọn ta lên trấn sống, nhưng bọn ta vẫn thích ở đây hơn. À đúng rồi, đợi tướng công của cô khá lên, ta sẽ dẫn hai người lên trấn, trên đó có xe ngựa, hai người có thể về Kinh thành." Lý thị nói về nhi tử và tước phụ, mặt đầy hạnh phúc.

Nàng nhìn nụ cười hạnh phúc của bà, lại nghĩ đến mấy ngày qua thấy cảnh bà và trượng phu sống với nhau, cũng rất hạnh phúc. Nàng không khỏi ghen tị, đây là hình ảnh chân thực của cuộc sống bên nhau đến già sao?

Ngoài cửa gió lạnh thổi, nàng tựa đầu vào vai Hoắc Bằng Cảnh, đầy mộng tưởng: "Tướng công, chàng nói chúng ta đến khi về già sẽ như thế nào?"

Chương 101: Tuyết Nguyệt (Kết)

DTV-EBOOK

Chưa kịp để Hoắc Bằng Cảnh trả lời, Triệu Doanh Doanh đã tự mình nói: "Chắc chắn sẽ giống như phu thê hai người Lý nãi nãi, đến lúc đó chúng ta vẫn sẽ rất yêu nhau, và còn sinh hai đứa con."

Nàng tưởng tượng ra khung cảnh đẹp đẽ ấy, tự bật cười.

Hoắc Bằng Cảnh dang tay ôm lấy vai nàng, khẽ "ừ" một tiếng, tỏ vẻ đồng ý.

Triệu Doanh Doanh ngẩng lên, nhớ lại Hoắc Bằng Cảnh từng nói hẳn không thích trẻ con, liền nói: "Chúng ta có thể để vài năm nữa hãy sinh con, thật ra ta cũng không thích trẻ con lắm. Nhưng có con chắc hẳn cuộc sống sẽ vui vẻ hơn."

Nàng luôn là người thích sự náo nhiệt.

Hoắc Bằng Cảnh nhếch môi cười: "Được."

Triệu Doanh Doanh chớp chớp mắt, Hoắc Bằng Cảnh khẽ hôn lên trán nàng, nói: "Ta thật sự không thích trẻ con, nhưng nếu là con của ta và nàng, thì tất nhiên khác với con của người khác."

Khóe môi Triệu Doanh Doanh cong lên cao hơn.

Hoắc Bằng Cảnh ở nhà Lý thị thêm hai ba ngày nữa, thương tích đã khá hơn nhiều, bèn cùng Triệu Doanh Doanh dự định rời đi.

"Những ngày qua cảm ơn hai vị rất nhiều, đã làm phiền hai vị, ngày sau khi ta và Doanh Doanh an toàn trở về Kinh thành, nhất định sẽ cảm tạ cứu mạng của hai vị."

Lý thị nói: "Không cần không cần, không cần cảm tạ đâu, coi như chúng ta có duyên. Hai người muốn lên trấn phải không? Bọn ta đưa hai người đi, tiện thể bọn ta cũng đến nhà nhi tử ở trấn ở vài ngày."

"Đa tạ nãi nãi." Triệu Doanh Doanh ngọt ngào đáp.

Ngày hôm sau, Lý thị và trượng phu dẫn theo Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh lên trấn.

Ngôi làng này khá hẻo lánh, lên trấn mất một khoảng thời gian, đến chiều hôm đó, bốn người mới tới trấn. Vừa đến trấn, từ xa đã thấy có quan binh đang tra hỏi gì đó.

Lòng Triệu Doanh Doanh thắt lại, nghĩ đến những khả năng không tốt. Chẳng lẽ là người của Thụy Dương Vương đang tìm họ sao? Hẳn hại Hoắc Bằng Cảnh rơi xuống vách núi, có lẽ người của Hoắc Bằng Cảnh bây giờ như rắn mất đầu, Thụy Dương Vương liền nhân cơ hội làm bậy...

Nàng lo lắng, định nói với Hoắc Bằng Cảnh hay là trốn tạm, ánh mắt chợt thấy bóng dáng Triều Nam.

Lúc Triệu Doanh Doanh nhìn thấy Triều Nam, Triều Nam cũng thấy họ.

Triều Nam lập tức chạy tới, đứng trước Hoắc Bằng Cảnh: "Đại nhân! Phu nhân! Cuối cùng thuộc hạ cũng tìm được hai người rồi!"

Biểu cảm của Triều Nam đầy kích động, như muốn khóc.

Triệu Doanh Doanh cũng vui mừng: "Ta còn tưởng là lão dân tộc kia, hóa ra là các người, thật tốt quá."

Triều Nam ngẩn ra, mới nhận ra “lão dân tộc” mà Triệu Doanh Doanh nói chính là Thụy Dương Vương: "Phu nhân yên tâm, lão dân tộc đã bị bọn thuộc hạ bắt, giờ còn đang bị giam giữ, chờ đại nhân xử lý."

Ngày đó khi Hoắc Bằng Cảnh đuổi theo xe ngựa, đã giao cho họ bắt giữ Thụy Dương Vương, họ tất nhiên làm theo, sau đó thấy xe ngựa rơi xuống vách núi tan tành, hai người đều hoảng hốt, nhưng nghĩ đến bản lĩnh của đại nhân, vẫn tin rằng hắn sẽ tai qua nạn khỏi, bình an vô sự.

Hoắc Bằng Cảnh tuy không giao họ làm gì, nhưng nhờ sự ăn ý bao năm, Triều Nam và Triều Bắc vẫn tiến hành mọi việc một cách trật tự, ổn định tình hình. Sau khi bắt được Thụy Dương Vương, Triều Nam và Triều Bắc liền phong tỏa tin tức, cùng với tin tức Hoắc Bằng Cảnh rơi xuống vách núi, chỉ nói ra ngoài rằng Hoắc Bằng Cảnh bệnh cũ tái phát, cần ở phủ dưỡng bệnh, không tiện ra ngoài.

Vì mọi chuyện xảy ra vào ban đêm, nên cũng không ai nghi ngờ. Trong thời gian đó, Trần Chiêu nghe tin Hoắc Bằng Cảnh bệnh, từng đến thăm một lần, bị Lý Kỳ ngăn lại.

Sau khi phong tỏa tin tức, Triều Nam và Triều Bắc liền chia nhau hành động, dẫn người tìm kiếm dấu vết hai người dưới vách núi, không bỏ qua bất kỳ trấn hay làng nào.

Triều Nam nhìn Hoắc Bằng Cảnh: "Đại nhân, thuộc hạ cuối cùng đã tìm được hai người."

Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh nhìn nhau cười.

Triệu Doanh Doanh chợt nhớ ra gì đó, hỏi Triều Nam: "Đúng rồi, Triều Nam, trên người người có bạc không? Có thể cho ta mượn ít được không?"

Triều Nam hơi khó hiểu, nhưng vẫn đưa cho Triệu Doanh Doanh ít bạc vụn mang theo người: "Phu nhân cần bạc làm gì?"

Triệu Doanh Doanh cân nhắc số bạc, thấy chưa đủ, liền bảo Triều Nam đi tìm người khác góp thêm. Nàng đưa số bạc góp được cho Lý thị: "Nãi nãi, gia gia, cảm tạ ơn cứu mạng của hai vị, đây là chút lòng thành của bọn ta, hai người đừng từ chối."

Lý thị nhìn số bạc trắng, tất nhiên không muốn nhận, hai người lại từ chối một hồi, mãi Triệu Doanh Doanh mới thuyết phục được Lý thị nhận bạc: "Nếu hai người không nhận, bọn ta sẽ áy náy không yên, bọn ta sẽ luôn cảm thấy có lỗi, sẽ áy náy cả đời, nãi nãi, hai người hãy nhận đi. Số bạc này không đáng là gì, thứ mà tướng công ta không thiếu nhất chính là tiền."

Lý thị và trượng phu nhìn nhau, từ tình cảnh vừa rồi cũng đoán ra đôi phu thê này không đơn giản chỉ là công tử tiểu thư nhà quyền quý, liền không từ chối nữa.

"Được, vậy bọn ta nhận."

Hai người chào tạm biệt Lý thị và trượng phu, lên xe ngựa Triều Nam chuẩn bị, trở về Kinh thành.

Khi đến Kinh thành, đã là đêm khuya.

Triệu Doanh Doanh đỡ Hoắc Bằng Cảnh xuống xe ngựa, định bảo người đi mời Lý Kỳ, để y xem vết thương của Hoắc Bằng Cảnh còn vấn đề gì không, chưa kịp mở miệng, đã bị bóng người đi ra từ bóng tối làm giật mình.

Chính là Lý Kỳ.

Lý Kỳ ngáp một cái, lười biếng liếc nhìn Hoắc Bằng Cảnh và Triệu Doanh Doanh, dường như không quan tâm lắm, y nắm lấy tay Hoắc Bằng Cảnh, bắt mạch: "Vẫn ổn, không chết được."

Triệu Doanh Doanh lại nhú mào, lo lắng hỏi: "Không chết được là ý gì? Vẫn còn nghiêm trọng lắm sao? Vậy phải làm sao? Ngài y thuật cao minh như vậy, chắc chắn có cách chứ?"

Lý Kỳ liếc nhìn nàng, chợt bật cười nhẹ.

"Không chết được nghĩa là không chết được, trời không còn sớm, ta buồn ngủ, phải về ngủ rồi." Lý Kỳ nói xong câu đó, liền quay người đi.

"Nhưng..." Triệu Doanh Doanh nhìn theo bóng hắt, không hài lòng lắm.

Hoắc Bằng Cảnh giải thích: "Ý hắt là ta không sao, được rồi, trời không còn sớm, chúng ta cũng vào nghỉ thôi."

Triệu Doanh Doanh lúc này mới thở phào, cùng Hoắc Bằng Cảnh vào sân nghỉ ngơi.

Vừa bước vào sân, liền bị Hồng Miên ôm chầm lấy: "Hu hu hu phu nhân, ngài không sao..."

Triệu Doanh Doanh lâu ngày không gặp Hồng Miên, bị nàng hỏi, lập tức mắt đỏ hoe, ôm lấy Hồng Miên khóc, kể lại những chuyện mấy ngày qua. Hai chủ tớ khóc một hồi, mới luyến tiếc chia tay.

Hồng Miên lau đi nước mắt vui mừng, nói: "Muộn rồi, phu nhân nên nghỉ ngơi đi."

Triệu Doanh Doanh gật đầu, tắm rửa xong, cùng Hoắc Bằng Cảnh nằm xuống, hai người đã mệt mỏi cả ngày, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Hôm sau, Hoắc Bằng Cảnh đi gặp Thụy Dương Vương.

Thụy Dương Vương bị giam giữ, đầy lửa giận, ông ta thân phận tôn quý, chưa bao giờ chịu sự sỉ nhục thế này.

"Người đâu, thả bản vương ra!" Thụy Dương Vương đập mạnh cửa, không ngờ chưa kịp đập, cửa liền mở từ bên ngoài, ông ta mất đà, loạn choạng ngã nhào.

Ông ta lập tức cảm thấy cực kỳ nhục nhã, gắng gượng đứng dậy, định mở miệng chửi người, khi nhìn rõ người trước mặt, liền sững sờ.

"Người...người không chết?!" Thụy Dương Vương nhìn Hoắc Bằng Cảnh bình an vô sự, mặt mày khó coi.

Thụy Dương Vương vốn tưởng mình chắc thắng, dù người của Hoắc Bằng Cảnh bắt ông ta, nhưng Hoắc Bằng Cảnh chết, người của hắn cũng như rắn mất đầu, đến lúc đó tự nhiên ông ta sẽ thắng. Nhưng hắn lại không chết?!

Hoắc Bằng Cảnh mặt hơi sụp xuống, giọng cười lạnh: "Xem ra Vương gia rất thất vọng."

Thụy Dương Vương quay người, hừ lạnh.

Hoắc Bằng Cảnh tiếp tục nói: "Dịch đậu mùa, đầu tiên xuất hiện ở Thụy Dương Vương phủ, là Vương gia cố tình gây ra."

Thụy Dương Vương nhú mày: "Người đang nói bậy gì thế?"

Hoắc Bằng Cảnh khẽ ngược mặt, môi hơi nhếch, ánh mắt lạnh như sương: "Đây là tội danh ta chuẩn bị cho Vương gia, mưu hại xã tắc, hại đến dân chúng, Vương gia đáng bị chém đầu. Từ hôm nay, Thụy Dương Vương chỉ còn là một tội nhân đã chết."

Vương gia Triệu Dương cuối cùng hiểu ý hắn, lao tới, bị Triều Bắc và Triều Nam giữ lại, Hoắc Bằng Cảnh lùi lại hai bước, nhìn

ánh sáng lọt vào phòng, nói: "Hãy tận hưởng đi, yên tâm, ngài không chết đâu. Ít nhất, sẽ không chết quá nhanh."

Chuyện của Thụy Dương Vương nhanh chóng lan ra, dân chúng chửi rủa khắp nơi, Vương phủ bị tịch thu.

Thời tiết càng lạnh, trong phòng đã đốt Địa Long, ấm áp như mùa xuân, khác biệt với bên ngoài.

"Không được, vết thương của chàng còn chưa lành hẳn đâu..." Triệu Doanh Doanh từ chối.

Hoắc Bằng Cảnh thì thầm bên tai nàng, giọng mang ý cười: "Đã lành rồi, không tin nàng sờ thử xem?"

Triệu Doanh Doanh ngập ngừng, đưa tay chạm vào ngực hắn, nghe thấy nhịp tim của hắn. Hoắc Bằng Cảnh từ từ tiến lại gần, hơi thở ấm áp phả vào má nàng, Triệu Doanh Doanh nghe thấy tiếng tim mình đập...

Ánh mắt chợt thấy bông tuyết bay qua khung cửa sổ, nàng mừng rỡ, đẩy Hoắc Bằng Cảnh ra, chạy ra ngoài: "Tuyết rơi rồi."

Nàng là người phương nam, mùa đông ở Hồ Châu ít khi có tuyết, nàng từ nhỏ dường như chỉ thấy một hai lần, vì thế rất thích tuyết. Hoắc Bằng Cảnh nhìn bóng lưng gầy của nàng chạy ra ngoài, chỉ mặc chiếc áo mỏng manh, bất đắc dĩ thở dài, lấy chiếc áo choàng lông cáo dày ra.

Bên ngoài quả nhiên tuyết đang rơi.

Từng bông tuyết như những đám bông, Triệu Doanh Doanh giơ tay đón, cảm nhận sự lạnh lẽo trong lòng bàn tay, tuyết rơi vào tay nàng liền tan. Hoắc Bằng Cảnh khoác áo choàng lông cáo lên người nàng, buộc dây áo: "Coi chừng cảm lạnh."

Triệu Doanh Doanh cười rạng rỡ, chỉ tay lên trời qua tầng tầng lớp lớp tuyết rơi.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn theo hướng nàng chỉ, chỉ thấy một vầng trăng tròn mờ mờ.

Triệu Doanh Doanh cười gọi: "Nguyệt Thần đại nhân."

Hoắc Bằng Cảnh bật cười.

"Hoắc Quan Sơn và Nguyệt Thần đại nhân là của một mình ta." Triệu Doanh Doanh nghiêng đầu cười, bàn tay vừa đón tuyết lạnh băng, tự nhiên chui vào lòng Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh ôm lấy nàng, nhìn trăng xa xa.

"Doanh Doanh, trời lạnh rồi, trở về thôi."

HẾT

Chương 102: Ngoại Truyện 1

DTV-EBOOK

Ngày cuối năm sắp đến, không khí náo nhiệt đã tràn ngập khắp các con phố lớn nhỏ trong Kinh thành. Các cửa hàng, quán xá đều treo đèn kết hoa, chào đón năm mới.

Năm nay thực sự đã xảy ra quá nhiều chuyện, nghĩ lại như vừa đi qua quỷ môn quan. Mặc dù đã trôi qua một tháng nhưng mỗi khi nhớ tới, Triệu Doanh Doanh vẫn cảm thấy kinh hãi.

Sau sự kiện lớn như vậy, Triệu Doanh Doanh càng nhận ra cần phải tận hưởng cuộc sống hơn, vì vậy nàng vô cùng háo hức đón năm mới sắp đến. Nàng quyết tâm tự mình lo liệu, chuẩn bị cho một cái Tết thật hoàn hảo.

Tuy nhiên, sự hưng phấn này chỉ kéo dài được nửa ngày, rồi nhanh chóng tan biến.

Khi phải đối diện với những danh sách mua sắm và kiểm tra, đầu nàng như muốn nổ tung. Ban đầu, nàng còn cố gắng mở to mắt để xem nhưng về sau lại gục xuống bàn mà ngủ thiếp đi.

Khi Hoắc Bằng Cảnh trở về, chỉ nhìn thấy trên bàn một mái đầu xù xì.

Hoắc Bằng Cảnh nhẹ nhàng bước đến, ngồi xuống bên cạnh nàng. Một lọn tóc trên trán Triệu Doanh Doanh rơi xuống, dường như làm nàng ngứa ngáy, nàng đưa tay lên gỡ nhưng không gạt được. Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười, đưa tay giúp nàng vén lọn tóc lên.

Triệu Doanh Doanh khẽ nhú mày, rồi lại thả lỏng, hơi thở ấm áp của nàng phả lên tay Hoắc Bằng Cảnh. Hắn không kìm được,

chạm vào gương mặt mềm mại của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, cho đến khi tay hắn dừng lại ở đôi môi nàng.

Hôm nay nàng đã tô son, là màu đỏ nàng thường thích dùng, khiến gương mặt nàng càng thêm tươi tắn.

Hoắc Bằng Cảnh khẽ lướt tay qua đôi môi nàng, nhớ lại lần đầu gặp nàng, rồi cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên môi nàng.

Mùi vị son môi ngọt ngào lan tỏa, Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười, lần này hắn không chỉ lướt qua mà còn tiến sâu hơn, tỉ mỉ thưởng thức.

Triệu Doanh Doanh chậm rãi mở mắt, ý thức vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, vô thức đáp lại nụ hôn của hắn. Khi cảm nhận được sự mãnh liệt từ đầu lưỡi hắn, nàng khẽ mút lấy, khiến hắn càng hôn sâu hơn, gần như muốn cướp đi hơi thở của nàng.

Triệu Doanh Doanh cố gắng đẩy hắn ra, nhưng ngực hắn cứng như tường thành, nàng vẫn còn uể oải, chưa tỉnh hẳn nên chẳng còn sức lực. Hoắc Bằng Cảnh nắm chặt tay nàng, ôm trọn nàng, đặt nàng ngồi trên đùi mình.

Sau một hồi môi lưỡi dây dưa, Hoắc Bằng Cảnh mới buông nàng ra, để nàng hít thở. Triệu Doanh Doanh lúc này thở dốc, giống như cá mắc cạn.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn dáng vẻ đáng yêu của nàng, không khỏi bật cười.

Triệu Doanh Doanh vỗ nhẹ vào chân hắn, như muốn trách móc. Hắn làm nàng suýt ngạt thở. Dĩ nhiên, nàng quên mất mình còn có thể thở bằng mũi.

Dù sao cũng là lỗi của hắn. Nàng hừ nhẹ, tự nhủ trong lòng.

Trước đây, đối với Hoắc Bằng Cảnh, Triệu Doanh Doanh luôn có chút lo lắng, cảm thấy tình cảm của hắn dành cho mình không đủ chân thực, sợ rằng sẽ có ngày mất đi tình yêu của hắn, bị đuổi ra khỏi nhà.

Nhưng sau sự kiện vừa qua, trái tim Triệu Doanh Doanh như được đặt vào chỗ an toàn. Hoắc Bằng Cảnh thậm chí có thể hy sinh cả tính mạng vì nàng, nàng còn gì phải lo lắng nữa?

Nàng ngả đầu vào lồng ngực của Hoắc Bằng Cảnh, khẽ ngược lên nhìn hắn.

Trong phòng, lò sưởi đang đốt, làm không khí ấm áp, trăn hôn vừa rồi khiến trên người Triệu Doanh Doanh toát ra một lớp mồ hôi mỏng, tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng. Hoắc Bằng Cảnh hít thở sâu, không khỏi siết chặt vòng tay, kéo nàng lên một chút, cảm hắn tựa lên vai nàng.

Lần trước, Lý Kỳ bảo Hoắc Bằng Cảnh lấy mồ hôi của Triệu Doanh Doanh, sau đó đã nghiên cứu ra thuốc giải Ngọc Hoàng Tuyền, để Hoắc Bằng Cảnh thử, quả nhiên làm giảm bớt độc tố trong cơ thể Hoắc Bằng Cảnh.

Nhưng Ngọc Hoàng Tuyền là loại độc mạnh nhất thế gian, không dễ gì giải hết được, Lý Kỳ nói, có lẽ phải thêm vài liều thuốc giải nữa mới có thể loại bỏ hoàn toàn độc tố trong cơ thể Hoắc Bằng Cảnh.

Triệu Doanh Doanh cũng nghe thấy mùi hương trên người mình, nghĩ đến việc này, nàng hỏi: "Tướng công, còn bao lâu nữa thì độc trong người chàng mới giải hết?"

Hoắc Bằng Cảnh khẽ cọ mũi qua vành tai nàng, môi hắn chạm nhẹ vào cổ nàng, giọng nói như lời thì thầm: "Lý Kỳ nói, còn khoảng hai tháng nữa."

Triệu Doanh Doanh gật đầu, Hoắc Bằng Cảnh bắt đầu hôn lên môi nàng.

Lò sưởi làm cho căn phòng ấm áp như mùa xuân, khiến lớp mồ hôi trên người Triệu Doanh Doanh khô lại. Hoắc Bằng Cảnh ôm lấy nàng, chân nàng vòng qua eo hắn, không để nàng phải rơi xuống. Hoắc Bằng Cảnh bế nàng vòng qua bức bình phong, trên đó được chạm khắc hình Bát Tiên quá hải. Triệu Doanh Doanh ôm lấy cổ hắn, hơi thở có chút gấp gáp.

Ánh mắt nàng hơi lệch đi, thấy bên cạnh có một giá đỡ tròn, trên đó có nhiều vật lớn được bọc bằng lụa tơ xanh, không biết là thứ gì. Nàng nhớ rõ trước khi ngủ còn chưa thấy những thứ này, nàng nghĩ Hoắc Bằng Cảnh đã mang vào lúc nàng đang ngủ.

Tầm lụa vuông vức bao phủ vật gì đó bên dưới, trông giống như một cái bàn hình chữ nhật. Triệu Doanh Doanh tò mò hỏi Hoắc Bằng Cảnh đó là gì.

Hoắc Bằng Cảnh không đáp lại, chỉ đưa một tay nâng hông của nàng lên, thăm ước lượng, rồi bước vài bước đến gần vật hình chữ nhật kia, tay khác kéo lớp lụa xanh, để lộ thứ bên trong.

Không phải là một cái bàn hình chữ nhật, mà trông giống như một chiếc giường, hình như được làm từ bạch ngọc.

Triệu Doanh Doanh càng thêm khó hiểu, mi mắt khẽ rũ: “Đây là cái gì?”

Hoắc Bằng Cảnh định đặt nàng xuống, nhưng Triệu Doanh Doanh có chút không muốn, nàng không chịu buông. Nàng chỉ cảm thấy vật này trông có vẻ lạnh lẽo, dù trong phòng đã ấm lên nhờ đốt lò sưởi, nhưng dù sao cũng đang là mùa đông, cái cảm giác lạnh lẽo bên trong vẫn không hề giảm bớt.

“Tướng công, chàng định làm gì...” Nàng bối rối hỏi.

Nhưng khi làn da trắng nõn của nàng chạm vào mép giường bạch ngọc, cảm giác lạnh lẽo mà nàng tưởng tượng không hề xuất hiện. Ngược lại, một làn hơi ấm lan tỏa từ nơi da thịt nàng chạm vào giường. Triệu Doanh Doanh cảm thấy điều này thật kỳ lạ, không tìm được sự tò mò, nàng buông lỏng tay rồi lăn một vòng trên giường, nhận thấy mọi chỗ tiếp xúc đều ấm áp.

Nàng “a” lên một tiếng.

Đang định đặt câu hỏi, vừa ngẩng đầu lên thì đã bị Hoắc Bằng Cảnh áp sát, khiến nàng nhất thời quên đi những nghi vấn trong đầu. Hơi ấm tỏa ra từ người nàng mang theo hương thơm dịu nhẹ, len lỏi vào xoang mũi Hoắc Bằng Cảnh, như thể chứa đựng một loại mê lực đặc biệt, khiến lòng hấn trở nên rạo rực.

Triệu Doanh Doanh mệt mỏi, mí mắt nặng trĩu, giọng nói yếu ớt: “Tướng công, ta khát...”

Hoắc Bằng Cảnh đứng dậy, rót cho nàng một chén trà nóng, đỡ nàng ngồi dậy, rồi đưa chén trà đến miệng nàng.

Rất nhanh, một trận mưa rào lại bắt đầu.

Sáng hôm sau, Triệu Doanh Doanh liền giao việc chuẩn bị Tết lại cho quản gia.

Thời gian trôi qua nhanh, đã đến đêm giao thừa.

Phụ mẫu Hoắc Bằng Cảnh đều đã mất, trong nhà cũng không có thân thích thân thiết, nên đêm giao thừa chỉ có hai người họ ở trong phủ. Triệu Doanh Doanh nghĩ ngợi, quyết định mời thêm Lý Kỳ. Dù trước đó Lý Kỳ đã lừa nàng, thật sự rất đáng ghét, nhưng y đã giúp Hoắc Bằng Cảnh giải độc, còn cứu mạng nàng, nên cũng có thể bỏ qua.

Đêm trừ tịch, Kinh thành náo nhiệt như hội.

Khắp các con phố, dòng người tấp nập như dệt vải, ánh sáng rực rỡ như ban ngày, tiếng rao bán từ các hàng rong còn náo nhiệt hơn ngày thường, tràn ngập niềm vui đón Tết.

Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh chậm rãi bước đi giữa dòng người, tay trong tay.

Ánh mắt Triệu Doanh Doanh nhìn xung quanh, nàng cảm thấy mọi thứ đều rất thú vị, không lâu sau đã không kiềm chế được mà chạy đến một quầy hàng, mua một gói hạt dẻ rang đường. Hoắc Bằng Cảnh chỉ cười, đi theo và trả tiền.

Trong bối cảnh đông đúc như thế này, Hoắc Bằng Cảnh lo sợ có chuyện gì xảy ra, nhưng hôm nay dòng người đông đúc, không tiện để hộ vệ theo sát, hắn chỉ phái một vài ám vệ, âm thầm theo dõi và bảo vệ an toàn cho Triệu Doanh Doanh. Dù rằng Thụy Dương Vương đã không còn là mối đe dọa, nhưng trong Kinh thành này biến đổi khôn lường, khó tránh khỏi những kẻ có ý đồ bất chính khác.

Hắn không dám đánh cược nữa.

Triệu Doanh Doanh cầm gói hạt dẻ rang đường, thơm ngọt nhưng lột vỏ lại khó khăn. Nàng thở dài, Hoắc Bằng Cảnh bên cạnh liền đưa tay cầm hạt dẻ, giúp nàng lột vỏ.

Triệu Doanh Doanh mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng: "Cảm ơn tướng công, tướng công thật tốt, ta thích tướng công nhất."

Không xa đó, có một đôi phu thê trẻ khác, vị nương tử kia nghe thấy lời của Triệu Doanh Doanh, liền trừng mắt nhìn trượng phu của mình, nhỏ giọng trách: "Chàng nhìn người ta mà xem, rồi nhìn lại chàng."

Nam nhân nghe vậy, lập tức hiểu ra, chạy nhanh đến quầy hàng mua một gói hạt dẻ rang đường, lấy lòng thê tử.

"Phu nhân, ta cũng sẽ lột cho nàng..."

Triệu Doanh Doanh không khỏi bật cười, kéo tay Hoắc Bằng Cảnh đi tiếp.

Đúng lúc đó, pháo hoa rực rỡ được bắn lên, ánh sáng lung linh phủ kín cả bầu trời, người người ngẩng nhìn mà say mê. Triệu Doanh Doanh say sưa ngẩng nhìn, thật lâu sau, nàng cảm thán: "Ước nguyện tháng nào cũng có trăng tròn, để mỗi năm ta đều được ở bên tướng công."

Hoắc Bằng Cảnh nhìn vẻ mặt hạnh phúc của nàng, trong mắt hắt in hình bóng nàng, còn rực rỡ hơn cả pháo hoa.

"Sẽ như vậy."

Khóe miệng Triệu Doanh Doanh cong lên, nàng nói: "Chàng nói sẽ, thì chắc chắn sẽ, dù sao chàng cũng là Nguyệt Thần đại nhân mà."

Chương 103: Ngoại Truyện 2

DTV-EBOOK

Lại thêm một đêm giao thừa nữa, thế mà đã ba năm trôi qua.

Triệu Doanh Doanh cầm cây châm lửa, hít sâu rồi chậm rãi tiến lại gần kíp nổ pháo hoa. Dù kíp nổ không quá ngắn, nàng vẫn có chút lo lắng. Trong lòng vừa háo hức vừa căng thẳng, nàng lại hít sâu một lần nữa rồi đưa cây châm lửa tới gần.

Ngọn lửa từ cây châm nhanh chóng bén vào kíp nổ. Triệu Doanh Doanh vội thu tay về, thổi tắt cây châm lửa, chạy nhanh trở lại. Tim nàng đập nhanh như trống dồn, vừa kíp lao vào vòng tay Hoắc Bằng Cảnh, hắn tự nhiên che tai cho nàng.

Qua tay Hoắc Bằng Cảnh, Triệu Doanh Doanh nghe tiếng nổ của pháo hoa trên đầu. Nàng quay lại nhìn lên bầu trời, thấy pháo hoa đủ màu sắc rực rỡ, không khỏi mỉm cười.

“Thật đẹp!” nàng nói với Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười gật đầu: “Rất đẹp.”

Triệu Doanh Doanh trong lòng rộn ràng, cảm thấy pháo hoa đêm nay còn đẹp hơn những năm trước, có lẽ vì chính tay nàng đã châm lửa. Sau khi ngắm pháo hoa, cả hai tiếp tục đi dạo trên con đường náo nhiệt.

Họ thong thả đi, vừa đi vừa mua vài món ăn vặt và đồ chơi. Đột nhiên, Triệu Doanh Doanh dừng lại, nhìn thấy cách đó không xa có một nhóm người tụ tập, không biết họ đang làm gì. Tâm trạng tò mò, nàng kéo Hoắc Bằng Cảnh lại gần. Hoắc Bằng Cảnh cao lớn hơn người thường, lại biết võ công, nên dễ dàng bảo vệ nàng khi chen qua đám đông. Cuối cùng, cả hai cũng đứng được ở hàng đầu.

Triệu Doanh Doanh nhìn kỹ, thấy đám đông đang vây quanh một người đang kể chuyện.

Người đó ngồi trên một tảng đá, say sưa kể một câu chuyện tình yêu. Triệu Doanh Doanh lắng nghe một lúc, rồi nhận ra nhân vật trong câu chuyện chính là nàng và Hoắc Bằng Cảnh.

Nàng ghé sát tai Hoắc Bằng Cảnh, thì thầm: “Sao người này biết được chuyện của chúng ta?”

Người kể chuyện dù không nói chính xác hoàn toàn, nhưng đã kể đúng đến bảy, tám phần. Câu chuyện về nàng bị vị hôn phu phản bội, sau đó gặp Hoắc Bằng Cảnh trong vai Nguyệt Thần đại nhân, rồi cả hai cùng trải qua một tình yêu ngọt ngào, kết thúc bằng việc nắm tay nhau đi đến hạnh phúc.

Hoắc Bằng Cảnh cười đáp: “Ta đã lan truyền chuyện này.”

Triệu Doanh Doanh trợn to mắt, hỏi: “Sao lại lan truyền chuyện này làm gì?”

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười: “Để cả thế gian đều biết ta và Doanh Doanh có tình cảm sâu đậm với nhau.”

Triệu Doanh Doanh nghĩ ngợi, thấy cũng thú vị. Như vậy, mọi người sẽ vô cùng ngưỡng mộ nàng.

Vừa nghĩ đến đó, nàng nghe thấy bên cạnh có người cảm thán: “Thì ra Hoắc đại nhân và phu nhân lại yêu thương nhau đến vậy, thật khiến người ta ngưỡng mộ.”

Người nói là một tiểu cô nương khoảng mười hai, mười ba tuổi, độ tuổi dễ bị hấp dẫn bởi những chuyện tình đẹp.

“Sau này ta nhất định phải gả cho vị phu quân tốt như vậy.”

Tiểu cô nương có gương mặt hơi tròn, đôi mắt to và tròn xoe, dễ thương vô cùng. Triệu Doanh Doanh không khỏi nhìn nàng thêm vài lần.

Tiểu tử muội của cô nương đó thì cười khúc khích: “Đó là Hoắc tướng, trên đời này chỉ có một người như ngài ấy, vừa anh tuấn tiêu sái, lại vừa hết lòng với phu nhân của mình.”

Tiểu cô nương cúi mặt xuống, có chút buồn bã: “Đúng thế.”

Triệu Doanh Doanh đưa tay che miệng cười, rồi ghé tai Hoắc Bằng Cảnh: “Chàng không có huynh đệ, vậy có thể sinh một nhi tử... Nhưng giờ sinh một đứa chắc cũng không kịp rồi...”

Nàng đếm đốt ngón tay, lẩm bẩm: “Tiểu cô nương này đã hơn mười tuổi rồi, nếu bây giờ chúng ta sinh con, sẽ kém nhau hơn mười tuổi...”

Triệu Doanh Doanh thở dài, như tiếc nuối vì đã vượt mất một người con dâu đáng yêu.

Hoắc Bằng Cảnh bật cười, nàng đúng là...

Vừa nhìn thoáng qua đã muốn chọn nàng dâu, thật là đáng yêu vô cùng.

Triệu Doanh Doanh lại nói: “Nếu không, ta nhận tiểu cô nương này làm dưỡng nữ được không?”

Hoắc Bằng Cảnh chưa kịp trả lời, đã nghe có người trong đám đông thở dài: “Hoắc tướng và phu nhân dù yêu nhau đến thế, nhưng thành hôn đã ba năm mà vẫn chưa có con, thật là lạ.”

Lời này vừa nói ra, liền khiến mọi người bắt đầu bàn tán sôi nổi.

“Đúng là hơi lạ thật.”

Vì thông thường, phu thê hòa hợp, sau khi thành thân một năm là có con. Nhưng bây giờ, đã ba năm trôi qua mà Hoắc phu nhân vẫn chưa mang thai.

Triệu Doanh Doanh không ngờ mọi người lại chuyển đề tài sang chuyện con cái, nàng quay đầu nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Bởi vì Hoắc Bằng Cảnh từng nói chưa muốn có con, Triệu Doanh Doanh cũng đồng ý, nên từ đó đến giờ cả hai chưa hề nghĩ đến chuyện sinh con.

Lúc trước, Triệu Doanh Doanh chỉ nói về chuyện sinh con như một câu đùa, chứ thực lòng nàng cũng chưa có ý định nghiêm túc.

Ban đầu, nàng thấy việc sinh con thật kỳ diệu, mang thai trong bụng, rồi khi sinh ra, đứa trẻ dần lớn lên. Nhưng sau khi tham dự một buổi yến tiệc, nàng gặp một phụ nhân mang theo con nhỏ. Đứa trẻ dễ thương, nhưng lại khóc to khiến đầu ai nấy đều đau. Phụ nhân kia dỗ mãi không được, ma ma cũng không làm gì được. Từ đó, Triệu Doanh Doanh cảm thấy việc sinh con thật đáng sợ, tạm thời bỏ qua ý định đó.

Trẻ con nhìn thì đáng yêu, nhưng tốt nhất là nên để nhà người khác chăm sóc.

Trong đám đông lại có người nói: “Chẳng lẽ... Hoắc phu nhân có vấn đề gì?”

Triệu Doanh Doanh nghe vậy liền cau mày, không vui, liền chen lời: “Tại sao không nghĩ rằng Hoắc đại nhân có vấn đề gì?”

Hoắc Bằng Cảnh: “...”

Triệu Doanh Doanh nói xong, mới nhận ra lời mình không đúng, quay đầu chột dạ nhìn Hoắc Bằng Cảnh. Chỉ thấy Hoắc

Bằng Cảnh nhìn nàng với ánh mắt như đang cười nhưng không phải cười.

Lời nàng vừa nói ra, càng khiến mọi người bàn tán rôm rả hơn.

“Cũng có thể đấy chứ, biết đâu Hoắc đại nhân có vấn đề gì, dù sao trước đây ngài ấy cũng không hứng thú với nữ nhân.”

“Đúng vậy, nói thế cũng hợp lý.”

...

Họ cứ thế bàn tán, càng nói càng đi xa.

Triệu Doanh Doanh kéo tay Hoắc Bằng Cảnh, vội vàng rời đi, nàng cẩn thận lấy lòng: “Hôm nay là cuối năm, chàng không được giận đâu đấy...”

Hoắc Bằng Cảnh vẫn cười: “Ta sao phải giận?”

Triệu Doanh Doanh hơi ngạc nhiên nhìn hắn: “Chàng thực sự không giận sao?”

Hoắc Bằng Cảnh đáp: “Ta có vấn đề gì, chẳng lẽ Doanh Doanh không rõ sao?”

Triệu Doanh Doanh tất nhiên là biết rõ, đêm đó trở về, nàng càng hiểu rõ hơn.

...

Tháng giêng, Triệu Doanh Doanh nhận được thư nhà.

Trong thư kể về tình hình gần đây ở nhà, cũng nhắc đến việc sắp tới là sinh nhật mừng thọ của Triệu Mậu Sơn, nên đã chuẩn bị chu đáo. Ngoài ra, thư còn nhắc đến việc Triệu Như Hiên có thai, cũng hỏi thăm tình hình của Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh đọc thư, chống cằm suy nghĩ.

Nàng đã thành thân với Hoắc Bằng Cảnh vào mùa thu năm đó, cũng là năm Triệu Như Hiên thành thân với Lưu Tế. Mùa xuân năm sau, Triệu Như Hiên mang thai, cuối năm đó sinh một nhi nữ.

Năm tiếp theo, Triệu Như Hiên mang thai lần hai, nhưng không may sảy thai do ngã. Lần này là lần thứ ba Triệu Như Hiên mang thai.

Không ngạc nhiên khi Triệu Mậu Sơn lo lắng hỏi về Triệu Doanh Doanh.

So với Triệu Như Hiên, Triệu Doanh Doanh suốt ba năm qua không có động tĩnh gì. Thành thân ba năm chưa có con, nên Triệu Mậu Sơn tự nhiên lo lắng cho địa vị của nhi nữ mình.

Triệu Doanh Doanh đọc xong thư, như có điều suy nghĩ.

Nàng đã rời Hồ Châu ba năm, cũng ba năm chưa gặp Triệu Mậu Sơn. Thật lòng, nàng bắt đầu thấy nhớ quê nhà.

Nàng muốn trở về Hồ Châu một chuyến.

Sau khi suy nghĩ xong, Triệu Doanh Doanh liền đến thư phòng tìm Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh đang bàn công việc với các quan viên.

“Tướng công... Năm nay chúng ta về Hồ Châu một chuyến có được không?”

Triệu Doanh Doanh vừa đẩy cửa vào, lời đã rơi xuống, khiến các quan viên trong phòng nhìn nhau đầy bất ngờ.

Lúc đó, Triệu Doanh Doanh mới nhận ra mình lỡ lời, vội cười xấu hổ: “Thật xin lỗi, ta chờ một lát rồi quay lại.”

Nàng quay người định đi ra, nhưng vô tình bị cửa đập trúng, suýt ngã. May mà nàng nhanh tay vịn vào cánh cửa. Các quan viên từ đầu đến cuối vẫn nhìn theo nàng, khiến nàng lúng túng không thôi, vội vàng đóng cửa và bỏ chạy.

“Ai nha, thật xấu hổ quá đi...”

Tiếng nói xấu hổ của nàng vẫn vọng lại từ sau cánh cửa.

Các quan viên liếc nhìn nhau, nhưng không ai tỏ ra quá ngạc nhiên hay bất ngờ.

Ba năm qua, họ đã quen với những tình huống như thế này. Phu nhân của Hoắc đại nhân luôn có chút bộc trực và vô tư, ban đầu họ còn ngạc nhiên, nhưng giờ đã không thấy lạ nữa.

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Thật xin lỗi, để chư vị chê cười, nội tử của ta tính tình hoạt bát. Chúng ta tiếp tục thôi.”

Sau khi bàn xong công việc và tiễn các quan viên ra về, Hoắc Bằng Cảnh liền đi tìm Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh đã xấu hổ một lúc lâu, lúc này đang nghỉ ngơi trên giường. Hoắc Bằng Cảnh ôm nàng từ phía sau, khẽ hôn lên trán nàng, rồi hỏi: “Doanh Doanh có chuyện gì muốn nói với ta à?”

Triệu Doanh Doanh nghiêng đầu liếc hắt một cái: “Lần sau chàng bàn công việc, nhớ bảo Triều Nam cản ta lại... Ta lỡ mở cửa, thấy nhiều người thế, thật ngượng chết đi được.”

Hoắc Bằng Cảnh mỉm cười gật đầu đồng ý.

Lúc này, Triệu Doanh Doanh mới nói tiếp: “Cũng không có việc gì lớn, chỉ là muốn bàn với chàng, chúng ta có thể về Hồ Châu một chuyến không? Đã ba năm rồi ta chưa về, ta hơi nhớ

Hồ Châu. Với lại, sắp tới là tiệc sinh nhật mừng thọ của phụ thân ta, còn cả sinh nhật của mẫu thân cũng sắp đến.”

“Được.” Hoắc Bằng Cảnh nói.

Triệu Doanh Doanh lập tức bật dậy: “VẬY ta đi thu xếp đồ đạc ngay.”

“Hong Miên...” Triệu Doanh Doanh vừa rời khỏi giường vừa gọi Hong Miên vào.

Hong Miên đã búi tóc kiểu phụ nhân, vì năm ngoái, nàng đã thành thân với Lý Kỳ.

Việc này đối với Triệu Doanh Doanh mà nói, quả thực là bất ngờ.

Từ khi giúp Hoắc Bằng Cảnh giải độc, Lý Kỳ không còn như trước, không còn chăm chút từng việc, không còn biểu hiện gì khác thường. Ngày nọ, y đột nhiên đứng trước mặt Triệu Doanh Doanh, chăm chú nhìn nàng khiến nàng cảm thấy có chút lo lắng.

“Lý Kỳ, có chuyện gì vậy?” Nàng thấp thỏm hỏi, trong đầu hiện lên nhiều suy nghĩ.

Chẳng lẽ nàng mắc bệnh gì? Hay là... nàng mang thai rồi?

Khi nàng còn đang hoang mang, nghe thấy Lý Kỳ nói: “Ta muốn cưới nàng.”

Triệu Doanh Doanh hoàn toàn đờ ra, một lúc lâu sau mới hiểu được ý của y. A, không phải nàng bị bệnh, cũng không phải nàng mang thai, mà là Lý Kỳ muốn cưới “nàng”.

Chờ một chút, “nàng”? “Nàng” là ai?

Nhìn theo hướng Lý Kỳ chỉ, nàng thấy hắt chỉ vào Hồng Miên, Triệu Doanh Doanh một lần nữa đơ người.

Tại sao Lý Kỳ lại muốn cưới Hồng Miên? Chẳng lẽ nàng đang mơ, vẫn chưa tỉnh ngủ?

“Người... Nói lại lần nữa?”

Triệu Doanh Doanh bối rối hỏi lại.

Lý Kỳ nghĩ rằng nàng không đồng ý, liền nói: “Ta biết người không thích ta, nhưng ta thực sự có tình cảm với nàng. Người và nàng lớn lên cùng nhau, tình nghĩa sâu đậm. Nàng nói nếu người không đồng ý, nàng sẽ không gả cho ta.”

Triệu Doanh Doanh nghe mà như lạc vào sương mù, đầu óc rối bời, nhìn Hồng Miên đang ngượng ngùng cúi đầu, cuối cùng nàng cũng hiểu ra mọi chuyện.

“Người! Người từ khi nào thì dám động vào Hồng Miên của ta?”

Giọng nàng vang lên đầy kinh ngạc, chỉ vào Lý Kỳ mãi không nói nên lời.

Cả ngày hôm đó, Triệu Doanh Doanh không ngừng ngạc nhiên, đợi đến khi Hoắc Bằng Cảnh về mới kể lại. Kết quả là Hoắc Bằng Cảnh chẳng hề ngạc nhiên: “Hắn cuối cùng cũng mở miệng với Doanh Doanh rồi à?”

Nghe giọng điệu của hắn, Triệu Doanh Doanh mới hiểu hắn đã sớm biết chuyện này, liền kinh ngạc hỏi: “Làm sao chàng biết? Tại sao không nói cho ta?”

Hoắc Bằng Cảnh suy nghĩ một chút rồi đáp: “Đoán được, chuyện này rất dễ đoán mà.”

Triệu Doanh Doanh: “...”

Sao nàng lại không đoán ra được chút nào!

Dù bất ngờ, nhưng thấy Hồng Miên cũng có tình cảm với Lý Kỳ, Triệu Doanh Doanh tất nhiên không phản đối. Nàng còn chuẩn bị cho Hồng Miên một phần của hồi môn thật hậu hĩnh, rạng rỡ gả nàng đi. Ban đầu, Triệu Doanh Doanh muốn Hồng Miên nghỉ ngơi, nhưng Hồng Miên vẫn muốn trở về hầu hạ nàng, nên nàng cũng đồng ý.

Thời gian về Hồ Châu được định là sau Tết Nguyên Tiêu.

Chương 104: Ngoại Truyện 3

DTV-EBOOK

Hai người đến Hồ Châu vào cuối tháng hai.

Khí hậu ở Giang Nam ấm áp hơn Kinh thành, cái lạnh nhất của mùa đông cũng đã qua. Sinh nhật của Triệu Mậu Sơn vào tháng ba, khi biết tin Triệu Doanh Doanh cùng hiền tể trở về để chúc thọ, ông vui mừng đến không khép miệng lại được.

Trong hai năm qua, Hồ Châu cũng đã có nhiều thay đổi. Vị Thái Thú trước, Tiêu Bình Nghiệp, đã bị giáng chức do phạm tội, hiện giờ, Triệu Mậu Sơn đã trở thành tân Thái Thú thành Hồ Châu.

Triệu Mậu Sơn hiểu rõ rằng mình được thăng chức là nhờ sự chiếu cố của hai hiền tể, nhất là Hoắc Bằng Cảnh. Ông từng nghĩ rằng mình sẽ chỉ làm một quan nhỏ ở đây cho đến hết đời, nên việc được thăng chức lần này quả thực ngoài mong đợi.

Việc Triệu Mậu Sơn được thăng chức Thái Thú Hồ Châu thực chất là nhờ vào ý tứ của Hoắc Bằng Cảnh.

Thứ nhất, Triệu Mậu Sơn đối xử với Triệu Doanh Doanh không hẳn là tệ, dù có chút bất công. Nhưng dù sao Doanh Doanh cũng là nhi nữ của ông. Thứ hai, hành động này cũng để Triệu Mậu Sơn hiểu rằng ông được như hôm nay là nhờ vào Doanh Doanh, từ đó ông sẽ càng đối xử tốt với nàng hơn.

Trong những năm qua, Triệu Mậu Sơn rất chăm chỉ viết thư cho nàng, thỉnh thoảng còn gửi quà đặc sản.

Lần này, khi biết Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh về chúc thọ, ông càng không dám thất lễ. Biết thời gian hai người

đến Hồ Châu, ông cùng Lâm thị đích thân đến cổng thành để đón.

Triệu Mậu Sơn nóng lòng, đứng nhìn từ xa trên quan đạo, hy vọng thấy bóng dáng xe ngựa: "Đã giờ mùi rồi, chắc cũng sắp đến."

Lâm thị ngồi bên cạnh, đầu cúi xuống, mặt tươi cười nói: "Lão gia đừng lo, chắc chắn hai người sẽ đến ngay thôi."

Triệu Mậu Sơn liếc nhìn bà một cái rồi gật đầu.

Từ sau khi Triệu Uyển Nghiên gặp chuyện, Lâm thị hoàn toàn mất hứng ái. Vì nể tình tiểu nhi tử, Triệu Mậu Sơn không làm gì quá đáng với Lâm thị, bà vẫn là chủ mẫu trong gia đình, nhưng tình cảm giữa họ đã nhạt đi rất nhiều. Trong phủ giờ đây chỉ còn Nhu di nương, Triệu Mậu Sơn đã nạp thêm một thiếp thất mới.

Lâm thị âm thầm thở dài, từ khi thất sủng, bà dồn hết tâm sức vào nhi tử, hy vọng nó sẽ trở nên xuất sắc. Dù vậy, Lâm thị vẫn luôn nhớ đến nhi nữ. Sau khi giúp Triệu Uyển Nghiên rời khỏi Hồ Châu, bà đã cắt đứt liên lạc với nàng, không biết cuộc sống của con hiện ra sao. Bà không dám nghĩ đến kết cục xấu nhất, chỉ có thể tự an ủi rằng nhi nữ mình vẫn sống tốt, nhưng không liên lạc với gia đình.

Chờ thêm một lát, Triệu Mậu Sơn cuối cùng cũng thấy một chiếc xe ngựa lộng lẫy xuất hiện trên quan đạo.

"Ài, đến rồi, Doanh Doanh và Quan Sơn đã về." Triệu Mậu Sơn xúc động, chỉnh trang lại y phục rồi bước xuống xe ngựa để đón.

Triệu Doanh Doanh cũng hưng phấn không kém, từ xa đã nhìn thấy cổng thành Hồ Châu, nàng vén rèm xe lên để nhìn xung quanh.

"Ta thấy công thành rồi! A? Có phải phụ thân ta không?" nàng vỗ nhẹ vào tay Hoắc Bằng Cảnh, đợi xe ngựa tiến gần hơn, cuối cùng nàng xác nhận đó chính là phụ thân mình, Triệu Mậu Sơn.

Triệu Doanh Doanh nắm tay Hoắc Bằng Cảnh nhảy xuống xe ngựa, vui vẻ gọi lớn: "Phụ thân!"

Triệu Mậu Sơn cũng nở nụ cười, cúi biệt gặp lại nhi nữ khiến ông rất vui mừng: "Doanh Doanh, Quan Sơn."

Dù đã được thăng quan, Triệu Mậu Sơn vẫn sống ở phủ cũ trước kia. Trên đường về Triệu phủ, Triệu Doanh Doanh ghé vào cửa sổ xe nhìn những cửa hàng bên đường. Một số cửa hàng vẫn như cũ, một số đã thay chủ mới, khiến nàng vừa vui mừng vừa có chút tiếc nuối.

"Lát nữa, ta muốn ăn bánh ngọt của cửa hàng này, ta và Hồng Miên sẽ xuống xe mua ít bánh." Nói rồi, nàng liền muốn xuống xe.

Triệu Mậu Sơn nhìn nhi nữ vẫn lỗ mãng như xưa, không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ. Ông cười gượng với Hoắc Bằng Cảnh: "Nàng vẫn tính tình như vậy..."

Trong mắt Triệu Mậu Sơn thoáng hiện sự không hài lòng, ông nghĩ thầm, nhi nữ đã thành thân ba năm mà vẫn trẻ con như vậy, lại chưa có hài tử, làm sao giữ được trái tim của hiền tể.

Hoắc Bằng Cảnh nhận ra sự bất mãn của Triệu Mậu Sơn, chỉ mỉm cười đáp: "Tính tình Doanh Doanh ngây thơ, rất tốt."

Nghe hiền tể bảo vệ nhi nữ mình, Triệu Mậu Sơn liền điều chỉnh lại thái độ, hỏi: "Mấy năm nay, Doanh Doanh có làm phiền người không?"

Hoắc Bằng Cảnh cười, nhưng nụ cười không chạm đến đáy mắt: "Nhạc phụ nói đùa, Doanh Doanh sao có thể làm phiền ta

được? Nàng chỉ mang lại niềm vui và hạnh phúc cho ta thôi."

Triệu Mậu Sơn đang định nói thêm gì đó thì nghe Hoắc Bằng Cảnh tiếp tục: "Nhạc phụ đại nhân, những lời này, Doanh Doanh chắc chắn sẽ không thích nghe. Chúng ta ba năm không gặp, nàng rất nhớ nhạc phụ, xin ngài đừng làm nàng mất vui."

Lời nói của Hoắc Bằng Cảnh mang ý cảnh cáo, Triệu Mậu Sơn cảm nhận được áp lực từ hắn, đành âm ừ đáp: "Tất nhiên rồi, tất nhiên. Ba năm không gặp, ta cũng rất nhớ Doanh Doanh..."

Sau đó, không khí trong xe trở nên trầm mặc.

Ban đầu, Hoắc Bằng Cảnh vẫn giữ thái độ ôn hòa, nhưng sau đó, không khí trong xe như đông cứng lại, khiến Triệu Mậu Sơn cảm thấy như ngồi trên bàn chông.

Khi Triệu Doanh Doanh mua bánh ngọt trở về, nàng không nhận ra sự thay đổi trong không khí. Bánh ngọt thơm ngon, nàng không chờ được mà ăn ngay một miếng, mặt mày hớn hở: "Ừm, đúng là hương vị trong ký ức!"

Nàng bóp thêm một miếng, đưa cho Hoắc Bằng Cảnh: "Tướng công, nếm thử đi."

Hoắc Bằng Cảnh cẩn lấy miếng bánh từ tay nàng, ánh mắt trở nên dịu dàng: "Ừm, đúng là hương vị trước kia."

Triệu Doanh Doanh nghe hắn nói, không khỏi nhớ lại chuyện xưa: "Đúng rồi, hồi đó ta cũng mua bánh này cho chàng."

Nàng không khỏi xúc động, thời gian trôi qua nhanh, mà đã ba năm rồi.

Sau khi thở dài, Triệu Doanh Doanh liếc thấy sắc mặt của Triệu Mậu Sơn có chút khó chịu.

Nàng hỏi: "Phụ thân, người có muốn ném thử không?"

Triệu Mậu Sơn khoát tay: "Không cần."

Ông nghĩ đến lời nói của Hoắc Bằng Cảnh lúc nãy, liền cố gắng lấy lòng hiền tế: "Doanh Doanh có lòng như vậy, ta rất vui."

Triệu Doanh Doanh cười, cảm thấy phụ thân có gì đó là lạ, nhưng không biết lạ ở chỗ nào. Có lẽ do đã ba năm không gặp.

Lâm thị không cùng đi với họ, bà đã về Triệu phủ trước để chuẩn bị tiếp đón.

Lần này trở về, Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh quyết định ở lại Triệu phủ. Lâm thị đã sớm chuẩn bị sẵn Xuân Sơn Viện cho họ.

"Lão gia, mọi thứ đã chuẩn bị xong, Doanh Doanh và Hoắc đại nhân chắc cũng mệt rồi, vào nhà dùng bữa trước đi." Lâm thị ra cửa phủ chào đón.

Trước đó, tại cổng thành, Triệu Doanh Doanh chỉ liếc qua Lâm thị, chưa kịp nhìn kỹ. Giờ đây, nàng mới quan sát kỹ càng. So với trước đây, Lâm thị tiêu tụy hơn rất nhiều, khác hẳn với hình ảnh trong ký ức của nàng. Lâm thị trong trí nhớ của nàng luôn dịu dàng, hiểu lễ nghĩa, nhưng giờ đây sự dịu dàng ấy dường như đã tan biến, chỉ còn lại một chút lạnh lùng nhàn nhạt.

Triệu Doanh Doanh nghĩ đến Triệu Uyển Nghiên, có lẽ việc mất đi nhi nữ đã khiến Lâm thị tiêu tụy đến vậy.

Trong lòng Triệu Doanh Doanh thoáng hiện một chút áy náy, nhưng rồi nàng nhớ lại, chính Triệu Uyển Nghiên đã tự làm tự chịu, chuyện này đâu liên quan đến nàng. Hơn nữa, Triệu Uyển Nghiên còn từng hại nàng, nên cảm giác áy náy nhanh chóng

tan biến. Tuy nhiên, nhìn thấy Lâm thị trong tình trạng hiện tại, nàng cũng không nỡ đối xử tệ với bà.

Ở một nơi khác, Tiêu Thiên vừa mua thức ăn về nhà, trông rất thất thần.

Sau khi Tiêu Bình Nghiệp bị giáng chức, gia sản của họ bị tịch thu, cả gia đình phải chuyển đến một căn nhà cũ kỹ, tồi tàn. Tiêu Hằng vẫn còn sống, nhưng tính cách ngày càng quái gở, thường xuyên chửi bới mọi người. Gia đình không đủ tiền để thuê người hầu, nên Tiêu mẫu và Tiêu Thiên phải thay phiên nhau chăm sóc Tiêu Hằng.

Tiêu Hằng đang nằm trên giường, Tiêu mẫu giúp hắn thay quần áo, thấy Tiêu Thiên về, liền gọi nàng lại giúp đỡ. Tiêu Thiên đặt túi bánh bao mới mua lên bàn mà không động vào.

"Tiểu Thiên?"

Tiêu mẫu lại gọi.

Tiêu Thiên cuối cùng cũng đứng dậy, lặng lẽ đến giúp đỡ. Tiêu Hằng lại bực bội, lớn tiếng: "Cái gì? Muội ghét bỏ ta à?"

Tiêu Thiên liếc hắn một cái, nói: "Đúng, ta ghét bỏ huynh! Huynh không đáng ghét bỏ sao? Huynh xem mình bây giờ ra cái dạng gì? Huynh biết không, ta vừa ra ngoài gặp Triệu Doanh Doanh! Nàng bây giờ sống rất tốt!"

Tiêu Thiên đã chịu đủ cuộc sống này, nàng không muốn tiếp tục sống như vậy nữa. Vì gia cảnh hiện tại, nàng chưa từng được gả đi, không ai muốn cưới nàng. Những người muốn cưới nàng thì nàng lại không ưng ý, nên cứ kéo dài mãi.

Tiêu Hằng và nàng cãi nhau, cả hai không ngừng chỉ trích lẫn nhau. Tiêu mẫu nghe đến đau đầu, phải liên tục can ngăn, mãi mới khuyên giải được.

Tiêu mẫu quay lưng lại, lén lau nước mắt. Trước đây, hai huynh muội họ rất thân thiết, giờ lại ra nông nổi này...

Sanh thần của Triệu Mậu Sơn còn hai ngày nữa thì Triệu Như Hiên cũng về, nàng đi cùng Lưu Tế.

Lưu Tế hiện vẫn chưa thi đậu, chỉ là một tú tài, dạy học ở một tư thực.

Khi nghe tin Triệu Như Hiên trở về, Triệu Doanh Doanh lập tức cảm thấy lo lắng, hồi hộp, nhớ lại những lần trước họ thường tranh cãi, có lẽ lần này cũng không khác.

"Hong Miên, người phải trang điểm cho ta thật đẹp." Triệu Doanh Doanh dặn dò.

Hong Miên cười nói: "Phu nhân dù không trang điểm cũng đẹp hơn đại cô nương, sợ gì thua thiệt?"

Triệu Doanh Doanh nói: "Ai nha, đã quen rồi, ta không muốn thua nàng chút nào, hừ hừ."

Tuy nhiên, khi gặp Triệu Như Hiên, Triệu Doanh Doanh cảm thấy kinh ngạc.

Trong ký ức của nàng, Triệu Như Hiên tuy không phải là tuyệt sắc, nhưng cũng là một mỹ nhân thanh lệ. Nhưng phụ nhân trước mặt nàng bây giờ, dù đã thoa một lớp phấn dày cũng không che được vẻ tiêu tụy, khiến Triệu Doanh Doanh ngẩn ngơ một lúc mới nhận ra.

Triệu Như Hiên miễn cưỡng cười nói: "Nhị muội, nhị muội phu."

Triệu Doanh Doanh cũng giật giật khóe miệng: "Đại tỷ, đại tỷ phu."

Triệu Như Hiên chỉ vừa chào hỏi, nhi nữ vừa mới được hai tuổi của nàng đã khóc ré lên, đòi mẫu thân dỗ dành, nên nàng bế con đi. Nhi nữ nàng da dẻ đen đúa, không được xinh đẹp.

Triệu Doanh Doanh thu ánh mắt lại, thở dài, bỗng cảm thấy một nỗi cô đơn vô cớ.

Triệu Như Hiên dường như đã mất đi ý chí tranh đấu với nàng, hoàn toàn bước vào một thế giới khác.

Trong phút chốc, Triệu Doanh Doanh cảm thấy như mọi thứ đã thay đổi, chỉ có nàng là vẫn đứng yên tại chỗ.

Lòng nàng trào dâng một cảm giác khó tả.

Đêm hôm đó, cả gia đình cùng ăn tối, sau ba lần rượu, đám nam nhân vẫn muốn tiếp tục chuyện trò. Các nữ nhân đã rời bàn sớm, Triệu Như Hiên ôm nhi nữ, cùng Triệu Doanh Doanh đi dạo trong viện.

Trong đêm gió lạnh thấu xương, Triệu Doanh Doanh bước nhanh về Xuân Sơn Viện.

Đột nhiên, nàng nghe Triệu Như Hiên gọi lại.

"Nhị muội, ta thật sự rất ngưỡng mộ muội, vẫn như xưa. Bây giờ ta mới hiểu, những năm tháng ấy đẹp biết bao."

Triệu Doanh Doanh dừng bước, quay lại nhìn nàng. Triệu Như Hiên mở miệng như muốn nói gì đó, nhưng nhi nữ trong tay nàng bỗng khóc không ngừng, nên nàng phải vội vàng bế con đi.

Triệu Doanh Doanh nhìn theo bóng lưng nàng, đôi lông mày đẹp khẽ chau lại.

Gió đêm hù hù thổi, nàng thở dài, như thể đã hiểu ra điều gì đó.

Hoắc Bằng Cảnh về nhà khi canh giờ đã khuya, trên người hắn có chút mùi rượu, sợ làm Triệu Doanh Doanh khó chịu, nên đi tắm trước. Hắn tưởng nàng đã ngủ, nhẹ nhàng vào giường, nhưng liền bị nàng ôm chặt lấy.

Triệu Doanh Doanh thì thầm: "Tướng công..."

Hoắc Bằng Cảnh nghe ra sự khác lạ trong giọng nói của nàng, khẽ vuốt mái tóc mềm mại của nàng, rồi hôn nhẹ lên chóp mũi: "Sao vậy?"

Triệu Doanh Doanh chỉ càng ôm chặt hắn: "Chàng thật tốt, ta yêu chàng."

Bởi vì Hoắc Bằng Cảnh luôn đối xử tốt với nàng, nên nàng có thể vô tư mà sống như xưa. Hắn bao dung nàng, cả sự trẻ con, bốc đồng và vô ưu của nàng, không chỉ bao dung mà còn nuông chiều.

Khiến nàng không còn lo âu gì, nếu có cũng chỉ là những chuyện nhỏ nhặt.

Hoắc Bằng Cảnh cười nhẹ, hôn từ chóp mũi nàng đến khóe miệng, rồi nhẹ nhàng cắn lấy đôi môi mềm mại ấy.

"Ta biết."

"Ta biết Doanh Doanh yêu ta, tiểu Doanh Doanh cũng yêu ta." Hoắc Bằng Cảnh cười nhẹ, rồi hôn nàng thêm một lần nữa.

Chương 105: Ngoại Truyện 4

DTV-EBOOK

Ngày mai là sinh nhật mừng thọ của Triệu Mậu Sơn. Lần này, ông đã chuẩn bị một buổi tiệc thọ rất lớn, với hơn mười mấy bàn tiệc bên trong và bên ngoài, khiến bọn hạ nhân phải bận rộn chuẩn bị không ngừng, tạo nên một không khí náo nhiệt khắp phủ.

Lâm thị đang tất bật giám sát công việc chuẩn bị cho thọ yến, không có thời gian để ý đến Triệu Doanh Doanh và Triệu Như Hiên. Hai người ngồi uống trà trong hậu hoa viên. Nhi nữ của Triệu Như Hiên đã được nhũ mẫu đưa đi ngủ. Đây là lần đầu tiên kể từ khi về nhà, hai tỷ muội có thể ngồi lại đối diện nhau, trò chuyện vài câu.

Triệu Doanh Doanh nhấp một ngụm trà, mắt hướng về phía nhóm hạ nhân đang bận rộn, sau đó lại liếc nhìn những chậu hoa trà đỏ rực ở đằng xa, những bông hoa đang nở rộ rất đẹp. Triệu Như Hiên nhìn theo ánh mắt của nàng, khen ngợi: "Hoa này nở đẹp thật."

Triệu Doanh Doanh gật đầu đồng ý.

Triệu Như Hiên có chút không tự nhiên, nhớ lại những lời cảm thán vô tình nói với Triệu Doanh Doanh đêm qua. Nàng nhận ra mình đã thua hoàn toàn, nhưng việc phải坦然 nhiên thừa nhận điều đó trước mặt Triệu Doanh Doanh vẫn là điều khó khăn.

Triệu Doanh Doanh nói: "Nghe nói tỷ tỷ có thai, chúc mừng."

Triệu Như Hiên cúi đầu nhìn xuống bụng mình, nơi đã nhô lên một chút. Nàng mới mang thai hơn ba tháng và chỉ mới

thông báo tin vui này cho người thân và bạn bè. Tay nàng nhẹ nhàng đặt lên bụng, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng.

"Đa tạ nhị muội."

Chủ đề về con cái khiến không khí bớt đi phần ngưng ngùng. Triệu Như Hiên đặt nhiều kỳ vọng vào đứa bé này, hy vọng mình có thể sinh được một nhi tử. Khi nói đến con cái, nàng nghĩ đến việc Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh đã kết hôn ba năm nhưng vẫn chưa có con. Điều này khiến nàng cảm thấy một chút an ủi. Dù Triệu Doanh Doanh có gả vào nhà chồng tốt, nhưng nàng ấy vẫn chưa có con. Trong khi đó, dù nàng chưa sinh được nhi tử, nhưng ít nhất vẫn có một nhi nữ.

Sự an ủi nho nhỏ này dường như đủ để che giấu đi nỗi chật vật của nàng khi ngồi đối diện với Triệu Doanh Doanh.

Triệu Như Hiên ngược mắt nhìn lên, hỏi: "Nhị muội có thích trẻ con không?"

Triệu Doanh Doanh chống cằm, nói: "Cũng được, có lúc thấy con nhà người khác thật đáng yêu, nhưng cũng có khi lại thấy phiền phức."

Triệu Như Hiên nghe vậy, cho rằng đó chỉ là cái cớ của Triệu Doanh Doanh, giống như cách nàng không bao giờ thừa nhận hôn nhân của mình với Lưu Tế là không hạnh phúc. Sự dắc ý nhỏ nhoi trong lòng nàng dần dâng lên, nàng hạ giọng, nghiêng người gần Triệu Doanh Doanh: "Nhị muội, chẳng lẽ sức khỏe muội không tốt hay là nhị muội phụ có vấn đề?"

Triệu Doanh Doanh trừng mắt, cảm thấy khó chịu với câu hỏi này: "Tỷ đang nói gì vậy?"

Triệu Như Hiên tiếp tục: "Nhị muội, nơi đây chỉ có hai tỷ muội chúng ta. Muội yên tâm, ta sẽ không nói ra đâu. Sau khi

thành thân, ta mới hiểu rằng cuộc sống hôn nhân có rất nhiều việc khó nói. Ai mà chẳng có bí mật chứ?"

Triệu Doanh Doanh bĩu môi, đáp: "Tỷ suy nghĩ nhiều quá. Ta và tướng công đều khỏe mạnh, chỉ là chúng ta tạm thời chưa muốn có con."

Nàng dựa lưng vào ghế, nhìn Triệu Như Hiên một cách chăm chú.

Tối qua, sau những lời nói của Triệu Như Hiên, Triệu Doanh Doanh cảm thấy có chút đồng cảm với đại tỷ, nhưng giờ thì cảm giác đó đã tan biến. Quan hệ giữa hai người đâu đến mức phải chia sẻ chuyện riêng tư như thế?

Triệu Như Hiên tiếp tục: "Nhị muội, ta biết một lang trung rất giỏi trong việc này. Nếu muội cần, ta có thể giới thiệu cho."

Triệu Doanh Doanh không thể chịu đựng thêm, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức xụ xuống, không vui nhìn Triệu Như Hiên: "Ta không cần! Ta nghĩ tỷ nên kiểm tra lại đầu óc của mình trước thì hơn!"

Nói xong, nàng vẫn còn tức giận, nhìn cái bàn trước mặt, dứt khoát lật nó lên.

Triệu Như Hiên bị giật mình, vội vàng đứng dậy, lùi lại vài bước, tay bảo vệ bụng.

"Nhị muội..."

Sự việc khiến nhiều người chú ý, Hoắc Bằng Cảnh và Triệu Mậu Sơn tình cờ chứng kiến, liền nhanh chóng tiến lại.

Hoắc Bằng Cảnh ôm Triệu Doanh Doanh vào lòng, chỉ hỏi: "Có ai bắt nạt nàng à?"

Triệu Doanh Doanh bấu môi, nói nhỏ: "Không có, bàn là do ta lật."

Sau khi lật bàn, nàng cũng nhận ra rằng tính tình của mình dạo này trở nên nóng nảy hơn.

Ánh mắt lạnh lùng của Hoắc Bằng Cảnh dịu xuống, nhìn đống lộn xộn trên đất, ra lệnh: "Người đâu, dọn dẹp đi, đừng để phu nhân bị thương."

Triệu Mậu Sơn nhìn tình huống, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Ý nghĩ đầu tiên của ông là chắc chắn Triệu Doanh Doanh đã gây chuyện, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Hoắc Bằng Cảnh, ông liền nuốt lại lời định nói.

Triệu Như Hiên cố gắng mỉm cười, muốn nhẹ nhàng hóa giải sự việc. Nàng biết rõ thủ đoạn của Hoắc Bằng Cảnh.

Chưa kịp mở miệng, Triệu Doanh Doanh bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn, cắt đứt mọi suy nghĩ của mọi người.

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh lập tức trở nên căng thẳng, ra lệnh cho Hồng Miên: "Nhanh đi mời đại phu."

Hồng Miên vội vàng rời đi.

Lý Kỳ cũng theo cùng đến đây, nhưng không ở lại Triệu phủ, mà ở trong viện của Hoắc Bằng Cảnh.

Lý Kỳ đến rất nhanh, Hoắc Bằng Cảnh đã đưa Triệu Doanh Doanh về Xuân Sơn Viện, Triệu Như Hiên cũng bị ép đi theo. Nếu có chuyện gì xảy ra với Triệu Doanh Doanh, nàng không thể yên ổn mà sống.

Triệu Như Hiên đứng một bên, thần sắc lo lắng tột cùng. Nàng chỉ nói vài câu, cái bàn cũng do Triệu Doanh Doanh lật,

sao bây giờ nàng ấy lại không khỏe chứ...

Lý Kỳ bắt mạch cho Triệu Doanh Doanh, sau đó nhìn Hoắc Bằng Cảnh, gãi gãi cằm.

Phản ứng của y càng làm Hoắc Bằng Cảnh căng thẳng hơn, liền hỏi tình hình ra sao.

Lý Kỳ nói: "Không biết tin này là tốt hay xấu đây."

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Người nói đi."

Lý Kỳ dừng lại một chút, rồi đơn giản nói: "Hỉ mạch."

Hoắc Bằng Cảnh ngẩn người, Triệu Doanh Doanh cũng sửng sờ.

Triệu Mậu Sơn cũng ngạc nhiên, sau đó nở một nụ cười, nói: "Đây đúng là tin tốt, quả thực là song hỉ lâm môn."

Sắc mặt của Triệu Như Hiên trở nên trầm lặng, nàng vừa mới hả hê vì Triệu Doanh Doanh chưa có con, giờ thì như bị đập tan. Nàng đã thua một cách thảm hại.

"Chúc mừng Nhị muội và Nhị muội phu..."

Hoắc Bằng Cảnh và Triệu Doanh Doanh nhìn nhau, rồi mỉm cười, nói: "Đúng là chuyện vui. Doanh Doanh cần nghỉ ngơi, mong mọi người lui ra trước."

Sau khi mọi người rời đi, Hoắc Bằng Cảnh mới hỏi Lý Kỳ: "Sao lại có thai?"

Hắn rõ ràng đã uống thuốc tránh thai đều đặn.

Lý Kỳ gãi cằm nói: "Xem ra đứa nhỏ này số mệnh thật kiên cường."

Y vỗ vai Hoắc Bằng Cảnh, nói: "Dù sao thuốc tránh thai cũng chỉ là thuốc, đôi khi có những tình huống ngoài ý muốn. Nếu muốn chắc chắn, trừ khi người làm thái giám."

Hoắc Bằng Cảnh lườm hắn một cái, Lý Kỳ im bật.

Hoắc Bằng Cảnh im lặng một lúc, đứa nhỏ này đến thật bất ngờ, nhưng đã đến thì cũng phải đón nhận thôi.

Hắn ngồi xuống bên giường, tay rộng lớn nắm chặt tay nhỏ bé của Triệu Doanh Doanh. Nàng vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại, chưa sẵn sàng để trở thành một người mẹ.

Bỗng nhiên được báo tin rằng trong bụng mình có một đứa bé, cảm giác này thực sự lạ lẫm.

Nàng nhìn xuống bụng mình, nơi vẫn còn phẳng lì, không khỏi đặt tay lên, muốn cảm nhận điều gì đó.

Nàng nhú mào, lẩm bẩm: "Giống như không có cảm giác gì, chỉ thấy bụng mình mềm mại, ấm áp..."

Hoắc Bằng Cảnh cũng đặt tay lên bụng nàng, lặng lẽ cảm nhận, nói: "Đúng là rất mềm..."

Lý Kỳ đứng bên cạnh không nhịn được nói: "Ta nói, hai người, ta vẫn còn ở đây, có thể đừng coi ta như vô hình mà tán tỉnh nhau được không?"

Triệu Doanh Doanh à lên một tiếng, nói: "Xin lỗi."

Lý Kỳ ghen lời, quay đầu nhìn chỗ khác.

Hoắc Bằng Cảnh nhớ ra điều gì, hỏi: "Ta uống thuốc tránh thai, liệu có ảnh hưởng gì đến đứa bé không?"

Lý Kỳ nói: "Có lẽ không."

Hoắc Bằng Cảnh gật đầu: "Người có thể đi rồi."

Lý Kỳ: "..."

Lý Kỳ lườm một cái, rồi quay người bước ra ngoài.

Hồng Miên đang mang bát tổ yến, vui mừng hơn hở định bước vào.

Lý Kỳ ngăn nàng lại, nói: "Bên trong đang tán tỉnh, chờ một chút rồi vào."

...

Triệu Doanh Doanh mới có thai hai tháng, nên tạm thời không thông báo ra ngoài. Sau sinh nhật Triệu Mậu Sơn, Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh đến chùa cầu phúc cho Lương thị.

Cuối tháng ba, hai người lên đường trở về Kinh thành.

Đường đi mệt nhọc, Triệu Doanh Doanh lại đang mang thai, Hoắc Bằng Cảnh lo lắng nàng sẽ khó chịu, nên đã chuẩn bị kỹ lưỡng mọi thứ. Không ngờ đứa bé này rất ngoan, không làm khó mẫu thân nó chút nào. Triệu Doanh Doanh không chỉ không cảm thấy khó chịu, mà khẩu vị còn tăng lên, ăn ngon ngủ kỹ.

Khi trở về Kinh thành, đã là đầu tháng năm.

Bụng của Triệu Doanh Doanh bắt đầu hiện rõ, nàng ăn uống nhiều hơn, nên thân hình cũng tròn trịa hơn. Nhưng nàng không tăng cân ở mặt hay eo, mà chỉ ở vòng một.

Nàng vốn đã cảm thấy ngực mình quá lớn, giờ lại càng lớn hơn, như thể y phục không thể chứa nổi.

Triệu Doanh Doanh đành phải kiềm chế sự thèm ăn, ăn ít đi, nhưng dù thế nào, vòng một của nàng vẫn không nhỏ lại, ngược

lại còn lớn hơn theo thời gian.

Điều này thực sự là một nỗi lo lắng khó nói.

Chương 106: Ngoại Truyện 5

DTV-EBOOK

Ngày tháng trôi qua, bụng của Triệu Doanh Doanh cũng lớn dần theo. Cơ thể nàng trở nên nặng nề hơn, di chuyển thì dễ mệt mỏi hơn trước. Giờ đây, thêm cái thai trong bụng, mỗi khi đi được vài bước, nàng đã thấy cần phải dừng lại thở dốc. Nàng bắt đầu lười biếng hơn, không muốn di chuyển nhiều, và nếu có thể nằm, nàng sẽ không đứng dậy.

Bây giờ đã là tháng mười, chỉ còn hơn một tháng nữa là đến ngày Triệu Doanh Doanh lâm bồn.

Trong phủ đã chuẩn bị kỹ càng cho việc sinh nở, từ phòng sinh đến các vật dụng cần thiết, thậm chí còn mời tám bà đỡ có kinh nghiệm nhất ở Kinh thành, tất cả đều đã sẵn sàng chờ lệnh. Còn về phần Lý Kỳ, Hoắc Bằng Cảnh đã yêu cầu y phải ở lại trong phủ để giám sát tình hình thai kỳ của Triệu Doanh Doanh. Ngoài Lý Kỳ, các thái y trong cung cũng đến kiểm tra sức khỏe cho nàng mỗi ba ngày.

Triệu Doanh Doanh với bản tính vô tư của mình, hoàn toàn không cảm thấy việc sinh con là điều gì đó quá nguy hiểm. Dù sao thì từ đầu đến cuối, đứa bé này cũng không gây phiền toái gì cho nàng, điều đó cho thấy đây là một đứa trẻ ngoan ngoãn.

Nàng chỉ thấy mọi thứ thật kỳ diệu. Nàng đã từng cảm nhận được những cú đá của con trong bụng, cảm giác ấy thật sống động, như thể một sinh mệnh đang phát triển bên trong nàng.

Nàng tưởng tượng đứa bé này khi chào đời sẽ trông như thế nào. Trước đây, nàng cũng đã nghĩ đến điều đó, nhưng lần này, ý nghĩ đó trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, khi ngày sinh cận kề.

Triệu Doanh Doanh nghĩ rằng đứa bé này chắc chắn sẽ rất đẹp, bởi vì cả nàng và Hoắc Bằng Cảnh đều có ngoại hình ưa nhìn, không có lý do gì họ lại sinh ra một đứa bé xấu xí. Về tính cách, nàng mong rằng con sẽ thừa hưởng sự thông minh của Hoắc Bằng Cảnh và nét đáng yêu của nàng.

Triệu Doanh Doanh rất mong chờ sự ra đời của đứa trẻ, kết quả từ sự hòa quyện giữa một nửa huyết mạch của nàng và một nửa huyết mạch của Hoắc Bằng Cảnh.

Trái ngược với sự háo hức và vô lo của Triệu Doanh Doanh, Hoắc Bằng Cảnh lại không mong đợi đứa trẻ như vậy. Trước giờ, hắn không mấy thích trẻ con, sự mong đợi của hắn đối với đứa trẻ này cũng chỉ vì đây là con của Triệu Doanh Doanh. Nhưng dù thế nào, cảm giác nóng lòng và nhiệt thành của hắn vẫn chỉ dành riêng cho Triệu Doanh Doanh, không thể chia sẻ nhiều hơn cho ai khác, kể cả là con của hắn.

Hắn thậm chí còn có chút bài xích với sự xuất hiện của đứa trẻ này. Sự bài xích này không hoàn toàn là chán ghét, mà xen lẫn với lo lắng.

Việc sinh nở của nữ nhân không phải là chuyện dễ dàng, đó là một hành trình bước qua Quỷ Môn Quan. Dù hắn đã tìm đến Lý Kỳ, thái y và những bà đỡ có kinh nghiệm nhất, nhưng lo lắng của hắn vẫn không thể hoàn toàn xua tan.

Hoắc Bằng Cảnh lo sợ rằng nếu có gì xảy ra trong quá trình sinh nở, liệu hắn sẽ phải làm sao nếu mất đi Triệu Doanh Doanh?

Lúc này, hắn cảm thấy bất lực, không cách nào chống lại số phận, dường như chỉ có thể cầu xin trời xanh ban cho sự nhân từ.

Hoắc Bằng Cảnh vốn không tin vào Thần Phật hay chuyện ma quỷ, nhưng trong thời gian Triệu Doanh Doanh mang thai,

hắn đã cầu nguyện nhiều lần trước tượng Bồ Tát, thậm chí làm nhiều việc thiện để tích đức, với hy vọng rằng Thần Phật sẽ che chở cho Triệu Doanh Doanh, không để xảy ra điều gì không may.

Trong sự bất an bị kìm nén đó, cuối cùng cũng đến ngày Triệu Doanh Doanh chuyển dạ.

Mùa đông ở Kinh thành thường u ám và nặng nề, bầu trời không có ánh mặt trời, gió lạnh thấu xương thổi mạnh, khiến lòng người khó yên.

Hoắc Bằng Cảnh đi qua đi lại trong phòng, nghe tiếng gió như tiếng quỷ khóc, càng làm tâm trạng của hắn thêm bồn chồn. Khuôn mặt hắn vẫn không biểu lộ cảm xúc, như thể đang suy nghĩ sâu xa, nhưng lòng bàn tay lại không ngừng xoa bóp, khó giấu được sự lo lắng.

Các thái y trước đây đã khẳng định rằng thai kỳ của Triệu Doanh Doanh rất ổn định, sẽ không có gì bất ngờ xảy ra.

Hắn lặp đi lặp lại những lời đó trong đầu, nhưng lòng vẫn không thể yên.

Thời gian trôi qua chậm chạp, Hoắc Bằng Cảnh đột nhiên nhận ra sự im lặng bất thường. Hắn nhìn ra cửa, thấy dưới hiên có một chậu hoa trà đỏ rực đang nở. Màu đỏ ấy nổi bật trong khung cảnh u ám, thu hút sự chú ý của hắn.

Màu đỏ ấy thuộc về Triệu Doanh Doanh.

Hoắc Bằng Cảnh giật mình, rồi nhận ra rằng hắn không nghe thấy tiếng của Triệu Doanh Doanh.

Hắn đột nhiên nhớ ra nàng luôn cần có hắn bên cạnh để cảm thấy an toàn. Hắn vội vã bước vào phòng sinh, tiến thẳng đến giường sau tấm bình phong.

Bà đỡ thấy hấn bước vào, định khuyên hấn ra ngoài: "Đại nhân, phòng sinh là nơi..."

Chưa kịp dứt lời, từ sau tấm bình phong đã vang lên tiếng khóc của trẻ sơ sinh.

"Sinh rồi! Phu nhân sinh rồi! Là một tiểu lang quân!" Bà đỡ vui mừng thông báo.

Hoắc Bằng Cảnh dừng lại, sau đó nhanh chóng vòng qua tấm bình phong, ngồi xuống bên giường. Hấn nhìn thấy Triệu Doanh Doanh vừa trải qua sinh nở, thái dương còn ướt đầm mồ hôi, nhưng môi nàng vẫn hồng hào.

Dù mọi người nói rằng sinh con rất đau đớn, nhưng Triệu Doanh Doanh dường như không cảm thấy quá đau. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, nhanh đến mức nàng còn chưa kịp phản ứng, đã trở thành một người mẹ.

Nàng nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ, còn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Thấy Hoắc Bằng Cảnh, nàng nói: "Sinh con cũng không khó như ta tưởng. Quan Sơn, chàng mau nhìn xem con của chúng ta."

Vừa dứt lời, Hoắc Bằng Cảnh đã cúi xuống hôn nàng.

Nụ hôn bất ngờ khiến Triệu Doanh Doanh ngỡ ngàng.

Hoắc Bằng Cảnh nói: "Doanh Doanh vất vả rồi."

Triệu Doanh Doanh đáp: "Cũng không quá vất vả, cảm giác còn có thể sinh thêm hai đứa nữa."

Hoắc Bằng Cảnh nghĩ thầm, không cần, một đứa là đủ rồi.

Hắn từ tay bà đỡ nhận lấy đứa bé, ôm đến bên Triệu Doanh Doanh để nàng nhìn, nghĩ rằng đây là con của hai người, hắn khó lòng giấu được niềm vui khi nhìn vào đứa trẻ mới chào đời.

Triệu Doanh Doanh cũng phấn khích nhìn đứa bé, nhưng ngay lập tức kinh ngạc, nàng thốt lên: "Xấu quá."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng xịu xuống, không thể chấp nhận được rằng vì sao nàng và Hoắc Bằng Cảnh, hai người đẹp như vậy lại sinh ra một đứa bé xấu xí như thế.

Nàng không khóc khi sinh con, nhưng giờ lại bật khóc.

"Tướng công, tại sao con lại xấu thế... hu hu hu..."

Bà đỡ thấy nàng khóc, liền vội vàng trấn an: "Phu nhân, trẻ sơ sinh lúc mới sinh ra đều như vậy, vài ngày nữa sẽ đẹp lên."

Triệu Doanh Doanh ngừng khóc, bán tín bán nghi: "Thật sao? Vậy khi ta sinh ra cũng xấu như vậy à? Lần sau ta phải hỏi phụ thân, ta không tin là mình cũng xấu như thế."

Có lẽ vì nghe thấy mình bị mẫu thân chê xấu, đứa bé liền khóc toáng lên.

Triệu Doanh Doanh chịu không nổi tiếng khóc này, liền nhanh chóng giao đứa bé cho ma ma để dỗ dành.

Về cái tên của đứa trẻ, họ đã suy nghĩ từ khi nàng mang thai. Nếu là nhi nữ, sẽ gọi là Hoắc Như Doanh, nếu là nhi tử, sẽ gọi là Hoắc Tự Cảnh.

"Buồn ngủ quá, ta muốn ngủ một giấc." Triệu Doanh Doanh nói, mắt nhắm nghiền.

Hoắc Bằng Cảnh đáp: "Doanh Doanh ngủ đi, ta sẽ ở bên cạnh."

...

Khi Triệu Doanh Doanh tỉnh dậy, đã là ngày hôm sau.

Nàng mở mắt, nhớ lại chuyện hôm qua mình đã sinh con, rồi không khỏi nẩy sinh tò mò, bảo Hoắc Bằng Cảnh bế đứa bé đến để nàng nhìn.

Khi nhìn thấy, Triệu Doanh Doanh lại đau khổ nói: "Sao nó vẫn xấu thế này? Chẳng lẽ mãi mãi sẽ xấu như vậy sao?"

Vừa nói dứt lời, đứa bé liền khóc òa.

Triệu Doanh Doanh lại thấy đau đầu, vội bảo ma ma đến dỗ dành.

May mắn thay, ma ma nhanh chóng làm dịu được đứa bé, rồi mang lại cho Triệu Doanh Doanh.

Nàng ngấm nhìn đứa bé, cảm thấy điều này thật kỳ diệu, nàng đã thực sự sinh ra một con người nhỏ bé.

Nàng dùng ngón tay chọc vào má đứa bé, cảm giác mềm mại và đáng yêu, nhưng chơi không được bao lâu, đứa bé lại khóc, khiến nàng đành phải giao lại cho ma ma dỗ.

Nàng sợ con khóc, nên không dám chơi nhiều, chỉ bảo ma ma bế đi.

Những ngày sau đó, Triệu Doanh Doanh luôn ôm hy vọng rằng con sẽ sớm trở nên xinh đẹp, nhưng tiếc là điều đó chưa thành hiện thực. Đứa bé vẫn nhăn nhó, không dễ nhìn.

Cùng lúc đó, một mong muốn khác của Triệu Doanh Doanh cũng không thành hiện thực.

Nàng tưởng rằng sau khi sinh con, ngực của nàng sẽ trở lại kích thước ban đầu, nhưng không phải vậy. Không chỉ không

nhỏ lại, mà còn lớn hơn trước, khiến nàng không còn nhìn thấy chân mình khi đứng thẳng.

Triệu Doanh Doanh chán nản nhìn xuống ngực mình, rồi nhìn vào gương, không khỏi thở dài một tiếng.

Hoắc Bằng Cảnh vừa hay nghe thấy tiếng thở dài của nàng, liền hỏi: "Sao vậy?"

Triệu Doanh Doanh tựa đầu vào ngực hắn, uể oải nói: "Thật lớn... Thật phiền..."

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh rơi vào ngực nàng, sau một lúc lâu mới nói: "Đúng là rất lớn."

Nhưng hắn không thấy phiền, ngược lại còn thấy thú vị.

Hắn đã lâu rồi chưa được gần gũi với Triệu Doanh Doanh, vừa sinh xong, nàng cũng không thể sinh hoạt vợ chồng. Nhưng nàng đang khổ sở, đúng lúc có thể thỏa mãn hắn.

Triệu Doanh Doanh đỏ mặt, từ góc nhìn của nàng chỉ thấy những động tác của hắn và cơ thể trắng trẻo, mềm mại của mình.

Khi Hoắc Bằng Cảnh kết thúc, ngực của Triệu Doanh Doanh chảy ra dòng sữa trắng. Hoắc Bằng Cảnh cúi đầu, vùi mặt vào ngực nàng, hít một hơi sâu, nói: "Doanh Doanh hình như càng thơm hơn."

Ngoài mùi hương tự nhiên của nàng, giờ còn thêm hương sữa.

Hoắc Bằng Cảnh còn sớm hơn con trai mình, đã được thưởng thức sữa mẹ, ngọt và hơi tanh. Hắn uống hết sữa, rồi mới giúp Triệu Doanh Doanh lau sạch cơ thể.

Hoắc Tự Cảnh được hai mươi ngày tuổi, cuối cùng trông dễ nhìn hơn một chút. Triệu Doanh Doanh rất hài lòng, giờ đây mới thấy con của mình và Hoắc Bằng Cảnh xứng đáng với vẻ đẹp của phụ mẫu.

Nàng thích chơi với Hoắc Tự Cảnh, ví dụ như chọc má, nắm tay chân con, khi con khóc thì giao lại cho ma ma dỗ dành. Nàng chỉ lo việc chơi đùa, còn việc chăm sóc hàng ngày đều do ma ma lo liệu. Hoắc Tự Cảnh cũng là đứa trẻ ngoan, không quấy khóc nhiều.

Sau hơn một tháng, Triệu Doanh Doanh cảm thấy việc nuôi con thực ra rất dễ dàng, không khó như nàng tưởng. Quan trọng nhất là, việc này rất thú vị.

Chương 107: Ngoại Truyện 6

DTV-EBOOK

Ngày xuân, thời tiết ấm áp dần, ánh nắng nhẹ nhàng chiếu qua khung cửa sổ, khiến người ta dễ buồn ngủ. Triệu Doanh Doanh tựa đầu vào tay, mắt dúi lại, suyt chút nữa là gục xuống bàn. Con buồn ngủ đột nhiên tan biến, ý thức trở nên rõ ràng hơn một chút.

Nàng khẽ vỗ vào mặt mình, che miệng ngáp dài. Trước đó, nàng đang chơi đùa với Hoắc Tự Cảnh, nhi tử nàng nay đã bốn tuổi, độ tuổi hoạt bát hiếu động, tràn đầy tò mò về thế giới xung quanh. Điều này khiến nàng nhớ đến chính mình ngày xưa, cảm thấy vô cùng vui mừng. Nhưng Hoắc Tự Cảnh lại quá hiếu động, đến mức khiến Triệu Doanh Doanh đôi lúc không thể theo kịp. Chơi cùng con một lúc vào buổi sáng, nàng đã mệt mỏi, đành gọi người đến đưa cậu bé ra ngoài chơi.

Nghĩ lại, nàng cảm thấy đã đến lúc con nên trở về.

Triệu Doanh Doanh lại ngáp một cái, rồi gọi: "Hong Miên..."

Hong Miên năm trước cũng đã sinh được một nhi nữ đáng yêu. Mỗi lần gặp Triệu Doanh Doanh, cô bé đều giang tay ra đòi bế, còn hôn nhẹ lên mặt nàng, khiến nàng cảm thấy vô cùng ấm lòng. Triệu Doanh Doanh nhìn thấy mà thèm, rất muốn sinh thêm một nhi nữ nữa, nhưng Hoắc Bằng Cảnh lại chưa muốn có thêm con ngay lúc này.

Hoắc Bằng Cảnh nói rằng việc sinh nhi tử hay nhi nữ không phải điều họ có thể tự quyết định. Nếu lần tới vẫn là nhi tử thì sao? Triệu Doanh Doanh nghĩ ngợi, thấy hần nói cũng có lý, nhưng mỗi khi nhìn thấy nhi nữ của Hong Miên, nàng lại không thể không ao ước có một nhi nữ nữa.

Triệu Doanh Doanh đứng dậy, bước đến bàn trang điểm. Trong gương đồng tinh xảo, phản chiếu gương mặt xinh đẹp của nàng. Đôi mày hơi nhíu lại, trong lòng nàng thoáng có cảm giác gì đó không đúng, nhưng nhất thời không thể nhận ra là vì điều gì.

Khi nàng còn đang thắc mắc, bên ngoài cửa vang lên tiếng bước chân.

Rèm châu khế lay động, Hồng Miên bước vào.

Triệu Doanh Doanh ngược mắt lên nói: "Hồng Miên, ngày mai mang tiểu Niên đến chơi với ta nhé, ta nhớ bé lắm."

Nàng nhìn Hồng Miên trước mặt, chợt nhận ra Hồng Miên đang mặc một bộ y phục khác. Bộ y phục này có vẻ khác so với phong cách thường ngày của Hồng Miên, giống như kiểu mà Hồng Miên thường mặc từ khi nàng còn ở khuê phòng.

"Sao hôm nay ngươi lại đổi sang bộ y phục này?" Triệu Doanh Doanh nghi ngờ hỏi.

Hồng Miên nghe vậy, lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên: "Cô nương đang nói gì vậy? Nô tỳ không hiểu. Nô tỳ vẫn luôn mặc như vậy mà?"

Trong lòng Triệu Doanh Doanh, cảm giác kỳ lạ càng lúc càng rõ rệt.

Hồng Miên thở dài, nói: "Cô nương đừng nói những chuyện mơ hồ như thế, nô tỳ nghe cũng không hiểu. Tiêu công tử vừa mang nhiều quà đến cho cô nương, chắc lại chuẩn bị một bất ngờ nữa rồi."

Hồng Miên nói xong, tiến đến bên Triệu Doanh Doanh, cầm lấy lược, định chải tóc cho nàng.

Triệu Doanh Doanh ngẩn người, Tiêu công tử là ai?

Nàng nhìn chăm chăm vào gương, đột nhiên suy nghĩ thông suốt, nhận ra vì sao nàng cảm thấy không ổn.

Nàng chợt nhận ra, dường như mình đã quay ngược thời gian, trở lại thời kỳ trước đây. Không lạ gì việc Hồng Miên lại mặc bộ y phục này.

...

Một lúc lâu sau, Triệu Doanh Doanh mới hoàn hồn lại.

Nàng giữ lấy tay Hồng Miên đang chải tóc cho mình, chần chừ hỏi: "Này Hồng Miên, cô nương của người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

Vẻ mặt nàng hơi ngạc nhiên, ánh mắt lộ ra sự mơ hồ, hỏi một câu kỳ quặc khiến Hồng Miên cũng sửng sốt. Hồng Miên không khỏi nghi ngờ rằng, chẳng lẽ tiểu thư nhà mình trở nên ngớ ngẩn rồi sao?

"Cô nương, ngài năm nay mười sáu tuổi." Hồng Miên cẩn thận trả lời, quan sát phản ứng của Triệu Doanh Doanh, rồi hỏi thêm: "Ngài sao lại đột nhiên hỏi vậy?"

Mười sáu tuổi?

Triệu Doanh Doanh khó mà che giấu được sự ngạc nhiên và khiếp sợ trong lòng. Chẳng lẽ nàng thực sự đã trở lại tuổi mười sáu rồi sao?

Đây chẳng phải là tình huống chỉ có trong những câu chuyện hư cấu hay sao? Làm sao lại xảy ra thật với nàng được?

Trong lòng Triệu Doanh Doanh rối bời, cảm giác vừa bàng hoàng vừa mới lạ.

Quay lại tuổi mười sáu...

Nàng nên làm gì đây? Có thể làm được gì?

Trong những câu chuyện, những người sống lại thường quay về quá khứ để sửa chữa những tiếc nuối của mình...

Tiếc nuối...

Triệu Doanh Doanh suy nghĩ, dường như nàng chẳng có gì đáng tiếc cần phải bù đắp. Cuộc sống của nàng rất tốt, có một phu quân quyền thế, anh tuấn, yêu thương nàng đến tận cùng, mặc dù trước hôn nhân có chút không thoải mái, nhưng đó chỉ là một phần nhỏ. Sau khi thành thân, nàng còn có một nhi tử đáng yêu, ngoan ngoãn.

Nàng cắn môi, lâm vào trầm tư.

Còn chưa kịp suy nghĩ xong, bên ngoài đã có nha hoàn đến thúc giục: "Nhị cô nương, Tiêu công tử đến bái phỏng, lão gia mời ngài ra gặp."

Triệu Doanh Doanh lấy lại tinh thần, bảo Hồng Miên trang điểm sơ qua, rồi theo nha hoàn ra tiền viện.

Dù sao đi nữa, trước tiên nàng cần xác định xem mình có thực sự quay lại tuổi mười sáu hay không.

Khi Triệu Doanh Doanh đến tiền viện, Triệu Mậu Sơn đang trò chuyện vui vẻ với Tiêu Hằng.

Triệu Doanh Doanh quan sát kỹ, nhận thấy rằng lúc này Triệu Mậu Sơn quả thật trông trẻ hơn, Lâm thị cũng vẫn giữ được vẻ dịu dàng như trước, nhưng ẩn chứa tâm cơ, không giống vẻ u uất sau này. Còn Tiêu Hằng, vẫn là kẻ bề ngoài đẹp đẽ nhưng bên trong là kẻ ti tiện, vẫn chưa trở thành kẻ tàn phế.

Triệu Doanh Doanh như ngấm ra điều gì đó, dừng bước lại.

Tiêu Hằng liếc thấy Triệu Doanh Doanh xuất hiện, ánh mắt hần lập tức dán chặt vào nàng, vui vẻ gọi: "Doanh Doanh."

Triệu Doanh Doanh ngược mắt nhìn hần, trong lòng cảm thấy buồn nôn. Nàng cố lục tìm trong ký ức, xem Tiêu Hằng lúc này đã tiến triển đến mức nào với Triệu Uyển Nghiên.

Nàng không che giấu sự ghê tởm của mình, khiến Tiêu Hằng thoáng chốc bối rối.

"Sao thế Doanh Doanh? Ai chọc giận muội không vui rồi?" Tiêu Hằng hỏi, bước nhanh đến bên nàng, ý định muốn nắm lấy tay nàng.

Triệu Doanh Doanh nhanh chóng lùi lại, động tác đột ngột tránh khỏi tay Tiêu Hằng, giơ tay ngăn hần tiến lại gần: "Dừng lại! Dừng lại gần ta!"

Tiêu Hằng có chút xấu hổ, trong mắt thoáng hiện lên vẻ không vui, nhưng nhanh chóng che giấu, cố tỏ vẻ tự nhiên: "Doanh Doanh..."

Triệu Doanh Doanh ngắt lời: "Đừng gọi tên ta, nghe mà buồn nôn."

Triệu Mậu Sơn nghe vậy cũng không vui, định lên tiếng giáo huấn: "Người đứa nhỏ này, đang nói linh tinh gì thế?"

Triệu Doanh Doanh quay sang nhìn Triệu Mậu Sơn, nói: "Phụ thân, con muốn hủy hôn!"

Triệu Mậu Sơn cau mày, hoàn toàn không đồng ý: "Con đang nói mê sảng gì vậy?"

Triệu Doanh Doanh dậm chân, khẳng khẳng: "Con nói con muốn hủy hôn, hấn với nhi nữ tốt của người, Triệu Uyển Nghiên, đang câu kết làm chuyện mờ ám, thật không rõ ràng, con không muốn gả cho hấn. Phụ thân, con muốn gả cho người bên nhà sát vách kia, hấn là mệnh trung chú định của con, tương lai sẽ là phu quân của con. Ngày sau phụ thân cũng sẽ nhờ hấn mà thăng quan phát tài."

Triệu Doanh Doanh cho rằng nếu nàng đã trở lại tuổi mười sáu, thì chắc chắn Hoắc Bằng Cảnh cũng sẽ quay lại cùng nàng. Nàng có thể cùng hấn nối lại duyên xưa, yêu lại từ đầu.

Triệu Mậu Sơn nhíu mày sâu hơn, sắc mặt trông khó coi: "Con điên rồi à? Nhà bên sát vách của ta, lão gia tử kia đã bảy tám mươi tuổi rồi, con nói ông ta là phu quân tương lai của con? Con điên rồi!"

Triệu Doanh Doanh: "... "

Triệu Doanh Doanh: "Không phải lão gia tử kia, là nhà bên kia nữa cơ."

Triệu Mậu Sơn nghiêm khắc nói: "Nhà bên kia đã bỏ trống mười mấy năm không có ai ở, con thật sự là nói nhảm rồi. Hồng Miên!"

Hồng Miên mau chóng tiến đến, lo sợ đáp lời: "Lão gia..."

Triệu Mậu Sơn hỏi: "Nhị cô nương làm sao thế này?"

Hồng Miên lắc đầu, nói: "Nô tỳ cũng không rõ, Nhị cô nương hôm nay quả thực có chút khác thường, mới nãy còn hỏi nô tỳ rằng mình năm nay bao nhiêu tuổi..."

Triệu Mậu Sơn nhìn nàng nghi hoặc: "Giả điên giả dại..."

Lâm thị đứng bên cạnh thấy vậy, cho rằng đây là cơ hội tốt, bèn thêm dầu vào lửa: "Lão gia, chẳng lẽ Doanh nha đầu bị trúng tà rồi?"

Triệu Mậu Sơn trách mắng: "Nói nhảm! Người đâu, đi mời đại phu đến, xem Nhị cô nương có phải là bị bệnh rồi không."

Người hầu vội vàng đáp lời, lui xuống đi mời đại phu.

Triệu Mậu Sơn lại sai người đưa Triệu Doanh Doanh về Xuân Sơn Viện, sau đó mới nhìn sang Tiêu Hằng, áy náy nói: "Thật có lỗi, Doanh nha đầu tính tình nóng nảy, nói chuyện cũng hay bốc đồng. Hôm nay chắc là bệnh mà hồ đồ, nên mới nói linh tinh, người đừng để trong lòng."

Tiêu Hằng gật đầu: "Bá phụ yên tâm, ta hiểu mà, chắc là lâu quá ta không đến gặp nàng, nên nàng không vui."

Sau khi tiễn Tiêu Hằng, Triệu Mậu Sơn đi theo đại phu đến Xuân Sơn Viện để xem tình hình của Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh ngồi trên ghế, đưa tay cho đại phu bắt mạch, rồi nói: "Phụ thân, con không bị bệnh."

Triệu Mậu Sơn trừng mắt nhìn nàng.

Triệu Doanh Doanh lúc này không còn quan tâm đến việc làm phụ thân vừa lòng, làm vừa lòng phụ thân cũng chỉ có thể thắng được Triệu Uyển Nghiên một chút, nhưng nếu nàng gả cho Hoắc Bằng Cảnh thì lại khác, nàng có thể chiến thắng toàn diện, còn khiến phụ thân nàng phải kiêng dè, không phản đối nàng nữa.

Triệu Mậu Sơn nhìn về phía đại phu, chờ đợi chẩn đoán.

Đại phu vuốt râu, nói: "Triệu lão gia, lệnh thiên kim thân thể hoàn toàn khỏe mạnh, không có bất kỳ dấu hiệu bệnh tật nào."

Triệu Mậu Sơn hỏi: "Vậy tại sao nàng lại nói năng lung tung?"

Triệu Doanh Doanh cãi lại: "Con không nói lung tung, con nói là sự thật, phụ thân sẽ sớm nhận ra thôi."

Triệu Mậu Sơn lại trừng nàng, khiến Triệu Doanh Doanh đành im lặng.

Sau khi tiễn đại phu ra ngoài, Triệu Mậu Sơn vẫn không yên tâm, hỏi thêm lần nữa: "Đại phu, người chắc chắn nàng không có bệnh gì chứ?"

Đại phu bị hỏi nhiều cũng trở nên do dự, đắn đo nói: "Căn cứ theo mạch tượng, lệnh thiên kim đúng là không có vấn đề gì. Nàng tư duy rõ ràng, ý thức tỉnh táo, không giống triệu chứng điên loạn. Tuy nhiên, cũng có thể là bệnh còn chưa bộc phát rõ ràng, Triệu lão gia có thể quan sát thêm vài ngày, nếu nàng có triệu chứng gì thêm thì cho người mời ta đến chẩn bệnh lần nữa."

Triệu Mậu Sơn suy ngẫm, rồi sai người tiễn đại phu ra ngoài.

Sau khi đại phu rời đi, Triệu Doanh Doanh ôm lấy cánh tay, giận dữ: "Phụ thân, con thấy người mới cần khám bệnh, lời con nói hoàn toàn là sự thật. Hồng Miên, người thấy sao?"

Hồng Miên đứng bên cạnh, do dự không dám nói ra, thực ra nàng cũng nghĩ tiểu thư nhà mình bị trúng tà, nhưng vẫn nói: "Nô tỳ tin tưởng cô nương."

Triệu Doanh Doanh gật gù, rồi nói: "Đi thôi, Hồng Miên, chúng ta đi tìm cô gia tương lai của người."

"A?" Hồng Miên khóc không ra nước mắt, thấy Triệu Doanh Doanh đã đi xa, liền vội vàng đuổi theo.

"Cô nương, cô gia tương lai chẳng phải là Tiêu công tử sao?"
Hong Miên nhìn thấy hướng đi không phải đường đến Tiêu phủ.

Triệu Doanh Doanh nói: "Hắn không xứng đáng làm vị hôn phu của ta."

Hong Miên hỏi: "Vậy chúng ta đi đâu để tìm cô gia tương lai đây?"

Triệu Doanh Doanh đáp: "Sát vách thôi."

Hong Miên lo lắng nói: "Nhưng cô nương, bên sát vách nhà chúng ta thực sự không có người ở mà."

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Hong Miên, Triệu Doanh Doanh tràn đầy tự tin, dẫn nàng đến trước cổng một căn nhà hoang, đưa tay gõ cửa: "Tướng công, là ta đây, mau mở cửa đi."

Hong Miên đứng sau, nhìn cánh cổng phủ đầy bụi, khuôn viên hoang vắng, không khỏi lo lắng cho cô nương nhà mình.

Triệu Doanh Doanh gõ cửa hồi lâu nhưng không thấy ai trả lời, nàng không khỏi lo lắng. Không thể nào, chẳng lẽ thực sự không có người ở đây? Không đúng, theo thời gian, lúc này Hoắc Bằng Cảnh đã phải đến đây ở rồi chứ.

Nàng quay lại nhìn Hong Miên, Hong Miên khuyên nhủ: "Cô nương, viện này đã bỏ hoang mười mấy năm, thực sự không có ai ở. Sao ngài lại nghĩ rằng ở đây có cô gia tương lai... Chẳng lẽ... Là ma..."

Triệu Doanh Doanh bực bội: "Ma gì chứ! Là người sống đấy! Một người còn đẹp gấp trăm lần Tiêu Hằng!"

Hong Miên nhìn viện tử hoang tàn trước mặt, đầy vẻ nghi ngờ đối với lời của Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh cũng nhìn cánh cổng đóng chặt, không bỏ cuộc: "Chúng ta về Xuân Sơn Viện, người đi tìm một cái thang cho ta."

Khi trở về Xuân Sơn Viện, Hồng Miên tìm một cái thang, rồi kê vào bức tường bên cạnh.

Hồng Miên vịn thang, lo lắng dặn dò: "Cô nương cẩn thận..."

Triệu Doanh Doanh leo lên đầu tường, nhìn kỹ vào trong viện, thấy nó đầy bụi bặm, mạng nhện giăng kín, rõ ràng là không có ai ở.

Nàng chột ngẩn ra, rồi nghẹn ngào bật khóc.

Tướng công của nàng đâu rồi? Một tướng công to lớn như thế, sao lại biến mất rồi?

Tác giả có lời muốn nói:

Thiết lập là: Doanh Doanh sống lại trở về tuổi mười sáu, nhưng Hoắc Bằng Cảnh đã mất trí nhớ. Doanh Doanh sẽ phải truy phu từ đầu.

Chương 108: Ngoại Truyện 7

DTV-EBOOK

Nghe tiếng khóc của Triệu Doanh Doanh, Hồng Miên có chút hoảng loạn, vội vàng an ủi: "Cô nương đừng khóc nữa, mau xuống đây đi, cẩn thận kéo ngã."

Triệu Doanh Doanh ử rữ bám vào thang trúc để leo xuống, nhưng vẫn không kìm được những tiếng nức nở, nàng nói với Hồng Miên: "Làm sao bây giờ, Hồng Miên? Có vẻ như chỉ có mình ta trở về thôi, hu hu hu."

Hồng Miên không nghe rõ lời nàng, chỉ vội vàng trấn an: "Không sao đâu cô nương, đừng lo lắng quá. Có lẽ là hôm nay người đó chưa về, biết đâu vài ngày nữa sẽ trở lại."

Dù thực sự nàng cũng không biết "người đó" mà tiểu thư nhà mình đang nhắc đến là ai.

Nghe vậy, Triệu Doanh Doanh ngừng khóc, đôi mắt đăm lệ nhìn Hồng Miên hỏi: "Thật sao?"

Thế nhưng, dựa theo dòng thời gian trước đây, Hoắc Bằng Cảnh đã xuất hiện rồi, khiến nàng rất lo lắng liệu có chuyện gì bất trắc đã xảy ra không.

Chẳng lẽ những người sống lại một đời đều là để sửa chữa tiếc nuối, còn nàng sống lại một đời chỉ để tạo ra tiếc nuối, mất đi Hoắc Bằng Cảnh sao?

Nghĩ đến đây, nước mắt Triệu Doanh Doanh lại không ngừng tuôn rơi.

Hồng Miên dìu Triệu Doanh Doanh vào phòng ngồi xuống, rót cho nàng một chén trà. Triệu Doanh Doanh khóc một lát,

cảm thấy cổ họng khô khốc, liền ngừng khóc để uống một ngụm trà, nhưng sau đó lại tiếp tục nức nở.

"Hu hu hu..."

...

Ở bên kia, Lâm thị đang cùng Triệu Uyển Nghiên kín đáo trò chuyện.

Lâm thị nói: "Không hiểu sao Doanh nha đầu lại đòi từ hôn với Tiêu Hằng."

Triệu Uyển Nghiên nghe xong cũng thấy kỳ lạ, nàng nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ nàng ta đã phát hiện ra chuyện giữa con và Tiêu Hằng? Vậy nên nàng ta mới giận dữ với Tiêu Hằng, muốn hắt cắt đứt quan hệ với con?"

Lâm thị nhíu mày: "Không thể nào. Nếu Doanh nha đầu phát hiện ra chuyện của con với Tiêu Hằng, với tính cách của nàng ta thì làm sao có thể giữ bình tĩnh như vậy? Chắc chắn đã làm lớn chuyện từ lâu rồi."

Triệu Uyển Nghiên đồng tình, im lặng một lúc, rồi nói: "Vậy thì tại sao nàng ta lại làm như thế? Hôm nay nàng ta còn nói gì về một nam nhân ở sát vách... Nhưng sát vách rõ ràng đã bỏ trống mười mấy năm, chẳng lẽ nàng ta thật sự bị trúng tà, gặp ma quỷ rồi sao?"

Lâm thị nói: "Dù nàng ta có trúng tà hay không, thì đã có chuyện như thế này xảy ra, chúng ta phải tận dụng cơ hội này để làm lớn chuyện. Tốt nhất là hủy hôn ước của nàng ta với Tiêu Hằng, để Tiêu Hằng quay lại cưới con."

Triệu Uyển Nghiên gật đầu, cười nói: "Nương nói phải."

Lâm thị mỉm cười, tự tin với kế hoạch của mình.

Triệu Doanh Doanh không hề biết về những tính toán của họ, nàng chỉ tập trung vào một điều duy nhất: Hoắc Bằng Cảnh.

Nàng quyết định tin lời Hồng Miên, có lẽ Hoắc Bằng Cảnh chỉ đến chậm một chút, nếu nàng kiên nhẫn chờ đợi, hẳn sẽ xuất hiện.

Với suy nghĩ này, mỗi ngày Triệu Doanh Doanh đều bảo Hồng Miên chuyển thang trúc đến, nàng leo lên đầu tường để xem xét tình hình trong viện sát vách.

Nhưng suốt mấy ngày liền, viện sát vách vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào. Chỉ có cây cối vẫn xanh tươi mọc lên.

Hy vọng trong lòng Triệu Doanh Doanh dần tắt lụi, nàng càng thêm buồn bã. Nàng bắt đầu hối hận vì đã trở về tuổi mười sáu, mà không có sự xuất hiện của Hoắc Bằng Cảnh.

Triệu Doanh Doanh thầm mong rằng tất cả chỉ là một giấc mơ hoang đường, có lẽ một ngày nào đó khi tỉnh dậy, nàng sẽ trở lại phủ tướng, được gặp tướng công anh tuấn và nhi tử đáng yêu của mình. Nhưng mỗi ngày khi tỉnh dậy, nàng vẫn ở trong Xuân Sơn Viện, còn tiểu viện sát vách vẫn trống hoang, không có ai ở.

Bất giác, mười ngày trôi qua.

Trong thời gian đó, Tiêu Hằng đến tìm Triệu Doanh Doanh, nhưng nàng không muốn gặp hẳn, thậm chí từ chối gặp mặt.

Điều này lại hợp ý của Lâm thị và Triệu Uyển Nghiên.

Lâm thị nói với Triệu Uyển Nghiên: "Ngày mai ta sẽ mời đại phu đến, kiểm tra xem Doanh nha đầu có thật sự mắc bệnh điên không. Sau đó, chúng ta sẽ thêm thắt đôi chút để thuyết phục phụ thân con, ông ấy nhất định sẽ tin. Khi đó ta có thể đưa nàng

ta ra ngoại thành dưỡng bệnh, đồng thời hủy bỏ hôn ước của nàng ta."

Lâm thị nói xong, trong lòng dường như đã thấy trước sự thành công của kế hoạch.

Triệu Mậu Sơn những ngày gần đây cũng rất lo lắng cho Triệu Doanh Doanh. Dù sao nàng cũng là nhi nữ duy nhất của ông và nguyên phối Lương thị, cho dù không hoàn toàn vừa lòng, ông cũng không muốn thấy nàng gặp chuyện không may.

Triệu Mậu Sơn ngồi ăn cơm cùng Triệu Doanh Doanh, nói chuyện với nàng, thấy rằng nàng trả lời rất rành mạch, không có dấu hiệu gì của người bệnh. Chỉ khi nhắc đến chuyện sát vách, nàng lại trở nên khác thường, nói những điều khó hiểu. Điều này khiến ông lo lắng, nàng không có vẻ gì là bị bệnh, nhưng cũng không hoàn toàn bình thường.

Triệu Mậu Sơn không khỏi thở dài.

Nghe thấy phụ thân thở dài, Triệu Doanh Doanh liền giải thích: "Phụ thân, con thực sự không có bệnh, phụ thân đừng lo."

Nhưng Triệu Mậu Sơn làm sao có thể yên tâm?

Mấy ngày sau, Triệu Mậu Sơn vẫn không an lòng, liền mời đại phu đến kiểm tra cho Triệu Doanh Doanh.

"Đại phu, mời ngài vào." Triệu Mậu Sơn và Lâm thị đi bên cạnh đại phu.

Lâm thị lên trao đổi ánh mắt với lang trung, bà đã hỏi lộ ông ta để ông ta chẩn đoán rằng Triệu Doanh Doanh bị bệnh điên.

Lâm thị tự tin bước vào, nhưng không thấy Triệu Doanh Doanh trong phòng.

"Chuyện gì xảy ra, nhị cô nương đâu?" Lâm thị nghiêm khắc hỏi nha hoàn. Nha hoàn liền kể lại việc Triệu Doanh Doanh leo lên tường để nhìn sang sát vách.

Triệu Mậu Sơn sầm mặt: "Thật không ra thể thống gì!"

Lâm thị vội nói: "Có lẽ Doanh nha đầu chỉ là nhất thời ham chơi, lão gia đừng giận."

Lâm thị và Triệu Mậu Sơn đi vào viện tử bên cạnh, liền thấy Triệu Doanh Doanh đang trèo lên tường, hành động thật không ra dáng một tiểu thư khuê các. Triệu Mậu Sơn tức giận: "Con đang làm gì đấy? Mau xuống ngay!"

Triệu Doanh Doanh giật mình khi nghe tiếng của phụ thân, suýt chút nữa ngã từ trên tường xuống. Nàng hôm nay đang muốn xem xét tình hình trong viện sát vách, không ngờ Lâm thị và Triệu Mậu Sơn lại đến.

"Phụ thân, mẫu thân, sao hai người lại đến đây?" Nàng đứng trên thang trúc, không có ý định xuống.

Triệu Mậu Sơn chỉ nàng nói: "Con có chút dáng vẻ nào của tiểu thư khuê các không? Mau xuống đây, để Vương đại phu xem bệnh cho con!"

Triệu Doanh Doanh giải thích: "Phụ thân, con đã nói là con không có bệnh!"

Triệu Mậu Sơn quát: "Mau xuống đây! Người đâu, đưa nhị cô nương xuống ngay!"

Triệu Doanh Doanh bất đắc dĩ, đang do dự không biết có nên thỏa hiệp, xuống khỏi thang trúc hay không, thì đột nhiên nàng thấy một bóng đen hiện lên trong viện sát vách. Nàng vui mừng không để ý đến những người phía sau, liền đứng thẳng trên đầu tường, hướng về bóng đen kia gọi lớn: "Tướng công!"

Giọng nói của nàng đầy phấn khởi, ôi ôi ôi, may quá nàng đã chờ được đến lúc.

"Tướng công, ta nhảy xuống đây nhé!"

Triệu Doanh Doanh cho rằng Hoắc Bằng Cảnh sẽ như trước kia, vững vàng đón lấy nàng.

Nàng nhắm mắt lại, tưởng tượng mình sẽ rơi vào một vòng tay ấm áp. Nhưng vòng tay ấm áp đó không xuất hiện, thay vào đó là mặt đất lạnh lẽo và sự đau buốt.

Triệu Doanh Doanh mở mắt ra, kêu lên hai tiếng, mặc dù bức tường này không cao, nhưng cú ngã cũng khiến nàng đau điếng. Nàng cố đứng dậy, ngẩng đầu lên và đụng phải ánh mắt của Hoắc Bằng Cảnh.

Ánh mắt của Hoắc Bằng Cảnh lạnh như băng, đầy sự cảnh giác và khinh miệt, dường như đang nhìn một người xa lạ.

Hơi thở của Triệu Doanh Doanh chợt nghẹn lại.

Nàng chưa từng thấy Hoắc Bằng Cảnh như thế này.

Trong trí nhớ của nàng, ngay cả khi nàng đến tìm hắc lân đầu, ánh mắt của hắc cũng rất nhu hòa, về sau lại càng tràn ngập dịu dàng. Chưa bao giờ hắc nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh lùng và sắc bén như bây giờ.

Hắc đã quên nàng sao? Chẳng lẽ hắc không sống lại như nàng?

Triệu Doanh Doanh bỗng cảm thấy bối rối, lại có chút tủi thân. Nàng nhìn Hoắc Bằng Cảnh, khẽ gọi: "Tướng công..."

Chưa kịp nói hết lời, Triệu Nam đã bước tới một bước, rút đao ra đặt lên cổ Triệu Doanh Doanh, dường như chỉ cần nàng cử

động thêm một chút, hắn sẽ giết nàng ngay.

Thân thể Triệu Doanh Doanh cứng đờ, nàng nhìn Triều Nam.

Ánh mắt của Triều Nam cũng đầy đề phòng, hoàn toàn không nhận ra nàng, không còn là người từng thân thiện gọi nàng một tiếng "phu nhân".

"Triều Nam..." Nàng không tự giác gọi hắn một tiếng.

Hoắc Bằng Cảnh nhíu mày, ánh mắt sắc như chim ưng, chăm chú nhìn Triệu Doanh Doanh, chất vấn: "Người là ai? Ai phải người tới?"

Nàng có vẻ ngoài diễm lệ, vừa gặp đã gọi hắn là tướng công, còn tỏ ra thân mật, điều này thực sự đáng nghi. Đáng ngờ hơn là nàng còn biết cả Triều Nam. Ai lại muốn hại hắn?

Hoắc Bằng Cảnh trao đổi ánh mắt với Triều Nam, Triều Nam liền đưa lưỡi đao tiến thêm một chút, đao sắc gần như chạm vào làn da non mềm của Triệu Doanh Doanh. Triệu Doanh Doanh cảm nhận được cơn đau trên cổ, nhíu mày lại.

Hoắc Bằng Cảnh ngăn lại Triều Nam: "Dừng tay."

Hắn quay đầu nhìn về phía Triệu Doanh Doanh đang ngồi dưới đất, chẳng hiểu sao khi thấy nàng bị thương, tim hắn lại nhói đau một chút.

Tại sao lại như vậy?

Miệng nàng nói toàn những điều hoang đường, hắn luôn là người lý trí, dĩ nhiên không thể tin.

Nhưng cũng quá đáng nghi. Hoắc Bằng Cảnh nói với Triều Nam: "Tạm thời nhốt nàng lại, rồi tính sau."

Triều Nam nhận lệnh, liền kéo Triệu Doanh Doanh lên, nhốt nàng vào một căn phòng bỏ trống.

Triệu Doanh Doanh khuôn mặt nhỏ đầy u sầu, không hài lòng với tất cả những gì đang diễn ra.

Ông trời ơi, đây là ngài đang đùa cợt ta sao?

Nhưng trò đùa này chẳng hề vui chút nào, Triệu Doanh Doanh chỉ muốn khóc.

Sau khi giam giữ Triệu Doanh Doanh, Triều Nam trở lại lĩnh tội.

"Đại nhân, thuộc hạ cũng không hiểu tại sao lại xuất hiện một nữ nhân..." Hắn ta rõ ràng đã kiểm tra kỹ lưỡng, nơi đây tuyệt đối kín đáo, không ai biết được thân phận của họ. Nhưng nữ nhân này xuất hiện quá kỳ lạ, lại nói toàn những điều điên rồ.

Hoắc Bằng Cảnh hỏi: "Nàng vừa tới từ bên kia, bên đó là ai ở?"

Triều Nam báo cáo: "Hồi đại nhân, đó là nơi ở của Hồ Châu ti nông hiện tại, họ Triệu, gia thế trong sạch, chưa từng tham gia vào bất kỳ đảng tranh nào. Trong nhà có ba nhi nữ, hai nhi nữ, từng có một vị phu nhân nữa, sau khi bà ấy chết bệnh thì ông ta tái giá."

Hoắc Bằng Cảnh suy nghĩ, có lẽ nữ nhân này chính là nhi nữ của quan viên họ Triệu...

Đang suy nghĩ, hắn chợt nghe thấy tiếng động từ sát vách truyền đến.

Chương 109: Ngoại Truyện 8

DTV-EBOOK

Hồng Miên đứng trên thang trúc, ánh mắt mang theo sự khó xử khi nhìn về phía Hoắc Bằng Cảnh và những người khác, sau đó lại quay sang nhìn Triệu Mậu Sơn và Lâm thị. Triệu Mậu Sơn gửi cho nàng ta một cái nhìn nghiêm khắc. Hồng Miên do dự rồi cuối cùng cũng cất lời: "Thưa công tử, hình như nhị cô nương nhà ta đã lỡ bước vào trong viện của ngài. Thật sự rất xin lỗi, ngài có thể tạo điều kiện để chúng ta đưa cô nương về không?"

Khi Hồng Miên nói, nàng lén nhìn vào trong viện, không ngờ cái tiểu viện bỏ hoang sát vách lại có người ở, hơn nữa còn là một công tử trẻ tuổi. Hồng Miên nhớ tới lời cô nương của mình đã nói, chẳng lẽ thực sự đúng như vậy, rằng vị công tử này chính là phu quân mà số mệnh đã định trước cho cô nương?

Nhưng nàng lại không nhìn thấy bóng dáng của cô nương đâu cả. Rõ ràng mới vừa rồi thấy nàng nhảy xuống, sao giờ lại chẳng thấy đâu?

Hồng Miên đưa mắt dò xét xung quanh, hơi ngờ vực rằng có thể cô nương của nàng đã từ một lối khác ra ngoài rồi.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn nha hoàn đứng trên đầu tường, trong lòng cân nhắc tình hình. Họ đã biết có người bước vào viện này, nếu hắn nói không thấy, e rằng sẽ không có ai tin. Hơn nữa, nếu không tìm thấy người, không lâu sau họ sẽ đi báo quan. Sự việc này lan truyền ra ngoài, nhất định sẽ gây rắc rối. Lần này hắn đến Hồ Châu để dưỡng bệnh, không muốn sự việc trở nên phức tạp. Nhưng nếu thả nữ tử này đi, những bí ẩn xung quanh nàng lại không thể nào giải thích ngay được.

Hoắc Bằng Cảnh suy nghĩ một lát rồi đưa ra quyết định.

Hắn nói: "Cô nương nhà người lúc nhảy xuống bị ngã. Hiện giờ đang nghỉ ngơi trong phòng, sợ rằng không thể di chuyển ngay được. Như vậy đi, người báo với lão gia của người, để cô nương tạm nghỉ ngơi ở đây. Khi nào chân nàng đỡ hơn, ta sẽ tự mình cho người đưa nàng về phủ."

Cách này cũng giúp hắn có thêm thời gian để điều tra rõ ràng hơn.

Hồng Miên khẽ gật đầu, cảm thấy lời nói của vị công tử trẻ này rất hợp lý. Nghe nói cô nương nhà mình bị ngã, nàng không khỏi lo lắng: "Xin hỏi công tử, cô nương nhà ta có bị thương nặng không?"

"Chỉ là vấp ngã, không có gì nghiêm trọng." Hoắc Bằng Cảnh hiểu lễ đáp.

Lúc này, Hồng Miên mới yên tâm phần nào, thuật lại lời Hoắc Bằng Cảnh cho Triệu Mậu Sơn.

Triệu Mậu Sơn không phải kẻ điếc, nên đã nghe rõ ràng hết những gì họ nói. Ông lập tức cắt ngang lời Hồng Miên: "Đủ rồi, ta đã nghe thấy. Ta không đồng ý! Nàng là một cô nương chưa xuất giá, lại đang có hôn ước, làm sao có thể lưu lại nhà người khác như vậy? Không có chuyện gì nghiêm trọng thì bây giờ người mau đi đón nàng về."

Lâm thị cũng không ngờ mọi chuyện lại diễn biến thế này, hoàn toàn trái ngược với dự liệu của bà. Bà càng không nghĩ rằng tiểu viện sát vách lại có người ở. Tuy nhiên, Lâm thị nhớ rằng tiểu viện sát vách ấy vốn đã cũ kỹ, lại không lớn, nên có lẽ người ở đó cũng không phải là nhân vật quyền quý gì. Nếu Triệu Doanh Doanh quyết tâm muốn dính líu đến người này, chẳng phải đây là cơ hội tốt cho mẹ con bà sao?

Lâm thị nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Lão gia, Doanh nha đầu bị thương, tốt hơn hết là để nàng nghỉ ngơi một chút. Chỉ mất một

lúc thôi, không có gì đáng lo. Thanh danh của nàng cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì. Hơn nữa, Vương đại phu đang ở đây, có thể mời ông ta sang viện bệnh cạnh xem xét tình hình của Doanh Doanh."

Lâm thị liếc mắt ra hiệu cho Vương đại phu, ông ta liền lên tiếng: "Vậy để lão hủ sang viện bên cạnh xem qua tình hình của nhị cô nương."

Triệu Mậu Sơn suy nghĩ một lúc, thấy hợp lý nên gật đầu: "Được rồi, người đi xem nàng thế nào. Nếu không có gì nghiêm trọng thì mau đưa nàng về, đừng làm phiền người ta. Hồng Miên, người cũng đi cùng."

Hồng Miên đáp lời, dẫn theo đại phu đến tiểu viện sát vách.

Trong viện, Hoắc Bằng Cảnh nghe tiếng họ đến, liền dặn dò Triều Nam: "Lát nữa khi họ đến, người cứ ngăn lại trước."

Triều Nam gật đầu.

Hoắc Bằng Cảnh liếc nhìn về phía căn phòng giam giữ Triệu Doanh Doanh, sau đó cất bước đi tới.

Tiểu viện này chỉ mới được dọn dẹp qua loa, chỉ có vài phòng được chuẩn bị kỹ càng. Căn phòng mà Triệu Doanh Doanh bị nhốt vào vẫn còn đầy bụi bặm. Ngay khi vừa bị đẩy vào phòng, nàng đã bị sặc vài ngum bụi. Che miệng ho khan, Triệu Doanh Doanh ghét bỏ nhìn quanh, thấy trong phòng chỉ có một cái ghế cũ nát đầy bụi, không thể ngồi nổi.

Vết thương trên cổ vẫn âm ỉ đau, thái độ lạnh lùng của Hoắc Bằng Cảnh lại càng khiến nàng thêm uất ức. Mũi nàng cay cay, rồi nàng cứ ngồi bệt xuống đất, lặng lẽ thút thít.

Nàng không hiểu tại sao Hoắc Bằng Cảnh lại quên mất nàng. Liệu hẳn có thể nhớ lại không? Nếu đời này hẳn không bao giờ

nhớ ra, thì nàng phải làm sao?

Không, sẽ không như thế.

Triệu Doanh Doanh hít mũi, tự động viên mình. Nàng tin rằng Hoắc Bằng Cảnh sẽ nhớ lại, và nếu không, hắn cũng sẽ yêu nàng lần nữa. Bởi vì tình cảm giữa họ đã được thử thách qua sinh tử.

Nàng dùng tay áo đã bẩn lau đi nước mắt, vô tình làm khuôn mặt mình càng thêm lấm lem.

Đúng lúc đó, nàng nghe thấy tiếng bước chân dừng lại ở cửa.

Triệu Doanh Doanh ngược lên, thấy Hoắc Bằng Cảnh xuất hiện, trong lòng không khỏi vui mừng.

"Tướng công... Chàng đến tìm ta? Chàng nhớ ra rồi sao?"

Hoắc Bằng Cảnh nhú mày, không đáp lại, chỉ đứng đó nhìn nàng từ trên cao.

Triệu Doanh Doanh vươn tay về phía hắn, giọng nói vì mới khóc qua nên trở nên dịu dàng, yếu ớt: "Ta đứng dậy không nổi, chàng kéo ta lên đi."

Hoắc Bằng Cảnh nghe thấy giọng nói của nàng, nhìn khuôn mặt lem luốc vẫn còn vương nước mắt, trong lòng lại dấy lên cảm giác kỳ lạ.

"Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, hãy nói thật. Ngươi đã hạ độc gì lên ta?" Hắn nghiêm nghị hỏi.

Hắn đến Hồ Châu lần này vì bị trúng độc, thường xuyên phải chịu đựng những cơn đau đầu dữ dội. Do đó, khi cảm thấy bất ổn, hắn liền nghi ngờ rằng mình đã bị hạ độc.

Triệu Doanh Doanh nghe hần nhắc đến chuyện trúng độc, liền vội vàng nói: "Đúng rồi, ta còn biết chàng bị trúng độc, thường xuyên đau đầu. Nhưng mùi hương trên người ta có thể giúp chàng làm dịu cơn đau."

"Chàng không thể không tin ta được, đúng không?" Triệu Doanh Doanh cúi đầu, nàng đã nói rất nhiều, sao hần vẫn chưa nhớ ra?

Hoắc Bằng Cảnh càng nhú mày chặt hơn, nghi ngờ đối với nàng càng lớn.

Chuyện hần bị trúng độc, theo lý chỉ có Thụy Dương Vương biết, nhưng nàng cũng biết. Vậy nàng là người của Thụy Dương Vương sao?

Còn chuyện mùi hương làm dịu cơn đau, thật quá hoang đường.

Lý Kỳ đã nói rằng Ngọc Hoàng Tuyên là thiên hạ kỳ độc, rất khó giải. Thế mà nàng lại nói mùi hương của mình có thể làm dịu cơn đau đầu của hần?

Hoắc Bằng Cảnh hừ lạnh, đang định nói gì thì đột nhiên cơn đau đầu ập đến.

Những cơn đau của hần luôn đến bất ngờ, như một cơn mưa rào không báo trước, ngay cả một người kiên nhẫn như hần cũng khó mà chịu đựng nổi.

Hần nâng tay xoa thái dương, sắc mặt có chút khó coi.

Triệu Doanh Doanh nhìn thấy phản ứng của hần, liền lo lắng: "Chàng lại đau đầu rồi phải không?"

Nàng đứng dậy, dang tay ôm chặt lấy Hoắc Bằng Cảnh, khẽ thì thầm: "Chàng hãy hít mùi hương trên người ta, có tốt hơn

chút nào không?"

Hoắc Bằng Cảnh muốn quát nàng vì những lời nói vô lý, nhưng đầu hấn như bị ai đó bóp chặt, chỉ có thể nhắm mắt dựa vào khung cửa, cố gắng kiềm chế.

Như vậy, hấn cũng đành để mặc Triệu Doanh Doanh ôm lấy mình.

Quả thật, mùi hương từ người nàng từng chút từng chút xâm nhập vào cánh mũi hấn. Mùi hương ấy như một cơn gió xuân, làm dịu đi cơn đau đầu đang hành hạ hấn.

Hấn chậm rãi mở mắt ra, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng ở ngay trước mắt. Gương mặt nàng lúc này có chút lấm lem, có phần chật vật, nhưng lại khiến hấn cảm thấy nàng thật đáng yêu.

Đây là lần đầu tiên hấn thật sự nhìn kỹ nàng, chỉ thấy rằng nàng rất xinh đẹp, da trắng nõn nà, chỉ có đôi mắt lộ ra một chút tinh quái.

Đột nhiên, Hoắc Bằng Cảnh thấy có một chút gì đó thân quen với nàng.

Như thể bọn họ đã quen biết từ lâu, một cảm giác khó tả khiến hấn không thể rời mắt.

Ánh mắt của hấn dừng lại trên đôi môi đỏ mọng của nàng, sắc đỏ ấy quá sống động, quá chói mắt, khiến hấn nhìn mãi không thôi.

Triệu Doanh Doanh khẽ nhếch môi, hỏi: "Chàng có phải đang muốn hôn ta không?"

Hoắc Bằng Cảnh đột nhiên bừng tỉnh, lạnh lùng đáp: "Người nói linh tinh gì thế?"

Hắn đẩy Triệu Doanh Doanh ra, nhưng nàng lại không chịu buông tay, ôm lấy cổ hắn làm nũng: "Không được, chàng vẫn chưa hết đau đầu mà, hãy để ta ôm thêm một chút nữa."

Động tác của Hoắc Bằng Cảnh cứng lại, không đẩy nàng ra nữa, để nàng ôm lấy mình, cả hai đứng yên tại chỗ.

Triệu Doanh Doanh trong lòng vui mừng, nghĩ rằng đây là một tín hiệu tốt, rằng quan hệ giữa họ đã tiến thêm một bước. Nàng nhẹ nhàng giải thích: "Ta... Ta thực sự là nương tử của chàng, chàng phải tin ta."

Hoắc Bằng Cảnh không nói gì, chỉ nheo mắt lại.

Triệu Doanh Doanh thấy hắn vẫn chưa tin, bĩu môi không nói thêm.

Một lát sau, cơn đau đầu của Hoắc Bằng Cảnh dần dần thuyên giảm.

Hắn đẩy nàng ra, nhìn từ trên xuống dưới mà hỏi: "Người rót cuộc là ai?"

Triệu Doanh Doanh bĩu môi nói: "Ta đã nói rồi mà chàng không tin, lại còn hỏi ta."

Nàng hừ một tiếng, nhớ lại kiếp trước Hoắc Bằng Cảnh từng nói mình là Nguyệt Thần đại nhân, nàng liền nảy ra ý định nói: "Được rồi, thật ra ta là Nguyệt Thần đại nhân, đến để giúp chàng. Chàng có tin không?"

Nàng tròn mắt nhìn, quan sát phản ứng của Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh sắc mặt càng thêm u ám, trên mặt rõ ràng viết bốn chữ: "Hoàn toàn không tin."

Triệu Doanh Doanh: "..."

Quả nhiên, chỉ có mình nàng ngọc ngốc nghếch mới tin vào những điều như thế.

Nàng ho khan một tiếng, đổi giọng: "Thôi được rồi, ta thật sự là nương tử của chàng."

Hoắc Bằng Cảnh vẫn giữ nguyên biểu cảm "Hoàn toàn không tin."

Triệu Doanh Doanh hừ lạnh, quay người đá đá cánh cửa bên cạnh.

Trong viện có động tĩnh, là Hồng Miên dẫn theo đại phu đến tìm người, nhưng bị Triều Nam ngăn lại. Nghe thấy tiếng của Hồng Miên, Triệu Doanh Doanh mừng rỡ nói với Hoắc Bằng Cảnh: "Dù chàng tin hay không, ta không có ý định hại chàng, ta chỉ muốn giúp chàng, chàng cũng đã thấy rồi mà? Vậy ta có thể đi được chưa?"

Nàng nói xong, cũng không chờ Hoắc Bằng Cảnh trả lời, liền bước ra khỏi cửa, hướng về phía sân viện.

"Hồng Miên, ta ở đây."

Triều Nam nhìn Hoắc Bằng Cảnh, không biết có nên ngăn Triệu Doanh Doanh lại hay không. Hoắc Bằng Cảnh trao cho hắn một ánh mắt, ra hiệu cho hắn thả nàng rời đi.

Triệu Doanh Doanh liền cùng Hồng Miên rời đi.

Hồng Miên nắm lấy tay Triệu Doanh Doanh, lo lắng hỏi: "Cô nương, chân ngài không sao chứ?"

Triệu Doanh Doanh lắc đầu: "Không có gì."

Hồng Miên tinh ý nhận ra vết đỏ trên cổ Triệu Doanh Doanh, liền khẩn trương hỏi: "Cô nương, trên cổ của cô bị sao vậy?"

Triệu Doanh Doanh che cổ, nhớ lại thái độ của Hoắc Bằng Cảnh, bĩu môi nói: "Không sao, không cần thận làm xước thôi..."

Thật là Hoắc Bằng Cảnh đáng ghét, sau này hẳn nhất định sẽ hối hận.

Vương đại phu đi theo sau, muốn khám cho Triệu Doanh Doanh, nhưng nàng từ chối: "Ôi trời, ta không có bệnh, không cần khám. Chỉ là tay bị xước chút thôi, về bôi thuốc là khỏi."

Vương đại phu cũng không muốn ép buộc, đành theo sau nàng trở về Triệu Phủ.

Triệu Mậu Sơn và Lâm thị vẫn đang chờ trong viện xuân sơn, thấy Triệu Doanh Doanh trở về trong bộ dạng lấm lem, ông vừa giận vừa buồn.

"Con nhìn lại con xem, chẳng có chút dáng vẻ nào của một tiểu thư khuê các."

Nhưng hôm nay Triệu Doanh Doanh đã gặp lại Hoắc Bằng Cảnh, trong lòng nàng vui vẻ nên chẳng để tâm Triệu Mậu Sơn có tức giận hay không.

"Phụ thân, người cứ chờ xem, hẳn chính là phu quân tương lai của con."

Chương 110: Ngoại Truyện 9

DTV-EBOOK

Triệu Mậu Sơn càng thêm tức giận trước thái độ không xem trọng lời nói của ông: "Phu quân phu nhân gì chứ? Vị hôn phu của con là Tiêu Hằng."

Triệu Doanh Doanh bĩu môi, nói: "Chẳng phải con đã nói với phụ thân rồi sao, con muốn từ hôn với Tiêu Hằng!"

Triệu Mậu Sơn lạnh lùng đáp: "Con nghĩ từ hôn là trò đùa à? Hôn nhân đại sự, không phải chuyện con muốn làm gì thì làm, nói từ là từ, ít nhất cũng phải có lý do chứ."

Triệu Doanh Doanh nhếch môi: "Tiêu Hằng và Triệu Uyển Nghiên có tư tình, lý do này chẳng phải quá đủ sao."

Triệu Mậu Sơn nghe nàng nói một cách nhẹ nhàng như vậy, lại còn kéo cả Triệu Uyển Nghiên vào, sắc mặt càng thêm khó coi, ông đập mạnh tay xuống bàn, chỉ vào nàng quát: "Con đang nói bậy bạ gì vậy? Muội muội của con có liên quan gì đến Tiêu Hằng?"

Triệu Doanh Doanh bị tiếng quát của ông làm cho giật mình, lùi lại một bước, liếc nhìn Lâm thị rồi nói: "Con nói thật hay không, phụ thân hỏi mẫu thân là biết ngay thôi."

Lâm thị bị ánh mắt của Triệu Doanh Doanh nhìn làm cho lo lắng, không ngờ nàng lại biết chuyện của Uyển Nghiên và Tiêu Hằng. Nhưng bà ta tuyệt đối không thể thừa nhận, liền vội nói: "Doanh nha đầu, con không thể nói bừa như vậy, lão gia, ông không hiểu tính nết của Uyển Nghiên sao? Con bé luôn ngoan ngoãn, biết điều, làm sao có thể biết rõ Tiêu công tử đã có hôn ước với Doanh nha đầu mà lại còn dây dưa với hắn chứ? Thiếp

thấy Doanh nha đầu chắc đã bị loạn trí rồi, Vương đại phu, mau đến xem bệnh cho Doanh nha đầu đi."

Triệu Mậu Sơn dĩ nhiên không tin lời của Triệu Doanh Doanh, liền đồng ý để Vương đại phu khám bệnh cho nàng. Thấy vậy, Vương đại phu nhanh chóng bước lên phía trước để khám bệnh cho nàng. Sau khi bắt mạch xong, sắc mặt ông ta liền thay đổi, nói với Triệu Mậu Sơn theo đúng lời đã chuẩn bị trước đó: "Lão gia, nhị cô nương... e rằng thật sự bị loạn trí rồi."

Sắc mặt Triệu Mậu Sơn cũng thay đổi: "Người đã khám kỹ chưa?"

Vương đại phu nhìn Lâm thị một cái rồi đáp: "Chắc chắn là vậy."

Lâm thị giả vờ hốt hoảng, không kìm được thốt lên: "Loạn trí... thế này... thế này thì phải làm sao đây lão gia?"

Vương đại phu tiếp tục nói: "Theo kinh nghiệm y học nhiều năm của lão phu, bệnh tình của nhị cô nương chỉ sợ sẽ ngày càng nghiêm trọng hơn. Hiện giờ mới chỉ là nói nhảm, nhưng nếu phát triển thêm, có thể sẽ gây hại cho người khác. Lão phu cho rằng, lão gia nên đưa nhị cô nương đến một nơi yên tĩnh để dưỡng bệnh thì tốt hơn."

Lâm thị giả bộ sợ hãi, nhưng lại cố tỏ ra lo lắng cho Triệu Doanh Doanh: "Nhưng mà Doanh nha đầu vẫn còn nhỏ, đang ở độ tuổi xuân xanh, làm sao có thể đưa ra trang viên dưỡng bệnh được? Như vậy chẳng phải hủy hoại cả đời nàng sao? Hơn nữa, nàng còn có hôn ước... Nếu sau này bệnh có thể chữa khỏi thì không sao, nhưng nếu không thể chữa thì phải làm sao đây?"

Vừa nói, Lâm thị vừa lấy khăn tay lau nước mắt, tỏ ra như thật sự lo lắng cho Triệu Doanh Doanh: "Lão gia, hay là vẫn nên để Doanh nhi ở trong phủ dưỡng bệnh, biết đâu bệnh tình không nghiêm trọng đến vậy..."

Triệu Mậu Sơn suy nghĩ một lúc. Ông chưa bao giờ nghĩ rằng mọi việc lại trở nên như thế này. Dù sao Doanh Doanh cũng là nhi nữ duy nhất của nguyên phối đã mất của ông...

Triệu Doanh Doanh nghe những lời này, trừng lớn mắt, cố gắng biện hộ cho mình: "Không phải đâu, phụ thân, phụ thân đừng nghe ông ta nói bậy, con không bị bệnh."

Nàng bắt đầu lo lắng, cuối cùng cũng nhận ra tình cảnh hiện tại của mình không ổn, có vẻ như Lâm thị lại đang bày trò gì đó. Nàng còn chưa giúp Hoắc Bằng Cảnh nhớ lại, nàng không thể để Lâm thị đạt được mục đích.

Triệu Doanh Doanh nhớ lại những cách mà Hoắc Bằng Cảnh đã dạy nàng trong kiếp trước, nàng vội nói: "Phụ thân, thực ra... là nương đã về báo mộng cho con, nói cho con biết. Nương bảo trong giấc mơ rằng bên cạnh phủ nhà ta sẽ xuất hiện một vị công tử trẻ tuổi, hẳn chính là phu quân tương lai của con."

Triệu Doanh Doanh từ trước đến nay ít khi nhắc đến mẫu thân của mình, nên khi Triệu Mậu Sơn nghe nàng nhắc đến Lương thị, ông không nghi ngờ gì.

"Con nói là nương con báo mộng cho con?" Triệu Mậu Sơn hỏi.

Triệu Doanh Doanh gật đầu, trong lúc đó nàng ngẫm véo mình một cái, nước mắt lập tức rơi xuống: "Đúng vậy, phụ thân, trong mơ người nói rằng con nên hủy bỏ hôn ước với Tiêu Hằng. Người còn nói rằng người rất nhớ con, thấy con giờ đã trưởng thành, nương rất vui mừng. Nương cũng rất nhớ phụ thân, nhưng... sợ làm phụ thân sợ hãi, nên không dám vào giấc mơ của phụ thân."

Lúc này, Triệu Doanh Doanh vốn đã trông khá thảm hại, giờ lại thêm những giọt nước mắt lăn dài, trông nàng càng đáng

thương hơn, khiến người ta không khỏi xót xa. Nghe nàng nhắc đến Lương thị, trái tim Triệu Mậu Sơn mềm nhũn ra.

"Nương con vào giấc mơ của ta, sao có thể làm ta sợ hãi được?" Triệu Mậu Sơn thở dài một tiếng.

Thấy thái độ của ông mềm mỏng hơn, Triệu Doanh Doanh vội nói thêm: "Vậy tối nay nếu con lại mơ thấy nương, con nhất định sẽ nói với nương rằng phụ thân cũng rất nhớ người."

Triệu Mậu Sơn không nói gì, im lặng một lúc rồi mới quay sang nhìn Vương đại phu. Những lời của vị đại phu này chưa chắc đã chính xác, đại phu cũng có khi chẩn đoán sai, ông nói: "Người đâu, mời thêm một vị đại phu khác đến."

Trong lòng Lâm thị liền cảm thấy không ổn, nhưng bà ta không dám ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn gia nhân đi mời thêm một đại phu khác đến. Sau khi vị đại phu đó khám cho Triệu Doanh Doanh, ông chỉ nói: "Thưa lão gia, nhị cô nương không có gì đáng ngại, chỉ là tay bị trầy xước, cổ cũng có chút vết thương..." Vị đại phu ngập ngừng, vết thương này trông giống như vết thương do dao gây ra.

Triệu Doanh Doanh giải thích: "Là con vô tình bị lá cây cào trúng thôi."

Nàng không muốn gây thêm rắc rối cho Hoắc Bằng Cảnh.

Đại phu nói: "Chân của cô nương bị trật một chút, ngoài ra không có bệnh tình gì khác."

Triệu Mậu Sơn thở phào nhẹ nhõm, ông cũng không muốn Triệu Doanh Doanh thật sự bị loạn trí.

Vương đại phu thấy vậy, chỉ đành nói: "VẬY... có lẽ là do lão phu y thuật không tinh, đã chẩn đoán sai, thực sự xin lỗi."

Triệu Mậu Sơn không nói thêm gì, chỉ bảo người trả tiền khám và tiền hai vị đại phu ra ngoài.

Sau khi các đại phu rời đi, trong phòng chỉ còn lại người nhà.

Triệu Mậu Sơn vẫn nửa tin nửa ngờ lời của Triệu Doanh Doanh, phu quân mà nàng nói có thể giải thích là do Lương thị báo mộng, nhưng việc nàng tố cáo Triệu Uyển Nghiên và Tiêu Hằng có tư tình thì sao?

"Việc này cũng là nương con nói trong mơ sao?"

Triệu Doanh Doanh lắc đầu: "Chuyện đó thì không phải..."

Triệu Mậu Sơn nhấp một ngụm trà, đối với lời nói của Triệu Doanh Doanh lại càng tin tưởng hơn. Nếu nàng nói đó là do mẫu thân nàng báo mộng, thì có thể là nàng đang tìm cớ, vì Lương thị vốn là người dịu dàng, không bao giờ nói xấu sau lưng người khác.

"Vậy tại sao con lại nói tam muội muội của con và Tiêu Hằng có tư tình?" Triệu Mậu Sơn vẫn không tin điều này.

Triệu Doanh Doanh đáp: "Là... là con lần trước tự mình nhìn thấy trên phố. Con thấy Tiêu Hằng và tam muội muội gặp riêng nhau, hai người nói cười vui vẻ, tam muội muội suýt ngã, Tiêu Hằng còn đỡ lấy nàng ấy."

Thật ra nàng chưa từng nhìn thấy, chỉ là đoán rằng nếu Triệu Uyển Nghiên và Tiêu Hằng đã lén lút với nhau, thì chắc chắn sẽ có lần hẹn hò bên ngoài.

Triệu Mậu Sơn nhú mày, rõ ràng vẫn không tin.

"Có thể chỉ là tình cờ gặp nhau ngoài đường, rồi tiện đường cùng đi thôi, là con nghĩ quá nhiều rồi."

Triệu Doanh Doanh nghĩ, nàng không nghĩ quá nhiều, chỉ vài ngày nữa họ sẽ gây ra chuyện động trời. Nhưng trên mặt nàng vẫn gật đầu, ngoan ngoãn nói: "Cũng có thể là như vậy, nhưng phụ thân, con vẫn nghĩ nương nói đúng, con vẫn muốn từ hôn với Tiêu Hằng..."

Triệu Mậu Sơn suy nghĩ một lúc rồi nói: "Chuyện này không phải chuyện nhỏ, để sau hãy bàn, con cứ nghỉ ngơi trước đi."

Ông tuy trong lòng đầy hối hận và nhớ nhung Lương thị, nhưng Lương thị đã qua đời nhiều năm, còn hôn sự của Triệu Doanh Doanh thì lại là chuyện thực tế. Chỉ vì một giấc mơ mơ hồ mà từ bỏ một hôn sự tốt như vậy, thật không đáng.

Triệu Doanh Doanh dạ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Sau khi tiễn Triệu Mậu Sơn rời đi, Hồng Miên đau lòng lấy thuốc mỡ ra bôi lên vết thương ở cổ và lòng bàn tay cho Triệu Doanh Doanh.

Triệu Doanh Doanh nhớ lại cái ôm với Hoắc Bằng Cảnh khi nãy, khóe môi khẽ nhếch lên.

Nhưng cơn đau từ vết thương lại khiến nàng nhăn mặt: "A... đau quá..."

Hồng Miên vội xin lỗi: "Có phải nô tỳ làm cô nương đau không?"

Triệu Doanh Doanh lắc đầu, rồi lại thở dài. Nàng phải làm thế nào để Hoắc Bằng Cảnh nhớ lại tình cảm giữa họ đây?

Nàng nghĩ đến những chuyện đã xảy ra trong kiếp trước, lúc đó Hoắc Bằng Cảnh đã từng nói, bảo nàng hãy xuất hiện nhiều hơn trước mặt hắn, có lẽ kiếp này cũng sẽ có tác dụng?

Nghĩ vậy, ngày hôm sau, Triệu Doanh Doanh lại đến tiểu viện.

Nàng tái hiện lại những ký ức của kiếp trước, tự tay làm một ít bánh ngọt, rồi đến thăm hắc.

Triệu Doanh Doanh đứng trước cửa, lo lắng gõ cửa.

Triều Nam đến mở cửa, thấy nàng, có chút ngạc nhiên. Hôm qua họ còn nghi ngờ nàng, vậy mà hôm nay nàng lại tự mình đến thăm?

Triệu Doanh Doanh nói: "Ta làm ít bánh ngọt, muốn mang cho công tử nhà ngươi. Người có thể báo cho công tử một tiếng được không?"

"Xin cô nương chờ một lát, để ta đi báo cho công tử." Triều Nam đáp.

Hoắc Bằng Cảnh đang ngồi trong phòng, cửa sổ mở, hắn đang nhìn cây đại thụ trong sân.

Triều Nam đứng bên ngoài, nói: "Công tử, cô nương hôm qua lại đến, nói là mang cho ngài ít bánh ngọt, muốn gặp ngài một lần. Ngài có muốn gặp không? Nếu không muốn, thuộc hạ sẽ trả lời nàng."

"Không gặp." Hoắc Bằng Cảnh nói, không hiểu sao trong lòng lại thấy phiền.

Triều Nam gật đầu, quay người định rời đi.

Nhưng lại bị Hoắc Bằng Cảnh gọi lại: "Khoan đã, cho nàng vào."

Triều Nam ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu: "Rõ."

Triệu Doanh Doanh chờ một lát, cuối cùng Triều Nam trở lại: "Cô nương, công tử mời ngài vào."

Trái tim lo lắng của Triệu Doanh Doanh lúc này mới yên tâm đôi chút, nàng theo Triều Nam vào trong viện, được dẫn vào phòng khách chờ đợi. Triều Nam nhanh chóng mang trà đến cho nàng, Triệu Doanh Doanh nhận lấy trà, như trở lại nhiều năm trước.

Khi nàng còn đang thả hồn theo ký ức, một bóng dáng cao lớn xuất hiện ở cửa.

Triệu Doanh Doanh đặt ly trà xuống, đứng dậy.

"Tướng công." Triệu Doanh Doanh vẫn gọi hần như vậy, nàng tin rằng rất nhanh thôi, hần sẽ lại là phu quân của mình.

Hoắc Bằng Cảnh khẽ nhú mày khi nghe nàng gọi như vậy, nói: "Cô nương, tốt hơn hết là đừng gọi ta như vậy."

Triệu Doanh Doanh có chút thất vọng.

Nàng nghiêng người lấy hộp bánh ra, mở nắp, đưa đĩa bánh ngọt ra: "Đây là ta tự tay làm, chàng thử xem."

Hoắc Bằng Cảnh nhìn vào đĩa bánh, nhưng không đưa tay ra nhận.

"Không cần đâu, ta không thích ăn mấy thứ này."

Tay Triệu Doanh Doanh đang cầm đĩa bánh bỗng chững lại giữa không trung, cảm giác thất vọng trong lòng càng thêm rõ rệt.

Hoắc Bằng Cảnh lạnh lùng nói: "Không biết cô nương hôm nay đến đây có việc gì?"

Nghe hắn nói vậy, trong lòng Triệu Doanh Doanh lại dấy lên một chút hy vọng: "Chàng có phải đã tin rằng ta không phải kẻ xấu rồi không?"

Thật ra, Hoắc Bằng Cảnh không hoàn toàn tin tưởng nàng, hắn vốn không tin người khác. Nhưng hôm qua nàng thực sự đã giúp hắn.

Chỉ là động cơ của nàng vẫn rất đáng nghi.

Triệu Doanh Doanh thấy hắn không trả lời, liền cúi đầu nói tiếp: "Ta không có việc gì, chỉ là mang ít bánh tự làm đến cho chàng, muốn chàng thử. Chàng trước đây cũng đã từng thử qua..."

Nàng vừa nói, chút uất ức trong lòng liền dâng lên.

Hàng mi của Triệu Doanh Doanh khẽ run, mũi nàng cay cay, những giọt nước mắt lăn dài trên má. Nàng khóc rất khẽ, chỉ có đôi vai khẽ run, nếu không nhìn kỹ, khó có thể nhận ra nàng đang khóc.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn thấy đôi vai khẽ run của nàng, trong đầu bỗng hiện lên suy nghĩ: Nàng đang khóc.

Chuyện nữ tử khóc trước mặt hắn không phải chuyện lạ, có đủ kiểu khóc, nhưng Hoắc Bằng Cảnh luôn giữ lòng cứng rắn, hắn không cho rằng những người đó có liên quan gì đến mình, mặc kệ họ khóc. Nhưng lúc này, cảm giác khác lạ trong lòng hắn lại trỗi dậy.

Khi Hoắc Bằng Cảnh còn chưa nhận ra mình đang làm gì, hắn đã đưa tay lên, ngón tay nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên má Triệu Doanh Doanh.

Chương 111: Ngoại Truyện 10

DTV-EBOOK

Cảm giác ấm áp, ẩm ướt từ đầu ngón tay truyền đến kéo Hoắc Bằng Cảnh trở lại với thực tại. Hắn đứng sững tại chỗ, không hiểu tại sao mình lại hành động như vậy, dường như tâm không theo ý. Hoắc Bằng Cảnh vội rút tay về, lùi lại hai bước, giấu tay ra sau lưng, nhưng cảm giác ẩm ướt ở đầu ngón tay vẫn khó mà bỏ qua. Hắn đi đi lại lại, không khỏi liếc nhìn nữ tử xinh đẹp trước mặt.

“Người khóc cái gì?” Hoắc Bằng Cảnh hỏi.

Triệu Doanh Doanh bị hành động bất ngờ của hắn làm cho vừa vui vừa ngạc nhiên, vừa khóc vừa cười: “Chàng trước đây đều không từ chối ta, ta cảm thấy có chút buồn, nên thấy tủi thân, không kìm được mà khóc thôi.”

Hoắc Bằng Cảnh thấy lời nàng nói thật nực cười, hắn đã từ chối không biết bao nhiêu người, ai ai cũng nói hắn là kẻ máu lạnh, tàn nhẫn vô tình, nàng chẳng lẽ bịa chuyện mà không tìm hiểu gì sao, lại có thể nói ra những lời hoang đường như vậy.

Hắn cười lạnh một tiếng, định buông lời chế giễu, nhưng khi chạm phải đôi mắt vẫn còn ướt đầm của nàng, những lời nói đến cổ họng lại không thể thốt ra. Hắn chỉ nói được một câu: “Bánh ngọt.”

Triệu Doanh Doanh ngẩn người một chút, rồi nhanh chóng hiểu ra, liền đưa đĩa bánh ngọt cho hắn.

Những năm qua nàng rất ít khi vào bếp, thi thoảng hứng lên mới tự mình nấu nướng, nhưng những món nàng làm ra đều không ngon. Vì vậy, tài nghệ nấu ăn của nàng không tiến bộ

chút nào, bánh ngọt nàng làm ra tất nhiên cũng có vị y hệt như mấy năm trước. Triệu Doanh Doanh đã thử ăn ở nhà, mặc dù không ngon, nhưng nàng nghĩ rằng có lẽ đây là điều tốt, vì giống hệt như trước kia, có thể khi Hoắc Bằng Cảnh ăn, hắn sẽ nhớ lại điều gì đó.

Nàng nhìn Hoắc Bằng Cảnh với ánh mắt đầy mong chờ, đợi phản ứng của hắn.

Hoắc Bằng Cảnh cầm một miếng bánh ngọt lên, cắn một miếng, đôi mày đẹp khẽ nhíu lại.

Thật sự là rất dở.

Hắn thẳng thắn nói: “Ngươi làm? Rất khó ăn.”

Triệu Doanh Doanh hỏi: “Vậy ngoài khó ăn ra, chàng còn điều gì muốn nói nữa không?”

Trước đây hắn chưa bao giờ chê là khó ăn.

Hoắc Bằng Cảnh lắc đầu.

Trái tim Triệu Doanh Doanh lại chìm xuống, hắn vẫn chưa nhớ ra. Nhưng nàng không nản lòng: “Không sao, ngày mai ta sẽ lại đến.”

Nói xong, nàng thu dọn đĩa bánh, nhưng không có ý định rời đi, chỉ ngồi đó nhìn Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh hỏi: “Ngươi còn chuyện gì nữa?”

Triệu Doanh Doanh ngược lên, không giấu nổi sự lo lắng: “Hôm nay chàng có bị đau đầu không?”

Trong mắt nàng hiện lên sự quan tâm chân thành, Hoắc Bằng Cảnh nói: “Không.”

Triệu Doanh Doanh nói: “Vậy ta sẽ đợi thêm một chút, ta sợ chàng khó chịu.”

Hoắc Bằng Cảnh càng không hiểu được động cơ của nàng, nàng rốt cuộc muốn gì?

Nàng không phải là thích khách, không muốn lấy mạng hắn, cũng không muốn làm hắn bị thương, lại liên tục bày tỏ thiện ý, thể hiện tình cảm của mình, chẳng lẽ nàng chỉ muốn thành thân với hắn?

Vậy thì nàng đã tính toán sai rồi, hắn không có hứng thú với hôn nhân hay chuyện nam nữ.

“Người tốt hơn hết là nên từ bỏ suy nghĩ đó, chỉ phí công vô ích mà thôi.”

Triệu Doanh Doanh chớp mắt: “Gì cơ?”

Hoắc Bằng Cảnh nói: “Người muốn gả cho ta?”

Triệu Doanh Doanh gật đầu: “Đúng vậy. Không, cũng không thể nói là ta muốn gả cho chàng, bởi vì kiếp trước ta đã gả cho chàng rồi.”

Hoắc Bằng Cảnh bỏ qua nửa câu sau của nàng, hỏi lại: “Người thích ta? Hay người chỉ đơn thuần tìm hiểu qua gia thế của ta, muốn bay lên cành cao?”

Triệu Doanh Doanh đáp: “Dĩ nhiên là vì thích chàng.”

Nàng dừng lại, rồi nói tiếp: “Ta yêu chàng.”

Hoắc Bằng Cảnh sửng sốt.

Triệu Doanh Doanh nói: “Chàng cũng yêu ta, chúng ta yêu nhau.”

Hoắc Bằng Cảnh theo bản năng phản bác: “Không thể nào.”

Hắn làm sao có thể yêu nàng?

Triệu Doanh Doanh mím môi, nói: “Chàng chỉ là quên mất thôi. Nhưng chẳng lẽ chàng hoàn toàn không có cảm giác gì sao?”

Nàng nhớ đến chuyện hôm qua: “Hôm qua chàng đã muốn hôn ta, phải không?”

“Không.” Hoắc Bằng Cảnh vẫn tiếp tục phủ nhận.

Triệu Doanh Doanh đứng lên, vài bước đã đến trước mặt Hoắc Bằng Cảnh, nói: “Chàng có mà.”

Khuôn mặt nàng lại gần thêm một chút, đôi môi đỏ mọng cũng đang ở ngay trước mắt. Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh hạ xuống, rất muốn mình dừng nhìn, nhưng lại không thể kiềm chế mà dán mắt vào đôi môi của nàng.

Đôi môi đỏ hé mở, nói tiếp: “Nếu không có thì sao chàng cứ nhìn chăm chăm vào miệng ta? Chàng rõ ràng là có. Chàng thích hôn ta nhất, không chỉ thích hôn, người còn thích... làm chuyện đó.”

Hoắc Bằng Cảnh khẽ nuốt nước bọt, có chút lơ đãng: “Chuyện gì?”

Mặt Triệu Doanh Doanh hơi đỏ lên, không nói tiếp nữa, nàng hít một hơi sâu, kiễng chân hôn lên môi Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh không ngờ nàng lại dám làm vậy, ánh mắt hiện lên chút bối rối.

Đôi mắt Triệu Doanh Doanh sáng lấp lánh, hỏi: “Bây giờ chàng nhớ ra rồi chứ?”

Hoắc Bằng Cảnh hiếm khi cảm thấy đầu óc mơ hồ, trong giây lát hắn quên mất mình đang muốn làm gì.

“...”

Nhìn thấy ánh mắt xa lạ của hắn, Triệu Doanh Doanh lại có chút thất vọng, nét mặt buồn bã: “Thôi được rồi, có vẻ chàng vẫn chưa nhớ ra.”

Hoắc Bằng Cảnh đẩy nàng ra, nói: “Người thật sự là quá liều lĩnh.”

Triệu Doanh Doanh hơi ngẩng đầu: “Nhưng chàng lại thích sự liều lĩnh của ta.”

“Ra ngoài.” Hoắc Bằng Cảnh ra lệnh đuổi khách.

Triệu Doanh Doanh bị thái độ lạnh lùng của hắn làm cho tức giận, bĩu môi, mang hộp bánh của mình rời đi.

“Ta sẽ còn quay lại.” Trước khi đi nàng quay lại nói với Hoắc Bằng Cảnh: “Nếu chàng bị đau đầu, có thể sang tìm ta.”

Nàng dừng lại, rồi nói thêm: “Chàng có một chiếc lục lạc, chàng có thể tặng nó cho ta được không? Nếu chàng muốn tìm ta, chỉ cần rung lục lạc lên, ta nghe thấy sẽ đến tìm chàng.”

Đó là những lời mà trước đây Hoắc Bằng Cảnh đã từng nói với nàng, giờ nàng nói lại với hắn.

Ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh trầm xuống, nàng thậm chí còn biết cả điều này sao?

Hắn thực sự có một chiếc lục lạc, đó là di vật của mẫu thân hắn. Ngay cả Triều Nam cũng không biết đến sự tồn tại của lục lạc đó, nàng lại biết bằng cách nào?

Triệu Doanh Doanh đợi một lát, không thấy hấn có phản ứng gì, liền lại buồn bã: “Thôi được, nếu chàng không muốn đưa thì thôi. Dù sao sau này chàng cũng sẽ đưa cho ta.”

Nói xong, nàng quay người rời đi.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn theo bóng lưng nàng dần biến mất, nàng giống như một câu đố bí ẩn, quanh quẩn trong lòng hấn.

Nàng rốt cuộc là ai? Tại sao lại biết nhiều thứ như vậy? Chẳng lẽ nàng nói là thật? Trên đời này thực sự có những chuyện kỳ lạ như vậy sao?

Hoắc Bằng Cảnh đi đi lại lại trong phòng, cuối cùng dừng lại bên cửa sổ.

Trên bệ cửa sổ có một chiếc lá cây bò vào, xanh mướt tươi tốt, hấn đưa tay ngắt lấy một chiếc lá, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc. Như thể hấn đã từng đứng đây, từng suy nghĩ điều gì đó.

Trong đầu lóe lên một ý nghĩ: Thành thân cũng không tệ.

Hoắc Bằng Cảnh nhú mày, chỉ cảm thấy có một lớp sương mù bao phủ trái tim mình.

Hấn đưa tay chạm vào môi, nơi đó không lâu trước đây đã bị vết đỏ nhuộm qua.

Hoắc Bằng Cảnh nghĩ rằng hấn nên cảm thấy ghê tởm, nhưng... thực tế là, dường như hấn có chút mê luyến.

Đúng như nữ tử đó đã nói, hấn muốn hôn nàng, ngay từ khoảnh khắc nhìn thấy đôi môi của nàng.

Đêm đó, cơn đau đầu lại một lần nữa ập đến.

Căn phòng của Hoắc Bằng Cảnh vẫn sáng đèn, bị cơn đau hành hạ đến không thể chợp mắt, hắn chống tay lên trán, ngồi chịu đựng dưới ánh đèn. Những loại thuốc mà Lý Kỳ kê cho hắn hoàn toàn vô dụng, rốt cuộc tất cả đều phụ thuộc vào khả năng chịu đựng của chính hắn.

Nếu không có chuyện ngày hôm đó, hắn cũng có thể chịu đựng.

Nhưng lúc này, hắn không tìm được mà nhớ lại hương thơm trên người thiếu nữ.

Tâm trí hắn lơ đãng, hoàn toàn không nhận ra thiếu nữ đó đã leo qua tường, nhảy xuống sân, bước chân vội vã dừng lại trước cửa phòng hắn. Mãi đến khi cửa sổ bị đẩy ra, Hoắc Bằng Cảnh mới như bừng tỉnh khỏi cơn mơ.

Hắn cố gắng chịu đựng cơn đau đầu, nhìn về phía bóng dáng bên cửa sổ.

Thiếu nữ bám vào bệ cửa sổ, vẫy tay với hắn: “Ta thấy đèn trong phòng chàng còn sáng, đoán rằng chàng bị đau đầu, nên ta đến đây.”

Nàng đến thật đúng lúc, như một vị cứu tinh.

Lý trí của Hoắc Bằng Cảnh mách bảo rằng, hắn nên tránh xa thiếu nữ kỳ lạ này, nhưng trong lòng lại như có một bàn tay vô hình, đẩy hắn đến gần nàng.

Hoắc Bằng Cảnh im lặng, nhìn thấy ngọn nến trong tầm mắt đang nhấp nháy.

Triệu Doanh Doanh gọi: “Tướng công, chàng có thể giúp ta một chút không, ta hình như bị mắc kẹt rồi...”

Hoắc Bằng Cảnh đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, đưa tay kéo nàng xuống, nhưng không ngờ thiếu nữ nhân cơ hội ngã vào lòng hắn. Hoắc Bằng Cảnh loạng choạng, bị nàng đẩy ngã xuống ghế sau lưng.

“Đến rồi, đến rồi, linh đan diệu dược của chàng đến rồi.” Triệu Doanh Doanh lẩm bẩm, vòng tay ôm lấy cổ Hoắc Bằng Cảnh, toàn thân như một con bạch tuộc bám chặt lấy hắn.

Hoắc Bằng Cảnh đau đầu đến mức không thể đẩy nàng ra.

Tất nhiên, hắn cũng tham lam cảm giác dễ chịu mà nàng mang lại.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng Hoắc Bằng Cảnh cũng cảm thấy đỡ hơn, hắn khẽ khàn giọng hỏi: “Tại sao không đi của chính?”

Triệu Doanh Doanh đáp: “Ta cảm thấy buổi tối trèo cửa sổ vào sẽ có không khí hơn.”

Đúng là một câu trả lời ngoài dự đoán.

Thực tế, câu hỏi này cũng ngoài dự đoán.

Hắn không ngờ mình lại hỏi một câu vô nghĩa như vậy.

Triệu Doanh Doanh hỏi: “Chàng đỡ hơn chưa?”

Hoắc Bằng Cảnh khẽ ừ một tiếng.

Triệu Doanh Doanh đáp lại một tiếng, rồi không biết nói gì thêm, liền im lặng. Nàng ôm chặt lấy hắn, thân hình mềm mại của thiếu nữ trong vòng tay hắn, Hoắc Bằng Cảnh vốn không phải là người ham mê sắc dục, nhưng lúc này, hắn lại bị khơi dậy chút ham muốn, máu trong người như chảy nhanh hơn.

Triệu Doanh Doanh tất nhiên cảm nhận được điều đó, nàng có chút vui mừng. Dù hắn đã mất trí nhớ, nhưng hắn vẫn không thể cưỡng lại cảm giác với nàng.

Mấy năm qua họ đã có vô số lần “hợp tác ăn ý”, cả hai đều rất quen thuộc với cơ thể đối phương, nàng không hề lạ lẫm với điều này.

“Chàng thấy không, ta đã nói mà, chàng yêu ta, nó cũng yêu ta.” Nàng nói với chút niềm vui thầm kín.

Hoắc Bằng Cảnh cảm thấy lời lẽ như vậy từ một cô nương gia thực sự là kỳ quặc, hắn nói: “Đó chỉ là một loại bản năng.”

Triệu Doanh Doanh phản bác: “Không phải, chàng cũng có vậy với người khác sao?”

Hoắc Bằng Cảnh im lặng.

Tất nhiên là không.

Ở vị trí của hắn, những cảm dỗ đến với hắn rất nhiều, trong đó không thiếu mỹ nhân kế, nhưng những người đó chưa bao giờ làm lòng hắn lay động.

Nàng thì khác.

Nhưng hắn không muốn thừa nhận.

Triệu Doanh Doanh hừ nhẹ một tiếng, hỏi hắn: “Đầu chàng còn đau không?”

Hoắc Bằng Cảnh đáp: “Đỡ rồi.”

Hắn tưởng nàng hỏi câu này là định rời khỏi người hắn, nhưng nàng lại nói: “Ồ, vậy thì ôm thêm chút nữa.”

Hoắc Bằng Cảnh ngược lên, không nói gì, ánh mắt dán vào mắt nàng.

Đôi mắt nàng rất đẹp, dù dung mạo có phần xinh xắn và có chút toan tính, nhưng đôi mắt lại trong veo.

Triệu Doanh Doanh hỏi: “Chàng... nhớ ra điều gì chưa?”

Hoắc Bằng Cảnh lắc đầu: “Chưa.”

Triệu Doanh Doanh thất vọng thở dài, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Không sao, vài ngày nữa chàng chắc chắn sẽ nhớ ra thôi.”

Lát sau, khi cơn đau đầu của Hoắc Bằng Cảnh hoàn toàn giảm bớt, Triệu Doanh Doanh lại lên trèo qua tường trở về Xuân Sơn Viện.

Hoắc Bằng Cảnh chống tay lên bàn, nàng đã rời đi từ lâu, nhưng hơi ấm của nàng dường như vẫn còn lại, không ngừng lớn vồn trong đầu hắn. Dục vọng bị kìm nén lại trỗi dậy, ánh mắt Hoắc Bằng Cảnh càng thêm u ám, sau một lúc do dự, hắn quyết định để mặc cho cảm xúc trỗi dậy.

Nếu đây là mỹ nhân kế của nàng, thì đã thành công. Hoắc Bằng Cảnh nghĩ.

Hắn ngửa cổ, lộ ra chiếc cổ mảnh mai, hơi thở nặng nề hơn.

Chương 112: Ngoại Truyện 11

DTV-EBOOK

Việc Triệu Doanh Doanh muốn từ hôn, Tiêu Hằng hoàn toàn không để tâm, chỉ nghĩ rằng nàng đang giận dữ. Tiêu Hằng không biết lý do khiến nàng giận, nhưng cũng chẳng phải chuyện gì to tát, chỉ cần chuẩn bị vài món quà, nói vài lời ngon ngọt, thì có thể dỗ dành nàng vui vẻ trở lại.

Nhưng hắn không ngờ rằng, thái độ của Triệu Doanh Doanh lại kiên quyết đến vậy, hoàn toàn không bị lay chuyển bởi những lời đường mật của hắn, thậm chí nàng còn lạnh lùng cười nhạo: "Huynh tưởng ta không biết chuyện của huynh và Triệu Uyển Nghiên sao? Huynh thích nàng ta thì cứ đến với nàng ta, đừng đến làm phiền ta."

Sắc mặt Tiêu Hằng thay đổi đôi chút, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường, như thể không hiểu Triệu Doanh Doanh đang nói gì.

"Doanh Doanh, muội đang suy nghĩ linh tinh gì vậy? Ta và tam muội muội thì có thể có chuyện gì chứ? Ai đã nói gì với muội vậy?"

Giữa hắn và Triệu Uyển Nghiên nhiều lắm chỉ là chút ám muội, chưa từng nói rõ điều gì, cũng chưa từng làm điều gì quá đáng. Dù Triệu Doanh Doanh có nghe được điều gì, cũng chẳng có bằng chứng gì cả.

Triệu Doanh Doanh khoanh tay trước ngực, nửa cười nửa không nhìn Tiêu Hằng nói: "Hai người có chuyện gì, trong lòng huynh rõ nhất."

Tiêu Hằng đáp: "Bọn ta không có chuyện gì cả, Doanh Doanh, đừng giận dỗi nữa."

Hai người đứng ngay trước cửa Triệu phủ, xung quanh thỉnh thoảng có người qua lại. Triệu Doanh Doanh không muốn nói nhiều với hắn, lạnh lùng đáp: "Ta không muốn nói nhiều với huynh, tóm lại, ta muốn từ hôn, huynh nghe rõ chưa, đừng đến làm phiền ta nữa."

Nói xong, nàng quay người rời đi cùng với Hồng Miên.

Nhưng thay vì quay trở về phủ, nàng lại đi về hướng ra ngoài.

Tiêu Hằng thấy nàng có điều kỳ lạ, bèn lén lút đi theo.

Hắn trơ mắt nhìn Triệu Doanh Doanh bước vào viện bên cạnh, còn nghe thấy tiếng nam nhân bên trong. Sắc mặt Tiêu Hằng lập tức lạnh lùng, thì ra Triệu Doanh Doanh muốn cắt đứt với hắn là vì đã tìm được người khác rồi.

Tiêu Hằng là người có địa vị cao ở thành Hồ Châu, luôn là kẻ khiến người khác phải ngước nhìn, dù có coi thường ai thì cũng là trong thâm lặng, hắn bề ngoài vẫn luôn giữ vẻ quân tử. Nhưng chưa bao giờ hắn bị người khác coi thường như vậy. Nghĩ đến đây, hắn không khỏi cảm thấy bức tức, liền bước tới gõ cửa viện.

Người mở cửa là một người hầu có khí thế mạnh mẽ. Tiêu Hằng nói: "Ta tìm Triệu Doanh Doanh, xin gọi nàng ra gặp ta."

Triều Nam nhìn thấy người trước mặt xa lạ, lại có vẻ không thiện chí, liền hỏi: "Ngươi là ai?"

Tiêu Hằng nghe thấy giọng điệu của hắn hoàn toàn không để mình vào mắt, sự bức tức trong lòng càng tăng thêm, liền hừ lạnh đáp: "Ta họ Tiêu, tên một chữ Hằng, là vị hôn phu của Triệu Doanh Doanh."

Triều Nam nhú mày, vị hôn phu của Triệu cô nương?

"Đợi một chút, ta sẽ báo lại."

Trong phòng, Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh đang vẽ tranh.

Hôm nay, Triệu Doanh Doanh mang theo hai chiếc bút đến thăm. Khác với kiếp trước, lần này Hoắc Bằng Cảnh tất nhiên vẫn tỏ ra lạnh nhạt. Nhưng so với hôm qua, hôm nay hắn có vẻ dễ chịu hơn một chút. Hắn không từ chối món quà của nàng ngay lập tức, nhưng chỉ nhận một cách lạnh lùng rồi định đuổi khách.

Triệu Doanh Doanh lại tỏ vẻ ủy khuất: "Chàng nhận bút của ta, chẳng lẽ không thử một chút sao? Ta đã rất tâm huyết khi chọn nó, tốn không ít công sức đâu."

Hoắc Bằng Cảnh định nói vài lời khó nghe, rằng nàng nhất quyết tặng nên hắn mới nhận, hắn cũng không cần, nàng còn tỏ vẻ ủy khuất làm gì. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt tủi thân của nàng, Hoắc Bằng Cảnh lại không nói ra được những lời khó nghe đó.

"Vậy được, ta sẽ thử, đa tạ." Hắn nói.

Triệu Doanh Doanh mỉm cười: "Vậy chàng vẽ cho ta một bức tranh nhé?"

Hoắc Bằng Cảnh ngẩng lên nhìn nàng, rồi cuối cùng cũng gật đầu: "Được."

Hoắc Bằng Cảnh ra lệnh cho Triều Bắc chuẩn bị bút mực, giấy và nghiên. Triệu Doanh Doanh tự nhiên tìm một tư thế ngồi, hai người đang định bắt đầu thì nghe thấy Triều Nam đến báo.

“Công tử, Triệu cô nương, bên ngoài có một công tử họ Tiêu, tự nhận là vị hôn phu của Triệu cô nương, muốn gặp cô nương.”

Cả Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh đều sửng lại.

Triệu Doanh Doanh không ngờ Tiêu Hằng lại bám dai như đĩa dúi, đến đây tìm nàng.

Sắc mặt Hoắc Bằng Cảnh thay đổi, nàng đã có vị hôn phu, vậy tại sao lại quẩn quít lấy hắn? Chẳng lẽ thật sự chỉ vì muốn trèo cao?

Hắn nghĩ đến những thay đổi nhỏ nhặt trong mình mấy ngày qua, bỗng cảm thấy nực cười.

Đúng là một mỹ nhân kế hoàn hảo.

Hoắc Bằng Cảnh đặt bút vẽ xuống, nhìn Triệu Doanh Doanh, ánh mắt lạnh lùng: “Đã có vị hôn phu đến tìm, Triệu cô nương nên ra gặp đi.”

Triệu Doanh Doanh đáp: “Chàng chờ ta một chút, ta sẽ quay lại ngay.”

Nàng muốn nói rõ ràng với Tiêu Hằng, không muốn trì hoãn việc từ hôn thêm một phút nào nữa.

Triệu Doanh Doanh vén váy bước nhanh ra cửa, đi thẳng đến cổng, thấy Tiêu Hằng đang chờ bên ngoài.

“Ta đã nói với huynh rồi, ta muốn từ hôn.”

Tiêu Hằng cười lạnh một tiếng, nói: “Tại sao muốn từ hôn? Vì tên nam nhân đó sao?”

Triệu Doanh Doanh gật đầu: “Đúng vậy. Chàng ấy tốt hơn huynh gấp trăm lần, chàng tuấn tú hơn, dịu dàng hơn, chu đáo hơn, trung thành hơn, chức quan cũng lớn hơn huynh.”

Tiêu Hăng nói: "Ta không ngờ muội lại là người tham vọng như vậy."

Triệu Doanh Doanh đáp: "Nhưng dù sao cũng còn tốt hơn huynh, kẻ giả dối. Rõ ràng có mối quan hệ mờ ám với Triệu Uyển Nghiên, mà bên ngoài lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Thôi đi, ta không muốn so đo với huynh nữa, tóm lại chỉ có hai chữ, từ hôn!"

Nói xong, Triệu Doanh Doanh quay người trở lại trong viện, tiện thể ra lệnh cho Triệu Nam: "Triều Nam, đóng cửa!"

Triều Nam nghe lời đóng cửa lại, sau đó mới nhận ra, tại sao hắn lại nghe lời Triệu cô nương như vậy?

Không biết, nhưng cảm giác rất tự nhiên, như thể hắn nên nghe theo lời nàng. Hơn nữa, cảm giác cảnh tượng này rất quen thuộc.

Triệu Doanh Doanh chạy trở lại phòng, Hoắc Bằng Cảnh đang ngồi bên bàn, thấy nàng trở lại, hắn nhìn nàng với ánh mắt nửa cười nửa không. Thật là mặt dày, bị lật tẩy ngay trước mặt hắn, mà vẫn không chút đổi sắc, còn dám quay lại.

Triệu Doanh Doanh chạy đến thở hổn hển, ổn định hơi thở rồi mới nói: "Xong rồi, chúng ta tiếp tục thôi, tướng công."

Hoắc Bằng Cảnh không nhúc nhích, chỉ chăm chú nhìn nàng.

"Người nghĩ ta rất ngu ngốc phải không?"

Giọng điệu của hắn lạnh lùng như lúc mới gặp. Triệu Doanh Doanh ngẩn ra một chút, dù nàng có chậm chạp đến đâu cũng nhận ra sự thay đổi của hắn.

Nàng nghĩ ngợi một chút rồi hiểu ra, Hoắc Bằng Cảnh đang ghen!

Ngay lập tức, nàng cảm thấy vui mừng khôn xiết, ba bước thành hai lao vào lòng Hoắc Bằng Cảnh, ôm chặt lấy hắn, áp má vào má hắn: "Chàng ghen phải không? Hu hu hu, ta thật cảm động. Ta đã biết mà, tình cảm của chúng ta dù có thế nào cũng không thay đổi."

Hoắc Bằng Cảnh muốn nói rằng hắn không phải ghen, làm sao hắn có thể có cảm xúc thấp kém như vậy, hắn chỉ ghét bị người khác lợi dụng. Nhưng thiếu nữ mềm mại đang ở trong vòng tay hắn, hương thơm phảng phất từ nàng quyến rũ hắn, Hoắc Bằng Cảnh chỉ cảm thấy đầu óc mình trở nên trống rỗng.

Trước khi hắn kịp phản ứng, hắn đã hôn lên đôi môi đang mấp máy nói chuyện của nàng.

Đó không phải là nụ hôn thoáng qua như trước, mà là một nụ hôn dài, mang tính xâm lược.

Hắn như thể tự nhiên thành thạo, mút lấy đôi môi mềm mại của nàng, xâm nhập vào miệng nàng, khuấy đảo, liếm mút.

Như thể hắn đã từng làm việc này vô số lần.

Hoắc Bằng Cảnh dần mất kiểm soát, bàn tay to lớn siết chặt lấy eo nàng, tay kia di chuyển trên lưng gầy guộc của nàng.

Chưa đủ, vẫn chưa đủ.

Hắn lật người, đè Triệu Doanh Doanh xuống dưới, tiếp tục nụ hôn cuồng nhiệt không dứt.

Triệu Doanh Doanh cảm nhận được sự nồng nhiệt của hắn, nàng nhiệt tình đáp lại, trong chốc lát cả hai như hóa thành hai con rắn nước quấn lấy nhau, không thể tách rời.

Không biết đã bao lâu trôi qua, cả hai đều đổ một lớp mồ hôi mỏng trên trán.

Triệu Doanh Doanh thở hỗn hển, tay ôm lấy vai Hoắc Bằng Cảnh, không kìm được nụ cười từ khóe mắt lan tỏa ra ngoài, sau đó khẽ hôn lên má hắn.

Hoắc Bằng Cảnh cũng có chút mất kiểm soát, hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, có chút bực bội.

Hoắc Bằng Cảnh buông tay, đứng dậy, xoa xoa thái dương.

Triệu Doanh Doanh nói: "Chàng yêu ta mà, không định chối chứ? Ta nói cho chàng biết, trước đây chàng cũng yêu ta, chàng chỉ là quên mất, nhưng dù chàng có quên, chàng cũng sẽ yêu ta lần nữa."

Hoắc Bằng Cảnh cảm thấy cần phải bình tĩnh lại, nhưng rõ ràng Triệu Doanh Doanh không định cho hắn cơ hội đó, nàng tiến lại gần, hỏi dồn: "Chàng định khi nào đến cầu hôn? Ta đã không thể chờ đợi để được gả cho chàng rồi đó."

Giọng nói ngọt ngào của nàng vang lên bên tai hắn, như một khúc nhạc khiến lòng người xao động, Hoắc Bằng Cảnh rối bời, buột miệng nói: "Ngày mai."

Triệu Doanh Doanh mừng rỡ: "Vậy đã hẹn rồi đấy nhé, ngày mai ta sẽ đợi chàng."

Nàng vui vẻ ôm váy bước ra ngoài, bóng dáng như một con bướm bay lượn, cũng như một cánh hoa hồng phấn.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn theo bóng lưng nàng, tim đập thình thịch.

Triệu Doanh Doanh vui mừng trở về nhà, chờ đợi Hoắc Bằng Cảnh đến cầu hôn.

Sáng sớm hôm sau, nàng dậy sớm, ngồi chờ, còn nhờ Hồng Miên trang điểm thật đẹp cho nàng.

Tiết thay, một buổi sáng đã trôi qua, vẫn không thấy Hoắc Bằng Cảnh đến.

Triệu Doanh Doanh chống cằm, sai Hồng Miên đi xem lần thứ ba mươi ba: "Người mau đi xem hắn đến chưa?"

Hồng Miên thở dài, đi một vòng về rồi nói với Triệu Doanh Doanh: "Cô nương, không có ai đến cả."

Hồng Miên nói: "Cô nương, ngài và vị công tử đó mới quen biết vài ngày, hắn thật sự sẽ đến cầu hôn ngài sao?"

Triệu Doanh Doanh rất kiên định: "Sẽ đến, hắn đã hứa với ta rồi."

Hồng Miên nói: "Nhưng đã lâu như vậy rồi, hắn vẫn chưa đến..."

Chưa dứt lời, đã có một tiểu nha hoàn bước vào báo: "Nhị cô nương, có khách đến, lão gia mời người qua đó."

Triệu Doanh Doanh bật dậy khỏi ghế, chạy thẳng đến Minh Huy Đường.

"Phụ thân, có phải Hoắc công tử đến cầu hôn..." Lời nói của nàng đột ngột dừng lại khi nhìn thấy Tiêu Hằng.

Triệu Doanh Doanh sững sờ, đảo mắt nhìn xung quanh, chắc chắn chỉ có Tiêu Hằng, trái tim nàng lại trĩu nặng.

"Huynh đến làm gì?" Triệu Doanh Doanh hỏi không mấy vui vẻ.

Tiêu Hằng đã nghe thấy giọng nói phẫn khích của nàng, cười mỉa nói: "Xem ra Doanh Doanh thực sự rất thích hắn. Ta hôm nay đến đây, là để thành toàn cho Doanh Doanh, đến tù hôn."

Sắc mặt Triệu Mậu Sơn có chút không vui, ông khá hài lòng với Tiêu Hằng, nhưng tiếc là...

Tiêu Hằng ngạo nghễ nói: "Nếu Doanh Doanh đã quyết tâm muốn lấy hắc, ta chỉ có thể thành toàn cho muội, mong rằng Doanh Doanh sau này không hối hận."

Tiêu Hằng nói xong, lại cúi chào Triệu Mậu Sơn: "Bá phụ, cuối cùng cũng là do ta không có duyên làm hiền tế của người."

Triệu Doanh Doanh nói: "Đừng nói trước như vậy, huynh không định lấy Triệu Uyển Nghiên sao? Huynh cưới nàng ta thì vẫn có thể làm hiền tế của phụ thân ta mà."

Sắc mặt Tiêu Hằng trở nên khó coi, hắc có ý định đó, nhưng Triệu Doanh Doanh nói như vậy, lại khiến hắc khó mà nói ra.

"Doanh Doanh đùa rồi, ta và tam cô nương trong sạch."

Triệu Doanh Doanh: "Được, huynh tin hai người trong sạch, vậy thì trong sạch đi."

Nàng cũng không muốn quẩn, chỉ cần từ hôn với nàng là tốt rồi.

Tiêu Hằng đang định mở miệng, thì nghe thấy hạ nhân vội vàng chạy đến báo: "Lão... lão gia... bên ngoài..."

"Bên ngoài có một vị Hoắc công tử đến, nói là đến cầu hôn."

Chương 113: Ngoại Truyện 12

DTV-EBOOK

Hạ nhân vừa dứt lời, những người có mặt đều sững sờ.

Tiêu Hằng không ngờ kẻ được gọi là “gian phu” lại đến nhanh như vậy. Hắn vừa mới từ hôn trước đó không lâu, mà tên “gian phu” này đã lập tức đến cầu hôn, quả thực đáng hận! Chỉ là, vốn dĩ hắn luôn giữ dáng vẻ ôn nhuận quân tử, không tiện bộc phát ra mặt, đành phải đè nén cảm xúc, giả vờ trấn tĩnh.

Về phần Triệu Mậu Sơn, ông cũng không giấu được vẻ ngạc nhiên. Sau khi Triệu Doanh Doanh gây ra hàng loạt chuyện rắc rối, ông đã cho người điều tra rõ ràng. Nhưng vẫn không phát hiện điều gì bất thường. Xem ra, vị công tử trẻ tuổi sống cạnh nhà đó chỉ là một thư sinh từ Kinh thành đến, gia cảnh tầm thường, ngoài ra không có gì đáng nói.

Ông không hiểu vì sao thê tử đã qua đời nhiều năm của mình lại khẳng định người này mới chính là phu quân định mệnh của nhi nữ hai người. Ông chỉ có thể nghĩ, có lẽ hắn có tài năng xuất chúng, tương lai ắt thành danh. Nhưng mà, hắn đến nhanh như thế này, đúng là khiến người khác khó xử.

Triệu Mậu Sơn khẽ nhíu mày. Nhưng người đã đến tận cửa, không thể từ chối ngay ngoài cổng. Ông đành sai hạ nhân mời người vào trước, chuyện cầu hôn tính sau.

Triệu Doanh Doanh vừa lấy lại tinh thần, bị niềm vui bất ngờ làm cho choáng váng. Nàng còn tưởng rằng...

Cũng may, cũng may, hắn vẫn đến.

Triệu Doanh Doanh lòng nóng như lửa đốt, nhìn chằm chằm về phía cửa, hận không thể lập tức chạy ra ngoài đón hắn:

“Phụ thân, người mau để chàng vào đi.”

Triệu Mậu Sơn và Tiêu Hằng đều nhìn thấy sự sốt ruột của nàng, ánh mắt thoáng chút phức tạp. Tiêu Hằng mỉm cười, hỏi:

“Doanh Doanh và vị này dường như rất thân thiết. Không biết hai người quen nhau từ khi nào?”

Triệu Doanh Doanh đáp:

“Kiếp trước.”

Tiêu Hằng: “...”

Hắn chỉ cho rằng nàng đang nói nhảm, muốn qua loa với mình, trong lòng càng thêm khó chịu. Việc từ hôn đã nói rõ ràng, giờ ở lại đây cũng không còn ý nghĩa gì. Hắn xoay người định rời đi, nhưng lại nghĩ, mình nhất định phải xem thử người này là ai, dựa vào đâu mà có thể vượt mặt hắn?

Tiêu Hằng bèn dừng bước, thản nhiên ngồi xuống.

Triệu Doanh Doanh liếc hắn một cái, nói đầy châm chọc:

“Huynh còn chưa đi sao?”

Tiêu Hằng bị nàng ghen hòng, sắc mặt có chút khó coi, bèn nói:

“Ta và Doanh Doanh dẫu sao cũng có chút tình nghĩa. Tuy không thể làm phu thê, nhưng vẫn có thể làm huynh muội. Ta có thể giúp Doanh Doanh xem xét, liệu người này có đáng tin hay không.”

Triệu Doanh Doanh hừ lạnh:

“Dù sao thì vẫn đáng tin hơn huynh.”

Ý khinh miệt trong lời nàng không hề che giấu, khiến Tiêu Hằng có chút khó chịu.

Nhưng hắn không tin người mà nàng tìm đến có thể tốt hơn mình, bèn quyết định ở lại, khiến kẻ đó phải tự thấy thua kém.

Khi hai người đang nói chuyện, Hoắc Bằng Cảnh được hạ nhân dẫn vào.

Từ xa, hắn đã nhìn thấy bóng dáng Triệu Doanh Doanh cùng hai người khác bên cạnh nàng. Hắn khựng bước, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác khó tả.

Hôm qua, khi đồng ý với nàng, hắn thực sự không hiểu nổi bản thân. Có một thứ gì đó thôi thúc hắn, tựa như một giọng nói vang lên trong đầu: Đây là điều tất yếu.

Điều này, với một người như Hoắc Bằng Cảnh, quả thực là chuyện điên rồ.

Hắn vốn là người thận trọng, luôn tính toán kỹ càng, dù đối với bất kỳ ai cũng không hoàn toàn tin tưởng. Nhưng với Triệu Doanh Doanh, mọi nguyên tắc của hắn dường như đều bị phá vỡ.

Hắn sai bước đến hành lang, thi lễ với Triệu Mậu Sơn:

“Gặp qua bá phụ.”

Dáng người hắn cao lớn, phong thái tự tin, bước đi nhẹ nhàng mà toát ra khí thế khiến người khác bất giác kiêng dè. Triệu Mậu Sơn và Tiêu Hằng đều ngỡ ngàng.

Tiêu Hằng nhìn kỹ, phát hiện diện mạo của hắn còn hơn hắn mình. Hắn ta nhất thời cứng họng, nhưng không muốn bị lép vế, bèn nhanh chóng nghĩ cách lên tiếng.

Hoắc Bằng Cảnh tiếp tục:

“Đột ngột đến đây, thật thất lễ. Tiểu sinh họ Hoắc, tên Bằng Cảnh, tự Quan Sơn, là người Kinh thành. Hiện tại đang làm quan tại Kinh thành. Tiểu sinh vừa gặp Doanh Doanh đã xiêu lòng, mong bá phụ đồng ý gả nàng cho tiểu sinh.”

Nghe đến đây, cả Tiêu Hằng lẫn Triệu Mậu Sơn đều nhú mày.

Cả hai không ngờ Hoắc Bằng Cảnh lại là quan viên ở Kinh thành.

Tiêu Hằng vốn nghĩ hẳn chỉ là một thư sinh nghèo, hóa ra đã làm quan, nhưng không rõ là quan chức gì... Dù sao đi nữa, làm quan ở Kinh thành dù là cửu phẩm, cũng vẫn hơn quan ngũ, lục phẩm ở địa phương.

Tiêu Hằng không thể giữ được vẻ mặt điềm tĩnh, khóe miệng hơi giật giật.

Còn Triệu Mậu Sơn thì càng bất ngờ. Ông lập tức nhìn Hoắc Bằng Cảnh bằng con mắt khác. Nếu là quan chức Kinh thành, thì quả thực là người có phúc phận.

“Ồ, vậy ta sẽ gọi ngươi là Quan Sơn nhé. Triệu Mậu Sơn nói.

Hoắc Bằng Cảnh khẽ gật đầu:

“Vâng, bá phụ.”

Triệu Mậu Sơn liếc nhìn nhi nữ mình, trong lòng bỗng cảm thấy tự hào. Hóa ra nhi nữ ông vẫn rất giỏi giang. Nhìn sang Tiêu Hằng, ông lại thấy ngại ngùng. Hiền tế cũ và hiền tế mới cứ đứng cạnh nhau thế này, thật sự rất khó xử...

Triệu Mậu Sơn đang định tìm lý do để tiễn Tiêu Hằng thì hẳn đã mở lời trước:

“Hoắc huynh trẻ tuổi tài cao nhỉ?”

Hoắc Bằng Cảnh dường như mới để ý đến hắc tử, ánh mắt lướt qua nhàn nhạt, như thể không hề coi đối phương ra gì:

“Vị này là?”

Tiêu Hằng sắc mặt hơi xanh, nghiêng răng nói:

“Quên mất chưa giới thiệu. Tại hạ là hôn phu trước của Doanh Doanh, họ Tiêu tên Hằng, nhi tử Thái thú Hồ Châu, trước đây đã đỗ đạt, hiện đang làm quan tại Tương Châu.”

Hắc tử danh gia thế, mong có thể áp đảo Hoắc Bằng Cảnh.

Hoắc Bằng Cảnh nghe xong, khẽ “ồ” một tiếng, đáp:

“Hóa ra là hôn phu trước của Doanh Doanh. Đã là hôn phu trước, không biết hôm nay lấy thân phận gì mà ở đây?”

Lời nói không chút nể nang của hắc tử khiến Tiêu Hằng á khẩu, chỉ có thể giữ vẻ cười gượng gạo:

“Tuy không thể làm phu thê, nhưng quen biết với Doanh Doanh một thời gian, cũng coi như nửa phần huynh trưởng.”

Triệu Doanh Doanh lập tức ngắt lời:

“Ai xem huynh là huynh trưởng? Đừng tự dát vàng lên mặt mình nữa có được không?”

Tiêu Hằng bị nàng vạch trần, không biết giấu mặt đi đâu. Nhưng nếu bây giờ bỏ đi, thì quá là mất mặt. Hắc tử đành nói:

“Doanh Doanh, ta biết muội vì hắc tử mà muốn từ hôn với ta. Ta không biết hắc tử đã nói gì với muội, nhưng tình cảm của chúng ta bao năm qua không phải giả dối...”

Triệu Doanh Doanh nhúu mày, ngắt lời hần:

“Đừng nói nữa! Rõ ràng là huynh dan díu không rõ ràng với Triệu Uyển Nghiên, thế mà lại muốn đổ vấy cho ta trước? Dù không có chàng, ta cũng muốn từ hôn với huynh. Ta ghét nhất loại người giả nhân giả nghĩa như huynh.”

Tiêu Hằng không còn giữ được vẻ mặt tươi cười, lạnh lùng nói:

“Doanh Doanh, ta biết muội bị hần làm mờ mắt. Nhưng hần nói làm quan ở Kinh thành, muội làm sao biết thật giả? Có khi hần chỉ lừa muội, căn bản không làm quan. Dù cho có làm thật, ở độ tuổi này hần đáng lẽ đã thành thân, nay lại cầu hôn muội, rất có khả năng là muốn muội làm thiếp!”

Hoắc Bằng Cảnh khẽ cười, ánh mắt tràn đầy tự tin như thể mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát. Hần lạnh nhạt nhìn Tiêu Hằng:

“Thật không may, ở Kinh thành ta cũng có chút tiếng tăm. Nếu phái người đi điều tra, chắc chắn sẽ tra được rõ ràng.”

Tiêu Hằng cười nhạt:

“Ồ? Không biết ‘chút tiếng tăm’ là lớn đến đâu? Chẳng lẽ tìm bừa ai đó ở Kinh thành hỏi thăm cũng biết tên người?”

Hoắc Bằng Cảnh thu ánh mắt lại, khẽ gật đầu:

“Nếu công tử nghi ngờ, cứ phái người về Kinh thành hỏi thử xem, vị Hoắc thừa tướng kia đã thành thân hay chưa.”

Chương 114: Ngoại Truyện 13

DTV-EBOOK

Câu nói ấy vừa thốt ra, cả phòng lập tức rơi vào tĩnh lặng, không gian im phăng phắc.

Hoắc thừa tướng? Hoắc thừa tướng nào?

Triều đình hiện nay, họ Hoắc làm thừa tướng chỉ có một người, chính là vị Hoắc tướng nổi danh khắp chốn.

Mà người vừa rồi lại nói mình họ Hoắc...

Triệu Mậu Sơn trong lòng giật mình, vội vã định quỳ xuống hành lễ, nhưng Hoắc Bằng Cảnh nhanh tay đỡ ông dậy.

“Bá phụ không cần đa lễ.”

Tiêu Hằng hiển nhiên không ngờ đối phương lại có xuất thân lớn đến vậy, trong lòng không khỏi kinh hãi. Nếu đúng như vậy, thì hẳn chẳng cách nào sánh được với Hoắc Bằng Cảnh.

Sắc mặt Tiêu Hằng tái xanh, đứng ngây ra tại chỗ.

Hoắc Bằng Cảnh liếc hần một cái, chân đá mạnh vào chân Tiêu Hằng:

“Gặp đại nhân mà còn không quỳ?”

Cơn đau thấu xương ở chân khiến Tiêu Hằng ngã quỵ xuống đất. Ngẩng đầu nhìn Hoắc Bằng Cảnh, hắn nghiến răng, không cam lòng chất vấn:

“Người nói người là Hoắc tướng thì là Hoắc tướng sao? Từ Hồ Châu đến Kinh thành, đi đi về về ít nhất cũng mất hai tháng.

Làm sao kiểm chứng được?”

Tiêu Hằng là thư sinh yếu đuối, chưa từng luyện võ. Cú đá vừa rồi của Hoắc Bằng Cảnh khiến hắn toát mồ hôi lạnh, giọng nói cũng run rẩy.

Nghe hắn nói, trong lòng Triệu Mậu Sơn cũng dấy lên chút nghi ngờ. Nói cho cùng, chỉ dựa vào lời hắn, quả thật khó mà chắc chắn...

Hoắc Bằng Cảnh hơi nheo mắt, khẽ cười, không trả lời câu hỏi của Tiêu Hằng. Hắn chỉ giơ tay, rút thanh đao bên hông, kề thẳng vào cổ Tiêu Hằng.

Lưỡi đao lạnh buốt khiến Tiêu Hằng rụt người, giọng run rẩy:

“Ngươi... ngươi muốn làm gì?”

“Chỉ riêng những lời ngươi vừa nói đã là tội bất kính với bản tướng. Nếu bản tướng xử lý ngươi, cũng là lẽ thường tình.” Giọng nói của Hoắc Bằng Cảnh mang theo uy áp của kẻ bề trên, đến mức ngay cả Triệu Mậu Sơn bên cạnh cũng toát mồ hôi lạnh.

Tiêu Hằng bị lời nói ấy dọa cho cứng họng, chỉ dám im lặng nhìn chằm chằm vào lưỡi đao sát bên cổ mình, trong lòng sợ hãi tột độ. Hắn chỉ muốn tìm lại chút thể diện, chứ không định đánh đổi mạng sống của mình.

“Ta tin... ta tin... Là ta có mắt không trông, mạo phạm Hoắc tướng...” Tiêu Hằng nghiêng rằng, khó khăn nhượng bộ.

Hoắc Bằng Cảnh lạnh nhạt hừ một tiếng, cười khẩy:

“Đúng là vô dụng.”

Vừa không có mắt nhìn, lại chẳng có chút khí khái.

Hắn thu đao, chỉ buông một chữ:

“Cút.”

Tiêu Hằng được người hầu đỡ dậy, chập vật khập khiễng rời khỏi Triệu phủ trong sự nhục nhã.

Triệu Mậu Sơn còn chưa kịp hoàn hồn sau không khí căng thẳng vừa rồi thì đã thấy nhi nữ không tim không phổi của mình chạy ngay đến trước mặt Hoắc Bằng Cảnh, vỗ tay khen ngợi đầy vui sướng:

“Tướng công của ta thật lợi hại, thật khí phách!”

Triệu Mậu Sơn lau mồ hôi trên trán.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn Triệu Doanh Doanh, không hiểu sao khi nghe lời khen của nàng, trong lòng hắn lại có chút vui vẻ.

Triệu Mậu Sơn vội lên tiếng xoa dịu bầu không khí:

“Hoắc đại nhân, mời ngồi, mời ngồi. Người đâu, mau dâng trà cho Hoắc đại nhân.”

Hoắc Bằng Cảnh nói:

“Bá phụ không cần khách khí. Hôm nay ta đến đây là vì một chuyện, không biết bá phụ có thể đồng ý?”

Triệu Mậu Sơn cười ngượng:

“Được Hoắc đại nhân để mắt tới, đó là phúc khí của nhà chúng ta.”

Thế là hôn sự của hai người được định đoạt không chút dị nghị. Sau nỗi sợ hãi ban đầu, Triệu Mậu Sơn lại cảm thấy tự hào và hãnh diện. Sau này, ông chính là nhạc phụ của Hoắc tướng!

Triệu Doanh Doanh và Hoắc Bằng Cảnh đi dạo trong hoa viên, nàng không kìm được hỏi:

“Sao giờ chàng mới tới?”

Hoắc Bằng Cảnh ngẩng đầu, hỏi lại:

“Nếu ta không đến thì sao?”

Triệu Doanh Doanh lắc đầu:

“Sẽ không đâu, chàng đã hứa với ta rồi, chắc chắn chàng sẽ đến.”

Nàng dường như hoàn toàn tin tưởng hẳn. Nghĩ đến lời nàng từng nói, Hoắc Bằng Cảnh không khỏi băn khoăn, chẳng lẽ bọn họ thật sự từng là phu thê?

Nhưng hẳn và Triệu Doanh Doanh rõ ràng là hai người thuộc hai thế giới khác nhau, sao có thể đến với nhau?

Hoắc Bằng Cảnh hồi thần, đột nhiên hỏi:

“Ta có chút tò mò, trước đây nàng đã làm thế nào để ta thích nàng?”

Triệu Doanh Doanh đáp:

“Ta không biết, là chàng thích ta trước mà.”

Hoắc Bằng Cảnh nhú mày:

“Ta thích nàng trước?”

Làm sao có thể?

Triệu Doanh Doanh gật đầu:

“Đúng vậy, là chàng thích ta trước. Chàng còn nói chàng là Nguyệt Thần, lén tiếp cận ta.”

“Không thể nào.” Hoắc Bằng Cảnh không tin mình sẽ làm những chuyện như vậy.

Triệu Doanh Doanh nghiêng đầu:

“Sao lại không? Có lẽ là do chàng thấy ta đẹp, vừa gặp đã động lòng rồi.”

Nói xong, nàng như chợt nghĩ ra điều gì, vui mừng nắm lấy cánh tay hắn:

“Khoan đã! Vậy là chàng tin lời ta nói rồi đúng không?”

Nàng hưng phấn kéo tay hắn, không ngừng đong đưa, nét mặt đầy vẻ ngây thơ hồn nhiên. Gió nhẹ thổi qua, cuốn những cánh hoa đào rơi xuống, đậu trên tóc nàng. Hoắc Bằng Cảnh đưa tay gạt cánh hoa đi, lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác mềm mại lạ kỳ.

Sau khi hôn sự được định, Triệu gia liền tất bật chuẩn bị hôn lễ. Một là Triệu Mậu Sơn bị khí thế của Hoắc Bằng Cảnh làm khiếp sợ, sợ xảy ra chuyện không hay khiến hắn không vui. Hai là ông lo Hoắc Bằng Cảnh sẽ đổi ý, nên muốn nhanh chóng gả Triệu Doanh Doanh đi.

Sau khi Triệu Doanh Doanh từ hôn Tiêu Hằng, Triệu Uyển Nghiên vốn rất vui mừng, cho rằng cơ hội của mình đã đến. Nhưng Tiêu Hằng lại tránh nàng ta như tránh tà.

Chuyện này hoàn toàn trái với những gì nàng mong đợi, khiến Triệu Uyển Nghiên không khỏi căm phẫn.

Hơn nữa, Triệu Doanh Doanh vừa từ hôn đã lập tức có được một hôn sự tốt hơn, càng làm Triệu Uyển Nghiên khó chịu.

Nhưng nàng ta không làm gì được.

Triệu Uyển Nghiên từng thử tiếp cận Hoắc Bằng Cảnh, giống như cách nàng ta từng tiếp cận Tiêu Hằng. Nhưng Hoắc Bằng Cảnh không giống Tiêu Hằng, hắn hoàn toàn không cho nàng chút cơ hội nào, thậm chí coi nàng ta như không tồn tại. Trong mắt hắn, chỉ có mỗi Triệu Doanh Doanh.

Ngày chờ đợi thành hôn dài đằng dặc, Triệu Doanh Doanh mong ngóng mãi, cuối cùng cũng đến ngày cưới.

Trong tân phòng, nàng háo hức chờ Hoắc Bằng Cảnh đến.

Hoắc Bằng Cảnh vén khăn trùm đỏ, đập vào mắt hắn là gương mặt tươi cười rạng rỡ.

Triệu Doanh Doanh nhào vào lòng hắn, nói:

“Tốt quá rồi, cuối cùng chúng ta lại là phu thê.”

Hoắc Bằng Cảnh ôm lấy nàng, dẫn đến bên giường, cả hai cùng ngã vào trong màn trướng đỏ.

Triệu Doanh Doanh nằm nghiêng, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của Hoắc Bằng Cảnh, hơi thở của hắn phả lên tai nàng, khiến tim nàng đập loạn. Dù đã từng trải qua đêm động phòng, nhưng khi ở khoảnh khắc này, nàng vẫn không khỏi hồi hộp.

“Tướng công...” Nàng khẽ gọi, nhìn gương mặt ngày một gần hơn của hắn.

Bỗng nhiên, tiếng gà gáy vang lên, phá tan bầu không khí mờ ám.

Mọi thứ trước mắt đều tan biến, Triệu Doanh Doanh khẽ mở mắt, ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào làm nàng tỉnh giấc.

Hóa ra chỉ là một giấc mơ.

Nghe thấy người bên cạnh động đậy, Hoắc Bằng Cảnh siết chặt vòng tay, kéo nàng vào lòng, cầm hân cộ nhẹ lên đầu nàng.

Triệu Doanh Doanh lười biếng cất tiếng:

“Tướng công, vừa rồi ta mơ một giấc mơ.”

Nghĩ đến trong mơ Hoắc Bằng Cảnh không yêu mình, nàng liền ôm chặt lấy hân hơn.

Hoắc Bằng Cảnh nhắm mắt hỏi:

“Mơ gì?”

Triệu Doanh Doanh đáp:

“Mơ thấy chàng không yêu ta, hừ.”

Hoắc Bằng Cảnh mở mắt:

“Chỉ là mơ thôi.”

Triệu Doanh Doanh ừ một tiếng, rồi nói với vẻ tự hào:

“Nhưng không sao, cuối cùng chàng vẫn yêu ta.”

Nàng kể tỉ mỉ giấc mơ của mình, kể mãi đến khi trời sáng rõ. Hoắc Bằng Cảnh ôm lấy nàng, khẽ gật đầu, sau đó những nụ hôn dịu dàng liên tiếp hạ xuống.

“Nếu vậy, chúng ta hãy tiếp tục giấc mơ đó đi.”

Nói rồi, hân cúi người phủ xuống.

Chương 115: Ngoại Truyện Hiện Đại (1)

DTV-EBOOK

Nội dung tóm tắt:

Người đẹp gốc nghề × Nam thần phúc hắc lạnh lùng (Ngoại truyện hiện đại).

Lần đầu tiên Triệu Doanh Doanh gặp Hoắc Bằng Cảnh là vào mùa hè năm đó.

Mẹ cô phải đi công tác hai tháng, nên đành giao cô cho ba chăm sóc. Ba mẹ đã ly hôn hơn mười năm. Lý do ly hôn là vì ba ngoại tình, mẹ không thể chịu được, kiên quyết ly hôn. Mẹ không đòi bất cứ tài sản gì, chỉ yêu cầu được đưa Triệu Doanh Doanh đi theo. Ba biết mình sai, đồng ý với yêu cầu của mẹ, đồng thời cho mẹ một khoản tiền. Từ đó, Triệu Doanh Doanh sống cùng mẹ.

Ba cô dường như luôn cảm thấy áy náy với mẹ, thỉnh thoảng gọi điện thoại hỏi han Triệu Doanh Doanh. Thực ra, lý do gọi cô chỉ là cái cớ, lần nào cũng hỏi vài câu rồi nhanh chóng chuyển sang hỏi về tình hình của mẹ. Mẹ từng dặn không được nói bất cứ điều gì với ba, nên Triệu Doanh Doanh chỉ qua loa cho xong.

Nhưng ba cô cũng không thường xuyên đến gặp cô và mẹ. Suốt hơn mười năm, số lần cô gặp ba chỉ đếm trên đầu ngón tay. Đến cả sinh nhật cô, ba cũng hiếm khi xuất hiện, chỉ gửi tặng những món quà đắt tiền.

Triệu Doanh Doanh biết rõ, vì ba đã tái hôn, và người phụ nữ rất ghét việc ba liên lạc với hai mẹ con.

Nhưng cô không quan tâm, cũng không có tổn thương tâm lý gì từ thời thơ ấu. Việc ba đến hay không chẳng quan trọng, miễn gửi quà và tiền là được. Nhận được quà, cô sẽ vui vẻ, sau đó dùng tiền của ba để mua những thứ mình thích.

Năm nay cô vừa tròn 16 tuổi, mẹ không yên tâm để cô tự đi tàu hỏa một mình. Nhưng Triệu Doanh Doanh tự tin trấn an mẹ:

“Mẹ yên tâm đi, con lớn rồi, có thể tự chăm sóc mình mà.”

Lương Nguyệt Bình thở dài. Một mình bà nuôi con, phải làm việc vất vả, không còn cách nào khác. Bà nhìn chuyến tàu còn chưa bắt đầu soát vé, dặn dò cô:

“Đến đó rồi, con phải tự chăm sóc bản thân, cố gắng đừng xung đột với các em. Nếu có chuyện gì, cũng đừng nhẫn nhịn, đừng để bị bắt nạt.”

“Dạ, con biết rồi mẹ.” Triệu Doanh Doanh ngoan ngoãn đáp lời.

Cô có một em gái và một em trai cùng cha khác mẹ. Em gái chỉ kém cô bốn tháng – bằng chứng rõ ràng nhất cho việc ba ngoại tình.

Khi đến giờ soát vé, hàng người nối dài chờ đợi, Triệu Doanh Doanh kéo vali, vẫy tay chào mẹ:

“Được rồi, không sao đâu mẹ, mẹ mau đi đi.”

Cô vừa nói vừa kéo vali chen vào đám đông. Trong suy nghĩ của mình, chuyến đi này sẽ chẳng có gì đáng bận tâm. Chẳng qua là ở nhà ba hai tháng, thì có gì to tát đâu?

Mẹ lo cô bị bắt nạt, nhưng cô nghĩ mẹ lo xa. Với sự thông minh lanh lợi của mình, làm sao cô có thể bị bắt nạt được chứ?

Việc soát vé diễn ra nhanh chóng, cô kéo vali tự tin bước lên tàu. Sau một giấc ngủ ngon, cô đã đến thành phố của ba.

Xuống tàu theo dòng người, cô bắt đầu nghĩ cách đến nhà ba. Phương án nhanh nhất là gọi taxi, nhưng vừa nghĩ đến đây, cô mới phát hiện... ví tiền đã mất.

Chắc hẳn lúc xuống tàu, cô đã bị móc túi. Triệu Doanh Doanh trợn tròn mắt, không ngờ sự thông minh của mình lại nhanh chóng gặp thất bại.

Đứng giữa dòng xe cộ đông đúc, cô sững người một lúc. Không có tiền, không thể gọi taxi, ngay cả đi xe buýt cũng không được.

Suy nghĩ một hồi, cô nhìn thấy một anh chàng trông rất đẹp trai đứng bên đường. Lấy hết can đảm, cô bước tới hỏi:

“Chào anh, ví em bị trộm mất, anh có thể cho em mượn chút tiền để bắt taxi không?”

Người anh đẹp trai đó chính là Hoắc Bằng Cảnh.

Từ nhỏ, Triệu Doanh Doanh đã được khen là xinh xắn, cô cũng biết đó là lợi thế của mình. Vì thế, khi hỏi mượn tiền, cô cố tỏ ra ngoan ngoãn nhất có thể. Cô nghĩ, chẳng ai nỡ từ chối một cô gái dễ thương như mình, huống chi cô sẽ trả lại tiền mà.

Nhưng anh chàng đẹp trai chỉ liếc nhìn cô một cái, mặt không cảm xúc, lạnh lùng từ chối:

“Không.”

Anh cúi đầu xem đồng hồ, vẻ mặt như có phần không kiên nhẫn. Vài giây sau, anh gọi taxi rồi đi.

Triệu Doanh Doanh đứng đó, trơ mắt nhìn bóng lưng anh xa dần. Lần gặp gỡ đầu tiên ấy, quả thật không mấy vui vẻ.

Không ngờ, đến chiều hôm đó, cô lại gặp Hoắc Bằng Cảnh lần nữa.

Lần này, cách cô giải quyết là chặn một chiếc taxi, báo địa chỉ nhà ba mình. Đến nơi, cô để ba xuống thanh toán tiền. Cô tự thấy mình thông minh vô cùng.

Triệu Mậu Sơn xách vali của cô lên lầu, vừa hỏi han vừa cố gắng tỏ ra gần gũi. Nhưng dù cố gắng thế nào, khoảng cách giữa họ vẫn luôn hiện hữu. Khi ông ly hôn với mẹ, cô chỉ mới vài tuổi. Giờ đây, con gái đã trở thành thiếu nữ duyên dáng, khiến ông không khỏi cảm thán thời gian trôi nhanh.

“Doanh Doanh, đi đường có mệt không con?”

“Cũng không ạ.”

“Có thiếu tiền tiêu không?”

“Không thiếu.”

Mỗi tháng, Triệu Mậu Sơn đều gửi cho cô một khoản tiền. Lương Nguyệt Bình không ngăn cản, cũng không can thiệp. Bà còn cho cô tiền sinh hoạt, nên cô chẳng thiếu thốn gì.

Triệu Mậu Sơn gật đầu, nhất thời không biết nói gì thêm, đành im lặng. May mắn là sự im lặng không kéo dài lâu, vì họ đã đến cửa nhà.

Ông mở cửa, để cô bước vào trước. Vừa vào nhà, cô thấy Triệu Uyển Nghiên và Triệu Minh đang ngồi xem TV. Thấy có người vào, hai chị em chỉ liếc mắt, rồi gọi vào bếp:

“Mẹ, chị ấy đến rồi.”

Triệu Mậu Sơn tất nhiên đã báo trước với Lâm Tuệ Lan về việc cô sẽ đến ở.

Lâm Tuệ Lan bước ra từ bếp, nhìn cô với nụ cười khách sáo:

“Đến rồi à, đường đi mệt không con?”

Triệu Doanh Doanh đáp lại bằng một nụ cười lễ phép:

“Dạ không, cảm ơn dì.”

Lâm Tuệ Lan cười:

“Đang chuẩn bị ăn cơm, con rửa tay rồi ra ăn đi.”

Không khí bữa ăn khá thân thiện. Hai chị em dường như không tỏ ra bất mãn gì về sự xuất hiện của cô, khiến cô thở phào nhẹ nhõm. Trong suy nghĩ, cô đã chuẩn bị tinh thần cho một trận đấu trí với hai chị em này.

Nhưng khi cô vừa thả lỏng, Triệu Uyển Nghiên bỗng lên tiếng:

“Chị Doanh Doanh, chúng ta cùng xuống dưới đổ rác đi, tiện thể em dẫn chị đi dạo quanh khu một chút.”

Triệu Mậu Sơn nghe thấy vậy, vui vẻ nói:

“Doanh Doanh, con đi cùng em đi. Hai đứa bằng tuổi nhau, chắc sẽ có nhiều chuyện để nói.”

Cô theo Triệu Uyển Nghiên xuống dưới, đổ rác xong thì cô bé đề nghị mua kem. Không nghĩ ngợi nhiều, cô đồng ý.

Triệu Uyển Nghiên dẫn Triệu Doanh Doanh đến một chỗ, bảo cô đợi một chút. Ban đầu, cô không suy nghĩ gì nhiều, nhưng chờ mãi, mười phút trôi qua mà vẫn không thấy bóng dáng em gái đâu.

Thời tiết vốn đã oi bức, trời dần tối, muối cũng bắt đầu bu lại. Làn da mỏng manh của cô nhanh chóng bị muối đốt sưng tấy, khó chịu không chịu được.

“Sao con bé vẫn chưa quay lại chứ?” Triệu Doanh Doanh lẩm bẩm, bực bội. Chờ thêm mười phút nữa, cô cuối cùng nhận ra mình có lẽ đã bị lừa.

Không nhầm đâu, chắc chắn là Triệu Uyển Nghiên cố ý bỏ rơi cô ở đây.

Triệu Doanh Doanh tức giận, không ngờ em gái lại gian xảo như vậy. Đầu tiên là tỏ ra thân thiện, rồi nhân lúc cô mất cảnh giác mà chơi xỏ. Cô đứng đó một lúc, giận dữ, nhưng quyết định không thể ngồi chờ mãi.

Vấn đề là cô không biết đường về nhà.

Không sao, cô có thể hỏi đường.

Nghĩ vậy, cô lập tức chặn một người qua đường:

“Chào anh, anh biết đường về nhà em không?”

Không ngờ người cô chặn lại chính là Hoắc Bằng Cảnh – chàng trai đã từ chối cô ở nhà ga.

Cả hai đều sửng sờ.

Triệu Doanh Doanh nhìn anh, nhớ lại ấn tượng tồi tệ trước đó, cảm thấy hối hận vì đã hỏi anh. Nhưng lời đã thốt ra, cô đành tiếp tục:

“Nhà em ở...”

Còn chưa kịp nói hết, Hoắc Bằng Cảnh đã ngắt lời, giọng lạnh lùng:

“Không biết.”

Nói xong, anh xoay người định rời đi.

Triệu Doanh Doanh tức giận nhìn theo bóng lưng anh, lẩm bẩm:

“Kiêu căng cái gì chứ, thật là...”

Cô chuyển sang hỏi người khác. Lần này, người qua đường hỏi lại:

“Em gái, em nói nhà em ở tòa mấy, số phòng bao nhiêu?”

Cô mới giật mình nhận ra, đúng rồi, cô quên không nói chi tiết.

“Em... quên mất rồi.” Cô cố gắng nhớ lại, nhưng không tài nào nhớ ra số phòng cụ thể.

Sự thất vọng tràn ngập, cô tự thấy mình giống như kẻ thất bại.

Lúc này, muối bắt đầu tấn công mạnh mẽ hơn, cô không thể tiếp tục đứng đó. Quyết định tự mình mò đường, cô đi lòng vòng quanh khu phố. Nhưng đi một hồi lâu, cô vẫn chẳng tìm được nhà.

Người trong khu dần ít đi, trời cũng bắt đầu tối hảm. Triệu Uyển Nghiên vẫn không quay lại. Cô sốt ruột, tiếp tục chặn một người qua đường để hỏi.

Không ngờ, lần này vẫn là Hoắc Bằng Cảnh.

Cả hai lại sững sờ.

Triệu Doanh Doanh không tin nổi, còn Hoắc Bằng Cảnh thì bất ngờ khi thấy cô vẫn lang thang sau hai tiếng.

Cô vừa định mở miệng thì anh đã ngắt lời:

“Tôi không biết nhà em ở đâu.”

Giọng điệu anh rõ ràng không muốn phí thời gian, khiến cô tức giận:

“Tôi đâu có hỏi anh!”

Quay đi, cô vô tình nhận ra tòa nhà trước mặt quen thuộc – chính là nơi ba đã đưa cô vào lúc đến.

“Nhà tôi ở đây!” Cô hả hê chỉ tay vào tòa nhà, ngẩng cao đầu bước vào.

Hoắc Bằng Cảnh nhìn theo, nhíu mày. Anh cũng bước vào theo sau cô.

Triệu Doanh Doanh quay lại, cảnh giác hỏi:

“Sao anh lại theo tôi về nhà?”

Anh chỉ tay vào thang máy bên cạnh, nơi có thông báo “Hỏng”:

“Chỉ còn thang máy này hoạt động.”

Cô “ồ” một tiếng, im lặng không nói gì thêm.

Cả hai cùng bước vào thang máy, và vô tình bấm cùng một tầng.

Triệu Doanh Doanh tròn mắt:

“Anh không phải đang theo dõi tôi đấy chứ? Tôi biết mình xinh, nhưng anh đừng có mơ làm chuyện xấu!”

Hoắc Bằng Cảnh bất lực đáp:

“Tôi về nhà mình.”

Cô vẫn tỏ vẻ nghi ngờ, đứng nép vào góc thang máy để giữ khoảng cách an toàn.

Thang máy dừng, cửa mở. Cả hai bước ra.

Hoắc Bằng Cảnh rút chìa khóa mở cửa, nhưng không vào ngay, mà quay lại nhìn cô, ánh mắt như chế giễu.

Cô bấu môi, định gõ cửa nhà mình thì phát hiện người mở cửa là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ.

“Cô là ai?”

Cô chết lặng tại chỗ, không biết trả lời sao. Hoắc Bằng Cảnh nhướn mày, vẻ mặt rõ ràng đang nói: “Thật buồn cười.”

Lúc này, cửa căn hộ bên cạnh mở ra, ba cô bước ra:

“Doanh Doanh, con về rồi? Em gái con đâu?”

Cô tức giận định kể tội Triệu Uyển Nghiên:

“Ba, con muốn nói với ba chuyện này, cô ta thật quá đáng...”

Chưa dứt lời, tiếng khóc nức nở vang lên từ phía sau.

“Chị ơi, hóa ra chị ở đây! Chị đi đâu mà không nói với em? Em lo lắng lắm, tưởng chị bị lạc, tìm chị suốt hai tiếng trong khu!”

Triệu Uyển Nghiên vừa khóc vừa chạy tới, mặt đầy nước mắt, trông vô cùng tội nghiệp.

Triệu Mậu Sơn lập tức ôm em gái cô vào lòng an ủi.

Triệu Uyển Nghiên kể:

“Chị nói muốn ăn kem, em đi mua cho chị, bảo chị đợi em một chút. Ai ngờ em quay lại thì chị đã biến mất, em sợ chị lạc nên tìm khắp nơi. Không ngờ chị lại về trước.”

Triệu Doanh Doanh nghe vậy, tức giận phản bác:

“Cô nói dối! Rõ ràng cô cố ý bỏ tôi ở đó. Tôi tìm đường cả buổi, suýt nữa không về được.”

Triệu Uyển Nghiên khóc to hơn:

“Chị không thích em cũng không sao, nhưng đừng vu oan cho em. Em chỉ đi mua kem thôi mà...”

Triệu Doanh Doanh tiếp tục cãi:

“Cô đi mua kem mà mất nửa tiếng không quay lại!”

Triệu Uyển Nghiên lắc đầu:

“Không có, ba, con không phải người như thế.”

Triệu Mậu Sơn nhìn con gái nhỏ, người ông nuôi nấng từ bé, thấy cô bé ngoan ngoãn đáng yêu. Ngược lại, ông lại không hiểu nhiều về con gái lớn, người đã xa cách ông suốt mười mấy năm. Tâm lý ông không tránh khỏi thiên vị, liền lên tiếng hòa giải:

“Được rồi, chuyện đã qua, không sao là tốt rồi. Đi vào nhà đi, khuya rồi.”

Triệu Doanh Doanh không phục, muốn đối chất, nhưng Triệu Uyển Nghiên cứ khóc, còn liên tục xin lỗi.

Triệu Mậu Sơn mất kiên nhẫn:

“Đủ rồi, Doanh Doanh. Chuyện này dừng ở đây. Ba không muốn tranh cãi thêm.”

Cô ngậm ngùi im lặng, cảm thấy cực kỳ ảm ức.

Không phải vì cô có tình cảm sâu nặng với ba, mà vì cô ghét cảm giác thua cuộc.

Trước khi vào nhà, cô không quên lườm Triệu Uyển Nghiên.

Triệu Uyển Nghiên lập tức mách:

“Ba ơi, chị trùng con...”

Triệu Mậu Sơn thở dài bất lực.

Cuối cùng, cả nhà cũng bước vào trong, trả lại sự yên tĩnh cho hành lang.

Cảnh tượng vừa rồi khiến Hoắc Bằng Cảnh, người đã đứng đó xem từ đầu đến cuối, bật cười thích thú.

Chương 116: Ngoại Truyện Hiện Đại (2)

DTV-EBOOK

Cùng một kịch bản liên tiếp lặp lại trong vòng một tuần.

Triệu Uyển Nghiên luôn chiến thắng nhờ nước mắt và vẻ ngoài đáng thương, còn Triệu Doanh Doanh thì thất bại hết lần này đến lần khác, chỉ nhận được ánh mắt thất vọng từ Triệu Mậu Sơn.

Thậm chí, có lần ông còn nói ra một câu mà cô rất ghét:

“Ba không biết mẹ con đã dạy dỗ con kiểu gì mà thành ra thế này.”

Khuôn mặt Triệu Doanh Doanh tối sầm lại, cô lạnh lùng nhìn Triệu Mậu Sơn:

“Ông không xứng nói câu đó. Mẹ tôi dạy tôi rất tốt. Còn ông, ông chẳng dạy được gì.”

Nói xong, cô giận dữ bỏ chạy ra ngoài.

Cô không biết mình muốn đi đâu, chỉ cảm thấy không thể tiếp tục ở lại ngôi nhà này – một nơi cô ghét cay ghét đắng. Đây không phải là nhà cô. Đây là nhà của Triệu Mậu Sơn và Triệu Uyển Nghiên. Cô chỉ là kẻ ngoài cuộc, một người không được hoan nghênh.

Cảm xúc uất ức khiến cô muốn bật khóc. Cô lao vào thang máy, xuống dưới, rồi chạy ra khỏi tòa nhà. Khi chạy ra, cô vô tình va vào một người.

“Xin lỗi.” cô nói vội, rồi tiếp tục chạy.

Người bị va phải chính là Hoắc Bằng Cảnh.

Hắn đứng yên, nhìn theo bóng lưng cô. Vài giây sau, hắn nhú mảy:

...Cô ấy khóc sao?

Nhưng khi ngẩng đầu lên, bóng dáng ấy đã khuất dạng.

Hoắc Bằng Cảnh thu hồi ánh mắt, bước vào thang máy.

Cô ấy khóc hay không thì liên quan gì đến hắn?

Nhưng đến tận nửa đêm, Triệu Doanh Doanh vẫn chưa về.

Hoắc Bằng Cảnh biết chuyện là vì tiếng ồn ào ngoài hành lang. Triệu Mậu Sơn và Lâm Tuệ Lan đang cãi nhau.

“Con bé lớn thế rồi, làm sao xảy ra chuyện gì được?” Lâm Tuệ Lan nói, giọng điệu bất mãn.

“Lớn? Nó mới 16 tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ! Nếu xảy ra chuyện gì, tôi biết ăn nói thế nào với mẹ nó?” Triệu Mậu Sơn nói, giọng lo lắng thấy rõ.

Lời này chọc vào nỗi bức tức của Lâm Tuệ Lan. Bà tức giận nói:

“Ông nói thật đi, bao năm nay có phải ông vẫn chưa quên được Lương Nguyệt Bình đúng không? Đừng tưởng tôi không biết! Ngoài tiền trợ cấp, ông còn lén gửi tiền cho hai mẹ con họ, lén gọi điện cho họ! Ông nghĩ tôi không biết sao? Tôi biết hết đấy, chỉ là tôi không thèm tính toán với ông thôi, vì tôi muốn giữ cuộc sống yên ổn!”

“Bà đang nói nhảm gì thế?” Triệu Mậu Sơn cãi lại.

...

Hai người cãi nhau ầm ĩ giữa hành lang, hoàn toàn quên mất việc phải đi tìm cô gái chưa về.

Tiếng cãi vã vang vọng trong đêm, nghe rõ mồn một.

Hoắc Bằng Cảnh vốn không định xen vào, đã tắt đèn định đi ngủ. Nhưng vừa nằm xuống, khuôn mặt ướt đẫm nước mắt của Triệu Doanh Doanh lại hiện lên trong đầu hắn.

Như một viên đá nhỏ rơi xuống mặt hồ, khuấy động những gợn sóng lăn tăn. Tuy rất nhỏ, nhưng cũng đủ khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Hắn ngồi bật dậy, khẽ chép miệng.

Vài giây sau, đèn trong phòng hắn bật sáng.

Ở phòng khách, cha mẹ hắn đang bàn nhau xem có nên ra ngoài khuyên nhủ hàng xóm không.

“Cãi nhau to thế này, có khi chúng ta nên ra nói một câu.”

Họ vừa dứt lời thì thấy Hoắc Bằng Cảnh mở cửa phòng.

“Con chào bố mẹ.” hắn lễ phép nói, rồi đi thẳng ra cửa.

Mở cửa, hắn lạnh lùng nói:

“Ồn ào quá. Các người có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”

Cả hai người trong hành lang lập tức im bặt.

Triệu Mậu Sơn và Lâm Tuệ Lan nhìn nhau, cố nén tức giận, vội vàng xin lỗi:

“Xin lỗi, xin lỗi. Chúng tôi sẽ về ngay.”

Hoắc Bằng Cảnh không thèm đáp, chỉ nói thêm một câu trước khi đóng cửa:

“Nghe nói gần đây khu này không được an toàn đâu.”

Cánh cửa khép lại, nhưng câu nói ấy khiến Triệu Mậu Sơn giật mình.

Phải rồi, cô con gái của ông còn chưa về!

Nhớ đến cô, ông không khỏi lo lắng. Dù có thất vọng với Triệu Doanh Doanh, nhưng nếu xảy ra chuyện, ông sẽ không thể nào đối mặt với Lương Nguyệt Bình.

Sau khi rời nhà, Triệu Doanh Doanh ngồi ở một bồn hoa ven đường. Uất ức, cô muốn gọi điện cho mẹ, nói với bà rằng mình không hề hạnh phúc ở đây, rằng cô muốn về nhà.

Nhưng khi điện thoại kết nối, nghe giọng nói dịu dàng của mẹ, cô lại không thể thốt nên lời.

“Sao vậy, Doanh Doanh?”

“Không có gì đâu mẹ, con chỉ nhớ mẹ thôi. Con mong hai tháng trôi qua nhanh, để con được gặp mẹ.”

“Mẹ cũng nhớ con.” Mẹ cô cười nhẹ. “Con ở đó ổn chứ? Mọi người đối xử với con thế nào?”

“Ổn mà mẹ. Con lớn rồi, mẹ đừng lo.”

...

Cúp máy, cô lau nước mắt, tự nhủ không thể bỏ đi như vậy. Như thế thật không đáng.

Cô ngồi ở bồn hoa, chờ đợi. Một lúc sau, Triệu Mậu Sơn tìm thấy cô.

Ông đã nguôi giận, nhẹ giọng:

“Doanh Doanh, ba xin lỗi. Là ba không đúng, không nên nói nặng lời như vậy.”

Cô im lặng, không muốn nhượng bộ, nhưng cũng chẳng biết làm gì khác. Cô muốn ông nhìn thấy bản chất thật của Triệu Uyển Nghiên, nhưng điều đó không thể chỉ dựa vào giận dỗi mà thành công.

Bụng cô đã réo rắt suốt cả ngày.

Cuối cùng, cô nhượng bộ, theo ông về nhà.

Khi lên lầu, cô trông thấy Hoắc Bằng Cảnh đứng trước cửa. Ánh mắt hần khiến cô cảm thấy xấu hổ.

Cô không muốn hần thấy bộ dạng thảm hại này của mình.

Lúc lướt qua hần, cô nghe thấy hần buông một từ:

“Ngốc.”

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu, nhưng chỉ kịp nhìn thấy hần xoay người đóng cửa.

Hần nói gì cơ?

Ngốc ư? Hần nói cô sao?

Cô thông minh như vậy, làm sao là ngốc được?

Thật quá đáng!

Trong lòng cô sục sôi tức giận. Cô quyết định ngày mai sẽ hỏi tội hần cho ra lẽ.

Sáng hôm sau, Triệu Doanh Doanh quyết tâm tìm Hoắc Bằng Cảnh để hỏi cho rõ ràng tại sao hắn dám gọi cô là “ngốc.”

Cô vừa giơ tay định gõ cửa nhà hắn thì phía sau vang lên giọng nói quen thuộc của Triệu Uyển Nghiên:

“Chị đừng mơ mộng nữa, anh ấy sẽ không bao giờ thích loại người như chị đâu.”

Triệu Doanh Doanh khựng lại, quay đầu nhìn em gái với vẻ mặt khó hiểu:

“Cái gì mà ‘thích’ với ‘không thích’? Tôi chẳng hứng thú với anh ta, ngoài khuôn mặt ra, tính cách của anh ta tệ hại thế cơ mà, ai mà thích nổi?”

Cô vừa dứt lời, sắc mặt Triệu Uyển Nghi lập tức thay đổi, như thể bị chạm vào nỗi đau thầm kín.

“Tôi không có!” Triệu Uyển Nghiên lớn tiếng phản bác.

Thấy biểu cảm hoảng hốt của em gái, Triệu Doanh Doanh lập tức hiểu ra, cô khoanh tay, nở nụ cười đầy ẩn ý:

“Ồ, thì ra cô thích anh ta à? Nhưng mà xem ra... hình như anh ta không biết cô là ai, nhỉ?”

Câu nói của cô như đổ thêm dầu vào lửa. Triệu Uyển Nghiên tức giận đến mức mặt đỏ bừng, lắp bắp:

“Chị nói linh tinh gì thế? Tôi không có! Mà anh ấy cũng sẽ không thích chị đâu!”

“Làm sao cô biết anh ta không thích tôi? Từ bé đến giờ, tôi luôn là người được các chàng trai thích, có thể anh ta cũng không ngoại lệ đâu.”

Triệu Doanh Doanh cố tình châm chọc, khiến Triệu Uyển Nghiên càng thêm kích động.

“Chị đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa! Hoắc Bằng Cảnh không giống những kẻ tầm thường mà chị từng gặp!”

Triệu Doanh Doanh bật cười:

“Ồ, thì ra anh ta tên là Hoắc Bằng Cảnh.”

Triệu Uyển Nghiên lúc này mới nhận ra mình vừa lỡ miệng. Bực bội, cô quay người bỏ đi.

Triệu Doanh Doanh nhìn theo bóng lưng em gái, cố ý gọi với theo:

“Tôi sắp gõ cửa rồi đấy nhé!”

“Chị không được phép gõ!” Triệu Uyển Nghiên dừng chân, quay lại cảnh cáo.

“Tôi muốn gõ, thì sao nào?” Triệu Doanh Doanh mỉm cười, giơ tay gõ cửa vài cái.

Ngay lúc này, cửa mở ra. Nhưng cô còn chưa kịp nói gì thì Triệu Uyển Nghiên đã lao tới kéo tay cô. Cô né tránh, không ngờ mất đà, ngã chúi vào người vừa mở cửa.

Và người mở cửa ấy, không ai khác chính là Hoắc Bằng Cảnh.

Cú va chạm khiến cả người cô đổ về phía hắn. Bối rối, cô đưa tay nắm đại một thứ gì đó để giữ thăng bằng, và thứ cô nắm lại chính là... cánh tay hắn.

Không những thế, môi cô còn lướt qua cổ hắn, vô tình chạm vào yết hầu.

Khoảnh khắc ấy, cả hai đều cứng đờ.

Hoắc Bằng Cảnh nhanh chóng lùi lại, khuôn mặt tối sầm.
Hắn lạnh giọng hỏi:

“Em đang làm gì vậy?”

Triệu Doanh Doanh chẳng mảy may bận tâm đến tình huống vừa xảy ra. Cô nhanh chóng đứng thẳng, chỉ tay về phía Triệu Uyển Nghi:

“Em gái tôi kéo tôi, làm tôi ngã. Tôi đến để hỏi anh, hôm qua anh gọi tôi là ‘ngốc’ đúng không?”

Cô bước lên, cố tình kiễng chân ghé sát tai hắn, giọng đầy vẻ bực bội:

“Có đúng là anh đã gọi tôi như thế không?”

Tư thế của cô, giọng điệu của cô, tất cả như thể đang... làm nũng.

Hoắc Bằng Cảnh cảm thấy không quen với sự gần gũi này, vô thức lùi lại, nhưng do cô đang bám vào vai hắn, cả hai cùng mất thăng bằng. Và lần này, môi cô chạm thẳng vào khóe môi hắn.

Không khí hoàn toàn đông cứng.

Hoắc Bằng Cảnh đẩy cô ra, ánh mắt đầy lạnh lùng:

“Em đang giở trò gì vậy?”

Triệu Doanh Doanh nhướn mày, hậm hực đáp:

“Phải hỏi anh mới đúng! Ai bảo anh cứ lùi lại làm tôi ngã? Chắc chắn là anh cố tình chiếm lợi!”

Hoắc Bằng Cảnh nhếch môi, không thềm cãi lại. Hắn chỉ buông một câu:

“Thật hết thuốc chữa.”

Rồi hần đóng sập cửa trước mặt cô.

Triệu Doanh Doanh đứng ngoài, bực bội nhìn cánh cửa vừa đóng, nhưng lại quay sang cười đắc ý với Triệu Uyển Nghiên:

“Thấy chưa? Tôi vừa hôn anh ấy đấy. Anh ấy sẽ thích tôi ngay thôi, cô đừng mong có cơ hội.”

Triệu Uyển Nghiên tức giận đến mức giậm chân, nhưng không làm gì được.

Trong khi đó, bên trong căn hộ, Hoắc Bằng Cảnh vẫn đứng im. Hần vô thức đưa tay lên chạm vào khóe môi, nơi vừa bị cô “hôn trộm.”

Hần chau mày, cố gắng gạt bỏ hình ảnh cô ra khỏi đầu. Nhưng càng cố quên, hình ảnh ấy lại càng in đậm, đến mức khiến hần không thể tập trung làm bất cứ việc gì.

Hần đặt bút xuống, nhìn trang giấy trắng trước mặt. Trên đó, hần vô thức viết ra một chữ: Doanh.

Hần chợt nhận ra, cái tên ấy – Triệu Doanh Doanh – không chỉ ở lại trong đầu hần, mà dường như đã lặng lẽ chiếm một góc trong tim hần.

Hần thở dài, cảm thấy bản thân thật mất mặt.

Nhưng rồi, trong một thoáng, hần lại không kiềm được mà cong môi cười.

Một chút rắc rối, có lẽ cũng không tệ.

Hần đã nghe qua tên cô, Doanh Doanh.

Quả thật là một cái tên rất hay, xứng với gương mặt xinh đẹp rạng ngời của cô.

Hoắc Bằng Cảnh xoa nhẹ chân mày, nhưng tại sao hắn lại viết tên cô chứ?

Tối hôm đó, Hoắc Bằng Cảnh nằm mơ.

Trong giấc mơ, cơn mưa xuân tràn ngập, tất cả đều xoay quanh chữ "Doanh".

Hắn giật mình tỉnh giấc, có chút bối rối bước vào phòng tắm xả nước.

Lúc này, hắn mới nhận ra, Triệu Doanh Doanh sở hữu một vóc dáng rất đẹp, dáng người nhỏ nhắn nhưng không quá gầy.

Và khi ký ức hiện về, cơ thể hắn không tự chủ mà trở nên nóng rực.

Hoắc Bằng Cảnh chưa bao giờ trải qua chuyện này. Hắn trưởng thành sớm, luôn điềm tĩnh, tự chủ. Ngay cả khi vừa bước vào tuổi dậy thì, hắn cũng hiếm khi mất kiểm soát như vậy. Thật bất thường.

Nhưng những cô gái xinh đẹp không phải không có, những người sở hữu vóc dáng quyến rũ cũng không thiếu. Khi họ bày tỏ thiện cảm với hắn, lòng hắn chưa bao giờ gợn lên dù chỉ là một chút dao động.

Chỉ có Triệu Doanh Doanh, cô lại khuấy đảo cả một mặt hồ phẳng lặng.

Hoắc Bằng Cảnh muốn biết tại sao. Vì có gì chỉ có cô? Rốt cuộc cô có gì khác biệt?

...

Ngày hôm đó, hắn lại gặp cô trong khu dân cư.

Triệu Doanh Doanh từ phía sau vỗ vai hắn, gọi:

"Này, Cảnh cây cảnh, đi nhanh vậy làm gì?"

Hắn nhú mào: "Cảnh cây cảnh là gì?"

Triệu Doanh Doanh bật cười: "Là anh đấy. Anh không phải tên là Bằng Cảnh sao? 'Bồn cảnh' chẳng phải là cây cảnh à?"

Hoắc Bằng Cảnh sửa lời cô: "Tôi tên Hoắc Bằng Cảnh, ý là 'dựa lan can ngắm cảnh'."

Triệu Doanh Doanh đáp một tiếng "Ồ", rồi hỏi:

"'Bằng' nào, 'Cảnh' nào?"

Hoắc Bằng Cảnh kiên nhẫn giải thích, Triệu Doanh Doanh gật đầu, nhưng vẫn nói:

"Được rồi, tôi nhớ tên anh rồi, Cảnh cây cảnh."

Hoắc Bằng Cảnh: "..."

Mùi hương thoang thoang từ người cô truyền đến, xen lẫn cái ẩm nóng đặc trưng của mùa hè, tựa như một liều thuốc kích thích mạnh mẽ.

Hoắc Bằng Cảnh lại có phản ứng.

Chương 117: Ngoại Truyện Hiện Đại (Hết)

DTV-EBOOK

Hoắc Bằng Cảnh hít thở không thông, phản ứng mãnh liệt, hất tay của Triệu Doanh Doanh đang đặt trên vai mình ra, giọng nói đột ngột lớn hẳn lên:

"Tránh xa tôi ra!"

Ngực hắn phập phồng dữ dội, sải bước dài rời đi, bỏ lại Triệu Doanh Doanh đứng đó đầy mơ hồ.

"Anh ta làm sao vậy?" Triệu Doanh Doanh lẩm bẩm, không hiểu vì sao hắn lại có phản ứng lớn như vậy. "Giống như gặp ma..."

"Không lẽ là vì gặp mình sao? Mình vừa xinh đẹp, vừa trẻ trung, dễ thương, tràn đầy sức sống thế này. Chắc là anh ta đột nhiên phát bệnh thôi." Triệu Doanh Doanh thở dài, chậm rãi quay về nhà.

Hoắc Bằng Cảnh về đến nhà, bước vào phòng mình. Hắn cảm thấy toàn bộ lỗ chân lông đều hơi giãn ra, mồ hôi ướt đầm người vì trời quá nóng. Vừa bước vào phòng đã bị hơi lạnh từ điều hòa làm cơ thể nhanh chóng lạnh đi, cảm giác dính dấp khó chịu vô cùng.

Hắn khẽ mở mắt, cảm giác cổ họng khô khốc. Hầu kết trượt lên trượt xuống khi hắn cầm ly nước trên bàn uống cạn một hơi.

Đặt ly xuống, Hoắc Bằng Cảnh ngồi xuống bàn, ngẩn ngơ rất lâu.

Phản ứng của hắn đã dịu xuống, nhưng khoảnh khắc sửng sốt ấy vẫn còn in rõ trong tâm trí.

Hắn luôn tự hào về khả năng tự kiểm chế của mình, vậy mà trước mặt cô, sự tự chủ ấy lại tan vỡ một cách dễ dàng. Điều này thực sự...

Thật sự là...

Hoắc Bằng Cảnh nuốt khan một lần nữa.

Hắn càng lúc càng thắc mắc tại sao lại như vậy. Hắn muốn một lời giải thích.

...

Ngày hôm sau, Hoắc Bằng Cảnh gặp Triệu Doanh Doanh trong hành lang.

Triệu Doanh Doanh chào hắn:

"Này, Cảnh cây cảnh, anh cũng xuống à?"

Hoắc Bằng Cảnh khẽ ừ một tiếng.

Điều này khiến Triệu Doanh Doanh phải xuýt xoa, xoa cằm, ánh mắt đầy dò xét nhìn hắn:

"Anh không bình thường."

Hoắc Bằng Cảnh ngẩng lên nhìn cô:

"Chỗ nào không bình thường?"

Trong thang máy, hình ảnh của cô phản chiếu trên bốn vách kính, như một tấm lưới vây chặt lấy hắn, không cách nào thoát được.

Triệu Doanh Doanh nói:

"Hôm nay trông anh thân thiện hơn, đáng ngờ lắm. Bình thường anh lúc nào cũng kiêu căng."

Hoắc Bằng Cảnh:

"Thế sao?"

Giọng hắn vẫn nhàn nhạt, không thể hiện nhiều nhiệt tình, nhưng quả thực không còn sự lạnh lùng như trước. Điều này đã đủ đáng ngờ.

Triệu Doanh Doanh nhìn hắn từ đầu đến chân:

"Anh bị kích thích gì à?"

Hoắc Bằng Cảnh chỉ đáp:

"Không có."

Hắn bất ngờ tiến một bước tới gần, trong không gian chật hẹp của thang máy, tạo ra một áp lực khó phớt lờ với Triệu Doanh Doanh.

Cô không tự chủ mà lùi lại một bước, nhưng Hoắc Bằng Cảnh lại bước thêm một bước nữa, ép sát cô vào vách thang máy.

Phía sau không còn đường lùi, cô khẽ chớp mắt, nhú mày hỏi:

"Anh định làm gì?"

Hoắc Bằng Cảnh cúi người, rướn tới gần hơn. Khi hơi thở hai người giao nhau, hắn dừng lại.

Gương mặt phóng đại của hắn xâm chiếm tầm mắt cô, khiến cô không khỏi căng thẳng nuốt khan. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu:

Hắn định "khóa môi" cô sao?

Cô đã nói rồi, chẳng ai có thể kháng cự được cô, ngay cả Hoắc Bằng Cảnh cũng không ngoại lệ.

Tim cô đập nhanh hơn, không biết nên mong đợi hay sợ hãi. Dù gì thì đây cũng là nụ hôn đầu của cô, nhưng cô đâu có thích hắn, sao có thể để nụ hôn đầu đời trở nên lãng phí như vậy được?

Hay là đẩy hắn ra?

Triệu Doanh Doanh vô thức nhắm mắt lại, đưa tay chắn ngang giữa hai người, định ngăn hắn lại.

Nhưng Hoắc Bằng Cảnh không tiến thêm. Hắn giữ nguyên tư thế gần sát cô, rồi cất lời:

"Tôi có một cách giúp em. Có muốn nghe không?"

Triệu Doanh Doanh mở mắt, nghi hoặc chớp hàng mi dài:

"Giúp tôi chuyện gì?"

Hoắc Bằng Cảnh nói:

"Em không cảm thấy mình sống rất uất ức sao? Tôi có thể giúp em sống thoải mái hơn. Thế nào, có muốn nghe không?"

Triệu Doanh Doanh lập tức muốn phản bác, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại không tìm được lý do. Đúng là ở đây cô rất uất ức, bị Triệu Uyển Nghiên chèn ép nhưng lại không thể làm gì để phản kháng.

"Anh có cách gì?" Cô nghi ngờ nhìn hắn.

Một kẻ lạnh lùng, khó gần như hắn thì có thể có cách gì tốt?

Hoắc Bằng Cảnh đáp:

"Rất đơn giản..."

Hoắc Bằng Cảnh nói:

"Rất đơn giản, em chỉ cần giả vờ đáng thương, nói rằng bao nhiêu năm qua không có ba bên cạnh, mỗi lần thấy bạn bè có ba đều cảm thấy rất ghen tị."

Triệu Doanh Doanh trợn tròn mắt, vẻ mặt khó xử:

"Nhưng tôi đâu có ghen tị thật sự."

Hoắc Bằng Cảnh liếc cô một cái:

"Em giả vờ thôi."

Triệu Doanh Doanh "ồ" lên một tiếng:

"Nhưng mà diễn xuất của tôi tệ lắm. Hồi nhỏ tôi giả vờ bệnh để được về nhà, lần nào cũng bị thầy cô phát hiện."

Hoắc Bằng Cảnh trầm mặc vài giây, sau đó nói:

"Vậy thì cúi đầu, đừng để lộ biểu cảm gì trên mặt, khi nói thì hạ giọng một chút."

Triệu Doanh Doanh gật đầu:

"Được, tôi sẽ thử."

...

Buổi trưa hôm đó, khi đang ăn cơm, Triệu Mậu Sơn đích thân xuống bếp. Nhớ lời Hoắc Bằng Cảnh, Triệu Doanh Doanh bèn nói:

"Thật tốt quá, trước đây mỗi lần sang nhà bạn chơi, thấy ba bạn ấy nấu cơm, con luôn cảm thấy rất ghen tị. Hôm nay cuối cùng con cũng được ăn cơm ba nấu."

Câu nói của cô khiến Triệu Mậu Sơn lập tức cảm thấy hổ thẹn. Hai cô con gái của ông, một thì luôn được ông cưng chiều, một thì gần như chẳng mấy khi gặp mặt. Dù cô có trở nên xa cách thế này, chẳng phải ông cũng có một phần trách nhiệm sao? Nếu ông dành nhiều thời gian làm tròn vai trò người cha, có lẽ Doanh Doanh đã không trở nên như vậy.

Trong bữa ăn, Triệu Mậu Sơn liên tục gấp đồ ăn cho cô, chiều hôm đó còn đưa cô đi mua quần áo.

Đến tối, khi Triệu Uyển Nghiên giở lại chiêu cũ, lần này Triệu Mậu Sơn lại đứng về phía Triệu Doanh Doanh, bảo Triệu Uyển Nghiên nên nhường nhịn cô.

Triệu Doanh Doanh thầm vui trong lòng, nghĩ thầm: Cái người Hoắc Bằng Cảnh này, cũng ra trò phết.

Sáng hôm sau, cô tìm đến Hoắc Bằng Cảnh, hớn hở chia sẻ chiến thắng của mình:

"Cách của anh đúng là hiệu quả thật. Nhưng tôi thắc mắc, tại sao anh lại muốn giúp tôi?"

Hoắc Bằng Cảnh dựa vào khung cửa, cúi đầu nhìn cô:

"Tôi giúp em đương nhiên là có điều kiện."

Triệu Doanh Doanh khoanh tay trước ngực, cảnh giác hỏi:

"Điều kiện gì?"

Hoắc Bằng Cảnh nói:

"Tôi muốn dạy kèm em học."

Triệu Doanh Doanh suýt chút nữa tưởng mình nghe nhầm.

"Gì cơ?"

Hoắc Bằng Cảnh hỏi:

"Toán em được bao nhiêu điểm?"

Triệu Doanh Doanh ngáp ngừng:

"... 15 điểm."

Hoắc Bằng Cảnh khẽ nhếch môi:

"Tôi không ưa kẻ ngốc, vì vậy, tôi muốn dạy kèm em, bắt đầu từ hôm nay."

Triệu Doanh Doanh: "?"

Cô chưa bao giờ gặp một yêu cầu nào kỳ quặc như thế, nhưng hình như cũng không tệ lắm.

...

Triệu Doanh Doanh nhìn quanh phòng của Hoắc Bằng Cảnh, đánh giá:

"Giống như tôi tưởng tượng."

Phong cách tối giản, lạnh lẽo.

Cô kéo ghế ngồi xuống, vội nói trước:

"Anh bảo dạy tôi thì được, nhưng tôi không đảm bảo là sẽ học được đâu."

Hoắc Bằng Cảnh thản nhiên:

"Được."

Triệu Doanh Doanh mở sách toán, mới đọc được hai dòng đã bắt đầu cảm thấy buồn ngủ. Cô chống cằm, nghe hần giảng bài. Nhưng càng nghe càng thấy khó hiểu, phải thừa nhận rằng Hoắc Bằng Cảnh rất đẹp trai, nhưng những gì hần nói lại giống như một câu chuyện viễn tưởng mà cô không thể hiểu nổi.

Trong buổi chiều yên tĩnh, nghe những lời giảng như hát ru, chẳng mấy chốc Triệu Doanh Doanh đã ngủ gục.

Hoắc Bằng Cảnh ngừng lại, nhìn cô gái đang gục trên bàn ngủ say.

Làn da cô rất trắng, trắng đến mức ửng hồng, trông giống như một trái đào căng mọng nước.

Hần chậm rãi đứng dậy, chắc chắn rằng cô đã ngủ say, rồi lại cúi xuống gần hơn.

Hần đưa tay nắm lấy bàn tay cô.

Bàn tay mềm mại của cô khơi dậy phản ứng nơi hần.

Hoắc Bằng Cảnh buông tay cô ra, tự kiểm chế cảm xúc của mình. Khi đã bình tĩnh lại, ánh mắt hần dừng trên hàng mi cong vút của cô, rồi chậm rãi trượt xuống đôi môi đỏ mọng, mềm mại như một trái anh đào.

Như có một ma lực nào đó thôi thúc, hần cúi xuống, đặt môi mình lên môi cô.

Trong khoảnh khắc ấy, hần cảm giác máu trong cơ thể mình sôi lên.

...

Khi Triệu Doanh Doanh tỉnh dậy, đã hơn một giờ đồng hồ trôi qua. Cô xoa xoa cổ, nhìn thấy Hoắc Bằng Cảnh ngồi bên cạnh đang đọc sách.

"À, tôi ngủ quên hả? Xin lỗi nha."

"Không sao. Muộn rồi, mai học tiếp."

Triệu Doanh Doanh gật đầu, mặc dù cô không biết mình đã học được gì, hình như chẳng học được gì cả. Nhưng vừa được ngủ, vừa khiến Triệu Uyển Nghiên tức giận, vậy là lời to rồi.

Chuyện này cứ thế tiếp diễn suốt một tháng.

Triệu Doanh Doanh đã dần chiếm lại được vị thế, không còn bị Triệu Uyển Nghiên chèn ép. Quan hệ giữa cô và Triệu Mậu Sơn cũng tốt lên nhiều.

Điều khiến cô vui nhất là mẹ cô, Lương Nguyệt Bình, đã hoàn thành công việc sớm, có thể về nhà trước nửa tháng. Điều đó có nghĩa là cô sẽ sớm được rời khỏi đây và trở về nhà.

Triệu Doanh Doanh vô cùng phấn khởi, đến mức Hoắc Bằng Cảnh cũng nhận ra.

"Có chuyện gì vui à?" Hấn hỏi.

Triệu Doanh Doanh nhướn mày:

"Ừ, tuần sau tôi được về nhà rồi."

Trong tháng vừa qua, mối quan hệ giữa cô và Hoắc Bằng Cảnh cũng trở nên thân thiết hơn. Cô đã kể cho hấn nghe rất nhiều chuyện về gia đình mình, nên hấn cũng hiểu khá rõ tình hình của cô.

Hoắc Bằng Cảnh im lặng.

Triệu Doanh Doanh vẫn hào hứng nói tiếp:

"Cuối cùng cũng được rời khỏi nơi chán ngắt này. Anh biết không? Ở nhà tôi cái gì cũng tốt hơn ở đây, đồ ăn cũng ngon hơn. Sau này có dịp nhất định anh phải qua nhà tôi chơi, tôi sẽ mời anh một bữa thịnh soạn, Cảnh cây cảnh."

"Ừ." Hoắc Bằng Cảnh chỉ nhàn nhạt đáp lại, rồi nói:

"Hôm nay chúng ta học phần này."

...

Triệu Doanh Doanh đang vui vẻ, tâm trạng tốt đến mức cô khó tin nổi mình có thể tập trung nghe Hoắc Bằng Cảnh giảng bài. Suốt buổi học hôm đó, cô không cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Nhưng Hoắc Bằng Cảnh thì có một vài khoảnh khắc mất tập trung.

Cô sắp đi rồi.

Cô chỉ là một vị khách thoáng qua trong cuộc đời hắn, xuất hiện chớp nhoáng rồi cũng nhanh chóng biến mất. Với tính cách vô tâm, chẳng để bụng chuyện gì của cô, chắc chỉ vài ngày sau khi rời đi, cô sẽ quên mất hắn, quên hết những gì đã xảy ra tại nơi này.

Giống như lời cô từng nói, có vô số chàng trai thích cô, theo đuổi cô...

Hoắc Bằng Cảnh cúi đầu, ánh mắt tối lại, tựa như đang suy nghĩ điều gì đó.

...

"Ngày mai tôi đi rồi, anh mời tôi một bữa cơm đi, coi như tiễn biệt." Triệu Doanh Doanh đề nghị.

"Không mời." Hần từ chối dứt khoát, giống hệt lần đầu hai người gặp nhau.

Triệu Doanh Doanh bĩu môi, không vui chút nào.

Hoắc Bằng Cảnh nói không mời thì đúng là không có chút động thái nào, dường như việc cô sắp rời đi chẳng hề khiến hần bận tâm.

Cô không khỏi cảm thấy thất vọng.

...

Hôm trước ngày rời đi, Triệu Doanh Doanh vẫn đến tìm Hoắc Bằng Cảnh.

"Mai tôi đi rồi, Cảnh cây cảnh."

"Ừm." Hần đáp lời bằng một tiếng đơn giản.

Cô bĩu môi, giơ một túi nhựa lên trước mặt hần, nói:

"Tôi mang hai chai bia, uống với tôi đi, coi như tiễn biệt."

Lần này, Hoắc Bằng Cảnh không từ chối.

Triệu Doanh Doanh mở chai bia, đưa cho hần một chai. Cô chưa từng uống bia, cảm thấy rất tò mò, nhưng vừa nhấp một ngụm liền bị sặc.

"Bia gì mà dở vậy? Sao có nhiều người thích uống thế nhỉ?" Cô lẩm bẩm, chống cằm, mắt bắt đầu lim dim.

Một lúc sau, cô thiếp đi lúc nào không hay.

Khi tỉnh dậy, Triệu Doanh Doanh phát hiện mình đã nằm trong phòng. Cô xoa xoa cái cổ nhức mỏi, nghe thấy tiếng Triệu Mậu Sơn đang giục cô dậy để thu dọn hành lý.

Cô lục tục thu dọn đồ đạc, ăn sáng, chuẩn bị ra cửa thì nhìn thấy Hoắc Bằng Cảnh đang đứng trước nhà.

"Chà, cảm ơn anh nha, Cảnh cây cảnh." Triệu Doanh Doanh nói, còn nhìn thấy nét mặt khó chịu của Triệu Uyển Nghiên đứng cạnh.

Hoắc Bằng Cảnh bất ngờ lên tiếng:

"Cô còn nhớ tối qua mình đã làm gì không?"

Triệu Doanh Doanh ngẩn ra, lắc đầu:

"Tối qua tôi làm gì à? Không phải tôi say sao? Tôi đã làm gì sao?"

"Không nhớ?" Giọng hắn có chút ngập ngừng, rồi chậm rãi nói:

"Tối qua, em nói cô thích tôi, hy vọng tôi sẽ chấp nhận em làm bạn gái. Em còn bảo đã đè nén cảm xúc của mình rất lâu, nếu không nói ra sẽ không còn cơ hội."

Triệu Doanh Doanh sững sờ, như bị sét đánh ngang tai.

"Cái... cái gì? Tôi nói vậy sao?"

Cô hoàn toàn không hiểu nổi, rõ ràng cô không hề có cảm xúc gì đặc biệt với hắn, sao lại nói ra những lời như vậy?

Hoắc Bằng Cảnh bình tĩnh nói tiếp:

"Tôi vốn định từ chối, nhưng em lại say khướt, quậy tung lên, ép tôi phải đồng ý. Tôi là người nghiêm túc trong chuyện tình

cảm. Đã đồng ý rồi, tôi sẽ không đổi ý. Em yên tâm, tôi sẽ đến thăm em mỗi tháng một lần, chúng ta sẽ không để tình cảm này phai nhạt."

Triệu Doanh Doanh: "Hả?"

Cô còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Triệu Mậu Sơn giục lên xe đi ra sân bay. Trên đường, cô vẫn rối rắm không hiểu sao mọi chuyện lại thành ra như thế này.

...

Về đến nhà, Triệu Doanh Doanh nhận được cuộc gọi từ Hoắc Bằng Cảnh.

"Về nhà an toàn chứ? Một thì đi tắm, rồi nghỉ ngơi một lát."

Giọng hắn dường như có gì đó khác lạ, không biết có phải do cô tưởng tượng hay không, nhưng nghe qua có vẻ dịu dàng hơn rất nhiều.

Đây là thái độ dành cho bạn gái sao?

Cô không chắc, bèn hỏi lại:

"Vậy là... bây giờ tôi thật sự là bạn gái của anh à?"

"Em không định lừa dối tình cảm của tôi đấy chứ?" Hắn hỏi ngược lại.

"Làm gì có, tôi đâu phải loại người như thế."

"Vậy tốt. Ngủ sớm đi. Chúc ngủ ngon, bạn gái của tôi."

"Ờ... ngủ ngon."

Triệu Doanh Doanh cúp máy, đầu óc vẫn rối như tơ vò.

...

Từ đó, cô cứ mơ mơ màng màng trở thành bạn gái của Hoắc Bằng Cảnh, rồi nhận ra hắn cũng không tệ. Vừa dịu dàng, vừa đẹp trai, vừa xuất sắc.

Nói đi nói lại, hình như... làm bạn gái hắn cũng không đến nỗi nào.

—

THE END

Editor: Chính thức hết truyện rồi nha mọi người.